

Đừng
kiêu
ngạo
như
thế

TÙY HẬU CHÂU

Hân Vũ dịch

Quang Văn

vh
NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Chương 1

01

Buổi chiều đầu hạ vang tiếng sấm rền, sau đó một trận mưa rào đột ngột trút xuống. Lúc Thẩm Hi bước ra từ phòng tập múa cả người đã ướt đầm mồ hôi, trong phòng tập múa không có nhà tắm, cô mặc bộ đồ thể thao gọn gàng từ cầu thang đi xuống. Bầu trời sau mưa xanh cao vợi vợi, bậc thang bên ngoài ở ngay sát một hoa viên nhỏ, hoa bướm trong vườn tươi tắn và nhỏ xinh, cánh hoa sau mưa còn đọng nước, những mầm non mới nhú dường như khẽ ngất là gãy ngay, không khí ẩm ướt và tươi mới.

Buổi chiều Thẩm Hi không phải đi học, nhưng lại đột ngột bị cô Ôn gọi đi tập múa, mục đích của đợt luyện tập này là để biểu diễn trong buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập trường. Đây là việc lớn, khoa Múa lại là khoa biểu diễn chính vì thế cả khoa đã bắt đầu chuẩn bị từ ba tháng trước.

Thẩm Hi về kí túc xá, cô bạn Hạ Duy Diệp cùng phòng đang vừa trang điểm vừa lầm nhảm hát. Bàn học của Thẩm Hi ở vị trí cạnh ban công, bên kia chính là bàn của Hạ Duy Diệp. Lúc cô ngó vào chỗ, Hạ Duy Diệp hỏi băng quơ: “Hôm nay ở chỗ cô Ôn lại tập luyện vất vả lắm nhỉ?”.

Thẩm Hi dọn đồ, mỉm cười đáp: “Cũng bình thường”.

Hạ Duy Diệp tỏ vẻ không tin nhưng cũng không hỏi nữa. Thẩm Hi rút điện thoại lên bàn học, thu dọn ít quần áo rồi lao tới nhà tắm công cộng. Thực ra phòng tắm trong kí túc xá cũng có nước nóng, kì

trước nhà trường vừa lắp bình nước nóng đồng loạt. Lúc vừa lắp xong mọi người đều rất vui, kết quả là dùng được vài tháng đã phát sinh vấn đề về tiền nước. Cuối cùng trưởng phòng Trần Hàn đã mở một cuộc họp nhỏ, sau đó đưa ra quy chế mới: Không ai được tắm nước nóng trong phòng, muốn tắm nước nóng thì tới nhà tắm công cộng của trường mà tắm.

Có lúc Thẩm Hi khá chậm hiểu, mãi mấy tháng sau cô mới biết quy chế mới này lập ra vì mình.

Trong nhà tắm hơi nước bốc lên nghi ngút, tỉ lệ nam nữ ở Học viện Sư phạm là 2:8, phía bên phòng tắm nam lèo tèo vài mô-nô, phía bên phòng tắm nữ thì lại phải xếp hàng. Thẩm Hi đang đứng dựa tường đợi tới lượt mình thì gặp bạn Đậu Đậu cùng phòng. Đậu Đậu xách một cái thùng to, gương mặt tròn xoe tươi cười, cô len qua đám nữ sinh xinh xắn bước về phía Thẩm Hi: “A Hi, hôm nay là sinh nhật Hạ Duy Diệp, mời mọi người đi đập phá một trận đây”.

Sinh nhật Hạ Duy Diệp? Nhưng mình có được cậu ấy mời đâu. Thẩm Hi tựa lưng vào bức tường trơn lạnh, khóe miệng cong lên, không nói gì.

Đậu Đậu tươi cười, nói không ít chuyện với Thẩm Hi, Đậu Đậu rất hưng phấn vì đến lúc đó Hà Chi Châu của Đại học S cũng sẽ tới tham dự tiệc sinh nhật của Hạ Duy Diệp.

Hà Chi Châu? Thẩm Hi ngược mắt lên, cô biết người này, có điều chưa tiếp xúc bao giờ. Lâm Dục Đường ở cùng phòng với anh ta, anh ta vừa trở về sau kì trao đổi sinh viên, một soái ca đích thực.

Đậu Đậu đột nhiên ghé sát đầu lại: “Hạ Duy Diệp thích anh ấy lâu lắm rồi, lần này hình như đã mời anh ấy rất lâu đây”.

Thẩm Hi có chút ngạc nhiên, nhướn mày.

Đậu Đậu lại bắt đầu huyền thuyên về Hà Chi Châu, trong lúc nói còn cười khúc khích, Thẩm Hi thờ ơ lắng nghe. Đợi chán chê cuối cùng cũng được hai chỗ. Thẩm Hi vào tắm nước nóng thoải mái rồi bước ra, lúc cô tắm xong Đậu Đậu vẫn chưa ra, một giọng nói vang lên từ phòng phía bên trái gần nhất: “A Hi, cậu xong rồi à, cho tớ mượn đầu xả của cậu tí”.

Thẩm Hi đưa đầu xả vào qua khe dưới của cánh cửa, sau đó về kí túc xá trước. Thời tiết mát mẻ, cô thay chiếc áo chui đầu màu xanh nõn chuối, quần bò đơn giản. Trên đường về kí túc, cô thấy Hạ Duy Diệp đang thông dong bước ra từ cổng kí túc. Thẩm Hi chào hỏi nhưng cô ta chỉ nhếch miệng đi qua. Hạ Duy Diệp là người khá kiêu.

Trong phòng kí túc chỉ còn trưởng phòng Trần Hàn đang đeo tai nghe nằm trên giường xem phim, vừa xem vừa cười không khép miệng lại được. Thẩm Hi lấy máy ra sấy tóc, gió nóng ù ù len vào mái tóc dài, cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, chun mũi nhìn cái mụn trứng cá mới mọc trên trán, chắc chắn là do món lẩu cay lần trước.

Trần Hàn gỡ tai nghe ra, đột nhiên nói với Thẩm Hi: “A Hi, hôm nay là sinh nhật Duy Diệp, cậu ày nhờ tôi hỏi xem cậu có muốn đi không?”.

Thẩm Hi quay đầu lại, đang định trả lời thì Trần Hàn lên tiếng trước: “Nếu bạn thì thôi”. Cô sưng ra, nếu Trần Hàn không nói câu sau thì cô vốn cũng thực sự không muốn tham gia buổi tiệc sinh nhật này. Cô đâu có thiếu bạn hay chưa từng ăn bánh gato, nhưng vì Trần Hàn và Hạ Duy Diệp không hoan nghênh cô nên cô càng phải đi. Cô lấy lại vẻ tự nhiên, hất mái tóc đen nửa khô nửa ướt đi về phía giường Trần Hàn: “Buổi tối tôi vốn có việc, nhưng sinh

nhật của Hạ Duy Diệp mà, ngày quan trọng như thế tôi chắc chắn sẽ đi”.

Trần Hàn đột nhiên liếc nhìn Thẩm Hi một cái. Thẩm Hi đặt tay lên trán, hất mái tóc xoăn về phía sau để lộ đường chân tóc mỹ nhân⁽¹⁾ tuyệt đẹp, nở nụ cười quyến rũ: “Tôi thích hát bài hát sinh nhật nhất đấy”. Nói xong cô quay lưng lại phía Trần Hàn, miệng hát: “Chúc bạn - sinh nhật vui vẻ. Chúc bạn - sinh nhật - vui vẻ”.

Thẩm Hi vừa hát vừa đi ra ban công bên ngoài phòng kí túc xá, dưới diện ban công là một sân bóng rổ lớn, trên sân chỉ có vài nam sinh, ở học viện âm thịnh dương suy này, nam sinh không những ít mà chất lượng còn không đạt chuẩn một cách nghiêm trọng, nói như lời của Đậu Đậu thì là, một đám bạch trảm kê⁽²⁾ yếu ớt run rẩy như thể gió thổi một cái là ngã. Có điều học viện danh bất hư truyền này có một điểm đặc biệt tốt, chính là nằm ngay sát Đại học S tiếng tăm lừng lẫy, hai trường đại học vừa hay bổ sung âm dương cho nhau.

Thẩm Hi hóng gió một lúc rồi gọi điện thoại cho Lâm Dục Đường ở trường Đại học S, tiếc là không ai nghe máy.

Tiệc sinh nhật của Hạ Duy Diệp được tổ chức ở Thiên Phủ Cư gôn trường, tuy là quán ăn Tứ Xuyên nhưng bên trong quán trang trí khá đẹp, có thể coi là quán ăn tốt nhất trong khu trường học này. Thẩm Hi và Đậu Đậu cùng đi, đến nơi thấy mọi người đã tới khá đông đủ. Hạ Duy Diệp làm tóc xoăn, ngồi bên trái Trần Hàn, người ngồi bên phải Trần Hàn là một gã eo uột đang cười đùa cợt nhả, ngồi bên phải gã này chính là Hà Chi Châu.

Chàng trai ngoài hai mươi tuổi có mái tóc ngắn đen như mực, đẹp trai tới mức chỉ cần nhìn gáy là biết ngay đây là một đại soái ca khí chất hơn người.

Thẩm Hi và Đậu Đậu ngô`i xuô`ng, Hạ Duy Diệp liê`c cô một cái: “A Hi, tôi tưởng cậu không tới được cơ”.

Thẩm Hi cười nói: “Có đồ` ăn ngon thì làm gì có chuyện tôi không tới”.

Đậu Đậu ngô`i xuô`ng sát cạnh Thẩm Hi, sau đó bạo gan nhìn Hà Chi Châu, nụ cười trên khuôn mặt có phâ`n rạng rỡ quá mức, Trầ`n Hàn chắ`c thắ`y Đậu Đậu làm vậy mắ`t mặt quá nên ngoảnh đi chỗ khác.

Hôm nay là sinh nhật Hạ Duy Diệp, bữa cơm này lại do tên ẻo uột ngô`i cạnh Hà Chi Châu tổ chức, hắ`n là anh trai của Hạ Duy Diệp, cũng là bạn của Hà Chi Châu, đây chính là nguyên nhân Hà Chi Châu xuấ`t hiện trong bữa tiệc sinh nhật của Hạ Duy Diệp.

Mọi người đã đế`n đông đủ nên bắ`t đầ`u gọi món.

Thẩm Hi tập múa cả buổi chiề`u nên đế`n tồ`i quả thực rắ`t đói, vì thế` cô chỉ chăm chăm ăn, cho đế`n khi tay ẻo uột cười nói: “Các bạn nữ sinh khoa Múa không câ`n chú ý cân nặng à? Béo lên là không múa được đâu...”.

Thẩm Hi vội ngắ`ng đầ`u lên thắ`y mọi người đang nhìn mình, mới hiểu câu nói vừa rồ`i của tay ẻo uột là nhắ`m vào mình, sao lại có những người phiề`n phức vậy nhỉ! Họ mượn giọng điệu “tò mò”, “thiện ý” để thể hiện thái độ chề` giễu, soi mói, sau đó tỏ vẻ hào phóng cao quý để bói móc điể`m yế`u và nổi khỏ` của người khác. Thẩm Hi nhìn thẳng vào mặt hắ`n, nói: “Không sao, tôi ăn nhiề`u cũng không béo”.

Đậu Đậu phì cười, nói không ý tứ gì: “Đúng thế`, A Hi nhà chúng tớ thực sự ăn không bị béo, chắ`c các bạn không biế`t cậu ấy có thể ăn hế`t một suấ`t combo đó”.

Hạ Duy Diệp và Trần Hàn cười phá lên, Thẩm Hi ăn cũng khá rõ ràng liền đặt đôi đũa lên cái gác đũa bằng sứ. Trong đó cô đột nhiên bật ra câu nói của Lâm Dục Đường: “Hi Hi, có lúc em không cần phải tự làm bề mặt mình đâu”.

Cô đang tự làm bề mặt mình sao? Thẩm Hi tiếp tục cầm đũa lên gắp một miếng ớt đỏ hơi nhiều mỡ cho vào miệng. Không phải cô đang tự làm bề mặt mình, thực ra cô muốn làm bạn - cùng - phòng với đám Hạ Duy Diệp thôi mà.

Có điều, điều này có vẻ hơi buồn cười.

Bữa cơm tối kết thúc, người qua lại trên đường trong học viện đều là nam thanh nữ tú, Hạ Duy Diệp muốn đi hát karaoke. Hà Chi Châu nói khéo là chưa làm xong bài tập giáo sư giao nên e là không thể tham gia được.

Đây là câu đầu tiên Thẩm Hi nghe thấy Hà Chi Châu nói trong buổi tối nay. Có điều hình như trước đó anh có lên tiếng, nhưng cô mãi ăn nên không nghe kỹ. Để ý kỹ mới thấy, giọng của Hà Chi Châu cũng không hề thua kém ngoại hình của anh, giọng nói trầm thấp có cả nét thanh trong như tắm trong gió xuân. Giọng nói của Hà Chi Châu khiến Thẩm Hi nhìn anh lâu thêm một chút, đôi mày nam tính thanh tú vô cùng, nét mày bằng và rộng, đẹp và dài, ánh mắt trong sáng cao quý, có điều trong ánh mắt đó lại toát lên vẻ lạnh lùng. Dường như bữa cơm tối nay đã làm hao cạn sự kiên nhẫn của anh.

Đột nhiên Hà Chi Châu nhìn về phía Thẩm Hi, cô đánh mắt thờ ơ nhìn đi chỗ khác.

Hạ Duy Diệp là nhân vật chính của tối nay, cô ta nói chuyện với Hà Chi Châu bằng giọng có chút thương lượng: “Anh Hà, đi cùng đi, vẫn còn sớm mà”.

Khó tiêu nhấ t chính là “mĩ nhân ân”, Hạ mĩ nhân đã lên tiế ng nhưng Hà Chi Châu lại im lặng. Đúng lúc đó Trầ n Hàn đi tới bên Thắm Hi, hỏi: “Thắm Hi, cậu sẽ đi chứ?”.

Thắm Hi ngược mắ t nhìn, chán nản: “Tôi không đi đâu...”.

Giọng nói hạ thấ p xuô ng hai bậc của Thắm Hi khiế n Trầ n Hàn có phầ n ngạc nhiên, cũng khó trách vì từ trước nay Thắm Hi luôn tỏ ra có chút kiêu ngạo. Trầ n Hàn lại cảm thấ y mắ t tự nhiên, giọng nói hơi gượng gạo: “Đi đi, gọi cả anh Lâm của cậu đi nữa”.

Có lúc Thắm Hi dù cứng đầ u nhưng cũng không muố n làm căng với mấ y người này, cô nói với Hạ Duy Diệp và Trầ n Hàn: “Các cậu đi đi, tôi về` kí túc xá trước đây”.

Hạ Duy Diệp nói: “Nế u bọn tôi về` muộn thì kí tên hộ bọn tôi nhé”.

Thắm Hi đờ ng ý, sau đó tách khỏi đám người này, cũng không câ n biế t rồ t cuộc họ sẽ đi hát ở đâu. Trong cả đám chỉ có Đậu Đậu tiế c nuố i nú tay cô một cái.

Thắm Hi hơi thấ t vọng, cô nhìn điện thoại, thấ y một cuộc gọi nhờ của Lâm Dục Đường. Trước khi tới Đại học S tìm Lâm Dục Đường, cô mua hai cô c hồ ng trà chanh. Trả tiế n xong, cô quay người lại thì nhìn thấ y một bóng người quen quen, là Hà Chi Châu.

Thắm Hi câ m trà đi phía sau Hà Chi Châu, từ cửa phía bắ c của trường Đại học S tới khu kí túc nam của học viện công trình Đại học S cũng mắ t khoảng hai mươi phút. Thắm Hi hơi ngại đi bộ, thấ y Hà Chi Châu dong xe đạp từ trong khu để xe ở cổng trường ra, cô liề n mỉm cười bước tới: “Này... Chi Châu...”, cô quên mắ t anh họ gì rồ i.

Hà Chi Châu suýt ngã từ trên xe đạp xuống, cô gái nào mà gọi mình thân mật như vậy nhỉ? Anh vội ngẩng đầu lên, thấy cô gái tội nghiệp ăn cơm cùng mình đang đứng ngay phía trước.

Thẩm Hi chạy tới trước mặt Hà Chi Châu, cười với anh.

Đáng tiếc, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Thẩm Mỹ Nhân không hề cuốn hút “ai đó”, Hà Chi Châu mặt không đổi sắc im lặng nhìn hai cốc trà trong tay cô với vẻ dò xét, trong lòng tỏ tường như gương sáng: Cái thế giới này làm sao vậy trời, sao càng là gái xinh càng bạo gan thế?

“Hi, anh còn nhớ em chứ, ban tội nghiệp em có ăn cơm cùng anh”, Thẩm Hi thấy Hà Chi Châu không nói gì bèn lên tiếng nhắc.

Hà Chi Châu miễn cưỡng gật đầu: “Cho hỏi, có việc gì?”.

Thẩm Hi đưa một cốc hồng trà chanh cho Hà Chi Châu. Anh thấy hơi đau đầu, từ bé tới giờ có không ít thiếu nữ tặng đồ ăn cho anh, là anh thiếu ăn hay nhìn anh giống tên ham ăn nhỉ? Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi chăm chăm, hi vọng ánh mắt lạnh băng nghiêm túc của mình có thể khiến cô thấy khó mà lui, anh cũng lên tiếng: “Xin lỗi, tôi không khát”.

“Phiên anh đưa cho Lâm Dục Đường giúp em”, Thẩm Hi nói.

02

Hà Chi Châu về kí túc xá, lúc đặt cốc hồng trà chanh trước mặt Lâm Dục Đường thì hai gã bạn cùng phòng còn lại là Hâu Tử và Tráng Hán nhao nhao phản đối: “Lão đại, anh chỉ mua cho lão tam thôi sao”.

Hà  u Tử: “Thiên vị!”.

Tráng Hán: “Bụng dạ x   xa”.

Hà Chi Châu đưa mắt nhìn hai gã bạn đang h  m học, hai gã li  n quay đ  u đi, tiếp tục xem phim như chưa có chuyện gì xảy ra, bình “ngực” luận “đùi”.

Hôm nay tâm trạng Hà Chi Châu không thoải m  i v   bữa cơm t  i, lúc về    lại c  n bị học một cú n  n c  ng b  c b  i, anh n  i với Lâm D  c Đường: “C   g  i nh   t  i đưa cho cậu”.

H  u Tử và Tráng Hán lại cảm kh  i: “Ng  ng m   qu  ”.

Lâm D  c Đường nhìn c  c h  ng tr   chanh là bi  t ngay ai t  ng, kh  e miệng nh  c l  n một ch  t r  i hạ xuống, nhìn Hà Chi Châu: “Th  m Hi quen cậu?”.

“T  i nay t  i   n cơm c  ng c     y”. Hà Chi Châu n  i thẳng, r  i nhìn Lâm D  c Đường cười.

Lâm D  c Đường đ  u dễ dàng tin lời Hà Chi Châu, anh đ  n ra đ  c nguyên do, li  n hỏi: “T  i nay cậu đi   n ti  c sinh nhật bạn c  ng phòng của Th  m Hi   ?”.

Hà Chi Châu xòe hai tay ra, v   vai Lâm D  c Đường, trong đ  u lại bật ra hai tiếng g  i “Chi Châu” thân thiết ban n  y, th  y tim mình tê dại. Anh lấy trong ng  n k  o ra một bao thu  c, sau đ  o đi ra ban công lộ thiên, l  y bật lửa trong t  i ra ch  m, chiếc bật l  a và đen ph  t ra tiếng “t  ch” giòn tan,   nh l  a l  e l  n, Hà Chi Châu cúi đầu h  t một hơi, sau đ  o c   làn kh  i tr  ng th  t ra từ lỗ mũi, kh  e miệng, m  y l  n kh  i tr  ng m  m m  i lu  n qua k   ngón tay thon dài của anh...

Mùi thuốc lá thơm mát, mang theo mùi nicotin làm dịu thân kinh, Hà Chi Châu thả lỏng người dựa vào lan can, sau đó bên lan can xuất hiện thêm hai người nữa, tay đều kẹp thuốc, một người nói với Hà Chi Châu: “Thuốc này được đây”.

Hà u Tử nói với Lâm Dục Đường vẫn còn ở bên trong: “Lâm Dục Đường, cậu cũng làm một điếu đi”.

Trong kí túc xá chỉ có Lâm Dục Đường không hút thuốc, Lâm Dục Đường mỉm cười từ chối. Hà Chi Châu uể oải khoác vai Hà u Tử: “Thuốc lá chẳng bấu bở gì, đừng làm hư lão tam”.

Mấy lời này thật là... trong kí túc này, người nghiện thuốc nặng nhất chính là Hà Chi Châu.

Thẩm Hi về kí túc xá, vừa ép chân vừa xem một bộ phim truyền hình nhạt nhẽo, trên mặt còn đắp mặt nạ, người về phòng đầu tiên là Đậu Đậu, Thẩm Hi uốn dẻo eo rồi uốn người về phía sau nhìn Đậu Đậu: “Sớm thế?”.

“Tớ có đi hát đâu”. Đậu Đậu ngửa tay ra: “Duy Diệp và Trần Hàn đi dạo phố rồi, tớ thấy chán nên đi về”.

Thẩm Hi đứng thẳng người, hít vào thở ra, sau đó ném mặt nạ đi. Cô đang định quay người thì Đậu Đậu đã nhanh gọn tháo áo ngực ra ném lên giường, hét lên: “Sướng”.

Đậu Đậu cởi đồ xong, đôi tay ma quái mò đến trước mặt Thẩm Hi, Thẩm Hi giật mình nhảy dựng lên, hai người đùa vui một hồi, đến khi tắt đèn đi ngủ Hạ Duy Diệp và Trần Hàn vẫn chưa về.

Ngày hôm sau, Thẩm Hi thấy Hạ Duy Diệp đang nằm bò trên bàn học ăn mì lạnh, cô nghĩ mùi là biết mua ở quán ăn ngon Đại học S. Cơn thèm bị khơi dậy, cô nằm rạp ở đầu giường, mắt rung rung

nhìn bóng lưng Hạ Duy Diệp, nhưng quan hệ của hai người không tốt nên không thể ăn ké được.

Thẩm Hi chột ngẩng cằm, nói với Hạ Duy Diệp: “Này, à... quà sinh nhật tôi để trên bàn đấy”.

Hạ Duy Diệp khó hiểu quay đầu lại, sau đó mới chú ý tới lọ kem lột mình muốn mua đang để trên bàn. Lòng bàn tay nóng lên, cô ta làm bầm một lúc, nói: “Cậu nhiều tiền nhỉ”.

Tâm trạng Thẩm Hi đã tốt hơn một chút, cô vui vẻ ngồi dậy. Trên người chỉ mặc quần đùi, áo ba lỗ, tóc tai bù xù dính cả vào trán, cô vén tóc rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Trần Hàn không có trong phòng, Thẩm Hi thấy cô ta luyện uốn dẻo trong phòng tập. Phòng kí túc có bốn người, khả năng uốn dẻo của Trần Hàn là kém nhất. Có điều Trần Hàn là người chăm chỉ nhất, bây giờ cô ta đã có thể giơ cao chân xoay người một trăm tám mươi độ và đã làm tương đối đẹp rồi. Nhưng cô Ôn vẫn có chút không hài lòng, Thẩm Hi bị gọi tới làm mẫu cho Trần Hàn hai lần.

Thẩm Hi xoay người hai lần, cô Ôn đập đập vào lưng cô, vẫn không nói lời nào tốt đẹp, có điều còn tốt đẹp hơn nhiều khi nói với Trần Hàn: “Được rồi, cũng tạm, Thẩm Hi à, nếu em có tình thân luyện tập như Trần Hàn thì cô chẳng còn yêu cầu gì khác với em cả”, sau đó cô Ôn nói với Trần Hàn: “Hai em ở cùng một phòng kí túc, phải học tập lẫn nhau, biết chưa?”.

Thẩm Hi cười cười. Có lúc cô thật sự cảm thấy cô Ôn còn không biết ăn nói bản phận mình.

Bài tập buổi sáng kết thúc, sắc mặt Trần Hàn có vẻ không vui, Thẩm Hi cũng thấy không có hứng nên chuồn sang trường S ăn mì lạnh. Ở trường S cô rất tự nhiên gọi điện cho Lâm Dục Đường, vừa hay anh lại đang ở gần quán ăn ngon. Lúc Thẩm Hi gọi anh tới ngồi

cùng, phát hiện ra không chỉ mình anh tới, còn có hai bạn cùng phòng anh là Hà`u Tử và Tráng Hán nữa.

Mọi người đề`u chưa ăn sáng nên ai cũng gọi món. Mì lạnh của Thẩm Hi được mang tới, cô cho vào bát một thìa ớt, Lâm Dục Đường liếc nhìn, nói: “Ăn cay ít thôi”.

Hà`u Tử mỉm cười với Thẩm Hi nhưng lại hỏi Lâm Dục Đường: “Ê này, hai người rõ`t cuộc có quan hệ gì vậy?”.

Lâm Dục Đường không nói gì, Thẩm Hi chậm rãi trả lời: “Bọn em có quan hệ gì, các anh không nhận ra à”.

Hà`u Tử gật đầu: “Hiểu, hiểu”.

Thực ra Thẩm Hi nói vậy nhưng cô cũng không biế`t quan hệ giữa mình và Lâm Dục Đường là gì. Hai người lớn lên cùng nhau, sau đó là cô chủ động thích anh, cũng là cô chủ động tỏ tình, nhưng dường như anh chỉ chấ`p nhận cô tồ`n tại trong thê` giới của mình, không hoan nghênh cũng không kháng cự.

Dù sao cô cũng khá ưa nhìn, anh không thể thích cô một chút sao?

Mọi người ăn ăn uô`ng uô`ng, Thẩm Hi và đám bạn cùng phòng Lâm Dục Đường có quan hệ khá tồ`t, chỉ có Hà Chi Châu là cô không tiế`p xúc nhiề`u, khi cô nhập học thì Hà Chi Châu đi Mĩ theo chương trình trao đổi sinh viên giữa các trường đại học.

Lúc mọi người ăn uô`ng gầ`n xong, Hà Chi Châu mới đề`n. Anh bung một đĩa đồ` ăn bước tới, sau đó thông thả ngồ`i xuô`ng, khí thê` vô cùng, ngay lập tức cả bàn im bật.

Thẩm Hi buông đũa, Lâm Dục Đường hỏi cô đã đăng kí thi tiế`ng Anh câ`p 4 chưa, cô cúi đầu có phầ`n chán nản, nói: “Đăng kí rồ`i, nhưng em nghĩ chắ`c không thi qua”.

“Có gì đâu chứ, đến lúc đó anh bỏ túi cho em”, Hà u Tử thấy cô buồn bã như vậy bèn vỗ ngực nói.

Tráng Hán chen vào: “Cậu nói mà không biết ngại, cả túi có mỗi cậu là chưa qua cấp 6 đâu”.

Hà u Tử nghiêm túc nhìn Tráng Hán: “Người đứng bết bảng cấp 6, tôi thấy cậu cũng đáng ý gớm nhỉ”.

“Cứ đáng ý đâu, cho cậu ghen tị chết thì thôi”. Tráng Hán cười “lãng lo”, rồi quay sang hỏi Hà Chi Châu: “Lão đại, cậu vẫn chưa quen Thẩm Hi nhỉ? Hai người làm quen đi”.

Hà Chi Châu ngẩng lên, đưa mắt thấy Thẩm Hi và Lâm Dục Đường ngồi cạnh nhau, nói thẳng: “Tôi qua chúng tôi làm quen rồi”.

Thẩm Hi nhướn miệng cười, đúng lúc đó Hà u Tử hắng giọng, cười híp mắt với cô: “Mong Một tháng Năm nhớ cùng Dục Đường tới Thanh Đảo chơi nhé”.

Thẩm Hi không hiểu, Tráng Hán bèn giải thích: Anh trai của Hà u Tử mới mua một chiếc du thuyền, hiện giờ đang đậu ở Thanh Đảo, sau đó Hà u Tử mặt dày mượn được quyền sử dụng trong hai ngày, cả phòng kí túc đã thông nhất dịp mong Một tháng Năm sẽ đi Thanh Đảo chơi.

Hà u Tử là con nhà giàu, điều này Thẩm Hi biết, nhưng nghe Tráng Hán nói xong cô vẫn hỏi lại: “Các anh đi hết?”.

“Đương nhiên, không được thiếu người nào, một là để chào đón lão đại của chúng ta trở về vòng tay của Tổ quốc, hai là đứng vào dịp nghỉ lễ, mọi người cùng đi xả stress luôn”. Hà u Tử khoác vai Hà

Chi Châu, Hà Chi Châu im lặng không nói gì, cũng không phủ nhận hoạt động đi biển lần này.

Thẩm Hi nghiêm túc suy nghĩ kế hoạch đi Thanh Đảo mà Hà Tử đưa ra, sau đó cô phát hiện ra một điều, tại sao Lâm Dục Đường không nói với cô chuyện này?

Trên đường về trường Thẩm Hi không vui lắm, cô không muốn nói chuyện với Lâm Dục Đường, cuối cùng vừa không cam tâm vừa nói về không vui: “Lâm Dục Đường, có phải anh không muốn đi chơi cùng em không?”.

Lâm Dục Đường đứng đối diện Thẩm Hi, trong mắt là nét cười bất lực: “Bởi vì trong kế hoạch một tháng Năm của anh vốn không có chuyện đi Thanh Đảo cùng tụi nó, nhưng em lại lên tiếng đồng ý trước rồi”.

Thẩm Hi liếc mắt nhìn Lâm Dục Đường, ngữ khí cũng dịu đi vài phần: “Vậy anh có kế hoạch gì?”.

Lâm Dục Đường dúm túi hoa quả mua ở siêu thị vào tay Thẩm Hi: “Lần trước không phải em nói muốn đi Đôn Hoàng sao?”.

“Hóa ra anh muốn chúng mình đi lẻ à?”. Thẩm Hi đã hiểu ra, cô cười rất vui.

Lâm Dục Đường nhún mày, khẽ “ừ” một tiếng: “Tiếc là em đã đồng ý đi với đám Hà Tử rồi, chẳng phải sao?”.

Thẩm Hi có chút ân hận, nụ cười vui vẻ lập tức biến mất nhưng cô lại vui vẻ ngay giây sau đó, ánh mắt lấp lánh niềm vui, cô khoác tay Lâm Dục Đường: “Thực ra em không ngại thể hiện tình yêu với anh trước mặt bạn cùng phòng anh đâu”.

Lâm Dục Đường thấ t vọng nhìn Thẩm Hi, giọng vẫn trong như nước suô i: “Ngày mai xuấ t phát, ngoài ra buổi tô i anh phải tới phòng thực nghiệm, không ăn tô i cùng em được, anh sẽ nhấ n tin cho em những thứ câ n mang”.

Thẩm Hi cảm thấ y vô cùng sung sướng, giồ ng như có làn gió xuân thổi vào lòng cô, thật ấ m áp biế t bao. Mặc dù Lâm Dục Đường không lạnh lùng cũng chẳng mạn nô ng, nhưng anh đồ i xử với cô rấ t tô t. Ví dụ khi còn nhỏ anh nhường tiề n tiêu vật của mình cho cô, cô bị bọn con trai chặn không cho về nhà thì anh là người lao tới giải cứu cô, ngày đầ u tiên nhập học cũng là anh trải giường giúp cô...

Khi ấ y ba người bạn cùng phòng của cô ghen tị chề t đi được.

Là bạn gái tương lai, cô phải tha thứ cho anh bạn trai tương lai không giỏi ăn nói này.

Vì thứ Sáu là nghỉ lễ mô ng Một tháng Năm nên buổi tô i mọi người trong kí túc đầ u bàn tán xem dịp này đi đâu chơi, Đậu Đậu đi Danh Sơn cùng bố mẹ, Hạ Duy Diệp hẹn bạn bè đi Hạ Môn. Lúc Hạ Duy Diệp hỏi Trầ n Hàn đi đâu chơi, Trầ n Hàn thờ ơ trả lời: “Chấ c tớ ở lại kí túc thôi”.

Hạ Duy Diệp nhìn Thẩm Hi vẫn đang dọn đồ , thấ y cô xê p một bộ đồ bơi vào vali liề n tò mò hỏi: “Thẩm Hi, cậu cũng đi biển à?”.

“Ừ”. Thẩm Hi câ m hai chiế c váy dài lên nhờ Đậu Đậu lựa chọn, Đậu Đậu nghiêm túc suy nghĩ một hô i: “Suy xét đế n việc cậu sẽ đi cùng Lâm Dục Đường, tớ thấ y chiế c bên trái đẹp hơn, vì hữ nhiề u”.

“Có lí”. Mặc dù nói như vậy nhưng Thẩm Hi không nghe theo Đậu Đậu, cô bỏ chiế c bên phải vào vali.

“Thảm Hi, rốt cuộc cậu đi đâu thế?”. Hạ Duy Diệp truy hỏi lần nữa.

“Thanh Đảo”. Thảm Hi đáp xong, tiếp tục sắp xếp đồ chống nắng.

Hạ Duy Diệp im lặng, rất lâu sau mới nói: “Đi cùng phòng Hà Chi Châu chứ gì, tôi biết chuyện này, tôi khá thân với Hầ u Tử, lần trước anh ấy nhờ tôi tìm hộ máy cô gái để đi cùng cho vui, nhưng tôi đã từ chối, nhờ xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm chứ”.

Thảm Hi và Đậu Đậu đưa mắt nhìn nhau, không tiếp lời Hạ Duy Diệp, sau đó cô tiếp tục thu dọn hành lý theo nội dung tin nhắn của Lâm Dục Đường.

Hôm sau, các tiết học vừa kết thúc, Thảm Hi tới chỗ đám Lâm Dục Đường. Phía Lâm Dục Đường có tổng cộng năm người, bốn người cùng phòng ký túc và một mỹ nhân tóc ngắn, là tiểu mỹ nhân Tráng Hán làm quen qua wechat⁽³⁾. Thảm Hi đi tới bên cạnh Lâm Dục Đường, Hầ u Tử nói một câu chua chát: “Chỉ có tôi và lão đại không có bạn gái, đáng thương quá đi”, nói xong còn định lôi cả Hà Chi Châu đi.

Hà Chi Châu rõ ràng không muốn cùng hội cùng thuyền với Hầ u Tử, mặc dù không nói gì nhưng từ người anh toát ra một vẻ cao quý như hoa trên núi cao, đôi chân dài sải bước đi lên phía trước.

Từ thành phố S bay tới Thanh Đảo mất hơn một tiếng, mọi người bay chuyến năm giờ chiều, chưa tới sáu rưỡi đã đến Thanh Đảo. Cả đoàn đi ra khỏi sân bay, ráng chiều trên bầu trời Thanh Đảo khiến cả thành phố như được nhuộm hồng, phản chiếu ra từng luồng sáng vừa lung linh vừa tráng lệ.

Hà`u Tử đi bắt chuyện nhờ được một du khách xinh đẹp giúp cả đoàn chụp một tấm ảnh tập thể làm kỉ niệm. Thảm Hi rất tự nhiên đứng bên cạnh Lâm Dục Đường, Hà Chi Châu cũng đứng ngay gần cô.

Mọi người đều khoác tay, ôm eo nhau, Thảm Hi không phải là người câu nệ tiểu tiết cho nên tay trái ôm eo Lâm Dục Đường, tay phải rất tự nhiên vòng qua eo Hà Chi Châu, cười rạng rỡ nhìn ông kính.

Mọi người đều là bạn tốt - cười lên nào!

Kết quả, tiếng “tách tách” còn chưa vang lên, tay cô đã bị Hà Chi Châu đẩy ra.

Cái người này thật là kiêu ngạo quá! Thảm Hi bỏ tay ra khỏi eo Hà Chi Châu, vỗ vai anh một cái không nặng không nhẹ, tiếp tục đặt tay lên vai anh.

Mỹ nhân đã xinh đẹp, lại còn không biết sợ là gì nữa chứ!

03

Trước bữa cơm tối đã làm thủ tục check in khách sạn, đó là một khách sạn kiểu hoa viên bên cạnh đại lộ Trầm Sơn, vì đã đặt trước trên mạng nên trong những ngày nghỉ lễ đông người đi du lịch thế này mọi người cũng không lo thiếu phòng.

Thảm Hi và tiểu mỹ nhân tóc ngắn ở cùng phòng, tiểu mỹ nhân tên là Trương Nhiên, mặt búp bê tóc mái ngắn, thân hình nhỏ nhắn, nhưng hỏi tuổi mới biết ngắn tuổi cô, đều là sinh viên năm thứ hai. Điều khác với Thảm Hi chính là Trương Nhiên thuộc tuýp

“học bá⁽⁴⁾”, đi du lịch còn mang theo một quyển từ vựng tiếng Anh cấp 6, vừa đặt hành lý xuống là ngồi ngay lên sofa học từ mới.

Thẩm Hi thấy thế liền nhắm mắt tròn mắt đợi, Trương Nhiên ngẩng lên thấy vậy liền giải thích: “Sắp thi cấp 6 rồi, tớ mới học được một nửa từ mới thôi, tớ vốn không định đi nhưng Châu Thấn cứ bắt đi...”.

Châu Thấn là tên thật của Tráng Hán, cái tên đầy chất văn, có cảm giác thanh tao anh tuấn khó diễn tả bằng lời, nhưng người thật thì có chút thô kệch...

Trương Nhiên hỏi cô, kì này có thi cấp 6 không.

Thẩm Hi chớp chớp mắt, cảm thấy rất ngại mở miệng, kì trước cô còn chưa thi qua cấp 4. Nhưng cô vẫn thành thật trả lời: “Tớ còn đang phân đầu cấp 4”.

Trương Nhiên động viên một hồi, Thẩm Hi cảm thấy không khí trong phòng có phần lắng xuống, cô đi tắm, thay áo sơ mi hoa nhí và quần soóc đơn giản rồi đi tìm Lâm Dục Đường.

Phòng của Lâm Dục Đường ở ngay cạnh phòng cô, anh ở cùng phòng với Hà Chi Châu. Thẩm Hi gõ cửa bước vào, nhìn quanh không thấy Hà Chi Châu trong phòng, bất giác thấy thoải mái hơn, cô hứng chí kể với Lâm Dục Đường một chuyện khiến mình xấu mặt hai hôm trước, còn chưa kể hết chuyện đã cười lăn lộn không đứng dậy nổi.

Trước giờ Thẩm Hi rất dễ bị chọc cười, chuyện cười cũ rích cũng khiến cô cười mãi.

Cô cười với Lâm Dục Đường còn chưa đã thì cửa phòng vệ sinh đột nhiên bật mở, Hà Chi Châu từ trong đó bước ra. Thẩm Hi cười đển

mức khoe mắt còn vương nước mắt, cô vội khép miệng lại, lên tiếng chào anh.

Hà Chi Châu gật đầu, thái độ không nhiệt tình cũng không thờ ơ, cũng coi là lịch sự, vừa hay di động trên giường đồ chuông, anh cầm di động đi thẳng ra ngoài ban công nghe. Thắm Hi nhớ tới cô bạn Hạ Duy Diệp cùng phòng vẫn còn yêu thầm Hà Chi Châu, liền khẽ hỏi Lâm Dục Đường: “Hot boy lạnh lòng có bạn gái chưa?”.

Hot boy lạnh lòng... Lâm Dục Đường nhìn Thắm Hi, hỏi lại: “Sao, có hứng thú à?”.

Có mùi ghen tuông ở đây sao? Thắm Hi khoác tay Lâm Dục Đường: “Có chứ, anh giới thiệu cho em nhé?”.

Lâm Dục Đường nhìn bộ dạng muôn ăn đòn của Thắm Hi liền đập mạnh vào mu bàn tay cô một cái: “Về ngay phòng em cho anh”.

Thắm Hi xoa xoa mu bàn tay bị đau, cố ý xoa cho nó đỏ lên, đúng lúc đó Hà ừ Tử bước tới, thấy mu bàn tay cô đỏ ửng bèn hỏi nguyên do, cô liếc nhìn Lâm Dục Đường, nói: “Đường Đường đánh đó”.

Hà ừ Tử thương hoa tiếc ngọc, nói với Lâm Dục Đường: “Lão tam, hơi quá rồi đấy”.

Buổi tối, cả đám ngời ăn hải sản ở một quán ăn bên bờ biển, sắp đêm buông xuống, chủ quán thắp cho mỗi bàn một ngọn đèn quả quýt, đèn màu treo bốn xung quanh cũng lần lượt sáng lên, ánh sáng nhiều màu vô cùng bắt mắt.

Cách đó chưa đầy năm mét còn có quán KTV lộ thiên, có tiếng ma khóc sói kêu, cũng có tiếng hát lay động lòng người.

Sóng biển ánh đèn cùng trăng bầu bạn. Nơi xa rất yên tĩnh, ở gần lại náo nhiệt, mọi người nói chuyện, uống rượu, còn oản tù tì,

rất dễ trở nên cao hứng. Thắm Hi không coi bia là rượu nên đã uống rất nhiều. Cô đứng dậy vào nhà vệ sinh, Lâm Dục Đường không yên tâm nên nhờ Trương Nhiên đi cùng.

Kết quả là Thắm Hi từ trong nhà vệ sinh ra đã không thấy bóng dáng Trương Nhiên đâu.

Thắm Hi ra hàng rào gỗ đứng hóng gió, bên cạnh cô là một người vén áo để lộ cái bụng to, cái bụng tròn tròn trắng trắng, vô cùng đáng yêu. Cô “ấm đầu” liền đưa tay vỗ vỗ bụng “cô ấy”, hỏi: “Đây là bụng của cô(5) à?”.

Người vạch áo khoe bụng hóng gió là một người đàn ông trung niên vạm vỡ, người đàn ông nhìn bàn tay ngọc ngà nhỏ nhắn đang vỗ bụng mình, vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, giọng hơi run: “Đương nhiên...”.

Thắm Hi lại vỗ tiếp, mũi thở ra mùi rượu, hỏi rất chân thành: “Nếu là của cô... vậy được mấy tháng rồi...”.

Cái gì mấy tháng rồi? Người đàn ông trung niên mặt mày đỏ gay, trợn mắt nhìn Thắm Hi, lắp bắp: “Cô... cô...”.

Ánh mắt Thắm Hi lơ đãng, định nghiên cứu kĩ càng một hồi.

Hà Chi Châu đứng lúc này đi ngang qua, vô tình nhìn thấy phía không xa có một cô gái đang lên con diên, anh định giả vờ không quen biết tiếp tục đi qua, bước được vài bước lại không kiên chế được mà quay lại, thấy cô gái họ Thắm này vẫn muốn sờ lại gằn cái bụng của người đàn ông kia, người đàn ông kia sợ hãi mặt mày trắng bệch, ba chữ “đồ thân kinh” thoát ra từ miệng ông ta cũng không rõ ràng.

“Cô... đồ... thân kinh”.

Hà Chi Châu quyết định bước qua chỗ đó.

Đúng lúc này, Thắm Hi lại chọc chọc cái bụng tròn tròn, đang định nói gì đó thì tay cô bị túm chặt, sau đó một giọng nói trẻ trung hơi trầm vang lên xin lỗi người đàn ông trung niên: “Xin lỗi, cô ấy hơi say”. Câu nói vừa dứt cô đã bị kéo đi.

Thắm Hi ngẩng đầu nhìn người đang túm tay mình, đã tỉnh táo hơn chút ít, cô định nói gì đó nhưng đã bị Hà Chi Châu lôi tới trước mặt Lâm Dục Đường không chút nương tay.

Mọi người ăn tối xong định đi bộ trên bãi biển một lúc, bãi biển về đêm thật đẹp, vừa huyền ảo vừa yên ả, Thắm Hi đã khá tỉnh rượu nhưng đi đứng vẫn hơi loạng choạng, Lâm Dục Đường đi bên cạnh cô, chốc chốc lại phải dìu. Thắm Hi như đang bước đi trên bông, mềm mềm, cô muồn khiêu vũ.

Cô nhớ tới hồ i nhỏ, trên đường đi học về, cô vừa đi vừa nhảy, sau đó quay đầu lại hỏi Lâm Dục Đường: “Đường Đường, sau này lớn lên em lấy anh nhé?”.

Lúc ấy mặt Lâm Dục Đường hơi đỏ: “Hi Hi, sau này lớn lên hằng nói nhé?”.

Bầu trời đêm trên biển giăng đầy sao, trên bãi biển xa xa có một nhóm người đang quây lại nhảy nhót, lửa trại bập bùng. Hâu Tử rào bước nhanh hơn rồi chen thẳng vào đây, Thắm Hi thấy vậy cũng có chút hứng thú, đúng lúc có một chàng trai mặc áo đen mời cô nhảy, cô nhận lời không chút do dự.

Thắm Hi cảm thấy mình như đang thả mình trong làn gió ấm thoang thoang hơi men, có chút chếnh choáng, có chút kích động, chân giẫm trên cát, bước chân có phần yếu ớt, nhưng cô đã tập múa mười mấy năm nay, đối với cô khiêu vũ chỉ đơn giản như ăn cơm,

cho dù cô cảm thấy mình đang say nhưng vẫn có thể nhảy theo điệu nhạc.

Hà`u Tử dùng máy ảnh ô`ng kính đơn chụp Thẩm mỹ nhân mấ`y tấ`m liề`n, cảm khái với Hà Chi Châu đứng bên cạnh: “Ông đây thật ngưỡng mộ lão tam, sao mình lại không có thanh mai trúc mã xinh thế` kia chứ?”.

Hà Chi Châu thờ ơ nhìn Thẩm Hi, không ý kiế`n gì.

Hà`u Tử cứ nhấ`t định kéo Hà Chi Châu vào “cùng một giuộc” với mình, huých vai anh: “Lão đại, tôi cảm thấ`y gầ`n đây cậu để ý Thẩm cô nương lắ`m đấ`y, cậu khai thật đi, có phải thích người ta rồ`i không, cho nên mới hay làm ngược lại, chơi trò trẻ con tiểu học, thích người ta là bắ`t nạt người ta...”.

Hà Chi Châu: “...”, một lúc sau khóe môi anh hơi nhế`ch lên, đưa mắ`t nhìn Hà`u Tử: “Cậu thật giỏi tưởng tượng”.

Đồ`i mặt với sự tò mò của Hà`u Tử, Hà Chi Châu cô` gắ`ng kiề`m chế` ngữ khí của mình, có điề`u vì chủ đề` này quá là khó hiểu nên một người sâu xa kín đáo hiế`m khi bộc lộ suy nghĩ như anh cũng không giấ`u nổi chút bực dọc trong lời nói.

Cuô`i cùng anh quay sang nhìn Thẩm Hi lầ`n nữa, cô vẫn đang khiêu vũ quên mình. Anh dù mới tiế`p xúc với cô, nhưng ngoài ưu điểm xinh đẹp ra, anh đã có thể liệt kê hàng loạt khuyế`t điểm của cô: cậy đẹp hành hung người khác, khoe khoang, tự coi mình xinh đẹp, mặt dày, ngô`c, điên tự nhiên...

Yêu câ`u của Hà Chi Châu với phái nữ trước giờ luôn rấ`t rõ ràng và đơn giản: ưu điểm không câ`n khoe khoang, khuyế`t điểm cũng không quá nổi bật.

Thẩm Hi về khách sạn nằm một lúc, uống mấy ngụm trà đặc Lâm Dục Đường mang cho, sau đó bò dậy tắm rửa, cuối cùng mơ màng về giường nằm, cả buổi tối cô cứ mơ mơ màng màng. Sáng hôm sau, lúc cô vẫn đang nằm trên giường ôm gối ngủ say, Tráng Hán đã đến gõ cửa.

Thẩm Hi vào nhà vệ sinh mặc quần áo, Trương Nhiên ra mở cửa, Tráng Hán đang theo đuổi Trương Nhiên nên rất nhiệt tình, hấn đặc biệt tới hỏi Trương Nhiên thích ăn gì để hấn tới nhà ăn lấy giúp.

Thẩm Hi từ trong nhà vệ sinh bước ra, nói với Tráng Hán: “Châu Thàn, sau này lúc anh tỏ vẻ ân cần sẵn đón, có thể rủ Lâm Dục Đường đi cùng không, là bạn cùng phòng của anh ấy, mong anh hãy khơi dậy tính tích cực trong con người anh ấy, được không?”.

“Xin lỗi em, là anh suy nghĩ không chu đáo, để anh về gọi lão tam tới”. Tráng Hán chắp tay xin lỗi, cúi người rời khỏi phòng.

Thẩm Hi tiếp tục rửa mặt, Trương Nhiên cười híp mắt bước tới bên cô, hỏi dò: “Cậu với Lâm Dục Đường yêu nhau thế nào?”.

Thẩm Hi thở dài đáp: “Tớ theo đuổi anh ấy, còn về quan hệ của chúng tớ, cậu thấy thế nào thì là thế ấy”.

Trương Nhiên trầm tư một chút: “Anh ấy như cậu?”.

Thẩm Hi “à” lên một tiếng: “Làm gì có, không xa u xa thế đâu! Tớ chỉ nghe nói con gái như con trai, chưa hề nghe thấy ai bảo con trai như con gái”.

Trương Nhiên cúi đầu cười: “Tớ đùa thôi”.

Hôm nay ra biển, nắng vàng rực rỡ. Thẩm Hi nhớ tới hai câu mà cô thường viết trong bài làm văn tiểu học: “Có đám mây trắng bay

trên bầu trời xanh”. Bầu trời xanh ở Thanh Đảo còn trong hơn bầu trời thành phố S, màu xanh thắm như đã lọc hết mọi tạp chất.

Buổi chiều, Thẩm Hi đứng hóng gió và phơi nắng trên ban công lộ thiên ở tầng hai của du thuyền, Trương Nhiên rủ cô cùng chụp ảnh, Thẩm Hi cười híp mắt ghé mặt lại gần, giờ hai ngón tay chọc vào má, “tách tách”, hai khuôn mặt cười rạng rỡ đóng khung trên màn hình điện thoại, sau đó hai người trao đổi tài khoản trên các mạng xã hội.

Quan hệ của hai người cũng tốt dần lên.

Du thuyền riêng của anh trai Hâu Tử không lớn lắm, nhưng bên trong không thiếu thứ gì, phòng ngủ, phòng tắm, phòng KTV... trên du thuyền có moto nước, có thể lướt gió trên biển bất cứ lúc nào.

Ban ngày mọi người ở trên du thuyền câu cá, nướng thịt, chơi bài..., buổi tối tổ chức tiệc ngay trên boong chính của du thuyền.

Không khí về đêm có phần ẩm thấp, mang theo mùi tanh mặn của biển khơi. Gió biển táp mặt, vấp vít bên tai, mang theo cảm giác lạnh lạnh. Cuối cùng mọi người chơi mệt rồi liền ngõ ngáy đến sáng, tán phét.

Tuổi trẻ thật tuyệt.

Hâu Tử kể hồ i học mầm non có một cô bé thơm mình, có điều lúc ấy hâu lại đánh cô bé đó một trận, bây giờ nghĩ lại thấy thật đáng tiếc.

Tráng Hán có Trương Nhiên ngõ i cạnh nên chỉ trình bày đơn giản, từ nhỏ đã dành hết thời gian cho việc học tập nên mới thi đỗ vào trường S, từ nhỏ đến lớn sống rất vất vả.

Hà Chi Châu bật cười, e hèm hai tiêng, dùng thái độ rất đáng ăn đòn để bán đứng Tráng Hán.

Lâm Dục Đường bóc một quả cam đưa cho Thẩm Hi, Thẩm Hi ăn ngon lành. Hà ừ Tử hỏi Đường Đường: “Lão tam, kể chuyện tình yêu của cậu với Thẩm mỹ nhân nhà cậu xem nào?”.

“Chúng tôi á?”. Lâm Dục Đường mỉm cười, đang định lên tiêng thì chuông điện thoại reo. Anh nhìn số điện thoại gọi đến rồi đứng dậy ra ngoài nghe.

Nam chính đã đi khỏi, nữ chính cũng chẳng đỏ mặt hay ngại ngùng, còn thay nam chính kể chuyện, sinh động vô cùng, như đang kể lại các tình tiết trong tiểu thuyết tình yêu vậy.

Hà ừ Tử và Tráng Hán nghe rất hứng thú.

Thẩm Hi tổng kết câu chuyện của mình và Lâm Dục Đường chính là câu chuyện nữ chính theo đuổi nam chính đầy cay đắng và đau khổ. Có điều kết quả là cô cũng không biết mình có theo đuổi được không.

“Cái gì, em theo đuổi lão tam bảy năm rồi á?”, Hà ừ Tử hỏi.

Thẩm Hi chớp mắt, gật đầu: “Thực ra không chỉ bảy năm”.

“Lão tam không phải người mà!”. Hà ừ Tử vỗ ngực mình: “Em theo đuổi anh đi, chỉ cần bảy giây là đủ!”.

Tráng Hán troll Hà ừ Tử một câu: “Vì thế cậu mới không có tiết tháo gì cả”.

Thẩm Hi cười lớn.

Hà Chi Châu khẽ thở dài buồn chán, bầu trời đêm trên biển mênh mông sâu thẳm, nhưng những vì sao trên đỉnh đầu như gập ghềnh trong gang tấc, vừa rõ nét vừa sáng ngời. Anh cảm thấy mình thực sự quá nhạt nhẽo, vừa rồi lại nghiêm túc ngồì nghe Thẩm Hi chém gió. Cái gì mà nữ theo đuổi nam, cái gì mà mười năm như một ngày, cái gì mà biển cạn đá mòn! Anh thực sự chưa từng thấy cô gái nào lại đeo thêm hào quang cho mình như thế.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì đầu bếp trên du thuyền mang tới một chiếc bánh gato hoa quả cao tám phân, vừa ngon vừa đẹp. Thẩm Hi hét lên, thích thú nhảy từ trên ghế xuống, chạy như bay đi tìm Lâm Dục Đường. Cô tìm Đường Đường về ăn bánh gato.

Lâm Dục Đường có lẽ ở phòng ngủ trên tầng hai, Thẩm Hi đi lên, cô đi đôi dép lê bằ ng da mềm mại, chân bước trên tấm ván vân xoắn ốc bằ ng gỗ thật vang lên những tiếng thật khẽ tới mức chỉ mình cô nghe thấy.

Cửa phòng ngủ trên tầng hai khép hờ, cô đang định đẩy cửa bước vào thì khựng lại khi nghe thấy giọng nói của Lâm Dục Đường: “Được, em muốn ăn gì khi nào về anh sẽ làm cho em”. Lâm Dục Đường đang gọi điện thoại, giọng anh dịu dàng vô cùng, anh còn cười, mặc dù chỉ trong chớp nhoáng.

04

Có lúc, buồn không phải vì bị giấ u giế m, mà có những thứ không vui vẻ sắ p xảy ra nhưng cô vẫn ra sức nghĩ cách ngăn chặn nó xuất hiện. Thực ra, cô thật sự cảm thấy Lâm Dục Đường rất tốt, chỉ là tính anh hơi lạnh lùng.

Anh giống như một cốc nước trắng, tình cảm cô dành cho anh lại giống như quá trình nấu một con ếch bằng nước nguội, rõ ràng cô là con ếch đang bị nấu nhưng vẫn coi đó là sự hưởng thụ. Về tình yêu, cô luôn hiểu nó một cách thẳng thắn và nông cạn, nhưng cô biết quá trình thích một người có lẽ là một cuộc chạy đua marathon, chứ không phải chạy nước rút một trăm mét.

Em muốn ăn gì khi nào về anh sẽ làm cho em... những lời dịu dàng của Lâm Dục Đường như chiếc vòng kim cô thít chặt đầu cô, cô hít một hơi thật sâu, đầu óc trống rỗng, cảm thấy gió biển như sắp ứa vào tim. Cô rung mình một cái, bỗng thấy ớn lạnh.

Thẩm Hi quay về chỗ, Hà u Tử cắt một miếng bánh gato đưa cho cô, bảo cô ngửi ngửi: “Miếng này đảm bảo là đẹp nhất, to nhất, nhiều hoa quả nhất”.

“Cảm ơn nha”. Thẩm Hi mỉm cười nhận bánh, chậm rãi ăn từng miếng. Hà u Tử tiếp tục hỏi: “Thẩm mỹ nhân, kể tiếp chuyện tình yêu của em và lão tam đi, bọn anh thích nghe lắm”.

Thẩm Hi không biết mở lời ra sao, tâm trạng ủ rũ tạm thời đã hoàn toàn phủ kín trái tim, đè nén khiến cô vô cùng khó chịu. Cô đá bóng sang Hà Chi Châu, hỏi anh: “Này, Hà Chi Châu, kể tình sử của anh xem nào”. Nếu bản thân đã không muốn nói ra, cách tốt nhất là chuyển chủ đề sang người khác có nhiều chuyện để kể hơn. Ở đây người có nhiều chuyện để kể nhất chính là Hà Chi Châu. Khi cô gọi tên Hà Chi Châu, ngay cả Trương Nhiên cũng quay sang nhìn anh với vẻ tha thiết mong chờ.

Hà Chi Châu đột nhiên bị điểm danh, trước đó anh vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần. Anh bình tĩnh mở mắt, lạnh nhạt trả lời: “Gì cơ? Lịch sử ái tình? Không thể trình bày”.

“Không thể trình bày?”. Tráng Hán không hề nể mặt Hà Chi Châu: “Lão đại, cậu không có gì để nói thì có”.

Câu này thật khiến người ta khó chịu, khóe miệng Hà Chi Châu khẽ nhếch lên, mấy người này hình như đã trải qua mấy cuộc tình nên đều mạnh mẽ quá.

Khoảng năm phút sau Lâm Dục Đường mới ra, trong tay còn cầm một chiếc áo khoác, gió trên biển khá lớn nên anh đặc biệt mang áo tới cho Thẩm Hi. Trước đây có người từng nói với cô rằng, quan tâm chỉ là một thói quen.

Thẩm Hi khoác tấm áo rộng lên người, rất ấm, chiếc áo còn hơi ấm của Lâm Dục Đường, nhưng trái tim cô vẫn lạnh giá, giống như vừa ngâm mình trong nước biển lạnh băng.

Hà Ứ Tử vô tâm hỏi Lâm Dục Đường: “Ban nãy Thẩm Hi tìm cậu ra ăn bánh gato, cậu còn làm cao à? Muộn thế này mới ra!”.

Lâm Dục Đường đưa mắt nhìn Thẩm Hi, trong đôi mắt tĩnh lặng như nước thoáng tia ngạc nhiên.

Thẩm Hi ăn bánh gato, nhanh chóng giải đáp nghi vấn của Hà Ứ Tử: “Đi được nửa đường em vào nhà vệ sinh, sau đó nghĩ tới việc thiếu một người sẽ thừa ra một phần bánh nên quay về đây ngay”. Cô nói bằng giọng đáng yêu nũng nịu nên không bị ai nghi ngờ.

Buổi tối mọi người không hào hứng như ban ngày, có điều cảnh biển đêm đẹp thế này cho dù chỉ là ngò ỉ chém gió cũng rất thú vị. Người về phòng sớm nhất là Hà Chi Châu, những người khác đến quá nửa đêm mới lục tục giải tán.

Trên du thuyền Thẩm Hi và Trương Nhiên vẫn ngủ cùng phòng, trước đây Thẩm Hi luôn đầy hào hứng, là thành phần hoạt náo đêm

khuya vẫn rất tinh táo. Nhưng đêm nay trở về căn phòng trên tầng hai của du thuyền, Trương Nhiên tìm Thẩm Hi tán gẫu cô lại ủ rũ chán chường.

Trương Nhiên thấy nói chuyện vô vị nên cũng đi ngủ.

Thẩm Hi cảm thấy rất thất vọng, phụ nữ là loài động vật hay nghĩ nhiều, chỉ một chút chuyện con con cũng khiến lòng thất lại; mặt khác, cô lại sợ không biết có phải mình nghĩ quá nhiều không... Thẩm Hi đau đầu nằm vật ra giường trả nợ một hôm, thấy Trương Nhiên ở giường trên đã ngủ say, cô liền khoác áo đi ra boong thuyền.

Trên boong thuyền đã không còn bóng ai, chỉ có ánh đèn màu lấp lánh mờ ảo, chúng lung linh trong từng lớp sóng đang cuộn trào; trăng sao trên đỉnh đầu như xuyên qua lớp mây mù đang chậm chậm trôi, đêm trên biển tĩnh lặng, dịu dàng và có một vẻ đẹp lạ thường. Thẩm Hi đứng tựa lan can nhìn từng đợt sóng xô tới, lòng có chút “u sầu của thiếu nữ”.

Lâm Dục Đường.

Đường Đường...

Có phải vì cô gái luôn ở nơi chàng trai quay đầu là có thể nhìn thấy, vì thế anh không bao giờ lơ đãng sẽ mất cô?

Gió biển về đêm rất mạnh, tiếng gió phàn phật thổi bay tấm áo choàng về phía sau, gió lạnh ứa tới, dường như có hạt mưa li ti tấp vào mặt, đêm nay rõ ràng có sao mà.

Thẩm Hi cúi người tựa vào lan can, bắt đầu cất tiếng hát một bài hát xưa, rõ ràng là bài hát có tiết tấu nhanh nhưng cô lại hát không liên mạch: “Nếu anh muốn rời xa em... hãy thành thật nói

cho em biết... nếu anh thực sự muốn ra đi... hãy trả lại những tấm ảnh cho em...”.

Cô cứ lúc hát lúc dừng như thế, từng lớp sóng biển cũng đang dần lùi xa.

Hà Chi Châu ngủ không sâu, tiếng động cơ trên du thuyền khiến anh không ngon giấc, mãi mới chợp mắt được một chút thì lại tỉnh, thấy mình mới ngủ được hơn bốn mươi phút. Anh quyết định dậy ra boong thuyền, vừa xuống tới nơi thì nhìn thấy Thẩm Hi.

“Thiên trường địa cửu là gì chứ, chỉ tiện miệng nói ra thôi, chuyện anh yêu em, anh cũng không nói nên lời...”. Thẩm Hi dừng lại, buồn bã bỏ ra lan can, cô không vui chút nào.

Hà Chi Châu lạnh lùng nhìn một lúc, đột nhiên cảm thấy thông cảm với Lâm Dục Đường. Anh đi về phía Thẩm Hi, muốn xác định xem có phải cô đang mộng du không.

Thẩm Hi vẫn vắng người trên lan can, cô nghe thấy tiếng bước chân liên tục quay đầu lại, thấy người phía sau là Hà Chi Châu, cô chẳng còn tỉnh thần mà chào hỏi, chỉ ửng ửng hỏi: “Anh cũng không ngủ được à?”.

“Ờ”. Hà Chi Châu đáp rồi nhìn về phía trước. Bên tai anh là tiếng sóng biển “ì ọp”, hòn đảo nhỏ phía xa lấp lánh những ánh đèn mờ ảo, bầu trời lấp lánh ánh sao cũng có phần trầm mặc.

Đột nhiên một trận gió biển thổi tới, gió lạnh len lỏi vào da thịt, anh cảm thấy chóp mũi mình ngứa ngứa, liền đưa tay sờ lên mũi mà không thấy gì, nhưng vừa rồi rõ ràng anh đã ngửi thấy mùi thơm mà. Anh quay đầu nhìn mái tóc dài đang tung bay theo gió của cô gái đứng bên cạnh mình, tóc cô vừa lướt qua mặt anh.

Sắc trời hơi sáng, ánh sáng mờ mờ bao phủ giữa hai người. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại nhìn Thẩm Hi, khuôn mặt cô như được chiếu sáng bởi một tia sáng phía chân trời, trong mắt anh là chiếc mũi tuyệt đẹp, mái tóc đen như mun, đôi má ửng hồng như được nhuộm ánh bình minh... và đôi mắt hơi đỏ của cô.

Thẩm Hi lúc này quá trầm mặc, Hà Chi Châu cảm thấy có chút không quen, anh ngẫm nghĩ rồi nói về quan tâm: “Muộn chút nữa chắc có sấm sét đấy”. Ý là, có thể về phòng ngủ được rồi đấy.

Thẩm Hi vẫn không nhúc nhích, một lúc sau uể oải đáp: “Cảm ơn đã nhắc nhở”.

Hà Chi Châu không hiểu lời, anh không phải là người thích làm khó mình, nhưng có lẽ do giọng Thẩm Hi quá chán nản, nên trước khi đi anh vẫn nhắc nhở thêm một câu: “Đã muộn lắm rồi”.

“Anh cứ yên tâm về phòng đi”. Thẩm Hi quay đầu lại, mắt long lanh nhìn anh, mím môi: “Cứ hỏi em làm gì! Em có về cùng phòng anh đâu, anh mau về phòng anh đi!”.

Tâm trạng của cô sắp vỡ òa đến nơi rồi.

Hà Chi Châu như nhìn thấy một con báo nhỏ đang tủi thân, du thuyền khẽ lắc, anh bám vào lan can, thốt lên hai tiếng thờ ơ: “Tùy cô...”.

Sau đó du thuyền lại lắc mạnh hơn một chút, Hà Chi Châu đi về phòng với tư thế “không quay đầu”, cho đến khi chiếc du thuyền đột nhiên đổ mạnh về phía trước, anh suýt ngã, cô đứng vững, còn chưa bình tĩnh lại thì hình như có một tia sáng trắng lóe lên giữa bầu trời đêm tĩnh mịch...

Anh dừng chân, chưa kịp quay đầu lại thì phía sau chợt vang lên một tiếng hét. Anh quay người nhưng không thấy Thẩm Hi trên du thuyền nữa, tấm áo choàng màu kem giấy trước cô còn khoác trên vai đang cuộn một vòng giữa không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống nước...

Thẩm Hi tỉnh dậy, chỉ nhìn thấy Trương Nhiên, cô ấy đang cầm một cốc nước, giọng nói cất lên cũng ngân nga hơn bình thường: “Anh... muốn uống nước không?”.

Ở một chỗ khác, Hà Chi Châu tỉnh dậy trong vòng tay ấm áp của Lâm Dục Đường. Bên cạnh anh còn có giọng của Tráng Hán và Hà u Tử, anh mở mắt ra liền bắt gặp đôi mắt lo lắng, thâm tình, đầy tia máu của Lâm Dục Đường...

Hà Chi Châu giật mình, từ bao giờ Lâm Dục Đường thân thiết với anh như vậy chứ?

Chương 2

01

Lúc Hà Chi Châu chưa hoàn toàn tỉnh táo, anh cảm thấy xung quanh rất ồn ào, ngoài ra anh còn cảm thấy vô cùng khó chịu, hình như bị ai đó ôm chặt, cơ thể như bị uốn thành từng khúc co quắp, lồng ngực còn bị thứ gì đó đè nén, hít thở khó khăn, sau đó anh lại nghe thấy tiếng của Hâu Tử, Lâm Dục Đường và Tráng Hán.

“Hay là làm hô hấp nhân tạo?”. Đây là giọng Tráng Hán.

Hâu Tử nói “Ok”, lại tiếp lời: “Nếu lão tam không làm thì để tôi làm”.

Không được!

Nhờ vào ý niệm “không được” vô cùng mạnh mẽ này, Hà Chi Châu mở choàng mắt, lập tức bắt gặp đôi mắt của Lâm Dục Đường...

Thực ra anh cảm thấy giữa đám bạn cùng phòng với nhau, giao tình giữa anh và Lâm Dục Đường là nhạt nhẽo nhất. Tính cách của cả hai đều thuộc kiểu lạnh lùng, chỉ những khi thảo luận việc học hành thì hai người mới có chuyện để nói với nhau.

Đây chính là “quân tử chi giao nhạt như nước”.

Nhưng anh không bao giờ ngờ rằng, Lâm Dục Đường lại quan tâm tới mình như vậy! Lẽ nào Lâm Dục Đường là người bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại vô cùng nhiệt tình tốt bụng... Hà Chi Châu

dựa theo suy đoán này để giải thích cảm giác quái lạ khi tỉnh dậy. Chỉ là lí do ấy thôi cũng không thể khiến anh giải tỏa cảm giác kì quái đang ngập tràn trong lòng.

Ngoài ra, anh còn cảm thấy rất rất rất bất an.

Tình huống bất ngờ này khiến Hà Chi Châu không biết phản ứng như thế nào, nhưng hành động đầu tiên khi anh tỉnh dậy chính là đẩy Lâm Dục Đường ra, một người đàn ông cao lớn như anh bị một gã đàn ông khác ôm ấp trong lòng, còn ra cái thể thống gì chứ!

Chỉ là ngay giây sau đó, anh lại bị Lâm Dục Đường ôm vào lòng! Lâm Dục Đường còn vuốt trán anh, nhìn anh với ánh mắt vừa mệt mỏi vừa dịu dàng: “Xin lỗi...”.

Cái quái gì thế này? Hà Chi Châu nhìn Lâm Dục Đường đầy cảnh giác, Lâm Dục Đường vuốt tóc anh, anh cảm thấy rất không ổn. Anh lạnh lùng đưa mắt nhìn Tráng Hán và Hảu Tử đang đứng cách đó không xa.

Tráng Hán lên tiếng trước, nhưng là nói với Lâm Dục Đường: “Lão tam, chắc là Hi Hi giận cậu rồi, cô ấy tỉnh rồi thì cậu mau an ủi vỗ về đi, cho cô ấy bớt sợ”.

Hi Hi? Thảm Hi? Hà Chi Châu ngờ là mình đang nằm mơ.

Hảu Tử cũng lên tiếng: “Được rồi, tôi đi xem lão đại thế nào đã”. Nói xong, Hảu Tử còn cười rạng rỡ với anh: “Thảm mỹ nhân, có muốn ăn gì không?”.

Chuyện gì thế này, Hảu Tử đang nói chuyện với mình sao? Hà Chi Châu chau mày không nói gì, anh đang suy nghĩ một chuyện, rốt cuộc là anh bị điên hay bọn họ bị điên? Trái tim anh như bị nứt một lỗ, miệng lỗ càng lúc càng to, cảm giác rất rất rất bất an bắt

đầu biến thành sợ hãi và tuyệt vọng. Nỗi sợ hãi anh chưa từng gặp lúc này như sắp bùng phát.

“Mấy giờ rồi?”, Hà Chi Châu hỏi. Khi nghe thấy giọng mình, anh thực sự phát điên!

Ai có thể nói cho anh biết, tại sao giọng anh lại giống giọng Thẩm Hi đến vậy? Lẽ nào anh vẫn chưa tỉnh dậy?

Thẩm Hi đảo đảo con người, cảm thấy trên nhà có phàn lả lẩm, cô nhớ tới qua lúc rơi xuống biển, cô không hẳn là vệt cạn, còn lặn ngập được mấy cái dưới nước, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì? Hình như Hà Chi Châu nhảy xuống cứu cô lên...

Cô trở mình trên giường, cơ thể không hề có cảm giác khó chịu như từng bị chìm dưới nước biển, cô không những cảm thấy tỉnh thần phấn chấn lạ thường, mà đầu óc cũng tỉnh táo vô cùng.

Cảm giác thật đặc biệt, dường như toàn thân có thứ sức mạnh xài mãi không hết. Cô nằm ườn trên giường ngân nga bài ca ngủ dậy, nhân tiện luyện võ đạo luôn. Cô hít sâu trước để đẩy hết khí thải trong cơ thể ra ngoài, sau đó giơ tay lên thật cao, đồng thời giơ hai chân lên, duỗi thẳng đầu gối, đã thông kinh mạch toàn thân...

Ế?

Sao cô lại cảm thấy chân mình dài ra nhiều thế này, lại còn to ra nữa... chắc là hoa mắt? Khi Thẩm Hi lại lặn trên giường cái nữa thì cửa mở, Trương Nhiên bung nước mím cười bước vào: “Anh tỉnh rồi à? Muốn uống nước không?”.

Trương Nhiên hôm nay vô cùng xinh đẹp, giọng cũng du dương hơn mọi khi.

Thẩm Hi hai tay chồm ng cắ m, lắ c đầ u. Cô nghĩ tồ i qua dù gì mình cũng bị rơi xuố ng biển, tại sao Lâm Dục Đường không ở bên cạnh mình nhỉ? Đố i diện với việc tỉnh dậy không nhìn thấ y Lâm Dục Đường, Thẩm Hi vô cùng giận dữ, cô nhìn Trương Nhiên, nhờ cô ấ y một việc: “Này, Nhiên Nhiên...”.

Nhiên Nhiên... tay cắ m cô c của Trương Nhiên khẽ run.

Nhiên... Nhiên... Thẩm Hi cũng sửng người. Cô vừa nói cái gì? Không, giọng cô làm sao vậy? Cô há miệng, lại phát ra hai âm, trong giọng nói trầ m thấ p dễ nghe có chút thanh trong, là giọng nam trung tiêu chuẩn.

Trời ơi! Ai đã tráo đổi giọng của cô thê này!

Thẩm Hi loạng choạng bò trên giường xuố ng, một khoảnh khắ c nào đó cô còn tưởng Hà Chi Châu đang ở trong phòng, cô thò đầ u nhìn bắ n xung quanh nhưng trong phòng chỉ có mình Trương Nhiên. Chuyện gì thê này? Con tim Thẩm Hi run rẩy, cô sắ p khóc đầ n nơi. Cô cúi đầ u nhìn tay mình, ngón tay thon dài, các khớp rõ ràng.

Tay rấ t đẹp, nhưng đây là tay con trai mà. Cô ngửa bàn tay ra, lòng bàn tay với những đường chỉ tay rõ ràng nhóp nháp mô hời, vừa rồ i cô sợ quá nên túa cả mô hời tay.

Cô hít sâu, hoảng loạn chạy vào nhà vệ sinh, khi nhìn thấ y gương mặt đàn ông trong gương, cô lập tức hét lên.

Gương mặt này... là của đàn ông... là của Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu từ nhỏ đã điề m tĩnh, tuy trẻ tuổi nhưng rấ t chín chắ n. Nói như lời ông ngoại anh là “trang kính tự cường, sở biế n

bất kinh”(6), và chính anh cũng cho rằng đã là đàn ông thì phải luôn điềm đằm vững vàng.

Chỉ là bây giờ, khi đối diện với khuôn mặt trong gương anh không “điềm đằm vững vàng” được. Trong gương là khuôn mặt Thẩm Hi, cơ thể, chân, tay anh bây giờ đều là của Thẩm Hi. Vì kinh sợ nên khuôn mặt trong gương có chút xanh xao, môi mím chặt, đôi mày chau lại, trong đôi mắt đẹp toàn vẻ u ám...

Hà Chi Châu cảm nhận sâu sắc nỗi tuyệt vọng mà mình không thể kháng cự nổi, anh sắp nghẹt thở, anh ngờ mình không thể hít thở bình thường được vì trước ngực có thêm một chút thít. Anh đứng trong nhà vệ sinh nghĩ ngợi một hồi, cho đến khi bên tai vang lên một tiếng thét bẻ gãy chính giọng của “anh”. Hà Chi Châu đại khái đã đoán ra vài phần, anh phi ra ngoài cửa.

Lâm Dục Đường vẫn đứng ngoài phòng vệ sinh, kéo tay anh lại, lo lắng hỏi: “Hi Hi...”.

Hà Chi Châu không có thời gian để tâm tới Lâm Dục Đường, đúng thời anh lại bị Lâm Dục Đường túm chặt không nhúc nhích được, cuối cùng anh bức bối hất tay Lâm Dục Đường ra, vội vã đi tìm Thẩm Hi.

Lâm Dục Đường định đuổi theo: “Hi Hi”.

Tráng Hán kéo Lâm Dục Đường lại, an ủi: “Hi Hi được lão đại cứu lên, chắc chắn cô ấy lo cho lão đại nhất, cô ấy vội đi xem lão đại thế nào cũng là chuyện bình thường, lão tam đừng nghĩ ngợi nhiều”.

Lâm Dục Đường: “...”.

Hà Chi Châu cũng vỗ vai Lâm Dục Đường, ra chiều hiểu rõ mọi chuyện, hấn cân nhắc trong lòng: Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu đều là anh em của mình, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, nếu sau này xảy ra “tình cảnh cầu huyệt” anh em tranh giành tình yêu, chắc chắn mình sẽ khó xử lắm đây!

Hà Chi Châu tìm thầy Thảm Hi trong nhà vệ sinh ở phòng “cô ấy”, à không, phải là tìm thầy cơ thể của “mình”. Anh đẩy cánh cửa kính màu trắng bước vào, Thảm Hi đỏ mặt nhìn anh.

Trời ơi, quả nhiên là thế! Thực sự điên mất.

“Cô...”.

“Anh...”.

“Chúng ta?...”.
“Chúng ta...”.

Nhìn nhau không nói, lệ rơi ngàn hàng.

“Hu hu... tại sao lại thế này...”. Thảm Hi giậm chân, hai tay ôm mặt, đi đi lại lại trong nhà vệ sinh chật hẹp.

Hà Chi Châu cũng đau đầu, đặc biệt là khi nhìn thầy cơ thể mình bị Thảm Hi hành hạ thế này, anh sầm mặt nhắc nhở: “Có thể không giậm chân được không?”.

Thảm Hi cắn môi, ngơ ngác, hai tay chống cằm, tủi thân nhìn Hà Chi Châu, cuối cùng vì không chịu nổi điều mình nhìn thấy nên đành quay mặt đi.

Hà Chi Châu cũng nhìn Thảm Hi, cô đứng là bông hoa mười giờ nhỏ bé ngơ ngác trong góc tường, nhưng lúc này đừng tỏ vẻ dễ thương

nữa có được không? Nếu muốn tỏ vẻ dễ thương, xin đừng dùng cơ thể anh có được không? Làm bộ dạng như bây giờ thì chẳng bằng cứ giậm chân cho rồi!

Hà Chi Châu vò đầu, đầu anh đau như sắp vỡ tung.

Chuyến du lịch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai cũng muốn trở về thành phố S sớm. Buổi trưa mọi người quyết định ăn bữa cơm cuối cùng ở Thanh Đảo, ăn xong sẽ bay về thành phố S.

Bữa trưa sẽ ăn tại nhà hàng Thanh Đảo Cửu Long, thầy đánh giá trên mạng rất tốt. Có điều, Hà Chi Châu thực sự không muốn ăn, lúc gọi món thì tựa lưng vào ghế, ánh mắt chốc chốc lại hướng về phía Thẩm Hi. Mỗi người có một cảm nhận khác nhau khi nhìn thầy ánh mắt ấy, đặc biệt là Lâm Dục Đường, con tim anh như chìm ngấm xuống đáy biển sâu.

Ở Thanh Đảo có một cửa hàng đậu phụ thời nổi tiếng tên là “Quốc Túc”, lúc từ thành phố S tới đây Thẩm Hi đã rất muốn ăn, vì thế sau bữa cơm trưa, khi mọi người chuẩn bị về thành phố S, cô nhát thời quên mất bộ dạng của mình, nói với Lâm Dục Đường: “Nhưng em vẫn muốn ăn món đậu phụ thời ở đây...”.

Lâm Dục Đường hoàn toàn không quan tâm tới cô.

Thẩm Hi hiểu ra, bây giờ cô là đàn ông, đàn ông không có quyền nũng nịu. Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, Hà Chi Châu quay mặt đi, cũng không muốn nhìn cô.

Một lúc sau, anh lên tiếng: “Để em đi với anh”, sau đó quay lại nói với mọi người: “Chúng ta gặp nhau ở sân bay”.

Chuyện này, chuyện này...

Rốt cuộc là muốn gì trò gì chứ? Lâm Dục Đường tức giận, chau mày quay sang nhìn Hà Chi Châu, giọng cứng nhắc: “Thắm Hi, rốt cuộc em có muốn đi cùng anh không?”.

Hà Chi Châu giả vờ không nghe thấy, Thắm Hi thì quyết định đi ăn đậu phụ thôi trước đã.

Đời người như một tấn kịch, phương hướng nói đôi là đôi, cấm sùng nói cấm là cấm. Lúc Thắm Hi và Hà Chi Châu rời khỏi đó, Hà Tử vỗ vai Lâm Dục Đường đang sầm mặt, cười hòa giải: “Có phải Thắm Hi nhân cô tình trêu tức cậu không?”.

Lâm Dục Đường không nói gì, bây giờ anh chỉ muốn kiếm ai đó đánh nhau một trận.

Thắm Hi được ăn món đậu phụ thôi “Quốc Túc” nổi tiếng khắp nước, ngoài cửa tiệm người xếp hàng rất dài, trong đó chủ yếu là các cặp tình nhân trẻ tuổi. Cô mua hai suất, tay cầm một suất, suất kia Hà Chi Châu cầm hộ.

Thực ra Thắm Hi mua suất kia cho Hà Chi Châu, thấy anh không ăn, cô hỏi: “Anh không ăn thật à?”.

Hà Chi Châu nhìn Thắm Hi, chiều cao của hai người có sự khác biệt rất lớn, bây giờ nói chuyện anh phải ngửa cổ lên, anh rít một câu qua kẽ răng: “Tôi không có tâm trạng tốt như cô”.

Thắm Hi cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ là chuyện này không thể cứ tức giận là giải quyết được, hơn nữa lúc trước ở khách sạn, chẳng phải cô và anh đã bàn bạc rồi sao? Tạm thời sẽ không nói cho ai biết. Thắm Hi thở dài, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại vui vẻ thêm một chút, cô cười khi: “Vậy em được ăn thêm một suất nữa rồi”. Thắm Hi thực sự cuồn cuộn ăn ngon, ăn cũng khỏe, mặc dù cô không dễ béo, nhưng dù gì cô cũng là người học múa, cơ thể và gương mặt đối với

cô mà nói quan trọng như điểm thi. Vì thế, trước đây dù thích ăn thế nào cô cũng phải kiêng chế.

Nhưng bây giờ... Thảm Hi suy nghĩ một hồi, tâm trạng liên vui vẻ hẳn lên, có một cảm giác tuyệt vời khó diễn tả bằng lời. Từ lúc bỗng dưng hoán đổi thân thể cho đến bây giờ, tâm trạng cô cũng lúc lên lúc xuống. Cảm giác này giống như cô vừa rơi xuống một cái hố lớn, đúng lúc tuyệt vọng không ai giúp đỡ thì cô lại đào được vàng trong chính cái hố ấy.

Thảm Hi đã vui vẻ hơn, nhưng Hà Chi Châu vẫn mặt lạnh. Cô vươn tay bóp bóp vai anh, nói: “Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng, nếu bây giờ đã thế này rồi, chúng ta nên nghĩ tới chuyện gì tốt đẹp một chút”.

“Ví dụ xem?”. Hà Chi Châu vẫn lạnh lùng hỏi lại.

Thảm Hi nghĩ một chút rồi mau chóng nghĩ ra điểm hỏi cho Hà Chi Châu, cô không biết anh có thích không, nhưng đã là đàn ông thì sẽ thích thôi. Cô liếc nhìn anh, e dè mở miệng: “Là cái đó... kị túc xá chúng em đều là mỹ nữ...”.

“Ồ, thế à?”. Hà Chi Châu cười “ha ha”, rõ ràng đây không phải là nụ cười thật lòng của anh, nghe giống như tức quá bật cười. Anh yên lặng nhìn Thảm Hi, giọng nói rít qua kẽ răng: “Cảm ơn đã nhắc nhở”.

Ăn xong món đậu phụ thơm nổi tiếng toàn quốc, Thảm Hi và Hà Chi Châu bắt taxi ra thẳng sân bay để gặp bọn Lâm Dục Đường. Lúc nhìn thấy Lâm Dục Đường, cô sán lại gần anh theo thói quen, chỉ có điều chưa kịp ngó nghiêng đã bị Hậu Tử kéo lại. Hậu Tử nháy mắt với cô: “Lão đại, đó là chỗ của Thảm mỹ nhân, chúng ta ngó bên này”.

Thẩm Hi bất lực, đành đổi chỗ.

Chuyến bay từ Thanh Đảo về thành phố S bị hoãn hai tiếng do khâu kiểm tra an ninh có vấn đề. Thẩm Hi thấy buồn chán, lúc tới đây Hà Chi Châu đã dặn cô không được lả m lời. Cô không thể nói, vì thế chỉ có thể uống nước.

Cứ uống, cứ uống, cô chậm hiểu phát hiện ra một vấn đề nghiêm túc: Cô muốn đi tè...

02

Thẩm Hi cứ hết đứng lại ngò i. Cuối cùng, Hà u Tử ngò i bên cạnh hỏi: “Lão đại, cậu sao thế?”.

Thẩm Hi liếc nhìn Hà u Tử: Tôi muốn đi tè!

Hà u Tử không hiểu, Hà Chi Châu ngò i cách đó không xa cũng ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Hi đang nhin tè, anh cảm thấy tính khí tốt đẹp của mình nửa đời trước đã hoàn toàn bay biến chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng qua.

Anh không muốn để tâm tới cô, nhưng... nếu cô bất cẩn tè ra quần... anh thật sự không dám nghĩ tới hậu quả.

Hà Chi Châu đứng dậy: “Em đi vệ sinh”.

Thẩm Hi đã tìm được một tia hi vọng, vội vã đứng lên: “Tôi cũng đi vệ sinh”.

Hai người sống đôi rời đi, những người còn lại đều ở trong trạng phức tạp, cả đám quay sang nhìn Lâm Dục Đường mặt không chút biểu cảm, đều không biết nên nói gì để an ủi người đàn ông bị bỏ rơi này.

Hà Chi Châu thật quá đáng! Sao lại có người quang minh chính đại “đào tường” của anh em như thế chứ, hơn nữa trước đây còn tỏ vẻ không thèm để tâm tới Thẩm cô nương, thế mà giờ người ta muốn đi vệ sinh cũng “vây mông” đi theo...

Giả tạo! Bất lương!

Thẩm Hi thực sự không nhịn nổi nữa, tới cửa nhà vệ sinh công cộng liền gấp người lại, nhìn Hà Chi Châu bằng ánh mắt cău cứu, đôi mắt hẹp dài ươn ướt: “Hu hu... sắp tè ra quần rồi... làm sao bây giờ?”.

Hà Chi Châu hít sâu một hơi: “Thẩm Hi, chuyện này tôi cũng rất muốn giúp cô, nhưng tôi bất lực, nhà vệ sinh nam ở đằng kia, cô vào đi”.

Thẩm Hi chu môi lên, ương bướng: “Không đi!”.

Hà Chi Châu cười lạnh lùng: “Tùy cô, nhịn được thì nhịn”.

Thẩm Hi cũng không giả vờ, cô thực sự có chương ngại tâm lý. Từ nhỏ bản tính cô đã có chút lưu manh, nhưng cô vừa nhìn thấy vài tay đàn ông đi từ trong nhà vệ sinh ra, trong đó có một ông chú vừa bước ra vừa kéo quần, tóm lại là cảnh tượng quá đẹp cô không dám nhìn...

Thẩm Hi bất buộc phải vào, cô suy bụng ta ra bụng người ngẫm nghĩ hộ Hà Chi Châu, hỏi anh: “Anh thì sao?”.

Hà Chi Châu biết Thẩm Hi đang hỏi mình điếu gì, mặc dù có một số việc anh đã nghĩ đến từ trước, nhưng mặt vẫn ửng hồng, anh ngoảnh mặt sang một bên, đáp khề: “Trước mắt tôi vẫn ổn”.

Trước mắt vẫn ổn... Thẩm Hi sắp khóc đến nơi, cuối cùng cô nghĩ rằng căm thù đi vào nhà vệ sinh nam.

Đây là lần đầu tiên trong đời Thẩm Hi quang minh chính đại tham quan nhà vệ sinh nam, khác với nhà vệ sinh nữ, bên trong có một hàng bồn tiểu. Thẩm Hi chọn cái dễ coi nhất, hít sâu một hơi, tiếu lên phía trước.

Một lúc sau, một chàng trai trẻ bước vào, anh ta giải quyết rất nhanh gọn. Trước khi đi còn tò mò nhìn Thẩm Hi đang đứng im tại đó.

Thẩm Hi lấy điện thoại trong túi ra, vờ như đang gọi điện.

Một lúc sau, lại có hai người bước vào, đứng thẳng ngấm trúng, thông dong giải quyết, trước khi đi cả hai cũng đưa mắt nhìn Thẩm Hi. Áp lực càng lúc càng lớn. Mô hôi túa ra đầy tay, Thẩm Hi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, vội vã cởi thắt lưng nhân lúc không có người. Lúc cởi xong thắt lưng cô mới sực nhớ, mình cởi thắt lưng để làm gì nhỉ, không cần thiết mà.

Thẩm Hi lại thắt dây lưng vào.

Vào những lúc gập gáp đầu óc con người quả là không linh hoạt, Thẩm Hi đứng bên bồn tiểu ngẫm nghĩ: Tại sao đàn ông nhất định phải đứng tè chứ? Tại sao không có ai ngồi tè? Chắc hẳn là do chưa có ai đi đầu, và mình có thể làm người thử sức đầu tiên. Nghĩ vậy, Thẩm Hi “ôm bụng căng đầy” đẩy cửa phòng vệ sinh đơn ra...

Lúc Thẩm Hi ra ngoài thì nhìn thấy Hà Chi Châu đang đứng dựa tường một cách đầy nam tính, biết là anh đợi mình. Cô giống như một đứa trẻ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, hưng phấn giơ tay ra dấu “Ok” với anh.

Hà Chi Châu thấy cô thuận lợi đi ra mới yên tâm. Nhưng tâm trạng đang vô cùng tò mò, anh không hề đáp lại tin mừng thắng lợi của Thẩm Hi mà đi thẳng lên phía trước cô. Thẩm Hi nghĩ Hà Chi

Châu chắ c đang ngại ngùng chuyện gì nên đi tới bên cạnh anh, giải thích: “Em không nhìn thấ y gì hế t...”.

Đúng là lạy ông tôi ở bụi này... Hà Chi Châu tạm thời không muố n nói chuyện với Thẩm Hi, ngay cả giọng của cô anh cũng không muố n nghe.

Trên máy bay, Thẩm Hi ngồ i cạnh Hầ u Tử, Hầ u Tử đang chơi game câ m tay, Thẩm Hi buồ n chán nên ghé đầ u xem, xem vô cùng chăm chú. Loại game này thuộc dạng có độ khó cao, trước đây cô cũng từng chơi, vì không qua cửa đầ u tiên nên không chơi nữa.

Thẩm Hi thấ y Hầ u Tử chơi game này thật tài giỏi nên bấ t giác khen: “Hầ u Tử, cậu giỏi quá!”.

Hầ u Tử được khen nhưng không vui chút nào, ngược lại không còn hứng chơi nữa! Trò này Hà Chi Châu đã phá đảo rô i, thề mà bây giờ lại khen mình giỏi, chẳng phải là đang cô ý khoe khoang hay sao?

Hầ u Tử bực bội dỗi hờn, hờ hững đáp lại một câu: “Đâu có, sao giỏi bằ ng cậu được”.

Cái gì? Thẩm Hi xoa mũi, quay lưng lại với Hầ u Tử, nhắ m mắ t lim dim ngủ.

Hơn một tiế ng sau, chuyế n bay từ Thanh Đảo cuố i cùng cũng tới thành phố S, một hàng người bắ t taxi từ sân bay thành phố S về cửa Nam trường Đại học S, cũng là cửa Bắ c của Học viện Sư phạm. Trường Đại học S và Học viện Sư phạm của Thẩm Hi nằ m đố i diện nhau, ở giữa là một con phố buôn bán.

Suồ t quãng đường từ Thanh Đảo đế n sân bay rô i từ sân bay về công trường, Thẩm Hi đã nghĩ rấ t nhiề u, có cái tốt, có cái xấ u,

cuối cùng cô cố gắng ít nghĩ tới cái xấu đi, nghĩ về cái tốt nhiều hơn. Ví dụ: cô có thể ở cùng phòng kí túc xá với Lâm Dục Đường này; cô có thể ăn uống bận rộn trong hình hài của Hà Chi Châu này; cô có thể biết rõ cuộc Lâm Dục Đường có làm gì có lỗi với cô không này...

Thẩm Hi đã nghĩ rất nhiều, kết quả là nghĩ tới chuyện tốt nhiều quá nên khoe miệng nhếch lên. Tráng Hán thấy vậy nói: “Tâm trạng của lão đại tốt quá nhỉ”.

“Cũng tạm tạm”, Thẩm Hi đã quen với việc Hà u Tử và Tráng Hán gọi mình là lão đại, cô vui vẻ nhảy xuống xe, chạy tới chỗ sau lưng hành lí. Khi cô xách vali hành lí của mình ra thì một đôi tay thon dài giành lấy chiếc vali màu hồng trong tay cô. Là tay của Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường còn lạnh nhạt nói: “Cảm ơn”.

Chết tiệt! Thẩm Hi nhìn bàn tay trơn tru của mình, lại nhìn vali hành lí, cô lấy nhầm vali rồi.

Lâm Dục Đường nói với đám Hà u Tử: “Tôi đưa Hi Hi về kí túc xá, mấy người về trước đi”. Nói xong, liền đi tới bên cạnh Hà Chi Châu.

Thẩm Hi: “...”.

Hà Chi Châu: “...”.

Hà Chi Châu nhìn về phía cửa Nam, lại đưa mắt nhìn về phía cửa Bắc Học viện Sư phạm bé hơn một tí ở bên trái, anh cố gắng bình tĩnh, chỉ là khi nhìn thấy đám nữ sinh ra ra vào vào ở cổng trường, anh lại không thể nào bình tĩnh được.

Con ác mộng của anh đã chính thức bắt đầu!

Nếu như công Bắc trường sư phạm đều là nữ sinh ra ra vào vào thì suốt dọc đường Thẩm Hi và Hà u Tử đi về kí túc xá, những sinh viên mà cô nhìn thấy tám phần là giống đực. Hành lí của Hà Chi Châu khá nặng, Thẩm Hi liếc nhìn thân hình cao to vạm vỡ của Tráng Hán, liền cười với hắn: “Này, Châu Thôn, giúp tôi một chút được không?”.

Châu Thôn lặng lẽ đón lấy ba lô lão đại đưa cho, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy suốt chuyến đi lão đại thật quá đáng, đã bắt nạt Lâm Dục Đường, bắt nạt Hà u Tử, bây giờ lại bắt nạt hắn.

Thẩm Hi bước trên đường trường rợp bóng hòe với tâm trạng phức tạp, phía trên đầu có tiếng chim đập cánh. Thực ra cô rất thích trường Đại học S, hồi thi đại học cô rất muốn thi vào đây, sau đó cùng Lâm Dục Đường sớm tối bên nhau. Đáng tiếc là không thể như ý nguyện, cuối cùng cô đành thi vào trường Học viện Sư phạm bên cạnh Đại học S.

Thẩm Hi không ngờ hôm nay lại được như ý nguyện, cô thực sự sẽ cùng Lâm Dục Đường sớm tối bên nhau ở ngay tại Đại học S, hơn nữa, còn có thể thân mật đến mức ở cùng phòng kí túc. Vì thế mới nói đời người mà, thật sự quá kì diệu!

Suốt dọc đường tâm trạng Thẩm Hi rất vui vẻ thoải mái, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, cô học múa đã nhiều năm, có tốc độ đúng mực, lại còn gập như đi trên một đường thẳng, ngoài ra còn duyên dáng như bước đi của mèo.

Hà u Tử và Tráng Hán đi sau, nhìn lão đại phía trước, cứ cảm thấy có điều gì đó không ổn. Hai người đang thấy khó hiểu thì Thẩm Hi quay lại hỏi thúc: “Các cậu đi nhanh lên”.

Hà Chi Châu và Tráng Hán lục tục bước nhanh hơn, đuổi theo bước chân “uyên chuyển” của lão đại, tâm tình cũng rộn ràng hơn.

Bên Học viện Sư phạm, Hà Chi Châu “được” Lâm Dục Đường đưa về kí túc, suốt dọc đường hai người không nói câu gì. Thảm Hi trước đây nói không ngừng như súng liên thanh, Lâm Dục Đường rất không quen với “Thảm Hi” bây giờ.

Lâm Dục Đường chủ động lên tiếng: “Buổi tối cùng ăn cơm nhé”.

Hà Chi Châu thở dài, trong lòng hiểu rõ cảm giác thất bại của Lâm Dục Đường, có điều anh không phải Thảm Hi thật, không giúp gì được. Anh đưa tay vỗ vai Lâm Dục Đường: “Không cần đâu, lát nữa em còn có việc, anh cũng có việc của anh. Còn nữa, dạo này em nhiều việc lắm, anh không cần tới tìm em đâu, cứ thế nhé, anh về đi”.

Trái tim của Lâm Dục Đường từ từ chùng xuống. Anh nhếch môi, không nói gì. Suốt dọc đường anh đã tỏ vẻ yếu thế, rồi nịnh nọt, nhưng không hề hiệu quả. Ngoài cảm giác thất bại, cơn giận trong anh cũng bùng lên, cuối cùng anh nói: “Được”, rồi quay người bước đi một cách dứt khoát.

Hà Chi Châu nhìn theo bóng Lâm Dục Đường, chỉ thấy bất lực. Anh cúi đầu nhìn vali màu hồng dưới chân mình, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, anh ở phòng nào?

Thảm Hi bắt đầu tham quan phòng của Lâm Dục Đường, trước đây mỗi lần cô đề nghị tới tham quan phòng anh, anh luôn nói đó là phòng nam và không cho cô đến, nhưng chắc chắn anh không thể ngờ, bây giờ cô đã quang minh chính đại lượn đi lượn lại trong phòng kí túc của anh.

Đột nhiên điện thoại trong túi đồ chuông, cô lấy điện thoại Hà Chi Châu ra xem. Ở Thanh Đảo hai người đã đổi điện thoại cho nhau, sau đó cùng giao ước: Không được nghe điện thoại lung tung, không được gọi điện thoại lung tung, không được đọc tin nhắn lung tung.

Thẩm Hi nhìn số lạ trên màn hình điện thoại, không nghe máy. Một lúc sau điện thoại lại đổ chuông, vẫn là số đó, Thẩm Hi thấy số này quen quen, nhưng cô rất vững chí, nhất quyết không nghe. Một lúc sau có tin nhắn tới: “Nghe điện thoại!”.

Ồ! Thẩm Hi chớp mắt, đây không phải số của mình sao? Sau khi hiểu ra, cô vội tắt máy, bên trong vang lên giọng nói đầy giận dữ của Hà Chi Châu: “Phòng kí túc của cô là bao nhiêu?”.

Thẩm Hi vào nhà vệ sinh, vội vã nói cho Hà Chi Châu cụ thể tòa nhà nào, phòng số bao nhiêu. Hà Chi Châu cũng không cúp máy ngay, anh lại dặn dò cô vài việc cần chú ý, ví dụ một số thói quen của các bạn cùng phòng.

Thẩm Hi chăm chú lắng nghe, Hà Chi Châu nói xong cũng hỏi: “Cô có gì muốn nói với tôi không?”.

Thẩm Hi nghĩ một chút: “Bạn cùng phòng em rất dễ gần”.

Hà Chi Châu: “...”.

Thẩm Hi lại nhớ ra một chuyện: “Còn nữa... Hạ Duy Diệp thích anh...”.

Hà Chi Châu: “Điều này cô đã nhắc nhở tôi rất nhiều lần rồi”.

Chập tôi.

Thẩm Hi cầm thẻ cơm của Hà Chi Châu đi ăn tối cùng đám Hà u Tử, lúc quẹt thẻ thấy trong đó có hơn một nghìn tệ, cô cầm nghĩ Hà Chi Châu nghèo quá, sao lại nghèo tới mức để nhiều tiền trong thẻ cơm như thế.

Hà Chi Châu ăn cơm một mình trong căng tin Học viện Sư phạm, anh chọn bữa vài món, lúc quẹt thẻ mới phát hiện trong thẻ chỉ còn ba hào...

03

Vì trong thẻ cơm chỉ còn ba hào, cơn giận trong Hà Chi Châu liền bùng lên, anh đứng im bên cạnh cửa sổ gọi món, cô phục vụ căng tin thấy cô gái này cũng ưa nhìn, nên tốt bụng đề nghị: “Hay là để bạn học quẹt hộ cháu?”.

Hà Chi Châu nói không cần, lúc quay người bước đi thì một bàn tay trắng ngần đưa thẻ cơm ra: “Quẹt thẻ của tôi đi”.

Hà Chi Châu quay đầu lại, thấy một cô gái thanh tú đứng trước mặt mình. Hà Chi Châu nói cảm ơn rồi bưng đĩa cơm tìm chỗ ngồi.

Trần Hàn cũng tới ngồi đối diện Hà Chi Châu, hỏi bữa một câu: “A Hi, cậu đi Thanh Đảo chơi thế nào?”.

Hà Chi Châu ngược mắt lên, anh biết cô gái này, cô ta tên Trần Hàn, từng gặp trong buổi tiệc sinh nhật Hạ Duy Diệp, cũng là bạn cùng phòng Thẩm Hi. Lúc đó anh không có hứng thú với buổi tiệc sinh nhật ấy nhưng cũng ít nhiều cảm nhận được giữa Hạ Duy Diệp, Trần Hàn và Thẩm Hi có chút vấn đề.

Phụ nữ chuyên thổi chuyện nhỏ thành chuyện lớn!

Hà Chi Châu im lặng.

Trần Hàn nhếch môi, sau đó lại nhấc tới Hạ Duy Diệp, Hà Chi Châu nghe được vài câu, cảm thấy thật ồn ào phiền phức. Có điều Trần Hàn rất có tài ăn nói, câu nào câu nấy đều có ý tứ sâu xa, đổ thêm dầu vào lửa.

Hà Chi Châu không thấy ngon miệng, anh ăn vài miếng rồi rời khỏi đó. Anh không muốn trở về cái nơi gọi là kí túc xá nữ, bây giờ đây óc anh rồi loạn như muốn bùng nổ tới nơi rồi. Anh tìm một phòng máy tính, tâm trạng chán chường tới mức lần đầu tiên muốn phá hoại thứ gì đó.

Anh mở một máy tính lên, mười phút sau bước ra. Năm phút sau, tất cả máy tính trong Học viện Sư phạm đều tê liệt.

Hà Chi Châu về tới phòng kí túc 636, anh đứng ngoài gõ cửa hai cái, gõ xong lại mắng mình hâm. Anh mở cửa đi vào, ba người bạn cùng phòng đều có mặt, có điều đều không ngồi ở bàn của mình, người giặt quần áo, người đang xoa chân, còn một người đang ngồi trên giường ăn táo.

Bàn của anh ở đâu? Hà Chi Châu nhìn một lượt bốn bộ bàn ghế.

Số 1 bừa bộn bẩn thỉu, trên ghế có treo một túi đồ ăn vặt, mặt bàn còn có vụn bánh quy, anh nhìn cô gái đang ngồi ăn táo trên giường, Đậu Đậu.

Số 2 sạch sẽ gọn gàng, trên bàn khá ít đồ đạc, có điều trên giá sách có dán mấy tấm giấy nhớ. Đây chắc là chỗ của Trần Hàn đang giặt quần áo.

Số 3 sạch sẽ gọn gàng, nhưng nhiều đồ, các loại chai lọ mỹ phẩm xếp thành hàng gọn gàng, hơn nữa đều quay hết logo nhãn

hàng ra ngoài... đây chắc là bàn của Hạ Duy Diệp.

Hà Chi Châu nhìn bộ bàn ghế số 4 cuối cùng, thực sự rất bực bội! Có điều, mặc dù bực bội nhưng không bản, đồ đạc trên bàn để lung tung thành một đống, ngoài ra, trên cùng còn nuôi một con cá.

Trên bàn học của Lâm Dục Đường cũng có nuôi một con cá. Vì thế không còn nghi ngờ gì nữa, bộ bàn ghế số 4 chính là của Thẩm Hi. Hà Chi Châu đi tới bàn số 4, ngồi xuống. Không ai quan tâm, xem ra anh đã lựa chọn đúng.

Anh bật máy tính của Thẩm Hi, thấy cô cũng có đầu óc một chút khi đặt mật khẩu. Anh vô cùng buồn chán khi phá giải mật khẩu, sau đó anh cười nhạt, nhìn dãy số mình vừa phá giải xong, mật khẩu là bốn chữ số: 1234.

Đây là lần phá giải mật khẩu không có chút cảm giác vui mừng khi thành công nào nhất của anh.

Không biết Lâm Dục Đường đi đâu nữa, chín giờ tối vẫn chưa về. Thẩm Hi ở trong phòng cũng thấy vô vị, Hà Hữu Tử và Tráng Hán thì mãi chơi game.

Thẩm Hi mở máy tính xem bộ phim thần tượng đang hot, để tránh ồn ào tới đám Hà Hữu Tử, cô còn đeo tai nghe. Đúng lúc cô đang xem rất cao hứng thì Hà Hữu Tử tay gõ bàn phím, miệng hét gọi: “Lão đại, cậu mau tới cứu viện, tôi và Tráng Hán sắp chết đến nơi rồi! Nhanh lên!”.

Thẩm Hi gỡ tai nghe ra, tắt video phim thần tượng đang xem, tình hình có vẻ rất cấp bách, nhưng cô cứu cái khi gì được chứ. Cô đứng dậy nói với Hà Hữu Tử và Tráng Hán: “Tôi đi mua hai cốc đồ uống lạnh để hai cậu xốc lại tinh thần, các cậu cố lên!”, nói xong cầm thẻ cơm chuồn ra ngoài.

Tráng Hán và Hà`u Tử đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng giận dữ chửi một câu “chê`t tiết”, cái tên khô`n vô lương tâm Hà Chi Châu! Đồ` bá` t nhân bá` t nghĩa!

Thẩm Hi chạy xuô`ng sạp hàng nhỏ dưới kí túc xá mua bó`n cốc đồ` uô`ng lạnh, lúc cô xách về` thì vừa hay gặp Lâm Dục Đường, cô phấ`n chấ`n chào hỏi, Lâm Dục Đường chỉ hờ hững đáp lại một tiế`ng rô`i đi lên trước.

Thẩm Hi không vui đi theo sau.

Lâm Dục Đường vừa từ thư viện về`, vì tâm trạng không vui nên cá` tồ`i anh vui mình trong thư viện, về` kí túc lại lên mạng tìm tài liệu.

Thẩm Hi về` kí túc xá, chia nước lạnh tới tay mỗi thành viên trong phòng như chia kẹo, Hà`u Tử và Tráng Hán cảm ơn rô`i uô`ng ủng hộ. Chỉ có Lâm Dục Đường, mặc dù cũng nói cảm ơn nhưng lại đặt cốc nước sang bên cạnh không uô`ng.

Ê`, Đường Đường của cô đang giận dữ à?

Thẩm Hi bắt đầ`u xem xét giường của mình, Hà Chi Châu nói giường của anh ta ở trên giường Lâm Dục Đường. Thẩm Hi lách cách trèo lên. Tô`t lắ`m, giường vừa gọn gàng vừa sạch sẽ. Cô lại cúi xuô`ng ngửi ngửi, chắ`n có mùi thơm mát, có thể ngủ tạm. Đầ`u giường có một quyển sách, toàn là tiế`ng Anh, cô ném nó sang một bên.

Kiểm tra giường chiế`u xong xuôi, Thẩm Hi ngồ`i ở mép giường, đùng đưa đôi chân dài nói với các bạn cùng phòng bên dưới: “Các cậu sắ`p ngủ chưa?”.

Hà`u Tử đáp: “Không phải chứ, lão đại, mới mười giờ thôi”.

Thẩm Hi: “Đã mười giờ rô`i mà các cậu còn chưa ngủ?”.

Tráng Hán nói: “Lão đại, cậu quên là chúng ta bình thường hai giờ đêm mới ngủ à?”.

Thẩm Hi lại hỏi Lâm Dục Đường: “Đường Đường, cậu thì sao?”.

Lâm Dục Đường đang đánh máy, nghe thấy hai tiếng “Đường Đường” thì suýt phun một ngụm máu lên bàn phím. Anh nói: “Tôi còn đợi lúc nữa”.

Hà`u Tử và Tráng Hán khúc khích cười, đề`u tưởng lão đại đang bắt chước cách nói chuyện của Thẩm mỹ nhân. Chắc là cảm thấy cách gọi “Đường Đường” buồn cười quá nên cũng bắt đầu gọi Lâm Dục Đường như vậy.

Thẩm Hi ngồ`i trên giường cười vui vẻ.

Lâm Dục Đường không chịu nổi bèn vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Đàn ông vô`n tắm nhanh hơn phụ nữ, Thẩm Hi tựa gồ`i nghĩ ngợi lung tung một hồ`i thì Lâm Dục Đường đã bước ra.

Thẩm Hi nằ`m sấp trên giường nhìn Lâm Dục Đường, chàng trai gọn gàng tuấn tú mặc quần soóc hoa, áo ba lỗ trắng. Cô say sưa nhìn, chăm chú vào tấm lưng gầy của Lâm Dục Đường, cô trèo xuống đi tới sau lưng Lâm Dục Đường, cười nói: “Lão tam, để tôi đấ`m lưng cho cậu”.

Lâm Dục Đường vội mặc áo sơ mi vào: “Không... không câ`n đâu”.

Hà`u Tử mặt dày nói xen vào: “Lão đại, cậu đấ`m lưng cho tôi đi”.

Thẩm Hi không đáp lời Hà`u Tử, cô ngồ`i vào chỗ của mình, nghiêm túc suy nghĩ một vắ`n đề` lớn: Mình có nên tắm hay không.

Cô ngửi ngửi mùi trên người, cảm thấy không cần phải tắm. Kệ quả, Hà u Tử lại giục: “Lão đại, cậu tắm trước đi, tắm xong thì đến lượt tôi với Tráng Hán”.

Thẩm Hi bị ép vào nhà vệ sinh, cô đóng cửa, hít sâu, còn chột dạ hơn ăn trộm. Áp lực vô cùng lớn, hay là để nguyên quần áo dội nước là xong? Cuối cùng cô cũng không có khí tiết mà cởi áo ra.

Trong kí túc xá nam, bồn rửa mặt liền với bồn tắm, trên bồn rửa mặt có một tấm gương lớn. Giây phút Thẩm Hi cởi áo ra, tim cô cũng loạn hai nhịp, bất giác ô lên “wow”.

Chắc chắn, hóa ra thân hình của Hà Chi Châu lại đẹp như vậy! Thẩm Hi cố nén con tim sắp vọt ra ngoài đến nơi, nhìn Hà Chi Châu trong gương, ánh mắt đi từ bả vai tới vùng eo, cuối cùng tới xương hông...

Thật là... khiến người khác muốn phun máu mũi! Thẩm Hi bịt mắt, cuối cùng quyết định tắt điện phòng vệ sinh, chỉ là xương quai xanh hơi nhô, vòng eo thon và rắn chắc, cơ bụng với những múi rõ ràng... tất cả đều đã lọt vào mắt cô, in trong đầu cô. Cô nhất định không để Lâm Dục Đường biết chuyện này, cô đã nhìn thấy cơ thể của chàng trai khác, hơn nữa không chỉ nhìn, mà còn sờ, còn xoa nữa chứ...

Thẩm Hi tắm xong bước ra, cảm thấy hận là không tìm thấy kem dưỡng da nào trên bàn Hà Chi Châu, ngay cả nước hoa hồng cũng không có. Đúng lúc đó Tráng Hán đang thoa kem lên mặt, Thẩm Hi nói với Tráng Hán: “Này, cho tôi một tí”.

Tráng Hán bóp một ít kem Đại Bảo ra tay Thẩm Hi, mặc dù chê nhưng Thẩm Hi vẫn bôi lên mặt, sau đó soi gương xoa đều, rồi vỗ vỗ để kem thấm sâu hơn, cuối cùng mát-xa theo quán tính.

Tráng Hán nhìn mà há hốc miệng: “Lão đại, không ngờ cậu lại kĩ tính thế”.

Thẩm Hi đáp: “Nếu đã bôi kem thì phải để chúng ngấm sâu vào, chỉ thoa trên bề mặt da sẽ không hiệu quả, hơn nữa mát-xa mặt nhiều có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, còn có thể làm mặt gầy đi”.

Tráng Hán: “...”.

Thẩm Hi đưa tay chỉ chỉ phần dưới xương má của Tráng Hán: “Chỗ này có tuyến dịch lim-pha, cậu nhớ mát-xa nhiều vào”.

Tráng Hán sững ra một lúc, cũng bắt đầu vồ vồ mặt...

Đêm khuya, kí túc xá nam trường S bắt đầu trở nên yên tĩnh, bên kí túc nữ Học viện Sư phạm cơ bản đã chìm vào giấc ngủ, nhưng Hà Chi Châu vẫn hai tay gò đầu không nhắm mắt nổi.

Nghĩ một hồi anh liền nhắn tin cho Thẩm Hi: “Bên chỗ cô thế nào?”.

Không có tin trả lời, bởi vì Thẩm Hi đã sớm ôm chăn đi ngủ từ lâu rồi, trong lúc ngủ còn đá chăn ra hai lần.

Ban đêm Hậu Tử dậy đi vệ sinh một lần, một người được mệnh danh là bạn cùng phòng tốt bụng như hắn đã giúp lão đại đắp lại chăn vừa bị đạp xuống - cho cậu nóng chết đi!

04

Hà Chi Châu cả đêm không ngủ, sáng sớm mặt không biểu cảm gò gập tựa lưng lên chiếc gối ren màu trắng kem, thân sắc vô cùng hờ hững.

Hà Chi Châu vào nhà vệ sinh rửa ráy trước. Rửa mặt mũi xong để phần thay quần áo, sau đó anh day day huyết Thái Dương, đứng dựa tường một lúc. Anh mở tủ quần áo của Thẩm Hi ra, trong tủ treo đầy quần áo mùa hè với đủ kiểu dáng, đủ chất liệu, có vải ren, vải chiffon, lụa, modal... Màu sắc phần lớn là hồng, vàng, xám khói, xanh nõn chuối...

Hà Chi Châu không thể chọn nổi, huyết Thái Dương của anh cứ giật giật như muốn nhảy ra ngoài. Dưới cùng tủ quần áo có một cái hộp nhỏ, anh mở ra xem, những ngón tay thon dài khẽ run, lòng bàn tay nóng ran.

Đồ bên trong chiếc hộp nhỏ có đầy đủ màu sắc, đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh lam, tím, đây là những món đồ riêng tư nhất của Thẩm Hi... Hà Chi Châu nhắm mắt lại, chắc chắn kiếp trước anh đã làm việc gì đó không thể tha thứ nên bây giờ mới phải chịu tội nghiệt thế này.

Lục tung cả tủ quần áo lên cuối cùng Hà Chi Châu cũng tìm được một bộ đồ thể thao. Anh đứng ngây người trong nhà vệ sinh hơn nửa tiếng mới mặc xong quần áo, lúc bước ra ngoài má anh vẫn còn ửng hồng khác thường.

Anh đã là một chàng trai hơn hai mươi tuổi, anh đã được xem cơ thể nữ giới trong ổ đĩa của Tráng Hán, ngoài “Yến béo Hoàn gà y⁽⁷⁾” ra, còn có đủ màu da, chỉ là anh không ngờ mình lại được nhìn cơ thể một cô gái bằng hình thức này, cảm nhận được sự mềm mại và mịn màng của cơ thể này.

Là đàn ông, giờ trò lưu manh một cách chính đáng như thế này chắc cũng chỉ có anh mà thôi. Hà Chi Châu hít sâu một hơi, không suy nghĩ lung tung nữa.

Trần Hàn, Hạ Duy Diệp và Đậu Đậu cũng lục tục thức dậy.

Hà Chi Châu thay quần áo xong bèn ra bàn học sắp xếp thời khóa biểu, sau đó lên mạng tìm tư liệu về giáo viên các môn học của Thẩm Hi, anh phải làm một bảng kế hoạch chi tiết.

Ngoài ra anh nghĩ: Anh phải làm một tờ bệnh án thật nhanh chóng, nếu chuyên ngành của Thẩm Hi là kinh doanh thì anh ứng phó được. Nhưng mùa thì...

Hà Chi Châu day day trán, anh chỉnh trang lại bản thân, làm một bảng lịch trình của mình cho Thẩm Hi, bao gồm một số việc cần chú ý, không phân lớn nhỏ. Hai ngày qua anh đã hoàn toàn hiểu rõ một việc, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân.

Hạ Duy Diệp sáng sớm đã bị đánh thức, mặt cứ sầm lại. Thầy người gây sự không có ý xin lỗi thì càng giận dữ hơn: “Thẩm Hi, lúc ngủ dậy cậu không thể để ý đến người khác một tí được à, mẹ cậu không dạy cậu sao?”.

Lời Hạ Duy Diệp vừa dứt, Hà Chi Châu liếc mắt nhìn, Hạ Duy Diệp nhứt thời sững sờ trước ánh mắt lạnh lùng ấy, không cầu nhàu nữa.

Hà Chi Châu nhìn quanh phòng, nói với Đậu Đậu: “Hôm nay tớ có việc không thể lên lớp, cậu xin phép hộ tớ nhé”.

Đậu Đậu có chút khó xử: “Nhưng A Hi à, môn của cô Ôn khó xin phép lắm, hơn nữa cô ấy lại thích cậu nhứt, lên lớp chắc chắn sẽ tìm cậu”.

“Biết rồi”.

Hà Chi Châu không muốn ở lại kí túc xá nữa thêm một phút nào nữa, anh nhét điện thoại và tiền vào túi rồi ra ngoài, ra tới cửa thì Đậu Đậu gọi giật lại: “A Hi, cậu quên mang túi rồi”.

“Không cần”. Hà Chi Châu từ chối.

“Đã có ý cái gì chứ? Chỉ là có bạn trai thôi mà?”. Sau khi “Thẩm Hi” đi khỏi, Hạ Duy Diệp bấu môi dè bịu: “Chẳng phải cả ngày lẻo đẻo theo sau Lâm Dục Đường sao”.

Trần Hàn cười, nhìn Hạ Duy Diệp: “Cho nên cậu mau chóng theo đuổi Hà Chi Châu đi, như thế phòng chúng ta tán đổ hai chàng trai đỉnh nhất trường S còn gì”.

Hạ Duy Diệp nhếch môi cười, sau đó lặc lặc điện thoại trong tay ngọt ngào nói với Trần Hàn: “Tớ nói cho các cậu biết nhé, tớ i qua Hà Chi Châu trả lời tin nhắn của tớ đây”.

“Wow, thật á, cho xem tí nào”.

Một tin “hot” như vậy, Trần Hàn và Đậu Đậu đều sán đến, Hạ Duy Diệp còn đặc biệt lưu lại tin nhắn tớ i qua, cô tìm ra và cho Trần Hàn xem, trong điện thoại đúng là có một tin nhắn được gửi từ số của Hà Chi Châu: “Ngủ ngon”.

Tớ i qua là Thẩm Hi đã trả lời tin nhắn của Hạ Duy Diệp, cũng không phải là cô có ý trả lời. Từ khi cầm điện thoại của Hà Chi Châu, cô đã nhận được hơn mười tin nhắn của Hạ Duy Diệp, đến lúc đi ngủ mà vẫn không được yên, vì thế cô mới trả lời một tin “Ngủ ngon”, ý là tắt m rửa ngủ ngáy đi thôi.

Lúc ngủ dậy Thẩm Hi cũng lục tìm tủ quần áo của Hà Chi Châu, đáng tiếc bên trong hầu như chỉ có ba màu đen, trắng, xám, cô dè bịu tìm được một chiếc áo Polo có vẽ tây tây một chút, kết hợp với một chiếc quần bò đơn giản.

Nhưng nhìn vẫn rất quê. Cô cúi người xắn gấu quần tới mắt cá chân, chiếc quần dài lập tức biến thành quần xắn gấu vô

cùng ngậ`u. Mặc đồ` xong, cô lập tức trở thành cảnh tượng hút mắ`t nhắ`t phòng, khiế`n mắ`y bạn cùng phòng thi nhau ngắ`m nghĩa. Tráng Hán không kìm nổi kinh ngạc thố`t lên: “Lão đại, cậu làm thế` này là muố`n ép chế`t các nam sinh trường S đầ`y à”.

“Cũng tạm tạm”. Thẩm Hi soi đi soi lại mình trong gương, tỉ mỉ nghiên cứu một hồ`i: Cũng là ngoại hình như vậy, thế` mà trước đây mình chỉ thấ`y Hà Chi Châu đẹp trai bình thường, sao giờ lại trở thành đẹp trai tiêu chuẩn cao thế` này.

Chắ`c là do khí chấ`t tạo ra đó mà...

Thẩm Hi từ nhà vệ sinh bước ra thì nhận được tin nhắ`n của Hà Chi Châu, nội dung là nhắ`c cô những môn học ngày hôm nay, viế`t rắ`t rõ ràng rành mạch. Thẩm Hi đố`i chiế`u nội dung, thấ`y thời khóa biểu tồ`i qua cô sắ`p xế`p sai hoàn toàn.

Nhưng cô chép của Hà`u Tử mà, sao lại sai được?

Tồ`i qua, Thẩm Hi chép thời khóa biểu của Hà`u Tử và bị hắ`n nhìn thấ`y, hắ`n cứ thắ`c mắ`c mãi, không biế`t lão đại chép thời khóa biểu tồ`n học của mình làm gì...

Phòng kí túc 921 của trường S có hai học bá, cũng có hai học tra⁽⁸⁾. Sáng sớm Hà`u Tử và Tráng Hán đã sóng đôi đi học, Lâm Dục Đường cũng sắ`p ra ngoài, Thẩm Hi ngồ`i trên giường uố`ng sữa, hỏi: “Lão tam, chẳng phải cậu không có tiế`t sao?”.

Lâm Dục Đường thầ`n sắ`c mệt mỏi, đáp: “Tôi tới thư viện”. Tâm trạng Lâm Dục Đường không vui là có lí do. Sáng sớm thức dậy anh nhắ`n tin cho Thẩm Hi, tiế`c là không có tin trả lời, tâm trạng của anh cũng tồ`i dầ`n đi như màn hình điện thoại.

Lâm Dục Đường cũng đi rồi, cả phòng chỉ còn mỗi Thẩm Hi. Sáng nay cô trở ng hai tiết đầu, chỉ học tiết thứ ba. Cô lật tìm sách chuyên ngành của Hà Chi Châu định nhò i nhét vào đầu một tí. Sau đó cô xem qua, thấy mình ngay cả tên môn chuyên ngành cũng không hiểu, đành thôi.

Hà Chi Châu cảm thấy sau khi mình hoán đổi cơ thể cho Thẩm Hi ngay cả vận khí cũng xấu đi.

Khoa Múa buổi sáng đều có tiết luyện tập kỹ năng cơ bản, anh vốn định trở n học nhưng lại đến đũa bị cô Ôn tóm được. Đến phòng tập múa, anh lại bị choáng váng đầu óc trước những bức tường kính sáng bóng, các cô gái trong phòng người thì uốn dẻo, người thì xoay chân, người thì ép chân.

Lần đầu tiên Hà Chi Châu hiểu cảm giác “chùn chân” là như thế nào. Anh ra nhà vệ sinh gọi điện cho Thẩm Hi, vừa kết thúc cuộc gọi lại bị bạn học của Thẩm Hi gọi về.

“Cô Ôn gọi cậu đây, phải thôi nhat luyện tập, mau lên”.

Hà Chi Châu mím chặt môi, tâm trạng tuyệt vọng chảy thành dòng trong tim.

Các cô gái phía ngoài đã đứng thành một hàng, ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực. Hà Chi Châu mặt không chút biểu cảm đi xuống đứng vào góc khuất nhất. Rất xin lỗi, anh thực sự không thể nào ưỡn ngực lên được.

Tổng cộng có mười sáu nữ sinh, Hà Chi Châu là người đứng cuối cùng, dưới hiệu lệnh của cô Ôn, mọi người lần lượt đá cẳng chân. Động tác này không khó, anh ứng phó được.

Sau đó là đá đùi, sức học của Hà Chi Châu từ nhỏ tới giờ rất khá, động tác này làm láo nháo cũng ứng phó xong, có điều anh lại bị cô Ôn điểm danh phê bình, nói anh không tập trung, có trời mới biết để làm được động tác này anh đã phải dùng toàn bộ sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của mình.

Sau đó là xoay ba trăm sáu mươi độ trên không, Hà Chi Châu thực sự cảm thấy mình nhất định phải đi thôi. Anh sầm mặt nhìn các nữ sinh trước mặt lần lượt hoàn thành động tác xoay ba trăm sáu mươi độ trên không. Một người, hai người, ba người, bốn người... sau đó là người thứ mười lăm.

Người thứ mười lăm kết thúc thuận lợi rồi.

Đến lượt anh rồi! Không ít người quay lại nhìn anh.

Tại sao mọi người đều nhìn “Thẩm Hi” nhỉ, bởi vì cô là người thực hiện động tác xoay ba trăm sáu mươi độ trên không đẹp nhất lớp, mọi người đều muốn xem để học hỏi.

Hà Chi Châu chau mày, đứng im bất động.

Cô Ôn nhắc nhở: “Thẩm Hi, bắt đầu đi”.

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, lộn chết không sợ nước nóng, anh cảm thấy chạy thẳng là xong. Đúng lúc anh định rảo bước bỏ đi thì cửa phòng tập múa đột nhiên bật mở. Thẩm Hi thật đã đến.

Thẩm Hi thở hổn hển chạy tới cứu viện, cô nhìn một lượt các bạn học quen thuộc, cả Hà Chi Châu nữa, nhoẻn cười đi tới trước mặt cô Ôn: “Cô Ôn, em chào cô ạ”.

Cô Ôn ngại ngùng đưa tay ra: “Chào em, em là?”.

Thẩm Hi tự giới thiệu: “Hà Chi Châu, trường Đại học S”.

Hà Chi Châu!!!

Các nữ sinh trong phòng tập múa bất giác phoi phới trong lòng, đặc biệt là Hạ Duy Diệp, cô đã bước tới bên cạnh “Hà Chi Châu”, nhiệt tình chào hỏi.

Cô Ôn cũng từng nghe nói về tiếng tăm của Hà Chi Châu nên nụ cười trên môi rất thân thiện: “Bạn Hà đến đây có chuyện gì?”.

Thẩm Hi chỉ tay về phía Hà Chi Châu: “À... Thẩm Hi, mẹ em tới tìm...”.

Hà Chi Châu thay giày rời khỏi phòng tập múa, Thẩm Hi đi theo sau, trong lòng thấy hồ thẹn nên cứ đi sau an ủi anh. Anh không nói lời nào, cho đến khi hai người đi xuống cầu thang, câu đầu tiên anh nói với cô là: “Cô có thể thả gấu quăn xuống được không?”.

Thẩm Hi nhìn quăn xoắn gấu tự chế của mình, hỏi: “Không ổn sao?”.

“Rất không ổn”. Hà Chi Châu nhìn phía trước, chỉ nhìn có một cái anh đã thấy khó chịu.

Thẩm Hi vội ngoảnh xuống thả gấu quăn xuống.

Hai người tìm một nơi yên tĩnh, giờ này hầu hết mọi người đang lên lớp, vì thế nơi yên tĩnh nhất lại chính là đồ c tình yêu của trường. Thẩm Hi cùng Hà Chi Châu bàn bạc và ra quyết sách một số việc ở đó.

Thời gian nhảy vù tới hơn mười giờ, Hà Chi Châu đưa Thẩm Hi về trường S để học tiết ba, môn Vật lý bán dẫn. Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, tốt bụng gợi ý: “Anh thực sự không vào sao? Nếu cảm thấy ngại, anh có thể ngồi cạnh em”.

Hà Chi Châu chợt cười nhạt, nhếch môi đáp: “Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tôi không muốn bị người ta nghĩ rằng mình đang ‘đào tường’ của bạn cùng phòng đâu”.

Hừ hừ!

“Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, em cũng không muốn Đường Đường nghĩ em là hèn nhát vượt tường đâu”. Thẩm Hi cầm sách chuyên ngành chạy về khu giảng đường.

Thẩm Hi thập thò ngoài cửa lớp, nhìn thầy Lâm Dục Đường liên vui vẻ ngơ ngác cạnh anh. Cô chào hỏi rồi mỉm cười lấy trong túi ra một quả cam đưa cho anh: “Ăn không?”.

Lâm Dục Đường từ chối.

Thẩm Hi chán chường mở sách ra, trang đầu tiên viết đại danh “Hà Chi Châu”, nét chữ thanh mảnh rõ ràng, cô nhớ tới một câu “Quan quan thư cưu, tại hà chi châu(9)”.

Vào lớp rồi, nội dung bài học đối với Thẩm Hi chẳng khác gì sách trời, cô liếc Lâm Dục Đường, dò hỏi: “Dục Đường, cậu nghe hiểu chứ?”.

Lâm Dục Đường lấy làm lạ hỏi: “Hà Chi Châu, cậu thật hài hước, lẽ nào cậu nghe không hiểu?”.

Thẩm Hi quay đầu đi chỗ khác: “Chỉ là... tôi cảm thấy quá nhạt nhẽo”.

Kết quả, một giây sau đó chuyện không nhạt nhẽo đã xảy ra.

Giáo sư Vương trên bục giảng đưa ra một câu hỏi khó, ông gọi liên tiếp ba sinh viên nhưng không ai trả lời đúng, giáo sư thất vọng

không muốn thử tiếp nữa, ông gọi Hà Chi Châu trả lời câu hỏi, cũng là một hình thức biến tướng công bố đáp án chính xác.

“Chi Châu, em giải đề này cho thầy”.

Hà Chi Châu bị gọi trả lời, Thẩm Hi đứng dậy, cái đầu vẫn đang buồn ngủ chợt tỉnh táo ngay, cô nhìn đề trên PPT, ngay cả kí hiệu cũng không hiểu. Cô há hốc miệng, có động não thế nào cũng không ăn thua.

Các bạn trong lớp thầy thân học “Hà Chi Châu” sắp lên tiếng lập tức lấy giấy bút ra, định ghi chép lại cách giải của anh.

Thẩm Hi đảo mắt, định nói mình không biết làm, nhưng thầy ánh mắt vừa hiền từ vừa chờ đợi của giáo sư Vương dành cho mình, cô lại không nhẫn tâm. Cô hắng giọng, nói với giáo sư Vương: “Câu này em đã thảo luận với Lâm Dục Đường, cách làm của tụi em giống nhau, ban nãy Lâm Dục Đường nói với em, cậu ấy rất muốn đứng lên trả lời câu hỏi, vì thế thầy để Lâm Dục Đường trả lời đi...”.

Không có giáo viên nào lại từ chối một sinh viên chủ động trả lời câu hỏi, giáo sư Vương vui mừng nhìn Lâm Dục Đường: “Lâm Dục Đường, em trả lời đi!”.

05

Lâm Dục Đường liếc mắt nhìn người bên cạnh với vẻ mặt không thể tin nổi, lần đầu tiên anh nhận thầy, hóa ra con người có thể vô sỉ đến mức này. Cái gì mà anh rất muốn đứng dậy trả lời? Anh nhát thời nói không nên lời vì quá tức giận.

Lâm Dục Đường không đứng dậy. Thẩm Hi nhìn Lâm Dục Đường ngơ ngác im bất động, sao anh có thể phụ lòng giáo sư, phụ lòng cô chứ.

Cô nghĩ ngợi, muốn dành mấy tràng pháo tay cho anh. Cô vỗ tay mào đầu, mượn sức hiệu triệu của “Hà Chi Châu”, tiếng vỗ tay của cả lớp liên vang lên không ngớt.

Lâm Dục Đường vì muốn dẹp yên tiếng vỗ tay như sấm dậy nên đã đứng lên.

Thẩm Hi chột ngắc, ngoảnh mặt đi: Không cần cảm ơn.

Đầu óc Lâm Dục Đường ong ong, cho dù tức phát điên cũng phải bình tĩnh để suy nghĩ cách giải. Anh đọc câu hỏi trên PPT một lượt, sắp xếp mạch suy nghĩ, bắt đầu trả lời câu hỏi về hạt tải không cân bằng của giáo sư, đề bài quả thực rất phức tạp, lại còn liên quan tới kiến thức mới. Lâm Dục Đường vừa nghĩ vừa trả lời, từ từ lệ tãi tổ hợp đến mật độ hạt tải ngoài định mức khi ổn định, cuối cùng là điện trở suất phức tạp...

“Tốt lắm, cách lí giải của hai bạn Lâm Dục Đường... và Hà Chi Châu rất tốt”. Lâm Dục Đường trả lời xong, giáo sư Vương liền khen ngợi, còn kèm theo “Hà Chi Châu” vào nữa chứ.

Thẩm Hi vui vẻ hơn hở, nhưng sắc mặt Lâm Dục Đường rất khó coi, cô dùng cùi chỏ huých anh: “Biểu hiện tốt lắm”.

Lâm Dục Đường cười khẩy, thản nhiên hỏi lại: “Tôi muốn đứng dậy trả lời câu hỏi lúc nào?”.

Thẩm Hi nói bừa: “Tôi đọc được điều đó trong mắt cậu”.

Suốt tiết học, Thẩm Hi tìm cách nói chuyện với Lâm Dục Đường nhưng anh không thèm đáp lời cô.

Tiết ba và tiết bốn học liền, Thẩm Hi cảm thấy không ngờ yên được, đột nhiên cô cảm thấy mùa cũng tuyệt lắm. Trong giờ

học, cô đưa quả cam cho Lâm Dục Đường, anh gắ t gồng: “Tôi không ăn”.

“À không, cậu bóc vỏ giúp tôi, tôi không có móng tay”.

Lâm Dục Đường tức điên.

Từ nhỏ Lâm Dục Đường đã là học sinh ngoan, cho đế n khi trở thành thanh niên đầ y triển vọng dưới sự kì vọng thiế t tha của cha mẹ, anh có lí tưởng, có hoài bão, còn có đạo đức và tu dưỡng tô t khi được nuôi nằ ng dạy dỗ trong một gia đình nghiêm khắ c.

Gầ n đây anh rấ t không vừa lòng với Hà Chi Châu, nhưng không thể so đo như đàn bà con gái, chỉ có thể coi như không nhìn thấ y. Tuy nhiên đố i mặt với yêu câ u thản nhiên như thế này của “Hà Chi Châu”, anh sô c tới mức khó mà từ chố i.

Thẩm Hi ăn cam Lâm Dục Đường bóc vỏ cho, ghi ghi chép chép một hồ i, còn cô lắ y tay che đi để không cho Lâm Dục Đường nhìn thấ y chữ của mình, bộ dạng đúng kiểu không cho người khác nhìn trộm.

Lâm Dục Đường quét mắ t qua, tức chề t đi được. Từ hồ i lên tiêu học đế n giờ anh chưa từng gặp loại người nào như thế này. Anh đi ra ngoài hít thở không khí, để điện thoại trong ngăn bàn.

Thẩm Hi tiế p tục chép bài, cô cũng không biế t trọng điể m là gì, đành chép theo cảm giấ c. Đột nhiên màn hình điện thoại để trong ngăn bàn của Lâm Dục Đường sáng lên, có tin nhắ n tới. Cô dừng tay, liề c qua nội dung tin nhắ n, chỉ cảm thấ y tim mình chột thắ t lại, giồ ng như có một chú ong chích vào tim cô một cái.

“Ô m rô i, khó chịu quá, nhưng lại sắ p thi rô i, sợ thi trượt quá”.

Thẩm Hi gắ p vở lại, tâm trạng rơi xuô ng ngàn trượng.

Một lúc sau Lâm Dục Đường quay vào. Anh nhìn thấy tin nhắn bèn cầm điện thoại lên. Phía bên kia lại gửi một tin nữa tới, là tấm ảnh mu bàn tay đang truyên nước, ánh sáng dịu nhẹ tôn lên làn da trắng mịn...

Thẩm Hi rất muốn xem Lâm Dục Đường trả lời thế nào, cô ghé đầu qua, Lâm Dục Đường tắt màn hình điện thoại quay sang nhìn cô. Cô chớp chớp mắt: “Ai thế?”.

“Một người bạn”.

Nửa tiết học sau Thẩm Hi bò lên bàn ngủ. Giáo sư Vương thấy thế cũng không nói gì, chỉ nghĩ chắc bạn Hà tới qua ôn bài muộn quá. Kết quả, chuông tan học vừa reo, Thẩm Hi lập tức tỉnh ngay, cô cạy sách chuyên ngành và vở ghi chép lao thẳng ra ngoài phòng học, động tác nhanh tới mức giáo sư Vương không kịp phản ứng.

Thẩm Hi chạy thẳng vào nhà vệ sinh cuối hành lang, đóng cửa tịt quàn. Đột nhiên, phòng bên cạnh vang lên tiếng nữ sinh: “Hu hu, cuối cùng cũng có người. Phòng bên có thể cho mình ít giấy được không? Mình đợi nửa tiết rồi...”.

Đi vệ sinh mà còn quên giấy, trí nhớ kiểu gì vậy? Thẩm Hi rút ba tờ giấy ăn thơm phức đưa qua phòng bên, nói: “Dùng tiết kiệm chút, tôi cũng không mang nhiều...”.

Lời vừa dứt, Thẩm Hi cảm thấy có gì đó không ổn. Hình như cô vào nhầm nhà vệ sinh rồi, thực ra cũng không phải nhầm... Oái, đúng là nhầm rồi!

Một giây, hai giây, ba giây, nhà vệ sinh nữ chìm vào sự yên tĩnh kì quái. Rất lâu sau, giọng nói yếu ớt của bạn nữ phòng bên lại vang lên: “Này... là cậu hay tớ vào nhầm vậy?”.

Thẩm Hi ôm mặt, suýt nấc nghẹn, là cô vào nhầm, là cô vào nhà vệ sinh nữ theo quán tính. Cô gái phòng bên rời khỏi nhà vệ sinh như

tên bắ n. Thẩ m Hi mặc quầ n xong, địn h nhậ n lúc không có người mà lẻ n ra ngoà i, nhữ ng người vào cằ ng lúc cằ ng đôn g, giờ cao điể m đi vệ sinh đã tới.

Thẩ m Hi trồ n trong phòng vệ sinh đơ n không dắ m ra ngoà i, cô cảm nhậ n đượ c bên ngoà i cánh cửa đôn g người đằ ng ù n ù n kéo tới, muồ n khóc mà không có nước mắ t. Cô đơ i năm phút, đôn g người chỉ nhiề u hơn chứ không giảm bớ t, bở i vậy có thể thấ y giảng viê n trường S rấ t thíc h giảng quá thời gian.

“Không biế t có chuyệ n gì n्ह, lâu thề mà chưa ra ngoà i”. Bên ngoà i có nữ sinh nói như vậy.

“Chắ c cửa hỏ ng rồ i, cậ u đắ y xem”. Một nữ sinh khác đề nghị.

Thẩ m Hi giữ chặ t cửa để ngắ n người khác đắ y cửa xôn g vào, cô nhắ n tin cho Hà Chi Chầ u: “Em vào nhằ m nhà vệ sinh nữ, bắ y giờ không có cách nào ra ngoà i đượ c, em sợ mắ t mắ t anh, anh có thể tới cứu em không? Hay là em cứ đi thắ ng ra ngoà i?”. Thẩ m Hi nhắ n tin cho Hà Chi Chầ u xong cũ ng cảm thấ y mình thật phiề n phứ c, nhữ ng cô đầ u cố ý, thối quе mườ i mắ y năm không thể thay đổ i trong một sớm một chiề u đượ c.

Một lúc sau Hà Chi Chầ u trả lời tin nhắ n. Chỉ có một câu: “Cô đi chề t đi”.

Thẩ m Hi đắ p: “Vầ n đề là... cho dù em chề t trong nhà vệ sinh, ngày hỏ m sau vẫ n bị phát hiệ n”.

Hà Chi Chầ u nhậ n đượ c tin nhắ n câ u cứu của Thẩ m Hi, hận là không thể bó p ná t điệ n thoạ i đượ c. Nhữ ng có thể làm thề nào chứ, anh đi xe đắ p xôn g vào khu giảng đườ ng Đạ i họ c S, câ m tá m biể n “Đằ ng dọn đẹ p”, cứu Thẩ m Hi ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Cả hai đều chưa ăn cơm trưa, Thẩm Hi nhảy lên ghế sau xe đạp của Hà Chi Châu, anh đèo cô một lúc, thấy mệt quá nên dừng lại nói: “Hay là cô đèo đi?”.

Thẩm Hi ôm chặt eo thon của “mình”: “Em không biết đi xe đạp”.

Hà Chi Châu hừ một tiếng, dốc sức đạp xe ra khỏi trường S, anh vòng qua con đường trong trường, tới một nhà hàng Tây quen thuộc ít người qua lại. Đây là một nhà hàng món Tây nửa tự phục vụ nằm ở khu phố mới, vì đã qua giờ ăn trưa nên vô cùng vắng khách. Thẩm Hi mau chóng tìm chỗ ghế, bắt đầu gọi món.

Hà Chi Châu gọi bò bít-tết và mì Ý, thêm một phần canh hành tây. Thẩm Hi liếc thấy nhiệt lượng quá cao bèn khuyên anh đổi canh sang bánh mì nguyên cám.

Anh hơi nhún mắt lên: “Cô thì sao, gọi lắm thế cho ai ăn?”.

Thẩm Hi ngại ngùng, không ngờ Hà Chi Châu cũng để ý tới vóc dáng như vậy, cô gạt đi một nửa thức ăn, nói: “Em cũng không biết nữa, sau khi đổi cơ thể thì thấy hay đói lắm, chỉ có thể nói dạ dày của anh quá to”.

Hà Chi Châu khẽ hừ một tiếng, chậm rãi ăn. Thẩm Hi chuyển chủ đề khác: “Anh lấy được bệnh án chưa?”.

Hà Chi Châu lấy tờ bệnh án ra: “Cô xem có vấn đề gì không?”.

Thẩm Hi nghiêm túc xem tờ bệnh án và đọc lên thành tiếng: “Xương cụt lồi... nhưng xương cụt của em có lồi đâu”.

“Tôi nhờ một người quen, làm bữa đây”, Hà Chi Châu nói. Thức ăn được mang lên, anh nho nhã và thành thực cắt bít-tết, vừa cắt vừa nói: “Dù sao cũng không thể kê bệnh rối loạn nội tiết cho cô được”.

Cái người này thực sự càng ngày càng độc mồm, Thẩm Hi không tranh cãi với anh nữa, hỏi tiếp: “Anh kể sự thực cho anh ta nghe à?”.

“Không, lúc tới bệnh viện tôi lấy điện thoại của mình nhắn tin cho anh ấy, sau đó tới thẳng đó lấy thôi”, Hà Chi Châu giải thích.

Quả nhiên học bá làm việc luôn có kế hoạch.

Thẩm Hi đột nhiên nhớ ra một chuyện, để chuẩn bị cho cuộc thi cấp 4, cấp 6, chiều nay học viện có một buổi thi thử. Cô cúi đầu rồi lại ngẩng lên, ánh mắt nhìn Hà Chi Châu long lanh nước hồ thu.

“Này... người có duyên”. Thẩm Hi bắt đầu nịnh nọt.

Anh nhắc nhở: “Có thể gọi tên bình thường không?”.

Cô chấp hai tay lại: “Hà Chi Châu... chiều nay em có một buổi thi thử cấp 4, 6...”.

Anh cũng không làm khó cô: “Mấy giờ”.

Cô nhớ lại thời gian: “Hai giờ bắt đầu”.

“Hai giờ tôi phải ngủ trưa”. Anh từ chối ngay.

Cô liếc nhìn anh: “Cơ thể em không có thói quen ngủ trưa, từ hồi học mẫu giáo em đã không ngủ trưa rồi...”.

Hà Chi Châu thực sự phục cái cô Thẩm Hi này, anh ăn trưa xong, nghĩ thi thử cấp 4 cũng không tốn nhiều thời gian nên gật đầu đồng ý.

Thẩm Hi chấp tay vái vái Hà Chi Châu, cảm ơn rồi rít, sau đó lấy vở ghi chép bài học sáng nay ra cho anh xem như muốn khoe

công. Anh cầ m lên xem mớ công thức và kí hiệu “trông bầ u về gáo”, nói thẳng với cô: “Sau này không phải chép bài nữa”.

Thắm Hi có chút tổn thương, không nói gì.

Hà Chi Châu gắ p quyển vở lại: “Không phải chép, bởi vì những cái này tôi đê u biế t”.

“Ờ”. Lòng tự tôn trong cô đã trở về một ít.

Bữa trưa đã xong, hai người trả tiề n rô i đi ra ngoài. Đi qua một siêu thị bán rượu và thuố c lá, Hà Chi Châu day day trán có vẻ buồn ngủ, không ngờ hoán đổi cơ thể rô i mà vẫn còn nghiện thuố c. Anh quay sang nhìn Thắm Hi, giọng điệu có vẻ thương lượng: “Có thể hút điế u thuố c không?”.

Thắm Hi sững người, nghĩ tới hai ngày qua Hà Chi Châu đã “cực khổ lầ m than” thê nào nên đồ ng ý: “Anh hút đi, khi về nhớ súc miệng”.

Hà Chi Châu gật đầ u, anh bước vào siêu thị được mắ y bước, lại quay ra nói với người đứng sau: “Cô vào mua đi”.

Thắm Hi nghĩ ngợi, việc mua thuố c quả thực rấ t hợp với người là “đàn ông” như cô. Nói ra thì mình cũng chưa từng đi mua thuố c lá, nghĩ vậy, cô oai phong bước vào, nói với thu ngân: “Một bao thuố c Trung Hoa, một cái bật lửa”.

Thắm Hi nghĩ tới các kì thi, liề n tỏ ra khúm núm hơn. Mặc dù cô không thắ y mình đang nịnh nọt bợ đỡ, nhưng cách nói năng lại rấ t chiề u theo ý Hà Chi Châu. Cô mua thuố c và bật lửa xong, lập tức xun xoe hơn hờ đưa cho anh: “Không biế t loại này có hợp khẩu vị anh không”.

Hà Chi Châu nở nụ cười hiể m thấ y, khoe môi khẽ nhấ ch lên tạo thành một đường cong nhỏ. Đây là lầ n đầ u tiên Thẩm Hi nhìn thấ y anh cười, có cảm giác rấ t mới lạ. Anh lấ y thuố c lá và bật lửa từ tay cô, nhanh nhẹn mở bao thuố c, rút ra một điề u, đưa lên môi, cúi đầ u chấ m thuố c, hít sâu một hơi, trong nháy mắ t có làn khói trắ ng tỏa ra từ mũi và miệng anh.

Thẩm Hi thu ánh nhìn, đẩy xe đạp về` phía trước, hai người đi trên con đường nhỏ không người qua lại, bên trái là khu phố` mới, bên phải là khu phố` cổ của thành phố` S, bức tường vôi cũ kĩ phía bên trái đã ẩ m ướt và bong tróc từng mảng, ở góc còn có những bông hoa vô danh tươi tồ t um tùm mọc men theo chân tường.

Hà Chi Châu dừng lại, đứng bên tường hút thuố c, cô ngồ i trên xe đạp buồ n tẻ nhìn anh. Tiế t trời không xấ u cũng chẳng đẹp, nhưng bầ u trời rấ t xanh. Gió thổi từ giao lộ tới, cô ngửi thấ y mùi thuố c lá hòa trong gió. Anh ngắ ng đầ u nhìn cô, ánh mắ t trong veo mang theo vẻ cao quý.

Thẩm Hi ngồ i nghịch chuông xe đạp, ánh mắ t của Hà Chi Châu khiế n cô hơi mắ t tự nhiên, cô cười nói: “Trước đây em thường nhìn mình trong gương và ảnh, không ngờ khi nhìn mặt đố i mặt thề này lại thấ y đẹp hơn nhiề u”.

“Ha ha”, Hà Chi Châu sặc thuố c, liề c mắ t nhìn cô, đáp: “Tôi cũng thề”.

Cô nghĩ, chỉ câ n nắ m được chút kĩ xảo thì ở cạnh Hà Chi Châu cũng khá dễ chịu.

Chương 3

01

Hà Chi Châu đã hút thuốc, Thảm Hi cũng muốn ăn kem. Anh hút một điếu thuốc, cô ăn một chiếc kem, rất công bằng.

Xe đạp đi qua một cửa hàng đồ ngọt, Thảm Hi nhảy xuống mua một chiếc kem ôc quế hai màu trở ra, sau đó liếm kem một cách vô cùng mãn nguyện. Hà Chi Châu không muốn nhìn, anh chau mày hỏi: “Cô có thể không liếm như thế được không?”.

Thảm Hi đổi sang cái n.

Hà Chi Châu vẫn không chịu nổi: “Không được”.

Thảm Hi thử dùng cách... gặm.

Hà Chi Châu quay mặt đi hướng khác.

“... Thế anh dạy tôi cách ăn đi”. Thảm Hi cũng khó chịu, ăn cái kem thôi mà cũng lăm ý kiến, cô còn chưa nói anh hút thuốc làm ô nhiễm phổi của cô đâu đâu.

Hà Chi Châu nói thẳng: “Tôi không bao giờ ăn kem”.

Đúng là... chỉ giỏi giả vờ.

Ai đi qua cũng dừng lại nhìn rồi mới đi tiếp, Thảm Hi cũng đoán được mấy người không hiểu chuyện kia đang nghĩ gì... cô ngó quay lưng lại với những người tò mò, tiếp tục ăn kem. Cô ăn rất nhanh, ăn tới mức bụng lạnh buốt. Cô nhảy lên ngồi sau xe, lúc bảo Hà Chi

Châu xuấ t phát, anh quay đầ u lại nhìn cô, lạnh lùng hằ m hừ vẻ khó chịu: “Cô lau sạch cái miệng đi đã”.

Thắm Hi lấ y trong túi ra một tờ giấ y thơm phức, cẩn thận lau miệng, còn bắ t giắc để tay tư thế lan hoa chỉ. Anh nhìn thấ y, đập mạnh vào khung xe một cái khiế n cô suýt văng xuố ng. Cô hoàn toàn không hiểu rồ t cuộc Hà Chi Châu tức giận cái gì, vẫn cùng anh đi tới đường trong vườn trường. Vì không muố n để ai nhìn thấ y nên cô và anh mau chóng mỗi người đi một ngả. Cô sợ anh quên việc thi thử câ p 4, 6, trước khi về còn nhắ c anh mấ y lầ n.

Hà Chi Châu bực mình bỏ đi.

Thi thử câ p 4, 6 là một lầ n thi thử được Học viện Sư phạm đặc biệt tổ chức để chào đón kì thi CET⁽¹⁰⁾ vào tháng Sáu năm nay. Thi thử không phải thi thật, nhưng kế t quả thi thử sẽ được tính vào thành tích học tập bình thường. Đây cũng là nguyên nhân Thắm Hi nhờ Hà Chi Châu nhắ t định phải tham gia thi.

Trong phòng kí túc 636, Hà Chi Châu đăng nhập tài khoản học tập của Thắm Hi để xem thành tích các môn cơ sở của cô, anh nhế ch mép khi nhìn thấ y điểm số . Ha ha, thành tích dễ thương quá.

Đậu Đậu đang cắ m đầ u chép phao, không ngừng ghi ghi chép chép, tờ giấ y to bằ ng lòng bàn tay chỉ chít từ vừng câ p 4. Trầ n Hàn cũng đang học từ mới, chỉ có Hạ Duy Diệp là đang trang điểm. Cô ta kẻ lông mày xong, nói với Trầ n Hàn: “Hàn, lát nữa nhờ cậu cả đầ y, chúng ta ngô ì ghê trước ghê sau đó”.

Đậu Đậu ngoác miệng, xun xoe: “Trầ n Hàn nữ vương, lát nữa cậu ném cho tớ câu trả lời bài chọn đáp án đúng nhé?”.

Trầ n Hàn có vẻ không vui: “Tôi không đủ thời gian”.

Đậu Đậu đành bỏ cuộc, lại quay lại chuẩn bị phao của mình, cá`u người không bắ`ng dựa vào mình.

Hạ Duy Diệp sắ`p thay quầ`n áo, cô kéo rèm cửa, cởi luôn áo ra... động tác nhanh quá Hà Chi Châu không kịp trở tay, anh vội đứng lên bước nhanh vào nhà vệ sinh, cho đế`n khi Hạ Duy Diệp thay đồ` xong mới bước ra.

Hạ Duy Diệp thay bộ váy liề`n màu kem nhạt, tóc cài bờm hoa nhí`rấ`t trẻ trung. Cô ta nói với Trầ`n Hàn: “Buổi tồ`i tớ định hẹn Hà Chi Châu cùng đi ăn cơm”.

Trầ`n Hàn ủng hộ: “Được đầ`y được đầ`y, tớ thực sự cảm thầ`y Hà Chi Châu sẽ thích kiểu người như cậu”.

Hạ Duy Diệp cười tươi như hoa: “Sao cậu biế`t?”.

“Chẳng phải cánh đàn ông thích kiểu người như cậu sao?”. Trầ`n Hàn hỏi lại, giọng điệu vừa như tâng bô`c vừa như cười nhạo. Cái cô Hạ Duy Diệp này thực sự bị lợi dụng để công kích người khác rồ`i.

Hà Chi Châu day day trán, lòng hơi khó chịu: Trong mắ`t người khác, anh thích kiểu bình hoa<sup>(11)</sup> hay sao? Anh mở ngăn kéo, lắ`y ra một cái bút, xem giờ xong liề`n đi ra khỏi phòng, đi được vài bước thì Đậu Đậu đuổi kịp, khoác tay anh cùng đi tới phòng thi. Anh giữ ý bỏ tay cô ra. Cô lại vô tư không để ý, khoác tay anh lầ`n nữa. Anh đành bước nhanh hơn.

Hai giờ, kì thi thử câ`p 4, 6 chính thức bắ`t đầ`u, chỗ của Thẩm Hi ở bàn đầ`u tiên, lúc Hà Chi Châu ngồ`i xuô`ng, một nam sinh ngồ`i bên cạnh sán lại tỏ vẻ ân câ`n: “Thẩm Hi, lát nữa tớ ném đáp án cho cậu nhé, tiế`ng Anh của tớ khá tồ`t”.

Ha, Hà Chi Châu quay sang, lạnh nhạt từ chối ý tốt của nam sinh kia: “Cảm ơn, không cần”.

Cậu nam sinh tính nhân cơ hội săn sóc ân cần lại bị hờ, đành cười trừ.

Giáo viên phát đề thi, từ nghe tới viết, Hà Chi Châu làm bài nhanh chóng không gặp bất cứ vướng mắc nào, đặc biệt là khi làm bài lựa chọn, động tác của anh quá nhanh nên giáo viên coi thi tưởng “cô” làm bừa, còn đặc biệt bước tới nhắc nhở: “Bạn nữ sinh này, tuy là thi thử nhưng em cũng phải làm bài cho nghiêm túc”.

“...”.

Hà Chi Châu hoàn thành cả đề thi rất nhanh, anh nghĩ một chút, rất có tâm lý bút gạch đi mấy đáp án đúng, sau đó cố ý thay đổi đáp án bài lựa chọn trước đó.

Hà Chi Châu nộp bài trước một tiếng, lúc bước ra còn tiện tay ném một cục giấy tới trước mặt Đậu Đậu. Đậu Đậu đầu tiên là giật mình ngạc nhiên, sau đó cẩn thận mở ra, hóa ra là đáp án của bài lựa chọn.

Đậu Đậu rất do dự, sau một hồi suy nghĩ nghiêm túc, cô nàng quyết định không dùng tới! Lần trước điểm tiếng Anh của A Hi còn kém điểm mình mà, hừ hừ...

Hà Chi Châu từ trường thi bước ra, anh tới thư viện viết một bài luận văn liên quan tới thông tin vô tuyến số, đây là một đề tài nghiên cứu anh bắt đầu làm khi ở Mỹ, bài luận văn này sẽ được đăng trên báo Khoa học kỹ thuật của Trung Quốc. Có điều số liệu và tài liệu trước đây anh làm đề cập lưu trong máy tính cũ. Anh gọi điện cho Thẩm Hi để nhắc việc này. Lúc nhận được điện thoại của anh, Thẩm Hi đang ở trong phòng ký túc nam, lướt web, dạo trang taobao,

cô chọn đồ nữ chán chê, nhìn cơ thể hiện tại cao hơn một mét tám của mình thì chuyển sang xem đồ nam. Cô đặt mấy đơn hàng liền, mua mấy bộ đồ nam đang “mốt”, nào là phong cách trẻ trung, nào là phong cách Anh, Mĩ.

Cô hỏi: “Cà n em mang máy tính tới cho anh không?”.

Hà Chi Châu từ chỗ i, nói: “Không cà n, bây giờ cô mở ổ F ra, sau đó tìm một file tên là FCT...”.

Thắm Hi làm theo các bước Hà Chi Châu nói, nén tất cả tài liệu vào một file, gửi online cho anh. Anh nhận xong, đáp lại: “Ok”. Một lúc sau anh hỏi: “Cô đang làm gì đấy?”.

Thắm Hi gửi ba tấm ảnh đồ nam cô đã đặt trên taobao cho anh xem, giọng điệu khoe khoang: “Đẹp không?”.

Hà Chi Châu nhanh chóng trả lời: “Cô đừng mặc linh tinh”.

Cô không thèm để ý anh nữa. Một lúc sau, có tin nhắn gửi tới, của Hạ Duy Diệp, cô coi như không nhìn thấy.

Tối giờ ăn, Thắm Hi rời khỏi kí túc xá nam tới căng tin. Thời tiết ngày càng nóng, trong kí túc xá nam có không ít nam sinh cởi trần khoác vai bá cổ đi ngoài hành lang.

Đúng là bạn bè tốt suốt một đời mà. Thắm Hi vừa đi xuống dưới tầng vừa ngân nga hát, cô đi qua một sân bóng rổ giữa kí túc xá và căng tin, đang vui vẻ đi qua thì có một nam sinh lạ mặt vẩy tay với cô, sau đó ném cho cô một trái bóng: “Hà thân, làm một quả đi”.

Thắm Hi ôm bóng, đứng im bất động.

Cậu nam sinh mặc áo số 9 màu đỏ, vẩy tay với cô: “Anh tấn công”.

Thẩm Hi nhìn vị trí của giá bóng rổ, nghĩ ba bước lên rổ đối với mình cũng không khó khăn nên làm một quả. Cô đập bóng hai cái rất manly, bắt đầu! Ba bước lên rổ, 1, 2, 3... Thẩm Hi đếm bước chân mình sau đó dừng lại dưới giá bóng, nhẹ nhàng ném, động tác mềm mại như đang khiêu vũ.

Trái bóng lăn một vòng trên khung rổ rồi thuận lợi rơi vào giữa rổ. Oh yeah! Vào rồi! Thẩm Hi sung sướng nhảy cẫng lên, sau đó quay người đập tay ăn mừng chiến thắng với cậu nam sinh mặc áo số 9 đang há hốc miệng: “Give me five!”.

“Give me five...”. Cậu bạn áo số 9 vẫn đang trong cơn sốc mạnh, yếu ớt giơ hai tay lên chúc mừng “Hà thân” vừa ném xong một “Quả tú cáu”.

Thẩm Hi rời khỏi sân bóng rổ đi về phía căng tin, đầu óc của cậu bạn áo số 9 vẫn dừng lại ở khung cảnh ban nãy chưa thoát ra được: Nam thân Hà Chi Châu của mình ba bước lên rổ là như thế này, anh ấy đếm đến 3, sau đó “dịu dàng” ném bóng vào rổ, bước thứ ba không những đi bộ mà chân trái còn “kiêu ngạo” đá ra sau một tí... động tác đẹp vô cùng.

Không, sao có thể? Chắc chắc là mình đã nhìn nhầm.

Sau bữa cơm, Thẩm Hi ôm một quả dưa hấu to về phòng kí túc 921, vừa tới dưới tầng đã nhìn thấy Hạ Duy Diệp duyên dáng yêu kiều đứng đó.

Hạ Duy Diệp mỉm cười bước tới: “Chào, Chi Châu”.

Thẩm Hi: “Chào...”.

Hạ Duy Diệp đứng im, đầu nghiêng nghiêng, mắt long lanh cười. Thẩm Hi nói kiêu thương lợm: “Có thể nhường đường không?”.

Hai má Hạ Duy Diệp ứng hô`ng. “Em đặc biệt đến đây tìm anh, chúng ta có thể nói chuyện không?”.

Sắc mặt Thẩm Hi có phần khó xử, lí do là: “Nhưng tôi phải về phòng ăn dưa hấu”.

Hạ Duy Diệp: “...”.

“Tạm biệt”. Nhân lúc Hạ Duy Diệp đang á khẩu, Thẩm Hi phản ứng rất nhanh, cô ôm dưa hấu chạy về phòng. Đúng là... chàng trai nhanh như gió.

Thẩm Hi ôm quả dưa hấu về phòng, cô gọi cả Hâu Tử và Tráng Hán cùng ăn. Thầy Lâm Dục Đường không ở trong phòng, cô hỏi Hâu Tử: “Lão tam của chúng ta đâu rồi?”.

Hâu Tử nhún vai: “Chắc là đi tìm Thẩm mỹ nhân rồi”.

Tráng Hán ghé đầu lại nói ra cảm nhận của mình: “Tôi thấy gần đây lão tam và Hi Hi có vấn đề”.

Thẩm Hi cười hỏi: “Vớ vẩn, sao cậu biết?”.

“Việc này cần nghĩ sao, trước đây Hi Hi một ngày sang trường S vài lần, hai hôm nay chẳng thấy bóng dáng đâu, với lại tâm trạng lão tam hai hôm nay vô cùng tồi tệ”.

“Chết tiệt!”. Hâu Tử đột nhiên chửi thề: “Không phải Thẩm mỹ nhân đã biết chuyện đó rồi chứ?”.

“Chuyện gì?”.

“Chuyện nào?”.

Thẩm Hi và Tráng Hán cùng hỏi.

Hà`u Tử định nói nhưng lại ngập ngừng rồi thôi. Thẩm Hi nắm chặt hai tay, cô thực sự không ngờ Lâm Dục Đường vẫn có bí mật không cho mình biết, nhưng sao lại không có cơ chứ, chỉ là cô luôn không biết mà thôi.

Kể ra thì cô vẫn chưa được coi là bạn gái chính thức của anh mà.

Hà`u Tử như mồi chán chê, không thể giữ bí mật nổi khi Tráng Hán thúc giục không ngừng, liền nói ra “chuyện đó”: Đó đã là chuyện của vài tháng trước rồi. Hắ`n và Lâm Dục Đường cùng tới ngân hàng, hắ`n thấy Lâm Dục Đường đang chuyển khoản, số tiền vô cùng lớn đối với một sinh viên, thêm nữa hắ`n vô tình nhìn thấy tên người nhận, một cái tên rất nữ tính, liền cười Lâm Dục Đường: “Lão tam, không phải cậu nuôi bồ` bên ngoài đấy chứ?”.

“...”.

“Lão tam trả lời thế nào?”. Hai mắt Tráng Hán đảo liên hồi, cằm sắp rớt xuống đất đến nơi rồi.

Hà`u Tử nhớ lại cảnh lúc đó, ngửa tay ra: “Không có gì?”.

“Cái gì mà không có gì?”. Tráng Hán không hiểu.

“Chính là không có gì”, Hà`u Tử nói lại lần nữa: “Lão tam đã trả lời tôi như vậy đấy”.

“Bao nhiêu tiền thế?”, Tráng Hán tiếp tục hỏi.

Hà`u Tử giơ ngón tay lên ra dấu: “Chừng này”.

“Không thể nào, lão tam lấy đâu ra lắm tiền như thế”. Tráng Hán không tin.

“Tiết kiệm từ bé đấy”. Thảm Hi bình tĩnh lên tiếng, giải đáp nghi vấn của Tráng Hán. Cô biết Lâm Dục Đường có thói quen tiết kiệm tiền từ nhỏ, tiền tiêu vặt, tiền lì xì và tiền học bổng, các khoản lớn nhỏ cộng lại còn cao hơn con số mà Hà'u Tử vừa đưa ra. Có một lần cô và Lâm Dục Đường tới tiệc sinh nhật một người bạn, khi ấy nói tới chuyện giá nhà đắt ở thành phố S cao, các thanh niên trẻ tuổi liệu có thể dựa vào chính mình để mua được nhà hay không, ý kiến của anh là: “Nhà cưới chắc chắn phải tự nỗ lực mua thì mới có ý nghĩa chứ”. Buổi sinh nhật hôm đó anh uống không ít, lúc về đã hơi say, tới trạm xe cuối và vắng vẻ anh nói với cô: “Hi Hi, bây giờ anh đã tiết kiệm đủ tiền mua nhà đợt đầu, sau khi tốt nghiệp ký hợp đồng với một công ty tốt, sẽ trả được nợ nhanh thôi”.

So với Lâm Dục Đường, từ nhỏ tới lớn Thảm Hi không có kế hoạch gì cả, mọi thứ đều do bố mẹ trù tính; xét về gia cảnh thì cô và Lâm Dục Đường không cần lo chuyện nhà cưới, chỉ là hôm đó cô nghe anh nói đã tiết kiệm đủ khoản thanh toán đầu tiên khi mua nhà, cả người cô bị thứ cảm giác mang tên “hạnh phúc” lấp đầy. Anh đang quy hoạch một tương lai có cô, làm sao cô không vui cho được.

Chỉ là bây giờ... Thảm Hi thực sự muốn òa khóc, cho dù Lâm Dục Đường chưa bao giờ nói sẽ kết hôn với cô, nhưng cô vẫn cảm thấy anh đã dùng tiền vốn để mua nhà cưới cho cô đi cho một cô gái khác.

“Tên cô gái đó là gì?”. Tráng Hán có vẻ không tin: “Nhiều tiền như vậy chắc không phải gửi cho người nhà đấy chứ?”.

“Đã bảo là bạn bè rồi”. Hà'u Tử gãi đầu, thực sự không nhớ nổi tên, hần nghi đi nghĩ lại: “Tôi chỉ nhớ là Lãng gì đó...”.

“Linh Linh?”, Tráng Hán đoán bừa.

Hà`u Tử tiếp tục nghĩ: “Lãng cái gì nhỉ...”.

Suốt cuộc nói chuyện Thẩm Hi đều im lặng cúi đầu, chỉ có đôi mi dài thanh tú khẽ rung, che giấu đôi mắt hoe đỏ. Một lúc sau cô nói tên cô gái ấy ra: “Lãng Triêu`u Tịch, phải không?”.

Hà`u Tử đang xoay bút liềm nghe “cạch” một cái, bút rơi xuống, hất`n kinh ngạc đến mức suýt đứng bật dậy: “Đúng đúng, chính là Lãng Triêu`u Tịch. Nhưng lão đại, sao cậu biết?”.

“Bởi vì... tôi nhìn thấy tên cô này trên web bạn bè”. Thẩm Hi lấy bừa một lí do rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

Cô đỏ mắt chạy ra khỏi kí túc xá nam, ở kí túc cô còn giữ kẽ, đến khi chạy tới rừng cây nhỏ dưới tòa kí túc nước mắt đã rơi xuống không ngừng, cô bật khóc hu hu.

Khu rừng nhỏ thỉnh thoảng có người qua lại, Thẩm Hi nhìn trước ngó sau, thấy có người đi qua lập tức đưa tay che miệng ngừng khóc, đợi người ta đi rồi lại bỏ tay xuống khóc tiếp, giải tỏa tâm trạng tồi`i tệ của mình.

Cho đến khi cô nhận được điện thoại của Hà Chi Châu. Giọng cô nghẹn ngào, Hà Chi Châu đoán ngay có vấn đề` rồi. Anh lo lắng hỏi: “Cô đang khóc ở đâu?”.

“Rừng cây nhỏ... hu hu... anh yên tâm... không ai nhìn thấy đâu...”. Thẩm Hi cầm điện thoại nói với Hà Chi Châu như vậy, chỉ là cô vừa nói xong thì cách đó không xa có một đôi nam nữ đi tới, tiếng động lớn tới mức Hà Chi Châu bên kia điện thoại cũng nghe thấy. Thẩm Hi vội nhin khóc, hít vào hai cái.

Hà Chi Châu bật ra một câu chửi bậy. Anh mắ`ng cô! Nước mắt Thẩm Hi lại rơi xuống, đắ`ng nào cũng bại lộ rồi chẳng cần phải

giữ kẽ nữa, định khóc một trận cho thật đã.

Anh mê m giọng: “Thắm Hi, không phải tôi mắ ng cô...”.

Như thế Thắm Hi mới dừng lại, nghĩ mình cũng nhỏ mọn quá, cô lấy khăn giấy lau sạch nước mắt nước mũi, nắ c lên hỏi Hà Chi Châu: “Anh gọi cho em... có việc gì?”.

Hai người cách nhau lớp sóng điện từ, giọng nói trầ m thấ p nghiêm túc của Hà Chi Châu truyền qua điện thoại: “Ban nãy bồ ́ cô gọi điện tới, tôi tắ t đi rô ́ i, câ n nhắ n tin trả lời không?”.

Thắm Hi vẫn đang thút thít, cô nói với Hà Chi Châu: “Anh cứ nói với bồ ́ tôi là đang học bài...”.

Hà Chi Châu cúp máy. Anh vô ́ n định hỏi Thắm Hi tại sao lại khóc, nghĩ rô ́ i lại thôi, quan tâm quá mức cũng không hay. Anh làm theo lời cô nói, nhắ n tin “Đang học bài” cho bồ ́ Thắm. Rắ t nhanh sau đó bồ ́ Thắm nhắ n lại: “Hi Hi cô ́ lên! Hi Hi giỏi nhắ t!”.

Hà Chi Châu nhìn tin nhắ n, khoe môi khế nhế ́ ch lên.

Thắm Hi đi trong hoa viên trường S một vòng mới trở về ́ phòng 921. Lâm Dục Đường đã về ́, vừa tá m xong, đang câ m khăn lau tóc. Thắm Hi vẫn đang giận, cô nhắ m chuẩn lưng Lâm Dục Đường, một chương “Như lai thầ n chương” giáng thẳng tới. Lâm Dục Đường không phòng bị gì, cả người loạng choạng đổ về ́ phía trước mắ y bước. Anh tức giận quay đầ u lại: “Hà Chi Châu, cậu bị điên à!”.

Thắm Hi nhìn Lâm Dục Đường: “Đúng thế ́, bệnh chó đại, cậu qua đây mà cắ n tôi!”.

Hỏa chiế n đột ngột dâng lên trong phòng khiế n Tráng Hán và Hầ u Tử đang vui vẻ xem phim cũng phải lao ra, mỗi người giữ một người. Hầ u Tử ôm Lâm Dục Đường: “Lão tam, tức giận cái gì thế ́?”.

Tráng Hán ôm eo Thẩm Hi, giọng đầy tha thiết: “Lão đại, có gì bình tĩnh nói, có gì không vui cứ nhả vào tôi đây”.

Thẩm Hi mấp máy môi, bộ dạng vô tội: “Tôi chào hỏi lão tam thôi, bất cần dùng sức mạnh quá, cậu ấy tưởng tôi đánh...”.

Hà u Tử: “...”.

Tráng Hán: “...”.

Lâm Dục Đường: “...”.

“Hóa ra là hiểu nhầm”. Hà u Tử vỗ vai Lâm Dục Đường: “Trời nóng dễ cáu, chúng ta ăn dưa hấu đi, lão đại mới mua về lúc chiều tối đấy”.

Lâm Dục Đường không nói gì nữa, hất tay Hà u Tử ra, đi tới phòng giặt giũ quần áo.

Trận phong ba trong phòng đã được dẹp yên như thế.

Lâm Dục Đường giặt đồ xong, Hà u Tử rủ anh cùng xem phim, anh lịch sự bước tới xem một chút rồi đi ra.

Còn một lúc nữa mới tới giờ đi ngủ, Thẩm Hi lấy điện thoại chơi game, Hà u Tử với tinh thần học hỏi sẵn lại xem lão đại chơi, kết quả là khi thấy cô chơi trò xếp hình Tetris thì bất giác thấy lạ lùng khó hiểu: “Lão đại, sao cậu lại chơi trò này?”.

Thẩm Hi ngơ ngác xếp bả trên ghế, trả lời thắc mắc của Hà u Tử: “Quay về nguyên trạng, theo đuổi sự đơn giản”.

Hà u Tử ngẫm nghĩ, gần đây đúng là lão đại cũng có chút quay về nguyên trạng rồi.

Mấy hôm nay mọi người trong phòng 921 đều có ý kiến với “Hà Chi Châu”, buổi trưa ngày hôm sau, sau khi tan học, Tráng Hán nói với Hà u Tử: “Tôi muốn cô lập Hà lão đại, gần đây cậu ta thật quá đáng”.

Hà u Tử gạt đầu đồng ý: “Hay là cậu cô lập trước?”.

Tráng Hán lắc đầu: “Một tên thảo dân như tôi đâu dám!”.

Hà u Tử thở dài: “Vậy tôi thì dám chắc, gia đình tôi làm ăn buôn bán, làm gì cũng đều phải dựa vào quan hệ...”.

Hai người thở ngán than dài từ căng tin về kí túc xá, đi được nửa đường Tráng Hán nhớ ra món đồ chuyển phát nhanh của mình hôm nay đã về tới nơi nên rủ Hà u Tử cùng đi lấy. Tráng Hán mua được một “món đồ ngon”, hắn chỉ lén lút kể với Hà u Tử. Kết quả, lúc đến phòng phát đồ thì phát hiện ra món đồ đã bị người khác kí nhận.

Món đồ chuyển phát nhanh được Thẩm Hi kí nhận thay, mấy món đồ nam cô đặt trên taobao đã tới nên lúc tới nhận đồ cô cũng nhìn thấy đồ của Tráng Hán, liền nhận giúp. Món đồ của Tráng Hán rất to, Thẩm Hi phải tốn nhiều công sức lắm mới mang nó về kí túc được, vì ngứa tay nên đã bóc thùng hàng ra...

Mười mấy phút sau Tráng Hán và Hà u Tử về, Thẩm Hi đang ngồi trên nền nhà thổi, búp bê quá lớn, thổi mạnh đến mức gương mặt thanh tú của cô đỏ ửng. “Cảnh tượng” quá kích thích, Tráng Hán suýt nhòe máu cơ tim, lúng búng trong miệng: “Đây là đồ của ai hả...”.

Thẩm Hi ngẩng đầu lên: “Lẽ nào... không phải bạn gái cậu sao?”.

Tráng Hán phát điên!

Hôm sau Tráng Hán xì hơi con búp bê hôm qua Thẩm Hi khó khăn lắm mới thổi phồng lên được, vừa gập lại vừa nói: “Thực ra tôi chỉ... mua về ngắ m thôi, đàn ông mà, đề u có chút tò mò”.

Thẩm Hi ngồ i xỏ m xuố ng nhìn Tráng Hán: “Tại sao cậu lại trả hàng chứ, những thứ mua về chưa bao giờ tôi trả lại, trừ phi chủ shop gửi cho tôi một cục gạch, người ta buôn bán khó khăn lắm”.

Tráng Hán cũng làm bộ: “Chất lượng không tốt”.

Thẩm Hi càng không ủng hộ Tráng Hán trả lại hàng: “Cậu chưa dùng thử sao biế t chất lượng không tốt”.

Tráng Hán phát điên lầ n nữa!

Thẩm Hi cười không khép được miệng. Bỗng nhiên cô nhận được tin nhắ n của Hà Chi Châu, chỉ một câu: “Tôi đế n rô i”.

Hà Chi Châu đế n rô i? Thẩm Hi lập tức lao ra ngoài tòa nhà kí túc, nhưng cô nhìn trái ngó phải đề u không thấ y Hà Chi Châu đâu. Cô gọi điện cho anh: “Anh đế n rô i, rô t cuộc anh đang ở đâu?”.

Hà Chi Châu nhận điện thoại không nói gì, một lúc lâu sau mới nói: “Chu kì của tôi... của cô đế n rô i”.

03

Hà Chi Châu... đế n tháng rô i?

Thẩm Hi đứng giữa sân bóng rổ, xòe tay ra tính ngày, không sai, hôm nay chính là ngày “họ hàng” của cô tới thăm! Cô giậm chân hai cái, chuyện này giải quyế t thế nào mới ổn đây?

Nhưng... một chàng trai cao ngạo lạnh lùng như Hà Chi Châu lại đến tháng, chuyện này thật là... cô không hình dung nổi cảm nhận của mình nữa!

Kiếp trước Hà Chi Châu đã làm tổn thương bao nhiêu thiếu nữ nên kiếp này ông trời mới để anh ta đến tháng thế này. Thảm Hi như đứa dở hơi đứng giữa sân bóng rổ, lúc giậm chân lúc cười, cuối cùng ôm miệng chạy sang Học viện Sư phạm.

Gió đêm mát lạnh táp vào mặt, Thảm Hi chạy qua con đường nhỏ rợp bóng cây, hơi lạnh trong không khí mang theo hương hoa nhài của ngày hè, giống như chiếc khăn tay mềm mại của thiếu nữ phe phẩy qua má cô. Bóng cây trùng trùng, ánh trăng rớt xuống, Thảm Hi cảm thấy thật kì diệu, hận một nỗi không thể bay lên được.

Chạy một mạch tới tòa kí túc xá nữ số 6, Thảm Hi xông thẳng vào khu kí túc, đáng tiếc thân hình cường tráng của cô không thoát khỏi ánh mắt sắc lẹm của cô Lí quản lí kí túc.

Trước đây cô Lí quý Thảm Hi nhất. Cô nhoẻn miệng cười, cầm tay cô Lí: “Cô Lí...”.

Thảm Hi kéo dài giọng, cô Lí Quyên Hoa là một người phụ nữ thật thà, chưa được trai đẹp làm nũng bao giờ. Nhưng cô vẫn hất mạnh tay Thảm Hi ra, nói một cách nguyên tắc: “Đẹp trai cũng vô dụng”.

Thảm Hi chu miệng, đang định tấn công trận nữa thì một giọng nữ cao vút vang lên ngăn cô lại, cô quay đầu, là Hà Chi Châu. Sắc mặt anh trắng bệch... Cô cẩn thận khoác tay anh, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Sao anh lại xuống đây...”.

Hà Chi Châu ghét bỏ hất tay Thảm Hi ra, đi ra ngoài khu kí túc nữ. Thảm Hi đi theo, đáng tiếc anh bước nhanh đến nỗi cặp chân

dài như chân “oppa” của cô cũng không theo kịp. Cô cuống quá, hét lên: “Anh đừng đi nhanh như thế, cẩn thận bằng huyệt...”.

Quả nhiên anh dừng bước. Cô đuổi tới nơi, cúi đầu nhìn anh, thấy sắc mặt anh đã chuyển từ trắng sang xanh, đôi mắt lá liễu đang ngút ngàn lửa giận. Cô kéo tay anh: “Chúng ta không giận nhau nữa được không?”.

Anh hất tay cô ra lần nữa, sầm mặt bước lên trước.

Đêm nay, Hà Chi Châu xác định là không thể ngủ trong kí túc xá nữ được, Thẩm Hi cũng trở thành bảo mẫu chuyên nghiệp. Cô và anh đi siêu thị trước, cô xách giỏ mua đồ, đi thẳng vào khu đồ dùng nữ giới, ngò�i xuống lựa chọn.

Ban ngày, ban đêm, sợi bông nguyên chất, siêu mỏng, 190mm, 240mm, 340mm...

Hà Chi Châu theo sau Thẩm Hi, nhìn các loại sản phẩm bày la liệt, anh lại lên cơn thịnh nộ, đang định phát cáu thì bụng dưới đã ứng nghiệm mà dội lên một cơn đau âm ỉ. Anh nuốt giận, dựa vào cột trụ tròn lớn hỏi Thẩm Hi: “Cô chọn xong chưa?”.

Thẩm Hi quay lại nhìn Hà Chi Châu, từ giọng nói của anh cô cũng nghe ra vài phần đau đớn. Cô thương anh quá... vì thế lúc chọn lựa cô đã hỏi ý kiến “người dùng”: “Này... anh có thích nhãn hiệu nào không?”.

Cái gì mà anh có thích nhãn hiệu nào không? Hà Chi Châu không thể nhịn nổi nữa, gíochân đạp một cái vào giỏ mua hàng của Thẩm Hi, Thẩm Hi đang ngò�i xỏm bên cạnh giỏ hàng, lực đá mạnh khiến cô cũng ngã ngửa ra nênnhà.

Thẩm Hi tức giận quay lại, vô cùng “đàn ông” nhìn Hà Chi Châu: “Em tốt bụng chọn tiểu thiên thần cho anh, anh lại đá em!”.

Tám giờ tối là thời điểm đông người ra vào siêu thị nhất, cũng là giờ cao điểm mà đại quân phụ nữ tới mua sắm. Vào thời gian và địa điểm thế này, lời trách móc đầy giận dữ của Thẩm Hi ngay lập tức đã thu hút đám đông tò mò.

Chàng trai tuấn tú tốt bụng chọn đồ cho bạn gái, bạn gái lại ra vẻ khó chịu... Các bà thím chỉ chỉ trỏ trỏ, Thẩm Hi cũng cảm thấy không được tự nhiên, cô mau chóng lựa chọn mấy loại sản phẩm “đồ thiếu nữ” theo sở thích trước đây của mình, vì không yên tâm nên lại ném vài gói “MamyPoko” (bỉm) vào giỏ.

“Đủ rồi, Thẩm Hi!”. Hà Chi Châu tối sầm mặt.

Thẩm Hi hậm hực đứng dậy, xách giỏ đi tới cạnh Hà Chi Châu. Anh giành lấy cái giỏ trong tay cô, đi thẳng tới quầy thu ngân, bước vào hàng chờ. Cô đứng sau anh, sức nhớ ra vẫn còn đồ quên chưa mua, cô lại chạy vào siêu thị. Hà Chi Châu xách giỏ nhìn Thẩm Hi chạy đi chạy lại, hít một hơi sâu tự dặn dò bản thân: Không được nổi cáu, không được nổi cáu...

Thẩm Hi cầm một lon trà gừng và một hộp miến ngán nóng Warm Baby trở lại, giành trả tiền, bây giờ cô là đàn ông, nên tỏ ra đàn ông một chút.

Hà Chi Châu chỉ nhìn cô với ánh mắt coi thường.

Hai người rời khỏi siêu thị, tiếp tục bắt taxi, Thẩm Hi mở cửa xe cho anh, anh nghiêm túc nhìn cô, nói: “Thẩm Hi, thực sự đủ rồi”.

Đủ rồi. Đủ rồi.

Hà Chi Châu ngồi lên xe, đọc tên khách sạn.

Thẩm Hi nhắ c nhở anh: “Khách sạn này rấ t đắ t”.

Hà Chi Châu nhắ m mắ t lại, không thềm đáp lời.

Chú lái xe không chịu nổi bèn dạy dỗ Thẩm Hi: “Nam nhi như cậu đừng có nhỏ nhen thế”. Vào khách sạn còn tiê c rẻ thì làm sao theo đuôi được bạn gái xinh như ngọc thế kia! Bê` ngoài trông cũng ra dáng thế mà... Khóe môi chú lái xe nở nụ cười khinh bỉ.

Thẩm Hi thở dài, nói với chú lái xe: “Chú không hiểu...”.

“Tôi hiểu”, chú lái xe nhắ n mạnh.

Thẩm Hi lại thở dài: “Vâng, chú hiểu”.

Như thế` chú lái xe mới hài lòng, nhắ n ga tăng tô c. Theo quán tính, Thẩm Hi và Hà Chi Châu đề`u bị ngửa ra sau, Thẩm Hi còn đỡ, Hà Chi Châu mới bị kịch, lại một “dòng nước ấ m” lượn vòng ở bụng dưới, rô`i chảy thẳng xuô`ng...

Hà Chi Châu day huyết Thái Dương, chề`t còn sướng hơn!

Taxi dừng trước cửa một khách sạn, Hà Chi Châu nói với Thẩm Hi: “Lấ y chứng minh thư và thẻ tín dụng ra”.

Thẩm Hi mở túi mình ra, muố n đưa chứng minh thư của anh, lại cảm thấ y bần khoản áy náy, nhìn anh bắ`ng ánh mắ t chân thành: “Em mời anh”.

Hà Chi Châu đáp lại cô bắ`ng bộ mặt cau có khó chịu.

Hà Chi Châu thuê một phòng, Thẩm Hi không phản đố i. Hai người đã đế`n nước này rô`i, thuê hai phòng riêng thì chỉ lãng phí tiê`n nong mà cũng chả có ý nghĩa gì.

Trong phòng 9267, Hà Chi Châu vào phòng liền đi thẳng vào nhà vệ sinh, Thẩm Hi nhìn theo cánh cửa đã đóng, cảm thấy không được tự nhiên. Cô sờ đôi má nóng bừng, hỏi Hà Chi Châu ở bên trong: “Này, anh sao rồi?”.

Hà Chi Châu không đáp.

Thẩm Hi thực sự lo lắng cho Hà Chi Châu, cô áp sát cửa, hướng dẫn: “Hà đại ca, anh xé gói đó ra, sau đó nhìn thấy hai cái cánh ở hai bên chưa...”.

“Câm mồm!” , bên trong vọng ra giọng “nữ” đầy tức giận của Hà Chi Châu.

Thẩm Hi chán nản trở về phòng ngủ. Không gian trong khách sạn Cao Tinh rất rộng, cô muốn khiêu vũ, cảm giác ức chế mấy ngày liền khiến cô muốn giải tỏa, cô ép chân, thử khả năng mềm dẻo của cơ thể này, cuối cùng cô vỗ đùi: “Đủ dài! Đủ cứng!”.

Hà Chi Châu đi ra, Thẩm Hi đứng lên, chạy tới đỡ anh ngồi xuống sofa, quan tâm hỏi: “Cảm thấy thế nào rồi?”.

Suốt dọc đường, câu Thẩm Hi hỏi nhiều nhất chính là “Cảm thấy thế nào?”, không ngừng nhắc nhở anh đang phải trải qua một chuyện biến thái như thế nào. Hà Chi Châu ngồi xuống sofa: “Sao, có phải muốn tôi viết một bài cảm nhận tâm đắc đưa cho cô không?”.

Tự chế nhạo bản thân được, chứng tỏ vẫn còn tỉnh táo. Thẩm Hi vỗ vai Hà Chi Châu an ủi, sau đó pha một cốc trà gừng mang tới: “Uống cái này đi, nó giúp làm ấm tử cung”.

Làm ấm tử cung... anh làm gì có cái tử cung nào? Trên mặt Hà Chi Châu có một luồng khí huyết trào lên, bên dưới cũng có một

luồng máu nóng tuôn ra. Anh nhắm mắt vô vọng thừa nhận, trong cơ thể hiện tại của anh đích thực có một cái tử cung, chính vì lớp niêm mạc trong tử cung bong ra mới dẫn tới việc chảy máu có tính chu kì.

Hà Chi Châu uống một ngụm trà gừng.

Thẩm Hi thấy anh uống nhanh quá bèn tốt bụng khuyên bảo: “Chậm thôi, cẩn thận sặc”.

Quả nhiên Hà Chi Châu bị sặc.

Thẩm Hi ngò i xồm bên cạnh liếc nhìn Hà Chi Châu “cao ngạo lạnh lùng”, hệt lòng khuyên bảo: “Hà Chi Châu, về chuyện này anh phải nghe em, dù sao em cũng đã có bảy, tám năm kinh nghiệm rồi, tính ra em cũng là tiên bối của anh...”.

Hai chữ “tiên bối” khiến Hà Chi Châu phát điên lên nữa, anh cúi xin Thẩm Hi: “Có thể để tôi yên tĩnh được không”.

“Được rồi”. Thẩm Hi thấy buồn tẻ, cô cũng pha một cốc trà gừng uống. Bên kia Hà Chi Châu cũng uống trà gừng, cảm thấy đã thoải mái hơn một chút, anh bảo Thẩm Hi đưa miếng dán nóng cho mình.

Cái người này... cũng mở mang đầu óc rồi đấy?

Thẩm Hi rất vui, cô vén áo Hà Chi Châu lên định dán giúp anh. Đột nhiên một cánh tay giữ cô lại, đồng thời một giọng nói mệt mỏi lọt vào tai cô: “Tôi tự làm được”.

Bỗng dưng Thẩm Hi thấy mất tự nhiên, cô cúi đầu nhìn thấy hai bàn tay một nam một nữ để chồng lên nhau, không hiểu sao cô đỏ mặt. Nhưng điều này không khoa học chút nào, cô bị “chính mình” chạm vào mà.

Các phầ n tử ngại ngừng trong không khí không ngừng va chạm, tia lửa vô hình bùng cháy phát ra tiế ng nổ lép bép. Thẩ m Hi nhìn trộm Hà Chi Châu, anh khề ho, tỉnh bơ quay mặt đi.

Buổi tồ i, Hà Chi Châu vẫn mang “bệnh” làm việc, Thẩ m Hi đi tới ngó nghiêng, thấ y trên màn hình máy tính có hình mô phỏng nước biển, sắ m sét, du thuyề n, còn có cả hai người... Hà Chi Châu đang mô phỏng lại toàn bộ quá trình xảy ra chuyện hôm đó.

“Cuô i tuầ n này chúng ta bay tới Thanh Đảo”, Hà Chi Châu nói.

Thẩ m Hi lí nhí mở miệng: “Anh không đợi ‘bà thím⁽¹²⁾’ đi đã hả?”.

Hà Chi Châu không muố n nói chuyện nữa, anh tắ t máy, lên giường đi ngủ. Thẩ m Hi bò lên một chiế c giường khác, nhìn bóng lưng không động đậy của Hà Chi Châu, lặ g lặ t đèn. Căn phòng chìm trong bóng đêm, rơi vào yên tĩnh.

Thẩ m Hi trở mình, vì sợ làm ô n tới Hà Chi Châu nên động tác rầ t nhẹ.

Thực ra, xảy ra chuyện thế này cô cũng khó chịu lắ m. Có lúc cô chỉ muố n làm không khí bớt căng thẳng một chút, nhưng lâ n nào cũng nói sai... Thẩ m Hi úp mặt xuố ng gồ i, dụi đôi mắ t cay sè, đầ u óc cô chậm chạp thật sao... Thật khó chấ p nhận mà!

“Thẩ m Hi, chúng ta sẽ trở lại như cũ thôi, cô đừng lo lắ ng”, đột nhiên giường bên kia vang lên tiế ng Hà Chi Châu. Rõ ràng anh đang nói giọng của cô, nhưng trong đó vẫn có sức mạnh khiế n người ta thấ y tin tưởng.

Thẩ m Hi nhìn trầ n nhà: “Em... không lo lắ ng”.

“Vậ thì tồ t”, Hà Chi Châu nói tiế p.

Khóe môi Thẩm Hi cong lên. Đêm tối như thế này rất có hứng tâm sự. Nhớ tới bí mật tối qua nghe được từ chỗ Hà u Tử, cô trở mình lộn nữa, coi Hà Chi Châu là “anh trai tri kỉ”, thổ lộ tâm sự: “Hà đại ca, anh có biết làm thế nào để kiểm chứng một chàng trai có thật lòng yêu một cô gái không?”.

Hà đại ca... ban đầu là “người có duyên”, bây giờ là “Hà đại ca” rồi! Hà Chi Châu khẽ thở ra một hơi ấm ức tích tụ trong lồng ngực, yếu ớt đáp lại: “Nếu đối tượng là cô, chỉ cần xem đầu óc chàng trai đó có bệnh không thôi”.

Thẩm Hi chột ngắc: “Vậy anh cảm thấy đầu óc Lâm Dục Đường có bệnh không?”.

Hà Chi Châu trở mình, nghĩ tới hai chữ “chạy bên” như cơn ác mộng, lại nản thẳng ra. Anh nói với Thẩm Hi: “Sao tôi biết được, tôi có phải bác sĩ khoa Thần kinh đâu”.

Trong lòng Thẩm Hi đang vô cùng phiêu lượn. Đột nhiên, cô nghĩ ra một cách hay, khóe miệng cong lên, chia sẻ với anh: “Em có một cách, ngày mai em sẽ nói cho Lâm Dục Đường biết em chính là Thẩm Hi, sau đó hỏi anh ấy xem có dám hôn em không, nếu anh ấy thực sự yêu em...”.

“Bộp...”. Lời chưa dứt, Thẩm Hi đã cảm thấy mũi đau nhói, cô cầm thư trên mặt lên xem! Chết tiệt! Hà Chi Châu dám dùng băng vệ sinh ném cô!

04

Thẩm Hi xoa mũi, hét lên: “Hà Chi Châu!”, cô còn chưa giải tỏa hết tâm trạng phẫn nộ, phía giường bên kia đã vang lên giọng nói trầm ấm nghiêm túc của Hà Chi Châu: “Nếu cô thực sự để Lâm

Dục Đường hôn cô, tôi thà làm trắng sĩ chặt tay, bảo toàn danh tiế'ng".

Trắng sĩ chặt tay, bảo toàn danh tiế'ng... được rô'i, vì tiế't tháo này của anh nên cô cũng phải bảo toàn danh tiế't của "Hà Chi Châu". Thảm Hi quay mặt sang nhìn Hà Chi Châu đang nằ'm ngửa ở giường bên: Kì lạ thật! Rõ ràng cô nhìn thấ'y mình nhưng trong lòng lại có cảm giác "người đó" trầ'm tĩnh.

Thảm Hi lại nhớ tới Lâm Dục Đường, Lâm Dục Đường cũng là mẫu đàn ông ít nói điển hình. Nế' u nói Hà Chi Châu trầ'm tĩnh, vậy Lâm Dục Đường là điề'm tĩnh. Thảm Hi đang nghĩ tới một chuyện, cô cảm thấ'y Lâm Dục Đường chắ'c chắ'n thích cô, kiểu "thích" này còn lâu dài hơn thời gian, chính vì quá lâu dài nên đã bị thời gian làm mờ đi. Hai người quá thân thuộc, vì thế' mới quên cảm giác tim đập mạnh là như thế' nào.

"Hà đại ca...", Thảm Hi gọi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu: "Chuyện gì?".

Thảm Hi: "Ngủ ngon".

Hà Chi Châu: "... Ngủ ngon".

Tia nắng sớm đầ'u tiên xuyên qua tâ'm rèm cửa màu kem chiế'u vào phòng, dầ'n bò tới hai chiế'c giường giữa phòng ngủ. Hà Chi Châu đã tỉnh dậy từ rấ't sớm, hôm nay cơ thể không khó chịu như hôm qua. Anh vào nhà vệ sinh xong bước ra, Thảm Hi vẫn đang ngủ, tướng ngủ xấ'u không thể tả được.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Hà Chi Châu đã hoàn toàn hiểu ra một điề'u, khả năng chịu đựng của con người là cái động không đáy, sau nhiề'u lầ'n xảy ra những việc khiế'n anh phá vỡ giới hạn của

mình, bây giờ anh lại có tâm trạng pha cho mình một cốc trà gừng... để dưỡng sức.

Anh sắp tự vỗ tay khen ngợi bản thân được rồi!

Thắm Hi ngửi thấy mùi trà gừng liền tỉnh dậy, cô dụi mắt, nói với Hà Chi Châu: “Pha cho em một cốc nhé”.

Hà Chi Châu lại pha thêm một cốc.

Thắm Hi đứng dậy, loẹt quẹt lê dép đi rửa mặt. Cô gọi nhân viên phục vụ bảo họ mang bữa sáng giàu dinh dưỡng lên cho hai người. Ăn sáng xong Hà Chi Châu mở máy tính, tiếp tục mô phỏng lại toàn bộ quá trình xảy ra ở Thanh Đảo.

Có mô hình, có số liệu, trông có vẻ chuyên nghiệp ra phết.

Việc này Thắm Hi không giúp gì được, nhưng cô có thể đi mua một bộ quần áo để Hà Chi Châu thay và một ít đồ dùng cá nhân. Nói chung sáng hôm nay hai người rất hòa thuận, chỉ là trước khi đi cô nhìn thấy hai cái mụn trứng cá trên mặt Hà Chi Châu.

“Trời ơi”. Thắm Hi dò hỏi Hà Chi Châu: “Gần đây anh không chăm sóc da à?”.

Chăm sóc da? Cô đang nằm mơ à! Hà Chi Châu nhớ tới các loại chai lọ trong kí túc nữ, thờ ơ đáp: “Không biết dùng...”.

Thắm Hi kéo tay Hà Chi Châu để anh sờ cằm mình: “Anh sờ thử đi”.

Hà Chi Châu liếc nhìn Thắm Hi, muốn rút tay lại.

Thắm Hi túm chặt không buông, mặc dù trong lòng tức giận nhưng ngữ khí vẫn rất nhẹ nhàng: “Anh tưởng em sinh ra là biết”

cạo râu sao? Chẳng phải chuyện gì cũng phải học sao? Em có thể học cạo râu, anh bôi kem dưỡng da lên mặt thì đã sao?”.

Hà Chi Châu: “...”.

Thẩm Hi rất áy m ức, cô tức tối đi ra ngoài. Lúc về, trên tay cô đã có thêm một bộ đồ thể thao kiểu nữ, để trả đũa cô cô ý chọn một bộ hờ vai, vừa gợi cảm vừa đáng yêu.

Hà Chi Châu mặc quần áo xong bước ra, kéo kéo vai áo, hỏi Thẩm Hi: “Bộ đồ này có vấn đề phải không?”.

Thẩm Hi giải quyết hết bữa sáng Hà Chi Châu để thừa, lau miệng nói: “Không có vấn đề gì cả, dù sao em cũng là một nhàn hoa của học viện, phong cách ăn mặc của em được toàn thể nữ sinh học viện đua nhau bắt chước, vì thế cho dù là đồ thể thao cũng phải mang phong cách cá nhân chứ”.

Hà Chi Châu bật cười giễu cợt.

Thẩm Hi được voi đòi tiên, đột nhiên lấy trong túi ra một lọ dung dịch làm đẹp vạn năng đưa cho Hà Chi Châu, nịnh nọt: “Hà đại ca... sau này anh bôi một tí được không? Anh không biết chứ, đối với con gái làn da là quan trọng nhất đấy...”.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi, bức bối cảm lọ dung dịch. Anh thương lượng: “Muốn tôi bôi cũng được, có điều, trước đây ngày nào tôi cũng vận động, bây giờ cô đã không vận động lại ăn nhiều như vậy, tôi cũng lo thân hình của tôi sẽ mất phom...”.

Quả nhiên, Hà Chi Châu là tên đom đàng! Thẩm Hi nhún vai: “Không vấn đề gì, bản thân em cũng thích vận động, yoga này, nhảy dây này, múa cột này... anh thích loại nào?”.

Còn múa cột, điên rồi sao?

“Mỗi ngày chạy mười cây số, thêm một trăm cái chông đẩy”, Hà Chi Châu đưa ra yêu cầu.

Mười cây? Thẩm Hi lập tức chùn chân, một lúc sau cô hỏi: “Có thể đổi chông đẩy thành ngói gõ bụng không?”.

Hà Chi Châu lại bật cười: “Được”.

Thẩm Hi trước nay luôn là người giữ chữ tín, việc đã đồng ý với người khác thì nhất định sẽ làm được, giống như hôm nhỏ cô nói trước mặt người lớn rằng sẽ lấy Đường Đường, sau đó cô liền không để ý đến anh chàng nào khác nữa.

Đương nhiên, Hà Chi Châu là ngoại lệ.

Vì thế sau khi kết thúc bữa tối, Thẩm Hi làm một số động tác cho chóng tiêu rồi chạy bộ trên sân vận động trường S. Hơn bảy giờ tối, bầu trời đêm màu xanh thẫm đã có những vì sao lúc sáng lúc tối, Thẩm Hi chạy một mạch ba vòng, dần dần bên cạnh cô có thêm vài nữ sinh chạy cùng.

Ở chỗ khác, Lâm Dục Đường bức bối trong người mấy ngày cuối cùng cũng đi tìm Thẩm Hi. Kết quả Đậu Đậu nói cho anh biết Thẩm Hi đã tới thư viện.

Trong ấn tượng của anh, Thẩm Hi là người vận năm không đặt chân tới thư viện. Anh đến thư viện của Học viện Sư phạm, do dự một lúc, anh đứng dưới cây long não gọi điện cho Thẩm Hi.

Lần này, Thẩm Hi không ngắt điện thoại của anh. Mười phút sau, “Thẩm Hi” từ thư viện bước ra.

Sở dĩ Hà Chi Châu nghe điện thoại của Lâm Dục Đường, sau đó còn ra khỏi thư viện là vì nếu anh tiếp tục đối xử lạnh lùng với Lâm Dục Đường, thì đôi Thẩm - Lâm tám phần sẽ xảy ra chuyện.

Anh cũng không phải người tốt đẹp gì, chỉ là nghĩ Thẩm Hi thích người ta như vậy, anh không nhẫn tâm.

Thà dỡ một ngôi miếu chứ không nên hủy một cuộc nhân duyên, anh cứ coi như tích đức hành thiện vậy. Nếu thực sự có thân linh, vậy thân linh hãy mau hiển linh đi, để cho anh và Thẩm Hi sớm hôn ai trở về thân người nấy.

Sau khi rời khỏi thư viện, Hà Chi Châu liền hẹn hò với Lâm Dục Đường.

Thực ra cũng không thể nói là hẹn hò, hai người chỉ đi dạo hai vòng quanh trường, sau đó đến dốc tình yêu ngòai một lúc, Lâm Dục Đường còn mua cho anh một cái kem.

“Được rồi, em lên đây”. Hà Chi Châu nói với Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường gật đầu, mặt không biểu cảm, sau đó quay người về trường.

Lâm Dục Đường đi rồi, Hà Chi Châu vội ném cái kem sắp tan hết vào thùng rác rồi mới về kí túc nữ. Mùa hè, kí túc nữ không kín đáo hơn kí túc nam chút nào: Hai dây, quần siêu ngắn, áo quây siêu tiết kiệm vải... Suốt dọc đường xuân sắc ngập tràn như vậy, Hà Chi Châu mắt không thèm liếc đi thẳng về phòng 636.

Trong phòng, Hạ Duy Diệp mặc váy hai dây đi đi lại lại, Hà Chi Châu coi như không nhìn thấy, nhưng vừa chuẩn bị ngòai xuống thì Đậu Đậu từ ngoài cửa xông vào. Hà Chi Châu quay đầu lại, thấy Đậu Đậu hét lên: “Nóng quá, nóng quá”, vừa hét vừa luồn tay vào trong áo. Chỉ trong một cái liếc mắt, Đậu Đậu đã có thể tháo áo ngực ra. Hà Chi Châu chớp mắt, không thể tin nổi.

Thẩm Hi chạy bộ hai tiếng, cuối cùng cũng chạy xong mười cây số quanh sân vận động, mệt đến mức hai nữ sinh trường S phải dìu cô về kí túc xá số 9.

“Cảm ơn hai bạn, hai bạn đúng là những cô gái tốt bụng người đẹp tâm hồn còn đẹp hơn”, Thẩm Hi mệt nhọc cảm ơn.

Cô gái đỏ mặt: “Chúng em đều là Lôi Phong mà”.

Thẩm Hi tặng hai cô gái hai cái liếc mắt, nữ Lôi Phong càng thẹn thùng hơn.

Thẩm Hi mệt phờ người, về kí túc liền tắm rửa, sau đó lên giường nghỉ ngơi.

Tráng Hán vẫn đang băn khoăn có nên trả hàng hay không, ngoài xã u hỏ ra, hắn còn phát hiện thấy “chị Lâm” mình mua về bị hở khí. Thẩm Hi nhìn Tráng Hán với vẻ đồng cảm, hỏi: “Châu Thôn, cậu và Trương Nhiên thế nào rồi?”.

Tráng Hán đột nhiên im lặng, một lúc sau mới đáp: “Cô ấy sắp thi cấp 6, rất bận”.

Phân tích từ góc độ nữ sinh, câu “rất bận” của Trương Nhiên chắc chắn chỉ là cái cớ. Thẩm Hi lại nhìn Tráng Hán bằng ánh mắt thương cảm: “Châu Thôn, thực ra cậu cũng rất nam tính, nhưng mà, phong cách ăn mặc của cậu có vấn đề, không những không làm toát lên ưu điểm của cậu, mà còn khuếch đại nhược điểm lên”.

“Thật sao?”. Tráng Hán hỏi, hắn nhớ tới phong cách ăn mặc đậm chất Anh quốc nho nhã quý phái của Hà Chi Châu gần đây, thấy cũng có chút tay nghề... nghĩ vậy, hắn mở miệng nịnh nọt: “Lão đại, mong chỉ bảo”.

“Được được”. Thảm Hi ung dung ngồ i dậy, hắ ng giọng, chuyên nghiệp chỉ bảo Tráng Hán các kĩ năng kế t hợp quầ n áo, nhân tiện dạy luôn một số cách thu hút sự chú ý của phái nữ, gọi tắt là “13 quy tắc giả vờ lợi hại của nam sinh”.

Tráng Hán sùng bái rô i, sục sôi rô i! Một lúc sau, thánh giả của Thảm Hi có thêm Hà u Tử.

Kí túc xá nam phòng 921 sắp bước vào thời đại nam sắ c.

Thảm Hi đang giảng rắ t hưng phắ n thì Lâm Dục Đường về . Cô đang giận anh nên chui vào chần ngay, không muố n nói gì nữa. Hà u Tử và Tráng Hán lại rắ t tự nhiên hiểu rắ ng lão đại đã mệt nên cũng giữ im lặng để lão đại ngủ trước.

Thảm Hi đắ p chần, tâm trạng phức tạp.

“Lão tam, cậu và Thảm mĩ nhân sao thế ?”, trước khi lên giường, Hà u Tử còn quan tâm hỏi.

“Chúng tôi không sao, vẫn ổn”, Lâm Dục Đường đáp.

Thực ra, tâm trạng của Lâm Dục Đường hôm nay không phải là tồ i tệ bình thường, mặc dù tồ i nay Thảm Hi đã chịu nghe điện thoại, cũng chịu đi dạo với anh, còn cùng anh ăn đêm. Chỉ là anh đã quen Thảm Hi lâu như vậy, không thể không nhận thắ y cô chỉ đang ứng phó với anh mà thôi.

Từ nhỏ tới giờ, đề u là Thảm Hi chạy theo anh, khi ở bên nhau luôn là Thảm Hi nhiề u lời. Đột nhiên bây giờ vai về bị đổi, anh không biế t phải giải quyế t mớ i quan hệ giữa mình và Thảm Hi như thế nào nữa.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, là điện thoại của Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường nằ m trên giường nghe điện: “Có việc gì à? Triề u

Tịch...”.

“Không có việc không gọi cho anh được à”, giọng cô gái trong điện thoại có chút tinh nghịch.

Lâm Dục Đường bật cười thành tiếng.

Một lúc sau Lăng Triêu Tịch bắt đầu nói chuyện chính: Cuối tuần này cô sẽ tới trường S tham gia cuộc thi hùng biện sinh viên, cô là một trong ba người hùng biện của đội, vì thế cuối tuần này sẽ tới trường S... Nói xong, cô hỏi Lâm Dục Đường: “Vậy... cuối tuần này anh có rảnh không? Có tới xem em thi hùng biện được không?”.

Lâm Dục Đường đáp: “... Rảnh”.

Thẩm Hi nằm ở giường trên nằm chặt ga giường màu xanh thẫm, chỉ cảm thấy có một luồng khí đang không ngừng uồn lượn trong tim, hung hăng cán quấy khiến cô khó chịu. Lâm Dục Đường nằm ở giường dưới, phòng kín tức chìm trong yên tĩnh nên cô có thể nghe thấy toàn bộ cuộc đối thoại giữa Lâm Dục Đường và Lăng Triêu Tịch. Cô nghe thấy Lâm Dục Đường vui vẻ đồng ý, nghe thấy anh cười với Lăng Triêu Tịch ngọt ngào như thế nào, nghe thấy cuộc nói chuyện giữa họ thú vị ra sao... giữa chừng họ còn nói về những người bạn cùng học cấp ba, nói nói cười cười, cho đến khi Tráng Hán tắt đèn mới thôi.

Thẩm Hi dụi mắt, thấy mu bàn tay mình ướt đẫm, cô đã khóc.

Lâm Dục Đường và Lăng Triêu Tịch, họ là bạn học cấp ba, hai người ngồi cùng bàn suốt một năm rưỡi, có thời gian còn kết đôi giúp nhau học tập, Lâm Dục Đường kèm môn Vật lý cho Lăng Triêu Tịch...

Thực ra những điều cô biết không chỉ có một chút như vậy...
Thẩm Hi càng nghĩ càng buồn, cô muốn khóc thật to, cuối cùng
cấn chặn, nức nghẹn.

Hu hu hu hu hu...

Phòng 921 đã tắt đèn nhưng lại vang lên tiếng khóc nức nghẹn,
lại còn là tiếng khóc cô kìm nén của nam sinh, vô cùng đột ngột
vọng tới tai các bạn cùng phòng. Mặc dù Tráng Hán vừa to vừa khỏe
nhưng lại rất nhát gan, ban đầu hắn tưởng là có ma quỷ gì, vội
vàng bò dậy, sau đó cô trấn tĩnh con tim đang nhảy loạn xạ của
mình, khẽ hỏi Hà u Tử: “Hà u Tử, cậu có nghe thấy gì không?”.

Hà u Tử cũng căng thẳng: “Nghe thấy”.

Hà u Tử lại hỏi Lâm Dục Đường: “Lão tam, cậu có nghe thấy
không?”.

Lâm Dục Đường mở mắt nhìn giường trên, sao anh lại không
nghe thấy chứ, anh nghe rõ lắm một.

“Hu hu hu hu hu hu...”, lại một trận khóc nữa vang lên.

Hu hu hu, Thẩm Hi cắn rách mu bàn tay cũng không thể kìm
chế được bản thân, nước mắt không ngừng rơi, những ám ức tủi
thân trong lòng ngực cứ thế trào ra...

Chết tiệt, rốt cuộc là kẻ nào đang khóc vậy! Ma hay người?

Hà u Tử và Tráng Hán im lặng không lên tiếng, do dự rất lâu
mới nhìn lên Hà lão đại nằm ở giường trên.

Thẩm Hi xâu hổ chui vào chăn. Một lúc sau Hà u Tử “dũng cảm”
hỏi: “Lão đại, cậu đang khóc à?”.

“Hu...”. Thảm Hi không nhin được nữa, Hà`u Tử không hỏi còn đỡ, một câu hỏi quan tâm của hắ`n khiế`n cô bật khóc thành tiế`ng.

Khô`n kiế`p! Là lão đại thật!

“Bịch” một tiế`ng, Hà`u Tử lặn từ trên giường xuô`ng, Tráng Hán lạch bạch bò dậy, mặc quầ`n sịp chạy đi bật điện.

Chưa đầ`y mười giây sau ba người cùng đứng trước giường Hà Chi Châu. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, anh đẩy tôi, tôi đẩy anh, cuố`i cùng Hà`u Tử run rẩy lật chăn ra, sau đó sáu con mắ`t nhìn chắ`m chắ`m vào chàng trai đang khóc nức nở trong chăn.

Bộ dạng giồ`ng như “Một nhành hoa lê nhuô`m mưa”...

05

Đàn ông không dễ rơi lệ, chẳng qua là chưa chạm tới nỗi đau. Rồ`t cuộc lão đại đau lòng đế`n mức nào mới khóc lóc thế` này? Phòng 921 đèn điện sáng trưng. Hà`u Tử, Tráng Hán và Lâm Dục Đường nhìn Thảm Hi, không ai nói lời nào, tắ`t cả đề`u im lặng bởi vì không biế`t phải nói gì để phá vỡ bầ`u không khí kì quái lúc này.

Nhìn xem, người trên giường vừa từ trong chăn chui ra, mặc dù đã cố` gắ`ng kìm nén không khóc nhưng đôi mắ`t xinh đẹp kia lại vừa đỏ vừa sưng như mắ`t thỏ; vì chui trong chăn khóc hồ`i lâu nên cả khuôn mặt tuấ`n tú đỏ gay; đôi mi rậm dài thanh tú vẫn còn đọng vài giọt nước mắ`t trong veo.

“Lão đại...”. Hà`u Tử thử mở lời sau đó đưa mắ`t nhìn Tráng Hán, Tráng Hán hiế`m khi nhanh trí như vậy, luồ`ng ca luồ`ng cuồ`ng lắ`y một gói khăn giắ`y đưa cho Thảm Hi.

Thẩm Hi nhận gói khăn giấ y, không biế t phải nói gì liê n lên tiế ng chào: “Hi...”.

Hầ u Tử: “Hi...”.

Tráng Hán: “Hi...”.

“Chuyện này... tôi có thể giải thích...”. Thẩm Hi cô ắ ng thả lỏng cơ thể, nhưng vì hơi cuố ng nên mặt lại đỏ. Cô vội đưa tay vỗ vai Tráng Hán và Hầ u Tử: “Rấ t bấ t ngờ đúng không?”.

Hầ u Tử và Tráng Hán gật đầ u lia lịa: Quá bấ t ngờ â y chứ!

Thẩm Hi lại quay đầ u nhìn Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường cũng nhìn cô, trong ánh mắ t là cảm xúc không rõ ràng. Thẩm Hi quay đầ u đi - Đầ u tại anh!

Lâm Dục Đường cũng lặ ng lẽ quay mặt đi, anh cảm thấ y không thể tin nổi, nhưng cảnh tượng trước mắ t bắ t buộc anh phải tin - Gầ n đây anh còn coi cậu bạn này là tình địch giả tưởng của mình...

Kế t quả là càng tồ i tệ, nhìn người trên giường mặt mũi đỏ gay, anh lại nhớ tới Thẩm Hi. Anh lớn hơn cô hai tuổi, trước đây anh và cô cùng lớn lên trong một khu nhà, có thể nói anh đã nhìn cô khóc lóc mà lớn lên.

Lâm Dục Đường thực sự cho rằ ng mình không phải người dễ mê m lòng, nhưng anh có một cái tật, đó là rấ t dễ bị xúc động bởi những ánh mắ t ướt át, ví dụ như bây giờ... Chề t tiết! Anh điên rồ i sao? Lâm Dục Đường ép bản thân một lâ n nữa nhìn gương mặt Hà Chi Châu, ép bản thân phải tỉnh táo. Sau đó anh lắ y thân phận bạn cùng phòng điề m nhiên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ Thẩm Hi thực sự có nỗi khổ mà không thể thổ lộ, trong đầ u vẫn nhớ tám chữ Hà Chi Châu để lại:

“Tráng sĩ chặt tay, bảo toàn danh tiếng”. Thẩm Hi chau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ cô nhảy lầu liệu có kịp không...

“Rốt cuộc là làm sao, lão đại?”. Khấp cơ mặt Tráng Hán đều là sự tò mò và quan tâm, đương nhiên tò mò nhiều hơn quan tâm một chút.

Thẩm Hi mệt mỏi thở dài, hắng giọng giải thích với ba anh bạn cùng phòng: “Thực ra chuyện là thế này, ban nãy vừa đọc một cuốn tiểu thuyết, thấy nhân vật chính chết... tôi không nén nổi đau thương”.

Hà u Tử: “...”.

Tráng Hán: “... Được rồi, tiểu thuyết gì thế?”.

Đầu óc Thẩm Hi là một mớ hỗn độn, cô phải nói cuốn tiểu thuyết nào mới hợp lý đây?

Tây du kí? Chắc chắn bọn họ không tin.

Vợ cũ của chủ tịch lạnh lùng? Không được!

Không cam lòng? Hình như nội dung cũng na ná...

“... Là *Totem sói*”. Thẩm Hi cuối cùng cũng tìm được một cuốn chấp nhận được.

“Ồ ời, cuốn này à, tôi đọc rồi. Hồi ấy cũng khóc đấy”, Tráng Hán khá kích động: “Có phải đọc đến đoạn con sói chết không?”.

Thẩm Hi gật đầu như gà mổ thóc.

Tráng Hán tìm được thư hữu, một người đã từng trải qua cảm xúc ấy như hấn càng hiểu lão đại hơn, hấn nắm tay Thẩm Hi: “Lão

đại, không ngờ người có vẻ ngoài lạnh lùng như cậu lại có một trái tim dịu dàng như tôi”.

“Tránh ra chỗ khác!”. Hậ`u Tử đẩy Tráng Hán: “Lão đại, thực ra lúc đọc đoạn đó tôi cũng khóc, nói ra thì chúng ta đê`u là những người giàu tình cảm”.

Thẩm Hi nắ`m tay Hậ`u Tử: “Thật ngại quá, để các cậu cười chê rô`i”.

Hậ`u Tử: “... Không đâu”.

Tráng Hán: “Không cười chê chút nào”.

Lâm Dục Đường lên tiế`ng: “Nê`u không sao thì ngủ tiế`p đi”.

Hậ`u Tử và Tráng Hán ai về` giường nằ`y, Thẩm Hi vào nhà vệ sinh rửa mặt, cô nhìn gương, thậ`m nghĩ: Chuyện hôm nay nhậ`t định không được để Hà Chi Châu biế`t, nê`u không anh â`y thực sự sẽ làm tráng sĩ chặt tay mắ`t.

Phòng kí túc 921 lại chìm vào yên tĩnh, một lúc sau tiế`ng ngáy của Tráng Hán vang lên, Thẩm Hi nằ`m trên giường không ngủ được, nghĩ cuô`i tuầ`n đi Thanh Đảo không biế`t có thể tráo đổi lại cơ thể với Hà Chi Châu hay không, lại nghĩ tới mộ`i quan hệ giữa Lâm Dục Đường và Lăng Triê`u Tịch...

Lâm Dục Đường ở giường dưới cũng không ngủ được.

Hôm sau, Thẩm Hi dậy sớm chạy bộ, cô đã hứa với Hà Chi Châu mỗi ngày chạy mười cây số`, nhưng một lầ`n chạy mười cây số` quá mệt, vì thế` cô chạy thành hai lầ`n sớm tớ`i, mỗi lầ`n năm cây số`.

Người đàn ông như thế` nào nam tính nhậ`t? Chính là người đàn ông thích vận động.

Thắm Hi chạy xong liền chụp một tấm ảnh khoe cơ bắp tuyệt đẹp trên cánh tay, sau đó cô gửi ảnh cho Hà Chi Châu, kèm thêm một câu: “Mười cây sô hôm nay đã chạy xong năm cây rô i, thân hình tuyệt vời lắm! Mĩ phẩm em đưa cho anh, anh cũng đừng quên bôi nhé”.

Sáng sớm Hà Chi Châu đã nhận được tin nhắn của Thắm Hi, anh ngủ dậy vệ sinh cá nhân xong xuôi, uống một cốc nước lọc. Sau đó anh nhìn các loại chai lọ trên bàn, chỉ cảm thấy đau đầu.

Hà Chi Châu lấy một ít mỹ phẩm ra tay, sau đó bôi lung tung, chỉ thấy cảm giác tay khi chạm vào da mặt quá tuyệt, anh không kiên nhẫn nổi nhéo má y cái.

Trước khi ra ngoài, Hà Chi Châu lại vào nhà vệ sinh thay quần áo, sau đó anh phát hiện ra một vấn đề: Tại sao trong mỗi chiếc áo ngực của Thắm Hi đều nhét miếng mút?

Hà Chi Châu âm thầm bỏ hết mút trong áo ngực ra, thở dài: Nếu sau này Thắm Hi không lấy Lâm Dục Đường, anh có thể tiếp tay thì tiếp luôn...

Hà Chi Châu thay quần áo xong bước ra, Đâu Đâu lập tức phát hiện ra điều khác biệt. Cô nàng nhìn một hồi, nói: “A Hi, ngực cậu bé đi”.

Tinh mắt thật! Hà Chi Châu suýt hộc máu.

Buổi chiều, Hà Chi Châu có giờ học môn chuyên ngành, còn là thực hành trên máy tính. Để không bị lộ, Thắm Hi cố ý tìm một chỗ ngồi trong góc. Cô gọi điện thoại hỏi Hà Chi Châu xem cần làm những gì, anh chỉ nói: “Không làm linh tinh là được”.

Cái này đơn giản, Thẩm Hi yên phận gõ i mở máy tính, sau đó liên tục thay hình nền đẹp cho máy tính, kết quả mười phút sau giáo viên giao bài tập chuyên ngành. Giao bài tập là được rồi, lại còn bắt phải nộp bài ngay trong tiết này. Thẩm Hi đành phải gửi tin nhắn cho Hà Chi Châu.

Năm phút sau, Hà Chi Châu từ xa không chế máy tính của cô, chuột click liên tục, chỉ trong thời gian ngắn một sơ đồ mạch điện đơn giản đã hiện ra. Thẩm Hi nhìn mà tròn mắt há miệng, sau đó vội vàng lấy tay che màn hình máy tính - Không thể để ai nhìn thấy thao tác ngầm của cô được.

Thẩm Hi nộp bài thuận lợi, để chúc mừng lại một lần nữa hợp tác thành công, cô gửi cho Hà Chi Châu một mặt cười, anh chỉ nhắn lại đơn giản là một icon mặt ngầu.

Đúng là lạnh lùng tới cực điểm!

Thẩm Hi lẩm nhẩm hát, nghênh ngang bước đi. Bên ngoài tòa giảng đường cấp khoa chính là một làn gửi xe đạp, Thẩm Hi vừa đi ra đã thấy Lâm Dục Đường dắt xe ra. Cô nhớ lại cuộc điện thoại tối qua, liền rào bước tới trước mặt Lâm Dục Đường: “Về kí túc à?”.

Lâm Dục Đường gật đầu, không nói gì.

Thẩm Hi: “Vậy cho tôi đi nhờ”.

Lâm Dục Đường: “...”.

Từ khu giảng đường cấp khoa đến kí túc xá số 9 mất mười mấy phút đi xe đạp. Lâm Dục Đường đạp xe, định đi con đường nhỏ rợp bóng cây ít người qua lại, sau đó phát hiện đi đường nhỏ càng dễ bị hiểu nhầm, nhưng tiếc là quay trở lại càng phiền phức.

Thẩm Hi ngồ ì sau đang nghĩ ngợi mấ y chuyện, cô vô thức ôm eo Lâm Dục Đường khiế n anh lạnh người, chân đạp hụt, nổi giận nói: “Hà Chi Châu, buông tay ra”.

“Ờ”. Thẩm Hi vội bỏ tay ra, sau đó nghiêm túc hỏi: “Lâm Dục Đường, tô ì qua tôi nghe thấ y cậu gọi điện thoại, cái bạn... Triề u Tịch là... ai... thê ?”.

Lâm Dục Đường: “Một bạn học câ p ba”.

Thẩm Hi tiế p tục hỏi: “Tôi cảm thấ y quan hệ của hai người khá tốt”.

“Cũng khá tốt”. Lâm Dục Đường bật cười thành tiế ng, nhưng ngữ khí lạnh nhạt, rõ ràng không muố n nói nhiề u với người đầ ng sau.

Thẩm Hi nghiế n rằng, hỏi thẳng: “... Vậy cậu thích cô ta không?”.

Thích? Lâm Dục Đường đang chuyên tâm nghĩ làm cách nào để thoát khỏi mớ phiề n phức mang tên “Hà Chi Châu” này, một lúc sau mới đáp: “Cậu nói linh tinh gì thê ??”.

Nói linh tinh? Ban nãy anh â y khụng lại bao nhiêu giây nhĩ? Thẩm Hi liề n nóng đầ u, thò tay câ u lưng Lâm Dục Đường theo bản năng: “Phản ứng chậm như vậy, muố n nói dồ ì hả?”.

Đột nhiên bị người ta câ u lưng, Lâm Dục Đường không kịp phòng bị gì liề n kêu lên một tiế ng, cả người và xe đê ù ngã, Thẩm Hi ngồ ì sau cũng oạch mông xuố ng đấ t.

Lâm Dục Đường nhế ch nhác bò dậy, nhìn Thẩm Hi ngồ ì dưới đấ t, mắ ng: “Hà Chi Châu, cậu bị điên hả!”, nói xong liề n mau chóng dựng xe lên, ngồ ì lên xe phóng đi, bộ dạng như chạy trố n...

Chết tiệt!

Chương 4

01

Thẩm Hi một mình về kí túc, nhưng lúc cô về trong phòng đã không còn ai: Tráng Hán và Hà u Tử cùng đi mua quần áo, nguyên nhân là gần đây bọn họ đều bị ảnh hưởng từ ai đó, cũng bắt đầu chú trọng tới vẻ đẹp bên ngoài, dốc toàn lực tranh cử vị trí đẹp ba và đẹp bốn của phòng 921; Lâm Dục Đường vẫn đắm mình trong thư viện. Cô gọi điện cho Hà Chi Châu, hỏi anh đang làm gì, anh cũng ở thư viện.

Ai cũng bận rộn, chỉ có cô rảnh rỗi buồn tẻ. Cô nghĩ tới tiết mục kỉ niệm ngày thành lập trường của mình, không biết còn được biểu diễn không. Trong danh sách tiết mục biểu diễn, bài múa lụa đỏ của cô là tiết mục trọng điểm...

Lo lắng quá, nhưng lo lắng có thể quay về thân thể cũ được sao?

Thẩm Hi khóa trái cửa, bật máy tính lên mở nhạc, luyện điệu múa này trong phòng kí túc. Từ nhỏ tới giờ mỗi khi tâm trạng không vui cô đều thích nhảy múa, nhảy tới khi mồ hôi đầm đìa, mọi phiền não cũng tan biến.

Cô nhớ tới một lần biểu diễn mừng tết Nguyên Đán hồi còn nhỏ, trang phục múa của cô là một bộ váy ngắn cũn, hội trường của trường học không có điều hòa, cô lạnh tới mức môi thâm tím, Lâm Dục Đường đã cởi áo khoác cho cô mặc; về sau Lâm Dục Đường học

cấp ba, cô nhìn thấy áo khoác của anh ở trên người một cô gái khác, cô gái ấy chính là Lăng Triêu Tịch.

Vì Lâm Dục Đường nên cô và Lăng Triêu Tịch cũng quen biết nhau. Cô nói thẳng với Lăng Triêu Tịch: “Em và Lâm Dục Đường sau này sẽ kết hôn”.

Lăng Triêu Tịch làm bộ rằng Thẩm Hi đã hiểu nhầm, cô ta nói chỉ coi Lâm Dục Đường như anh em. Một câu “anh em” đã hoàn toàn gạt bỏ “mọi âm mưu” khác, sau đó cô ta có thể quang minh chính đại gọi điện cho Lâm Dục Đường, tìm anh khi có việc, tặng quà cho anh, bị ốm là tới kẻ khổ...

Thẩm Hi ướt đầm mồ hôi, cô tắm nước lạnh, sau đó mặc đồ mới mua, áo sơ mi nam màu hồng và quần lửng màu trắng.

Hà Chi Châu không thích cô mặc quần xắn gấu, vậy cô mặc quần lửng chắc không sao đâu nhỉ? Cô luôn cảm thấy các chàng trai có khí chất trong sáng mặc đồ màu hồng rất đẹp, trước đây cô bảo Lâm Dục Đường mặc nhưng anh không mặc, bây giờ cô đã hoàn thành tâm nguyện rồi.

Thẩm Hi soi gương chỉnh lại cổ áo, trước khi ra ngoài còn xịt thơm ít keo của Tráng Hán. Mặc đẹp, người sẽ tự tin.

Cô đi từ trường S ra, chỉ cần có cô gái nào đi qua, cô đều có thể cảm nhận được sự phẫn khích của họ, ví dụ cô gái trước mặt cô tình cười thật to, thật là yếu ớt quá đi!

Đã có kết quả cuộc thi thử cấp 4, 6 của Học viện Sư phạm, Trần Hàn là người tích cực nhất phòng. Cô ta xem kết quả của mình trước, 500 điểm, khá hài lòng, không bỏ công ngày nào cô ta cũng tới thư viện học từ mới.

Sau đó cô ta tra điểm của Hạ Duy Diệp và Đậu Đậu, điểm của hai người này đều dưới 425, cô ta nghĩ một chút rồi nhập mã sinh viên của Thẩm Hi vào, tra điểm thi thử của Thẩm Hi, hơn 600.

Trần Hàn phát điên!

Đậu Đậu biết điểm của Thẩm Hi cũng phát điên!

Hà Chi Châu từ thư viện trở về phòng 636 liền bị Hạ Duy Diệp chặn lại, cô ta khoanh hai tay trước ngực nhìn anh: “Thẩm Hi, có đáp án thì phải chia sẻ chứ, giấu giếm một mình ích kỉ lắm...”.

Hạ Duy Diệp đang nói thì bị Trần Hàn giữ lại: “Duy Diệp, cậu đừng nói thế, không chừng là Thẩm Hi tự làm đấy...”.

Không chừng...

Hà Chi Châu lạnh lùng nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “That’s the stupidest thing I’ve ever heard!”.

“Cái gì?”. Hạ Duy Diệp há hốc miệng, ánh mắt đầy vẻ khó mà chấp nhận nổi.

Hà Chi Châu đặt quyển sách chuyên ngành toàn tiếng Anh lên bàn, đứng thẳng người, ngược mắt lên nói: “Học tốt tiếng Anh đi đã rồi hãy thoải mái với tôi”, nói xong liền rời khỏi phòng.

Thực là... oai quá! Đậu Đậu sốc tới mức đờ như phỗng đuổi theo.

“A Hi, ban nãy cậu ngầu quá đi”. Đậu Đậu đẩy tay Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu đi dạt sang bên trái. Đậu Đậu cũng đi về bên trái, cười đầy châm chọc: “Cậu mau nói cho tớ biết, câu That’s gì đó cậu học thuộc trong bao lâu thế?”.

Hà Chi Châu hất tay Đậu Đậu ra.

Đậu Đậu có vẻ hơi giận: “A Hi, gần đây cậu không đi ăn cơm với tớ, buổi tối thì không nói, tớ hiểu cậu phải đi ăn cùng anh Lâm, nhưng buổi trưa thì sao?”.

Hà Chi Châu thực sự có chút bất lực, anh từng đi ăn cùng Đậu Đậu, nhưng không thể chấp nhận nỗi việc cô ấy cứ bới thức ăn trong đĩa cơm của anh.

Buổi tối Hà Chi Châu đi ăn cùng Thẩm Hi, ăn cơm là việc phụ, việc chính là trao đổi điện thoại để giải quyết nghiệp vụ. Nếu có điện thoại bắt buộc phải trả lời thì sẽ trả lời theo chỉ thị của đối phương.

Ví dụ, Thẩm Hi giúp Hà Chi Châu gọi một cuộc điện thoại, cụ thể là liên hệ với một vị quản lý của một công ti, giải quyết một vấn đề khó về kỹ thuật. Vấn đề này rất chuyên nghiệp, về cơ bản cô đọc theo nội dung mà Hà Chi Châu đã viết sẵn trên giấy.

“Vừa rồi ổn chứ?”. Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu, giọng có phần khoe công.

Hà Chi Châu ăn nốt miếng bíp-tết: “Cũng tạm tạm”.

Sau đó anh gọi điện thoại cho bố Thẩm theo yêu cầu mãnh liệt của Thẩm Hi, chủ yếu là nhắc nhở ông đừng quên tiền sinh hoạt phí tháng này.

Anh “xin” sinh hoạt phí một cách rất cao quý, lạnh lùng. Hà Chi Châu vừa cúp máy, Thẩm Hi đã thở dài: “Chết rồi, bố em chuẩn bị cắt sinh hoạt phí của em rồi”.

Hà Chi Châu cười nhạo: “... Cô chắc chứ?”.

Thẩm Hi gật đầu, lại thở dài một tiếng.

Kết quả, năm phút sau, ngân hàng gửi tin nhắn tới: "... Thẩm Kiến Quốc, số cuối ngân hàng là 8702, chuyển 3000 nhân dân tệ...". Thẩm Kiến Quốc chính là bố Thẩm.

Cùng lúc lại một tin nhắn nữa tới, bố Thẩm đích thân gửi: "Xét thấy thái độ gọi điện ban nãy của con gái không đúng đắn, tạm thời cắt một nửa sinh hoạt phí".

Hà Chi Châu nhìn tin nhắn điện thoại, xác nhận một vấn đề: Kỳ quặc quá nhiên do di truyền.

Vì sinh hoạt phí bị cắt một nửa, Thẩm Hi thở dài thườn thượt.

Hà Chi Châu tựa vào lưng ghế, điệu bộ rất hứng thú: "Cô làm mẫu cho tôi xem, bình thường cô gọi điện cho bố cô thế nào, để tôi học tập chút".

"Làm thế không ổn lắm". Thẩm Hi chớp chớp mắt, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Hà Chi Châu, cô tưởng anh muốn học thật nên bắt đầu: "... Bố ơi, gần đây trên weibo con toàn thấy bố khoe ăn khỏe uống, ghen tị chết đi được, nhưng mà con gái bố thảm lắm, nghèo tới mức không còn gì ăn nữa, hai ngày nay đều ăn chực của Đường Đường, tiền cơm ở trường lại tăng giá nữa...".

Hà Chi Châu bóp trán, không nghe nổi nữa.

Thẩm Hi làm mẫu xong, hỏi: "Anh thì sao, có cần em gọi điện cho bố mẹ anh không?".

Hà Chi Châu đã ăn xong, anh đứng dậy: "Không cần, họ đều ở nước ngoài".

Cô cũng đứng dậy theo, sai bước đi đằng trước, anh chậm rãi đi theo sau, đột nhiên anh phát hiện "mình" ở phía trước có điều gì đó không bình thường.

Quần áo à? Không, coi như bình thường, bây giờ anh đã có thể chấp nhận việc Thẩm Hi mặc đồ nam đủ loại màu sắc, chỉ quần không mặc váy là được. Kiểu tóc à? Hình như cũng không có gì khác biệt lắm, chỉ là xít ít keo.

Anh nhìn từ trên xuống dưới, cho đến khi nhìn thấy bắp chân của Thẩm Hi, cuối cùng đã tìm ra vấn đề nằm ở đâu rồi - lông chân của “anh” không còn nữa.

Hà Chi Châu nổi giận lôi đình, tức tới run người, anh đi lên trước giữ chặt cô lại, nhìn bắp chân “mình”, sầm mặt nói: “Cô nói xem, chuyện là thế nào?”.

Cô tưởng anh nói chiếc quần lỡ, bèn nhắc ông quần hỏi: “Không đẹp à?”.

“Tôi không nói cái đó!”. Anh tức điên lên, nhìn lại bắp chân đã “sạch bong như ngọc” của “mình”, rít lên từng chữ: “Lông - của - tôi - đâu?”.

Thẩm Hi lùi lại phía sau vài bước, bị phát hiện thì nhưng cô thực sự không thể chấp nhận được việc mặc “quần lông” giữa mùa hè oi bức. Vì thế lúc một mình ở trong phòng kí túc cạo râu, cô tiện tay cạo luôn lông ở bắp chân.

“Em cảm thấy... có chút xấu xí...”.

“Xấu xí!”. Hà Chi Châu hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại: “Vì thế cô cạo sạch luôn?”.

Cô nhìn anh, chột dạ: “Anh đừng nóng, đùi vẫn còn...”.

Hà Chi Châu không muốn nói gì nữa, đột nhiên đổi hướng, đi thẳng lên phía trước.

Thắm Hi vội đuổi theo, kéo tay anh: “Anh đi đâu thế?”.

Anh cười khẩy: “Trời nóng! Cạo đầu!”.

“Đừng”. Cô vội ôm chặt anh: “Em cạo đầu thì xấu lắm”.

Anh giận thật, hất tay Thắm Hi ra, đi thẳng vào một tiệm cắt tóc ven đường, ngồi luôn lên ghế cắt tóc.

Thắm Hi vội vàng đuổi theo.

Cùng lúc đó, trong tiệm, anh thợ cắt tóc đẹp trai cũng đi tới phía sau Hà Chi Châu: “Người đẹp, muốn để kiểu tóc như thế nào?”.

Anh rít từng từ qua kẽ răng: “Không cần kiểu gì hết, cạo trọc đi”.

Anh thợ cắt tóc: “...”.

“Không được”. Thắm Hi đuổi tới, suýt quỵ xuống trước mặt Hà Chi Châu, cô chắp tay khẩn cầu anh thợ cắt tóc: “Anh nhất định không được cạo trọc đầu cô ấy, cô xin anh...”.

Anh thợ cắt tóc đương nhiên không nỡ cạo đầu một đại mỹ nhân, anh ta nhìn đôi nam nữ trước mắt, trong đầu đã tưởng tượng ra một bộ phim thần tượng: Chàng trai lãng nhãng phụ lòng cô gái, cô gái cạo đầu xuất gia, bla bla, rất câu huyết.

Anh thợ cắt tóc đẹp trai hất tóc mái trước trán, nghĩ ra một cách dung hòa: “Thế này đi, anh sẽ cắt ngắn cho em”.

Thắm Hi ôm mặt, vẫn cầu xin anh thợ cắt tóc: “Xin anh đừng cắt cho cô ấy, sau này tôi sẽ làm thẻ VIP ở chỗ anh, được không...”.

Anh thợ cắt tóc là người có nguyên tắc, anh ta nhìn Thắm Hi, nói: “Soái ca, cậu đang nghi ngờ tay nghề của tôi đấy à?”.

Thẩm Hi gạt đầu, lại lắc đầu, kết quả chỉ trong nháy mắt cây kéo của anh thợ cắt tóc đã khởi động.

Anh thợ cắt tóc ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, “xoẹt xoẹt” một cái đã cắt ngắn bộ tóc dài. Anh ta đã cắt tóc bao nhiêu năm, hiếm khi gặp khuôn mặt hợp với trăm kiểu tóc thế này, trình độ cắt cũng phát huy hơn mức bình thường.

Cuối cùng sau khi cắt xong, anh ta đặt hai tay lên vai Hà Chi Châu, vô cùng hài lòng nói: “Đẹp quá đi, cùng một kiểu tóc với nữ thần của tôi đây”.

Thẩm Hi ngơ ngác hỏi: “Tạ Na⁽¹³⁾ à?”.

Anh thợ cắt tóc lườm cô: “Cao Viên Viên⁽¹⁴⁾”.

02

Cao Viên Viên phiên bản “Hà Chi Châu” đã ra đời, anh thợ cắt tóc rất hài lòng còn muốn chụp ảnh chung với Hà Chi Châu, Hà Chi Châu khó chịu từ chối, anh nhìn “mình” trong gương, kiểu dáng gọn gàng mát mẻ, sau này cũng không cần phiên muộn về chuyện chải đầu mỗi sáng nữa. Anh nhìn Thẩm Hi ở đằng sau, tâm trạng có phần phức tạp, lần đầu tiên anh nghi ngờ liệu có phải mình đã kích động quá không.

Từ tiệm cắt tóc bước ra, Thẩm Hi sai bước đi trước, Hà Chi Châu kéo cô lại, tới lượt anh hỏi: “Cô đi đâu thế?”.

Cô quay đầu lại nghiêng răng trả lời: “Đi về nhà ông bác”.

Được lắm. Cảm giác tội lỗi vừa dâng lên trong lòng Hà Chi Châu ban này đã hoàn toàn biến mất.

Giữa Học viện Sư phạm và trường S có một con phố buôn bán, hai bên đa phần là các quán ăn, nhưng mỗi khi chiều buông, hai bên đường lại đầy rẫy các sạp hàng, rất nhiều sinh viên bày bán các mặt hàng nhỏ.

Hà Chi Châu nhìn thấy Tráng Hán và Hà u Tử trên con phố này, hai người xách rất nhiều đồ, nhìn là biết đều là các nhân hàng đồ nam.

Hà u Tử vẫy anh: “Chào Thẩm mỹ nhân”.

Anh đi về phía bọn họ chào hỏi: “Lâu lắm không gặp”.

Hà u Tử đánh mắt: “Chứ còn gì nữa, anh Hà u Tử nhớ em lắm đây, em không quan tâm tới lão tam thì thôi, sao lại quên cả anh Hà u Tử thế”.

Hà Chi Châu mỉm cười, thật là nịnh nọt quá.

Tráng Hán tiếp lời: “Hi Hi, em cắt tóc ngắn rồi à?”.

Hà Chi Châu gật đầu: “Trời nóng”.

Hà u Tử gật đầu về phía hiều: “Tôi qua anh cũng muốn đi cạo đầu, nhưng lão đại nói anh không hợp đầu đinh, nên thôi”.

“Lão đại” bọn họ nói đến chính là Thẩm Hi, Hà Chi Châu nhìn cách ăn mặc của Tráng Hán và Hà u Tử, không cần nghĩ cũng biết đều do một tay Thẩm Hi mà ra. Sao, cô ấy muốn biến con trai phòng 921 thành đàn bà hết à?

Anh mắt Hà Chi Châu dừng lại trên chiếc quần lố của Hà u Tử và Tráng Hán, trước đây bọn họ không bao giờ mặc loại quần này giống anh vì thấy không nam tính chút nào. Bây giờ thì sao, Hà u Tử mặc quần lố màu vàng, Tráng Hán mặc luôn quần cầu vồng.

Vô tích sự! Hà Chi Châu tức lắ m, có điề`u đã gặp thì phải thăm dò chút chuyện: “Cùng đi uô`ng nước đi”, anh nói, sau đó đi lên trước.

“Ok!”. Hà`u Tử và Tráng Hán rắ t vui. Chỉ có vài ngày không gặp mà Thẩm cô nương đã biế`n thành nữ vương rô`i. Hai người đưa mắ t nhìn nhau, vội vã bước theo.

Trong một cửa hàng giải khát bên đường, Hà`u Tử chủ động đứng ra mời, hắ n biế`t Thẩm Hi thích uô`ng trà chanh nên gọi cho cô một cô`c trà chanh lạnh.

Một tia đau khổ lóe lên trong mắ t Hà Chi Châu, anh nói với phục vụ: “Đừng cho đá, tôi uô`ng nóng”.

Tráng Hán hiểu nguyên do, cười khì khì.

Hà Chi Châu tìm một cái bàn, ngô`i xuô`ng, Hà`u Tử và Tráng Hán cũng ngô`i theo, mỉm cười thân thiện hỏi: “Thẩm mỹ nhân, em và lão tam thê` nào rô`i?”.

Hà Chi Châu thản nhiên hỏi lại: “Sao, các anh quan tâm?”.

Giọng điệu này... sao lại giồ`ng lão đại hô`i xưa thê` chứ! Tráng Hán lại cười: “Đang quan tâm em mà”.

“Cảm ơn nhiề`u”. Hà Chi Châu nhắ p một ngụm trà á`m, hỏi vắ n đề` mình quan tâm nhắ t: “Hà Chi Châu... ở phòng các anh gắ n đây thê` nào?”.

Hà`u Tử nghe “Thẩm Hi” nói xong trong lòng thắ m chửi “chế`t tiệt”, lẽ nào Thẩm mỹ nhân thực sự thích lão đại rô`i? Còn Tráng Hán lại không có tiế`t tháo gì, bán bạn câ`u vinh, hắ n uô`ng một ngụm bia lạnh, nói: “Thẩm mỹ nhân, em đừng thắ y lão đại là nam thắ n

lạnh lùng cao quý mà nhàn nhàn, cậu ấy cũng có lúc chệch đường ray đáng yêu, đặc biệt là dạo gần đây”.

“Có lúc chệch đường ray?”. Trong lòng Hà Chi Châu có dự cảm chẳng lành, anh chậm rãi mở miệng: “Anh nói đi”.

Tráng Hán nhún mày, có chút mất tự nhiên: “Tôi qua lão đại trốn trong chăn khóc...”.

“Trốn trong chăn khóc? Anh ta khóc cái gì?”. Hà Chi Châu đập mạnh cốc trà chanh trong tay xuống bàn, “cạch” một tiếng, vô cùng khí thế.

Hà Tử vội giải thích: “Lão đại đọc một cuốn tiểu thuyết, không tìm được cảm xúc”.

“Ha ha”. Hà Chi Châu cười nhạt, không còn gì để nói nữa. Anh đứng dậy, nói: “Em đi trước đây, tạm biệt”.

“Tạm biệt...”. Hà Tử và Tráng Hán không phản ứng kịp, quay đầu sang đã thấy: Thẩm Mỹ Nhân còn chưa đi khỏi thì Lâm Dục Đường đã bước vào, hơn nữa, không đi một mình, đằng sau còn có một cô gái đeo kính nữa.

Không cầu huyệt đến thế chứ?

Hà Chi Châu nhìn thấy Lâm Dục Đường, anh vội định chào hỏi xong thì đi luôn nhưng bị cô gái bên cạnh Lâm Dục Đường kéo lại: “Ồ, Hi Hi, trùng hợp quá”.

Hà Chi Châu nhếch môi, nhìn Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường cũng nhìn lại, giọng điệu có phần hơi kích động: “Thẩm Hi, em cắt tóc rồi à?”.

Hà Chi Châu chỉ gật đầu, vỗ vai Lâm Dục Đường và tiếp tục đi ra ngoài.

“Mái tóc này em đã nuôi tám năm”. Lâm Dục Đường đột nhiên quay người lại, nhắc tới một chuyện nào đó.

Hà Chi Châu chau mày, giọng điệu bình thản đáp lại chuyện tám năm mà Lâm Dục Đường nói: “Tám năm thì đã sao, tóc dài rồi cắt ngắn đi là chuyện bình thường, cắt đi rồi ắt sẽ mọc dài ra”.

Lâm Dục Đường không nói lên lời, anh muốn nổi giận nhưng chẳng khác nào nắm đấm đánh vào bịch bông, có sức mà không dùng được. Anh thực sự không ngờ Thẩm Hi lại nói những lời như vậy, còn nói bằng giọng điệu muốn vạch rõ ranh giới với anh nữa.

“Đợi tóc em dài chằm eo, anh lấy em được không”. Thẩm Hi năm ngoái vẫn còn ở bên anh nói câu này. Tâm trạng Lâm Dục Đường phủ đầy mây đen, nhưng vẫn giới thiệu cô gái bên cạnh mình với Tráng Hán và Hà u Tử: “Đây là Lăng Triêu Tịch, bạn cấp ba của tôi, lần này tới trường S để tham gia cuộc thi hùng biện sinh viên toàn quốc”.

“Ồ, hoan nghênh hoan nghênh”. Hà u Tử chào hỏi qua quýt.

Tráng Hán mời Lăng Triêu Tịch ngồi xuống, lịch sự gọi đồ uống cho cô ta.

“Các bạn khách khí quá”. Lăng Triêu Tịch cười tươi: “Không biết các bạn có thích ăn cay không, mình mang một ít đặc sản của thành phố W tới cho các bạn”.

“Thích chứ, thích chứ”. Hà u Tử và Tráng Hán gật đầu lia lịa, nhưng trong đầu lại bật ra một câu: Cô gái này lợi hại thật.

Tám năm, tám năm dài bao lâu?

Tâm trạng bình tĩnh của Hà Chi Châu bị “tám năm” của Lâm Dục Đường làm loạn, giống như có một lọ hồ tiêu đổ ụp trong lòng anh. Anh gọi điện cho Thẩm Hi, không ai nghe máy. Anh cúp máy, tới một cửa hàng đồ ăn vặt mua mấy túi chocolate.

Cuối cùng anh tìm được Thẩm Hi ở sân vận động số 3 của trường S, lúc tìm thấy cô thì trăng đã lên cao. Màn đêm đen như mực bao trùm cả sân vận động. Xung quanh là bóng cây rậm rạp, tầng tầng lớp lớp cây lá như muốn biến cả sân vận động thành một không gian tĩnh lặng và tăm tối.

Gió đêm ấm áp thổi nhẹ nhẹ, trong không khí có mùi thơm của hoa mộc hương. Trên trời những đám mây chậm rãi trôi, bóng trăng cũng trôi theo.

Hà Chi Châu cầm chocolate tới trước mặt Thẩm Hi, lên tiếng hỏi: “Chạy bộ đấy à?”.

Có mắt không biết nhìn à! Thẩm Hi từ từ dừng bước, một lúc sau mới quay đầu lại, cất giọng: “Ồ, đây không phải hoa khôi Thẩm Hi của trường bên sao? Cắt tóc rồi không nhận ra đấy”.

“Ờ”. Hà Chi Châu khẽ đáp, lạnh lùng hỏi lại: “Đẹp hơn hay xấu hơn?”.

Cái gã này thật là! Cô không thể nói mình xấu điên được. Cô liếc một cái vội về không tình nguyện, nói: “Chỉ có thể nói về đẹp trời cho khó bỏ”.

Khóe miệng Hà Chi Châu hiện lên khi cong lên như lúc này, anh nhớ ra mình đến để xin lỗi, chỉ là nhất thời không biết mở lời thế nào, liền đưa chocolate cho cô: “Cái này cho cô”.

“Anh điên à, ăn cái này thì tồ i nay em chạy vô ích”, Thẩm Hi khoa trương nói.

Hà Chi Châu bình thản đáp: “Không sao, ăn đi”.

“Được rồi, nhưng đợi em chạy xong đã, còn ba vòng rưỡi nữa”, Thẩm Hi đáp.

Hà Chi Châu dứt một tay vào túi: “Không sao, không cần chạy nữa”.

Người này sao đột nhiên tồ vậy? Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu bằng ánh mắt ngờ vực, luôn cảm thấy có gì đó bất thường, sau đó cô vỗ vai Hà Chi Châu: “Em học dốt đầu óc không thông minh, nhưng anh đừng lừa em. Em là người giữ chữ tín, nếu đã hứa với anh mỗi ngày chạy mười cây, thì một mét cũng không thiếu u... vì thế anh cũng đừng quên chăm sóc da...”.

Nói một thôi một hời, trọng điểm vẫn là chăm sóc da. Hà Chi Châu hơi mất kiên nhẫn: “Được rồi, không quên”.

Thẩm Hi nhếch miệng cười, sau đó mời Hà Chi Châu một cách đầu thành ý: “Muốn chạy cùng không?”.

Hà Chi Châu lạnh lùng từ chối: “Bây giờ tôi không tiện vận động”.

“Xin lỗi”. Thẩm Hi vội cúi người: “Hà đại ca, tiểu nữ khiếm anh vất vả rồi, em chạy để tạ tội đây”, nói xong đã vui vẻ chạy xa vài mét.

Hà Chi Châu mỉm cười trong lòng, tâm trạng đã phả n chấn hơn chút ít, nhưng khóe miệng chưa kịp nhếch lên thì Thẩm Hi đang chạy cách anh hơn mười mét đột nhiên ngoáy móng với anh, sau đó làm động tác của lực sĩ.

Lửa giận trong lòng Hà Chi Châu bùng lên ngùn ngụt, hận là không thể phi tới, Thẩm Hi phía trước có lẽ cũng đoán được mình sẽ bị đánh, liền chạy rất nhanh, còn không quên quay lại vẫy tay với anh, bộ dạng rất gọi đòn.

Hà Chi Châu giận một hồi rồi lại bật cười.

Sân vận động có từng dãy bậc thang cao thấp, Hà Chi Châu đứng ở trên đợi Thẩm Hi, Thẩm Hi chạy xong ba vòng rưỡi còn lại thì thở hổn hển, cúi người bò lên bậc thang, không ngờ xuống ngay mà còn làm hàng loạt động tác thả lỏng như ép chân, Hà Chi Châu nhìn mà huyết Thái Dương cũng giật giật.

“Chuyện cắt tóc, tôi xin lỗi, không biết cô đã nuôi lâu như thế”. Hà Chi Châu xin lỗi, giọng điệu hơi hột nhưng cũng có chút thành ý.

Thẩm Hi sững người, sau đó xua tay, tỏ vẻ không quan tâm: “Thực ra, em luôn muốn thử kiểu tóc ngắn, nhưng lại không nỡ cắt, anh đã giúp em hoàn thành tâm nguyện bao năm qua đây”.

Cô đang an ủi lại anh à? Hà Chi Châu không nói gì, chỉ nhún mày nhìn Thẩm Hi, tâm tư trầm lặng đã được phủ thêm một chút dịu dàng ấm áp.

“Tuần này chúng ta không đi Thanh Đảo nữa, tuần sau nhé”, anh nói: “Nếu phải xuống nước, thực sự không tiện”.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu: “Anh có cách rồi à?”.

Anh bình thản đáp: “Cách thì cũng phải thử mới ra, nếu thực sự không được còn có phẫu thuật biến đổi giới tính mà”.

“Ha ha ha”, Thẩm Hi bật cười thành tiếng, lần đầu tiên cô có thể nói chuyện với Hà Chi Châu vui như thế này. Sân vận động lục

tục có người chạy qua, có người quay đầu lại thăm dò Thẩm Hi và Hà Chi Châu.

Cô thở dài nói: “Em thấy chúng ta cứ thế này mãi cũng không được, sớm muộn cũng bị phát hiện, đến lúc đó phiền phức càng lớn”.

Anh khẽ “ừ” một tiếng, cuối cùng cô ấy cũng nghĩ tới vấn đề này rồi.

“Nhưng em có cách”. Thẩm Hi lập tức quay đầu lại nhìn Hà Chi Châu.

Anh không ôm hi vọng gì to lớn, nhưng cũng lắng nghe.

Thẩm Hi nhướn mày: “Chúng ta giả vờ hẹn hò đi, như thế có thân mật một chút cũng không sao”.

Hà Chi Châu mỉm cười không tỏ rõ ý kiến, không nói gì.

“Tiệc là em đã có Đường Đường!”, Thẩm Hi tiệc nuôi nói.

Hà Chi Châu đứng dậy: “Được rồi, về đã”.

Thẩm Hi phải nhắm mắt đứng dậy, không quên lấy kẹo trong tay Hà Chi Châu: “Đưa chocolate cho em”.

Thẩm Hi cầm kẹo chocolate về phòng, đẩy cửa kín đáo ra liền nói ngay với mọi người trong phòng: “Tôi mời các cậu ăn chocolate... Ờ, lão tam đâu, lại biến mất rồi?”.

Tráng Hán đi tới, bóc một viên chocolate cho vào miệng: “Cái cô Lăng Triêu Tịch ấy không phải đã đến rồi sao, lão tam đi sắp xếp chỗ ở cho cô ấy rồi”.

Trong miệng Thẩm Hi còn nửa viên chocolate, cô bắ t cắn nuố t xuố ng, mắ c luôn ở đầ u tim.

“Đúng rô i, lão đại, cậu muố n ăn vịt cay không, món này cũng là cái cô Lăng Triề u Tịch á y tặng phòng chúng ta đó...”. Hầ u Tử xách một cái túi bước tới.

Thẩm Hi lắ c đầ u: “Không ăn đâu”.

Chín giờ tồ i, Thẩm Hi dựa vào đầ u giường, hỏi: “Sao lão tam chưa về ?”.

Mười giờ tồ i, Thẩm Hi nói với Hầ u Tử: “Hầ u Tử, cậu gọi điện cho Lâm Dục Đường đi, cậu ta làm sao the ́ nhĩ, sao còn chưa về , mong là không xảy ra chuyện gì”.

Mười một giờ đêm, Thẩm Hi nói với Tráng Hán: “Lâm Dục Đường rô t cuộc có về ́ không vậy?”.

Tráng Hán đang định bò lên giường thì điện thoại “ding” một tiế ng báo tin nhắ n tới, hắ n nói với người trên giường đang vô cùng quan tâm xem lão tam có về ́ hay không: “Lão đại, lão tam nhắ n tin, bảo tồ i nay không về ́”.

“Ờ”. Thẩm Hi đáp lại với vẻ mặt bình tĩnh, cuô i cùng cô có thể “an tâm” ngủ rô i.

Sáng hôm sau, Lâm Dục Đường về ́ phòng. Thẩm Hi nhắ m mắ t làm ngơ, đi thẳng ra ngoài, cô đứng trong khu rừng nhỏ gọi điện cho Hà Chi Châu: “Hà đại ca, chúng ta giả vờ hẹn hò đi”.

Hà Chi Châu: “...”.

Thẩm Hi hít sâu một hơi, tiế p tục nói: “Nhưng anh đợi em một tiế ng, em đi chia tay Lâm Dục Đường đã, cho dù chúng ta giả vờ hẹn

hò nhưng cũng cần quang minh chính đại, có đạo đức, có ranh giới, có nhân phẩm”.

03

Hà Chi Châu khoác áo khoác mỏng đứng ở ban công lộ thiên, ở phòng kí túc nữ 636 ngoài anh ra mọi người đều đang ngủ say. Nắng sớm còn yếu, phía chân trời xa xa là ráng mây với vầng hồng quang nhàn nhạt. Anh cảm thấy Thẩm Hi nói không sai, trong lời nói đầy khí phách cũng có vài phần đạo lý. Chỉ là, nghe xong những lời cô nói tại sao anh lại có cảm giác bị ép buộc nhỉ? Cô nói muốn hẹn hò với anh, mặc dù là giả nhưng cũng là hẹn hò, phải không, việc quan trọng nhất chẳng phải là hỏi xem anh có đồng ý hay không sao? Cho dù đó không phải là lẽ thường nhưng cũng là phép lịch sự cơ bản nhất mà? Cô chắc chắn anh sẽ đồng ý làm bạn trai cô sao? À không... làm bạn gái. Lẽ nào anh chỉ là công cụ, hay là anh khiến người khác có cảm giác “low” quá, đến mức khiến cô cảm thấy chỉ cần gọi điện thông báo một câu là xong?

Hà Chi Châu chau mày, trong lòng vô cùng khó chịu nhưng lại không thể nói ra.

Trong điện thoại, Thẩm Hi vẫn tiếp tục nói: “Hà đại ca, mặc dù chúng ta giả vờ hẹn hò nhưng em nhất định sẽ đối xử tốt với anh, em sẽ mang bữa sáng tới cho anh, buổi trưa cùng anh ăn cơm, em sẽ đi xếp hàng lấy cơm, buổi tối em sẽ đích thân đưa anh về kí túc xá nữ, em nói được làm được...”.

“Đợi đã”. Hà Chi Châu ngắt lời, anh cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

“Vâng”. Cuối cùng Thẩm Hi cũng nghĩ tới anh, cô hỏi: “Hà đại ca, anh có ý kiến gì không?”.

“Tôi nghĩ một chút”. Hà Chi Châu đứng ở ban công rất lâu, anh cảm thấy buồn bực, lí trí nói với anh giả làm tình nhân tuyệt đối không được. Mặc dù có thể tạm thời giải quyết một số vấn đề nhỏ, nhưng sau này lại phải đối mặt với những vấn đề lớn hơn...

Hà Chi Châu thở ra một hơi dài ảm ức, lạnh nhạt hỏi: “Cô chắc chắn là sẽ đích thân đi nói lời chia tay?”.

Thẩm Hi đã hiểu ra vấn đề: “Anh đi nói?”.

“Gặp nhau rồi bàn đi”. Hà Chi Châu nói, sau đó cúp máy. Anh hiểu rõ một chuyện, Thẩm Hi đòi chia tay không phải là hành động xúc nổi, mà cô còn lí trí hơn anh tưởng. Vì sao, vì cô gái ở quán giải khát chiều tôi qua sao?

Hà Chi Châu nhớ lại dáng vẻ cô gái đó, gương mặt trái xoan trắng trẻo, đeo kính gọng đen, ngũ quan không hẳn là vô cùng xinh đẹp nhưng ăn điểm ở nước da trắng, thuộc loại con gái có ngoại hình thanh tú.

Thời đi học, trong mắt cánh đàn ông, nhiều khi các cô gái thanh tú được yêu thích hơn các cô gái xinh đẹp.

Khi Thẩm Hi về tới kí túc xá thì gặp Lăng Triêu Tịch, bây giờ cô đang trong bộ dạng của Hà Chi Châu, vốn tưởng Lăng Triêu Tịch không nhận ra, không ngờ cô ta lại lên tiếng trước: “Này anh, anh là Hà Chi Châu, bạn cùng phòng Lâm Dục Đường đúng không?”.

Thẩm Hi gật đầu, thờ ơ hỏi lại: “Có việc gì?”.

“Em là bạn cấp ba của Lâm Dục Đường, Lăng Triêu Tịch, em nhìn thấy tấm ảnh chụp chung khi đi chơi của các anh ở chỗ Lâm

Dục Đường, em sợ nhìn nhậ`m, không ngờ là anh thật...”.

“Nhấn lực của cô thật tốt”. Thẩm Hi nhế`ch môi châm biế`m, khen một câu.

Lăng Triề`u Tịch mỉm cười không nói gì, một lúc sau Lâm Dục Đường đi xuô`ng, anh đã tắ`m xong, thay bộ đồ` khác, trông khoan khoái vô cùng. Anh đi tới bên Lăng Triề`u Tịch: “Đi thôi”.

“Cùng đi ăn không?”. Lăng Triề`u Tịch nói với cô.

“Không...”. Thẩm Hi lắ`c đầ`u, đi lướt qua Lâm Dục Đường.

Thẩm Hi về` phòng kí túc, ném bàn chải đánh răng của Lâm Dục Đường vào thùng giấ`y trong nhà vệ sinh. Cô hẹn gặp Hà Chi Châu, trước khi đế`n gặp cô đã mặc bộ quầ`n áo đẹp nhấ`t trong tủ. Chuyện chia tay cũng giồ`ng như đi đánh nhau, tinh thầ`n và diện mạo quyế`t định nhiề`u tới khí thê`.

Thay quầ`n áo xong bước ra ngoài, cô đột nhiên nhớ ra, người lộ diện đầu phải là mình!

Cô vội nhắ`n tin cho Hà Chi Châu: “Hôm nay anh có thể mặc chiế`c váy dài màu xám khói không?”.

Hà Chi Châu không trả lời tin nhắ`n, cô đi tìm anh, anh không những không mặc chiế`c váy dài màu xám khói, mà chỉ mặc áo phông đơn giản và quầ`n thể thao, còn buộc túm mái tóc lờ giồ`ng như một cái đuôi nhỏ mọc sau gáy.

Xấ`u quá... Thẩm Hi không nhẫn tâm nhìn mình như thê`. Hà Chi Châu vác “bộ dạng” này đi chia tay với Lâm Dục Đường, Đường Đường chắ`c chắ`n sẽ không cảm nhận được nỗi đau “mấ`t mát”, không chừng còn thấ`y vui mừng á`y chứ. Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu vẻ không vui, nhưng không dám thể hiện điề`u đó ra trong

giọng nói: “Hà đại ca, em không trông mong anh mặc váy nữa, nhưng anh có thể bỏ tóc xuống, chải thẳng ra được không?”.

Hà Chi Châu đi thẳng lên trước, anh dùng lời của anh thợ cắt tóc áp đảo Thẩm Hi: “Anh thợ cắt tóc không phải đã nói kiểu tóc này giống Cao Viên Viên sao, cô còn chê không đẹp?”.

Thẩm Hi chu môi: “Hôm qua còn thấy giống Cao Viên Viên, hôm nay giống Cao Hiểu Tùng⁽¹⁵⁾ rồi...”.

Hà Chi Châu khẽ hừ một tiếng, đột ngột rảo bước đi nhanh hơn.

Thẩm Hi vội đuổi theo: “Anh muốn làm gì?”.

Hà Chi Châu lạnh lùng đáp: “Trọc đầu vẫn tiện hơn”.

Thẩm Hi vội kéo anh lại, cậu xin nịnh nọt đủ đường, chỉ là miệng vẫn chu lên. Anh quay đầu, nhắc nhở: “Bỏ cái miệng xuống”, ngữ khí giống như một vị phụ huynh nghiêm khắc ngăn cấm con trẻ làm sai điều gì, như thế Thẩm Hi mới không chu môi lên nữa.

Trong khu rừng nhỏ của trường, ánh nắng vỡ vụn xuyên qua những phiến lá hình lông vũ rơi xuống dưới, giống như những mảnh vàng vụn trải đầy mặt đất. Thẩm Hi cầm điện thoại nhấc tin, nhưng hồi lâu vẫn không gõ nổi một chữ.

Hà Chi Châu lên tiếng hỏi: “Cô muốn chia tay Lâm Dục Đường vì cô gái đó à?”.

Thẩm Hi thấy lạ, không hiểu tại sao Hà Chi Châu lại biết cô gái đó, cô hỏi anh: “Anh đã gặp rồi à”.

Hà Chi Châu cũng không giấu: “Tôi qua có gặp”.

Tâm trạng Thẩm Hi có phần thất vọng, nhưng cô không thể hiện ra ngoài, thực ra có nhiều lúc cô đã quen với việc không tính toán những chuyện con con, quen với việc coi những chuyện nhỏ là không quan trọng, không đáng để buồn. Chỉ là cô suýt quên rằng, tích nước thành hồ.

“Hà đại ca, anh thấy cô ta và em ai xinh đẹp hơn?”, Thẩm Hi hỏi.

Hà Chi Châu quay sang nhìn cô, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt “mình”, lại lặng lẽ quay đi. Thẩm Hi lấy cái gương cô luôn mang theo ra: “Anh ngắm kĩ xem”.

Hà Chi Châu không nhặt nhẹo tới mức ấy, giọng nói bình thản hỏi cô một cách không hề có cảm xúc: “Sắp chia tay đến nơi rồi, hỏi câu này còn ý nghĩa sao?”.

“Sao lại không có ý nghĩa chứ”. Thẩm Hi nói ra suy nghĩ của mình: “Anh không hiểu phụ nữ rồi, câu hỏi này có ý nghĩa lớn lắm, sẽ quyết định Lâm Dục Đường mù mắt hay hỏng não”.

Hà Chi Châu im lặng, lúc sau mới đáp: “Ngoại hình là thứ không có tiêu chuẩn đánh giá thống nhất, mỗi người một con mắt khác nhau, nhưng xét về đầu óc, thì chắc cô gái kia tốt hơn cô”.

Thẩm Hi căn môi, giận dữ bất bình nhìn anh, nhưng sự thực quả đúng như vậy. Cô nói: “Trong sách đều nói đàn ông thích phụ nữ ngoan, đặc biệt là đàn ông thông minh”.

“Ha ha”. Anh phản ứng như vừa nghe được một câu chuyện cười, hỏi lại một cách vô cùng tàn khốc: “Quyển sách nào thế? Tôi được đại diện từ bao giờ vậy?”.

Thẩm Hi không nói nữa, trong lòng đã bắt đầu nấc nghẹn.

“Nếu đàn ông thực sự thích phụ nữ ngoan, chắc là do phụ nữ ngoan dễ lừa hơn”. Hà Chi Châu lại đâm thêm một dao với giọng điệu thản nhiên.

Đầu gối Thẩm Hi như bị nhận thêm vài dao, ngã gục xuống đất không dậy nổi, một lúc sau cô mới đủ dũng khí hỏi: “Không có ngoại lệ sao?”.

Hà Chi Châu: “Rất ít”.

“...”.

Thẩm Hi nhớ tới Lăng Triêu Tịch, mặc dù tiếp xúc với cô ta không nhiều nhưng cô biết cô ta rất được lòng người khác bất kể nam sinh hay nữ sinh, hầu như không ai cô ta không tạo mối quan hệ tốt được. Thẩm Hi lại nghĩ đến mình, đúng là một bộ huyết lệ sử mà.

Cô chụp cho Hà Chi Châu một tấm ảnh, sau đó up lên các trang mạng xã hội như trang cá nhân, weibo với caption “Cút đi, mang theo chút từ biệt cuối cùng của tôi”. Đây là tuyên ngôn chia tay của cô. Sau đó cô viết từng chữ một: “Lâm Dục Đường, chúng ta chia tay đi”. Nghĩ một hồi, cô lại sửa thành: “Lâm Dục Đường, em không cần anh nữa”.

Thẩm Hi đang bận chuyện chia tay đại sự, Hà Chi Châu ngồi trên băng ghế dài trong khu rừng nhỏ, vẻ mặt thờ ơ. Một hồi sau anh thản nhiên liếc nhìn, Thẩm Hi ngẩng đầu lên: “Lâm Dục Đường không trả lời...”.

Lâm Dục Đường không trả lời tin nhắn chia tay của Thẩm Hi là bởi vì anh thực sự chưa đọc tin nhắn. Bài tập hôm nay của anh rất nhiều, buổi sáng bớt chút thời gian dẫn Lăng Triêu Tịch đi dạo trong khuôn viên trường S, buổi chiều bận việc cá nhân, hai giờ

chiều anh lại có buổi thực nghiệm nhóm, các buổi thực nghiệm trước đây anh đều chung nhóm với Hà Chi Châu, hôm nay không thấy Hà Chi Châu đâu nên một mình anh phải hoàn thành thực nghiệm phức tạp này, không nản nhất là, phần ghi người hợp tác anh bắt buộc phải ghi ba chữ “Hà Chi Châu” lên đó - Tức là hai người cùng nhau hoàn thành.

Tối qua Lâm Dục Đường cơ bản là không chợp mắt chút nào. Hôm nay bận cả ngày, buổi chiều bước từ phòng thực nghiệm ra anh liền về phòng kí túc ngủ bù. Trong phòng chỉ có anh và Hà Chi Châu. Anh vừa ngủ một lúc thì giường trên bắt đầu mở nhạc, cứ bật đi bật lại bài *Chia tay vui vẻ*.

Lâm Dục Đường mặc áo sơ mi vào, nói với người giường trên: “Hà Chi Châu, cậu đổi bài khác có được không?”.

Thẩm Hi nghe vậy bèn đáp ứng yêu cầu của anh, đổi bài *Tôi buồn chia tay*. Lâm Dục Đường phát điên, đá lên giường mấy cái, Thẩm Hi đá lại hai phát. Nhưng giường dưới đá không lại giường trên.

Lâm Dục Đường không thể ngủ tiếp được, sầm mặt ngồi dậy, sau đó đi tới bàn học rút điện thoại đang sạc ra. Trong điện thoại có vài cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc. Cuộc gọi nhỡ đều của Lăng Triêu Tịch, anh tạm thời bỏ qua. Tin nhắn Thẩm Hi gửi tới, chỉ có một câu: “Lâm Dục Đường, em không cần anh nữa”.

Tay run lên, anh bóp trán để bản thân tỉnh táo hơn. Anh quay đầu, người ở giường trên đang ôm laptop, mặt không biểu cảm lầm nhảm hát: “Có phải ngạc nhiên quá không thốt nên lời, không sai, chính là em muốn chia tay anh”.

Chết tiệt, đây là lời nguyên nhân sao?

Hay là anh vẫn đang trong cơn mơ chưa tỉnh lại?

Lâm Dục Đường chậm rãi ngồ`i xuô`ng ghê`, đã bắ`t đầ`u tỉnh táo hơn, anh nghĩ kĩ lại xem rồ`t cuộc mình đã sai ở khâu nào. Hôm qua anh cùng Lăng Triề`u Tịch tìm một khách sạn, thuê phòng xong Lăng Triề`u Tịch thấ`y buồ`n và gọi toàn bộ bạn cùng lớp đang học ở thành phố S tới.

Trước đây ở lớp Lăng Triề`u Tịch rấ`t có khả năng kêu gọi, cô ấy gọi điện thoại cho từng người, không ai không tới, vì thế` tô`i qua đã trở thành buổi họp lớp biế`n tương.

Lăng Triề`u Tịch thuê một phòng KTV ở ngay trung tâm thành phố, vì vào giờ cao điểm cộng với qua đêm nên tiề`n phí không rẻ chút nào. Anh biế`t tình hình kinh tế` của gia đình Lăng Triề`u Tịch thế` nào nên muồ`n thanh toán tiề`n đặt phòng, nhưng cô ta lại giành trả, anh liề`n ở lại mua đồ` ăn đêm cho mọi người.

Ăn ăn uồ`ng uồ`ng, cả đêm không ngủ.

Sáng sớm, hai người cùng về` trường, sau đó anh dẫn Lăng Triề`u Tịch đi một vòng quanh trường S, mãi đế`n chiề`u anh lấ`y lại tinh thầ`n tới phòng thực nghiệm...

Lâm Dục Đường â`n huyết Thái Dương, cẩn thận nhắ`n tin trả lời Thẩm Hi: “Có phải Alipay⁽¹⁶⁾ hế`t tiề`n rồ`i không?”.

Lâm Dục Đường vừa nhắ`n tin đi, “ding” một tiế`ng, trong phòng lập tức vang lên tiế`ng báo tin nhắ`n. Anh quay đầ`u nhìn lên giường trên, là tin nhắ`n của “Hà Chi Châu”.

Anh có chút buồ`n bực.

Thực ra tin nhắn của Lâm Dục Đường đúng là gửi đến chỗ Thẩm Hi, nhưng tạm thời Thẩm Hi đã lầy điện thoại từ chỗ Hà Chi Châu về, cả hôm nay cô luôn chờ tin nhắn của Lâm Dục Đường, nhưng không ngờ anh lại nhắn tin cho cô lúc này. Vì thế cô chỉ có thể lên lút quay người vào để nhắn tin trả lời.

Kết quả nội dung tin nhắn khiến khí huyết cô dâng trào, đúng là ông nói gà bà nói vịt, cô tức giận đạp chân xuống giường, nhắn lại một chữ: “Cút”.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Dục Đường nhận được tin nhắn của Thẩm Hi, đương nhiên cũng là chữ: “Cút”.

Lâm Dục Đường khổ tâm nhìn tin nhắn, anh nhắn lại: “Em đang ở đâu, anh tới tìm em”.

Anh vừa nhắn tin xong, lại “ding” một tiếng, giường trên lại có chuông tin nhắn, gần như là cùng lúc. Lâm Dục Đường chỉ có cảm giác mình bị bóng đè rồi. Anh thật sự không thể ở trong căn phòng này nữa, nếu không anh thực sự tưởng rằng mình đang nhắn tin với Hà Chi Châu.

Lâm Dục Đường đứng dậy cài cúc sơ mi, bây giờ anh sẽ đi tìm Thẩm Hi ngay.

Trước khi ra ngoài, anh vào nhà vệ sinh rửa mặt, định đánh răng thì không tìm thấy bàn chải đâu.

Đúng là một ngày chết tiệt!

Lâm Dục Đường đến dưới lầu kí túc của Thẩm Hi, anh gọi điện, Thẩm Hi không nghe. Sau đó anh lại tới thư viện, giảng đường, thậm chí là phòng tập múa.

Anh gặp cô Ôn, cô Ôn nói: “Thắm Hi má y hôm ròi không luyện múa, lần trước em áy cho cô xem một tờ bệnh án, nói là bị bệnh xương cụt lòi”.

“Sao cơ?”, Lâm Dục Đường không tin.

Anh lại về dưới kí túc xá số 6 đợi Thắm Hi, bóng đêm bao phủ, con đường trong khuôn viên trường đã lục tục lên đèn, làm tăng thêm chút ấm áp và tĩnh mịch.

Bên cạnh sân bóng rổ dưới kí túc xá của Thắm Hi có hai hàng thêm đá, Lâm Dục Đường ngồi đợi ở đó, phía sau là cây ngô đồng xanh rì, thỉnh thoảng có tiếng chim vỗ cánh. Anh thầm nghĩ: Mình thật quá đáng. Thắm Hi bị xương cụt lòi mà mình lại nghe được thông tin từ cô giáo của cô ấy. Nhưng tại sao cô ấy không nói cho mình biết? Cô ấy không tin tưởng mình nữa ư? Hay là...

Các suy đoán dồn dập khiến trái tim anh càng lúc càng nặng nề.

Đường đèn trong khuôn viên trường hắt hiu vắng vẻ, anh nhớ lại những ngày Thắm Hi mới thi đậu Học viện Sư phạm này. Đợt ấy ngày nào cô cũng tập quân sự, mặc quân phục rộng thùng thình, anh xách dưa hấu lạnh mà cô thích ăn tới thăm. Trên con đường trường với những cột đèn trải dài, đột nhiên cô nói với anh: “Đường Đường, đợi đi tới cột đèn tiếp theo, anh hôn em nhé”.

Đến cột đèn tiếp theo, anh vẫn không dám hôn cô.

Sau đó lại tới cột đèn tiếp theo...

Cho đến khi đi tới cột đèn cuối cùng, Thắm Hi kiễng chân hôn nhẹ lên má anh một cái. Tim anh lỡ nửa nhịp, hai tay cô múa may, vung vẩy tay áo dài màu rằn ri, khuôn mặt nở nụ cười ngố c

nghe ch, cô nói: “Đường Đường, chúc mừng anh cuối cùng đã có bạn gái”.

...

“Nghe nói anh tìm tôi?”.

Một giọng nữ quen thuộc vang lên, là Thẩm Hi, nhưng lại khiến Lâm Dục Đường thấy vừa xa lạ vừa gần gũi. Anh vội ngẩng đầu lên, quả nhiên Thẩm Hi đang đứng trước mặt anh.

“Hi!”.

Hà Chi Châu không lên tiếng.

Lâm Dục Đường nghĩ mình rất gần gũi thân quen với Thẩm Hi, thân quen tới mức trước đây anh chỉ cần nhìn một cái là tìm thấy cô giữa một rừng đông đảo. Gần đây, anh cảm thấy Thẩm Hi có phần xa lạ. Ví dụ, cô đang đứng trước mặt anh, nhưng anh vẫn phải nhìn rất lâu mới nhận ra, không chỉ mái tóc đã cắt ngắn, mà quan trọng hơn chính là khí chất đã thay đổi. Còn một điểm thay đổi nữa, mặc dù anh không muốn thừa nhận nhưng lại là sự thật. Trước đây khi đối mặt với Thẩm Hi, trái tim anh đều rất dịu dàng, thậm chí khi nhớ tới cô lòng anh cũng nhẹ nhàng thư thái. Chỉ là gần đây tại sao anh lại có cảm giác... bất lực và bài xích rất nặng nề đối với Thẩm Hi như vậy.

Thậm chí anh có phần... không muốn đối xử tốt với cô nữa.

Anh vội vã kiềm chế cảm giác “tình cảm thay đổi” trong lòng, anh nhìn Thẩm Hi, nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Xảy ra chuyện gì? Hà Chi Châu bình thản ngơ ngác bên cạnh Lâm Dục Đường, anh ghét nhất là giải quyết chuyện tình cảm khiến người ta đau đầu, hơn nữa lại còn mang thân phận nữ giới.

Trước đây anh không muốn yêu đương là bởi anh thấy đám nam nữ quanh anh yêu đương như trẻ con chơi trò gia đình, lập tức cắt đứt luôn ý định yêu đương trong anh.

Anh nhìn Lâm Dục Đường: “Tin nhắn anh nhận rồi đúng không, chính là ý đó”.

Lâm Dục Đường: “Thảm Hi!”.

Hà Chi Châu mặt mày vô cảm quay đầu đi, không thèm nhìn Lâm Dục Đường, bộ dạng vô tình cực điểm. Lâm Dục Đường muốn nói thêm gì đó nhưng Hà Chi Châu đã đứng dậy, ngạo nghễ đứng trên bậc thềm như quý tộc, mặc dù mang khuôn mặt nữ giới nhưng anh vẫn toát ra khí chất rất mạnh mẽ nam tính.

Cảm giác dịu dàng của Lâm Dục Đường dần dần tan biến, chỉ còn trái tim ngập trong đau đớn.

Hà Chi Châu chậm rãi bước xuống bậc thềm, Lâm Dục Đường vội đi theo, Hà Chi Châu đi dịch sang bên trái, Lâm Dục Đường cũng dịch sang bên trái, Hà Chi Châu đi nhanh hơn, Lâm Dục Đường cũng đi nhanh hơn.

Hà Chi Châu chau mày.

Lâm Dục Đường thấy “Thảm Hi” chau mày, chợt phát hiện mình hoàn toàn không biết dỗ dành làm bạn gái vui.

Phía trước là một hàng đèn đường với phong cách độc đáo, ánh đèn xanh u ám chập chờn chiếu xuống đường, có nhiều sinh viên đang đi qua đi lại. Lâm Dục Đường nhớ tới cảnh tượng năm ngoái, tâm trạng vừa phức tạp vừa buồn bã. Anh nhìn ngọn đèn đầu tiên cách đó hơn năm mét. Hai má anh nóng bừng, anh quay đầu nói: “Hi Hi, đi tới cột đèn tiếp theo, anh sẽ hôn em”.

Hôn em...

Hôn em...

Hôn em...

Hà Chi Châu vì câu nói này của Lâm Dục Đường mà trở nên lạnh lùng vô cùng, bộ dạng đầy vẻ thản nhiên thánh bất khả xâm phạm. Ngoài ra, để tránh đi tới cột đèn tiếp theo, anh quay phắt người, đi ngược về kí túc xá, tuyệt tình quả nghĩa tới mức đạo trời khó dung. Động tác quá nhanh khiến Lâm Dục Đường không kịp phản ứng. Lâm Dục Đường từ từ quay người, nhìn bóng hình đã đi xa, lòng lại dâng lên cảm giác bất lực vô cùng.

Trong phòng kí túc 921, Thẩm Hi mở bài *Tô t bụng chia tay* rất lâu, khiến Hà u Tử và Tráng Hán cũng trùng điệp điệu lặp đi lặp lại này, bất giác lầm nhảm hát theo.

Nếu Tráng Hán là: “Đã từng bị anh thuần phục như chú cừu, tại sao cắn lại anh, anh có biết không?”.

Thì Hà u Tử là: “Quay đầu nhìn lại quãng đường đi cùng anh, chưa bao giờ thấy hạnh phúc”.

Nếu Tráng Hán là: “Tô t bụng sớm buông tha cho em”.

Thì Hà u Tử lập tức tiếp một câu: “Từ đầu cô gái ng cũng long đong, tất cả đều không dễ chịu...”.

Lúc Lâm Dục Đường trở về, vẫn là bài *Tô t bụng chia tay* đón tiếp anh, quá đáng hơn là, Hà u Tử hát giọng nam trầm thấp, Tráng Hán hưng phấn còn ôm ghi ta, vừa hát vừa nhảy.

Vô cùng huyền ảo.

Lâm Dục Đường nổi giận, anh rá' t ít khi thể hiện cảm xúc trước mặt các bạn cùng phòng, nhưng lần này không thể nhẫn nhịn được nữa, anh bước vào phòng, đá ghế', giận dữ quát: “Đủ rồi!”.

Tráng Hán và Hà'u Tử dừng lại, nhìn anh vẻ khó hiểu.

Thẩm Hi ngồ'i trước bàn học của Hà Chi Châu, đang gặm táo, hi vọng có thể loại bớt chút đau thương vì thất tình, cô vừa ăn vừa nhổ vỏ táo, giồ'ng như chú chuột hamster.

Cô ăn uồ'ng vô hại như vậy lại chọc giận chàng trai bị chia tay tồ'i nay. Lâm Dục Đường nhìn người đang ngồ'i ăn táo trên ghế', lao tới như tên bắ'n, túm cổ áo “hắ'n”, tức giận quát: “Hà Chi Châu, có phải cậu đã nói gì với Thẩm Hi không? Cậu còn có giới hạn làm người không hả? Thẩm Hi là bạn gái tôi, cậu nhớ nhưng làm cái khi gì chứ?”.

“Ồi mẹ ời!”. Thẩm Hi không phòng bị gì nên bị Lâm Dục Đường dễ dàng xách khỏi ghế'. May mà bây giờ cô có thân hình của Hà Chi Châu, cô chỉ khề dùng sức là Lâm Dục Đường không lồi nổi.

Cánh tay Thẩm Hi bị Lâm Dục Đường bóp đau, lửa giận trong lòng cũng bùng lên bởi câu nói “Thẩm Hi là bạn gái tôi” của Lâm Dục Đường, cô quát lớn: “Lâm Dục Đường, từ bao giờ Thẩm Hi trở thành bạn gái của cậu vậy? Cậu từng thừa nhận cô á'y sao, không hề! Cậu mà được coi là bạn trai á, thật nực cười, cậu nói Thẩm Hi là bạn gái, thà nói Lăng Triề'u Tịch là bạn gái còn hơn, cả đêm qua không về cậu làm cái gì thì cậu tự biế't, cậu còn thể diện mà nổi giận với tôi sao! Cậu...”.

Thẩm Hi chưa nói xong, lại bị Lâm Dục Đường lôi dậy.

“Cậu nói cái gì? Cậu nói lại lần nữa xem! Cái gì mà tự biế't...”, Lâm Dục Đường gào lên, giọng cũng to hơn.

Thẩm Hi nhìn cơn giận đang cuộn cuộn của Lâm Dục Đường, khí thế cô vừa tạo ra lại xui đi một chút, sợ Lâm Dục Đường đánh mình thật...

Lâm Dục Đường thực sự muốn đánh Hà Chi Châu một trận, mắt đỏ ngầu, anh sắp tung chưởng đến nơi. May mà Tráng Hán phản ứng nhanh, vội ôm lão đại kéo ra.

Phía kia Hâu Tử cũng ngăn Lâm Dục Đường lại: “Lão tam, cậu lại sao thế?”.

Hâu Tử và Tráng Hán vừa can ngăn vừa tưởng tượng cảnh “đào tường” giữa huynh đệ, lòng rói lên nhưng cũng có chút hưng phấn.

Lâm Dục Đường không nói gì, anh ra sức gỡ tay Hâu Tử ra, vẫn hằm hằm tức giận xông lên đánh người.

Thẩm Hi lùi lại một bước, bây giờ cô thực sự sợ bị Lâm Dục Đường đánh, cô phải làm thế nào?

Câu xin tha mạng? Hình như kém cỏi quá!

Nấp sau lưng Tráng Hán? Có vẻ sẽ làm tổn hại hình tượng của Hà đại thần...

Không kiên nhẫn là, ai có thể nói cho cô biết cảnh đàn ông đánh nhau như thế nào không!!!

Lâm Dục Đường sắp xông lên rồi. Được rồi, cô chỉ còn cách nghênh chiến thôi!

Thẩm Hi vội nhỏ tảo trong miệng ra, nhanh chóng xuống tá, hai tay nắm lại thành nắm đấm, đề phòng sự tấn công của Lâm Dục Đường.

Tay trái tung quyê`n...

Tay phải tung quyê`n...

Đồ`ng thời, cô di chuyển chân, một mặt làm giảm khả năng bị tấn công, mặt khác cô có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Chết tiệt! Lão đại định đánh nhau thật à! Hà`u Tử và Tráng Hán cùng im lặng, cả hai nhìn “pose” của lão đại, lại âm thầm quay sang nhìn Lâm Dục Đường, lòng cũng bùng cháy lên, để xem lão tam tiếp chiêu thế` nào.

“...”.

Lâm Dục Đường nhìn người đứng cách mình chưa đầy nửa mét đang không ngừng tung quyê`n, không còn lời nào để nói.

Tại sao đột nhiên anh lại có cảm giác bất lực không thể ra tay thế` này...

Chương 5

01

Thẩm Hi vẫn đang di chuyển bước chân, nhân tiện quan sát thăm dò, bộ dạng vô cùng cẩn trọng. Cô quá hiểu Lâm Dục Đường, anh càng không ra tay thì càng phải làm trò, để làm một quả tấ n công bắ t thành linh.

Lâm Dục Đường nhìn “Hà Chi Châu” không ngừng tung chiêu, từ trạng thái trợn mắ t há mồ m đã trở về bình thường. Anh hít sâu một hơi, tự nói mình nhắ t định phải bình tĩnh. Hà Chi Châu đã bị điên, anh không thể điên theo được. Cậu ta tưởng đây là chọi gà chọi trâu, hay là đấ m bô c vậy!

Thẩm Hi lại nhìn Lâm Dục Đường, rồ i nhìn lại mình, chắ c chắ n Lâm Dục Đường không đánh nữa, cô liề n đứng dậy, hào phóng xua tay, nói: “Vô ́ n định cọ xát với cậu một chút, nế u cậu không đánh thì thôi vậy”.

Thẩm Hi vừa dứt lời, Hầ u Tử vội phụ họa: “Đúng rồ i, dĩ hòa vi quý”.

Tráng Hán gật đầ u liên tục: “Đúng the ́ , anh em như chân tay, phụ nữ như quầ n áo, có phải không?”.

Tráng Hán lỡ lời, Lâm Dục Đường đấ m xuô ́ ng bàn học, mạnh tới mức laptop trên bàn cũng nảy lên, “rầ m” một tiế ng.

Thẩm Hi chun mũi, tiế p tục về chỗ gặ m nồ t nửa quả táo.

Hà`u Tử và Tráng Hán vào phòng giặt đồ` giặt xà lòn của mình. Tráng Hán lấ`y bột giặt chỗ Hà`u Tử, không may lấ`y quá nhiề`u, trong chậu nôi đầ`y bột trắ`ng, vò thề` nào cũng không sạch.

Tráng Hán gọi Hà`u Tử một tiế`ng: “Này, cậu nói xem, chúng ta đi ra ngoài thề` này, lão tam và lão đại có đánh nhau không?”.

“Không đâu, đã hòa giải rồ`i mà”, Hà`u Tử nói.

Đột nhiên Tráng Hán ghé đầ`u lại: “Chiêu ban nầy của lão đại quá đỉnh, nế`u là lão tam tôi cũng không thể ra tay được”. Tráng Hán nói xong liề`n bắ`t chước bộ dạng của các võ sinh trong kinh kịch, đi một vòng quanh phòng giặt đồ`, còn tự phụ họa tiế`ng “tung tung tung tung tung cheng” như khua chiềng gõ trồ`ng làm nhạc nê`n nũa.

“Tung tung tung tung tung cheng”. Hà`u Tử nhìn một hồ`i, lòng nghĩ khả năng hóa giải nguy hiểm của lão đại quá đỉnh. Nế`u lão đại và lão tam đánh nhau thật, phòng kí túc coi như không còn ngày yên bình. Lão đại không phải là đánh không lại lão tam, vì lão đại từng học Taekwondo và kiế`m thuật.

Bây giờ, là một người đàn ông, điề`u quan trọng nhấ`t không phải là huyề`t khí, mà chính là sự hài hước xuấ`t phát từ nội tâm và một trái tim dĩ hòa vi quý nũa!

Thảm Hi mua rấ`t nhiề`u táo, bây giờ chỉ có cô và Lâm Dục Đường ở trong phòng kí túc nên cô có chút ngại ngùng. Cô nghĩ, mặc dù mình và anh â`y đã chia tay, nhưng không thể khiế`n quan hệ trong phòng trở nên căng thẳng được. Vì thề` cô mời anh ăn táo, còn tồ`t bụng gọt vỏ giúp.

“Mời cậu ăn táo...”. Thảm Hi đưa táo đã gọt vỏ cho Lâm Dục Đường, thái độ chân thành.

Lâm Dục Đường không nói gì, thực ra anh rất muốn hỏi Hà Chi Châu: Là tình địch, cậu có thể có chút tiết tháo không?

Một lúc sau, Lâm Dục Đường vẫn quay đầu nhìn quả táo “Hà Chi Châu” đưa cho. Trong lòng anh lại nhớ tới Thẩm Hi: Trên đời này người có thể gọt quả táo to trở nên nhỏ thế kia cũng chỉ có Thẩm Hi thôi... Nhưng sự thực là, quả táo này là “Hà Chi Châu” đưa cho anh.

Rốt cuộc gần đây có chuyện gì vậy? Lẽ nào tình thân của anh có vấn đề? Hà u Tử và Tráng Hán đều không cảm nhận được sao? Lâm Dục Đường đau khổ bò rạp ra bàn. Anh thực sự phát điên mất.

Cuối cùng quả táo yêu thương kia đã bị Tráng Hán ăn mất. Tráng Hán về phòng thầy trên bàn Lâm Dục Đường có quả táo đã gọt vỏ nhưng không ai ăn thì xin luôn. Lâm Dục Đường chỉ mong có vậy, vội phẩy tay bảo Tráng Hán cầm đi.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lâm Dục Đường nằm trên giường đọc weibo, mạng bạn bè và trang cá nhân của Thẩm Hi, trên đó toàn là tuyên ngôn chia tay của cô. Bên dưới có một đám người bình luận, nội dung đều na ná nhau, chúc cô tình cũ không đi, tình mới không đến.

Thẩm Hi trả lời ở dưới cùng: “Cảm ơn các bạn đã chúc phúc, tớ sẽ mau chóng có tình yêu mới thôi”.

Lâm Dục Đường sắp phun ra ngụm máu cuối cùng.

Hôm sau, Thẩm Hi dậy sớm chạy xong năm cây số, liền tới căng tin mua đồ ăn sáng, sau đó vui vẻ mang tới cho Hà Chi Châu. Suốt dọc đường cô cứ thắc mắc sao hôm nay ít người qua lại thế, sau đó nhớ ra hóa ra hôm nay đã là thứ Bảy.

Thứ Bảy có việc gì nhỉ? Thảm Hi nhớ ra cuộc thi hùng biện của Lăng Triề`u Tịch.

Cô đứng ở sân bóng rổ của kí túc xá số 6 gọi điện cho Hà Chi Châu, một lúc sau, anh đi ra ngoài ban công lộ thiên. Cô giờ bữa sáng trong tay lên, ra hiệu cho anh xuô`ng lấ`y.

Hà Chi Châu vừa ngủ dậy lạnh lùng nhìn bộ dạng hớn hỏ vui tươi của Thảm Hi ở bên dưới, không cáu vì bị gọi dậy thì bây giờ cũng thấ`y cáu. Điện thoại trong tay đổ chuông, là tin nhắ`n của Thảm Hi: “Còn đứng đực ra đấ`y làm gì, mau xuô`ng câ`m bữa sáng lên đi”.

Cô còn bảo anh đứng đực ra đấ`y... Hà Chi Châu hít một hơi không khí trong lành, xoa dịu tâm trạng.

Hạ Duy Diệp trong phòng 636 cũng đã tỉnh, nhìn thấ`y “Thảm Hi” đi ra ngoài, định hỏi Thảm Hi đi đâu đấ`y, có điề`u gầ`n đây cô ta hơi kiêng dè Thảm Hi nên không hỏi nữa. Trầ`n Hàn cũng ngủ dậy, đi ra ngoài ban công ép chân, kếm`t quả cô đã nhìn thấ`y cảnh gì?

Hà Chi Châu trường S mang đồ` ăn sáng tới cho Thảm Hi!

Trầ`n Hàn đi vào phòng, khó tin thồ`t lên: “Hà Chi Châu mang đồ` ăn sáng cho Thảm Hi, vừa nãy...”.

“Cái gì?”.

“Cái gì...”.

Cả phòng 636 sục sôi cả lên.

Hà Chi Châu không ngờ Thảm Hi lại mang bữa sáng tới thật, anh vớ`n định dạy dỗ cô một trận nhưng thấ`y cô cười tươi như vậy liề`n cô` kìm chếm` lại. “Sau này không câ`n đưa nữa”.

Thẩm Hi biết anh do dự điều gì, cô vừa trêu đùa vừa làm bộ dễ thương nói với Hà Chi Châu: “Anh muốn em duy trì hình tượng bạn trai như thế nào, bạn trai lạnh lùng đa tài, bạn trai dịu dàng lãng mạn của, hay là playboy?”.

Hà Chi Châu không có suy nghĩ nào khác, máy kiểu hình tượng trên đề u cần phải có trí tuệ. Anh nói ra yêu cầu duy nhất của mình: “Đừng ngốc quá là được”.

Thẩm Hi đảm bảo: “Đương nhiên rồi”.

Hà Chi Châu ngó trên bậc thềm sân bóng rổ ăn sáng, anh mở ra xem, màn thầu nguyên cám, cháo gạo lứt, ngô... đề u là thực phẩm giảm cân và làm đẹp, anh không còn hứng thú ăn uống gì nữa, đành đẩy nấp vào.

Chắc là cô cố tình làm vậy!

Thẩm Hi nhắc nhở: “Không được lãng phí lương thực nha”.

Hà Chi Châu lạnh lùng nhắc giọng điệu nói chuyện của cô: “Xin đừng nói ‘nha’, được không?”.

“Được rồi, được rồi”. Thẩm Hi trả lời qua loa, sau đó điện thoại của cô đổ chuông, à không, là điện thoại của Hà Chi Châu đổ chuông. Cô ấn nút nghe, đầu bên kia là một giọng nói gấp gáp: “Anh Hà, cuộc thi hùng biện sắp bắt đầu rồi, sao anh vẫn chưa tới làm giám khảo thế!”.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu bóp trán, anh quên bém việc này.

Hai mắt Thẩm Hi sáng lên, giám khảo? Thật á? Nếu cô làm giám khảo, cô có thể cho Lăng Triêu Tịch điểm âm rồi... Thẩm Hi

vui quá, nhảy xuống khỏi bậc thềm, vừa chạy vừa quay đầu nói: “Anh cứ ăn đi, em đi làm giám khảo đây”.

“...”. Hà Chi Châu sợ hãi trước “thái độ tích cực” của Thẩm Hi, nhưng anh lo cô sẽ gặp rắc rối nên cũng đứng dậy đi theo.

Cuộc thi hùng biện của sinh viên toàn quốc được tổ chức ở hội trường lớn nhất tầng sáu của thư viện trường S.

Thẩm Hi dùng thẻ giám khảo mà nhân viên đưa cho để vào trong, cô không đi tới vị trí giám khảo ngay mà vô cùng hưng phấn đi tới chỗ các nhóm thi hùng biện lượn vài vòng.

Không chút nghi ngờ, Lăng Triêu Tịch nhìn thấy cô liền mỉm cười bước tới: “Ồ, Hà thần, thật không ngờ anh lại làm giám khảo”.

Lăng Triêu Tịch còn biết cả biệt danh của Hà Chi Châu... Thẩm Hi há tởm, vô tình nhìn thấy đôi giày Lăng Triêu Tịch đang đi, đôi giày này trước đây cô đã từng thấy trong trung tâm mua sắm, giá chưa chiết khấu là hơn hai nghìn tệ. Trước đây Lâm Dục Đường từng nói với cô, gia cảnh của Lăng Triêu Tịch không tốt lắm, thế mà cô không hề nhìn ra đây.

Lăng Triêu Tịch tiếp tục mỉm cười, khoe mắt cong lên: “Lát nữa nhờ Hà thần chiếu cố cô nhé”.

Thẩm Hi lạnh lùng nhìn nụ cười hoạt bát trên mặt Lăng Triêu Tịch, ha ha, mỗi nhân kế không có tác dụng với cô! Thẩm Hi sầm mặt, nghiêm giọng nói: “Lăng Triêu Tịch, nếu cô quen biết Lâm Dục Đường, cậu ấy chắc cũng đã nói cho cô biết con người tôi thế nào, tôi chúa ghét những hành động không chính đáng, thi đấu thì phải thi bằng thực lực, sao cô lại có tư tưởng nịnh nọt giám khảo thế?”.

Giọng Thẩm Hi bình thường, các thí sinh hùng biện đề n từ những trường khác đề u dồ n ánh mắ t vào Lăng Triề u Tịch, mặt cô ta đỏ bừng: “Hà thầ n, em chỉ đùa thôi”.

Thẩm Hi hoàn toàn không nghe giải thích, cô phấ t áo bỏ đi. Lăng Triề u Tịch không ngờ bị hô chỉ có thể đứng giậm chân.

Cuộc thi hùng biện bắ t đầ u, các sinh viên đại diện bùng bùng khí thế. Thẩm Hi chồ ng cắ m ra dáng, cho điểm hoàn toàn dựa vào cảm giác. Ngoài ra, giám khảo không những cho điểm mà còn phải đánh giá ngay tại chỗ.

Thẩm Hi cho điểm không theo lẽ thường, Hà Chi Châu ngồ i nghe ở hàng ghế cuối cùng mà huyết Thái Dương giật liên hô i. Lâm Dục Đường, Hầ u Tử và Tráng Hán cũng tới, đương nhiên sẽ ngồ i xuố ng cạnh “Thẩm mĩ nhân”. Trước đây Thẩm mĩ nhân đề u ngồ i cùng Lâm Dục Đường, bây giờ Hầ u Tử và Tráng Hán lại ngồ i giữa anh và “cô”, tâm trạng họ cũng có chút lạ lùng.

Cuố i cùng đã tới lượt Lăng Triề u Tịch.

Đội Khoa học kĩ thuật W đầ u với đội Ngoại ngữ quố c tế. Lăng Triề u Tịch ở đội Khoa học kĩ thuật W. Thẩm Hi thắ y chủ đề hùng biện của đội Lăng Triề u Tịch trong danh sách là: Giữa nam nữ có tồ n tại tình bạn chân chính hay không. Chắc chắc, là duyên phận gì đây!

Lăng Triề u Tịch lại là bên chính biện - Giữa nam nữ có tồ n tại tình bạn chân chính.

Thẩm Hi nho nhắ khoanh tay trước ngực, cả buổi thi chỉ nhìn Lăng Triề u Tịch. Ngồ i cạnh cô là một vị giáo viên tiế ng Anh của trường S, cũng là một trong các giám khảo. Cô ấ y nói giọng xem thường: “Hà Chi Châu, em thắ y tam biện của đội W thú vị à?”.

Thẩm Hi lắc đầu, thở dài một tiếng: “Không, em thấy tư tưởng của tam biện này có vấn đề”. Sau đó cô nói với giáo viên tiếng Anh: “Lát nữa để em đánh giá thí sinh này nhé”.

Giáo viên tiếng Anh sao có thể từ chối yêu cầu của sinh viên đẹp trai thế này: “Em cứ tự nhiên”.

Lăng Triêu Tịch là tam biện, rất khéo ăn nói, hơn nữa trước khi lên tiếng đều khen ngợi đối phương một lượt, sau đó là phản kích nặng nề, thật xâu tính. Nhị biện, tam biện của bên phản biện đều là nam sinh, ánh mắt nhìn Lăng Triêu Tịch cũng khác.

Hùng biện kết thúc, giám khảo bắt đầu cho điểm, Thẩm Hi không nương tay cho điểm thấp nhất.

Hà Tử Ngô ở phía trước chụp ảnh, quay đầu nhìn thấy điểm số lão đại vừa cho, chửi một tiếng: “Quá ác”.

Lão đại đang xả giận giúp Thẩm mỹ nhân à?

Hà Tử Ngô giống như thông tấn viên, lén lút về chỗ ngồi, nói với Lâm Dục Đường: “Lão tam, lão đại cho bạn học của cậu điểm thấp nhất đấy”.

Lâm Dục Đường không còn quan tâm chuyện này nữa, trong suốt cuộc thi anh không nín được nhìn “Thẩm Hi” mấy bận, mặc dù chỉ cách hai chỗ ngồi. Hà Chi Châu trong thân xác “Thẩm Hi” tay trái chống đầu, bộ dạng rất uể oải, nhưng trong lòng vô cùng bức bối: Thẩm Hi có thể thể hiện rõ ràng hơn nữa không? Lại còn những lời đánh giá thí sinh lúc trước nữa chứ, mỗi câu cô nói, huyết Thái Dương của anh lại giật một cái. Bây giờ, cô lại giành lấy micro, muốn nhân cơ hội báo thù sao?

Hà Chi Châu uống một ngụm nước để trấn an tinh thần, sau đó đôi tay chống đầu, nhìn về phía Thẩm Hi. Thẩm Hi hắng giọng, đánh giá: “Sở dĩ tôi cho điểm thấp như vậy là bởi vì không thể tùy tiện đồng ý với một câu nói của tam biện bên đội Khoa học kỹ thuật W, bạn ấy nói ‘Chỉ cần giữ được chừng mực, sẽ có tình bạn thuần khiết’. Ở đây tôi không hiểu chừng mực là khái niệm như thế nào? Tôi hỏi bạn, có phải chỉ cần không lên giường thì chính là giữ được chừng mực không?”.

Cả hội trường lập tức xôn xao, Hà Chi Châu ngồi dưới day day cái trán đang đau như sắp nổ tung đến nơi.

Lăng Triêu Tịch cầm micro định giải thích.

Thẩm Hi xua tay: “Thôi, không cần nói nữa, tôi biết bạn muốn nói gì”.

Lăng Triêu Tịch: “...”.

Thẩm Hi ngừng lại mấy giây, sau đó phát ngôn như lãnh đạo: “Hơn nữa, tam biện đem chuyện giữa nam nữ sở dĩ không có tình bạn thuần khiết đổ lỗi cho các cặp tình nhân thiếu cảm giác an toàn, tôi cảm thấy ‘cảm giác an toàn’ bị oan quá. Giống như ‘bồ nhí’ nhảy vào nhưng lại đổ lỗi cho vợ chồng người ta không tin tưởng lẫn nhau, nói vậy chẳng phải rất nực cười sao?”.

Lăng Triêu Tịch: “...”.

“Nói tóm lại, tôi cho rằng sự thuần khiết giữa nam và nữ, nói theo cách của tam biện vốn chỉ là suy nghĩ hoang tưởng. Tình bạn thuần khiết mà bạn nói chỉ là một bên đánh chết không nói, một bên giả ngu đến cùng”.

Dưới hội trường liên tục vang lên tiếng vỗ tay.

Một vị giám khảo nữ đưa ý kiến: “Giám khảo Hà tại sao lại khẳng định như vậy?”.

Thẩm Hi quay lại nhìn vị giám khảo nữ ấy, nói: “Bởi vì tôi là đàn ông, tôi hiểu đàn ông!”.

Cả hội trường vỗ tay, hồ i lâu không ngớt.

Hà Chi Châu nhìn các bạn sinh viên ở tứ phía đang nhiệt liệt vỗ tay, trong lòng như có vạn mã chà đạp, bọn họ điên cả rồi sao? Thẩm Hi rốt cuộc nói hay ở chỗ nào? Thế giới này bị sao vậy?

02

Tiếng vỗ tay như sấm rền, từng đợt nối tiếp nhau, liên tục không ngừng. Không ít người còn đang chìm đắm trong câu nói vô cùng khí phách “Bởi vì tôi là đàn ông, tôi hiểu đàn ông”, nhất là đám nữ sinh trong hội trường, gâ n như đề u sục sôi cả lên.

Hà Chi Châu thực sự á khẩu, Thẩm Hi còn mặt dày nói mình là đàn ông sao! Đàn ông đích thực rõ ràng đang ở đây... Sắc mặt Hà Chi Châu vô cùng bình thản nhưng trong lòng anh đang âm ỉ cuộn sóng.

“Tớ thích Hà Chi Châu quá đi”.

“Ừ nhỉ, không ngờ anh ấy cũng nghiên cứu về tình cảm, ăn nói lại dí dỏm, sắc bén, trước đây tớ thấy anh ấy lạnh lùng quá, thực ra đáng yêu phết”.

“Đúng thế, không ngờ anh ấy còn là một người tinh nghịch nữa”.

“...”.

Tình nghịch... Hà Chi Châu tựa lưng ra ghế, khước miệng phát ra hai tiếng “ha ha” lạnh buốt, sau đó trên mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào khác. Cho đến khi Hà u Tử đột nhiên chạm vào cánh tay anh, đưa cho anh một thanh chocolate: “Thảm mỹ nhân, ăn không?”.

Hà Chi Châu vô tình từ chối: “Không ăn, cảm ơn”.

Hà u Tử sờ mũi, Tráng Hán nói gần đây Thảm mỹ nhân có điểm khiêu người ta không thương nổi, hẳn hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Tráng Hán, Thảm mỹ nhân gần đây còn không đáng yêu bằng lão đại ấy chứ.

Vì Thảm Hi nên đội Khoa học kỹ thuật trường W không lọt vào vòng trong. Cuộc thi kết thúc, Lăng Triêu u Tịch chạy vào nhà vệ sinh, cho đến khi đồng đội của cô ta đi tìm Lâm Dục Đường.

Buổi chiều đổi giám khảo, Thảm Hi thuận lợi rút lui khỏi ghế giám khảo, cô nho nhã bước đi, vừa đi xuống đã chạm mặt tứ biện của đội W đang nhìn cô với vẻ mặt khó chịu. Cô coi như không nhìn thấy.

“Tịch Tịch vẫn đang khóc”. Tứ biện của đội W nói với Lâm Dục Đường.

Hi Hi... Tịch Tịch⁽¹⁷⁾... Thảm Hi rất không vui khi tên của cô đọc giống tên Lăng Triêu u Tịch, cô kéo Hà Chi Châu lại, nói với mọi người: “Hi Hi rõ ràng đang ở đây, cô ấy có khóc đâu...”.

Hà Chi Châu đột nhiên bị kéo lại, giận dữ trừng mắt lườm Thảm Hi, nhưng cũng không gạt tay cô ra.

Thảm Hi tiếp tục nói với vị tứ biện kia: “Không phải bạn nói Lăng Triêu u Tịch đang khóc trong nhà vệ sinh sao, vậy mau đi an ủi người

ta đi, chạy tới đây nói với Lâm Dục Đường làm gì, lẽ nào Lăng Triêu Tịch khóc trong nhà vệ sinh nam?”.

Tứ biện bị Thẩm Hi nói cho cứng họng.

Thẩm Hi lại nhìn Lâm Dục Đường: “Hay là... Lâm Dục Đường, cậu muốn vào nhà vệ sinh nữ à?”.

Vào cái đâu cậu! Bây giờ Lâm Dục Đường đâu có tâm tư gì nữa, anh nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của Thẩm Hi và Hà Chi Châu, tức không nói lên lời.

Hầu Tử tinh nhanh vội đẩy Tráng Hán đứng giữa, che khuất tầm nhìn của Lâm Dục Đường. Hắn đã không còn cách nào khác với đôi nam nữ quá trắng trợn này nữa, đành để lão tam chịu thiệt thôi.

Buổi trưa cả đám bước ra từ hội trường của thư viện, Lăng Triêu Tịch cũng ra khỏi nhà vệ sinh nữ, hai mắt đỏ hoe, nhưng trên khuôn mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng.

Lâm Dục Đường an ủi: “Tham gia là thắng rồi”.

Lăng Triêu Tịch định nói gì đó nhưng lại kìm lại, không muốn so đo. Thẩm Hi và Hà Chi Châu cùng bước tới, một người mặt không đổi sắc, một người bước chân nhẹ nhàng. Tráng Hán đứng bên Lâm Dục Đường, khẽ nói: “Lão tam, chắc chắn là đang diễn đây”.

Hầu Tử cũng vỗ vai Lâm Dục Đường: “Lão tam, tôi luôn cảm thấy lão đại và Thẩm mỹ nhân kì lạ lắm, chúng ta phải bình tĩnh, rất có khả năng bọn họ đang cố ý trêu tức cậu, chuyện tình cảm chẳng phải luôn thế sao, càng quan tâm tới cậu thì càng muốn chọc tức cậu”.

Lâm Dục Đường khẽ “ừ” một tiếng, mặc dù không nói gì nhưng cũng nghe theo lời Hà ừ Tử. Anh cũng cảm thấy khả năng Thẩm Hi và Hà Chi Châu diễn kịch khá cao, nghĩ như vậy anh lại bình tĩnh hơn một chút. Nếu không anh có thể làm được gì chứ, lại xông lên đánh nhau một trận à? Nếu Hà Chi Châu lại bày ra pose tung quye ́n như lầ ́n trước, anh phải làm the ́ nào?

Ngày mai Lăng Triề ́u Tịch về ́ thành phố W.

Hà ừ Tử và Tráng Hán sắp xếp ăn tối, sau bữa tối thì đặt phòng KTV ở cạnh trường, một là cảm ơn Lăng Triề ́u Tịch đã mang vịt cay tới, mặt khác phòng 921 muố ́n tụ tập để hóa giải mộ ́i căng thẳng giữa lão tam và lão đại.

Anh em như tay chân, phụ nữ như quầ ́n áo. Bất kể nói the ́ nào, Thẩm mỹ nhân hẹn hò với lão tam hay lão đại, chẳng phải đề ́u là người của phòng 921 sao? Tráng Hán cảm thấy hai đề ́u này không có gì khác biệt, dù sao Thẩm mỹ nhân cũng đâu có hẹn hò với hắ ́n.

Phòng 921 tụ tập, Thẩm Hi đương nhiên phải đi theo, Hà Chi Châu ngăn cô lại: “Không được đi”.

Thẩm Hi nhăn mặt: “Đương nhiên phải đi chứ, em đại diện cho anh, nếu không đi mọi người lại nghĩ anh không hòa hợp với mọi người”.

Thái độ của Hà Chi Châu rấ ́t kiên quye ́t: “Tôi thà để mọi người cảm thấy mình không hòa hợp còn hơn”.

“Được rồi”. Thẩm Hi nói: “Vậy em về ́ phòng khóc một trận”.

Hà Chi Châu kéo tay Thẩm Hi, lại phải nhượng bộ rồi. Trước đây anh không dễ thay đổi nguyên tắ ́c của mình, bây giờ anh không còn nguyên tắ ́c nữa.

Thắm Hi và Hà Chi Châu không ăn tối cùng đám Hậu Tử, vì Thắm Hi không ăn nổi nếu ngồi với Lăng Triêu Tịch. Cô và Hà Chi Châu tới nhà hàng đồ Tây lần trước, bữa tối kết thúc, cô ngồi sau xe đạp của Hà Chi Châu đi tới KTV.

Trên xe đạp, cô ôm eo “mình”, hỏi Hà Chi Châu ngồi trước: “Hà đại ca, anh nói xem hôm nay em thể hiện được không?”.

Hà Chi Châu không nói gì, ngay cả ý muốn trả lời cũng không có. Thắm Hi do dự một chút, cô đưa tay vạch một đường lên lưng “mình”, cô biết chỗ này của “mình” từ bé đã rất dễ nhột. Hà Chi Châu làm sao chịu nổi sự trêu đùa này, mặt đỏ bừng, anh gào lên: “Tối... tối”.

Như thế Thắm Hi mới dừng lại, nhanh chóng đáp: “Cảm ơn!”.

Hà Chi Châu hừ lạnh một tiếng. Thắm Hi được voi đòi tiên: “Hà đại ca, sau thử nghiệm vừa rồi của em, anh thuộc loại người ăn đòn mới nhận tội”.

“... Câm miệng”.

Hà Chi Châu đi tới giao lộ, vì đông người nên Thắm Hi tự giác nhảy xuống xe. Hà Chi Châu cũng xuống xe, giao xe cho Thắm Hi dắt. Trên đường phố đầu hạ có rất nhiều xe tải bán dưa hấu, Thắm Hi có ý muốn mua. Cô nói với Hà Chi Châu: “Anh đi KTV trước đi, em phải đi mua cái này trước đã...”.

“Không được”. Hà Chi Châu vô tình lên tiếng: “Muốn mua dưa chứ gì”.

Không ngờ bị đoán trúng rồi! Thắm Hi hỏi ngược lại: “Sao anh không đồng ý, em mua dưa tới anh cũng được ăn cơ mà”.

Hà Chi Châu nói không chớp mắt: “Bởi vì tôi không muốn người ta nhìn thấy Hà Chi Châu ôm một quả dưa hấu to bự đi vào KTV, so

với danh tiếng, việc ăn dưa hấu không có bất cứ sự há p dẫn nào với tôi cả”.

Thẩm Hi chu môi không vui.

Bảy rưỡi tối, cô và Hà Chi Châu đến quán KTV náo nhiệt nhất ở gần trường đại học, sau đó tới phòng Hâu Tử đã đặt sẵn. Trong phòng có Hâu Tử, Tráng Hán, Lâm Dục Đường, Lăng Triêu Tịch và Trương Nhiên do Tráng Hán gọi tới. Dưới ánh đèn, không gian trở nên lấp lánh sắc màu, Trương Nhiên và Lăng Triêu Tịch đang song ca bài *Một người giống mùa hạ một người giống mùa thu* của Phạm Vĩ Kỳ.

Thẩm Hi dẫn theo Hà Chi Châu mặt dày chen vào giữa. Lúc ngó xuống, cô đột nhiên lôi trong lòng ra một quả dưa hấu nhỏ: “Nào, mọi người bỏ ra thôi”.

Hà Chi Châu chớp mắt nhìn với vẻ không thể tin nổi, hoàn toàn bị sốc, anh hỏi cô: “Cô mua khi nào thế?”.

Thẩm Hi đáp: “Ban nãy lúc anh đi gửi xe...”.

Cuộc đối thoại quá đẹp, Hâu Tử và Tráng Hán không dám nghe quá nhiều, nói gì tới Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường ngó cạnh Tráng Hán, tâm trạng rối bời nhìn màn hình lớn. Tráng Hán ghé sát Lâm Dục Đường, an ủi: “Mọi thứ đều là giả, mọi thứ đều là giả...”.

Hâu Tử bảo “Thẩm mỹ nhân” chọn bài, Hà Chi Châu xua tay từ chối. Anh nhìn quả dưa hấu trên nền đá hoa, vẫn không thể hiểu Thẩm Hi rốt cuộc đã làm thế nào mà nào giấu được quả dưa hấu ngay trước mắt anh...

“Thẩm mỹ nhân” không hát, Hâu Tử liền mời lão đại hát một bài, Thẩm Hi vui vẻ nhận lời, nói với Tráng Hán: “Mau chọn giúp tôi

bài *Nữ nhân hoa*, tôi muốn hát bài của Mai Diễm Phương...”.

Tráng Hán: “Hả?”.

Thắm Hi định nói lại lần nữa, đang định lên tiếng thì thấy sau lưng bị ai đó cáu, cô nhìn Hà Chi Châu, đau quá!

Vua giữ micro phòng 921 rất nhiều, nhưng tôi nay Lâm Dục Đường không hát, lão đại không hát, ngay cả Thắm mỹ nhân cũng không hát. Hâu Tử và Tráng Hán thuộc dạng bựa điển hình, nếu có ai tranh micro với họ, họ sẽ hát vô cùng hưng phấn, nếu không có ai tranh, độ hưng phấn cũng giảm dần.

Cuối cùng, mọi người cùng chơi bài, người thua sẽ phải kể một việc ghê tởm nhất mình từng làm trong đời. Nếu mọi người đều nói không có gì ghê tởm, người kể sẽ phải uống liền ba cốc bia. Trò chơi vừa thô tục vừa làm không khí sôi nổi hẳn lên này rõ ràng là do Tráng Hán nghĩ ra, nhưng ván đầu tiên, người thua lại là hắn.

Vì có Trương Nhiên ở đây nên Tráng Hán tỏ vẻ trong sáng, khẽ khàng mở miệng: “Ăn sâu riêng có tính không?”.

Tráng Hán bị phạt ba cốc.

Ván thứ hai, người dính chương là Hâu Tử, trước giờ hắn luôn là một cậu bé thật thà, hắn nói: “Tôi từng nghịch gi mũi”.

Được rồi! Đủ ghê tởm! Hâu Tử thuận lợi qua ván.

Ván thứ nhất và ván thứ hai của Thắm Hi được Hà Chi Châu giúp đỡ nên cô thấy rục rịch, ván thứ ba Hà Chi Châu vào nhà vệ sinh, cô bị Lâm Dục Đường hăm hại.

Hà Chi Châu vừa quay lại, đúng lúc Thắm Hi đang bị mọi người ép hỏi - Từ nhỏ tới lớn việc ghê tởm nhất từng làm là gì?

“Lão đại, đừng nói cậu không có nhé”, Tráng Hán cười hê hê.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, anh cũng nhìn cô, ý tứ viết rõ ràng trong mắt: “Cô uống bia phạt đi”.

Nhưng cô không cam tâm mà!

Lâm Dục Đường tựa lưng ra sofa, đầy hứng thú chờ đợi chuyện ghê tởm của “tình địch”.

Thẩm Hi nghĩ ngợi một hồi, cô vốn định nói chuyện ăn gỏi mũi, Hà u Tử đã nói chuyện nghịch gỏi mũi và đã qua rồi, cô ăn gỏi mũi chắc chắn không có vấn đề gì... chỉ là cô thực sự không thể nói ra ba từ “ăn gỏi mũi” trước khí thế lạnh lùng của Hà Chi Châu. Đầu óc cô quay mòng mòng, sau đó cô cầm hai cốc lên, một cốc đưa cho Lâm Dục Đường, một cốc mình cầm, nói rất chân thành: “Kiếp này việc ghê tởm nhất tôi từng làm chính là đào tường nhà lão tam, lão tam, xin lỗi”.

“...”. Lâm Dục Đường thật sự muốn hất cô cốc bia vào mặt “Hà Chi Châu”.

Thẩm Hi thuận lợi qua ván, cô quay đầu nhìn Hà Chi Châu, anh đang ngồi ở góc khuất nhất trên ghế sofa, tay chơi xúc xắc, anh định nổi nóng nhưng cơn giận cứ lớn vồn trong lòng ngực, kết quả là cơn giận không thể thoát ra ngoài, khóe miệng anh cong lên. Anh chưa từng nghĩ rằng kiếp này “mình” có thể đùa cợt tiện đến vậy.

Mười giờ tối, ngoài Hà Chi Châu ra, Thẩm Hi, Hà u Tử, Tráng Hán và Lâm Dục Đường đều trở về phòng 921, Hà Chi Châu về phòng 636 một mình. Thẩm Hi mệt phờ, nhưng cô vẫn không quên ngâm chân và mát-xa đùi.

“Thơm quá đi!”. Tráng Hán hít sâu một hơi.

“Khẩu vị” nặng mùi như vậy à? Cả người Thẩm Hi đổ về phía trước.

Lâm Dục Đường từ ban công đi vào, Tráng Hán lại cảm thán đầy chát văn nghệ: “Trên thế giới này chắc chỉ có nước rửa chân của lão đại là thơm thôi”.

Lâm Dục Đường bước lên nôn tới mức sắp phun cơm ăn tối qua ra để nơi rồi.

Đêm qua Hà Chi Châu mất ngủ, nửa đêm đầu là Hạ Duy Diệp nói chuyện điện thoại, nửa đêm về sáng là Đậu Đậu nghiến răng. Mãi đến bốn, năm giờ sáng mới chợp mắt nghỉ ngơi một chút.

Sáng sớm hôm sau, anh bước từ nhà vệ sinh ra, Hạ Duy Diệp đã dậy, đang gục trên bàn học khóc thút thít, Trần Hàn đứng bên an ủi. Đậu Đậu nháy mắt, dùng khẩu hình nói cho anh biết, Hạ Duy Diệp khóc vì có người cướp “Hà Chi Châu” của cô ta.

Hà Chi Châu bình tĩnh trở về chỗ ngồi của mình, sau đó thực hiện “lời dặn dò của ai đó” mỗi ngày, bôi kem dưỡng da lên mặt, vẽ mặt thảo nhiên, động tác cứng nhắc, giống như đang tra đầu lau chùi cho máy móc để chống hạn gỉ. Sau cùng, ngón tay bắt cần chạm vào môi, cảm giác mềm mại khiến tim anh rung động.

Đúng lúc này Đậu Đậu đột nhiên từ ban công nhào vào hét lên: “A Hi, Hà Chi Châu lại mang bữa sáng tới cho cậu kìa”.

Hạ Duy Diệp bùng mặt, càng thêm bi thương.

Hà Chi Châu quay người đi xuống lầu lấy đồ ăn sáng, Đậu Đậu nhìn bóng cô cảm khái: “Con gái có người thương bướng bỉnh thật đấy!”.

Hạ Duy Diệp đứng lên giận dữ đá bay ghế của “Thẩm Hi”. Trăn Hàn thử lên tiếng: “Tớ thấy gần đây Thẩm Hi thật quá đáng, làm gì có ai như cậu ấy”.

Đậu Đậu pha một bát bột ăn liền, vừa ăn vừa bênh bạn: “Rõ ràng Hà Chi Châu cứ bám lấy A Hi của chúng ta mà, như thế có gì không đúng đâu, nếu Hà Chi Châu theo đuổi cậu, cậu không đồng ý chắc?”.

Trăn Hàn không thèm để ý câu phản bác của Đậu Đậu, nhưng lòng dạ lại có chút rối bời. Hạ Duy Diệp vẫn đang giận dữ, Trăn Hàn liếc nhìn cô ta một cái, cũng thấy phiền, liền dọn dẹp lại đồ một chút rồi đi tập múa. Gần đây tâm trạng Trăn Hàn khá tốt, cô Ôn tới tìm cô ta, nói sẽ dành tiết mục biểu diễn mừng ngày thành lập trường vô n của Thẩm Hi cho Trăn Hàn. Đây là tiết mục quan trọng nhất trong buổi kỉ niệm, khi đó Hạ Duy Diệp vì chuyện này mà xích mích với Thẩm Hi, nhưng Thẩm Hi ngớ c nghệch cứ tưởng xích mích vì chuyện nước nóng.

Hôm nay là cuối tuần, mí mắt Hà Chi Châu cứ giật giật, dù sao từ ngày quen Thẩm Hi anh rất “đen đũi”. Hạ Duy Diệp và Trăn Hàn đi dạo phố. Anh từ chối lời mời đi ra ngoài cùng Đậu Đậu, ở nhà viết chương trình. Ngồi trước máy tính, anh lúc viết lúc ngừng, đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh đứng dậy đi ra mở, tựa khung cửa nhìn người đàn ông trung niên ở bên ngoài, đôi mày chau lại. Người đàn ông trung niên đứng ngoài cửa cũng chau mày, bất động nhìn anh.

Hà Chi Châu thử lên tiếng trước: “Bác là...”, lời chưa dứt, đâu anh đã bị người đàn ông trung niên túm lấy lời từ bên trái qua bên

phải: “Thảm Tiểu Hi, con còn giả bộ với bố nữa có tin tháng sau bố chỉ gửi cho con một phần ba tiền sinh hoạt không hả!”.

Hà Chi Châu thật sự sợ người, bố Thảm Hi... đến rồi.

Bố Thảm cố ý làm mặt dữ, hi vọng có thể dọa nạt cô con gái không hiểu chuyện của mình, không ngờ chẳng hề hiệu quả. Hôm nay ông đến thành phố S họp, nhân tiện tham gia buổi tiệc rượu của một người bạn. Ông nhớ tới con gái, sợ con bé vẫn đang đau lòng vì bị cắt bớt tiền sinh hoạt nên mới đặc biệt mang hoa quả và vịt quay con gái thích ăn nhất đến thăm.

Kết quả... con gái thực sự không cần bố nữa sao?

Con gái bảo bố không “ưa nặng”, Thảm Kiến Quốc đành phải nhẹ nhàng, đưa tay xoa đầu “con gái”, định khen con lại đáng yêu hơn rồi, sau đó ông phát hiện ra mình không khen nổi.

“Hi Hi... sao con xấu đi vậy...”. Thảm Kiến Quốc khó mà chấp nhận kiểu tóc mới của con gái, ông cảm thấy giống một ngôi sao nào đó thì phải? Tên gì nhỉ?... Cao Hiểu Tùng? Đúng, chính là Cao Hiểu Tùng!

Hà Chi Châu gượng gạo quay đầu sang một bên, cuối cùng không nhìn nổi hét lên: “... Đủ rồi”.

Thảm Kiến Quốc lập tức rút tay lại, vui vẻ xách đồ ăn vào phòng kí túc của con gái, nhân tiện tham quan phòng luôn, ông vô cùng hài lòng, nói: “So với lần trước bố tới đã gọn gàng hơn nhiều, có tiến bộ, con gái rất đáng khen”.

“Cảm ơn bố”. Hà Chi Châu rửa cốc trước đây của Thảm Hi rồi tới cây nước rót nước cho bố Thảm.

Bô Thâm ngò i trước bàn học của con gái, đón cô c nước, mỉm cười vui vẻ: “Tóc đã cắt ngắn, nhưng hiệ u thảo hơn rô i...”.

Hà Chi Châu: “...”.

Bô Thâm đưa mắ t nhìn bô n xung quanh, lại một lầ n nữa khen chẵn “con gái” gắ p: “Vô cùng tuyệt vời, gắ p chuẩn như bô hồ i trẻ, trước đây con cô tình lười không gắ p chẵn phải không”.

Hà Chi Châu chỉ biế t cười ha ha.

Đột nhiên bô Thâm đứng dậy: “Đúng rô i, Hi Hi, tô i nay bô dẫn con đi ăn đồ ngon, nhân tiện làm quen với mắ y chú mắ y bác”.

Trong lòng Hà Chi Châu có dự cảm chẳng lành, vội từ chố i, kế t quả là lời từ chố i chưa kịp thố t lên đã bị bô Thâm lôi ra khỏi phòng 636, sau đó đi ra khỏi tòa kí túc xá nữ số 6, lôi thẳng tới cổng trường, bị nhét vào một chiế c xe con màu đen.

Diên rô ! Người nhà họ Thâm có ai bình thường không? Sao lại khỏe như vậy... Hà Chi Châu hận cái thân gái của mình quá!

Hôm nay Thâm Hi đang chuyên tâm vắ t và nghiên cứu nên không đọc tin nhắ n của Hà Chi Châu ngay được. Sau đó cô nhìn thắ y tin nhắ n của Hà Chi Châu và một cuộc gọi nhờ. Thâm Kiế n Quố c đế n rô i.

Thâm Hi lao vội ra khỏi trường S, sắ c trời đã tô i, taxi đậu trước cổng trường không nhiề u, cô vội vắ y xe, nhưng các xe đề u đã có người. Nơi cô muố n đế n là đường Hoài Giang, ở đó có khách sạn và nhà hàng đắ t nhắ t thành phố S, Hà Chi Châu bị bô cô dẫn tới đó tham gia tiệc rượu...

Mười phút sau, cuố i cùng cô cũng vắ y được một chiế c xe, lái xe rắ t nề mắ t cô, nhắ n chân ga liên tục. Đế n nơi, Thâm Hi cảm kích

xòe ra một tờ năm mươi tệ: “Không cần trả lại”.

Chú lái xe vội kéo cô lại: “Soái ca, làm người phải tử tế, tổng cộng năm mươi tám tệ”.

Thẩm Hi tức tức rút thêm một tờ mười tệ đưa ra: “Lần này thực sự không cần trả lại đâu”, nói xong liền hỏa tốc chạy vào khách sạn sang trọng cách đó không xa.

Tiểu Châu Châu, chị mang hơi ấm tới đây!

Kết quả, chưa ra trận thân đã tàn khiến anh hùng lệ rơi ướt áo. Thẩm Hi bị đất tới mức không vào được thang máy. Khách sạn năm sao, muốn đi thang máy phải quẹt thẻ. Đáng tiếc, số tiền trên người cô còn không trả nổi tiền phòng theo giờ.

Thẩm Hi hạ quyết tâm đi thang bộ.

Tầng 1, tầng 2, tầng 3, tầng 4, tầng 5, tầng 6, tầng 7...
Thẩm Hi gục trên cầu thang, thở không ra hơi, cô cầm điện thoại nhìn địa chỉ Hà Chi Châu gửi tới: Phòng ăn số 6, tầng 28.

Hu hu, cô không muốn bò nữa, đôi chân dài giậm giậm xuống đất, lại bò dậy tiếp tục đi.

Tầng 20, tầng 21, tầng 23... tầng 28, cuối cùng cũng tới.
Thẩm Hi gập người như ngã vật ra đất, cô ngơ ngác nhìn lên đá hoa, sau đó bấm số gọi Hà Chi Châu, anh vừa nghe máy, cô đã không kiềm chế được ngóatic miệng cười: “Hi, đoán xem em đang ở đâu?”.

04

“Cậu ở... đoán cái đầu cậu ày!”. Một giọng đàn ông trung niên không dễ chịu chút nào vang lên trong điện thoại. Giọng ai thế này?

Thẩm Hi sững người, một lúc sau cô lên tiếng theo bản năng: “... Bô’”.

“Cậu gọi ai là bô’ hả? Cậu gọi điện thoại cho con gái tôi có việc gì? Cậu tuổi gì, lớp nào...”.

Thẩm Hi muốn khóc mà không có nước mắt, may mà phản ứng nhanh nên cô lập tức thay đổi cách xưng hô: “Bô’ Thẩm... chào bác Thẩm”.

“Bác... xin hỏi bô’ cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”. Nghe là biết giọng người trong điện thoại không vui chút nào.

Quả nhiên Thẩm Kiến Quốc để ý tới điều này, Thẩm Hi nhát định phải bịa ra tuổi nhỏ hơn... Cô háng giọng nói: “Bô’ cháu năm nay bô’ n mười”.

Thẩm Kiến Quốc im lặng, mấy giây sau mới lên tiếng: “... Vậy đúng là phải gọi bác rồi”.

Ha ha, ai bảo bô’ già rồi mới có con gái chứ! Thẩm Hi bụm miệng cười, cũng vui hơn hẳn.

Phía bên kia Hà Chi Châu đang ngò’i bóp trán, mặt lạnh băng ngò’i trên ghế sofa da ở sảnh nghỉ tầng một, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn điện thoại trong tay bô’ Thẩm. Bô’ Thẩm nhìn vẻ mặt giận dữ của “con gái”, tim khẽ run, sợ mình làm quá nên vội đưa điện thoại cho con: “Bô’ cũng chỉ là quan tâm con thôi mà, hình như là bạn cùng lớp con gọi tới, nghe giọng điệu không phải là đứa con trai tốt đẹp gì...”.

Hà Chi Châu vẫn lạnh mặt, cầm điện thoại, đi ra xa nghe điện.

“...”. Ông Thẩm thấy “con gái” nghe điện thoại còn cố ý đi xa mình, trái tim pha lê già cỗi lập tức vụn vỡ.

“Cô đang ở đâu?”. Hà Chi Châu đưa điện thoại lên tai nghe, hỏi luôn Thẩm Hi.

Thẩm Hi vẫn đang chìm đắm trong thành tích huy hoàng leo hết hai mươi tám tầng cầu thang, giọng cũng nhẹ bằng, có điệu dương dương tự đắc của con gái: “Anh đoán xem nào?”.

Hà Chi Châu hừ lạnh một tiếng: “Vậy tôi cúp máy đây”.

“Đừng mà...”. Thẩm Hi gào lên, vội nói: “Em đang ở cầu thang tầng hai mươi tám, em lén lút lên đây, bây giờ anh đi từ phòng ăn ra là có thể thấy em”.

Hà Chi Châu: “... Cô bò lên à?”.

Thẩm Hi có chút bất lực: “Em không có thể nên không đi được thang máy, hai mươi tám tầng đây, bò mệt chết mất”.

“...”. Hà Chi Châu đột nhiên có chút không nhẫn tâm, không nhẫn tâm nói cho cô biết anh đang ở sảnh nghỉ tầng một.

Thẩm Hi giục anh: “Tóm lại anh mau ra gặp em đi”.

“Gặp làm sao? Tôi đang ở đại sảnh tầng một rồi”. Hà Chi Châu thản nhiên nói: “Cô... từ từ đi xuống đi”.

“Cái gì?”. Thẩm Hi hoàn toàn sững người, sau đó ngơ ngác phệt mông xuống bậc cầu thang, xoay đôi chân dài: “Không...”.

Một tiếng “không” vừa giòn vừa mạnh, dùng âm vực trong vang của đàn ông nhưng lại mang ngữ khí ngây thơ đáng yêu của thiếu nữ, Hà Chi Châu nghe mà tai đau nhói, nhưng trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh một khuôn mặt trắng xinh hồng hào... anh mê mẩn giọng: “Đi xuống đỡ tốn sức hơn bò lên”.

Thẩm Hi không ngờ Hà Chi Châu lại tàn nhẫn như vậy, nhưng nếu anh thực sự bỏ mặc cô thì sẽ không tán hươu tán vượn với cô nữa giờ như vậy. Thẩm Hi bắt đầu xuống nước, thiếu mỗi nước lẫn lộn trên mặt đất ăn vạ: “Hà đại ca, anh lên đón em đi mà, cậu xin anh đây, chân em sắp tàn phế đến nơi rồi... Nó đâu chỉ là chân của em, nó cũng là chân của anh mà, sau này chúng ta đổi lại thân xác, anh bị tàn phế thì phải làm sao...”.

“Bộp...”. Đã ng sau đột nhiên vang lên một tiếng động, Thẩm Hi quay đầu lại nhìn: Chỉ thấy cô dọn vệ sinh khách sạn đang trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt hoảng hốt, cây lau nhà trong tay không may rơi xuống đất, miệng “A a” hai tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

Thẩm Hi nhìn bộ dạng của mình, nghĩ cô dọn vệ sinh chắc đã hiểu nhầm điều gì đó nên vội vàng chạy lên mấy bước: “Cô ơi, nghe cháu giải thích...”.

Cô dọn vệ sinh đâu muốn nghe giải thích gì đó, cứ vừa chạy vừa nói: “Cậu đừng đuổi theo tôi, đừng đuổi theo tôi...”.

Thẩm Hi vội đưa tay ra ngăn lại: “Cô ơi, cô nghe cháu giải thích được không?”.

Cô dọn vệ sinh sợ quá chạy mất, Thẩm Hi coi đó mà rút kinh nghiệm. Để không dọa người thứ hai, cô tìm góc khuất nhất trên cầu thang gỗ xuống, lặng lẽ cúi đầu, nhân tiện để mắt nhòm trong lòng. Không biết đến tới bao nhiêu Hà Chi Châu mới lên đến nơi.

Cùng lúc đó, cô dọn vệ sinh lúc này chạy lên tầng trên giờ phải quay lại để lấy đồ dọn vệ sinh bị rơi. Cô cẩn thận đi xuống, không nhìn thấy “thứ” đó mới bất giác thở phào, đang định cúi người nhặt đồ lên, thì sau lưng vang lên giọng nói: “Cô ơi, cô xuống nghe cháu giải thích à?”.

“Á...”. Cô dọn vệ sinh lại một lần nữa chạy lên tầng trên...

Thẩm Hi buồn bực, tiếp tục đếm: “1, 2, 3, 4, 5, 6... 100”, cô đếm một lượt từ 1 đến 100, sau đó sợ phiền phức nên lại đếm từ đầu: “1,2,3...”.

Càng đếm càng thất vọng, cô nghĩ Hà Chi Châu chắc không lên. Cô đang định đứng dậy đi xuống thì cửa an toàn ở hành lang bị đẩy ra, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hà Chi Châu - một Hà Chi Châu trong trang phục lỏng lẻo.

Thẩm Hi muốn cười quá. Hà Chi Châu từng bước đi về phía cô, nhìn xuống, nói: “Đứng dậy”.

Cô chìa tay về phía Hà Chi Châu: “Kéo em”.

Hà Chi Châu định mặc kệ cô, nhưng nửa giây sau vẫn đưa tay ra, hỏi: “Sao lại giày vò bản thân thành ra thế này?”.

“Không có thể thì không lên được chứ sao!”. Thẩm Hi cười tươi như hoa, cô làm một động tác tay, giọng khoe khoang như trẻ con: “Vì thế em bò lên, bò lên một mạch...”.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi đang hoa chân múa tay với mình, trong nháy mắt, tâm trạng trở nên vô cùng, vô cùng phức tạp. Một lúc sau khòe miệng anh nhếch lên: “Sao cô không gọi điện cho tôi sớm hơn?”.

Thẩm Hi có chút tủi thân: “Chẳng phải em sợ anh không ra ngoài được nên mới vội lên cứu anh sao...”.

Anh kéo cô dậy, cô phúi mông đứng lên, cúi đầu nhìn đôi giày cao gót dưới chân anh, lập tức bị thu hút: “Đẹp thế”.

Hà Chi Châu liên sầm mặt xuống.

Thẩm Hi biể t chắ c Hà Chi Châu bị ép đi giày cao gót nên kéo tay anh: “Xin lỗi, khiế n anh chịu uấ t ức rô ì”.

Nét mặt Hà Chi Châu đã thoải mái hơn, khi Thẩm Hi câ m tay anh, anh cũng tự nhiên câ m tay cô, dẫn cô vào trong thang máy, người phục vụ trong thang máy bấ m nút xuố ng.

“Sao anh lâu thế ?”. Trong thang máy, Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu giải thích: “Người lên đông quá”.

Thẩm Hi nghe xong dễ chịu hơn hẳn, thang máy từ từ đi xuố ng, cô lại hỏi Hà Chi Châu một số câu, ví dụ như bớ cô đang ở đâu.

Anh trả lời từng câu một cách khá nhẫn nại.

Thẩm Hi cúi đầ u, vô tình nhìn thấ y mình và Hà Chi Châu đang nắ m tay nhau, cô dè dặt rút tay ra. Lòng bàn tay bỗng dưng tro ng rỗng, Hà Chi Châu lạnh lùng dứt tay vào túi, kế t quả là dứt một hồ ì nhưng bộ đồ ì này không có túi. Anh chửi bậy một câu, ngắ ng đầ u lên nhìn số tầ ng đang nhảy.

Thang máy đi xuố ng tầ ng một của khách sạn, Thẩm Hi và Hà Chi Châu bước ra, từ xa cô đã nhìn thấ y bớ , lòng có chút hoang mang lo lắ ng. Cô sợ bị bớ đánh.

Thẩm Kiế n Quố c nhìn thấ y con gái mình đi cùng một chàng trai cao gầ y, thực sự chỉ muố n lao lên đánh cái tên thô ì tha đầ ng sau một trận. Nhưng ông không ngờ cái tên thô ì tha này lại dẻo mỗ đế n vậy.

“Bác là bác Thẩm ạ, bác trẻ quá, cháu phải gọi bác là chú mới đúng...”.

Bớ Thẩm: “... Như thế không hay lắ m”.

Thẩm Hi cười hi hi: “Ai bảo bác trẻ thế chứ”.

Bố Thẩm sầm mặt: “Bớt nịnh nọt đi, tại sao lại theo dõi con gái tôi”.

“Hiểu nhầm ạ”, trong lòng Thẩm Hi có phần lo lắng, cô chỉ Hà Chi Châu: “Con gái bác bảo cháu đến, lúc đó cháu đang học ở thư viện, cô ấy nói nếu cháu muốn theo đuổi cô ấy thì phải bỏ từ tám một lên tám hai mươi tám...”.

Hà Chi Châu quay người đi, hít sâu một hơi, mặc kệ cô thích bịa sao thì bịa.

Thẩm Kiến Quốc á khẩu trước lời giải thích của “tên thô i tha” này. Hóa ra là con gái mình cô tình gây sự, nhưng...

Thẩm Hi thấy bố chưa có ý định bỏ qua cho mình, cô xài chiêu cuối cùng: “Chú ơi, cháu nghe Thẩm Hi nói chú cũng có weibo, khá nổi trên mạng, cháu có thể follow chú không ạ?”.

Thẩm Kiến Quốc rất do dự, một lúc sau mới lên tiếng: “... Hùng sư trong gió, cháu tìm kiếm Hùng sư trong gió là được”.

Thẩm Hi dẫn Hà Chi Châu đi một cách thuận lợi. Cả đời này hiếm khi cô có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, mặc dù cuối cùng cô mệt gần chết, nhưng trong lòng lại ngập tràn sự kích động.

Taxi dừng lại trước cửa Tây của Học viện Sư phạm, cô vui vẻ nhảy xuống xe, sau đó mở cửa xe cho Hà Chi Châu, còn làm động tác “mời”.

Hà Chi Châu lừ cô một cái, bước xuống xe, kết quả là vừa không chú ý một cái đã bị vấp.

Tài xế ngồi phía trước chau mày, lắc đầu nghĩ: Con gái bây giờ không dịu dàng chút nào, còn là sinh viên nữa chứ.

Thẩm Hi vội đỡ Hà Chi Châu xuống, vì lòng kiêu ngạo và tự tôn Hà Đại Thôn không cho phép mình bị người khác dìu, anh đẩy tay Thẩm Hi ra, từng bước đi lên trước. Anh bước đi mạnh mẽ và kiên định, Thẩm Hi vội đuổi theo, đi ngang hàng với anh. Gió đêm mát rượi hiu hiu thổi đến, thoang thoảng hương hoa quả.

Cửa Tây là cửa vắng nhất của Học viện Sư phạm, con đường bên ngoài có thể nói là đường ranh giới giữa thành phố S và ngoại ô, qua đường quốc lộ chính là một vườn quả, vì thế bây giờ trong không khí mới thoảng hương hoa quả.

Nhưng cửa Tây cách kí túc xá nữ rất gần, vì thế Thẩm Hi mới bảo lái xe dừng ở con đường này. Có điều dù là gần nhất nhưng cũng phải đi bộ mất năm, sáu phút. Thẩm Hi nhìn chân Hà Chi Châu, mặc dù anh bước đi rất vững khiên giày cao gót tỏa ra “nét đàn ông” theo từng bước chân, cô vẫn nhìn thấy gót chân sung đỏ...

“Hà Chi Châu, em cố gắng nhé”. Thẩm Hi đột nhiên cúi người xuống trước mặt Hà Chi Châu, quay đầu lại nói.

Anh không thèm để tâm tới cô, sai chân đi về phía bên trái, cô lại nhảy sang bên trái như một chú cóc, anh đi về bên phải, cô lại nhảy sang bên phải.

Hà Chi Châu: “Thẩm Hi!”.

Thẩm Hi quay đầu lại, giương đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào anh: “Đề em cố gắng, nếu không em cần rút lương tâm lắm”.

Hà Chi Châu vừa tức vừa buồn cười, nhân lúc anh không để ý Thẩm Hi đã cố gắng lên lưng. Anh nấp sát trên lưng “mình”.

Người nhà họ Thảm đề`u mắ`c chứng cường ép người khác à?

Nói ra thì đây là lâ`n đầ`u tiên Thảm Hi cõng người khác, lúc còn nhỏ cô rấ`t muố`n có em gái, vì có thể cõng em gái trên lưng nô`đùa, sau này Thảm Kiế`n Quố`c kiế`m cho cô một em cún để cô cõng chơi... Thảm Hi cúi khom người, cô nhấ`t định sẽ cõng sao cho Hà Chi Châu thả`y thoải mái nhấ`t.

Hà Chi Châu bám hai tay vào vai Thảm Hi, giữ khoảng cách giữa hai người, anh thực sự không thả`y thoải mái chút nào. Thảm Hi bây giờ đang trong thân thể đàn ông, có sức lực xài mãi không hế`t, cô ước lượng “mình” trên lưng, nói với Hà Chi Châu: “Không ngờ em lại nhẹ như vậy”. Nói xong, để chứng minh “mình” nhẹ thật, cô tăng tồ`c, chạy như bay.

Hà Chi Châu ở trên lưng Thảm Hi bị xóc lên xóc xuố`ng, rã rời cả người, anh nói: “Cô chạy chậm thôi”.

“Ok”. Thảm Hi vui vẻ đờ`ng ý, cô chầ`m chậm dừng lại, sau đó đi ba bước, lùi một bước, đi ba bước, lại lùi một bước... giồ`ng như hồ`i bé cô nhìn bà nội đi bước Ương Ca⁽¹⁸⁾.

Hà Chi Châu hít sâu một hơi: “Thảm Hi, đủ rồ`i đầ`y”.

“Được rồ`i. Dừng!”. Thảm Hi hét lên rồ`i dừng lại, trở về` trạng thái bình thường, tiế`p tục đi. Hà Chi Châu bóp trán, muố`n nổi giận mà giận không nổi, anh thực sự không nghĩ rằ`ng trong đời lại có lúc mình để một cô gái cõng đi như thế` này.

Nhưng trong mắ`t người qua đường thì đây chính là đại soái ca cõng bạn gái đi dạo quanh vườn trường, thuộc loại hành vi xấ`u xa càng tỏ ra ân ái càng nhanh chóng chia tay.

Hôm nay Thảm Hi rất vui, không biết có phải vì sắc đêm quá đẹp, sao trời vừa nhiều vừa sáng, hay bởi cuối cùng cô cũng được làm anh hùng một phen. Trong thời gian này, cô và Hà Chi Châu cùng nhau trải qua nhiều điều, cùng che giấu bí mật chung không ai biết, từ xa lạ thành thân quen, cùng đối mặt với từng vấp ngã, giống như cùng đặt chân lên con đường thám hiểm, cùng đối mặt giải quyết khó khăn.

Trên con đường quanh khuôn viên trường luôn có sao sáng bầu bạn.

“Hà đại ca, lát nữa về anh nhớ ngâm chân nước nóng nhé”. Thảm Hi công Hà Chi Châu, dặn dò.

Sắc mặt Hà Chi Châu rất trầm tĩnh, anh khẽ “ừ” một tiếng.

Từ cổng Tây Học viện Sư phạm tới tòa kí túc xá số 6 phải đi qua một sân thể dục, Thảm Hi đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây, hai bên cây cối um tùm, có vài đôi tình nhân nấp sau những lùm cây ôm hôn thả m thiét.

Trăng lúc mờ lúc tỏ, gió thổi lá bay xào xạc.

Hà Chi Châu được Thảm Hi công trên lưng, tầm nhìn cũng cao hơn, anh dễ dàng nhìn thấy những cảnh không nên nhìn. Bất giác, anh thấy tim mình như nóng lên. Giờ này phút này, anh và Thảm Hi đang sát gần nhau thân mật thế này, Thảm Hi bước một bước, anh có thể cảm nhận được “nơi mềm mại trước ngực” ép sát vào tấm lưng gầy gò của “mình”.

Hà Chi Châu nhắm mắt lại, nếu bây giờ anh là một người đàn ông, trong sắc đêm thế này, anh cũng không ngại mà phạm sai lầm một lần. Cảnh sắc muôn hoa cây cỏ của đêm hè đã tạo nên thứ cảm xúc “tim chột rung động” thuộc về anh và cô.

Đột nhiên Thẩm Hi lẩm nhẩm hát, tiết tấu nhanh và sôi nổi, rất đáng yêu. Hà Chi Châu chăm chú lắng nghe, cảm thấy cũng hay, nhưng sao giai điệu này quen thuộc thế? Đột nhiên, huyết Thái Dương của anh giật giật - chẳng phải đây là nhạc nền cảnh Trư Bát Giới cõng vợ trong *Tây du kí* sao?

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, cảm giác nóng bừng và vấp vấp trong lòng lập tức tan biến hết.

“Lão Trư ta hôm nay rất vui, cõng vợ mới của ta, vừa đi vừa hát, vừa đi vừa hát, dọc đường cảnh đẹp biết bao...”.

Hà Chi Châu: “...”.

05

Thẩm Hi lẩm nhẩm hát về tới phòng 921. Cô đến trước bàn học, bật máy tính lên mạng. Cô nhớ tới chuyện tối nay phải thêm weibo của Hùng sư trong gió, nhưng Hà Chi Châu đâu có dùng weibo. Cô định lập một tài khoản cho anh, ID là “Tại Hà Chi Châu” đi.

Đăng kí tài khoản thành công! Cô dùng tài khoản “Tại Hà Chi Châu” theo dõi (follow) “Hùng sư trong gió”, nhân tiện dạo quanh weibo của Hùng sư, phần giới thiệu cá nhân của Hùng sư là: “Yêu vợ, thương con, tôi là Hùng sư trong gió, bước đi trong cảnh sắc tươi đẹp khi thời gian trôi như gió”.

Hùng sư tiên sinh có hơn 1000 fans, ông chia sẻ từng status của con gái “Ánh nắng ban mai”, có đợt “Ánh nắng ban mai” thích một ngôi sao nam, ngày nào cũng chia sẻ tin về ngôi sao nam đó, sau đó trang cá nhân của Hùng sư tiên sinh cũng ngập tràn tin như vậy. Ngoài những thứ đó ra, weibo của Hùng sư tiên sinh đều chia sẻ tin thể thao.

Hùng sư tiên sinh còn là một người đam mê ẩm thực, những status ông viết đều liên quan tới ăn uống, đúng kiểu chuyên đi “mua thù chuộc oán” điển hình.

Thẩm Hi dạo xong weibo của Thẩm Kiến Quốc, lòng vô cùng ấm áp, đang định viết bình luận cho Hùng sư tiên sinh thì thấy tài khoản “Tại Hà Chi Châu” đã bị Hùng sư chặn.

“...”.

Nguyên nhân Thẩm Kiến Quốc chặn weibo của “Tại Hà Chi Châu” rất đơn giản, ông cảm thấy thanh niên bây giờ thật không hiểu chuyện. Cái tên “Tại Hà Chi Châu” này đang theo đuổi con gái mình, vậy mà lại dùng tài khoản phụ theo dõi mình! Ông đã từng gặp nhiều người không hiểu chuyện, nhưng chưa gặp ai không hiểu chuyện đến mức này! Vì thế khi Hùng sư tiên sinh thấy “Tại Hà Chi Châu” theo dõi mình, ông lập tức chặn ngay...

Thẩm Hi buồn bực quá, cô lờ mờ đoán được nguyên nhân là do weibo “Tại Hà Chi Châu” ít fans quá, vì thế cô lấy tài khoản “Ánh nắng ban mai” của mình theo dõi “Tại Hà Chi Châu”, sau đó quay sang nói với Hâu Tử và Tráng Hán: “Tôi có weibo rồi, các cậu theo dõi tôi đi”.

Hâu Tử là tên nghiện weibo, lập tức theo dõi lão đại, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ vẻ nghi ngờ: “Lão đại, sao đột nhiên cậu lại dùng weibo thế?”.

Thẩm Hi坦然 nhiên đáp: “Thế theo yêu cầu của nữ sinh toàn trường mà”.

Được lắm, coi như mình chưa hỏi, Hâu Tử lặng lẽ bỏ đi.

Thẩm Hi lại bảo Tráng Hán theo dõi mình, Tráng Hán miễn cưỡng làm theo.

Yeah! Có hai fans rồi, Thẩm Hi muốn bảo Lâm Dục Đường cũng theo dõi mình, tiếc là không thấy anh đâu, cô hỏi Hâu Tử: “Lâm Dục Đường đi đâu rồi?”.

“Cậu ấy có bạn sinh nhật, đến quán bar ăn mừng rồi”.

Thẩm Hi bung một thau quần áo bẩn tới phòng giặt đồ, nước bẩn ướt áo phong của cô. Với một số chuyện, nếu nói cô không buồn là nói dối.

Trước đây Lâm Dục Đường không thích ồn ào, anh chúa ghét những cuộc xã giao vô nghĩa. Chỉ là, con người sẽ thay đổi, xấu đi hoặc tốt lên, trở nên trưởng thành hoặc tỉnh táo.

Trưa hôm sau Lâm Dục Đường mới về, vừa về đã ném vật ra giường. Thẩm Hi ăn trưa xong về phòng, trong phòng chỉ có cô và Lâm Dục Đường. Cô thấy anh nằm trên giường, đi tới đặt tay lên trán anh, xem anh có bị sốt không.

Anh không phát hiện ra, vẫn ngủ say giấc. Bên ngoài mây đen cuộn cuộn, báo hiệu sắp có sấm chớp mưa rào, cô vội vàng ra ban công thu quần áo. Khi cô mới thu được một nửa đồ thì có tiếng gõ cửa, cô định đi vào mở cửa phòng, nhưng nhớ ra là cửa không đóng, nên ngẩng đầu xem ai tới. Sau đó cô nhìn thấy Lăng Triêu Tịch.

Ban công và phòng kí túc được ngăn cách bởi cửa đẩy và rèm cửa, Lăng Triêu Tịch không nhìn thấy bên ngoài nhưng Thẩm Hi nhìn được bên trong. Lúc này Lâm Dục Đường đã tỉnh dậy, hình như anh rất bất ngờ khi thấy Lăng Triêu Tịch xuất hiện trong phòng mình.

Lăng Triề u Tịch đứng trước giường Lâm Dục Đường, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, có chút nghiêm túc nhưng cũng có chút như cười như nạo bản thân, cô ta nói: “Hôm qua Đại Đình gọi điện nói cậu không vui, tớ thấy bồn chồn trong người nên vội vàng mua vé tàu tới đây, đứng suốt quãng đường. Lâm Dục Đường, tớ biết cậu sẽ cảm thấy rất đột ngột, nhưng tớ vẫn muốn tới thăm cậu, xem cậu có ổn không...”.

Sắc trời bên ngoài càng lúc càng tối, những đám mây đen giăng kín bầu trời, bầu trời đen kịt như sắp ập xuống. Gió lớn cuốn cuộn như muốn thổi bay cây long não trên sân trường, những bông hoa trắng nhỏ trên cây rơi đầy mặt đất.

Một lúc sau, hạt mưa rơi xuống như bông rèm, tạo thành một tấm lưới cực lớn, vây Thẩm Hi vào thế giới nhỏ bên ngoài ban công. Cô đang ôm quần áo của cả phòng, trên cùng là áo sơ mi trắng của Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường là người dù giặt quần áo hay rửa bát đều nghiêm túc như làm thí nghiệm, chiếc sơ mi trong tay cô được giặt vừa sạch vừa không có mùi xà phòng.

Thẩm Hi nhớ tới một lần hồi Lâm Dục Đường học lớp mười một, toàn trường tổ chức cho học sinh đi xem phim, cô vừa luyện múa từ chỗ cô Khương về, liền cùng Lâm Dục Đường và bạn cùng lớp của anh đi xem phim.

Cô mặc đồng phục cấp hai chen giữa đồng phục cấp ba nên lập tức trở thành người nổi bật nhất. Có người hỏi Lâm Dục Đường cô là ai, Lâm Dục Đường cao hơn cô nên ản đầu cô nói: “Gái nhà tớ”.

Gái nhà tớ, nghe hay thế chứ. Kết quả, mọi người đều tưởng cô là em gái Lâm Dục Đường. Khi ấy cô luôn thắc mắc, cô và anh xứng đôi như thế mà bọn họ không nhận thấy sao?

Sau này cô mới biết, bởi vì trong mắt bọn họ còn có người xứng đôi hơn, chính là Lâm Dục Đường và Lăng Triêu Tịch.

Lâm Dục Đường là lớp trưởng, Lăng Triêu Tịch là lớp phó kỉ luật, bọn họ mới là cặp đôi trời sinh được mọi người công nhận.

Phim kết thúc cũng là lúc xếp chiếu, Lăng Triêu Tịch mua ba que kem từ cửa hàng nhỏ trong rạp chiếu phim, Thẩm Hi và Lâm Dục Đường mỗi người chọn một vị. Cô ăn được một nửa thì đòi anh đổi cho mình, anh đổi luôn không chút do dự.

Lăng Triêu Tịch mỉm cười nói: “Lâm Dục Đường, tình cảm của cậu và em gái tốt thế”.

Lâm Dục Đường lúc đó chỉ cười, nói: “Chẳng còn cách nào khác, chiếu quá đậm hư rồi”.

Cô không thích kiểu trả lời úp mở ấy, cô ăn nửa que kem của Lâm Dục Đường, nói với Lăng Triêu Tịch: “Em là bạn gái xịn của Lâm Dục Đường”.

Sau đó, Lăng Triêu Tịch không tỏ ra nhiệt tình với cô nữa.

Sau đó nữa, Lăng Triêu Tịch mỉm cười hỏi cô: “Hi Hi, có phải em hiểu nhầm gì không, chị và Lâm Dục Đường chỉ là anh em thân thiết thôi”...

Chỉ là anh em sao?

Một thời gian dài sau nữa cô đã thực sự tin lời Lăng Triêu Tịch, thậm chí cô ghét sự ích kỉ của mình, không thể chấp nhận mối quan hệ “bạn thân” quang minh chính đại của Lâm Dục Đường và Lăng Triêu Tịch.

Mãi đến sinh nhật năm ngoài của Lâm Dục Đường, đó là một buổi tối mùa đông tuyết trắng bay đầy trời, sau khi cô cùng anh chúc mừng sinh nhật, anh nhận được một cuộc điện thoại và nói với cô: “Anh ra ngoài chút, có bạn cấp ba đến tặng quà sinh nhật cho anh, anh ra ngoài lấy”.

Lâm Dục Đường ra ngoài, rất lâu sau không về, cô đi xuống tìm thì thấy anh và Lăng Triêu Tịch đứng cạnh nhau, Lăng Triêu Tịch còn đang khoác áo của anh.

Tuyết bay như bông, lướt qua từng ngọn đèn đường kiểu Âu. Đột nhiên, Lăng Triêu Tịch cúi người ném một quả cầu tuyết về phía Lâm Dục Đường, anh không tức giận mà phủi tuyết trên người đi, Lăng Triêu Tịch nghiêng đầu nói: “Chúc mừng sinh nhật lớp trưởng đại nhân”.

Nhà Lăng Triêu Tịch ở thị trấn, cô ta đặc biệt bắt hai tuyến xe để đến đây trong đêm tối tuyết rơi dày đặc, chỉ để tặng chiếc khăn cô ta tự tay đan cho Lâm Dục Đường. Con người vô tình cảm, Lâm Dục Đường trước giờ không thích khăn quàng cổ, nhưng chiếc khăn Lăng Triêu Tịch tặng, anh vẫn giữ gìn rất cẩn thận đến tận bây giờ.

Nếu một người luôn đứng ở một vị trí thích hợp ngắm nhìn bạn bằng ánh mắt dịu dàng chăm chú, khi bạn lạnh sẽ mang hơi ấm tới, khi bạn nóng sẽ đưa quạt tới, khi bạn buồn sẽ mang an ủi tới, khi bạn phiền lòng tới mức buồn bã, cô ấy sẽ biến thành một tia sáng chiếu sáng bạn... Người như thế yêu bạn, bạn có muốn không?

Cho dù là một viên đá cũng có thể bị ủ nóng, chẳng phải sao?

Lăng Triêu Tịch vừa dứt lời, phòng kí túc chìm vào bầu không khí im lặng kì quái. Lâm Dục Đường ngơ ngác, những lời của Lăng

Triề`u Tịch khiế`n anh chìm trong suy nghĩ. Anh hơi đau đầ`u, sau đó một chiế`c khăn mặt ướt đắ`p trên trán anh rơi xuô`ng...

Khăn mặt ướt được gắ`p thành hình chữ nhật, vớ`n đặt trên trán anh.

Chế`t tiết, ai làm thế`? Lâm Dục Đường nhìn chiế`c khăn mặt, chính là chiế`c khăn màu trắ`ng ngà của Hà Chi Châu. Vì thế` chiế`c khăn mặt này do Hà Chi Châu đắ`p lên trán cho anh?

Anh lập tức phân tâm, một cảm giác khó hiểu đã kéo anh ra khỏi suy nghĩ về` tình cảm của Lăng Triề`u Tịch. Anh nhìn Lăng Triề`u Tịch, thấ`y mình phải suy nghĩ về` những lời cô` ấy vừa nói, nhưng đầ`u anh lại cứ miên man nghĩ tới chiế`c khăn mặt của Hà Chi Châu...

Lăng Triề`u Tịch thấ`y anh không nói gì, mảy mắ`t cong cong: “Quả nhiên là bệnh không nhẹ, nhìn cậu ngồ`c hẩn đi. Lốp trưởng, nế`u đầ`u óc cậu vẫn chưa hỏng hẩn, có thể rót cho tớ một cô`c nước không?”.

“Ừ”. Lâm Dục Đường lê đôi dép lê màu xanh đi tìm cô`c dùng một lầ`n, nhưng cô`c đã bị dùng hế`t. Anh cúi đầ`u nhìn đồ`ng hồ` trên tay, quay người nói với Lăng Triề`u Tịch: “Cậu ăn chưa?”.

Lăng Triề`u Tịch lắ`c đầ`u.

Lâm Dục Đường: “Vây cùng đi ăn nhé, bên ngoài cũng nhiề`u đồ` uồ`ng hơn”.

Lăng Triề`u Tịch thông minh chớp chớp mắ`t, nói thẳng: “Lâm Dục Đường, tớ uồ`ng nước bắ`ng cô`c của cậu cũng được mà”.

Lâm Dục Đường đứng bên cây nước, nhắ`t thời không nói gì. Một lúc sau anh mới lên tiế`ng: “Cậu đợi chút, tớ đi rửa”.

Thẩm Hi dựa vào cửa đây ở ban công, mưa lớn giăng khắp trời, bên tai cô là tiếng mưa lộp bộp ồn ào. Ban công bị ướt, lâu lắm rồi không mưa, đột nhiên mưa thế này như muốn làm ướt cả thế giới.

Cùng lúc đó, Lăng Triêu Tịch trong phòng tiến hai bước về phía Lâm Dục Đường, ngẩng đầu lên hỏi: “Tâm trạng cậu không tốt là vì Thẩm Hi à?”.

Lâm Dục Đường cầm cốc, cúi đầu: “Đó là chuyện của tớ”.

“Nhưng cũng là chuyện của tớ”, Lăng Triêu Tịch nói.

Lâm Dục Đường ngược mắt nhìn. Lăng Triêu Tịch cười nhạo bản thân, sau đó chăm chú nhìn Lâm Dục Đường, giọng vừa dễ nghe vừa nghiêm túc: “Bởi vì tớ không muốn người đàn ông mình thích bị một người con gái khác giày xéo dưới chân”.

Giày xéo... Lâm Dục Đường nhìn Lăng Triêu Tịch, trong ánh mắt không chỉ có sự kinh ngạc. Anh gọi tên Lăng Triêu Tịch vừa như muốn ngăn lại vừa như cổ vũ cô ta nói tiếp.

Lăng Triêu Tịch tiếp tục nói: “Kể ra thì hai chúng ta cũng thú vị thật, lúc đi học mọi người đều nói chúng ta là một đôi, nhưng chúng ta không ở bên nhau, tớ nghĩ chúng ta còn thiếu duyên phận. Sau đó tớ nghĩ chúng ta làm bạn bè cũng tốt, không có tình nhân cả đời, nhưng có bạn bè cả đời...”.

“Cho đến tận trước tớ vẫn nghĩ như vậy... kết quả, những gì tớ nghĩ thật là nực cười, nghe nói cậu vì tâm trạng không vui nên đi uống rượu, trong lòng tớ đầy hoang mang lo lắng, sau đó đã mua vé tàu tới đây”.

“Lâm Dục Đường, tớ nghĩ tớ thích cậu hơn những gì tớ tưởng tượng, cậu nói tớ phải làm thế nào đây?”.

Phải làm thế nào đây?

Xúc động quá đi! Thảm Hi ngẩng đầu nhìn mây đen vùn vủ phía chân trời, cô muốm thay Lâm Dục Đường đồng ý quá. Đột nhiên, cô đã hiểu rõ nguyên nhân suốt những năm qua mình ghét Lăng Triêu Tịch là gì. Trong lòng rõ ràng thích chết đi được nhưng vẫn cứng mồm nói chỉ là quan hệ anh em đơn thuần; rõ ràng có mục đích nhưng luôn làm bộ không quan tâm; rõ ràng tính toán mưu kế đủ đường nhưng ngoài miệng vẫn nói “Tớ phải làm thế nào?”.

Thảm Hi thấy ghê tởm tới mức buồn nôn. Cô nghĩ, cho dù cô và Lâm Dục Đường không ở bên nhau, cô cũng không thể để Lăng Triêu Tịch hót tay trên được, cho dù Lâm Dục Đường có chút mập mờ không rõ ràng, nhưng Lăng Triêu Tịch không xứng.

Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa ban công, gió lạnh lập tức lùa vào phòng, hát cao táp rèm che màu vàng nhạt. Cô đứng giữa táp rèm bị gió cuốn lên.

Lâm Dục Đường quay đầu lại, có chút ngớ người. Người này sao đột nhiên chui ra thế?

Lăng Triêu Tịch giật mình sững ra, lắp bắp: “Hà Hà Hà... Chi Châu...?”.

Thảm Hi ném hết đồ ng quàn áo lên giường Lâm Dục Đường, sau đó ngò vào chỗ của mình, bộ mặt đầy vẻ coi thường, nhưng cô tức giận thật, đập mạnh tay xuống bàn hai cái.

Lăng Triêu Tịch then quá hóa giận: “... Anh nghe trộm?”.

“Tôi nghe trộm?”. Thẩm Hi chỉ tá m biến 921, không chút khách khí hỏi lại Lăng Triề u Tịch: “Tôi lại đang muố n hỏi cô, từ lúc nào nữ sinh có thể vào phòng nam sinh vậy? Hơn nữa còn là nữ sinh trường ngoài”.

Lăng Triề u Tịch thực sự chưa bao giờ gặp chàng trai nào độc mô m như thế này, mặt lập tức đỏ bừng lên. Cô ta ngắ ng đầ u nói với Lâm Dục Đường, giọng vừa giận dữ vừa tủi thân: “Lâm Dục Đường, tớ xuô ng dưới lầ u đợi cậu”.

Lâm Dục Đường liế c nhìn chàng trai không biế t tại sao lại đập bàn, gắ t đầ u: “Cậu xuô ng trước đi”.

Lăng Triề u Tịch rời khỏi đó, Thẩm Hi lại im lặ ng, chỉ ngồ i khoanh tay trước ngực.

“Thực ra tôi...”. Lâm Dục Đường định giải thích, vừa lên tiế ng, lòng đã thầ m chửi đổng. Mình giải thích với Hà Chi Châu làm gì chứ! Anh nhìn Hà Chi Châu đang lạnh lù ng như băng, liề n đổi cách khác hóa giải sự ngượ ng ngừng trong lòng: “Cậu vừa ra thu quầ n áo à?”.

Không lên tiế ng còn ỏ n, vừa lên tiế ng đã chọc vào cơn giận trong lòng Thẩm Hi, cô tiện tay cầ m túi đựng bút hình con ế ch trên bàn học ném vào người Lâm Dục Đường.

“Lâm Dục Đường, cậu là đồ ` khô n nạn”.

Lâm Dục Đường nhanh nhẹn đón lầ y con ế ch, chớp chớp mắ t, chấ n động toàn thân.

Thẩm Hi quay đầ u lại giận dữ nhìn Lâm Dục Đường, khóe mắ t đỏ ứ ng. Cô giận vì anh không từ chố i, lại có chút bất lực, bất kể cô coi thường Lăng Triề u Tịch thế nào thì trong mắ t anh, Lăng Triề u Tịch luôn là một cô gái tồ t biế t cô ` gắ ng phầ n đầ u.

Lâm Dục Đường nơm nớp lo sợ khi bị nhìn như vậy, anh thấ ý bất an vô cùng : “Hà Chi Châu, cậu đừng khóc đấ ý”.

“Ai khóc chứ!”. Thầm Hi khịt mũi, cô quyết định rõ ỉ, phải nói hết với Lâm Dục Đường, bất kể anh có quan tâm hay không. Cô đứng thẳng người, vừa chăm chú vừa nghiêm nghị nhìn anh: “Lâm Dục Đường, tôi có chuyện muố n nói với cậu...”.

Nói gì? Hà Chi Châu muố n nói gì với mình? Lâm Dục Đường trợn mắ t, trong lòng tràn đầ y một dự cảm, anh nghĩ tới mấ y câu nói đùa vô ý hôm trước của Tráng Hán và Hầ u Tử: “Lão tam, cậu nói xem có phải lão đại yêu cậu nên mới cô ý cướp Thầm mĩ nhân không”.

Lẽ nào là như thế thật...

Chế t tiết! Sao mình lại đen đũi như vậy chứ! Lâm Dục Đường vội vã quay người đập cửa bỏ chạy khỏi kí túc xá.

Chương 6

01

Sắc trời đã tối hẳn, tiếng sấm rền vang, những tia chớp xoẹt ngang như muôn xé rách bầu trời. Phòng 921 chỉ còn một mình Thẩm Hi. Tráng Hán và Hà Tử đi gặp bạn trên mạng. Bây giờ chắc Lâm Dục Đường đang ở bên Lăng Triều Tịch.

Thẩm Hi ghét mưa gió vào đêm tối, có điều u thời tiết như thế này khiến cô nghĩ tới một khả năng. Cô cảm ô đi tìm Hà Chi Châu. Trường S đã có trăm năm lịch sử, công trình thoát nước của trường làm không tốt chút nào. Rõ ràng chỉ mưa xối xả hơn hai tiếng, nhưng các con đường của trường S đã ngập sâu nửa thước, Thẩm Hi đành phải cúi người xắn quần lên mà đi.

Lúc này Hà Chi Châu đang đứng ngoài ban công lộ thiên của kí túc xá nữ. Anh đang nhớ lại hồ i ức mình đã quên lúc rơi xuống biển ngày hôm ấy. Đáng tiếc, đầu óc con người không như máy tính có thể lưu dữ liệu vào con chip.

Hà Chi Châu đứng rât lâu, bóng dáng thẳng tắp và cô đơn. Trong đêm mưa to gió lớn thế này, mấy người trong phòng 636 nhìn “Thẩm Hi” mà nổi gai ốc, Trần Hàn và Hạ Duy Diệp đưa mắt nhìn nhau, Hạ Duy Diệp nói với vẻ không tự nhiên: “Cậu ấy làm sao vậy, đã đứng đó gần nửa tiếng rồi”.

Trần Hàn lắc đầu.

Chỉ có Đậu Đậu dám đi lên khẽ hỏi: “A Hi, cậu đang hút vào người tinh hoa của trời đất à?”.

Hà Chi Châu không muốn tiếp chuyện Đậu Đậu, quay đầu lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đậu Đậu, đành gác câu hỏi trong lòng sang một bên. Lúc anh quay người định vào phòng thì vô tình nhìn thấy Thẩm Hi đang cầm ô đi cách sân thể dục không xa.

Cô dùng thân thể của anh, lúc đi đường còn cẩn thận tránh từng vũng nước, bước chân nhẹ nhàng như chuồn chuồn điểm nước, có sự linh hoạt trời sinh.

Không biết tại sao rõ ràng anh đang nhìn hình ảnh của mình nhưng trong đầu lại tự nhiên hiện lên hình ảnh trước đây của Thẩm Hi. Hai hôm nay anh tìm kiếm những video múa của cô trên mạng, anh không có hứng thú với môn múa nhưng vì cô, anh đã thấy con gái khi múa rất đẹp...

Hà Chi Châu quay người đi xuống dưới lầu, Đậu Đậu vào phòng hưng phấn kêu lên: “Hà Chi Châu lại mang bữa đêm tối cho A Hi đấy”.

Hạ Duy Diệp nổi cơn tam bành.

Thẩm Hi đi tới kí túc xá vốn là của mình, định gọi điện thoại cho Hà Chi Châu. Cô vừa cầm di động lên thì thấy Hà Chi Châu đi từ bên trái của tòa kí túc xá tới, anh thay đổi hoàn toàn khí chất trên người cô, khí chất lạnh lùng đó vô cùng hài hòa với bối cảnh như tranh thủy mặc lúc này.

“Có việc gì à?”, Hà Chi Châu lên tiếng hỏi.

Thẩm Hi vội nói ra nguyên nhân mình vất vả tới đây. Cô chỉ sấm sét trên trời, vẻ mặt nghiêm túc thương lượng: “Anh nói xem chúng ta

bị sét đánh một nhát liệu có đổi về` được không?”.

Hà Chi Châu đi tới bên trái Thẩm Hi: “Nguyên lí nào?”.

Thẩm Hi không tự tin lắm: “Có vẻ như trong nhiều bộ phim đều`u như thế`”.

Hà Chi Châu khẽ nhếch mép: “Xem ra cô đã bị sét đánh rồi”.

“Đâu có”. Thẩm Hi không nghe ra ý châm biếm trong câu nói của Hà Chi Châu, còn ra vẻ trịnh trọng nói: “Một mình em đâu dám bị sét đánh, chắc chắn phải cùng anh bị đánh chứ, một người bị sét đánh không ra kết quả được đâu”.

Hà Chi Châu đi lên phía trước, một lúc sau quay đầu lại, nói: “Ồ, hóa ra chưa bị sét đánh à, vậy đầu óc sao lại như đã bị sét đánh thế`?”.

“Hà Chi Châu!”.

Thẩm Hi tức giận đi lên, kéo cánh tay anh: “Sao anh lại đối xử với chiến hữu của mình như thế`?”.

Chiến hữu... thôi được!

“Được rồi, tôi xin lỗi”. Hà Chi Châu nhìn bộ dạng tức giận của Thẩm Hi, đột nhiên cảm thấy mình không biết dỗ dành con gái giống như những cậu trai ngu ngốc. Trước đây anh thấy rất ngứa mắt khi nhìn những người xung quanh mình yêu đương, cảm thấy họ giống như học sinh tiểu học chơi trò vợ chồng. Kết quả, ngay cả trình độ của học sinh tiểu học anh cũng không có, trình độ của anh chỉ ở mức mẫu giáo mà thôi.

Thẩm Hi có chút không vui, từ nhỏ tới giờ cô ghét nhất là bị người khác nói đầu óc có vấn đề`. Nhưng vì Hà Chi Châu đã xin lỗi,

cô vẫn nói: “Không có gì”.

Hà Chi Châu khẽ cười, đưa tay cầm tay Thẩm Hi rất tự nhiên: “Thẩm Hi, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện đi”.

Thẩm Hi gật đầu, tay trái cô có hơi ấm, hóa ra nó đang được Hà Chi Châu nắm lấy.

Thẩm Hi không ngờ Hà Chi Châu lại dẫn cô tới quán nét đối diện trường học. Trong quán nét, không khí ngột ngạt, cô vừa bước vào đã ho sặc sụa. Đây là lần đầu tiên cô vào quán nét, không ngờ lại tệ thế này. Mặc dù là quán nét mở đối diện trường S, nhưng bên trong phần lớn là các thanh niên lông bông, còn có học sinh cấp hai, cấp ba mặc đủ kiểu đồ ng phục nữa.

Hà Chi Châu mở cửa một phòng bao sạch sẽ, Thẩm Hi bước vào liền kéo rèm cửa ra, mở cửa sổ chớp, đợi không khí trong lành bao trùm cả căn phòng cô mới ngồỉ xuống.

Phòng tình nhân, bên trong có hai máy tính và ghế sofa đôi thoải mái. Hà Chi Châu mở máy, sau đó cắm USB, không lâu sau trên màn hình hiện lên hình ảnh. Thẩm Hi sán lại gần Hà Chi Châu, chăm chú nhìn hình ảnh trên máy tính.

Vẫn là mặt biển, bầu trời sao, du thuyền, nhưng phức tạp và cụ thể hơn lần trước, Hà Chi Châu đã tìm tất cả tin tức khác lạ về bầu trời sao hôm đó, dựng mô hình Stellarium⁽¹⁹⁾.

Thẩm Hi từ trước đến giờ luôn là “vua khen”, mặc dù cô không hiểu gì nhưng vẫn khen ngợi: “Hà đại ca, anh thật lợi hại”.

“Thế ư, nhưng trước mắt tôi vẫn chưa có tiền triển gì cả”. Từ nhỏ tới giờ chưa có vấn đề khó nào Hà Chi Châu không giải quyết được, nhưng lần này nếu nói anh không ử rồi thì là giả, anh thậm

chí còn không nhớ nổi kí ức sau khi nhảy xuống biển cứu Thẩm Hi ngày hôm ấy.

Thẩm Hi thấy Hà Chi Châu đang cố ra vẻ thoải mái, trong lòng cũng thấy buồn, nhưng cô lại là một đồng đội ngu như lợn, bỗng nhiên cô chớp mắt: “Em nhớ ra rồi... thực ra em còn mơ nữa, trong giấc mơ có anh”.

“Giấc mơ thế nào?”. Đuôi mắt Hà Chi Châu khẽ nhướn lên.

“Đúng rồi”. Vì nói dối nên Thẩm Hi lại chớp mắt. Nhưng vì muốn mang tới một tia hi vọng cho Hà Chi Châu, cô tiếp tục bịa ra giấc mơ: “Em mơ thấy Hà đại ca cười một con ngựa trắng...”.

Hà Chi Châu nghe xong phàn nàn đầu thì không nghe tiếp nữa: “Vì thế đi Tây Thiên lấy kinh à?”.

Thẩm Hi ghét bị ngắt lời, cúi kinh cầm tay Hà Chi Châu, ý bảo anh nghiêm túc một chút. Anh tựa lưng vào ghế sofa, định nghe Thẩm Hi kể tiếp.

Thẩm Hi nói: “Anh cười ngựa trắng, tay cầm cung màu vàng, bắn tên vút lên trời, vô cùng oai phong lẫm liệt”.

“Tây Thiên lấy kinh lại biến thành Hậu Nghệ bắn mặt trời à?”, Hà Chi Châu bật cười.

“Vì thế em đoán, ông trời bắt anh phải làm con gái một phen”, Thẩm Hi chớp mắt nói.

Khóe môi Hà Chi Châu giật giật, anh uể oải tựa vào sofa.

So với Hà Chi Châu, Thẩm Hi hoàn toàn là một người thuộc trường phái lạc quan, cô ngơ ngác dưới đất nhìn anh vẻ trông chờ:

“Hà đại ca, nếu chúng ta không nhanh chóng đổi lại được thân xác, anh có thể giúp em thi đỗ công chức để nở mày nở mặt không?”.

“Công chức?”. Hà Chi Châu khoanh tay trước ngực, nói không chút nể nang: “Sau này, ở nhà, cô chắc chắn là một con mọt đục khoét, sao, còn muốn làm con mọt đục khoét quốc gia à?”.

Thẩm Hi không vui chu môi lên. Hà Chi Châu giơ một ngón tay ra, mặt không biểu cảm ấn môi cô xuống. Cô lại chu lên, anh lại ấn, cuối cùng ấn tới lúc đầu ngón tay ươn ướt, tâm trạng xốn xang.

Thẩm Hi cảm nhận được sự khác lạ nên vội đứng dậy, ngờ lại ngay ngã n, một lúc sau thấy buồn chán lại hỏi Hà Chi Châu: “Hà đại ca, trước đây anh đã tới quán nét bao giờ chưa?”.

Hà Chi Châu gật đầu: “Ờ, hồi cấp ba thì nhiều như cơm bữa”.

Thẩm Hi nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái: “Vậy làm sao anh có thể thi đỗ trường S nhĩ, Lâm Dục Đường học hành chăm chỉ cả thời cấp ba, hậu như chỉ giải đề”.

Hà Chi Châu đưa mắt nhìn Thẩm Hi, ánh mắt cô khiến anh có hứng thổ lộ. Anh không quen kể chuyện của mình, cũng không quen tỏ ra hài hước trước mặt con gái. Nhưng lúc này, anh lại chính là một cậu trai ầu trĩ khoe khoang trước mặt con gái.

“Hồi lớp mười hai tôi thích chơi game, hậu như ngày nào cũng ở quán nét, có một lần tôi bị giáo viên chủ nhiệm tóm ngay tại trận lôi về trường”. Hà Chi Châu nói, anh nhớ lại khoảng thời gian ấy, cũng thấy không thể tin nổi.

“Sau đó thì sao?”. Thẩm Hi há hốc miệng. Mặc dù thành tích học tập kém, nhưng cô luôn là học sinh ngoan không gây chuyện bao giờ.

Hà Chi Châu cười: “Viết bản kiểm điểm một nghìn chữ, thứ Hai đầu tuần kiểm điểm dưới quốc kì”.

Thẩm Hi say sưa nghe, không ngờ Hà Chi Châu lại có quá khứ như vậy. Cô còn tưởng anh giống Lâm Dục Đường, từ nhỏ tới lớn đều là học sinh gương mẫu, không phải lớp trưởng thì cũng là lớp phó học tập.

“Vậy anh có kiểm điểm không?”, Thẩm Hi hỏi.

“Có, có điều bản kiểm điểm ấy thực sự đã làm khó tôi, sau đó giáo viên chủ nhiệm đã viết hộ tôi”. Khóe miệng Hà Chi Châu cong lên, anh nhìn Thẩm Hi.

Thẩm Hi nghe tới đây liền nghĩ Hà Chi Châu đang nói khoác, làm gì có chuyện giáo viên chủ nhiệm viết bản kiểm điểm hộ anh chứ.

Hà Chi Châu nói tiếp: “Bởi vì kiểm điểm xong là đại hội tuyên dương của trường, tôi là người đứng nhất khóa, còn phải lên bục phát biểu cảm tưởng học tập nữa”.

Thẩm Hi bật cười vui vẻ, trong đầu hiện lên hình ảnh Hà Chi Châu đọc xong bản kiểm điểm một nghìn chữ, sau đó ngông nghênh lên phát biểu cảm tưởng học tập, có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tởm của giáo viên chủ nhiệm.

Thẩm Hi cười đau cả bụng, nét mặt Hà Chi Châu cũng tươi lên. Anh đã trải qua thời niên thiếu ngông cuồng kiêu ngạo ấy, nhưng lần đầu tiên kể với người khác những chuyện này dường như khiến anh thấy lại được hình ảnh ngông cuồng kiêu ngạo của mình năm đó.

Độ tự kiêu cao tới mức còn nghĩ cả đời này mình không cần người thân, bạn bè, thậm chí là người yêu... Người yêu? Hà Chi Châu quay

đầu sang nhìn Thẩm Hi bên cạnh: Người yêu, có phải chính là... người anh muốn yêu.

Lâm Dục Đường mời Lăng Triêu Tịch ăn tối, Lăng Triêu Tịch chỉ ăn một bát con. Anh thì không nuốt nổi một miếng, trong đầu toàn vang lên câu nói vừa giận dữ vừa bất lực của Hà Chi Châu: “Lâm Dục Đường, cậu là đồ khôn nản”.

Mình khôn nản? Mình khôn nản chỗ nào? Hà Chi Châu đào tường nhà mình, lại còn nói mình khôn nản?

Lâm Dục Đường thấy lo lắng bất an, cũng có chút ghê tởm, nhưng không dám nhớ lại đôi mắt uớt của Hà Chi Châu.

Điên rồi! Điên rồi!

Lâm Dục Đường về kí túc xá, bất ngờ khi không thấy Hà Chi Châu đâu. Hà Tử và Tráng Hán đang bò trên bàn học chép bài, chính là chép bài của Hà Chi Châu. Anh đi lên trước mở vở bài tập của Hà Chi Châu ra xem, không sai, vẫn là nét chữ của cậu ta.

“Mưa to như thế lão đại chạy đi đâu nhỉ”, Tráng Hán lo lắng nói.

Lâm Dục Đường nhìn cơn mưa lớn ngoài ban công lộ thiên: “Cậu ta là đàn ông, cậu lo lắng cái gì?”.

Hà Tử vừa chép lia lịa vừa nói: “Lão tam, cậu có cảm thấy lão đại ‘hoi cong’ không?”.

Lâm Dục Đường về chỗ, không có hứng tham gia cuộc thảo luận này.

Tráng Hán lại thích chủ đề này, hấn tiếp lời: “Tôi cảm thấy lão đại đúng là cong rồi, mấy hôm trước còn vỗ mông tôi, đề nghị tôi nên tập nhiều bài tập tạo hình hơn”.

Hà`u Tử im lặng một hồi rồi nói: “Cậu có cảm giác gì?”.

Tráng Hán cười thô tục: “Nếu`u đố`i tượng là lão đại, tôi có thể suy nghĩ một chút”.`

“Đồ` khôn!”. Hà`u Tử đặt bút xuống nhìn Lâm Dục Đường: “Lão tam, cảm giác của cậu thì sao?”.

Trong lòng Lâm Dục Đường vang lên tiếng chuông cảnh báo nhưng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh: “Cậu đừng nói linh tinh”.

“Sao lại nói linh tinh”. Tráng Hán tiếp tục đùa: “Bây giờ tôi đang rất nghi ngờ việc lão đại đột ngột đào tường nhà lão tam, không phải vì thích Thẩm mỹ nhân mà là thích lão tam”.

Hà`u Tử: “...”.

Tráng Hán thở dài: “Lão đại yêu đương vấ`t và quá”.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Lâm Dục Đường then quá hóa giận, ngọn lửa trong lòng bốc lên phùng phùng, anh đập bàn đứng dậy: “Các cậu đều bị điên hết rồi”. Anh đi ra ban công, kê`t quả lại nhìn thấy Thẩm Hi và Hà Chi Châu cùng đi về`.

Hi Hi đưa Hà Chi Châu về` đây?

Lâm Dục Đường xin Hà`u Tử một điế`u thuố`c, tâm trạng tồi` tệ vô cùng.

Thẩm Hi mang đồ` ăn đêm về` cho đám Hà`u Tử, Tráng Hán. Lâm Dục Đường không muố`n đố`i diện với Hà Chi Châu nên lên giường nằ`m sớm, nhắ`m mắ`t vờ ngủ.

Ba người ăn rấ`t vui, vừa ăn vừa nói chuyện.

Tráng Hán: “Ngon quá, chúng ta ăn hế`t đi”.

Hà ư Tử: “Ừ, đã ư ng nào lão tam cũng ư rồ i”.

Thảm Hi: “Không được, phải để phầ n cho Lâm Dục Đường một ít chứ...”.

Lâm Dục Đường hận một nỗi không thể bật dậy: Tôi không câ ư n cậu để phầ n!

Đêm khuya thanh vắ ng, Lâm Dục Đường lặng im nắ m trên giường, phòng kí túc tĩnh lặng như tờ, có lẽ chỉ còn mình anh thức.

“Đường Đường, đáng ghét...”, tiế ng lảm bảm mơ hồ ừ giường trên vọg xuố ng, Lâm Dục Đường cứng đờ người.

Lầ n này, anh đã không còn hi vọng gì nữa. Anh sắ p phải đố i mặt với một vắ n đề ư nghiêm trọng, anh phải tìm Thảm Hi nói chuyện nghiêm túc một lầ n mới được.

Sáng hôm sau Thảm Hi dậy rắ t sớm, vì cô phải cùng Hà Chi Châu tới viện Phúc lợi ở ngoại ô thành phố S để luyện múa cho các bé ở đó. Đây là việc cô đã đố ng ý với Trung tâm Thanh niên tình nguyện trong học kì này, bài múa *Đánh răng* đã tập được một nửa, hôm nay lại là ngày luyện tập.

Hôm qua cô nhắ c chuyện này với Hà Chi Châu, mặc dù anh không vui về gì nhưng cũng không từ chố i.

Vừa xuố ng xe, cô đã dẫn anh đi vào viện Phúc lợi. Anh nhanh chóng bị đám trẻ vây quanh, bé trai bé gái đề ư thân thiế t gọi: “Chị Thảm Hi”.

Hà Chi Châu đứng im bắ t động, đôi mày chau lại.

Thảm Hi vộ i lên trước nghiêng đầ u, nói một cách vô cùng đáng yêu: “Hôm nay để anh Hà dạy các em múa, có được không?”.

“Không”, đám trẻ gâ`n như đồ`ng thanh trả lời.

Thẩm Hi buô`n bực, nhưng cô cũng có cách của mình. Cô giơ cánh tay ra đưa đi đưa lại mấ`y lượt, cuối cùng đặt trên đầ`u giả làm thỏ con: “Nhưng các em không muô`n xem anh Hà múa à?”.

Hà Chi Châu quay người, không nỡ nhìn bộ dạng hài hước của “mình”. Có điề`u đám trẻ vây quanh anh đề`u bị Thẩm Hi thu hút. Rấ`t nhanh sau đó Thẩm Hi vui vẻ dẫn chúng vào phòng tập múa.

Con nghiện thuô`c của Hà Chi Châu có vẻ sắ`p tới, anh tìm được một bức tường ở hậu hoa viên, đứng tựa tường chiêm thuô`c. Anh nghĩ Thẩm Hi rấ`t thích hợp làm giáo viên dạy múa, kĩ sư và giáo viên dạy múa?

Hình như cũng xứng đôi lắ`m...

Đột nhiên điện thoại trong túi đồ chuông, anh móc điện thoại ra, cúi đầ`u nhìn tên hiển thị trên màn hình, do dự hai giây mới bắ`t máy.

“Hi Hi...”, giọng Lâm Dục Đường vang lên.

Hà Chi Châu hít một hơi thuô`c, hỏi ngắ`n gọn rõ ràng: “Có việc gì?”.

Giọng Lâm Dục Đường có chút mấ`t bình tĩnh: “Em đang ở đâu?”.

“Viện Phúc lợi Cô`c Viễn, tập múa cho bọn trẻ ở đây”, Hà Chi Châu đáp.

“Hà Chi Châu đi cùng em?”. Giọng Lâm Dục Đường rấ`t kích động, kèm theo nỗi tức giận không che giấ`u nổi.

Hà Chi Châu nhả một làn khói rất đẹp: “Đúng, chúng tôi đi cùng nhau”.

Lâm Dục Đường thực sự rất kích động, anh giận Thẩm Hi, cảm thấy ghê tởm Hà Chi Châu, nhưng lần này, cuối cùng anh đã có thể khiến Hi Hi tránh xa Hà Chi Châu rồi. Anh hắng giọng, nghiêm túc nói: “Hi Hi, em không thể ở bên Hà Chi Châu được, cậu ta hoàn toàn không thật lòng thích em”.

Hà Chi Châu tựa vào tường, hút thuốc, không nói gì.

Lâm Dục Đường đau khổ vô đầu, không biết có nên nói sự thật ra không: “Em phải tin anh, Hà Chi Châu không thích em đâu... cậu ta chỉ lợi dụng em thôi... cậu ta...”.

Hà Chi Châu không muốn nghe tiếp, anh nói: “Nếu không có việc gì, tôi cúp máy đây”.

“Thẩm Hi, em cúp máy thử xem”. Lâm Dục Đường hít sâu một hơi, vì cuối cùng quá nên cuối cùng lại hét lên: “Hà Chi Châu vốn không thích em, người cậu ta thích... là anh”.

Người cậu ta thích... là anh

Người cậu ta thích... là anh

Người cậu ta thích... là anh

Chết tiệt! Hà Chi Châu bị sặc khói thuốc, ho dữ dội.

02

Trên thế giới này điều đẹp nhất bắt nguồn từ hiểu nhầm, chuyện dở khóc dở cười nhất cũng bắt nguồn từ hiểu nhầm. Vì

một câu nói của Lâm Dục Đường, Hà Chi Châu ho sặc sụa, tay cũng suýt bị bỏng vì đầu thuốc.

“Đợi chút”, Hà Chi Châu lên tiếng, anh cũng bức rồì đấy.

Đầu máy bên kia, Lâm Dục Đường nhát thời nóng vội nên mới nói ra câu đó. Anh chỉ hi vọng Thẩm Hi có thể tỉnh táo, không nên u mê mãi, chỉ là lời vừa dứt anh nghe cũng thấy quái lạ. Rõ ràng anh phải giành lại Thẩm Hi từ tay Hà Chi Châu, nhưng nói ra những lời này giống như anh muốn giành lấy Hà Chi Châu từ tay Thẩm Hi hơn... Lâm Dục Đường đầu đau như búa bổ, tâm trạng anh đã bình tĩnh đôi chút, bèn xâu tính kéo Hà Tử và Tráng Hán vào cuộc, nói: “Hi Hi... Hà Chi Châu, cậu ta còn thích Hà Tử”.

Cả Hà Tử nữa? Hà Chi Châu lại ho sặc sụa một trận, tim phổi sắp bắn ra ngoài đến nơi.

Lâm Dục Đường sợ Thẩm Hi ngây ngô bị Hà Chi Châu lừa nên cũng không để tâm tới tình bạn cùng phòng, anh tiếp tục nói: “... Có thể còn cả Châu Thôn”.

Lại còn cả Châu Thôn... Tráng Hán? Hà Chi Châu chỉ thấy trước mắt tối sầm, hôì lâu sau anh cố gắng bình tĩnh lại nói: “Lâm Dục Đường, anh hiểu nhầm Hà Chi Châu rồi”.

“Hiểu nhầm?”. Lâm Dục Đường không cho rằng những chuyện xảy ra trong phòng kí túc là hiểu nhầm có thể giải thích được. Hôm nay trước khi quyết định gọi điện nói rõ với Thẩm Hi anh đã nghĩ kĩ càng mọi chuyện. Đợi khi Thẩm Hi không dính dáng gì tới Hà Chi Châu nữa, anh sẽ lập tức chuyển khỏi phòng 921.

Lâm Dục Đường định nói tiếp thì bị Hà Chi Châu ngắt lời: “Lâm Dục Đường, tôi có thể nói rõ ràng cho anh biết, Hà Chi Châu là một người bình thường, anh ấy không thích bất cứ người đàn ông nào,

bất kể là anh, Hà `u Tử hay Tráng Hán”. Hà Chi Châu nói một hơi dài, chỉ là tốc độ hơi nhanh nên vẫn để lộ ra tâm trạng tức giận phát điên, anh nói tiếp: “Tôi không biết tại sao anh lại có những phỏng đoán như vậy, nhưng tôi khuyên anh đừng tưởng tượng theo hướng này nữa, bởi vì nó hoàn toàn trái ngược sự thực”.

Tưởng tượng? Không ngờ Thẩm Hi lại nói anh tưởng tượng, anh bị điên mới tưởng tượng Hà Chi Châu thích mình! Lâm Dục Đường hận một nỗi không thể lập tức đập vào đầu Thẩm Hi cho cô tỉnh ra. Còn nữa, cô ấy vừa nói cái gì? Làm sao cô ấy có thể khẳng định chắc chắn Hà Chi Châu là đàn ông đích thực chứ.

“Thẩm Hi, Hà Chi Châu là tên biến thái, cậu ta thực sự không bình thường”. Lâm Dục Đường dùng sinh mệnh để nhấn mạnh điều này.

“Thế sao?”. Giọng điệu Hà Chi Châu có phần lạnh nhạt, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, bên tai ngoài tiếng ve kêu râm ran, từ xa còn vọng lại tiếng Thẩm Hi dạy bọn trẻ múa... Hà Chi Châu lại lên tiếng, giọng còn lạnh nhạt hơn: “Lâm Dục Đường, Hà Chi Châu có bình thường hay không tôi rất rõ”, nói xong liền cúp máy.

Lâm Dục Đường suýt đập điện thoại xuống đất.

Hà Chi Châu dụi tắt diều thuốc trong tay, từ hậu hoa viên đi ra. Tay anh vẫn còn mùi thuốc, trước khi lên phòng tập múa anh tới bồn rửa tay ở phía góc trái hoa viên rửa tay trước.

Phòng tập múa ở tầng hai, anh đi lên theo tiếng nhạc, sau đó đẩy cửa phòng số 6. Trong phòng trải nệm bọt biển bảy màu, máy phát nhạc đang phát bản nhạc có giai điệu dễ thương với tiết tấu nhẹ nhàng. Thẩm Hi ngồi giữa đám trẻ, lúc thì nghiêng đầu, lúc thì vỗ tay theo điệu nhạc.

Có hai bạn nhỏ không nghiêm túc tập múa, bị Thẩm Hi phạt đứng riêng một góc, hai đứa úp mặt vào tường quay mông lại phía Thẩm Hi, một lúc sau còn lên nháy mắt với Hà Chi Châu đứng ở cửa. Anh cũng nháy mắt, bộ dạng còn vô tội hơn đám trẻ.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh, Thẩm Hi nhanh chóng chia tay với đám trẻ. Trước khi đi, còn có cậu bé tinh nghịch cười híp mắt hỏi cô: “Anh ơi, anh là bạn trai của chị Thẩm Hi à?”.

Thẩm Hi khoác vai Hà Chi Châu: “Không, bọn anh là... người có duyên”.

Người có duyên... Hà Chi Châu hừ một tiếng, quay người đi trước, Thẩm Hi xách túi đuổi theo, mỉm cười rạng rỡ ghé đầu sát đầu anh, nói: “Hà Chi Châu, hôm nay cảm ơn anh”.

Hà Chi Châu không nói gì, một lúc sau anh lạnh lùng nhấc nhỡ: “Thẩm Hi, ở kí túc xá nam cô chú ý một chút”.

Có những điều Hà Chi Châu không cần nói ra, Thẩm Hi cũng có thể hiểu một chút, cô gật đầu đảm bảo: “Em tuyệt đối không làm ảnh hưởng tới tình bạn trong phòng, Hà Tử, Tráng Hán, và cả... Lâm Dục Đường đều rất thích em”. Lâm Dục Đường là cô nói thêm vào để Hà Chi Châu tin tưởng cô hơn một chút.

Đều rất thích cô... Hà Chi Châu lập tức nhớ tới câu nói “Người cậu ta thích là anh” của Lâm Dục Đường, cơn giận anh khó khăn lắm mới nén xuống được lại lập tức bùng lên. Cơn giận lấp đầy lồng ngực, anh nhìn Thẩm Hi chằm chằm, ánh mắt sắc lạnh như đang phóng tên.

Thẩm Hi lùi lại hai bước, Hà Chi Châu dồn cô tới chân tường, tay trái nắm bả vai cô, từng đốt ngón tay kêu “rắc rắc”, bộ dạng như sắp hành hung đến nơi.

Thẩm Hi thực sự sợ hãi, khuyu chân xuống yếu ớt kêu lên: “Hà đại ca...”.

Hà Chi Châu sầm mặt, bóp má Thẩm Hi một cái thật mạnh: “Thẩm Hi, cô còn nhớ những lời tôi đã nói với cô không?”.

Thẩm Hi lập tức nhớ tới bốn chữ “tráng sĩ chặt tay”, e dè lên tiếng: “Hà đại ca, tại sao đột nhiên anh lại...”.

“Đột nhiên?”. Hà Chi Châu định giáo huấn Thẩm Hi một trận, khẽ hừ một tiếng, nói: “Cô cảm thấy đột ngột sao, tôi đã dung túng cô quá lâu rồi”.

Tại sao lại quá lâu nhỉ? Thẩm Hi càng khuyu xuống thấp hơn, cơ thể cao một mét tám bây giờ chỉ còn bằng một nửa. Cuối cùng cô ngẩng đầu lên, vịn vẹo tay, ti tiện chắt vẩn Hà Chi Châu: “Lẽ nào Hà đại ca nghiện làm phụ nữ rồi, cả đời này muốn làm phụ nữ nên hôm nay muốn giết người xóa dấu vết?”.

Ha ha ha ha...

Cuối cùng Hà Chi Châu vẫn không địch nổi Thẩm Hi, đành điểu chỉnh lại cảm xúc của mình. Cô thấy sắc mặt anh trở nên dễ chịu hơn, liền chạy lên phía trước. Bây giờ cô là oppa chân dài, chạy nhanh lắm.

Hà Chi Châu đứng sau nhìn mà thấy vừa bất lực vừa đau đầu, một lúc sau anh nói với người đằng trước: “Đi ăn rồi hãy về chứ?”.

Người đằng trước thông thả dừng lại, mặc dù không quay người nhưng vẫn giơ tay trái lên, làm động tác “Ok”, sau đó bước hai bước, quay đầu rồi “manly” nói: “Rất đúng ý em”.

Buổi chiều, Thẩm Hi học cùng Hà Chi Châu, không, phải nói là ứng phó với bài học.

Tiết học ở giảng đường lớn cuối cùng, cô quang minh chính đại dẫn Hà Chi Châu vào ngôi bàn cuối lớp. Những tiết học ở giảng đường lớn thế này, có bạn gái tới học cùng không có gì là lạ.

Thẩm Hi luôn tỏ ra ngoan ngoãn khi lên lớp, đây là thói quen đã hình thành từ nhỏ, mặc dù cô nghe không hiểu giáo sư đang nói gì. Ngược lại, chính chủ Hà Chi Châu lại ngôi tựa ghế chơi game trên điện thoại, uể oải vô cùng.

Hà Chi Châu quay sang nhìn Thẩm Hi nghiêm túc nghe giảng, có chút không hiểu: Có cần như thế không?

Thẩm Hi chép lại nội dung giáo sư viết trên bảng, trong những giờ học chung như thế này có rất ít sinh viên chăm chú nghe giảng, giáo sư lướt nhìn một lượt là thấy sinh viên nghiêm túc nhất, lập tức gọi Thẩm Hi trả lời câu hỏi.

Hà Chi Châu thở dài, “loạt soát” giải đề bài ra vở, mau chóng đưa cho Thẩm Hi. Cô đứng dậy háng giọng, trầm bổng du dương đọc đáp án, giống như đọc thơ vậy.

Giáo sư biểu dương hết lời, cả lớp vỗ tay.

Chỉ có Hà Chi Châu chống tay lên trán, “đau đớn” khôn cùng. Cô có cần phải đọc một bài giải khoa học tự nhiên như học sinh tiểu học đọc ngữ văn không hả? Còn nữa, cô đọc sai một kí hiệu, vậy mà đám người này không phát hiện ra sao?

Hà Chi Châu nhắm mắt đầu hàng, gần đây anh đã tổng kết ra một chuyện, cách duy nhất để anh giải quyết những chuyện đau khổ này, đó là coi như mình đã chết... đã chết...

Chết đi còn tốt hơn!

Thẩm Hi tiếp tục chăm chú nghe giảng, giữa giờ chỉ dám sao nhãng một chút, đột nhiên cô nhớ tới một chuyện, cô chỉ giáo sư đang hăng say giảng bài phía trên, khẽ hỏi Hà Chi Châu: “Tại sao Tráng Hán, Hà u Tử đều gọi thầy ấy là bóng đèn mười lăm oát?”.

Hà Chi Châu vô n định mặc kệ Thẩm Hi, nhưng vẫn khẽ ho, ghé sát vào tai cô: “Cô nhìn đâu thầy giáo đi”.

Thẩm Hi chợt hiểu ra vấn đề: “Em biết rồi, đâu giáo sư giống bóng đèn”.

“Không phải”. Hà Chi Châu lại nghiêng người, tiếp tục giải thích: “Bóng đèn mười lăm oát, có chút ánh sáng”.

Thẩm Hi ngẩng lên nhìn cái đâu sắp hỏi đến nơi của giáo sư, không nhịn nổi cười, khóe miệng vừa nhếch lên thì đuôi đã bị nhéo một cái. Hu hu... đau quá!

Vị giáo sư già cho rất nhiều bài tập, Thẩm Hi và Hà Chi Châu ăn cơm ở căng tin xong cùng nhau tới thư viện. Một số chuyện lọt vào mắt Tráng Hán và Hà u Tử, họ cảm thấy lão đại và Thẩm mỹ nhân có lẽ, chắc là, có khi nghiêm túc thật...

Lọt vào mắt Lâm Dục Đường, chỉ có ba chữ: tìm đã chết.

Trong phòng tự học ở thư viện, Hà Chi Châu làm bài tập của hai ngày qua, Thẩm Hi buồn chán ngồi đọc tiểu thuyết. Hà Chi Châu ném cục giấy về phía cô, cô ngẩng đầu lên.

“Cô không học từ mới à?”, Hà Chi Châu hỏi.

Thẩm Hi cười, ra bộ “Anh thật biết đùa”, rồi nói với Hà Chi Châu: “Chẳng phải có anh rồi sao?”.

“Cũng không chấ c, không chừng ngày mai chúng ta ai về thân nấ y rô i”, Hà Chi Châu nói một cách vô tình.

Thẩm Hi đành không cam tâm câ m quyền từ vụng tiế ng Anh câ p 4 lên, cô bò ra bàn bắ t đầ u ghi chép, học thuộc. Trong phòng tự học lúc thì yên tĩnh, lúc thì sột soạt tiế ng mở sách và tiế ng thảo luận. Những lúc Thẩm Hi lơ đãng ngắ ng đầ u lên luôn nhìn thấ y Hà Chi Châu xoay bút trông rấ t ngầ u.

Học tập có hai cảnh giới, một là học bá, hai là học tra. Khi làm bài học tra vừa vò đầ u bút tai vừa cắ n bút, ví dụ như cô; khi làm bài học bá vừa đọc đề vừa xoay bút, giữa chừng còn nhắ n tin với người khác, ví dụ Hà Chi Châu ngô i đồ i diện.

Thẩm Hi nhớ tới weibo “Tại Hà Chi Châu” mới lập gầ n đây, nghĩ câ n phải đăng một số thứ tràn đầ y năng lượng tích cực để hút fans, cô nghĩ ngợi rô i câ m điện thoại chụp cuố n từ vụng câ p 4, sau đó tải lên kèm với dòng chữ: “Mọi người chuẩn bị xong cả rô i chứ?”.

Rấ t nhanh, lập tức có người vào giặ tem: “Hà thầ n vẫn chưa qua câ p 4 sao?”.

Thẩm Hi trả lời bình luận: “Không, tôi chỉ đang động viên các bạn thôi”.

“Cảm ơn Hà thầ n đã động viên, quỳ xuố ng cảm ơn, ban phúc cho em thi một lâ n là qua”.

Cảm giác làm học bá thật tuyệt vời! Thẩm Hi đặt điện thoại xuố ng nói với Hà Chi Châu: “Hà đại ca, em đi vệ sinh”.

Hà Chi Châu gặ đầ u, sợ Thẩm Hi đi nhầ m nhà vệ sinh nên anh lại dặ dò như mẹ già: “Đi đi, đừng vào nhầ m đầ y”.

“Yên tâm, không nhàm đâu”. Thẩm Hi đảm bảo với anh, sau đó khẽ khàng ra khỏi phòng tự học.

Sau khi Thẩm Hi rời khỏi đó, Hà Chi Châu liên tục nhìn điện thoại cô để trên bàn, điện thoại không ngừng báo có tin mới. Anh cầm lên xem, sau đó nhìn thấy weibo của “Tại Hà Chi Châu”.

Phần thông tin về bản thân của “Tại Hà Chi Châu” ghi: “Yêu cuộc sống, yêu học tập, làm một học bá vui vẻ và hạnh phúc”.

Tay Hà Chi Châu run run, trong đầu lập tức nhảy ra một câu: “Lần này phải nhẫn tâm, đánh chết luôn! Đánh chết!”.

Lăng Triêu Tịch phải về trường, trước lúc đi cô ta còn tới tìm Lâm Dục Đường. Trong quán giải khát đối diện trường, cô ta gọi cho mình một cốc nước ép dưa hấu, Lâm Dục Đường vẫn theo thói quen cũ, nói với phục vụ: “Hôm nay trà chanh”.

Lăng Triêu Tịch mím môi, cố tỏ ra thoải mái một chút, cô ta nói: “Lớp trưởng, tớ đã đến đây rồi, muốn có một câu trả lời”.

Những ngón tay thon dài của Lâm Dục Đường chạm vào cốc hôm nay trà trên bàn, anh bình tĩnh nhìn Lăng Triêu Tịch: “Triêu Tịch, tớ chưa bao giờ nghĩ rằng mình đã chia tay Thẩm Hi”.

Hai tay Lăng Triêu Tịch như sắp xoắn vào nhau.

Lâm Dục Đường tựa vào ghế, giọng nói vẫn đều đều: “Từ nhỏ mẹ tớ đã nói tớ là kẻ bạc tình, mím cười với bất cứ ai, thực ra trong lòng vô cùng lạnh lùng. Vì thế cậu đừng thích tớ”.

Lăng Triêu Tịch đi rồi.

Lâm Dục Đường đi xe đạp về kí túc xá nam, con đường rợp bóng cây, những cơn gió mùa hạ ùa vào mặt, những chuyện xưa cũ dường

như cũng thổi vào lòng anh theo gió đêm. Anh nhớ hồ i nhỏ Thẩm Hi đã ước nguyện trong một lần sinh nhật: “Em hi vọng mọi người đều thích em”.

Khi đó anh rất ngạc nhiên trước suy nghĩ của Thẩm Hi, tại sao lại muốn mọi người đều thích mình chứ, thích là một kiểu cho đi. Người khác thích bạn, دوستی với bạn, bạn phải đáp lại tình cảm này, không thấy mệt sao?

Sau này anh mới dần hiểu được một chút, Thẩm Hi là màu đỏ nhiệt tình, hoàn toàn trái ngược với anh...

Lâm Dục Đường dừng xe đạp vào lán xe dưới lầu kí túc, lúc đi vào, cô quản lí kí túc yêu cầu anh kí tên. Anh đi tới cầm quyển sổ kí tên của cô quản lí, tìm phòng 921. Trong khung điểm danh hằng ngày, có bút tích của Hồ i Tử, của Tráng Hán, và còn... của Thẩm Hi?

Lâm Dục Đường chỉ cảm thấy trái tim mình sắp vỡ ra ngoài rồi.

03

Bút tích gần như giống nhau y hệt...

Mặc dù chỉ kí ba chữ nhưng Lâm Dục Đường nhìn một cái là nhận ra ngay nét chữ của Thẩm Hi, cho dù không phải chữ của cô thì cũng không thể là chữ của Hà Chi Châu được.

Từ hồ i cấp hai anh đã bắt đầu dạy kèm Thẩm Hi, nét chữ của cô quá quen thuộc với anh. Cô yêu cái đẹp, nét chữ cũng vậy, đáng chữ hơi gầy. Hơn nữa, thói quen viết chữ của cô không tốt, hồ i như chữ nào cũng hơi nghiêng sang bên phải, lần nào anh cũng phải dùng bút chọc vào cánh tay cô, cô mới sửa lại.

“Chữ kí này là đích thân Hà Chi Châu kí ạ?”, Lâm Dục Đường hỏi cô quản lí.

Cô quản lí đầu tiên là nhìn Lâm Dục Đường, sau đó đeo kính lão vào nhìn chữ kí, có chút ấn tượng, nói: “Đúng thế, Hà Chi Châu phòng 921, lần trước lúc cậu ấy kí tên còn cho tôi một quả cam, khách khí lắm”.

Lâm Dục Đường không nói gì nữa, ngón tay anh chạm vào trang giấy kí tên, đầu ngón tay hơi nóng. Trong khoảnh khắc, trong đầu anh lúc hiện gương mặt của Thẩm Hi, lúc hiện lên gương mặt Hà Chi Châu gần đây, gương mặt với đủ loại cảm xúc hiện lên dồn dập, cuối cùng trùng khít lên nhau.

Hoang đường! Anh nghĩ, nhưng không thể không nghĩ như vậy.

Lâm Dục Đường về phòng kí túc, Hà u Tử và Tráng Hán đang chơi game say sưa, trên bàn học là hộp cơm hai người ăn còn thừa. Anh nhìn quanh một lượt, hỏi: “Hà Chi Châu đâu?”.

Hà u Tử ngẩng lên, chớp chớp mắt: “Lão tam, cậu đừng kích động quá”.

Lâm Dục Đường biết Hà u Tử hiểu nhầm nên giải thích: “Tôi tìm cậu ta có việc”.

Tráng Hán cũng ngẩng lên, không tin lời Lâm Dục Đường, hấn thấy sắc mặt lão tam không ổn. Hôm nay lão đại và Thẩm mĩ nhân bên nhau cả ngày, lão tam nhìn cả ngày, không bùng phát mới lạ.

“Lão đại có lẽ đi chạy bộ rồi, chẳng phải gần đây ngày nào cậu ấy cũng chạy bộ sao?”, Hà u Tử nói. Thực ra hấn biết lão đại và Thẩm mĩ nhân đang ở thư viện, nghĩ tới sự hòa thuận trong phòng nên hấn bịa bừa một lí do.

Lâm Dục Đường quay người rời khỏi phòng. Anh tìm khắp sân vận động trường S một lượt, cuối cùng ngò'i xuống bậc thềm. Anh lấy điện thoại ra, nhưng không dám gọi.

Anh quen Thẩm Hi từ nhỏ, anh cũng cho rằng mình hiểu cô. Chỉ là anh chưa bao giờ quan tâm tới cảm xúc của cô, anh thực sự hiểu cô được bao nhiêu chứ. Anh đã quen với việc trong trái tim anh cô mãi mãi giản đơn như một tờ giấy trắng, kể cả việc hẹn hò và chia tay, anh đều coi như cô đang chơi trò vợ chồng của đám trẻ con.

Cô thích chơi thì anh sẽ chơi cùng, cô không thích thì anh sẽ tiếp tục làm anh trai cô. Sự chuyển biến tình cảm như thế sẽ không có bất cứ gánh nặng nào, cũng không có bất cứ sự khó xử nào. Anh vốn tưởng đó là cách giải quyết tốt nhất... Anh bóp trán, điện thoại trong túi đồ chuông, là cán bộ khoa quản lí kí túc gọi cho anh.

“Lâm Dục Đường, chúng tôi đã phê chuẩn yêu cầu đổi phòng kí túc của em... chúng tôi rất quan tâm tới suy nghĩ của những học sinh ưu tú như em...”.

Lâm Dục Đường nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, nói: “Cô Tân, em không đổi nữa”.

“Lâm Dục Đường, em đang đùa tôi đấy hả, em coi khoa Quản lí kí túc là gì hả! Em thích đổi thì đổi, không thích thì thôi hả?”. Cô Tân của khoa Quản lí kí túc liền nổi cơn tam bành: “Tôi đã gọi điện thông báo cho bạn cùng phòng của em rồi”.

Thẩm Hi quay về phòng tự học, Hà Chi Châu đã giải quyết xong tất cả bài tập của mấy hôm nay, anh đẩy quyển vở bài tập lên trước mặt Thẩm Hi: “Cầm về nộp đi”.

Thẩm Hi cười tươi hơn hớn: “Hà đại ca, anh thật tuyệt!”.

Hà Chi Châu cười lạnh lùng, khuôn mặt không hề vui vẻ khi được khen. Ngay sau đó, anh nhướn mắt nói bốn chữ: “Tại Hà Chi Châu”.

Không ngờ lại bị phát hiện! Thẩm Hi cảm thấy không ổn nên vội giải thích: “Chẳng phải làm thế để ứng phó với bố em sao, nhưng anh không có weibo, vì thế em đành lập một cái để theo dõi bố em, nhưng bố em chặn ngay lập tức vì tưởng là nick ảo. Vì vậy gần đây em mới hoạt động mạnh”. Nói tới đây Thẩm Hi lập tức chia sẻ thành quả lao động của mình: “Hà đại ca, anh xem anh đã có hơn năm nghìn fans rồi này, sắp là nick V(20) rồi”.

Nick V...

Hà Chi Châu lướt xem weibo “Tại Hà Chi Châu”, anh đã chuẩn bị hàng loạt lời mắng mỏ, ví dụ dòng status này, cái gì mà “Hôm nay cô phục vụ căng tin cho tôi thêm một miếng thức ăn, cảm kích vô cùng”, sau đó là một hàng biểu tượng trái tim. Anh không hiểu, chia sẻ những dòng weibo như thế này có ý nghĩa sao? Có ý nghĩa sao?

Quan trọng là bên dưới còn có một đám người cũng ngó ngàng theo Thẩm Hi, tới tận phòng bếp xem là nhà ăn nào, cô phục vụ đứng ở cửa nào...

Hà Chi Châu không muốn nổi giận nữa, anh ném điện thoại trả Thẩm Hi, đứng dậy, nói: “Đi thôi”.

Thẩm Hi vội thu dọn đồ đạc, im lặng như ve sầu mùa đông đi sau Hà Chi Châu. Hà Chi Châu đi được hai bước, lại quay lại cầm sách trong tay Thẩm Hi, anh biết những cuốn sách chuyên ngành này nặng như thế nào.

Thẩm Hi không chịu buông tay: “Hà đại ca, bây giờ em là đàn ông, làm sao để anh cầm đồ được”.

Hừ, đàn ông...

Hà Chi Châu dứt tay vào túi quần, tiếp tục đi trước. Thảm Hi ôm sách đuổi theo, cùng bước ra ngoài thư viện. Đèn đường trong khuôn viên trường yên tĩnh chiếu xuống khiến bóng hai người đổ dài dưới đất. Trong lòng vẫn còn giận, anh đi vài bước rồi nói với cô: “Trước đây có ai nói với cô rằng cô rất đáng đánh không?”.

Thảm Hi gật đầu, thật thà nói: “Có”.

Hà Chi Châu bõ thêm một câu không thương xót: “Đáng đời”.

Thảm Hi cười, cô chạy lên trước Hà Chi Châu rồi quay người đi giật lùi, vừa đi vừa nói: “Hồi tiểu học, một hôm có hai đứa đáng ghét trong lớp chạy tới nói với em, bảo em tan học không được về nhà”.

“Sau đó thì sao?”. Hà Chi Châu vì muốn phô diễn hợp với bước chân Thảm Hi nên cũng đi chậm. Anh giữ thẳng người, tay trái dứt túi quần, dánh đi toát ra khí chất nữ hoàng.

Thảm Hi nhớ lại bộ dạng thảm hại hồi tiểu học của mình, trong mắt cũng lấp lánh ý cười, cô không ngại chia sẻ những chuyện xấu của mình cho Hà Chi Châu nghe: “Sau đó tan học em không dám về nhà thật, nhưng em ở trong lớp đợi mãi cũng không thấy chúng nó đến tìm, vì thế em chạy tới trước mặt chúng nó hỏi, các bạn định đánh tớ phải không, nếu không đánh thì tớ về nhà đây...”.

“Ha ha”. Hà Chi Châu bật cười, chỉ phát ra một âm tiết đơn giản. Không ngờ còn có người tan học đợi người ta tới đánh...

Thảm Hi rất lạc quan vui vẻ, cô thấy tự hào vì mình có thể chọc cười Hà Chi Châu cao ngạo lạnh lùng, nụ cười trên khuôn mặt cô càng dương dương tự đắc.

Trong giọng nói thản nhiên của Hà Chi Châu toát lên sự thoải mái: “Sau đó bị đánh à?”.

“Làm gì có chuyện đó!”. Thảm Hi chớp chớp mắt với Hà Chi Châu: “Thực ra chúng nó định đưa thư tình cho em, em hiểu nhâ ãm”.

Khóe môi cong lên của Hà Chi Châu lại trở về bình thường: “Cô nhận được thư tình sớm nhĩ”.

“Vâng”. Thảm Hi thở dài: “Nhưng mà năm lớp một em mới đọc được mấ y chữ thôi, phải nhờ Đường Đường đọc hộ thư tình”.

Hà Chi Châu: “...”.

Lại một lầ ã nữa, cuộc đố i thoại giữa cô và anh xuấ t hiện Lâm Dục Đường. Mặc dù chỉ là vô tình nhắ c tới nhưng lại càng nhắ c anh nhớ rằ ãg: “Lâm Dục Đường” là sự tồ ã tại vô cùng quan trọng trong hồ ãi ức những năm tháng trưởng thành của Thảm Hi. Những hồ ãi ức bình thường ấ y có sức mạnh khắ c sâu vào lòng cô.

Thảm Hi tiế p tục suy nghĩ, cô thật lòng cho rằ ãg trong suồ t thời đi học Hà Chi Châu chắ c chắ ãn không phải là một học sinh ngoan truye ãn thố ãg, cô tò mò hỏi: “Hà đại ca, anh từng đánh nhau tập thể chưa?”.

“Rồ ãi”. Hà Chi Châu đáp, không hề giấ u giế m. Một chuyện cũ đố i một chuyện cũ, bỗng dưng anh muố ãn để Thảm Hi hiểu quá khứ của mình thêm một chút, cả những chuyện tồ t và không tồ t.

“Hồ ãi lớp chín, tôi từng dẫn toàn bộ con trai trong lớp đi đánh nhau với nam sinh câ p ba, địa điểm chính là quảng trường Nhân dân phía trước Ủy ban Cải cách và phát triển thành phố S”.

Cô “wow” một tiế ãg, sau đó hỏi: “Sao anh chọn chỗ đó?”.

Hà Chi Châu nhếch mép: “Khi đó bố của thằng gây chuyện đang làm việc ở ủy ban, bọn tôi muốn đánh nó trước mặt bố nó”.

“Được lắm!”. Thảm Hi gật đầu tán thưởng. Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cô, thổi phồng áo phông của cô. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Hà Chi Châu thời niên thiếu hùng hục khí thế, chắc cũng thuộc kiểu học sinh đẹp trai, bất cần đời, gây chuyện khắp nơi, giáo viên vừa yêu vừa ghét.

Trước đây trong trường cô cũng có kiểu nam sinh này, có điều chắc Hà Chi Châu sẽ thể hiện hoàn hảo, triệt để ba điểm kia hơn... Thảm Hi thực sự tò mò, tại sao Hà Chi Châu lại có quãng thời gian nông nhênh, ương bướng như vậy, vì nó hoàn toàn khác bộ dạng trầm tĩnh của anh bây giờ, vì sao anh có thể trút bỏ sự nông cuồng và trở nên điềm tĩnh, biết kiềm chế thế này.

“Hà đại ca, anh có yêu sớm không?”, Thảm Hi hỏi với vẻ mặt láu lỉnh.

“Yêu sớm, mấy tuổi coi là sớm? Sáu tuổi à?”, Hà Chi Châu hỏi vặn.

Thảm Hi lập tức bị anh chặn họng. Anh bước đi chậm rãi, hồi lâu sau, anh đứng khuất bóng dưới ánh đèn đường, nói: “Không, trước khi vào đại học, tôi chưa từng yêu ai”.

Thảm Hi thoáng sững người, một lúc sau mới hỏi: “Sau khi vào đại học thì sao?”.

Hà Chi Châu quay đầu lại, liếc nhìn cô: “Bây giờ không phải đang yêu sao?”.

Khuôn mặt đẹp trai của Thảm Hi chợt đỏ bừng.

Ánh trăng say đã m lòng người, những cành dương liễu phía xa mờ mờ ảo ảo trong sự giao thoa giữa đèn và trăng, trong lùm cây gầ n đây có tiế ng côn trùng kêu rả rích. Hà Chi Châu vừa dứt lời, trong lòng Thẩm Hi cũng có chú côn trùng nhỏ kêu rích rích, đầ u cô rữ xuố ng như cây dương liễu, sau đó cô mới lén nhìn anh, nói: “Chúng ta... không phải giả vờ sao?”.

“Giả vờ?”. Hà Chi Châu chau mày hỏi lại, trong giọng nói thản nhiên toát lên vẻ nghiêm túc: “Tôi nói giả bao giờ?”.

Lẽ nào còn có thể là thật sao? Cô và anh khác nào tự yêu chính mình đâu!

Thẩm Hi chớp mắ t, trái tim thiế u nữ trong cơ thể đàn ông vừa đập loạn xạ lập tức trở về trạng thái bình thường. Cô ngoác miệng, vỗ mạnh vai Hà Chi Châu: “Anh đùa đầ y à!”.

Đùa? Hà Chi Châu mím môi, không nói gì nữa, tiế p tục im lặng bước đi.

Giờ tự học buổi tô i của sinh viên năm thứ nhấ t kắ t thúc, chuông báo vang lên, khuôn viên trường bỗng đưng ô n ào hẳn lên. Thẩm Hi kéo Hà Chi Châu bước nhanh hơn: “Hà đại ca, chúng ta đi nhanh lên, bọn họ sắ p tới tranh giành bữa ăn khuya ở căng tin với chúng ta đầ y”.

Hà Chi Châu không quen bị con gái kéo đi, anh rảo bước nhanh hơn, loáng cái đã đi lên trước Thẩm Hi, kéo cô đi. Hôm nay coi như lâ n đầ u tiên trong đời anh tỏ tình, nhưng thu hoạch chẳng là bao.

Lúc ăn khuya trong căng tin, sự chú ý của Thẩm Hi lại quay về chuyện đánh nhau tập thể của Hà Chi Châu, cô hỏi: “Sau đó tên học sinh câ p ba đáng ghét kia có bị đánh thật không?”.

“Đánh thật”. Hà Chi Châu nói, sau đó bóc vỏ trứng luộc bỏ vào đĩa của Thẩm Hi.

Thẩm Hi thật sự muốn thưởng cho Hà Chi Châu một cái like, nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của anh, cô đành giận dỗi rút tay về. Cô lại hỏi: “Sau đó chuyện ấy giải quyết thế nào?”.

“Sau đó bảo vệ của Ủy ban Cải cách và phát triển và của tòa Thị chính đều đến ngăn cản, hiệu trưởng đích thân tới bắt bọn tôi về trường”. Anh như đang kể chuyện cười cho cô nghe.

Thẩm Hi càng nghe càng thấy sùng bái: “Hà đại ca, nếu em quen anh sớm hơn thì tốt quá, chắc chắn em sẽ cổ vũ, trợ uy cho anh”.

Anh ngược mắt lên, tựa vào lưng ghế: “Chưa chắc”.

“Tại sao chứ?”.

“Khi đó chắc chắn tôi sẽ không có người bạn kém cỏi như cô”.

“Thôi vậy”. Thẩm Hi cúi đầu.

Hà Chi Châu thấy “ai đó” cúi đầu xuống, anh và cô quen nhau sớm hơn thì sẽ như thế nào nhỉ? Anh nghĩ đến bộ dạng thời cấp hai, cấp ba của Thẩm Hi, nếu quen biết sớm hơn một chút có phải anh sẽ yêu sớm không? Thôi đi thôi đi, anh của khi ấy làm gì có tâm trạng mà yêu sớm...

04

Thẩm Hi ôm một đống sách về phòng 921, lúc đặt sách lên bàn học còn giả bộ cảm thán một câu: “Cuối cùng cũng làm xong bài rồi”. Lời vừa dứt, cô liền cảm thấy có điều gì đó không bình

thường, bởi vì không ai phụ họa cô. Cô quay đầu nhìn Hâu Tử và Tráng Hán đang thở ngắ n than dài, khẽ hỏi: “Này, các cậu sao thế? Lão tam đâu?”.

Tráng Hán nặng nề quay người sang một bên, không biết phải nói thế nào. Hâu Tử thì tỏ ra đau đớn vô cùng.

Cô nghiêm nghị đi tới, cúi người hỏi: “Lẽ nào hôm nay nhà lau chưa sạch, kiểm tra phòng bị trừ diệt?”.

“Không phải”, Tráng Hán nói.

Thẩm Hi tiếp tục đoán theo hướng nghiêm trọng hơn: “Lẽ nào kết quả kiểm tra lần trước có rồi, các cậu đều không đạt yêu cầu?”.

“Cậu mới không đạt yêu cầu ấy”. Tráng Hán hận là không thể bóp chết lão đại đáng yêu này, nhưng lại không nhẫn tâm là có làm sao!

Phía bên kia Hâu Tử thở dài, lên tiếng: “Ban nãy bọn tôi nhận được tin, lão tam đã xin đổi phòng rồi”.

Hâu Tử vừa nói xong Tráng Hán liền đưa mắt nhìn Thẩm Hi, bộ dạng như muốn nói “Cậu gây chuyện rồi”.

Lâm Dục Đường muốn đổi phòng kí túc? Thẩm Hi nhìn mặt Tráng Hán và Hâu Tử, hiểu ngay nguyên nhân Lâm Dục Đường đổi phòng - chắc chắn là vì cô.

Thẩm Hi vốn đang khom người, sau khi biết chuyện cô càng không dám đứng lên, ngò i xồm xuố ng nề n nhà, rụt đầu rụt cổ.

“... Xin lỗi”, cô nói.

Cô đã tự trách bản thân như thế kia rồi, Tráng Hán nào nói ra được lời trách móc gì nữa, hắ n dố i lòng, nói: “Lão đại, chuyện này không liên quan tới cậu”.

Thẩm Hi nhìn Tráng Hán. Tráng Hán “ôi ôi” hai tiế ng, thực ra hắ n vô n tức giận, lão đại sao lại đào tường nhà lão tam chứ. Nhưng nhìn lão đại vừa buồ n vừa tự trách bản thân như thế , hắ n lại mê m lòng. Chê t tiết, gầ n đây hắ n cứ mê m lòng với lão đại là có làm sao! Hắ n có muồ n làm trai thẳng nhắ t vũ trụ này nữa không!

“Chúng ta khuyên lão tam đi”, Hầ u Tử nghĩ cách.

Thẩm Hi nhìn Hầ u Tử, tâm trạng phức tạp: “Tôi đi vệ sinh cái đã”.

Lâm Dục Đường về` đúng lúc Thẩm Hi đi vệ sinh, anh vừa vào phòng là Hầ u Tử và Tráng Hán đã bắ t đầ u khuyên bảo, để giữ Lâm Dục Đường ở lại, cậu một câu, tôi một câu, nói đủ mọi lời có cánh.

Lâm Dục Đường nghe mà trong lòng chỉ muồ n chửi đổng, bây giờ anh cũng không muồ n đổi phòng nữa! Nế u suy đoán hoang đường á y của anh là đúng, vậy anh đổi phòng có nghĩa là anh để một mình Thẩm Hi ở trong hang sói 921 này!

“Lão tam, cậu đừng đi, lão đại đã biế t sai rồi”. Tráng Hán suýt lao lên ôm đùi Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường lên tiế ng: “... Hà Chi Châu đâu?”.

Hầ u Tử chỉ nhà vệ sinh: “Vào nhà vệ sinh ăn năn rồi”.

Lâm Dục Đường mở cửa nhà vệ sinh, bên trong không có người. Tráng Hán đứng sau anh “ó” lên một tiế ng: “Có lẽ đi ra nhà vệ sinh

công cộng rồi, diện tích rộng, có thể khiến lão đại ăn năn sâu sắc hơn”.

Lâm Dục Đường lại rảo bước tới nhà vệ sinh công cộng ở tầng hai. Kí túc xá nam trường S phòng nào cũng có nhà vệ sinh, mỗi tầng còn có thêm một nhà vệ sinh công cộng ở ngay bên cạnh phòng giặt đồ.

Thẩm Hi đúng là đang ở nhà vệ sinh ăn năn hối lỗi, ăn năn được một nửa thì buồn tẻ, cô liếc nhìn các bồn vệ sinh nam một lượt, cuối cùng giữ kẽ đi vào phòng vệ sinh đơn. Lâm Dục Đường vào nhà vệ sinh, Thẩm Hi đã kéo quần lên, bước từ phòng vệ sinh đơn ra, nhìn thấy Lâm Dục Đường cô còn vờ chào hỏi như không có chuyện gì xảy ra: “Chào”.

Lâm Dục Đường nhìn cô: “Bạn ở trong đó làm gì?”.

“Đi tiểu”. Thẩm Hi không vòng vo, trả lời thẳng luôn, còn thêm mắng Lâm Dục Đường nhạt nhẽo lại đi hỏi câu này. Cô mở vòi nước rửa tay, nước chảy róc rách.

Khóe miệng Lâm Dục Đường giật giật, anh lặng lẽ nhìn bồn cầu bên trái, khắc sâu chữ “đi tiểu” vào tim. Nếu anh suy đoán đúng, Thẩm Hi và anh chia tay là có nguyên nhân. Nhưng nếu thật sự như vậy, thì cũng chẳng tốt đẹp gì...

Thẩm Hi rửa sạch tay, vừa nghiêm túc vừa thấp thỏm hỏi Lâm Dục Đường: “Bạn đổi phòng kí túc vì tôi à?”.

Lâm Dục Đường nghiêng mặt: “Tôi không đổi nữa”.

“Thật à?”. Mặt Thẩm Hi thoáng tia mừng rỡ, cô vui vẻ cầm tay Lâm Dục Đường kéo anh tới trước mặt Tráng Hán và Hâu Tử, hưng phấn nói: “Lão tam vừa nói với tôi, cậu ấy không đổi phòng nữa”.

“Thật hả?”, Hâu Tử đứng dậy hỏi.

Lâm Dục Đường gật đầu, liếc nhìn Thẩm Hi, nói một câu đầy ẩn ý: “Phụ nữ như quần áo, anh em như chân tay, chẳng phải sao?”.

Quần áo... Thẩm Hi có chút không vui, có điều nếu đã giải quyết được mâu thuẫn trong phòng rồi, cô tạm thời không so đo nữa. Hắc Tử và Tráng Hán cũng rất kích động, lục tục lôi rượu giậu trong phòng ra: “Tôi nay mọi người không say không ngủ”.

Không say không ngủ.

Thẩm Hi thích sự náo nhiệt như thế này, cô cũng lôi hết đồ ăn vặt giậu trong phòng ra, bím bím hạnh nhân, đậu phộng, thịt bò khô, còn có hai gói bím bím tôm nữa.

Lâm Dục Đường ngấm ngấm quan sát, tất cả đồ ăn vặt trước đây Thẩm Hi thích ăn, cả nhãn hiệu bím bím tôm kia cũng là nhãn hiệu cô thích nhất. Anh nghĩ tới một khả năng khác mà tôi qua mình lo nghĩ, càng nghĩ càng thấy đau khổ.

Thẩm Hi vui mừng hơn hờ xếp chỗ, cô xếp bốn cái ghế trong phòng thành một vòng, ở giữa là cái bàn gấp mà phòng thường dùng để chơi bài. Cô đặt đồ ăn vặt lên bàn, lại đặt đậu tương mang về làm bữa ăn khuya vào vị trí chính giữa, cuối cùng đặt bia của Tráng Hán và rượu vang của Hắc Tử vào, ngay lập tức đã trở thành một buổi tụ họp hoành tráng.

Hắc Tử mở bia, đứng dậy nói: “Tôi là trưởng phòng kí túc 921, hôm nay cảm thấy rất vui mừng khi lão đại và lão tam đã biến chiến tranh thành hòa bình, tôi chúc phòng 921 chúng ta mãi mãi thanh xuân, tình bạn muôn năm!”.

Tráng Hán đang cầm rượu cũng chạm cốc: “Tình bạn muôn năm”.

Thẩm Hi cũng tiếp lời: “Tình bạn muôn năm”.

Chỉ còn Lâm Dục Đường, ba người lập tức quay sang nhìn. Anh ngáp ngừng hai giây, cầm lon bia lên cùng: “Tình bạn muôn năm, tình yêu muôn năm”.

Tình yêu muôn năm... làm gì có tình yêu ở đây... Hà u Tử và Tráng Hán đưa mắt nhìn nhau, đùa nhau à?

Chỉ uống bia và ăn đêm thôi thì rất chán, Tráng Hán nghĩ ra vài trò chơi phạt uống bia nhưng đều bị Lâm Dục Đường phản đối. Tráng Hán có chút không vui: “Lão tam, cậu nghĩ ra một trò đi”.

Lâm Dục Đường cầm lon bia, nói: “Ai là bạn cùng phòng tốt bụng”.

“Ai là bạn cùng phòng tốt bụng?”. Hà u Tử từng nghe tới trò “Ai là bạn tốt” nhưng chưa từng nghe trò “Ai là bạn cùng phòng tốt bụng”, há n có chút hứng thú nhìn Lâm Dục Đường: “Chơi thế nào?”.

“Đơn giản lắm”. Lâm Dục Đường trong lúc vô tình lại đưa mắt nhìn “Hà Chi Châu” đang ngồ i ngoan ngoãn, giải thích trò chơi: “Ai là bạn cùng phòng tốt bụng cũng giống trò Ai là bạn tốt, một người hỏi một người đoán, đoán những bí mật nhỏ người khác không biết giữa các bạn cùng phòng”.

Tráng Hán thích nhất là bí mật đây.

Lâm Dục Đường nói thêm: “Đoán đúng thưởng hai mươi tệ, đoán đúng năm câu liên tiếp, hai trăm tệ”.

Bingo! Trò chơi đơn giản lại có tiền cược, lập tức kích thích “nhiệt huyết” tiềm ẩn trong các chàng trai có mặt ở đây. Ngay cả cái tên

đàn ông giả như Thẩm Hi cũng bị kích thích, hai tay giơ lên: “Đồ`ng ý, chơi như thế` đi”.

Không ai phản đồ`i, trò chơi bắt đầu. Trước khi trò chơi chính thức bắt đầu, bốn người còn đặc biệt tuyên thệ: “Trung thực tuyệt đồ`i, không được nói đồ`i”.

Nhóm đầu tiên là Hà`u Tử và Tráng Hán, Thẩm Hi hỏi.

Cô hỏi Hà`u Tử: “Loại rau Tráng Hán thích nhất?”.

“Rau họ”. Hà`u Tử trả lời đúng rô`i.

Câu hỏi thứ hai của Thẩm Hi: “Điểm thi đại học của Tráng Hán”.

Hà`u Tử miễn cưỡng đáp: “593, xếp chót bảng của khoa ta trường ta”.

Không ngờ đúng cả hai câu, Thẩm Hi tăng độ khó: “Bạn cùng bàn tháng thứ hai học kì thứ hai hồ`i lớp mười một của Tráng Hán tên là gì?”.

“Chết tiệt! Sao ác thế`!”. Hà`u Tử học máu, có điề`u vòng này đã kết thúc.

Vòng tiếp theo, Hà`u Tử hỏi Thẩm Hi, đồ`i tượng là Lâm Dục Đường.

Thẩm Hi như vớ được cái phao gian lận, cô nhế`ch mép, vô cùng tự tin. Lâm Dục Đường liế`c nhìn cô, hỏi: “Độ khó tăng lên, tiề`n cược gấ`p đôi, muố`n chơi không?”.

Thẩm Hi làm bộ khó xử, một lúc sau cô hỏi về nghi ngờ: “Nế`u tôi trả lời đúng hế`t, cậu có nói đồ`i không?”.

“Chẳng phải đề u tuyên thệ rồi sao?”. Lâm Dục Đường đáp, giọng nói dễ nghe hơn rất nhiều.

Thẩm Hi đồng ý: “Không sao, tăng thêm độ khó, trò chơi mà, có thách thức mới có niềm vui”.

Hà u Tử định trả thù lão đại, nếu lão đại không có ý kiến gì thì hắn cũng không khách khí nữa. Câu hỏi đầu tiên: “Ba vòng của Lâm Dục Đường, chính xác tới 0,1”.

Lâm Dục Đường khẽ ho, Hà u Tử đổi ba vòng thành chiều cao. Thẩm Hi nhướn mày, nói luôn: “182.9 centimet”.

Hà u Tử nhìn Lâm Dục Đường.

Sắc mặt Lâm Dục Đường vẫn bình tĩnh, gật đầu.

Đối với Thẩm Hi, những câu hỏi này quá đơn giản. Mặt cô lộ vẻ mừng rỡ, giành thắng lợi trận đầu khiến cô có chút ngại ngùng, khiêm tốn xua tay: “Tôi đoán mò thôi, không ngờ lại đúng”.

Hà u Tử tưởng lão đại may mắn thật, hắn hỏi câu tiếp theo: “Lão tam sợ nhất con gì?”.

Thẩm Hi ngơ i vấp chân, nói ra đáp án ngay: “Gián”.

Không ngờ lại là gián. Hà u Tử hỏi Lâm Dục Đường: “Lão tam, đúng không?”.

Lâm Dục Đường uống một ngụm bia: “Đúng, là con gián”.

Thẩm Hi thò tay lấy tiền chỗ Hà u Tử, Hà u Tử đưa tiền cho cô với vẻ không tình nguyện, tiếp tục hỏi: “Lão tam tốt nghiệp trường tiểu học nào?”.

Câu hỏi này khó đây, ai mà biết bạn cùng phòng mình tốt nghiệp trường tiểu học gì chứ, có phải ở cùng thành phố đâu. Tráng Hán ngữ nghe cũng nghĩ lần này lão đại không thể trả lời được. Quả nhiên Thẩm Hi chau mày lại, cô vỗ vai Hà u Tử: “Câu hỏi này thực sự làm khó tôi rồi”.

Hà u Tử cười đắc ý.

Bỗng nhiên Thẩm Hi đứng dậy, cô đi quanh phòng hai vòng, nghĩ kỹ một hồi, nói: “Nhưng tôi có thể suy luận ra được, Lâm Dục Đường là người thành phố G, trường tiểu học tốt nhất thành phố G chính là Cổ Lâm, nhưng nhà lão tam ở Thành Nam, Thành Nam cách Cổ Lâm quá xa, trường tiểu học tốt nhất ở Thành Nam chính là trường tiểu học trực thuộc Đại học G, vì thế tôi cả gan đoán chính là trường tiểu học trực thuộc Đại học G”. Lúc cuối cùng khi nói ra đáp án, Thẩm Hi còn quay lại hỏi Lâm Dục Đường một cách rất ngầu: “Đúng không?”.

“Trường tiểu học trực thuộc Đại học G?”. Hà u Tử cũng hỏi Lâm Dục Đường: “Đúng không?”.

Khóe miệng Lâm Dục Đường nhếch lên, anh gật đầu: “Đúng là trường tiểu học trực thuộc Đại học G”. Có điều, nguyên nhân anh học trường này rất đơn giản, chính là Thẩm Hi học ở trường mẫu giáo cạnh đó.

“Ảo diệu quá”. Hà u Tử thua đậm nhưng vẫn không từ bỏ, hấn phải phản công mới được! Hấn hít sâu một hơi: “Bài hát Lâm Dục Đường thích nhất tên là gì?”.

Bài hát thích nhất? Bao nhiêu bài như vậy, làm gì có bài thích nhất... Câu hỏi này Thẩm Hi thực sự không đoán được. Cô nhướng mắt hai cái, không nghĩ ra.

Lâm Dục Đường thấy Thẩm Hi gặp khó, anh rút ví trong túi ra, lấy hết tiền trong đó ra: “Tôi cũng tăng tiền cược”.

Trò chơi quả nhiên đã đến giai đoạn gay cấn nhất, Tráng Hán cũng lấy tiền ra đặt cược thêm, để đảm bảo không gian lận, trước khi Thẩm Hi trả lời, Lâm Dục Đường đã viết tên bài hát ra giấy, úp trên bàn.

Thẩm Hi chóng mặt, cô biết Lâm Dục Đường thích dòng nhạc nào, nhưng không biết anh thích bài nào nhất. Cô định bỏ cuộc, nhưng Lâm Dục Đường đặt cược tám trăm tệ, nếu cô thua... Vì thế cô đành dốc sức nghĩ, cô nhớ hồi cấp hai, bố mua cho cô một chiếc MP3, cô không biết lên mạng tải nhạc về, sau đó Lâm Dục Đường đã tải nhạc giúp cô, bài hát đầu tiên anh tải về là gì nhỉ... Thẩm Hi lại nhìn số tiền cược trên bàn để kích thích bản thân, cuối cùng cô vỗ đầu đứng dậy, đọc từng âm tiết của đáp án: “Tôi đoán là *Yesterday once more* của The Carpenters...”.

Lần này chắc không thể đoán trúng được đâu!

Hà u Tử vội lật tờ đáp án Lâm Dục Đường đã viết, chết tiệt! Không ngờ là *Yesterday once more* thật, hấn “ó” một tiếng rồi ngã lăn ra đất không dậy nổi.

“Bắt đầu từ hôm nay, hãy gọi tôi là thần đoán”. Thẩm Hi ra oai, còn vui vẻ xoay hai vòng, không khách khí cầm hết số tiền cược lên, bao gồm cả tám trăm tệ của Lâm Dục Đường, sau đó thương hại vỗ vai Tráng Hán, Hà u Tử và cả Lâm Dục Đường: “Các cậu đừng buồn, cuối tuần tôi mời các cậu đại tiệc, sẽ dùng chính số tiền này, ha ha ha ha...”.

Lâm Dục Đường hơi quay đầu nhìn tay Thẩm Hi vỗ trên vai mình, vẻ mặt trầm tĩnh, chỉ có đôi mày thanh tú khẽ động.

Tôi nay, Thẩm Hi đã được định sẵn là người thắng cuộc, trước khi ngủ cô còn để mồi đèn, sau cùng đặt dưới gối, hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.

Phòng 921 dần trở nên yên tĩnh, tiếng thở đều đều vọng lại. Lâm Dục Đường ngồi dậy, đêm nay anh ngủ được mới lạ. Anh đứng trước giường, sắc mặt bình thản nhìn “Hà Chi Châu” ở giường trên, chỉ cảm thấy gần đây mình giống như một chiếc thuyền nhỏ giữa biển khơi, từng đợt sóng dữ không ngừng ập tới. Quãng thời gian trước tâm trạng anh vô cùng nóng nảy, vốn chẳng có tâm tư quan sát Hà Chi Châu, kết quả vừa quan sát là thấy ngay đó vốn là hình bóng của Thẩm Hi. Ví dụ tư thế ngủ bây giờ, trước đây ở trường mẫu giáo Thẩm Hi có biệt danh là “Chú rùa nhỏ chổng vó lên trời”.

Lâm Dục Đường đứng im nhìn “Chú rùa nhỏ chổng vó lên trời” phiên bản Hà Chi Châu. Một lúc sau, anh quay mặt đi với tâm trạng phức tạp. Trước khi về giường anh còn kéo chăn cho Hà Chi Châu, che cái bụng lộ ra ngoài của “cậu ta”.

Điên rồi, điên rồi!

Hôm sau, Lâm Dục Đường dậy vật cả đêm đã tỉnh dậy lúc năm giờ sáng, anh lại đứng trước giường lặng lẽ chăm chú nhìn Thẩm Hi vẫn đang chìm trong giấc ngủ, nhìn một hồi lâu mới ra ban công để bình tĩnh lại.

Đúng sáu giờ Thẩm Hi thức giấc, cô lật chăn ngồi dậy, chào Lâm Dục Đường đang pha cà phê: “Chào buổi sáng”.

Anh cũng chào lại, tiếp tục pha cà phê.

Thẩm Hi vẫn còn hơi mơ màng, giống như cụ già ngồi mộng du trên giường vậy, sau đó cô thấy cậu nhỏ của Hà đại ca lại đang

“ngghiêm túc chào cở” vớì mình, vớì n đã quen vớì chuyện này mỗi sáng, cở một tay che miệng ngáp, một tay ấ n ấ n cậ nhỏ xuố ng.

Ấ n rô i ấ n...

Lâm Dục Đường vô tình nhìn thấ y động tác này của Thẩm Hi, suýt rớt nước nóng vào tay...

Thẩm Hi cũng nhận thấ y Lâm Dục Đường đang nhìn mình, mặt cở ửng hờ ng, sau đó bấ t mắ n nói: “Đề u là đàn ông, cậ chưa từng thấ y chào cở buổi sáng à? Đây là hiện tượng bình thường!”.

Lâm Dục Đường đặt cà phê lên bàn, lòng như tro tàn, anh nhìn Thẩm Hi vì phải mặc quầ n mà cớ nhét vật nào đó vào trong, cảm giấ ng như chú mèo con mình tận tâm chăm sóc nuôi lớn đột nhiên lại học theo đám chó hoang nhấ c một chân đi tè...

05

Lâm Dục Đường pha cà phê buổi sáng, mùi cà phê nô ng đượ m bay khắ p phòng như một bản nhạc sáng sớm. Thẩm Hi hít hít, nhìn Lâm Dục Đường nói: “Lão tam, cậ uố ng cà phê gì thề , thơm quá”.

Lâm Dục Đường biế t Thẩm Hi muố n uố ng, anh khuấ y cà phê, trả lời nhẹ như mây bay gió thoảng: “Một nhấ n hiệu nước ngoài, lầ n trước chú Thẩm tặng bớ tôi, tôi xin bớ một hộp”.

Hóa ra là ông bớ ham ăn Thẩm Kiế n Quố c, hèn chi mùi thơm quá. Thẩm Hi cớ ý hỏi: “Chú Thẩm là ai?”.

Lâm Dục Đường ngồ i xuố ng: “Bớ vợ tương lai của tôi”.

Thẩm Hi hừ một tiế ng, phản ứng rấ t nhanh: “Nhầ m rô i, là bớ vợ tôi”.

Lâm Dục Đường sầm mặt, quay đầu đi.

Thẩm Hi không tranh cãi với Lâm Dục Đường nữa, cô mặc quần xong liền cẩn thận treo xuống giường. Cô muốn uống cà phê, liền đi tới bên cạnh Lâm Dục Đường nhìn ngó một hồ i nhưng không mở miệng nói mình muốn uống. Lâm Dục Đường cũng không chủ động mời cô. Cuối cùng cô nhìn mấy cái rô i đành vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra đã thấy một cốc cà phê pha sẵn để trên bàn mình.

Cô nhìn Lâm Dục Đường, có chút xúc động. Không ngờ anh ấy lại đô i xử với tình địch tốt như vậy, chắc không hạ độc đâu nhỉ.

Lâm Dục Đường đang sắp xếp lại sách vở trên bàn: “Mời cậu uống”.

“Cảm ơn nhé”. Thẩm Hi hạnh phúc ngồ i xuống, uống cà phê thơm tho này sao lại không có điểm tâm được chứ, cô lôi hộp bánh quy trong ngăn bàn ra, lấy một cái nhúng vào cà phê ăn, còn hào phóng đưa cho Lâm Dục Đường vài cái: “Cái này vị ngon lắm, cậu cũng thử đi”.

“Cảm ơn”. Lâm Dục Đường nhận chiếc bánh quy, quay đầu hỏi Thẩm Hi: “Hà Chi Châu, trước đây chẳng phải cậu không ăn đồ ngọt sao?”.

Thẩm Hi chớp mắt, giải thích rất nhanh: “Đó là vì trước đây tôi chưa từng ăn, bây giờ ăn đồ ngọt mới biết nó tuyệt vời đến vậy”.

“Thế à”, Lâm Dục Đường nói.

Tráng Hán và Hà u Tử cũng đã dậy. Hà u Tử nheo mắt ngồ i dậy, thấy lão tam và lão đại cùng ăn bánh quy uống cà phê, cứ

tưởng mình bị hoa mắt, hắ n dụi mắt lầ n nữa mới khẳng định là mình không nhìn nhầ m.

Tô i qua lão tam thua lão đại tám trăm tệ, lẽ nào còn thua cả tình cảm?

Khác với Hầ u Tử, trọng điểm của Tráng Hán chính là bánh quy, hắ n thò đầ u nói: “Tôi cũng muố n ăn”.

Lâm Dục Đường không đáp lời hắ n, chỉ có Thảm Hi tô t bụng lầ y ra một cái, hỏi: “Không đánh răng mà ăn luôn à?”.

Tráng Hán há miệng gật đầ u, giồ ng như chú lợn trắ ng to bự gào lên đòi ăn: “Muố n muố n muố n”.

“Được rô i”. Thảm Hi dứt liên tục hai cái bánh quy cho Tráng Hán, cuố i cùng còn quan tâm đưa cho hắ n một tờ giấ y ăn. Hắ n lau miệng, lại hài lòng ngủ tiế p.

Lâm Dục Đường bực dọc đi ra ban công. Lúc anh đi, Thảm Hi cũng ra khỏi cửa.

Cô chạy bộ rô i đi mua đồ ể ăn sáng ở căng tin với tinh thầ n sảng khoái, đúng bảy giờ xuấ t hiện ở dưới kí túc nữ 636, ngắ ng mặt lên là nhìn thấ y Hà Chi Châu đứng ở ban công lộ thiên như người trời.

Làm bộ làm tịch kìa! Đợi bữa sáng cũng phải làm bộ... cô vẫy tay gọi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu đúng là sáu giờ ba mươi đã ra ban công đợi bữa sáng, kắ t quả phải đợi nửa tiế ng. Có điề u, anh thực sự chưa thấ y cô gái nào giữ chữ tín như Thảm Hi, nói bảy giờ hắ ng ngày mang bữa sáng tới cho anh, chưa có ngày nào không tới.

Thẩm Hi cầm điện thoại nhấc một tin hỏi thăm thân mật: “Tôi qua ngủ ngon không nữ vương đại nhân?”.

Nữ vương đại nhân... ha ha... Hà Chi Châu đọc tin nhấc, sau đó nhấc lại: “Nếu tôi qua không có người nghiên rằng, nói mê và nói chuyện điện thoại lúc nửa đêm canh ba, chắc sẽ ngủ ngon”.

Thẩm Hi đọc tin nhấc mà bật cười, cô đứng dưới lầu giờ tay làm điệu bộ “anh phải vững vàng”, khoe miệng cong lên.

Hà Chi Châu đứng trên ban công nhìn xuống Thẩm Hi, ánh nắng sớm len qua tầng mây chiếu xuống, anh cảm thấy nụ cười của cô cũng giống như ánh nắng trong vắt này, xua tan mây đen và nỗi buồn trong lòng anh. Anh nhìn cô lâu nữa rồi quay vào đi ra khỏi ký túc.

Sáng sớm, khuôn viên trường sư phạm yên tĩnh hơn trường S, giờ thức giấc của đám học tra luôn muộn hơn đám học bá một chút. Có điều, trường sư phạm cũng có những chú chim dậy sớm, bởi vì kì thi cấp 4, cấp 6 đang đến gần. Ví dụ dưới bóng cây long não bên sân bóng rổ đã có người dậy sớm học bài văn mẫu tiếng Anh rồi.

Thẩm Hi nhìn kĩ, phát hiện chú chim dậy sớm ấy chính là Trần Hàn. Trần Hàn hình như cũng nhìn thấy cô, dù sao cũng là bạn cùng phòng lâu ngày không gặp, cô mỉm cười với Trần Hàn, đang định vẫy tay chào thì lưng lại nhói đau.

Tại sao lâu nào cũng bọ một chỗ, không thể đổi chỗ khác sao? Thẩm Hi quay người đập Hà Chi Châu một cái, giận dữ nói: “Tôi qua lúc tám em nhìn thấy sau lưng tím một đám rồi, anh không thể nhẹ tay chút sao?”.

Kể ra thì, từ nhỏ Thẩm Hi đã là đứa trẻ không sợ bị đánh, hồi mẫu giáo “quang vinh” được chọn vào trường thể thao, mặc dù cuối

cùng vì ăn quá nhiều và khóc quá nhiều nên bị gửi trả lại, nhưng việc tập luyện nghiêm khắc trong trường thể thao đã hình thành cho cô thói quen tốt không sợ bị đánh. Nếu không, hôm tiểu học sau khi tan học cô cũng không chủ động đợi bị đánh như vậy.

Đôi mắt với sự chắt vắn của Thẩm Hi, Hà Chi Châu hơi quay mặt đi, chuyện “tắm” cô nói ra nhẹ nhàng thoải mái, anh vẫn cảm thấy có chút không tự nhiên, ngập ngừng một lúc anh nói: “Tôi bẹo tôi, có vắn đề gì sao?”.

Quá dễ tiện! Được rồi! Thẩm Hi giờ móng vuốt của mình ra, chơi bài ăn miếng trả miếng. Cô nhéo bên trái Hà Chi Châu một cái, nhéo bên phải một cái, nhe nanh múa vuốt nói: “Vậy em cũng phải nhéo mình mới được”.

Hà Chi Châu sau khi đổi cơ thể thì rát hay nhột, bàn tay Thẩm Hi chạm vào người khiến anh khó chịu như bị thọc lét. Anh nhìn Thẩm Hi chằm chằm, đành phải túm hai tay cô lại, nói: “Được rồi, dừng lại”.

Được rồi, dừng lại. Ngực vừa thoải hiệp vừa bắt lực, lập tức khiến Thẩm Hi bốt hung hăng, tay cô bị anh cầm chặt, hơi ấm và sức mạnh từ lòng bàn tay anh khiến cô mất tự nhiên. Sau đó, cô trở thành thực nữ ngóe bên cạnh anh, à không, phải là thực nam mới đúng.

Cô nhìn anh, không biết tại sao khoảnh khắc vừa rồi có thứ âm thanh dồn dập vang trong lòng ngực. Cô mất hết tự nhiên, nhìn Trần Hàn phía xa đang học văn mẫu, nói: “Hà đại ca, anh có cần học hai bài văn mẫu không?”.

Hà Chi Châu không muốn trả lời câu hỏi nhạt nhẽo này của Thẩm Hi, có điều anh đã quen với việc cô hỏi anh đáp, hôm lâu sau vẫn lên

tiếng: “Nếu trước khi thi cấp 4 chúng ta vẫn chưa đổi trở lại, việc thi cử cô không phải lo”.

Việc thi cử cô không phải lo... còn câu nào ám áp cảm động hơn câu này nữa chứ. Thảm Hi gật đầu như gà mổ thóc, có Hà thân trường S thi hộ, cô lo lắng thì khác nào lo bò trắng răng. Cô vội vàng nịnh nọt: “Em sợ thi tốt quá chủ nhiệm khoa lại tìm em nói chuyện ấy chứ”.

Hà Chi Châu đứng dậy đi hai bước, quay đầu lại nói với cô: “Đúng rồi, quên báo với cô một chuyện, tôi đã mua vé máy bay đi Thanh Đảo tuần này rồi”.

Dừng mà...

Thảm Hi khóc “hu hu”, kéo tay Hà Chi Châu: “Không thể đợi sau khi thi cấp 4 xong à?”.

Hà Chi Châu đáp trả Thảm Hi bằng ánh mắt “không thể”, Thảm Hi cũng không ép anh nữa, lại hỏi: “Hà đại ca, anh có chắc không?”.

Chuyện kì thế này ai mà nắm chắc được, Hà Chi Châu chỉ nói: “Thử vận may xem”.

Vận may thực sự là một thứ rất mơ hồ.

Khi vừa hoán đổi cơ thể, Thảm Hi cảm thấy mình đen đủi vô cùng mới chui vào thân thể một chàng trai, bây giờ cô lại có tình cảm với cơ thể Hà Chi Châu, lẽ nào đây chính là “thích ứng trong mọi hoàn cảnh”? Nếu như vậy, cô là một người thích ứng với mọi hoàn cảnh quá đấy!

Hà Chi Châu nói một chuyện cho Thảm Hi biết: “Cô Ôn đã thông báo, bài múa chính của cô trong buổi kỉ niệm ngày thành lập trường đã đổi cho Trần Hàn”.

“Ồ”. Thảm Hi không bất ngờ trước sự sắp xếp ấy của cô Ôn, nhưng một người ưa thể diện như cô vẫn xua tay, nói: “Đổi thì đổi, chỉ đáng tiếc buổi kỉ niệm ngày thành lập trường không có em sẽ khiến người khác mất hứng chờ đợi”.

Hà Chi Châu khẽ cười khẩy.

Thảm Hi tưởng anh không tin, cô lập tức đăng nhập vào diễn đàn của trường, trên đó có một chủ đề liên quan tới các tiết mục được chờ đợi nhất trong danh sách các tiết mục biểu diễn mừng ngày thành lập trường, tiết mục *Múa lụa đỏ* của cô luôn đứng đầu.

Nhưng cô tìm chán chê cũng không thấy, Hà Chi Châu cầm lấy điện thoại, nhân tiện nắm tay cô: “Đừng tìm nữa, tôi tin”.

Thảm Hi không tìm nữa.

Sở dĩ Hà Chi Châu không muốn cho Thảm Hi tìm là bởi sau khi tin được tung ra, bài *Múa lụa đỏ* của Thảm Hi trong chủ đề cũng biến thành *Đạp dao nương* của Trần Hàn, sự chú ý của mọi người cũng thay đổi theo. Bài *Múa lụa đỏ* đâu còn được đứng đầu nữa.

Không thể múa trong buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập trường, nên nói trong lòng Thảm Hi không buồn là nói dối, bài *Múa lụa đỏ* năm nay có phần sáng tạo và cải biên của cô, vì bài múa này cô đã chuẩn bị gần ba tháng...

Trên thế giới này chẳng có chuyện gì đáng buồn hơn việc cố gắng vô ích.

Vì thế hôm nay Thảm Hi có chút không vui, lúc lên lớp không vui, lúc đi đường không vui, ngay cả lúc vui nhất là ăn cơm cũng không vui nổi. Có điều, cô không vui nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài, cùng lắm là nói ít hơn mọi ngày một chút.

Hà Chi Châu buông đũa: “Sau khi đổi lại thân xác chẳng phải vẫn có thể múa sao?”.

“Có thể thì vẫn có thể”. Thẩm Hi bò ra bàn: “Nhưng nếu em làm như thế chẳng phải Trăn Hàn sẽ mừng hụt sao, lòng tự tôn của cô ta còn cao hơn cả hoàng hậu nữa đấy”.

Hà Chi Châu gật đầu, Trăn Hàn quả thực là người như vậy.

Thẩm Hi lại dồn sự chú ý lên miếng sườn lợn vẫn nằm im bất động trong đĩa của Hà Chi Châu, cô hỏi anh: “Anh không ăn à?”.

Hà Chi Châu quý phái gật đầu: “No rồi”.

Thẩm Hi thở dài: “Vậy em ăn hộ anh nhé”.

Hà Chi Châu khẽ ho một tiếng, sau đó giơ hai tay ra, đơn giản đáp: “Mời”.

Vì câu “mời” của Hà Chi Châu, tâm trạng Thẩm Hi vui vẻ lên ngay, cô liếc nhìn anh mấy cái, vui vẻ gặm sườn, không hiểu tại sao lòng rất muốn cười. Trong lòng cô còn có cảm giác ngọt ngào nữa, cô thật là dễ hài lòng, gặm miếng sườn Hà Chi Châu để thừa mà cũng gặm ra vị ngọt ngào là sao?

Thẩm Hi về phòng 921 ngủ trưa, điểu hòa trong phòng bị hồng, Tráng Hán và Hâu Tử đều cởi áo, Thẩm Hi nhìn thấy thế cũng muốn cởi nhưng cô lại không dám, mức độ cao nhất cũng chỉ là vén áo lên quạt liên tục.

Bộ dạng nửa cởi nửa không của Thẩm Hi càng thu hút sự chú ý của Tráng Hán. Thẩm Hi nhìn thấy ánh mắt “khác lạ” của hắn thì lập tức kéo áo xuống. Hắn đang nghiên cứu cơ bụng của mình, lên tiếng cảm thán: “Tôi phải tăng cường tập luyện mới được, phải sớm

tập được bụng tám múi”, sau đó ngoác miệng cười: “Lão đại, cậu chui có cơ bụng chứ?”.

“Vớ vẩn, đương nhiên là có rồi”. Thẩm Hi coi khinh câu hỏi này của Tráng Hán, lại dám miệt thị cơ thể đáng tự hào của cô sao, vì thế cô bổn thêm một câu: “Rất nhiều”.

Rất nhiều...

Tráng Hán chỉ có bổn múi lập tức cảm thấy mình bị làm nhục, hắ n không cam tâm hỏi: “Rất nhiều là bao nhiêu?”.

Thẩm Hi nhìn Tráng Hán, nói ra con số cực ngậ u: “Eight”.

Tráng Hán không tin, hắ n bước tới, nhắ n mạnh: “Rất ít đàn ông có cơ bụng tám múi”.

Thẩm Hi phản đố i vỗ vai Tráng Hán: “Điề u đó có nghĩa tôi là đàn ông trong giới đàn ông”.

Tráng Hán: “...”.

Chủ đề cơ bụng của cánh đàn ông đích thực được đề cập đề n, Hà u Tử cũng sán tới góp vui, đáng tiế c hắ n gậ y tới mức chỉ có tám dẻ xương sườn, cuối cùng không đấ u nổi đành về chỗ tiế p tục chơi game.

Cho dù thế nào, Tráng Hán vẫn không tin Hà Chi Châu có tám múi, hắ n chỉ có bổn múi thôi, kiểu người cao gậ y như lão đại làm sao có tám múi được cơ chứ, nế u như vậy thế giới của hắ n chẳng phải sẽ điên đảo sao?

“Tôi muố n kiểm tra”, Tráng Hán nói.

Thẩm Hi ghét điểm nào ở Tráng Hán nhất? Chính là thứ gì hắ n không có thì sẽ nói đàn ông trên khắ p thế giới này cũng không có. Cô bực bội vén áo lên, nói với Tráng Hán: “Cậu đi đi, đi đi. Không đủ tám múi tôi lập tức nhảy xuống ngay”. Tuầ n trước lúc đi tá m cô đã buồ n chán tới mức đi cơ bụng của Hà Chi Châu... tám múi không thiế u múi nào!

Tráng Hán giơ ngón tay ra, không muồ n chịu thua: “One, two, three, four, five, six...”.

Cùng lúc đó Lâm Dục Đường đi thư viện ngô ì tra các sự kiện kì lạ cũng về tới phòng, vừa vào cửa đã thấ y Tráng Hán đang đi cơ bụng của Thẩm Hi, suýt ngã t ngay ở cửa nhà vệ sinh trong phòng kí túc...

Hai giờ chiề u, phòng 921 điề u ngủ trưa, chỉ có Lâm Dục Đường vẫn mở mắ t nhìn lên giường trên. Anh đang nghĩ tới hậu quả của việc vạch trầ n và không vạch trầ n. Nế u vạch trầ n, giữa anh và Thẩm Hi sẽ mãi mãi tồ n tại một Hà Chi Châu, nế u không vạch trầ n, cứ mặc Thẩm Hi gây chuyện như thế này sao?

Lâm Dục Đường bắn khoả n bò dậy, anh đứng trước giường Thẩm Hi, đưa tay đẩy đẩy người cô.

Thẩm Hi trở mình, không tỉnh.

Lâm Dục Đường lại vỗ vỗ.

Thẩm Hi mở mắ t mơ màng nhìn thấ y Lâm Dục Đường, cô tự dưng bị đánh thức nên bực mình, nhắ t là ở trước mặt người quen, cô làu bàu, chân trái ngạo mạn đạp một cái xuồ ng giường, quay mông lại với Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường ngộ̀i xuộng giường mình, liên tục uộng nước để hạ hỏa.

Buổi chiệ̀u Thẩm Hi tỉnh dậy, Hà Chi Châu nhặ́n tin cho cô: “Ngày mai đi Thanh Đảo rộ̀i, tộ̀i nay cùng đi xem phim nhé”.

Chương 7

01

Sắp đi xem phim, phải ăn mặc chải chuốt rồi mới ra ngoài. Không thể vì đã biến thành đàn ông là có thể bỏ mặc bản thân được, đôi khi yêu cái đẹp cũng là một thái độ sống.

Thẩm Hi lấy chiếc sơ mi nam hồng nhạt và chiếc quần màu kem trong tủ ra. Cô vào nhà vệ sinh thay quần áo, rồi ngó xuống trước bàn chải đầu, sau đó lấy gương của Tráng Hán soi chán chê. Chàng trai trong gương có đôi mắt đen như mực, đôi mày thanh tú như nước, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng rõ từng đường nét, ngũ quan có vẻ đẹp vừa tao nhã vừa thuần khiết, đường nét chiếc cằm rất tự nhiên.

Thẩm Hi đưa tay sờ mũi một hồi, cao quá.

Cô chớp mắt, nghiêng đầu nhìn hàng mi đen dày của Hà Chi Châu, có vẻ cũng không ngắn hơn của cô là bao. Cô nghiêng đầu, ngay cả phần gáy cũng khí chất hơn người thế này. Cuối cùng, hai tay nâng má, cô thốt thốt thốt chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú trong gương: “Đẹp trai quá...”.

Đột nhiên trong gương có một khuôn mặt “thô kệch” nhoi vào, lập tức ảnh hưởng tới phong cảnh tổng thể, Thẩm Hi giật dử quay đầu lại: “Châu Thôn, cậu chui vào đây làm gì?”.

Tráng Hán cực kì vô tội, hắ n chỉ muốn lấy cái gương của mình để nặn mụn thôi mà. Hắ n nhướn đôi mày đen, gian xảo nói: “Lão

đại, tôi có ‘chui’ vào cậu đâu”.

“Rõ ràng ban nãy cậu...”. Thẩm Hi nói được một nửa, hiểu ra câu nói này có chút không ổn, liền đuổi đánh hắ n.

Tráng Hán tránh tránh nắ p nắ p, trong lòng có cảm giác phơi phơi vui tươi như được trở về thời trẻ con chơi đùa với các bạn nữ trong lớp, hắ n chạy tới sau lưng Lâm Dục Đường: “Lão tam, giúp tôi”.

Lâm Dục Đường chỉ lạnh mặt nhìn Tráng Hán, chau mày nói: “Cậu không thể mặc áo vào à?”.

Tráng Hán: “...”.

Lâm Dục Đường liếc nhìn Thẩm Hi, đứng ở giữa phòng nghiêm nghị lên tiếng: “Tôi có ý kiến, bắt đầu từ hôm nay, phòng mình nghiêm cấm mọi hành vi không văn minh như phanh ngực, lộ ngực”.

Thẩm Hi lập tức giơ hai tay đồng ý, hóa ra không chỉ mình cô có tiết tháo, ngay cả Đường Đường cũng vậy. Cô vội nói: “Mọi người cùng giữ nếp sống văn minh, xây dựng phong cách mới”.

Hắ n dựa vào đầu giường, vì hình tượng tốt đẹp của phòng, hắ n là trưởng phòng kí túc nên cũng đồng ý với quyết định của Lâm Dục Đường và lão đại, hắ n tiện tay ném một chiếc áo cho Tráng Hán: “Tráng Hán, mặc vào”.

Tráng Hán bắt lấy cái áo, thực sự không hiểu: “... Giữ nếp sống văn minh có liên quan tới việc tôi không mặc áo sao?”.

“Đương nhiên là có liên quan rồi”. Thẩm Hi phê phán không chút nể nang: “Lẽ nào cậu không biết thân hình của cậu rất không văn minh sao?”.

Thân hình không văn minh là cái gì? Tráng Hán chau mày im lặng, sau đó vui mừng hơn hở, hỏi lại về không chắc chắn: “Từ trái nghĩa của văn minh có phải là hoang dã không?”.

Hoang dã cái đầu cậu!

Ba người còn lại không để ý tới Tráng Hán nữa, Tráng Hán chạy vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương trên chậu rửa mặt nhe răng cười: Tiếp tục đắc ý với hai chữ “hoang dã” của mình.

Phòng 921, vốn có Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường trấn áp nên về cơ bản vẫn được coi là một “trại tập trung nam thân” của kí túc, bây giờ càng ngày càng phát triển theo hướng trại tập trung những kẻ ngớ ngẩn.

Thẩm Hi sắp ra ngoài, cô cầm cái túi mua đồ lên, ném ví tiền, chìa khóa, khăn giấy và đồ lật vạt vào đó. Lâm Dục Đường biết cô sắp ra ngoài liền sầm mặt hỏi: “Cậu đi đâu đấy?”.

“Đi xem phim”, Thẩm Hi thờ ơ đáp.

Đi xem phim? Đi xem phim với ai? Lâm Dục Đường nghĩ bụng đầu gối cũng biết cô đi xem phim với ai. Anh mở miệng nói cũng đi, vừa dứt lời thì bị Hâu Tử kéo lại: “Lão tam, cậu có cần thiết phải tìm sự ngược đãi như vậy không?”.

Tìm ngược đãi! Anh tìm ngược đãi ở đâu chứ, anh sắp điên đến nơi rồi! Anh giằng co, đẩy Hâu Tử ra.

Thẩm Hi quay đầu, thấy bộ dạng can ngăn của Hâu Tử, tưởng Lâm Dục Đường sắp xông lên đánh mình nên vội vàng cầm túi đồ chạy như bay ra khỏi cửa.

Lâm Dục Đường nhìn mà đỏ mắt, Hâu Tử thương tình vỗ vai anh: “Cổ thẩm có khắp chân trời, lão đại và Thẩm mỹ nhân nói

không chừng chỉ là diễn kịch thôi, chúng ta cứ thoải mái đi”.

Lâm Dục Đường gắ n giọng: “Các cậu không hiểu!”.

Hầ u Tử: “Tôi hiểu”.

Lâm Dục Đường bây giờ chỉ câ n nghĩ tới cảnh Hà Chi Châu ở trong cơ thể của Thẩm Hi tá m tấp mỗi ngày là có thể khiế n anh phát điên, anh đỏ bừng mặt, nói bậy một câu: “Hiểu cái mông cậu!”.

Hầ u Tử vẫn khẳng khẳng: “Tôi hiểu thật!”.

Lâm Dục Đường nhìn Hầ u Tử, anh không muố n ở trong cái phòng này nữa, anh ử đột câ m hai quyển sách rời khỏi phòng.

Hà Chi Châu đứng đợi ở cửa Nam trường S, anh đã đợi mười lăm phút rồ i, trong thời gian đứng đợi còn có ba người huýt sáo với anh nhưng cuố i cùng đê u ngoan ngoãn im miệng.

Thẩm Hi đi từ phía sau Hà Chi Châu tới, nhìn thấ y cảnh anh bị bắ t chuyện, trong lòng rấ t đắ c ý. Đúng là vẻ đẹp trời sinh mà, đề kiếu tóc Cao Hiểu Tùng xấ u như thê mà vẫn hot.

Cô vỗ vai Hà Chi Châu, bắ t chước giọng điệu của các chàng trai ghẹo gái: “Người đẹp, anh mời em đi ăn nhé”.

Hà Chi Châu quay lại trườ n mắ t với cô, cô lập tức co vò i, cuố i cùng đã hiểu nguyên nhân hai chàng trai trước hậ m hực rời đi rồ i. Cô bật cười xấ u xa, sau đó bị Hà Chi Châu kéo lên taxi.

Thực ra ở trung tâm hoạt động sinh viên của trường S cũng có rạp chiế u phim, giá vé chỉ năm tệ, nhưng Hà Chi Châu chê ô n ào quá. Rạp chiế u phim ở trung tâm thành phố giá vé cao gấ p mười lầ n giá vé ở rạp chiế u phim của trường, Thẩm Hi ngồ i vị trí chính giữa cũng không thấ y chỗ này yên tĩnh hơn rạp chiế u phim ở trường là

bao, cô còn nghe thấy tiếng nước bọt lúc hôn nhau của cặp nam nữ ngồi hàng ghế trước.

Âm thanh gợi tình quá, cô lắc đầu, khẽ nói với Hà Chi Châu: “Hà đại ca, bọn họ không văn minh chút nào”.

Hà Chi Châu nhìn theo hướng Thẩm Hi chỉ, chỉ có thể nói: “Cô đừng nhìn là được”.

“Nhưng mà...”. Thẩm Hi không nói nên lời, tiếp tục xem phim vậy.

Phim do Hà Chi Châu chọn, là phim khoa học viễn tưởng rất hot gần đây. Hà Chi Châu mua cho cô cốc nước cam ép ba mươi tệ, cô cầm cốc nước cam, bỗng dưng nhớ lại lần đầu tiên đi xem phim, cũng là rạp chiếu phim này, Lâm Dục Đường cũng mua cho cô một cốc nước cam, lúc đang xem phim Lâm Dục Đường đi ra ngoài một lúc, nói chuyện điện thoại mười mấy phút. Lúc cô lấy có mượn điện thoại của Lâm Dục Đường chơi, lén mở nhật ký cuộc gọi, kết quả lại là Lăng Triêu Tịch.

Cô hỏi đùa Lâm Dục Đường: “Đường Đường, ban nãy anh nói chuyện điện thoại với ai thế?”.

Lâm Dục Đường đáp: “Một người bạn cấp ba”.

“Trai hay gái?”.

“Gái”. Lâm Dục Đường đưa nước cam cho cô uống, ngữ khí nói chuyện vô cùng bình thường: “Lăng Triêu Tịch, em cũng quen, cô ấy hỏi anh một vấn đề chuyên ngành”.

Sau đó cô không hỏi tiếp nữa vì không muốn bị Lâm Dục Đường ghét. Cô hiểu anh, biết khi làm việc anh không thích bị người khác làm phiền, cô cũng hiểu rõ giới hạn của anh đến đâu. Có lúc mọi

người trong nhà đề`u nói anh đang chăm sóc cô, nhưng họ không biế`t cô cũng phải quan tâm tới cảm xúc của anh. Có lúc cô mệt, nổi nóng, anh lại chỉ coi cô như đứa trẻ đang bực bội trong lòng. Tình yêu không phải là sự thoải mái, vui vẻ và sự thích thú độc nhấ`t vô nhị hay sao?

Thẩm Hi bình thản ngô`i dựa vào lưng ghê´, nế`u cô không biế`n thành Hà Chi Châu, không được nghe Lâm Dục Đường nói chuyện điện thoại với Lăng Triề`u Tịch, có phải cô sẽ không tính toán như thế`? Sau khi tốt nghiệp, cô sẽ kế`t hôn, xây dựng tổ`a`m, sau đó sinh con để cái với Lâm Dục Đường... Cô là đứa em gái được anh chăm sóc từ nhỏ, cũng chính là vợ anh. Cô tin, anh sẽ chăm sóc cô tốt hơn bất`cứ người đàn ông nào khác.

Chỉ là, Lâm Dục Đường liệu có tiế`c nuô`i không, tiế`c nuô`i vì sự tôn`n tại của cô khiế`n anh chưa từng được nếm mùi vị của tình yêu... vì thế` có lúc anh mới chú` ý tới những người con gái khác, cho dù không lựa chọn ở bên nhau, cũng muô`n thử để biế`t cảm giác rung động là như thế` nào?

Thẩm Hi chun mũi, khóe mắ`t hoe đỏ. Hà Chi Châu nhìn cô, cô đưa bóng ngô`t tới trước mặt anh, anh vô cùng miễn cưỡng nhậ`t một hạt lên ăn.

Phim hế`t người tan, màn đêm buông xuô`ng, thành phố` đã lên đèn, bắ`t đầ`u chìm vào nhịp điệu ăn chơi đàn đúm về` đêm.

Thẩm Hi đứng dưới đèn quảng cáo rực rỡ sắ`c màu, Hà Chi Châu nhìn là nhận ra ngay mắ`t cô đã đỏ hoe. Cô uô`ng nố`t nước cam rô`i ném cô`c vào thùng rác phân loại, anh hỏi: “Bộ phim vừa rô`i, cô cảm thấ`y thương cảm?”.

Thẩm Hi không ngờ Hà Chi Châu lại là cao thủ quan sát cảm xúc như vậy, cô quay người đi: “Em chỉ lo ngày mai...”.

“Không cần lo”. Hà Chi Châu đặt tay lên lưng Thẩm Hi, nói với giọng điềm tĩnh.

Thẩm Hi gật đầu, nín thở: “Em biết Hà đại ca nhất định sẽ có cách”.

“Không phải”. Hà Chi Châu đáp: “Bởi vì lo lắng cũng vô ích”.

Cái người này... Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, sao cô lại cảm thấy tâm trạng anh đã tốt hơn nhiều nhỉ. Cô bật cười, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn, mạch suy nghĩ của cô luôn thay đổi rất nhanh, nhìn những người trẻ tuổi đi đi lại lại trên đường, cô hỏi anh: “Hà đại ca, mức lương lí tưởng sau khi tốt nghiệp của anh là bao nhiêu?”.

Hà Chi Châu thật sự không theo nổi tư duy nhảy vọt của Thẩm Hi, anh hỏi ngược lại: “Cô thì sao?”.

Thẩm Hi nghiêm túc suy nghĩ, giờ nắm ngón tay ra, hào khí ngút trời: “Một tháng năm nghìn”.

Yêu cầu này thực sự không cao, Hà Chi Châu hỏi: “Đủ tiêu không?”.

Đừng hỏi những câu đau lòng như thế được không, chắc gì cô đã tìm được công việc lương tháng năm nghìn tệ chứ. Thẩm Hi từ bên trái Hà Chi Châu đi sang bên phải anh: “Hà đại ca, anh mau nói mức lương lí tưởng của anh đi, để em có mục tiêu cao hơn”.

Hà Chi Châu thật sự chưa từng nghĩ tới chuyện mức lương lí tưởng, có điều anh đã nhận được mấy lời mời làm việc, trong đó có một công ti công nghệ thông tin mà trước đây anh từng tư vấn kĩ thuật cho họ, họ mời anh gia nhập công ti sau khi tốt nghiệp và mức lương hằng năm là năm trăm nghìn tệ, cuối năm còn được chia phần trăm nữa.

Hà Chi Châu kể qua chuyện này cho Thẩm Hi nghe. Anh thực sự không cảm thấy năm trăm nghìn tệ một năm có gì to tát, nếu anh tự lập nghiệp, chắc chắn sẽ cao hơn con số này nhiều.

Nhưng Thẩm Hi nghe xong liền kích động.

“Hà đại ca, chúng ta nhất định phải làm bạn tốt đấy”. Cô cầm tay Hà Chi Châu, xun xoe hỏi: “Sau này chúng ta đôi về như cũ, anh còn nói chuyện với em không?”.

Hà Chi Châu quay đầu nhìn ánh mắt như cú con của Thẩm Hi, xoa đầu cô: “Rất khó nói”.

Thẩm Hi hậm hực, cô bám lấy Hà Chi Châu, nói không ngừng: “Hà Chi Châu, anh đừng như thế chứ? Anh làm thế là không đúng... hai chúng ta dù sao cũng từng cùng chung hoạn nạn, có thể nói là hai người có duyên nhất trên thế giới này”.

Hai người có duyên nhất trên thế giới này... câu này cũng coi như dễ nghe. Hà Chi Châu nhìn dòng xe qua lại không ngừng, hai người có duyên nhất trên thế giới này có phải là mối lương duyên trời ban, là trời sinh một đôi?

“Hà Chi Châu, sau này anh phát đạt rồi thật sự không chiếu cô cho em một chút sao?”. Thẩm Hi không bỏ cuộc, Hà Chi Châu không nói có, cô sẽ tiếp tục hỏi.

“Không muốn chiếu cô lắm, cô quá phiền phức”, Hà Chi Châu cố ý đáp. Anh cảm thấy Thẩm Hi ồn ào, nhưng sự ồn ào của cô lại khiến anh vui.

Anh bước nhanh hơn, Thẩm Hi cũng bước nhanh theo, cô hạ thấp yêu cầu, tiếp tục riu rít hỏi về tương lai: “Hà Chi Châu, lẽ nào sau

này chúng ta gặp nhau, anh cũng không mời em được một bữa cơm sao?”.

“Không mời”.

“Anh là đồ keo kiệt! Vậy sau này em cần xin anh việc nhỏ như hạt vừng, anh cũng không giúp em à?”.

“Không giúp”.

“Vậy anh sẽ giới thiệu bạn trai ưu tú cho em chứ?”.

“Mơ à”.

“A a a a, anh không thể xử sự như thế được... Này, anh đợi em với...”.

Không biết từ khi nào Thẩm Hi đã coi Hà Chi Châu là người có thể tin cậy. Từ ga tàu điện ngầm bước ra, cô bắt đầu thảo luận với anh về tương lai của mình, nghiêm túc hỏi: “Hà đại ca, anh nói xem em làm minh tinh có hợp không?”.

“Không hợp”, Hà Chi Châu trả lời rất nhanh.

Thẩm Hi không hỏi tiếp nữa, cô nhớ tới một việc: Thứ tự các tiết mục biểu diễn trong buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập trường năm nay sắp dĩ cạnh tranh quyết liệt như vậy là bởi nhà trường đã mời một nhân vật có tiếng trong giới truyền thông làm khách mời, vị này năm tới sẽ có một bộ phim cổ trang 3D dự tính dùng người mới, nên đặc biệt tới trường để lựa chọn nữ chính biết múa. Cơ hội hiếm có, mọi người đều muốn lên biểu diễn. Thẩm Hi cúi đầu bước trên đường, lại ngẩng đầu lên hỏi: “Nhưng rất nhiều người nói với em, em có thể dựa vào cái mặt để kiếm cơm mà”.

“Ngôi sao không chỉ dựa vào cái mặt, mà còn dựa vào cái đầ u”. Hà Chi Châu không chút nể nang, anh phân tích cho Thẩm Hi nghe, ví dụ làm minh tinh quá mạo hiểm, cô chưa chắ c đã làm được minh tinh, cùng lắ m thì chỉ làm được diễn viên ít tiế ng tăm thôi, ngoài ra những ngôi sao dựa vào cái mặt để kiế m cơm phải chịu áp lực rấ t lớn.

“Cô có đề tâm tới việc mình nổi tiế ng vì bị chửi không?”, anh hỏi cô: “Ngay cả chồ ng cô sau này cũng bị lôi vào cuộc mắ ng chửi â y?”.

Không ngờ Hà Chi Châu còn suy nghĩ tới cả chuyện chồ ng cô sau này... Được rồ i, anh nói rấ t có lí. Thẩm Hi nghĩ mình phải cam chịu số phận thôi, đặt mục tiêu tìm công việc với mức lương năm nghìn tệ vậy.

“Hơn nữa không nhấ t định phải làm minh tinh gì đó mới dựa vào cái mặt để kiế m cơm được”, Hà Chi Châu thấ y Thẩm Hi cúi đầ u bèn nói.

Thẩm Hi ngược đầ u lên: “Ví dụ?”.

“Ví dụ lâ y một anh chồ ng tốt”, Hà Chi Châu bình tĩnh nói.

Thẩm Hi bật cười, không ngờ Hà Chi Châu lại nói ra câu trả lời gầ n gũi như vậy, có điề u hình như sự thực đúng là vậy. Cô nói với anh: “Em sẽ cô gắ ng”.

Hà Chi Châu: “Cô gắ ng cũng vô ích”.

Thẩm Hi: “...”.

Hà Chi Châu vừa đi vừa nói: “Cái này phải dựa vào duyên phận”.

Ngày mai đi Thanh Đảo rồi.

Thẩm Hi ở phòng 921 lén lén lút lút thu dọn hành lý. Chỉ nhân lúc Hà ầu Tử, Tráng Hán và Lâm Dục Đường không ở trong phòng cô mới lục tủ quần áo của Hà Chi Châu. Sau đó cô lục thấy một chiếc quần bơi màu xanh thẫm, là chiếc quần trước đây Hà Chi Châu để lại, cô băn khoăn không biết có nên mang đi không... Cô nhấc tin cho Hà Chi Châu, tốt bụng nhắc nhở anh: “Hà đại ca, áo tắm của em vẫn ở trong vali màu trắng”.

Kết quả là tin nhắn đáng thương lại bị anh nhắn tâm bỏ qua.

Thẩm Hi cầm chiếc quần bơi của Hà Chi Châu lên ướm vào người, cảm thấy hơi nhỏ. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Hà Chi Châu mặc chiếc quần bơi này trong lần đi Thanh Đảo trước, giống như chú cá kình khỏe khoắn, nhưng có một chỗ bó chèn làm mất mỹ quan, vì thế cô quyết định sau khi tới Thanh Đảo sẽ mua một chiếc rộng hơn.

Đêm đã về khuya, Thẩm Hi nằm trên giường trần trọc, trở mình chán chê suy nghĩ một số vấn đề nghiêm túc. Cuối cùng cô viết tắt cả những gì đã trải qua vào nhật ký cá nhân trong điện thoại, mật khẩu là 1234.

Cuối cùng sau khi vô cùng trịnh trọng lưu “mật khẩu” vào điện thoại, cô nghĩ phải tự thưởng cho mình một cái like.

Trong phòng vang lên tiếng ngáy của Tráng Hán và Hà ầu Tử, hai người đang thi nhau ngáy, một người khò khò, một người khè khè, phớt lờ hợp rất có tiết tấu.

Lâm Dục Đường nằ m ở giường dưới, lò mớ thấ y giường trên có ánh sáng, anh đoán Thẩm Hi vẫn đang nghịch điện thoại, liê n hỏi: “Cậu vẫn chưa ngủ à?”.

Giường dưới vọng lên tiế ng của Lâm Dục Đường, Thẩm Hi trở mình, không ngờ anh chưa ngủ. Cô thò đầ u nhìn xuố ng giường dưới, mượn chút ánh sáng mờ mờ vẫn có thể nhìn thấ y đôi mắ t đang mở của anh, giồ ng như một hồ nước trong veo dưới ánh trăng đêm.

“Tôi có tâm sự, không ngủ được”, cô khẽ nói.

Lâm Dục Đường chợt ghen lòng: “Cậu có thể nói với tôi”.

Thẩm Hi do dự một hồ i, sau đó cảm thấ y nói chuyện thế này không tiện lắ m, khẽ lên tiế ng: “Tôi có thể xuố ng dưới nói chuyện với cậu không?”.

Lâm Dục Đường thực sự coi Hà Chi Châu là Thẩm Hi nên không những không phản đố i mà giọng nói cũng dịu dàng vô cùng: “Được, cậu xuố ng đây”.

Thẩm Hi hấ t chần điề u hòa ra, khẽ khàng trèo xuố ng. Trên người cô chỉ mặc áo ba lỗ và quầ n đùi hoa, thuận lợi bò xuố ng giường Lâm Dục Đường, giồ ng một chú mèo con chầ m chậm bò đế n phía đầ u giường anh.

Thẩm Hi nhích từng chút một, Lâm Dục Đường ở đầ u giường cũng đang dằn dò bản thân: “Hà Chi Châu” trước mặt chính là “Thẩm Hi”, đừng có bần khoản nữa, phải dũng cảm đố i mặt!

Cuố i cùng Thẩm Hi cũng bò tới cạnh Lâm Dục Đường, sau đó khẽ thở dài: “Tôi đế n rô i...”.

Lâm Dục Đường mắ t tự nhiên quay mặt sang hướng khác.

Màn đêm tĩnh lặng, tiếng ngáy khò khò tiếp tục vang lên, Tráng Hán và Hà u Tử ở giường đối diện vẫn ngủ rất ngon. Thẩm Hi vén chăn của Lâm Dục Đường, nhanh nhẹn chui vào, định nói thầm với anh chuyện này, tóm lại là không thể để Hà u Tử và Tráng Hán nghe được.

Chỉ là giường tầng trong kí túc xá nam sao có thể đủ chỗ cho hai chàng trai một mét tám mươi mấy năm được, giây phút Thẩm Hi chui vào chăn, Lâm Dục Đường dù đã chuẩn bị tâm lí thế nào vẫn rùng mình sợ hãi, cả người thẳng đơ.

“Lâm Dục Đường, tôi có một bí mật muốn nói với cậu”. Thẩm Hi quay sang ghé sát vào tai Lâm Dục Đường bắt đầu thì thầm.

“... Cậu nói đi”. Lâm Dục Đường sắp bị nhột chết mất.

Bên ngoài nổi gió, rèm cửa phòng kí túc bị gió đêm cuốn lên một góc, ánh trăng như màn sương bạc lập tức tràn vào phòng, Lâm Dục Đường ép mình quay đầu sang, sau đó anh nhìn thấy khuôn mặt “Hà Chi Châu” từ mờ ảo trở nên rõ ràng, “cậu ta” còn một tay chống đầu như mũi nhọn, mặc dù vẻ mặt ngây thơ nhưng đôi chân dài trong chăn còn hung hăng tạo dáng. Ngoài ra, hơi thở ấm nóng của hai người đang hòa quyện trong không gian chật hẹp, giống như một mồi lửa. Đầu óc anh đột nhiên nóng ran, nhất thời không thể chấp nhận được cảnh tượng này, anh giờ chân đạp một cái.

“Uych” một tiếng, Thẩm Hi đang định dúc bầu tâm sự thì bị Lâm Dục Đường đạp xuống đất.

“Đường... đau...”. Đường Đường có hai âm tiết, lúc cả cái miệng Thẩm Hi tiếp đất, âm sau liền đổi thành “đau”⁽²¹⁾. Không kiênp! Đây là lần đầu tiên cô bị người khác đạp xuống giường.

Thẩm Hi lừ mắt nhìn Lâm Dục Đường đang định giải thích trên giường, nhìn cơn đau “nhức nhối”, cô khó khăn bò dậy, sau đó càn nhấc trèo lên giường mình.

Cô không thể tin tưởng Lâm Dục Đường nữa, cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với anh nữa. Anh vốn chỉ mượn có báo thù, nên mới có ý giờ trò đùa cô xuống. Cô lên giường nằm, không nói câu nào.

Lâm Dục Đường đứng bên thành giường, lòng rớt như tơ vò, lại muốn chửi bậy. Anh đưa tay đẩy đẩy Thẩm Hi đang nằm giường trên: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi”.

Thẩm Hi cuồn chặn, không thêm để ý tới anh nữa.

Anh lại đẩy cô một cái: “Ban này ngã đau à?”.

Cô điên tiết, gào lên: “Lâm Dục Đường, cậu đừng quá ý rồi tôi có được không, tôi phải ngủ!”.

Quá ý rồi... tội to thế!

Hà u Tử và Tráng Hán đang ngáy khò lập tức tỉnh dậy, nheo mắt nhìn cảnh tượng ở giường đối diện, đều thâm gào lên một câu “Chết tiệt”, sau đó Hà u Tử thở lên tiếng: “Lão tam, cậu để lão đại ngủ đi, chuyện lớn bằng trời cũng để mai hẵng nói...”.

Lâm Dục Đường hít sâu một hơi, không nói thêm gì nữa, đi thẳng ra ban công lộ thiên hóng gió đêm.

Hôm sau, Thẩm Hi lén lút xách hành lý đã sắp xếp sẵn chạy thẳng ra cổng trường. Hà Chi Châu tới sân bay trước, lúc cô đến đã nhìn thấy anh đeo kính đen, nói chuyện với một vị khách nước ngoài đứng bên cạnh, hình như đang giải quyết vấn đề gì đó cho vị khách ấy.

Cô thích kiểu thiêu niên tốt bụng ngoài lạnh trong nóng như thế này! Cô đi tới: “Chào”.

Vị khách nước ngoài nhìn cô cười, rồi hỏi một tràng. Thảm Hi mỉm cười, làm bộ mình nghe hiểu, Hà Chi Châu kéo tay cô, thay cô trả lời. Cô thờ ơ lắng nghe, thực ra cô hiểu một số chỗ. Ví dụ Hà Chi Châu nói cô và anh là người yêu. Cô gái đầu, tai nóng ran.

Trên máy bay, Thảm Hi đeo kính đen ra vẻ ngầu, cuối cùng thấy vô vị quá nên tháo ra. Cô hỏi anh: “Hà đại ca, anh trốn ra kiểu gì?”. Ý cô là trốn khỏi kí túc kiêu gì.

Hà Chi Châu đọc báo được cấp miễn phí trên máy bay: “Tôi không cần trốn”.

Được rồi. Thảm Hi nhắm mắt, trước mắt bỗng dựng hiện lên một cảnh: Hoa rơi đầy đất, nam nhân mặc cẩm bào trắng, mái tóc búi cao đen như mực, gương mặt vừa tao nhã vừa sắc nét, anh đứng phía xa nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, dường như chỉ một cái nhìn là địa lão thiên hoang...

Hà Chi Châu giờ tờ báo: “Cô nhìn tôi làm gì?”.

Thảm Hi ho nhẹ một tiếng, chuyển chủ đề: “Tại sao anh lại mua vé hạng sang, lắm tiền quá nhỉ!”.

“Bởi vì dùng thẻ của cô”, Hà Chi Châu nói, ánh mắt vẫn không rời tờ báo.

“Lừa đảo, anh có biết mật khẩu của em đâu?”.

“123456”, Hà Chi Châu đọc mật khẩu ra.

“A a a. Hà Chi Châu, sao anh có thể làm vậy chứ!”. Thảm Hi giận dữ cầm lấy cổ tay Hà Chi Châu, cô định cắn một phát rõ đau,

nhưng cái cổ tay trắng như ngọc này cũng chính là cổ tay của cô... Cuối cùng cô chu môi lên hôn một cái lên cổ tay, coi như trừng phạt.

Quả nhiên, Hà Chi Châu thấy mất cỏi mà hất tay cô ra.

Mười hai giờ trưa, máy bay hạ cánh xuống sân bay Thanh Đảo. Ra khỏi sân bay, không khí mang theo mùi tanh mặn tấp vào mặt, thời tiết cũng nóng hơn lần trước. Khách sạn Hà Chi Châu đặt trước cũng là khách sạn năm sao dạng hoa viên, có điều lần này gần biển hơn. Từ khách sạn, chỉ cần đi bộ năm phút là nhìn thấy biển lớn. Từ sân bay về khách sạn, suốt dọc đường nói nói cười cười đã xua tan sự lo lắng và bất an trong lòng cô. Sau đó hai người cũng chỉ thuê một phòng tiêu chuẩn. Điểm này cô và Hà Chi Châu vô hình trung đã thông nhât với nhau: Đã tới nước này rồi, thực sự không cần câu nệ nam nữ nữa.

Khách sạn có ban công rất rộng, trên bệ cửa sổ kiểu châu Âu có đặt hai chậu uất kim hương đang nở rộ, ở góc phòng có một cây xanh và một xích đu sắt nghệ thuật.

Thẩm Hi ngồi trên xích đu uống đồ lạnh và ăn điểm tâm tinh tế Hà Chi Châu gọi lên, nghĩ đi tuấn trắng mặt chắc cũng chỉ như thế này thôi. Thẩm Hi nhìn ngón tay Hà Chi Châu lướt nhanh trên bàn phím máy tính, cô ngồi xếp bằg trên xích đu, nói: “Hà đại ca, em kể chuyện cười cho anh nghe nhé”.

Hà Chi Châu ngẩng đầu lên: “Kể đi”.

Thẩm Hi kể câu chuyện cô tự cho là khá buồn cười: “Có một cô gái cao một mét bảy mươi ba, lúc đi xem mặt tự động làm tròn xuống còn một mét bảy mươi; có một chàng trai chỉ cao một mét sáu mươi bảy, cũng làm tròn lên thành một mét bảy mươi. Sau đó hai người có chiều cao như nhau, đã gặp nhau... ha ha”.

“Ha ha”. Hà Chi Châu cúi đầu, tiếp tục công việc.

Thảm Hi hơi thất vọng, sau đó cô nói tiếp: “Có một cô nương đi vào rừng hái nấm...”.

Hà Chi Châu vẫn không cười.

Cô nói tiếp.

Anh vẫn không cười.

Buổi trưa ở khách sạn trôi qua trong những câu chuyện cười của Thảm Hi. Ánh nắng mặt trời chiếu rọi, mây trôi theo gió, những luồng gió biển mát mẻ dễ chịu thổi vào. Thảm Hi thấy nụ cười ẩn giấu ở đáy mắt Hà Chi Châu mới phát hiện ra mình đã bị anh lừa. Cuối cùng cô giận dữ nhảy xuống xích đu, đi về phòng ngủ.

Hà Chi Châu ngồi trên ghế mây day day trán, ban nãy lúc Thảm Hi kể chuyện cười, trong đầu anh đã phác họa ra một khung cảnh, có phải sau này mỗi buổi trưa cuối tuần đều có cảnh vừa yên ả vừa huyền ảo thế này không?

Sở dĩ tương lai tươi đẹp là vì có vô vàn khả năng, nhưng anh chỉ cần tương lai có cô. Anh mím môi, quay người đã thấy Thảm Hi nằm bò trên giường ngủ. Anh chau mày, sao đáng ngủ lại như vậy chứ, giống như... một chú rùa?

Nhưng ngủ sâu như vậy sẽ không tốt cho tim. Hà Chi Châu thở dài, lật người Thảm Hi lại, sau đó kéo chăn, chỉnh điều hòa trong phòng ở mức phù hợp cho giấc ngủ.

Thảm Hi chưa hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, trong mơ màng cô có thể cảm nhận được anh làm gì, anh lật người cô lại, chỉnh điều hòa cho cô... cuối cùng anh vào nhà vệ sinh, sau đó ngủ trên một chiếc giường khác.

Lòng thấ y thật ngọt ngào... cô ngủ vừa sâu vừa ngon, lại mơ hồ rơi vào mộng cảnh. Cô cảm giác mình đang nằ m mơ, nhưng không thể bước ra khỏi giấ c mơ đó, dường như linh hồn đang di chuyển.

Trong mơ, cô và Hà Chi Châu đã đổi về cơ thể cũ. Cô đã qua câ p 4, thuận lợi tô t nghiệp đại học, cũng tìm được công việc với mức lương năm nghìn tệ, nhưng năm nghìn tệ cũng đâu dễ lâ y, ngày ngày làm việc mệt như trâu bò. Sau đó, bên tai cô vang lên một giọng nói dịu dàng: “Đừng làm nữa, không sao đâu, anh sẽ nuôi em, lương của anh năm trăm nghìn tệ một năm đó”.

Lương của ai năm trăm nghìn tệ một năm?

Thẩm Hi bị số c tới mức tỉnh giấ c, cô mở choàng mắ t, Hà Chi Châu đang đứng trước giường cúi người nhìn cô, ánh mắ t có ý thăm dò.

“Sao anh lại nhìn em như thế ...”. Thẩm Hi chố ng hai tay lên giường, gò má ửng hỏ ng. Bởi vì giấ c mơ ban nãy nên giờ nhìn thấ y Hà Chi Châu cô có chút ngượng ngùng.

Hà Chi Châu hình như đoán được nên hỏi: “Vừa nằ m mơ?”.

Thẩm Hi gãi đầ u, có chút xấ u hổ.

Hà Chi Châu nói thẳng đáp án: “Lẽ nào có liên quan tới tôi”.

“Sao... có thể”. Thẩm Hi xấ u hổ quay đầ u đi.

Hà Chi Châu liề c nhìn, quả nhiên có liên quan tới anh. Anh mím môi, tâm trạng vui vẻ: “Dậy đi, ra biển thôi”.

Đời người có bao điều thú vị, mãi mãi chẳng thể đoán được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, vào một giờ nào phút nào đó rồi cuộc ai sẽ ở bên bạn.

Bữa tối ăn đại tiệc hải sản, địa điểm là nhà hàng lân trước. Bà chủ quán vẫn nhận ra cô và Hà Chi Châu. Lúc anh đi thanh toán, bà chủ còn trêu đùa: “Lân trước là một nhóm đến phải không, lúc đó bác tướng cháu và một cậu đeo kính khác là một đôi, không ngờ lại là anh chàng đẹp trai này”.

Cậu đeo kính mà bà chủ nhắc tới chính là Lâm Dục Đường, anh bị cận nhẹ nên khi ra ngoài hầu như đều đeo kính; anh chàng đẹp trai chắc là Hà Chi Châu, nhưng bây giờ linh hồn trong thân thể ấy lại là Thẩm Hi.

Thẩm Hi đứng cạnh Hà Chi Châu, bị bà chủ trêu đùa phát ngại, giống như hồn hạnh vượt tường bị bắt gặp vậy. Còn Hà Chi Châu vẫn tiếp tục bình tĩnh thanh toán, nhận lại tiền thừa từ bà chủ.

“Lân sau lại đến nhé”. Bà chủ cười niêm nở: “Về chuyện này tôi với đám nhân viên còn cá cược đấy, lát nữa phải trả tiền cược cho chúng nó”.

Thẩm Hi càng ngại ngùng hơn, giống như một chàng trai hay xấu hổ.

Lúc hai người ra khỏi quán, Hà Chi Châu hỏi: “Lân trước chúng ta tới đây, tại sao lại có người cá cược chúng ta là một đôi?”.

Câu hỏi này thật khiến người ta phải suy nghĩ sâu sắc, Thẩm Hi nghĩ ngợi đáp: “Bởi vì so với Hầu Tử và Tráng Hán, em và anh nhìn có vẻ giống một đôi hơn”.

Hà Chi Châu: “Ai bảo thế...”.

Đêm xuông sâu hơn, bãi biển Thanh Đảo bô n bê ã ã u lên ãn, giông như biển lớn ãuoc bao bọc bởi một vùng ánh sáng lung linh rực rỡ. Thẩm Hi theo Hà Chi Châu lên một chiế c du thuyề n. Đây là chiế c du thuyề n tồ t nhấ t của câu lạc bộ trên biển Thanh Đảo. Cô làm theo lời anh, nói rõ thân phận với người phụ trách câu lạc bộ. Người phụ trách lập tức ãi chỉ thân gọi ãiện xác nhận. Cô và anh không những có du thuyề n xin nhấ t mà còn có thuyề n trưởng giỏi nhấ t.

“Chiế c du thuyề n này là của ai?”. Ở trên biển, cô hỏi anh.

Anh ãứng trên boong thuyề n hóng gió: “Của ông nội tôi”.

Thẩm Hi ngoác miệng nói: “Không ngờ anh là thiế u gia ãi ãi thứ ba”.

Hà Chi Châu bật cười, tựa lưng vào lan can, nghiêm túc hỏi: “Thẩm Hi, cô có sợ cả ãi ãi này chúng ta cứ như thế này không?”.

Thẩm Hi sững người, cô lập tức biế n thành chú thỏ trắng không biế t xoay sở thế nào: “Thời buổi này làm ãn ông áp lực lớn lấ m, không may lấ y phải mấ y bà vợ tiêu tiề n như rác...”.

Hà Chi Châu nhế ch môi, sau ãó vỗ lưng cô: “Đừng lo lấ ng”.

Thẩm Hi gật ãầ u, nói lòng không lo lấ ng là nói ãi i.

Đêm khuya, cô nằ m trên boong thuyề n nghĩ tới khả năng xấ u nhấ t, nếu một tháng trôi qua vẫn không ãi ãi lại ãuoc, cô sẽ nói sự thật với bô mẹ. Chỉ là không biế t họ có tin hay không... Cô phải nói như thế nào cho ãáng tin nhĩ, ví dụ nói thế này: “Thẩm Kiế n Quố c, trước ãây chẳng phải bô luôn muố n có một cậu con trai sao? Ha ha, chúc mừng bô , giấ c mơ của bô cuối cùng ãã thành hiện thực rồi!”.

Thẩm Hi nghĩ tới bộ dạng số c rớt cắ m của Thẩm Kiế n Quố c, khóe miệng cũng cong lên.

“Cô cười cái gì thế?”. Hà Chi Châu nắ m bên cô, hỏi.

Thẩm Hi lắ c đầ u: “Không có gì”.

Hà Chi Châu gồ i hai tay sau gáy, nắ m thẳng người nhìn lên bầ u trời sao. Một lúc sau anh ngồ i dậy, câ m máy tính bắ ng lên tiế p tục nghiên cứu mô hình mà hai tuầ n nay mình dựng lên. Cái gì mà “Từ trường luận”, cái gì mà “Tĩnh tượng học thuyế t”, cái gì mà “Ấ t tị chiêm”... Gầ n đây anh đã đọc hế t nhữnɡ cuố n sách có thể đọc, đầ u chỉ nghĩ cách tháo gỡ tình cảnh oái oăm này, nhưng có một số chuyện lại giồ ng như người đang nắ m bên cạnh anh đã nói: “Cơ duyên mới là quan trọng nhấ t”.

Nế u màn kịch giữa anh và cô là trò đùa ác ý mà ông trời cô t tình tạo ra thì sẽ có ngày kế t thúc.

Thẩm Hi nắ m dang tay dang chân trên boong thuyề n, gió biển về đêm đã bắ t đầ u hơi lạnh. Cô nhắ m mắ t là có thể nghe thấ y tiế ng sóng biển xa xa vồ i oạp vào đá. Cô câ m điện thoại lên xem giờ, huých Hà Chi Châu bên cạnh: “Hà đại ca, bây giờ em nhảy xuố ng biển, anh cứu em một lầ n nữa được không?”.

Anh quay đầ u nhìn cô. Cô chỉ tay xuố ng biển: “Không chừng bí mật nắ m ở dưới biển”, nói xong cô mau chóng bò dậy.

“Thẩm Hi!”, anh nắ m tay cô: “Vô ích thôi”.

“Nhưng chưa thử sao anh biế t là vô ích?”, Thẩm Hi chớp mắ t nói. Thực ra cô cũng rấ t sợ, cô vẫn còn nhớ mang máng cảm giác tuyệt vọng và lạnh giá khi bị rơi xuố ng biển lầ n trước, nhưng cô

không muốn vì sự nhát gan và do dự của mình mà không cho Hà Chi Châu một cơ hội thử.

Cô nhìn mặt biển, hít sâu một hơi, cẩn thận vấp một chân lên lan can, còn đứng cảm đung đưa hai cái, chứng minh “dũng khí” của mình.

“Hà đại ca, anh nhất định phải xuống cứu em đây”. Chân trái của Thẩm Hi run cầm cập trong gió, cô không quên quay lại dặn dò người phía sau.

Anh nhìn cô: “... Cô nhảy đi, nhưng tốt nhất là cô tự bơi lên, tôi không cứu cô đâu”.

“Gì cơ?”. Thẩm Hi thò chân ra ngoài một chút, hỏi lại với vẻ khó hiểu: “Tại sao?”.

Bộ dạng Hà Chi Châu rất bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt đã lộ vẻ lo lắng: “Cô xuống đây đã, tôi sẽ nói cho cô biết vì sao”.

“Được rồi”. Thẩm Hi khó khăn nhấc được chân trái vào, chỉ là không cẩn thận một chút nên mất thăng bằng, lúc ngửa ra sau đã được Hà Chi Châu kéo lại.

Thẩm Hi gập người như là người trên lan can, cô thở hắt hắt, sắc mặt hơi xanh xao.

Anh nhìn cô: “Nhớ đây, đừng làm bừa”.

Cô ngồi trên boong thuyền, cảm thấy mất mặt nhưng cũng thật thà nói: “Em vô dụng quá”.

Nghe những lời chân thành như thế, anh cũng nói một câu dễ nghe: “Thẩm Hi, so với lúc mới quen, cô đã cừ hơn rất nhiều”.

Thẩm Hi nghiêng đầu, nhún mạnh: “Trước đây em cũng rất cừ”.

Hà Chi Châu mỉm cười, sau đó cầm máy tính bảng tới, mở bản đồ tình tượng anh vẽ ra, phóng to từng chi tiết cho Thẩm Hi xem. Lần trước vì muốn anh yên lòng, cô đã bịa ra một giấc mơ cho anh; bây giờ, anh cố gắng dùng kiến thức khoa học để phân tích chuyện kì này cho cô, cũng là muốn cô yên lòng.

Thẩm Hi nghe hiểu lơ mơ, một lúc sau cô nói: “Hà đại ca, chúng ta đặt tên cho hiện tượng mây đen và nũ đột nhiên xuất hiện đêm hôm đó đi, giống như mọi người hay đặt tên cho bão áy”.

Hà Chi Châu đồng ý, sau đó nói: “Cô đặt đi”.

Đầu óc Thẩm Hi vốn đơn giản, nếu chuyện này đã liên quan tới cô và Hà Chi Châu, cô lập tức nghĩ ngay tới việc kết hợp tên của hai người, rồi lại chọn ra cái tên đồng âm, cô nói: “Hiện tượng ‘Cháo Loãng’⁽²²⁾, thế nào?”.

Khóe miệng Hà Chi Châu nhếch lên, anh gật đầu: “Vậy gọi nó là hiện tượng ‘Cháo Loãng’ đi”.

Hai người ở trên biển một ngày, anh ghét tiếng sóng biển cuộn trào, nên đêm cuối cùng quyết định về khách sạn. Cô không có ý kiến gì. Lúc về khách sạn, cô mang về hai cân tôm hùm nhỏ và hai chai bia Thanh Đảo.

“Chúc chúng ta sớm ai về thân này”. Thẩm Hi bật nắp chai bia, chúc.

Hà Chi Châu cầm chai bia lên cụng: “Mong là như vậy”.

Mong là như vậy... Thẩm Hi cảm nhận rõ ràng Hà Chi Châu không vui, nhưng ngoài việc mời anh uống bia, ăn tôm hùm ra, cô không

nghĩ được cách nào tốt hơn.

Sau đó, rõ là cô mời uống bia nhưng lại ngủ trước. Lúc tỉnh dậy, cô đã nằm trên giường cạnh ban công, được đắp chăn ngay ngắn, điều hòa trong phòng cũng được Hà Chi Châu chỉnh về nhiệt độ phù hợp.

Nhưng Hà Chi Châu đâu? Giường đối diện ngay cả chăn cũng còn ngay ngắn.

“Hà đại ca...”, Thẩm Hi gọi.

Không có ai trả lời.

“Hà Chi Châu!”. Cô chạy ra ban công tìm người, cả thành phố biến đèn điện lấp lánh như pháo hoa rơi xuống.

Cô vào phòng, lập tức lấy điện thoại gọi cho Hà Chi Châu, kết quả là điện thoại anh để trong phòng đồ chuông, anh không mang theo điện thoại. Thẩm Hi ngơ ngác, vừa lo lắng vừa buồn bực.

Mười một giờ đêm, Thẩm Hi vội vã chạy tới đại sảnh khách sạn, cô lo lắng đến mức sắp khóc đến nơi, cô hỏi quản lý đại sảnh trực ban, quản lý chỉ cho cô: “Tôi nhớ là hướng này”.

Thẩm Hi vội lau những giọt nước mắt bất giác lăn xuống má, chạy ra ngoài khách sạn.

Quản lý đại sảnh lần đầu tiên thấy một chàng trai khóc lóc đáng thương thế này nên dùng bộ đàm nói với người trong phòng bảo vệ: “Phòng 893 xảy ra chuyện, bạn gái của một cậu thanh niên bỏ đi, các cậu mau tìm giúp”.

Đêm đã khuya, đường phố vẫn náo nhiệt, Thẩm Hi đi qua dòng xe hơi, lại lần nữa tới bờ biển. Bên bờ tĩnh lặng, chỉ có tiếng

sóng lúc xa lúc gần, lúc cao lúc thấp.

“Hà Chi Châu, anh ở đâu?”.

“Hà Chi Châu, anh mau ra đây...”.

“Hà Chi Châu! Hà Chi Châu! Hà Chi Châu!!!”.

Thẩm Hi sắp sụp đổ đến nơi, nước mắt đã rơi. Cô nhớ tới cảm giác tuyệt vọng lúc nửa đêm tỉnh dậy không thấy bố mẹ đâu rồi nhỏ, giống như bầu trời sắp đổ sụp xuống vậy.

“Thẩm Hi, anh ở đây”, đã nghe sau vang lên tiếng nói.

Thẩm Hi quay đầu nhìn thấy người phía sau. Cô lao lên như một mũi tên, ôm chặt Hà Chi Châu: “Hu hu hu hu... Hà Chi Châu, anh chạy đi đâu thế...”.

Hà Chi Châu ôm lại cô: “Phiên lòng, ra ngoài đi dạo”.

“... Anh không thể nói với em một tiếng sao...”.

“Em ngủ rất say, anh khôngỡ đánh thức”.

“Vậy anh cũng phải để lại giấy nhắn cho em chứ”. Thẩm Hi khóc không ngừng được.

“Xin lỗi”.

Một câu “Xin lỗi” khiến Thẩm Hi khóc to hơn, cô ôm chặt Hà Chi Châu, khóc một cách vừa tủi thân vừa đau khổ. Rồi lâu sau mới ngừng được nước mắt, cô nghẹn ngào nói: “Em sợ anh nghĩ quên...”.

“Ngô c...”. Hà Chi Châu cười mỉa, sau đó lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc nữa, là anh không tốt”.

Thẩm Hi chun mũi: “... Sau này không được thế nữa”.

Hà Chi Châu gạt mồ hôi, sau đó dắt tay Thẩm Hi đi về phía trước: “Anh dẫn em đi xem một thứ”.

“Thứ gì...?”.

Anh dẫn cô đi xem một ngôi nhà cát, đó vốn là ngôi nhà Thẩm Hi xây được một nửa ban ngày, đáng tiếc là cô không đủ kiên nhẫn, căn nhà chỉ xây được một nửa, thuộc loại “công trình dang dở” nghiêm trọng.

Hà Chi Châu bật đèn pin anh luôn mang theo, dưới ánh sáng xanh của đèn pin, ngôi nhà bằng cát vừa đáng yêu vừa sáng tạo hiện lên trước mắt Thẩm Hi. Có hoa viên, có cửa sổ, còn có cả ban công lộ thiên rất rộng mà cô thích.

“Hà đại ca, sao anh làm được vậy?”. Thẩm Hi ngơ ngác, ngắc gáy hỏi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu ngơ ngác nhìn anh trên cát: “Hôm nay anh cũng mới phát hiện ra, chắc là anh có khả năng kiến trúc bẩm sinh”.

“Anh tự tin quá đấy”. Thẩm Hi huých Hà Chi Châu một cái.

Hà Chi Châu nắm xuống bãi biển, hôm nay anh đã nghĩ kỹ rất nhiều chuyện, gió biển thổi qua người anh, anh lên tiếng: “Mọi thứ để tùy duyên đi”.

Thẩm Hi chống hai tay trên cát, ngắc gáy nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, đột nhiên quay sang nói với Hà Chi Châu: “Hà đại ca, nếu chúng ta không đổi lại thân xác, anh đồng ý gả cho em chứ?”.

“Thần kinh”. Hà Chi Châu không trả lời.

Thẩm Hi cù anh, anh bò dậy, chạy ra phía có sóng biển. Cô đuổi theo, sóng gợn bờ chỉ tấp đến mắt cá chân, nước mát rất dễ chịu.

Cô kéo chiếc áo sơ mi trung tính Hà Chi Châu mặc trên người: “Hà đại ca, lẽ nào anh chê mình còn chưa đủ đẹp trai hay sao?”.

Sóng biển rút xuống, Hà Chi Châu ngó lên trên bãi cát ẩm ướt, trả lời câu hỏi giả thiết nếu mãi mãi không đổi lại được thân thể của Thẩm Hi: “Nếu thực sự bị thảm như vậy, anh sẽ cân nhắc chuyện cưới em”.

“Ha ha”. Thẩm Hi cười Hà Chi Châu đến nước này rồi mà còn cô tỏ ra đàn ông. Cô cũng ngó xuống bãi biển, sau đó trù tính tương lai cho Hà Chi Châu nghe như một người đàn ông đích thực: “Hà đại ca, chúng ta kết hôn rồi, em sẽ phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, anh phụ trách xinh đẹp như hoa nhé”.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi, thản nhiên nói ra một sự thật: “Em không nuôi nổi anh đâu”.

“Sao lại không nuôi nổi?”. Thẩm Hi nghiêm túc nhìn anh: “Sau này em có thể mở lớp dạy múa, cho dù ngày nào anh cũng muốn ăn tổ yến, em cũng chiêng”.

Thẩm Hi thêm một chút rât trịnh trọng, Hà Chi Châu nghe có chút sững sờ.

“Rào” một tiếng, đợt sóng mới sắp dâng lên, càng lúc càng gần, chân của hai người đã ngập trong nước. Sóng biển sắp dâng lên người đến nơi, Thẩm Hi bật tai hét toáng lên, sau đó trong khoảnh khắc không kịp đề phòng, cô cảm thấy môi mình lạnh toát, Hà Chi Châu đã hôn cô. Anh nhắm mắt, cũng bịt chặt mắt cô, không cho cô nhìn.

Sóng biển đem ào tới khiến hai người ướt từ đầu đến chân, mùi nước biển tanh mặn, nụ hôn nồng ấm, tim đập nhanh hơn, tâm trạng khó tả, tình cảm đến thật điên cuồng.

Hôn chính mình, nếu không điên cuồng thì ai có thể làm được chứ.

04

Hai người về khách sạn, Hà Chi Châu tắm nước nóng, Thẩm Hi vào dội nước lạnh, nguyên nhân không nói cũng rõ.

Lúc Thẩm Hi tắm nước lạnh, Hà Chi Châu đang tựa vào đầu giường xem tivi. Anh chuyển tất cả các kênh một lượt, bên tai vẫn là tiếng dội nước ào ào vọng ra từ nhà tắm. Anh nhớ lại sự nóng vội của mình khi ở trên bãi biển, bây giờ không phải là không ân hận. Nhưng hôn cũng đã hôn rồi, lúc hôn anh coi Thẩm Hi là Thẩm Hi... chỉ là không biết Thẩm Hi có coi anh là chính anh không...

Thật là một câu hỏi khiến người ta tinh thần phân liệt! Huyệt Thái Dương của Hà Chi Châu giật giật theo tiếng reo hò của nữ MC trong tivi. Anh quay đầu nhìn nhà vệ sinh, chau mày: Sao Thẩm Hi tắm một tiếng rồi vẫn chưa ra?

Thẩm Hi ở trong nhà vệ sinh có tắm đâu, cô đang vừa đi đi lại lại dưới vòi hoa sen vừa thở dài. Hai tay cô chống lên cái eo thon gầy, mặc cho nước lạnh xối lên lưng, toàn thân sồn gai ốc. Cô nhớ lại mọi chuyện xảy ra trên bãi biển tối nay, trái tim đáng thương run rẩy.

Cô lại hôn chính mình... Hu hu! Nếu nụ hôn này tính là nụ hôn đầu, vậy nụ hôn đầu của cô lại dành cho chính mình! Không kiếp p! Còn chuyện gì kinh khủng hơn chuyện này nữa không!

Còn một việc khủng khiếp hơn là cô cứ hôn nữa hôn mãi, nghĩ mình là đàn ông nên lại giành quyền chủ động, cuối cùng còn có phản ứng sinh lý!

Trời ơi, cô mất mặt quá, không dám ra ngoài, hay là - tự thiếp n cho xong?

Hà Chi Châu ở bên ngoài sợ Thẩm Hi xảy ra chuyện gì, anh đứng ngoài cửa nhà vệ sinh, khẽ ho một tiếng: “Em xong chưa?”.

Thẩm Hi đang ngồi vẽ vòng tròn trong nhà vệ sinh, nghe thấy tiếng Hà Chi Châu hỏi han thì càng mất tự nhiên, một lúc sau mới lên tiếng: “Anh ngủ trước đi, em vẫn muốn tắm tiếp”.

Vẫn muốn tắm tiếp... nhưng cô ấy đã tắm hơn một tiếng rồi! Hà Chi Châu bất lực, cuối cùng anh bình tĩnh lên giường đi ngủ, nghĩ một hồi lại tắt tivi và đèn đi.

Thẩm Hi thấy bên ngoài đã yên tĩnh, đèn cũng đã tắt, lập tức đẩy cửa nhà vệ sinh, quấn tấm khăn tắm trắng rón ra rón rén bò lên giường, sau đó dùng chân quấn chặt cơ thể như con tắc kè, nằm trên giường không phát ra một tiếng động nào.

Trong nháy mắt, căn phòng khách sạn chỉ còn lại ánh trăng dịu dàng chiếu vào.

Hà Chi Châu vẫn không tìm được nói: “Thẩm Hi...”.

Anh vừa lên tiếng, hai má Thẩm Hi đã bắt đầu nóng ran, cô quay lưng lại với anh: “Hà đại ca, em đã ngủ rồi”.

Đã ngủ rồi... Hà Chi Châu thở dài, không nói gì nữa.

Hôm sau, sự ngại ngùng tội qua của Thẩm Hi đã biến thành mây khói, cô vốn là người mau quên, không để bụng. Hôm nay phải về thành phố S rồi, cô ngồi thu dọn hành lý, vừa thu dọn vừa nói với Hà Chi Châu đang ngồi trên sofa: “Hà đại ca, anh yên tâm đi, sau này em sẽ cùng anh đến Thanh Đảo bất cứ lúc nào”.

Hà Chi Châu gạt đầu, tiếp tục đọc sách

Thẩm Hi tiếp tục thu dọn hành lý, cô dọn đồ của mình và dọn đồ cho Hà Chi Châu. Lúc thu xếp tới phụ kiện bí mật, cô đột nhiên hét to một tiếng, cầm áo ngực hươu hươu trước mặt Hà Chi Châu: “Hà đại ca, miếng mút bên trong đâu?”.

Hà Chi Châu đứng dậy, thấy mình cần ra ban công hóng gió một chút.

Chuyện bí mật nhất đã bị phát hiện rồi! Thẩm Hi lắm bảm không vui, cô chưa từng gặp người đàn ông nào như Hà Chi Châu, con gái bây giờ ai mà chẳng dùng “đồ giả” chứ! Trên máy bay cô đem chuyện này khiêu nại với Hà Chi Châu, anh đã sai lại còn giả mòm, nói cô giờ trò bịp bợm.

Chắc chắc, hóa ra là anh gỡ miếng mút của cô ra, lại coi đó là hành vi “chống đồ giả” quang vinh nữa chứ.

Thẩm Hi thật sự muốn cắn chết Hà Chi Châu, cô biến thành chú sói nhỏ lao về phía anh. Đáng tiếc, cô chưa kịp lao vào người anh đã bị anh ấn đầu xuống. “Đừng làm ồn”.

Thẩm Hi tiếp tục gào lên: “Gừ gừ”.

Hà Chi Châu bất lực, đưa tay vỗ đầu cô, cổ họng phát ra tiếng cười vừa ngắc nứn vừa nhanh. Trong chuyến đi Thanh Đảo không có kết quả này, đây là lần đầu anh cười vui vẻ sáng khoái như thế.

Thẩm Hi về phòng 921, thấy không có ai ở trong phòng. Lâm Dục Đường không có mặt thì thôi, Hà Tử và Tráng Hán không biết đã đi đâu rồi. Cô đi quanh phòng một vòng, sau đó nhón chân biến thành chú thiên nga nhỏ, xoay liên tục sáu vòng. Cô nhớ tới nụ hôn ở

Thanh Đảo, khi không phải đối mặt với Hà Chi Châu, tâm trạng của cô vẫn tươi đẹp hơn.

Tâm trạng tươi đẹp rồi, tư thế cũng uyển chuyển hơn.

Cô lúc thì làm chú thiên nga nhỏ, lúc thì đi điệu moonwalk của Michael Jackson, cuối cùng còn nhảy điệu nhảy các bác gái thích nhất - nhảy nhạc quảng trường.

“Ngày vui... hôm nay là một ngày vui... hi a ha, hi a ha!”.

Điện thoại của Lâm Dục Đường đặt trên bàn, từ lúc Thẩm Hi trở về cho tới khi nhảy nhạc quảng trường, điện thoại vẫn luôn ở chế độ quay phim.

Thẩm Hi nhảy múa một mình đã thấm mệt, cô nhấc tin cho Hà u Tử, Tráng Hán và cả Lâm Dục Đường: “Các bạn yêu quý, lão đại của các bạn đã về rồi”.

Hai ngày không gặp, như ngỡ ba thu. Đối với Tráng Hán đang ăn cơm rang ở một con đường trong trường, câu này phù hợp nhất để diễn tả tâm trạng gợn đây của hắn. Hai ngày không gặp lão đại, nỗi nhớ hắn dành cho lão đại không ngừng cuộn dâng lên như nước sông, thứ cảm giác này ngay cả với Trương Nhiên hắn cũng chưa từng có. Vì thế, lúc nhận được tin nhắn của lão đại, hắn vội vàng ăn hai miếng cơm, nói với Hà u Tử: “Lão đại về rồi, chúng ta về đi”.

Hà u Tử không phản đối, hắn cũng nhận được tin nhắn của lão đại, không hiểu sao tâm trạng vui hơn hẳn, hắn nhấc tin cho lão đại: “Tôi và Tráng Hán ăn cơm ở ngoài, cần mang đồ ăn về cho cậu không?”.

Cũng chỉ ở trong phòng 921 Thẩm Hi mới được hưởng sự đãi ngộ dành cho lão đại như thế, so với phòng 636, đây rõ ràng là sự nhảy vọt về chất.

Cô nhả tin trả lời Hà u Tử: “Tôi muốn ăn bánh chiên lương thảo Sơn Đông, vỏ giòn, thêm trứng gà, thêm rau sống, thêm hai xiên thịt thăn và xúc xích nữa, phiên bản Chí Tôn Hoàng Kim nhé”.

Lão đại lại muốn... phiên bản Chí Tôn Hoàng Kim, Thẩm Hi hớn hở nhả tin xong, quay đầu đã thấy Lâm Dục Đường từ bên ngoài đi vào.

“Chào, lão tam”.

“Hai ngày qua cậu đi đâu thế?”, Lâm Dục Đường không vui cười hớn hở như cô, mặt tối sầm, thấy cô liền hỏi, “Còn nữa, tôi gọi điện cho cậu... sao cậu không nghe?”.

Thẩm Hi sững ra, lí nhí đáp: “Tôi chỉ về nhà một chuyến thôi”.

“Về nhà?”. Lâm Dục Đường tức điên, từng bước lại gần, định tiếp tục truy hỏi, Thẩm Hi cúi người vòng qua Lâm Dục Đường, bung thau rửa mặt trong nhà vệ sinh chạy ra ngoài: “Tôi đi giặt quần áo đây”.

Lâm Dục Đường nhìn theo bóng Thẩm Hi, vừa tức vừa cáu. Anh đi tới bàn học của mình, cầm điện thoại lên, mở video ghi được, kết quả thực sự khiến anh không thất vọng: “Hà Chi Châu” trong video vừa nhảy vũ điệu thiên nga, vừa nhảy điệu moonwalk, cuối cùng còn nhảy bước ương ca...

Chỉ có hai khả năng, Hà Chi Châu thật sự đã biến thành Thẩm Hi, hoặc là Hà Chi Châu bị điên... vì thế anh nên cầm video này đi

chất vẩn Thảm Hi? Anh tắt video, các suy nghĩ rồi tung trong lòng khiến anh phát điên đến nơi rồi.

Kết quả cuối cùng... nếu không phải Hà Chi Châu bị điên thì là anh bị điên!

Thảm Hi ăn bánh chiên phiên bản Chí Tôn Hoàng Kim mà Hà u Tử mua về, ngon quá đi, hương thụ quá đi!

Đã hai ngày Tráng Hán không gặp lão đại nên hấn đặc biệt muốn gần gũi thân thiết với lão đại một chút, hấn ghé mặt vào: “Lão đại, có thể chia cho tôi một ít không?”.

Thảm Hi ngược mắt, xé cho Tráng Hán một miếng nhỏ với vẻ tiếu nuôi, còn kèm thêm một câu: “Đây là bữa tối của tôi đây”. Ý là cậu xin mà không biết ngại à!

Tráng Hán nhận miếng bánh chiên của lão đại, ăn ngon lành. Hà u Tử nhìn Tráng Hán mà ngứa mắt, bèn hỏi lão đại: “Lão đại, mấy hôm nay cậu đi đâu vậy?”.

Thảm Hi vẫn mượn cớ “về nhà” như cũ: “Tôi về nhà một chuyến, tận hưởng hơi ấm gia đình”.

Hà u Tử thấy hơi khó hiểu, bố mẹ lão đại không phải đều ở nước ngoài sao? Lẽ nào cậu ấy về nhà ông nội? Hấn ngoác miệng cười, nịnh bợ: “Ông nội gần đây thế nào rồi?”.

Thảm Hi gặm bánh, nói bừa: “Khỏe lắm, gần đây còn đi nhảy nhạc quảng trường với các bà, ngày nào cũng Gangnam style, vui đừng hỏi”. Đây là cuộc sống của ông nội cô.

Sự thật là Hà u Tử đã từng gặp ông nội của Hà Chi Châu, hấn nghe xong “ngày nào cũng Gangnam style”, liền hỏi lại với vẻ không chắc chắn: “Lão đại, chân ông nội khỏe rồi à?”.

Thẩm Hi mơ hồ trước câu hỏi của Hà u Tử, lẽ nào chân của ông nội Hà Chi Châu có vấn đề? Cô chột dạ cúi đầu tiếp tục ăn bánh chiên, một lúc sau mới đáp: “Gần đây mới khỏi, vì thế phớt phớt thôi”.

“Hóa ra là vậy”. Hà u Tử gật đầu hiểu ra.

Thẩm Hi vội vàng gật đầu theo: “Chính là như vậy đó”.

Buổi tối, Thẩm Hi vẫn tới sân vận động chạy bộ như mọi khi. Trời vừa trút một trận mưa mau, cả ngôi trường như được gột rửa tươi mới hẳn lên, đặc biệt là về đêm, không những không còn hơi nóng của mùa hè, mà còn có thêm cảm giác tươi mát.

Cô chạy được hai vòng thì nhận được điện thoại của Hà Chi Châu. Trước đây các cuộc điện thoại giữa cô và anh đều là thông báo tình hình cấp bách. Đâu có như bây giờ, buổi tối ăn bánh chiên lương thiện, cô cũng nói với anh một tiếng.

Hà Chi Châu quen thói đã kích cô: “Những đồ ăn vặt này không vệ sinh đâu, không có chứng nhận đảm bảo vệ sinh, nếu dùng đồ ăn có nguy cơ thì khác gì thực phẩm rác”.

Anh lại nói món bánh chiên cô thích ăn nhất là thực phẩm rác! Cô tức tối nói: “Cho dù là thực phẩm rác, lẽ nào ngay cả rác em cũng không được ăn sao?”.

Hà Chi Châu: “... Được rồi”.

Thẩm Hi cười ha ha, nhớ tới chuyện ông nội, cô không biết mình có bị hớ chỗ nào không nên hỏi Hà Chi Châu: “À, hôm nay em bảo với đám Hà u Tử, chân của ông nội anh đã khỏi, không sao chứ?”.

Hà Chi Châu đang uống nước liền ho sặc sụa, anh hít vào một hơi, nói: “Chân của ông nội mười năm trước đã bị phẫu thuật cắt bỏ

rồ i”.

Thẩm Hi há hớ c miệng, hờ i lâu sau, xấ u hỏ nói: “Em nói với các anh ấy là ông nội anh gầ n đây còn nhảy nhạc quảng trường...”.

Hà Chi Châu tay chớ ng trán: “Cho dù chân của ông nội khỏe, ông cũng không đi nhảy nhạc quảng trường đâu”.

Có người vào phòng 636, Hà Chi Châu vẫn chưa ngắ t điện thoại. Hạ Duy Diệp đi vào, nhìn thấ y anh liề n châm chọc: “Thẩm Hi, cuố i tuầ n vừa rồ i đi đú với ai đấ y?”.

Đú? Câu này không chỉ khó nghe ở mức bình thường thôi đâu. Hà Chi Châu cúp máy, tựa vào ghế , thản nhiên đáp: “Hà Chi Châu, hẹn hò”.

“...”. Hạ Duy Diệp một lầ n nữa tự làm khổ mình.

Thẩm Hi chạy xong liề n về phòng 921, Hầ u Tử và Tráng Hán đang thảo luận sôi nổi một chủ đề , có nên tham gia hội diễn văn nghệ “Cúp Thanh niên” do học viện tổ chức hay không. Tráng Hán muố n tham gia, nhưng Hầ u Tử nói không có tiế t mục hay thì đừng lên sân khấ u cho mấ t mặt.

Tráng Hán rấ t tự tin: “Chỉ câ n dựa vào cái tên Châu Thầ n của tôi, các sinh viên học viện cũng phải nể mặt chứ”.

Hầ u Tử hỏi Lâm Dục Đường: “Lão tam, cậu có hứng không, hay là phòng 921 chúng ta cùng diễn một tiế t mục, cũng hay đấ y”.

Lâm Dục Đường lắ c đầ u: “Các cậu tham gia đi”.

Thẩm Hi đã về đế n nơi, cô đứng ở ngoài cửa nghe thấ y cuộc đố i thoại của Tráng Hán và Hầ u Tử, thực lòng cảm thấ y câu này có

lí: Khi Thượng đế đóng một cánh cửa trước mắt bạn, thì đồng thời sẽ mở ra một cánh cửa sổ cho bạn.

Đây chẳng phải là đã mở cửa sổ rồi sao!

Cô thì vênh mặt bước vào: “Phải tham gia, phải tham gia chứ! Phòng 921 của chúng ta là phòng kí túc nam ưu tú nhất trường, chẳng có lí do gì để không tham gia cả”.

Hà u Tử thấy hơi “động lòng” trước đề nghị này.

Tráng Hán thì kích động nói: “Lão đại, cậu có đề xuất gì không?”.

Thẩm Hi nghiêm túc suy nghĩ: “Chúng ta nhảy một bài thì sao?”.

Hà u Tử: “...”.

Tráng Hán là một cậu bé hăng hái sôi nổi yêu thích vũ đạo: “Lão đại, tôi cũng có ý đó!”.

Lâm Dục Đường ngồi trên giường nhớ tới bài *Múa thiên nga* trong điện thoại, lạnh lùng hỏi: “Nhảy bài gì? *Múa thiên nga* à?”.

“Ha ha ha... lão tam, cậu đùa đấy à”. Tráng Hán đứng dậy kéo áo phông của mình ra: “Tôi cảm thấy chúng ta nhảy bài *Múa đà điểu* có vẻ ổn hơn đấy”.

Thẩm Hi chớp mắt, đầu óc nghĩ ngợi: “Nam sinh nhảy điệu Jazz trông ngầu lắm, hay là chúng ta tập một đoạn Jazz?”.

Hà u Tử chưa bao giờ nhảy nên có chút lo lắng: “Tôi không biết nhảy, lão đại”.

“Jazz rất đơn giản”. Thẩm Hi vỗ vai Hà u Tử, sau đó đứng thẳng người, ngẫu hứng nhảy một đoạn trong bài *All nite* của Michael

Jackson, cô nhảy vừa nhanh vừa rất nhịp nhàng tiết tấu, trên khuôn mặt còn có nét hoạt bát và sinh động của một vũ công.

Lúc kết thúc, cô quay đầu như rất “phê”, nói bằng tiếng Anh: “You see see, so easy!”.

Ngoài Lâm Dục Đường đám con trai trong phòng 921 ai cũng kinh ngạc sững sờ. Tráng Hán suýt quỵ xuống vái lạy: “Lão đại, cậu học từ bao giờ thế?”.

Thẩm Hi ngỏ ý xuống cạnh Lâm Dục Đường, làm bộ giải thích: “Chẳng phải tôi với Thẩm Hi đang hẹn hò sao, cô ấy học chuyên ngành Múa, để có tiếng nói chung với cô ấy hơn, tôi đã đặc biệt đi học”.

Được lắm. Bỗng nhiên bọn họ hiểu được nguyên nhân lão đại có thể theo đuổi được Thẩm Hi, hóa ra là âm thầm vất vả tập luyện. Hà u Tử nhìn Lâm Dục Đường với ánh mắt đồng cảm, Lâm Dục Đường chỉ cười lạnh lùng.

Học viện Sư phạm có lễ kỉ niệm ngày thành lập trường, trường S có “Cúp Thanh niên”. Mọi người đều bận rộn. Cuộc thi tiếng Anh cấp 4 và cấp 6 cũng bắt đầu diễn ra.

Hà u Tử đang bận rộn tập múa bóng bầu dục, suýt quên là còn phải thi cấp 6, một tuần trước khi thi mới vội vã lên thư viện ôn bài cấp 6.

Thẩm Hi ở trong phòng kí túc uống sữa chua, lòng thầm vui mừng. Hơn nữa niềm vui này càng hiện rõ trên gương mặt khi kì thi càng đến gần. Đặc biệt là mấy ngày trước khi thi, ngay cả lúc ăn cơm cô cũng vừa ăn vừa cười: Bố mẹ không cần phải lo lắng chuyện con không thi qua cấp 4 nữa rồi.

Hà Chi Châu không thể chịu nổi bộ dạng này của Thẩm Hi, anh buông đũa, lạnh lùng nói: “Thực ra tránh hết các đáp án đúng ra, đồ i với anh cũng không khó lắm”.

Cái gì? Tránh hết các đáp án đúng!

Thẩm Hi lập tức kéo tay Hà Chi Châu, run rẩy nói: “Hà đại ca, anh nhất định không được nghịch ngợm đấy...”.

Nghịch ngợm... Hà Chi Châu quyết định rồi, anh phải tránh hết các đáp án đúng!

05

Mỗi một học tra kiến p trước đề u là thiên thần nhỏ gãy cánh.

Thẩm Hi ăn một miếng cơm, nhìn Hà Chi Châu một cái, ăn tiếp p một miếng cơm, lại nhìn tiếp p một cái. Hà Chi Châu không chịu nổi ánh mắt đó, cuối cùng thỏa hiệp: “Anh nói đùa thôi”.

Hóa ra là nói đùa, đừng dọa nhau như thế chứ! Thẩm Hi hóa buồn thành vui, bỏ viên thịt trong tứ hỉ viên⁽²³⁾ mình thích ăn nhất vào đĩa của Hà Chi Châu: “Hà đại ca, anh ăn cái này đi”.

Hà Chi Châu đã ăn xong và buông đũa từ lâu, anh nhìn viên thịt trong đĩa, lại cầm đũa lên, cúi đầu, nho nhã giải quyết hết. Thẩm Hi tưởng anh thích ăn món này, lại đưa tiếp p một viên nữa.

Hà Chi Châu tiếp tục ăn.

Thẩm Hi tiếp thêm.

Hà Chi Châu ngược mắt lườm cô: “Đủ rồi”.

Trong phòng 921, ngày mai chỉ có Hà`u Tử phải tham gia kì thi tiế`ng Anh câ`p 6. Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu đã thi đỗ câ`p 6 từ năm nhấ`t, Tráng Hán năm thứ hai công môn học tiế`ng Anh câ`p 6 cùng một chị năm ba, kế`t quả bà chị đó không đỗ, hắ`n lại đỗ. Về` điểm này, Hà`u Tử thật sự rấ`t “gato” với họ.

Buổi tồ`i, Hà`u Tử ở trong phòng làm đề` thi thử, gặp đoạn văn có một nửa là từ mới hắ`n không biế`t, hắ`n vội câ`m sang nhờ lão đại dịch hộ.

Thẩm Hi sững người, câ`m đoạn văn chăm chú đọc, lướt qua từng từ mới, kế`t quả thật thầ`n kì, cô không biế`t từ nào cả.

“Hà`u Tử... tôi...”. Không giúp được Hà`u Tử, cô cũng cảm thấ`y thật bấ`t lực.

“Hà`u Tử, để tôi dịch giúp cho”. Lâm Dục Đường từ phía sau đi tới, liế`c mắ`t nhìn Thẩm Hi, rồ`i câ`m đề` dịch từng câu cho Hà`u Tử nghe.

So với phòng 921, bớ`n người phòng 636 đề`u đồ`ng tâm hiệp lực thi câ`p 4. Buổi tồ`i, Trầ`n Hàn nằ`m trên giường đọc thuộc bài văn mẫu tiế`ng Anh, Đậu Đậu bò trên bàn học, câ`m bút máy viế`t từ mới lên chiế`c váy ngày mai mặc, tấ`t cả đề`u là những từ cô nghĩ có thể thi vào nhưng không thể nhớ nổi. Hà Chi Châu đi qua Đậu Đậu, chiế`c váy màu xanh đậm đã được ghi lên mấ`y dòng từ mới, anh thật sự được mở mang tâ`m mắ`t.

Đậu Đậu cảm thấ`y mùi khinh bỉ nô`ng đậm đang dầ`n lan tỏa trong không khí, cô nhảy cảm ngắ`ng đầ`u lên: “A Hi, đây là chiêu năm ngoái cậu dạy tớ đầ`y!”.

Được rồ`i, Hà Chi Châu im lặng đi ra ban công, chuông báo tin nhắ`n vang lên, anh nhận được một tin nhắ`n từ Thẩm Hi: “Hà đại

ca, ngày mai nhớ đừng thi tốt quá nhé!”.

Hà Chi Châu ngẩng đầu lên, gió nhẹ thổi qua mặt, ánh trăng sáng tỏ, bầu trời đầy sao lung linh nhấp nháy trên nền trời đen như mực, không hiểu sao tâm trạng anh cũng vui theo, hay là thi 520⁽²⁴⁾ điểm tặng cô ấy?

Thôi đi, chuyện mất còi như vậy chỉ có những tên não tàn mới làm. Anh quay người về phòng, lên giường, tiện tay kéo tấm rèm màu xanh lại. Đây là tấm rèm anh mới mua, để tránh nhìn thấy những tình huống đột ngột bất ngờ.

Sáu giờ sáng hôm sau, trong khuôn viên Học viện Sư phạm và trường Đại học S lâm lượt bắt đầu phát thông báo kỉ luật trong kì thi tiếng Anh cấp 4 và cấp 6, CET của mọi người cuối cùng cũng đã đến.

Cấp 4 thi sáng, cấp 6 thi chiều.

Tám giờ bốn mươi phút sáng, Thẩm Hi hưng phấn cả tối hôm trước đích thân đưa Hà Chi Châu tới trường thi, trong trường thi có không ít người vẫn đang cầm tài liệu học cố, định nước đến chân mới nhảy lâm cuối cùng.

Nếu không có Hà Chi Châu, Thẩm Hi biết rõ mình cũng là một trong số những người kia, mức độ chỉ hơn chứ không kém, đâu có chuyện thông dong như bây giờ, vì thế cô lén lút kéo vạt áo Hà Chi Châu, nghiêm nghị cảm ơn: “Hà đại ca, cảm ơn anh”.

“Không có gì”, Hà Chi Châu lạnh lùng quay đầu, một lúc sau hỏi: “Em muốn được khoảng bao nhiêu điểm?”.

Thật sự là muốn được bao nhiêu điểm là sẽ được bấy nhiêu sao? Hạnh phúc tới bất ngờ quá đi... có điều, cô thực sự không muốn

gây áp lực cho anh, bèn vỗ vai anh: “Chúng ta có thể thi được bao nhiêu điểm thì thi bấy nhiêu”.

Hà Chi Châu phớt lờ cô, đi thẳng lên cầu thang, chuẩn bị vào trường thi. Anh không ngờ trong cuộc đời mình phải thi tiếng Anh cấp 4 hai lần.

Thẩm Hi tiễn Hà Chi Châu lên lầu bằng ánh mắt thâm tình, sau đó vẫy tay với anh vẻ dễ thương. Hà Chi Châu quay đầu lại, khóe miệng đột nhiên cong lên một nửa. Anh coi thường việc thi hộ, có đi đâu ai bảo cô là bạn gái anh chứ, dung túng một chút thì có sao?

Hà Chi Châu bước vào phòng thi trên tầng hai, Thẩm Hi đứng ở hành lang tầng một đi đi lại lại hai vòng, sau khi đổi cơ thể, cô đâm ra lạ lẫm với tòa giảng đường của Học viện Sư phạm.

Sắc trời tối sầm, hình như sắp mưa rồi, cô thò đầu ra nhìn, “đùng” một tiếng, hai tia sét xoẹt ngang bầu trời âm u, mưa to đột nhiên ào xuống.

Chết rồi, cô không mang ô!

Hà Chi Châu ngồi ở góc trong cùng bên trái phòng thi, chỗ ngồi trong phòng thi mà học tra ghét nhất, còn anh lại khá hài lòng, trên góc bàn có dán thẻ dự thi, trên đó ghi thông tin của Thẩm Hi, đầu ngón tay anh lướt nhẹ trên gương mặt nhỏ nhắn trong tấm thẻ, càng nhìn càng ưng mắt.

Đúng lúc giám thị đi phát đề, vô tình nhìn thấy cảnh ấy, thâm cười khẩy, ông chưa bao giờ thấy người nào yêu bản thân như thế!

Chỗ ngồi ở ngay sát cửa sổ, bên ngoài mưa to, Hà Chi Châu nhìn thấy Thẩm Hi đang trú mưa dưới tầng một, tâm trạng có phần sốt ruột.

Các sinh viên trong phòng thi nhận được đề` liên` bắt` đầu` làm, tranh thủ từng giây từng phút chạy đua với thời gian, chỉ có Hà Chi Châu dựa ghe` nhìn Thẩm Hi ở` tầng` dưới.

Giám thị: “...”.

Thẩm Hi đứng ở` tầng` dưới ôm` đầu`, vẫn quyết` định` chạy vào màn mưa.

Hà Chi Châu chau mày, mưa mau như thế`, cô không biế`t trú mưa sao? Anh đau` đầu` bóp trán, tạm gác tâm trạng đó sang một bên, cầ`m bút ghi tên trên tờ` đáp án, ngay cả chữ “Thẩm Hi” cũng ghi rấ`t rắ`n rồi sắ`c nét, đẹp đẽ phóng khoáng...

Thẩm Hi chạy một mạch về` phòng 921, cô ướt như chuột lột nên muố`n tắ`m nước nóng, kế`t quả là bình nước nóng trong phòng kí túc bị hỏng. Vì sợ bị cảm nên cô mang theo hai bộ` quầ`n áo rồ`i chạy xuố`ng nhà tắ`m công cộng ở` tầng` dưới.

Đây là lần` đầu` tiên Thẩm Hi vào nhà tắ`m công cộng, bước vào mới thấ`y nhà tắ`m nam thiế`t kế` thật “bệnh hoạn”, bên trong có phòng tắ`m đơn, cũng có phòng tắ`m tập thể, phòng tắ`m tập thể chỉ có một một dãy` vòi phun, ngay cả tắ`m ngăn cách cũng không có. Phòng tắ`m đơn không nhiề`u, chỉ có bảy, tám phòng. Vì một nửa số` nam sinh trong trường đề`u đi thi nên phòng tắ`m không có nhiề`u người. Thẩm Hi thuận lợi tìm được một phòng tắ`m đơn, nhanh chóng cởi quầ`n áo ướt ra, mở` vòi nước nóng, sau đó` thoải mái xoay hai vòng.

“Dễ` chịu quá đi”, cô thở dài: “Tôi yêu tắ`m rửa, da xinh da đẹp...”.

Chế`t tiết! Ai phát ra cái giọng eo éo thế`? Con trai nhà ai mà tắ`m rửa một cách “say mê” như thế`? Phòng tắ`m bên cạnh có một nam sinh đế`n từ Đông Bắ`c, vì không chịu nổi sự khuấ`y động của

phòng bên nên miế'ng xà phòng trong tay hắ'n không may rơi xuô'ng đầ't, “bộp” một tiế'ng... Hắ'n kinh hãi thồ't lên: “Xà phòng của tôi!”.

Kế't quả là miế'ng xà phòng tinh nghịch không chỉ rơi xuô'ng mà còn trượt đi, trượt ngay sang phòng bên.

Thắm Hi cúi đầ'u, miế'ng xà phòng từ phòng bên đã trượt tới trước đầ'u ngón chân cô. Cô cử động đầ'u ngón chân, lập tức im lặng, cô không muố'n nhậ't xà phòng đâu.

“Này phòng bên, có thể nhậ't xà phòng giúp tôi không?”.

Bắ't kể cô giả chề't như thế' nào, giọng nam sinh ô'm ô'm vẫn từ phòng bên bay sang qua làn hơi nước nóng mờ mờ. Không ngờ hắ'n lại bảo cô nhậ't xà phòng! Cô cúi đầ'u, nội tâm giẫ'ng xé vô cùng, một lúc sau cô yế'u ớt thương lượng: “Tôi đá nó sang cho cậu, được không?”.

Cậu bạn phòng bên không còn cách nào khác, mới tă'm được có một nửa thôi, hắ'n nói: “Được rồ'i, nhưng chân cậu có sạch không đầ'y?”.

Đồ' khô'n! Lại còn dám nghi ngờ chân cô không sạch, Thắm Hi hậm hực, dự tính trong lòng: Mình nhắ't định sẽ đá miế'ng xà phòng này đi thật xa, tớ't nhắ't là đá qua má'y gian phòng tă'm, để hắ'n cỏi truồ'ng đi ra cho mắ't mặt.

1, 2, 3, cô thò chân, chưa kịp đá thì chân cô không cản thật bị trượt, “rầ'm” một tiế'ng, đầ'u cô đập thẳng vào cánh cửa gỗ của phòng tă'm. Đau quá! Cô nheo mắ't, sau đó không thể mở mắ't ra được nữa.

“Giờ thi nghe kế't thúc...”.

Lúc có lại ý thức, bên tai cô vang vọng câu nói ấy. Cô vẫn nhớ đầu mình đập vào cửa, vì thế theo phản xạ cô đưa tay lên xoa đầu, nhưng thấy không đau.

Đúng là da thịt săn chắc, cô vui mừng nghĩ. Chỉ là không biết cô có làm cái đầu của Hà Chi Châu ngu đi không, sau đó cô thậm chí làm một phép tính: 16 cộng 32 bằng... 48...

Yeah, tính ra rồi, vẫn chưa ngu đi...

“Này bạn, bắt đầu thi viết rồi!”.

“Này bạn, tỉnh dậy làm bài thi đi!”.

“Bạn nữ này!”.

Bạn nữ?

Trong nhà tắm nam làm gì có bạn nữ chứ...

Thẩm Hi được giám thị nam vỗ vai đánh thức, cô ngẩng đầu lên khỏi mặt bàn, vẻ mặt ban đầu là mơ hồ, sau đó là kinh ngạc, cuối cùng là hoảng loạn sợ hãi. Cô nhìn tay mình, nhìn khung cảnh bốn xung quanh, sau đó nhìn giám thị mặt không cảm xúc và nhìn đề thi cấp 4 trên bàn, lập tức đau khổ đưa tay che miệng ngăn mình bật khóc.

Không thể nào!

Tại sao lại đổi về rồi chứ!

Tại sao lại đổi về vào lúc này chứ!

Thẩm Hi run rẩy lật đi lật lại tờ đề thi, nước mắt trào ra, rơi từng giọt xuống đề thi, cô đã đau khổ tới mức không thể không cảm nhận được cảm xúc của bản thân nữa rồi.

“Này bạn, bạn làm sao thế?”. Giám thị cũng sững sờ, thật là một học tra khiến người ta thương xót mà.

Thẩm Hi rung rung nước mắt ngẩng đầu lên nhìn giám thị, lời nói ra cũng không lưu loát: “Thầy ơi, tại sao... em lại ở đây...”.

Chương 8

01

Tại sao lại ở đây?

Đương nhiên là em tự mình đi vào đây rồi”.
Thẩm Hi ngó người, chỉ cảm thấy mình như từ thiên đường rơi xuống nhân gian, còn tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất. Ông trời tại sao lại tàn nhẫn với cô như vậy... không thể đợi Hà Chi Châu thi xong rồi mới hỏi ai về thân này được sao?

Hoặc là đợi cô tắm xong cũng tốt mà... A a a a a a!

Thẩm Hi vẫn không thể chấp nhận sự thực này, cô đập đầu xuống bàn, cô không muốn ở đây, cô muốn đập đầu để quay lại, nhất định phải quay lại!

Thầy giám thị: “...”.

Thật là một học tra khiến người ta thương xót! Đến nỗi ông cảm thấy gọi cô dậy làm bài thi cũng là một cái tội. Thà để yên cho cô chìm trong mộng đẹp, không cần tỉnh dậy đối diện với hiện thực “đang thi” này? Có điều, lúc làm bài nghe chẳng phải cô bình tĩnh lắm sao, giống như chú gà con cặm cụi, thế mà chớp mắt một cái đã thế này, lẽ nào là viết bừa? Thầy giám thị thương lượng: “Này em, nếu thực sự không muốn thi, hay là em tiếp tục ngủ đi...”.

Tiếp tục ngủ? Hu hu... cô làm sao ngủ tiếp được!

Bài nghe đã kết thúc, đón tiếp cô là bài đọc vô cùng dài, nhưng cô ghét đọc hiểu nhất mà! Cô lau khô nước mắt, bắt đầu làm bài.

Cứ làm cứ làm, cô nhìn thấy hai chữ ở cuối đề thi, chắc là do Hà Chi Châu để lại, chỉ có hai chữ đơn giản: “Cô lên”.

Hà Chi Châu đang làm được một nửa bài nghe thì không thể nào tập trung chú ý được, cùng lúc đó bên ngoài mưa to gió lớn đập ầm ầm vào cửa sổ như muốn phá cửa chui vào. Anh chống trán cô ép bản thân nghe rõ mỗi câu thoại tiếng Anh, cho đến cuối cùng, hai tai đang đeo tai nghe cứ ong ong òn ã, trong lòng có dự cảm nào đó, anh dùng chút thời gian cuối cùng để để lại tín hiệu cho Thẩm Hi, anh viết hai chữ: “Cô lên”.

Trong nháy mắt anh mất đi ý thức, lúc mở mắt ra anh lại có chút không muốn đối diện với bản thân mình bây giờ. Cho dù là cơ thể của mình, nhưng đã lâu không gặp, lại trăn trờng xuất hiện trước mắt anh thế này, anh thực sự không chấp nhận nổi.

Sao gáy mình đau thế này... Thẩm Hi đã làm gì mình!

Hà Chi Châu thực sự đang ngã chổng vó giữa phòng tắm đơn trong nhà tắm nam, vòi hoa sen phía trên vẫn đang xối nước ầm, anh nghiêng đầu, bên cạnh có một miếng xà phòng màu vàng... Anh dùng vài giây để suy nghĩ: Lẽ nào Thẩm Hi vì nhặt xà phòng nên bị trượt chân ngã?

Đột nhiên, phòng bên cạnh vang lên một giọng nói lo lắng: “Này, bạn phòng bên, không sao chứ?”.

Hà Chi Châu không trả lời, thậm chí nghĩ tới một vấn đề khác: Không ngờ Thẩm Hi lại chạy tới nhà tắm công cộng để tắm!

Phòng bên lại vang lên giọng thăm dò: “Nếu cậu không sao, có thể đưa xà phòng cho tôi không...”.

Hà Chi Châu nhìn nghiêng xà phòng dưới chân, anh chề hẳn nên không muốn nhặt lấy. Anh đứng dậy bóp gáy, sau khi chắc chắn mình không hoa mắt, hít thở bình thường, anh giơ chân đá nghiêng xà phòng. Miếng xà phòng tinh nghịch trượt qua năm, sáu gian phòng. Việc Thẩm Hi chưa hoàn thành, anh đã hoàn thành giúp.

“Xà phòng của tôi”. Cậu nam sinh Đông Bắc mới tắm được một nửa ở phòng bên cạnh suy sụp hoàn toàn, đầu đón chát vắn: “Bạn tắm phòng bên, bạn đá quá rồi”.

Hà Chi Châu chẳng buồn tiếp lời, anh tắt vòi nước, mở chiếc tủ nhỏ bên trái phía trên, lấy quần áo Thẩm Hi chuẩn bị, đều là quần áo có gam màu ấm áp. Sau đó, anh phát hiện ra một vắn đề, anh có thể chấp nhận Thẩm Hi mặc kiểu quần áo này, nhưng bây giờ khi sắp phải mặc chiếc quần lỗ màu vàng lên người, trong lòng anh có một nỗi băn khoăn không hề nhẹ.

Mặc quần áo xong, anh cầm theo quần áo bỏ ra khỏi phòng tắm, mặc kệ lời cầu cứu của anh bạn phòng bên: “Bạn yêu quý, thương lượng một chút nào, bạn tìm miếng xà phòng về cho tôi được không?”.

...

Hà Chi Châu ra khỏi phòng tắm, bên ngoài mưa đã tạnh, trường S như vừa được gột rửa, chỗ nào cũng ẩm ướt, không khí rất trong lành. Hà Chi Châu hít thở không khí tươi mới, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Cuối cùng đã đổi về rồi!

Chỉ là không biết Thẩm Hi thế nào...

Anh cầm chậu rửa mặt trở về phòng 921, trong phòng chỉ có Tráng Hán và Lâm Dục Đường, Tráng Hán đang ngồi dạng hai chân trên ghế, nói với Lâm Dục Đường: “Lão tam, hôm nay Thẩm mỹ nhân thi cấp 4, cậu cũng nên tích cực một chút, lão đại đào tường nhà cậu, cậu đào lại là xong”.

Lâm Dục Đường không nói gì, bình thản liếc nhìn người đang đứng ở cửa.

Lúc Tráng Hán nói với Lâm Dục Đường, hắn vẫn chưa phát hiện ra Hà Chi Châu đã về. Hắn vừa nhìn thấy Hà Chi Châu đi vào là lập tức đổi giọng, cười tươi như hoa vẫy tay chào lão đại: “Lão đại, cậu về rồi à?”.

“Ừ”. Hà Chi Châu đặt chậu xuống, thần thái bình thản gật đầu, anh đứng trước bàn học, quay lưng với Tráng Hán và Lâm Dục Đường, thu dọn bàn học bừa bộn, phía sau có một đôi mắt nóng rực như muốn nhìn xuyên qua lưng anh. Anh quay đầu, nhìn Lâm Dục Đường: “Lão tam, trên người tôi có gì à?”.

Lâm Dục Đường cứng họng không nói được gì trước một Hà Chi Châu thay đổi khó lường. Giọng nói vừa lạnh lùng vừa thản nhiên này kết hợp với vẻ mặt hờ hững và câu hỏi không có bất cứ tình cảm nào, không thể là Thẩm Hi được! Con người Lâm Dục Đường thu nhỏ, thu nhỏ, cuối cùng nhỏ như một cái chấm, trong đó ngập tràn sự không thể tin nổi.

Không chỉ Lâm Dục Đường không thể tin nổi, Tráng Hán khi nghe lão đại nói thế cũng thấy không vui. Hắn không muốn một lão đại lạnh như băng, hắn muốn lão đại mềm như bông! Hắn nịnh nọt: “Lão đại, hôm nay tâm trạng cậu không vui à?”.

“Không, rất vui”. Hà Chi Châu đáp, sau đó quay người đi: “Tôi ra ngoài một chút”.

Tráng Hán ghen hòng: “Lão đại...”.

Hà Chi Châu tới Học viện Sư phạm tìm Thẩm Hi, suốt dọc đường anh đã nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng chuyện quan trọng nhất là: Không biết Thẩm Hi có ứng phó nổi phần thi còn lại không?

Thời gian thi chỉ còn nửa tiếng, Thẩm Hi nhờ hai chữ “cố lên” mà cặm cụi làm hết hơn một nửa tờ đề thi, kết quả sự thật đã chứng minh, “cố lên” hoàn toàn không hiệu quả với tiếng Anh, đọc không hiểu chính là đọc không hiểu, không phải cố lên là có thể đọc hiểu được...

Vẫn còn rất nhiều câu chưa làm được, cô lại mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đọc hiểu nếu không hiểu sẽ đọc đi đọc lại nhiều lần, thời gian cứ thế mà trôi qua “xoẹt xoẹt” dưới ngòi bút của cô, cho đến khi giám thị nói chỉ còn nửa tiếng, cô mới thoát ra khỏi chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của mình, dựa vào quy tắc “đáp án có ba câu dài, một câu ngắn, sẽ chọn câu ngắn; ba câu ngắn, một câu dài, sẽ chọn câu dài”, nhanh chóng giải quyết rất nhiều câu.

Hà Chi Châu từ điểm thi đi lên lầu, đứng ở hành lang bên ngoài nhìn qua cửa sổ là thấy Thẩm Hi đang ngồi cắm bút trong góc lớp. Anh kiên nhẫn chờ đợi, uể oải dựa người vào lan can hành lang, chỗ c lại nhìn Thẩm Hi bên trong, chỗ c lại ngắm hoa viên nhỏ dưới tầng. Sau cơn mưa, ánh mặt trời nhân nhật chiếu qua tầng mây rải xuống nền đất, những vũng nước dưới đất ánh lên những tia lấp lánh.

Chuông vang lên, buổi thi kết thúc. Giám thị thu bài thi, Thẩm Hi còn viết viết xóa xóa, cho đến khi giám thị đứng trước mặt, cô vẫn

không nỡ dùng bút nộp bài.

Cô bắt đầu thu dọn bút, thẻ dự thi, chứng minh thư trên bàn, động tác chậm chạp. Thật là bi thương...

Phòng thi không còn ai, Hà Chi Châu đi về phía Thẩm Hi, khẽ lên tiếng: “Chào...”.

Thẩm Hi đứng dậy, có chút không quen khi nhìn Hà Chi Châu cao hơn mình, cúi đầu nói: “Hà đại ca, chúng ta...”, sao chúng ta lại đổi về chứ.

“Mặc dù cách thức có phần bất ngờ, nhưng kết quả cũng coi là tốt”. Hà Chi Châu một tay dứt túi, nhìn cô nói: “Đúng không?”.

Không tốt, không tốt... Thẩm Hi không vui, cô ngẩng đầu nhìn Hà Chi Châu, vẫn thấy uất ức, nghĩ tới cảm giác hoảng loạn không biết phải làm sao lúc vừa tỉnh dậy trong phòng thi, cả đời này cô không muốn nếm trải nữa.

“Hà đại ca... phần sau em không làm được...”, giọng cô đầy tủi thân.

Hà Chi Châu ôm cô. Đây là lần đầu tiên anh ôm cô với thân phận đàn ông, mới phát hiện cô thật sự rất mềm mại.

Anh vỗ lưng cô, cổ họng phát ra tiếng cười đáng ghét: “Không sao đâu, mèo mù vớ chuột chết, kiểu gì cũng đúng được vài câu”.

Đột nhiên bị ôm vào lòng, Thẩm Hi từ đang tủi thân chợt sống người, đầu tựa sát vào lồng ngực anh, cử chỉ không hẳn là quá thân mật, trước đây cô và anh ôm nhau, thậm chí... là hôn, nhưng cô không hề cảm thấy mất tự nhiên như lúc này.

Cô chớp chớp mắt, lần này cô thực sự được Hà Chi Châu ôm vào lòng, cô là gái, anh là trai. Cô cười nói: “Hà đại ca, cuối cùng chúng ta cũng trở về bình thường rồi”.

Anh buông cô ra, rất tự nhiên dứt hai tay vào túi quần: “Ừ, bình thường rồi”.

Hà Chi Châu và Thẩm Hi cùng bước ra ngoài giảng đường, cô nhớ tới chuyện xảy ra trước khi trở về, lập tức ngẩng đầu hỏi: “Hà đại ca, gáy anh sao rồi?”.

Hà Chi Châu đưa tay sờ gáy, đi chậm lại, nói: “Vẫn ổn”.

Thẩm Hi nhớ tới chuyện trong phòng tắm, hai má ửng hồng. Cô không còn mặt mũi nào đối diện với anh nữa, đưa tay túm mái tóc lơ: “Em thực sự không ngờ lại trở về cơ thể mình ngay giữa phòng thi”.

Hà Chi Châu phụ họa: “Anh cũng không ngờ”. Anh cũng không ngờ mình lại trần truồng, năm bốn chân chống vó giữa nhà tắm.

Thẩm Hi bật cười, vẫy tay với Hà Chi Châu: “Hà đại ca, em về phòng trước đây, tạm biệt”.

Hà Chi Châu: “... Gặp lại sau”.

Thẩm Hi về phòng 636, tâm trạng thực sự là bùi ngùi xen lẫn phức tạp, cô nhìn vào trong một lượt, có phần chùn chân. Cho đến khi Đậu Đậu trong phòng vẫy tay với cô: “Này, A Hi, cậu thi thế nào?”.

Thẩm Hi không muốn nhắc tới việc thi cấp 4 nữa. Có điều gặp lại Đậu Đậu tâm trạng cô cũng vui lên, cô đi tới kéo tay Đậu Đậu: “Đậu Đậu, lâu lắm không gặp”.

Không phải bọn họ ngày nào cũng gặp nhau sao? Đậu Đậu thấy khó hiểu, nhưng thực sự lâu lắm rồi cô không nhìn thấy A Hi cười, cô kích động ôm eo Thẩm Hi, tủi thân nói: “Hu hu... Hi Hi... lâu lắm rồi cậu không cười với tớ...”.

Thẩm Hi vỗ vai Đậu Đậu, an ủi xin lỗi: “Xin lỗi nhé, sau này ngày nào tớ cũng cười với cậu”.

Đậu Đậu tủi thân gật đầu.

Thẩm Hi trở về chỗ ngồi, việc đầu tiên là soi gương, chiếu gương lâu ngày không dùng đã bám một lớp bụi, cô nhìn kiểu tóc như Cao Hiểu Tùng của mình trong gương, quyết định buổi chiều phải tới tiệm cắt tóc. Bắt đầu từ hôm nay, tạm biệt Cao Hiểu Tùng, mặt hướng ra biển, xuân về hoa nở.

02

Hà Chi Châu ở phòng 921 dọn dẹp đồ đạc và làm một cuộc đại thanh lý. Anh kéo ngăn bàn ra, một đồ ng đồ ăn vặt trong đó; lật chăn lên, thấy hai cuốn truyện tranh giấu ở dưới; mở tủ quần áo ra, tất cả đều là đồ hoa hoét. Còn nữa, trên đầu giường của anh lại có một chú gấu nhỏ thắt nơ bướm. Tất cả đều là dấu vết sinh hoạt của Thẩm Hi.

Lúc Hà Chi Châu lấy con gấu ra, Tráng Hán vừa đi từ nhà vệ sinh vào, hấn nhìn thấy lão đại cầm con gấu ném vào thùng giấy, lập tức lao tới như tên bắn: “Lão đại, cậu định làm gì Ca Ca thế?”.

Ca Ca? Hà Chi Châu nhìn con gấu trong thùng giấy, không ngờ nó còn có tên.

Ca Ca đến đây như thế nào nhỉ, tuần trước Tráng Hán đi siêu thị mua chín túi gạo ăn, tham gia bốc thăm trúng thưởng, hần bốc được giải ba, con gạo chính là tặng phẩm. Hần vốn định tặng con gạo đó cho Trương Nhiên, nhưng lúc mang về kí túc, lão đại liền ôm gạo không buông: “Nó dễ thương quá...”.

Con gạo hần vốn định tặng Trương Nhiên đành tặng cho lão đại. Bây giờ lão đại không thích Ca Ca nữa sao? Tráng Hán không thể chấp nhận được: “Lão đại, con gạo là tôi tặng cậu, Ca Ca chính là tên cậu đặt...”.

“Ồ thế à”. Hà Chi Châu lấy con gạo từ thùng gạo ra, nhét vào lòng Tráng Hán: “Vậy trả cậu đây”.

Tráng Hán: “...”. Á á á! Hần và Ca Ca đều bị ghét bỏ rồi!

Lúc đang làm tóc, Thẩm Hi nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu, chỉ có một câu: “Buổi tối ăn cơm ở chỗ cũ”.

Cô không suy nghĩ mà trả lời ngay: “Vâng”.

Cô không ngờ mới làm tóc được một nửa Hà Chi Châu đã xuất hiện. Cô đang uốn kiểu tóc xoắn tự nhiên trong truyên thuyết, trên đầu toàn là lô cuốn tóc đủ màu sắc, cô không muốn anh nhìn thấy mình trong bộ dạng bà chủ nhà⁽²⁵⁾ thế này, cô cầm quyển tạp chí *Rayli* lên che mặt. Anh nhìn thấy vậy cũng không nói gì, đi thẳng tới sofa trong tiệm và ngồi xuống, bộ dạng như là bạn trai của ai đó.

Thẩm Hi đặt quyển tạp chí xuống, quay đầu sang cười với Hà Chi Châu: “Ồ, trùng hợp quá, anh cũng tới cắt tóc à?”.

Hà Chi Châu giờ tờ tạp chí thời trang dành cho phái nữ trong tay, sau đó không có chút hứng thú nào đặt nó sang bên cạnh, anh ngẩng

đâu đáp, lời ít ý nhiều: “Không, anh đợi n đợi em”.

Anh đợi n đợi em...

Thắm Hi nhìn gương chớp chớp mắt, lớn thế này rồi đây là n đâu tiên cô có cảm giác được làm bạn gái, trong lòng vô vàn cảm xúc đan xen. Trong tấ m gương chạm đấ t, cô nhìn Hà Chi Châu phía sau, anh dựa lưng vào ghế sofa, khuôn mặt không có quá nhiều biểu cảm cũng không tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

Cô làm tóc mấ t ba tiế ng, lúc hoàn thành, anh thợ cắ t tóc nhìn kiểu tóc mới của cô khen hế t lời: “Đẹp quá, đẹp quá”. Sau đó còn bảo Hà Chi Châu ngồ i gầ n đấ y phát biểu ý kiế n: “Bạn trai, cậu thấ y thế nào?”.

Hà Chi Châu đứng dậy, đi tới nhìn: “Cũng tạm tạm”.

“Đâu có, rõ ràng là rấ t đẹp mà”. Thắm Hi rấ t hài lòng, còn bồ i thêm một câu: “Người bình thường không hợp kiểu tóc này đâu, phải người có cổ dài như em mới hợp”.

“Ừ”. Hà Chi Châu mỉm cười.

Thắm Hi và Hà Chi Châu tổ chức ăn mừng ở nhà hàng đô Tây mà hai người hay tới, chúc mừng nhau đã trở về cơ thể nam nữ bình thường. Hà Chi Châu gọi đồ xong còn bảo nhân viên phục vụ mang tới một chai rượu vang.

Thật là long trọng! Đồ ăn vẫn chưa được mang lên, trái tim Thắm Hi đã bay tới chỗ thi câ p 4. Cô mượn giấ y bút chỗ phục vụ, bắ t đâu tính điểm.

“Hà đại ca, phầ n anh làm đúng hế t chứ?”, tính đế n cuô i, cô căng thẳng hỏi.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi, nói ra một sự thật tàn khốc: “Không đâu, đúng bảy mươi phần trăm thôi”.

Thẩm Hi rồi lên, cô lại lấy sổ điểm trừ đi ba mươi phần trăm, sau đó vẫn cô hỏi: “Tại sao không làm đúng hết?”.

“Lẽ nào đây không phải ý của em?”, Hà Chi Châu thản nhiên hỏi lại.

Thẩm Hi sắp đặt bàn ghế nơi rồi, có điều chuyện này cũng không thể trách Hà Chi Châu được, chỉ trách ông trời thật biết trên người. Chỉ là, nghĩ tới năm sau vẫn phải đối mặt với kì thi cấp 4, lòng cô buồn rười rượi.

Nhân viên phục vụ mang món ăn, hoa quả và rượu vang tới, Hà Chi Châu cầm dao nĩa lên, vừa cắt vừa nói: “Cùng lắm thì năm sau thi lại lần nữa, tự mình thi đỗ mới có ý nghĩa chứ, không phải sao?”.

Học bá nói chuyện ý nghĩa với học tra khác gì nước đổ lá khoai! Có điều Thẩm Hi vẫn gật đầu, buồn bã đáp: “Vâng”.

Hà Chi Châu nhìn sắc mặt Thẩm Hi, nhẹ nhàng nói ra trọng điểm: “Yên tâm, anh sẽ giúp em”.

Thật ư? Thẩm Hi lập tức lấy lại tinh thần, cô cầm tay Hà Chi Châu: “Ý anh là, chúng ta sẽ lại đổi cơ thể à?”.

Mơ à! Hà Chi Châu nhắc lại ý mình muốn nói: “Không, giám sát em học tiếng Anh mà thôi”.

Thẩm Hi cúi đầu ăn bíp-tết, điểm thi cấp 4 dự tính khiến cô tạm thời không vui, nhưng nếu thành tích không tốt thực sự ảnh hưởng tới tâm trạng của cô thì từ nhỏ tới lớn cô đã bị chứng trầm uất rồi. Cô cầm cốc lên: “Hà đại ca, chúc mừng chúng ta ai về thân này, ai tìm mẹ này”.

Hà Chi Châu gật đầu, thêm một câu: “Chúc em luôn luôn vui vẻ”.

Đúng là một câu chúc vừa tâm thường vừa thực tế, nhưng trong lòng Thẩm Hi lại như thế này: Hi hi hi hi hi hi hi...

Đến giờ cơm tối, lão đại không ở trong phòng, Tráng Hán và Hà u Tử quyết định ra quán cơm ăn đồ xào, còn mời Lâm Dục Đường cùng đi nhưng bị từ chối. Vì Lâm Dục Đường không có tâm trạng ra ngoài ăn cơm, chỉ muốn gọi đồ ăn về cho xong. Tâm trạng là thứ dễ lây nhiễm, Lâm Dục Đường lây sang Tráng Hán, Tráng Hán lây sang Hà u Tử. Cuối cùng ba người gọi ba suất cơm về ăn.

Đồ ăn ngoài trường lúc nào cũng giao hàng chậm chạp.

Hà Chi Châu về phòng 921, đồ ăn bọn Tráng Hán gọi vẫn chưa được giao tới. Tráng Hán “không sợ chết” còn làm nũng với Hà Chi Châu: “Lão đại, Tráng Tráng đói bụng rồi”.

Nếu như trước đây, Thẩm Hi chắc chắn sẽ dứt cho hắn hai cái bánh quy, dứt xong sẽ nói: “Lượn đi”. Sau đó hắn sẽ vô cùng mãn nguyện mà lượn ngay. Kết quả, lần này chiêu này vô dụng. Hà Chi Châu ngược mặt lên với vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Tráng Tráng?”.

Tráng Hán không nghe rõ ngữ khí phản văn của Hà Chi Châu, hắn tưởng lão đại gọi tên hắn, trái tim non nớt lại tan thành nước, hắn sán lại: “Gọi Thân Thân cũng được mà”.

Hà Chi Châu ngăn Tráng Hán lại gằn: “Châu Thân, chúng ta cần phải nói chuyện”.

Tráng Hán chớp chớp mắt: “Được thôi, được thôi”.

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, tại sao anh có cảm giác cả phòng 921 đều bệnh thế này?

Hà u Tử thấy lão đại đã về, không hiểu sao tâm trạng cũng vui hơn, hấn quan tâm hỏi han: “Lão đại, cậu ăn chưa, bọn tôi đều gọi đồ ăn ngoài. Cậu gọi cho cậu một suất không?”.

Hà Chi Châu từ chối: “Không cần, tôi ăn ở ngoài rồi”.

“Vậy không cần gọi nữa”. Hà u Tử đáp rất tự nhiên: “Đến lúc đó nếu cậu muốn ăn, tôi sẽ cho cậu một ít”.

Cho cậu một ít... Hà Chi Châu lặng lẽ quay người đi, tay trái day day trán, từ nhỏ tới giờ anh không có thói quen xin đồ ăn của người khác.

Trong phòng, từ đầu tới cuối chỉ có Lâm Dục Đường không bộc lộ chút nhiệt tình nào, mặt không biểu cảm quan sát mọi thứ, một lúc sau nói thẳng: “Hà Chi Châu, tôi nay chơi bóng rồi”.

Kể ra thì phòng 921 lâu lắm rồi không chơi bóng. Tráng Hán và Hà u Tử nghe xong đề nghị của Lâm Dục Đường đều thích thú. Có lúc, trí nhớ của con người thực sự rất kì diệu, Thẩm Hi ở phòng 921 chưa đầy một tháng mà đã khiến Tráng Hán và Hà u Tử suýt quên mất lão đại biết chơi bóng rồi, hơn nữa còn chơi rất giỏi.

Tráng Hán quan sát lão đại lạnh lùng, trong đầu lại tưởng tượng ra cảnh lão đại mê mải đập bóng trên sân bóng rổ: “One, two, three...”.

Thật là cảnh tượng không thể đẹp hơn!

Khi đồ ăn Lâm Dục Đường, Hà u Tử, Tráng Hán gọi cuối cùng cũng được giao tới thì Hà Chi Châu xách túi đồ ăn vặt và những đồ linh tinh, bao gồm cả tinh dầu hoa hồng, nước hoa hồng nam, giầy lột lông, nhíp nhổ lông mày... sang trường sư phạm để trả về cho chủ cũ.

Thẩm Hi đi dép lê chạy như bay xuống dưới tầng một, mỉm cười rạng rỡ: “Hà đại ca, anh khách khí quá đấy, những thứ này anh cứ giữ lại mà dùng, không cần trả lại em đâu”.

Giữ lại dùng? Dùng kiểu gì?

Hà Chi Châu rất bất mãn với những món đồ trong túi, anh tìm được tinh dầu hoa hồng và cánh hoa hồng khô là quá lắm rồi, không ngờ còn tìm được cả mấy gói giấy lột lông, anh cười hai tiếng, hóm hỉnh nói: “Giữ lại làm cái gì, tiếp tục lột lông à?”.

“Được rồi”. Thẩm Hi nhận lại cái túi từ tay Hà Chi Châu, cúi đầu nhìn: “O... Ca Ca đâu?”.

Ca Ca...

Hà Chi Châu không nói gì. Thẩm Hi giải thích: “Chính là một chú gấu nhỏ rất đáng yêu, em để ở đâu giường...”.

Hà Chi Châu im lặng hai giây, đáp: “Của Tráng Hán chứ gì, cậu ấy lấy lại từ chỗ anh rồi”.

“Lấy lại?”. Thẩm Hi có chút ngạc nhiên, cô hừ một tiếng: “Đồ nhỏ mọn, đồ đã tặng rồi còn đòi lại”.

Hà Chi Châu gật đầu, bổn thêm một câu: “Cậu ấy là thế”.

Tráng Hán đang ăn cơm trong phòng 921, không biết mình bị Hà Chi Châu bán đứng, đúng là trắng tay giết người mà, chẳng nề tình bạn cùng phòng gì cả.

Hà Chi Châu đạp xe từ Học viện Sư phạm về phòng 921, Hà u Tử, Tráng Hán và Lâm Dục Đường đã ăn xong, đợi tiêu bớt rồi bắt đầu thay đồ bóng rổ. Anh tìm mãi mới thấy đồ của mình, chúng bị Thẩm Hi nhét xuống tận đáy tủ.

Lâm Dục Đường bình thản quan sát mọi thứ.

Phòng 921 lâu lắm rồi không ra ngoài cùng nhau, nói gì tới cùng nhau chơi bóng rổ. Vì thế khi bốn người mặc đồ bóng rổ xanh đỏ đen trắng xuất hiện trên sân, trông vô cùng bất mắt.

Trùng hợp là lúc này phòng bên cạnh cũng đang chơi bóng, vì thế tám người nhanh chóng bước vào thi đấu bốn đội bốn.

Tráng Hán cao to, chơi vị trí nội tuyến của phòng 921; Hâu Tử nhờ vào tốc độ truyền bóng và di chuyển, giành chức đột phá và nhảy ném bóng; Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu đều là chủ lực quan trọng, lúc thì bắt bóng bật bảng, lúc thì nhanh chóng quay về phòng ngự. Một người gọn gàng nhanh nhẹn, một người tuấn tú hơn người, nhưng khi chơi bóng đều khá gấu.

Mười mấy phút sau, Hâu Tử và Tráng Hán đều nhận ra một vấn đề. Tráng Hán hét lên với Lâm Dục Đường: “Lão tam, truyền bóng cho tôi, truyền cho tôi!”.

Lâm Dục Đường đứng giữa nội tuyến bị phá vòng vây, chơi bóng càng lúc càng hung, lòng càng nghĩ càng thông suốt. Cuối cùng, mặc cho Tráng Hán kêu gào, anh vẫn ném bóng thật mạnh về phía Hà Chi Châu đang đứng ngoài khu vực ba điểm.

Mọi người đều thấy khó hiểu. Quả bóng này nên truyền cho Tráng Hán mới phải.

Cả trận đấu, chỉ có Hà Chi Châu không bất ngờ khi Lâm Dục Đường chuyên ném bóng về phía mình, anh đón bóng, mặt không chút cảm xúc, nhảy lên ném bóng rất manly, quả bóng lượn hình vòng cung giữa không trung, rơi trúng rổ.

“Bóng đẹp!”. Hâu Tử vỗ tay tán thưởng.

Tráng Hán nhìn Hà Chi Châu, không vui, không vui chút nào! Tại sao lão đại lại trở nên như vậy, mặc dù như thế này cũng không có gì không tốt, phong cách cao quý lạnh lùng đầy khí chất, chỉ là so với việc lão đại ném bóng, hắ n muố n xem lão đại đập bóng hơn...

Lão đại không đập bóng nữa, hắ n thấ y không vui.

Đột nhiên, Hà u Tử thấ y Lâm Dục Đường từ khu vực nội tuyế n bước ra liề n hét lên: “Lão tam, cậu đi đâu thế?”.

Lâm Dục Đường bỏ rơi đội giữa chừng, cứ thế mà đi không ngoái đầ u lại.

“Đường, đừng đùa!”. Tráng Hán tỉnh ra, cũng lo lắ ng gọi với theo, sau đó hắ n phát hiện giọng mình sao lại sắc mùi gay thế này.

Thành viên đội phòng 921 đột nhiên bỏ đi, các bạn nam phòng 922 bên cạnh cũng lơ mơ không hiểu, trong đó có cậu nam sinh đen hơn than hỏi Hà Chi Châu: “Lâm Dục Đường sao thế?”.

Hà Chi Châu chỉ im lặng.

Một lúc sau, Lâm Dục Đường quay lại, ánh mắ t đầ y khiêu khích, bình thản và kiên định nói: “Tôi đi tìm Thẩm Hi”.

Lời này nói với ai, phòng 922 không biế t, nhưng phòng 921 đầ u hiểu.

03

Lâm Dục Đường rời khỏi sân, để lại một câu nói như tuyên chiế n. Hà u Tử và Tráng Hán sau khi tỉnh ra liề n chạy tới bên lão đại, Hà u Tử bớ i rớ i không nói nên lời, Tráng Hán lắ p bắ p khuyên

bảo: “Lão đại, hay là chịu thua đi, dù sao lão tam và Thảm mĩ nhân đã quen nhau bao năm rồi...”.

Hà Chi Châu chỉ liếc nhìn Tráng Hán, không nói gì, vỗ mạnh lưng hắn, đi về phía trước. Kết quả là vừa đi được hai bước thì bị Tráng Hán kéo lại: “Lão đại, đừng đi!”.

“Châu Thôn, cậu buông ra”, anh nói với Tráng Hán.

Tráng Hán không buông, định làm bộ dễ thương ngăn lão đại, hắn ghé sát vào tai Hà Chi Châu gạ gẫm: “Lão đại, cậu đừng đi, tôi cho cậu mượn búp bê của tôi chơi có được không?”.

Chết tiệt! Hà Chi Châu hất mạnh Tráng Hán ra.

Lâm Dục Đường tới Học viện Sư phạm tìm Thảm Hi, Thảm Hi vẫn đang ở trong phòng gỡ rèm Hà Chi Châu treo lên, trong lúc gỡ, Hạ Duy Diệp luôn nói những lời khó nghe, khiến cô suýt mất người.

“Ban đầu không phải cậu ghét bọn tôi nên mới treo lên sao, sao bây giờ lại gỡ ra? Thảm Hi, tôi thấy cậu làm việc chẳng có chút nguyên tắc nào cả”.

“Trước đây chẳng phải cậu giỏi làm bộ lắm sao, tiếp tục giả vờ đi chứ!”.

Phiền quá đây! Thảm Hi quay người, giận dữ ném rèm xuống đất. Cô đã từng làm đàn ông một thời gian, lâu lắm rồi không phải chịu đựng không khí bất hòa trong kí túc như thế này, lửa giận lập tức bốc lên, cô đập mạnh xuống bàn: “Nói đủ chưa, cẩn thận tôi đánh cậu đây!”.

Hạ Duy Diệp: “...”. Hu hu!

Thẩm Hi lườm Hạ Duy Diệp, hồ i lâu mới tức tồ i nhặt rèm lên, động tác quá nhanh, khiến Hạ Duy Diệp há miệng trợn mắt nhìn, một câu cũng không dám nói.

Giây trước Thẩm Hi vừa nổi giận xong, giây sau Lâm Dục Đường đã tới tìm cô. Lúc cô đi xuống tầng, miệng vẫn chu lên, đáng vẻ không vui chút nào. Trước đây cô không bận tâm tới không khí không vui vẻ trong phòng, cho rằng giữa đám con gái với nhau sẽ luôn có cãi vã, chắc là có sự so sánh rồi mới biết, không khí trong phòng kị túc chính là sát thủ số một ảnh hưởng tới tâm trạng.

Thẩm Hi ngẩng đầu nhìn Lâm Dục Đường đang đứng trước mặt mình, để ý tới đôi mắt thâm quầng của anh. Cô bối rối trong giây lát, không biết nên gọi anh là Lâm Dục Đường, Đường Đường hay lão tam nữa. Bây giờ cô đang đối diện với anh bằng cơ thể thực sự của mình, tâm trạng vừa phức tạp vừa tủi thân, lại còn vừa bị Hạ Duy Diệp châm mô i lửa... Cô mím môi, cố kiềm chế tâm trạng sắp sụp đổ của mình.

Nếu Lâm Dục Đường hỏi thêm câu nữa, có lẽ cô sẽ bùng cháy hoàn toàn. Đôi khi đối diện với người quá thân thuộc, cô sẽ tự nhiên coi họ là thùng rác để xả mọi thứ, coi họ là thú bông để trút hết mọi uất ức trong lòng.

“Hi Hi?”. Giọng Lâm Dục Đường cũng run run, anh cúi người nhìn vào mắt cô, dè dặt lên tiếng: “Sao thế? Không vui à?”.

Thẩm Hi ngược mắt nhìn anh, gọi: “Đường Đường...”.

Đường Đường... Lần đầu tiên Lâm Dục Đường cảm thấy hai chữ Đường Đường sao mà hay đến vậy. Anh nhìn Thẩm Hi, cười ngây ngô, như tìm lại được thứ gì đó vừa mất đi, cảm giác viên mãn đang khuấy động từng vòng trong lồng ngực anh, tâm trạng buồn bực và rối bời suốt nhiều ngày nay trong phút chốc tan biến. Anh

dang tay ôm cô vào lòng mà không nói bất cứ lời nào, chỉ ôm thật chặt.

Tốt quá rồi!

Ở dưới kí túc xá nữ, tám giờ tối là khoảng thời gian có nhiều người qua lại nhất, Lâm Dục Đường đứng ôm Thẩm Hi ở nơi công cộng thế này, đám người vây quanh lập tức đông như ong mật, mọi người tự giác đứng thành một vòng tròn nhìn hai người ở giữa đang ôm nhau bằng ánh mắt vừa tò mò vừa ngây thơ như thỏ con.

Lúc Hà Chi Châu tới, anh đã nhìn thấy cảnh này, thậm chí còn khoa trương hơn, anh nhìn thấy không ít người vỗ tay khen ngợi. Anh cao, đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy Thẩm Hi trong vòng người đang nép vào lòng ngực Lâm Dục Đường, hàng mi dài khẽ run, vẻ mặt thoáng nét tủi thân.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy Thẩm Hi như thế này, có lẽ cô chỉ làm như thế khi ở bên Lâm Dục Đường. Hà Chi Châu dứt tay vào túi, đột nhiên không còn dũng khí bước lên phía trước.

Cảm giác khi yêu một người là như thế nào, trước tiên phải nếm mùi mất đi cô ấy hay sao?

Ban nãy đi trên đường anh đã nghĩ rất nhiều, anh chưa bao giờ là người yêu đương cuồng nhiệt, chỉ là khó khăn lắm mới xuất hiện một người anh muốn yêu thương, nhưng lại cảm thấy con đường này không dễ đi. Tráng Hán nói với anh, “Thẩm Hi và Lâm Dục Đường đã quen nhau bao năm rồi”, anh cũng đâu phải chưa từng nghĩ tới vấn đề này: Thanh mai trúc mã, giữa Thẩm Hi và Lâm Dục Đường có quãng thời gian và những liên kết mà anh không thể xen vào. Những ngày tháng Lâm Dục Đường đã cùng Thẩm Hi bước qua không hề liên quan tới anh, thậm chí một mối liên hệ nào đó giữa anh và Thẩm Hi cũng sắp dần dần mất đi.

“Hi Hi, con ác mộng của anh cuối cùng đã kết thúc rồi...”, Lâm Dục Đường nói bên tai cô, ngữ khí nặng nề đến mức khó mà diễn tả được.

Trong lòng Thẩm Hi có vô vàn cảm xúc đan xen, cô đưa tay vỗ lưng Lâm Dục Đường, lên tiếng chỉ đủ để hai người nghe thấy: “Đường Đường, em không dám ngẩng đầu lên, anh làm mọi người tới cả đây rồi này”.

Cô đang nói một vắn đề nghiêm túc. Lâm Dục Đường lại cười, anh kéo tay cô chạy thật nhanh ra khỏi đám người, vòng ra phía sau tòa kí túc xá. Sau đó, anh dắt cô đi qua hết ngọn đèn này tới ngọn đèn khác, sương đêm buông xuống, ánh đèn xanh yếu ớt như biến thành tấm lụa mỏng mỏng lung phấp phơ trước mặt cô... Cô cảm thấy mình nhìn không rõ nữa.

Buổi tối ra ngoài đi dạo một vòng, bắp chân cô bị muỗi đốt, cô cúi người gãi gãi, khổ không tả nổi. Đúng lúc hai người đi qua siêu thị trong trường, Lâm Dục Đường nói: “Vào mua ít hoa quả nhé”.

Bước vào siêu thị, cô tới quầy hoa quả chọn hoa quả, Lâm Dục Đường tới quầy đồ dùng hằng ngày cầm một lọ dầu chống muỗi tới, là hẵng cô dùng từ nhỏ tới giờ. Sau đó Lâm Dục Đường chưa thanh toán nhưng đã bóc ra, cúi người bôi lên bắp chân cho cô.

“Đường Đường, để em tự làm”. Thẩm Hi cảm thấy không tự nhiên.

Lâm Dục Đường đứng dậy, đưa lọ dầu chống muỗi cho Thẩm Hi, sau đó nhìn cô. Cô vò tóc, ngại ngừng chuyển chủ đề: “Kiểu tóc mới của em đẹp không?”.

“Xấu lắm”. Lâm Dục Đường nói, rồi cúi đầu chọn hoa quả cho Thẩm Hi, vừa chọn vừa nói: “Chịu đựng lâu lắm rồi”.

Lâm Dục Đường cô ý pha trò, Thẩm Hi cũng cười phụ họa, anh tới quầy thu ngân thanh toán tiền hoa quả và tiền dầu chõng muối. Thẩm Hi không mang ví tiền, đành dùng tiền của anh. Lúc bước ra khỏi siêu thị, cô đi bên trái anh: “Đường Đường, mai em trả anh tiền đi siêu thị hôm nay nhé”.

Lâm Dục Đường dừng chân, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc và khó mà chấp nhận nổi: “Em khách sáo với anh làm gì?”.

Đúng thế, khách sáo làm gì, trước đây cô chưa bao giờ nương tay khi tiêu tiền của anh. Hồi sáu tuổi, cô hết tiền tiêu vặt, anh đưa con lợn tiết kiệm cho cô, đập con lợn xuống đất mà không hề tiếc nuối.

Những đồng xu leng keng lăn dầy ra đất, Lâm Dục Đường làm bộ đại gia nói với Thẩm Hi: “Hi Hi, cho em hết đây”.

Khi ấy cô có nghe được câu này trên tivi: “Không gì báo đáp, lấy thân hứa hẹn”, cảm thấy dùng câu này để miêu tả tình cảm cô dành cho Lâm Dục Đường thì không còn gì hợp hơn.

04

“Thẩm Hi, rốt cuộc em khách khí làm gì? Chỉ có sáu mươi ba tệ mà em cũng muốn trả anh sao?”. Lâm Dục Đường lại chắt vẩn lẩn nữa, giọng nói ngoài vẻ không thể tin nổi ra còn có phần lạnh lùng. Một lúc sau, dường như anh cũng phát hiện ra ngữ khí của mình không tốt nên tức tức quay đầu đi, như bực bội với chính mình vậy. Gió đêm lạnh lạnh thổi từ hướng tòa giảng đường tới, thổi mạnh tới nỗi khiến áo sơ mi kẻ trên người anh bay phấp phật.

Thẩm Hi cúi đầu, cô không muốn mối quan hệ của mình với Lâm Dục Đường trở nên căng thẳng. Cô và anh đã quen nhau mười

mấy năm, mười mấy năm là như thế nào, có thể nói Lâm Dục Đường gần như chiếm trọn bộ thời gian của cô. Từ nhỏ, là Lâm Dục Đường dẫn cô đi chơi, kèm cô làm bài; cô bị đám con trai chặn lại không cho về nhà, là anh đã xông ra kéo cô về.

Hồi nhỏ Lâm Dục Đường vô cùng xinh xắn, thường bị người ta nhận nhầm là con gái, nhưng đứng trước mặt cô, anh luôn là một nam tử hán bé nhỏ.

“Thảm Hi, em không tiêu tiền của anh là vì ghét anh à?”. Lâm Dục Đường im lặng hồi lâu, khi anh nói ra chữ “ghét”, ngay cả anh cũng không thể chịu nổi.

Thảm Hi cúi đầu bước đi, những câu chát vắn liên tiếp của Lâm Dục Đường khiến cô vô cùng ngại ngùng, không phải cô muốn rạch ròi quan hệ với anh, càng không phải ghét bỏ gì anh. Cho dù trước đây cô từng giận vì anh cho Lăng Triêu Tịch mượn tiền, nhưng giận là giận. Cô giận bởi vì cô coi anh là người thân thiết nhất của mình trong tương lai.

Chỉ là bây giờ, cô và Đường Đường có lẽ không thể trở thành những người thân thiết nhất được nữa. Nhưng Đường Đường vẫn là Đường Đường, anh vẫn là người bạn thuở nhỏ thân thiết nhất của cô. Cho dù anh thực sự thích Lăng Triêu Tịch, anh nhất định muốn ở bên cô ta, sau cơn tức giận cô vẫn sẽ tha thứ cho anh.

Thời gian quá dồi dào, vì thế luôn dễ dàng tin tưởng và tha thứ cho một người.

“Đường Đường, anh đừng nói vậy”, Thảm Hi khẽ nói: “Sao em ghét anh được chứ”. Cô sẽ mãi mãi không bao giờ ghét anh, cho dù ghét bản thân mình cũng sẽ không ghét anh.

“Được rồi, là anh chuyện bé xé ra to”. Lâm Dục Đường thở phào, anh đặt một tay lên vai cô, chủ động xuống nước, chuyển chủ đề: “Hôm nay em không vui à?”.

“Không phải...”. Thẩm Hi ngược mắt nhìn Lâm Dục Đường, không biết phải mở lời ra sao, sau một hồi do dự, cô đã nói hết những suy nghĩ trong lòng: “Đường Đường, trước đây em tiêu tiền của anh là vì em coi anh là chồng tương lai, vì thế mới hưởng quyền lợi trước thời hạn”.

Lâm Dục Đường nhất thời không nói gì, sắc mặt rất bình tĩnh, đợi cô nói tiếp.

Thẩm Hi bước tiếp hai bước: “Quãng thời gian này em đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy mình thật chẳng ra làm sao, hành xử thô lỗ... Nói chung em thấy hành vi trước đây của mình không đúng, bây giờ phải thay đổi...”.

Nếu cô cứ tiếp tục như thế, không chừng sau này Lâm Dục Đường kết hôn rồi, vợ của anh sẽ lập topic, đặt tên là: Bối bối thanh mai trúc mã cực phẩm của chồng tôi!!!

Kết quả, cô nói xong, Lâm Dục Đường vẫn không nói gì.

Thẩm Hi cúi đầu, chớp mắt, cô nhạy cảm nhận ra được không khí khác lạ, vì thế lập tức đưa tay vỗ vai Lâm Dục Đường, bật cười: “Ha ha, cứ thế đi, chắc chắn anh hiểu, phải không?”.

Anh nhìn cô, đôi mắt như hồ nước trong veo. Anh nói: “Nếu vì nguyên nhân em vừa nói thì chuyện này dễ giải quyết thôi”.

Đầu óc Thẩm Hi chậm hiểu, cô “Ồ” một tiếng.

Lâm Dục Đường một tay xách túi đồ siêu thị, một tay cầm cái ví màu đen, anh nhét luôn ví vào tay Thẩm Hi, nghiêm túc nói: “Năm

nay em tròn hai mươi, anh cũng đã hai mươi hai, chúng ta có thể đăng kí kết hôn rồi”.

Thẩm Hi lại “Ồ” tiếng nữa, hai từ “kết hôn” khiến cô như xung huyết não, đầu ong ong.

Hà Chi Châu ra ngoài ban công hút thuốc, vài làn khói thuốc trắng quẩn quanh những ngón tay dài. Một mình hút thuốc thật buồn tẻ, anh xấu tính mời hai gã trong phòng, nhưng Hà u Tử và Tráng Hán lần lượt từ chối, tiếp tục khổ luyện võ đạo. Trong phòng, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, Hà Chi Châu nghe mà càng thêm bực bội.

Tráng Hán nhảy xung nhót, vừa nhảy vừa hét lên với Hà Chi Châu ngoài ban công: “Lão đại, cậu xem động tác này của tôi đã được chưa?”.

Hà Chi Châu ngược mắt, Tráng Hán ngoáy mũi hai cái với anh. Anh mặt mày lạnh tanh đứng tựa vào lan can cho đến khi điện thoại đổ chuông, anh nghe điện thoại, đầu máy bên kia vang lên giọng nói đầy giận dữ: “Hà Chi Châu, có phải cháu đi rêu rao khắp nơi là ông nhảy nhạc quảng trường không hả?”.

Hà Chi Châu vỗ trán, nhớ lại chuyện đã xảy ra, giải thích: “Ông ơi, hiểu nhầm thôi ạ”.

“Hiểu nhầm cái gì, hội trưởng Vương đích thân gọi điện cho ông, hỏi chân ông đã khỏi rồi sao, nghe cháu nội ông nói với người ta, cái gì mà ông còn hăng say nhảy Gangnam...”.

Nhảy Gangnam... Gangnam style?

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, chỉ có thể xin lỗi: “Xin lỗi ông, cháu đùa thôi ạ”.

“Đùa, đùa cả lên đây ông nội cháu hả, cái thằng khố n này, thật khiên ông tức chết mà!”. Ông Hà thực sự tức giận, nổi giận xong ông nói một câu dữ dằn hơn: “Cho dù tuấn này cháu tới thăm ông, ông cũng không tha thứ cho cháu đâu”.

“Vâng ạ”. Hà Chi Châu cúp máy, đi vào trong phòng. Anh vừa vào, Hà u Tử dừng nhảy, tiện miệng hỏi: “Lão đại, cậu vừa nói chuyện với ai đấy?”.

“Ông nội tôi”, Hà Chi Châu đáp.

Hà u Tử lập tức tươi cười, nhấc tới một chuyện: “Mấy hôm trước bố tôi có tới thăm ông nội cậu, hỏi tôi nên biếu quà gì, tôi gợi ý tặng ông một bộ ca khúc nhạc quảng trường, ông nội cậu mới học nhảy nhạc này, chắc hẳn sẽ thích lắm”.

Hà Chi Châu đặt điện thoại xuống, cuối cùng cũng hiểu tin đồn tại sao lại bay tới tai ông nội. Anh có thể tưởng tượng ra biểu cảm của ông khi nhận được đĩa nhạc quảng trường.

Tráng Hán đang quên mình chìm vào điệu nhảy, nhạc hết, hẳn dùng tay làm súng, chỉ về phía Hà Chi Châu bắn một phát: “I want nobody nobody but you”.

Hà Chi Châu lạnh lùng trừng mắt.

Gần đây, trong phòng 921, Tráng Hán và Hà u Tử suốt ngày thảo luận về “Cúp Thanh niên”, Hà Chi Châu càng nghe càng thấy có vấn đề, anh đăng nhập nick chat nhắn tin cho Thẩm Hi, nội dung vô cùng đơn giản: “Giải thích một chút về việc nhảy nhót ở Cúp Thanh niên đi”.

Đáng tiếc, Thẩm Hi đang buồn nên không online, nói gì tới chuyện đọc được tin nhắn của Hà Chi Châu. Trên đường Lâm Dục

Đường đưa cô về, cô nói: “Đường Đường, nhưng em không muốn lấy anh nữa rồi”. Cô nói không muốn lấy anh nữa, anh cũng không trách móc gì cô, chỉ hỏi một câu: “Vậy em vẫn muốn anh làm anh trai Đường Đường của em chứ?”.

Cô gật đầu.

Lâm Dục Đường đi một bước nói một câu: “Hi Hi, chúng ta đều là con một. Mười mấy năm qua, ban đầu anh yêu thương em như em gái, sau này mới thích em như một cô gái. Ban này, cô gái của anh nói không thích anh nữa, không muốn lấy anh nữa... anh nói anh không buồn là giả. Nhưng thật may mắn, anh vẫn là anh trai của em”.

“Vì thế Hi Hi à, đừng thay đổi quan hệ của chúng ta, vốn như thế nào thì hãy để như thế ấy, anh đã đánh mất cô gái của anh, không muốn tiếp tục mất đi em gái nữa”.

Lâm Dục Đường nói xong cũng vừa tới tòa kí túc xá của Thẩm Hi. Cô không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt sắp trào ra, nên vội vẫy tay chào anh rồi chạy lên phòng.

Em gái của anh.

Cô gái của anh...

Cô nhớ năm ấy đi xem phim cùng cả lớp Lâm Dục Đường, anh giới thiệu cô với bạn bè cùng lớp, anh nói “cô gái của tớ”, chứ không phải “em gái của tớ”.

Thẩm Hi nằm trên giường, trở mình, khóe mắt cay cay. Đêm khuya, Đâu Đâu trèo lên giường, ghé vào tai cô: “Hi Hi, lâu lắm rồi chúng mình không tâm sự”.

Đêm khuya, cô và Đậu Đậu thì thà`m tâm sự những bí mật nhỏ giữa con gái với nhau, cuối cùng Đậu Đậu hỏi: “Hi Hi, vậy cậu có thích Hà Chi Châu không?”.

Thắm Hi thành thật trả lời: “Một chút”. Thích một chút nhỉ? Cô bất giác nhớ tới khuôn mặt của anh, dáng đi của anh và cảnh tượng anh cười, vỗ đầu cô; cô đã`c chỉ khi mình và anh có chung bí mật, cũng buồn khi anh đôi`i xử lạnh lùng với mình. Nếu cảm xúc này không phải là thích, vậy thì lừa người đôi`i mình quá.

Bây giờ, đôi`i với Hà Chi Châu tình cảm của cô có lẽ là “thích một chút”, không lâu sau “một chút” sẽ biế`n thành “nhiề`u”, “nhiề`u” sẽ biế`n thành “sâu sắc”. Cuối cùng không thể dứt ra được, giố`ng như vôi nước đã mở van, róc rách róc rách, tất cả là sự yêu mế`n và say mê của cô dành cho Hà Chi Châu.

Đáng sợ quá.

Tôi qua Thắm Hi ngủ rấ`t muộn nên hôm sau đương nhiên cũng dậy rấ`t muộn. Cô đã bị hủy tiế`t mục biểu diễn trong dịp kỉ niệm ngày thành lập trường, nên cũng không cần tập luyện vấ`t vả như Trầ`n Hàn, chỉ hã`ng ngày thanh thoi ép chân trên giường thôi.

Hạ Duy Diệp đứng cách đó không xa vừa trang điểm vừa nói: “Trời ơi, hôm nay sao không có người mang bữa sáng tới nhỉ?”.

Thắm Hi biế`t chắ`c, Hà Chi Châu sẽ không mang đồ` ăn sáng tới nữa. Nhưng cô vẫn sĩ diện, ngô`i thẳng lưng xé`p bằ`ng trên giường, từ từ giơ chân trái lên, hít sâu một hơi, sau đó nói: “Hà đại ca có mang bữa sáng tới hay không thì liên quan gì tới cậu, cậu có được miế`ng nào đâu”.

Hạ Duy Diệp đang vẽ lông mày, tức đê`n nổi vẽ lông mày lá liễu thành một con sâu róm.

Thắm Hi hạ chân trái xuống, đổi chân phải, không vui vẻ chút nào. Quãng thời gian trước, ngày ngày bất kể nắng mưa cô đều mang bữa sáng tới cho Hà Chi Châu, lần nào cũng đầy đủ dinh dưỡng. Anh thì sao chứ, ngay cả cái màn thầu cũng không mang cho cô được.

Bỗng nhiên, điện thoại ở đầu giường đổ chuông. Thắm Hi mở điện thoại ra xem, chỉ có một dòng tin nhắn: “Xuống lấy bữa sáng đi”. Tin nhắn của Hà Chi Châu.

A!

Thắm Hi đi dép lê, nhìn quần ngủ và áo cộc tay in hình chữ cái mình đang mặc, cuống cả lên. Sau đó cô mất ba phút tìm quần áo, ba phút đánh răng chải đầu, cuối cùng soi gương, hỏi Hạ Duy Diệp: “Tôi mặc thế này được không?”.

Hạ Duy Diệp tự dưng bị hỏi cũng ngớ ra: “Cậu định đi đâu?”.

“Hà Chi Châu mang bữa sáng tới rồi, tôi đi lấy chứ đi đâu”. Thắm Hi cười tươi như hoa, cầm điện thoại phi như bay xuống dưới, để lại Hạ Duy Diệp vẫn đang chớp chớp mắt, cô ta chưa từng thấy ai dễ tính như Thắm Hi.

Hà Chi Châu mang tới một hộp sữa, hai cái bánh bao canh, một túi bánh mì nướng và một ít hoa quả, Thắm Hi ngây người nhìn. Cô mặc áo sơ mi màu đỏ thắm và váy hoa nhí cạp cao, cúi đầu nói: “Hà đại ca, sao anh mang tới nhiều đồ thế?”.

Hay là, muốn mang tới một lần, sau đó không mang tới nữa? Cô ngẩng đầu lên với dự cảm chẳng lành.

Hà Chi Châu nhìn vào mắt cô, thân nhiên nói: “Không biết em ăn nhiều hay ít nên anh mua nhiều một chút, sợ em trách ngay cả

bữa sáng cũng không cho ăn no”.

Người này sao lại ăn nói như thế ấi! Thắm Hi vui vẻ nhận bữa sáng, cầm một cái bánh bao canh lên cắn. Hà Chi Châu nhìn Thắm Hi, nhớ tới nỗi khổ mất ngủ tới qua cửa mình, anh cứ đợi cô online, đợi cô trả lời.

“Về chuyện Cúp Thanh niên, phòng 921 phải nhảy tập thể, có thể giải thích một chút không?”, anh lên tiếng hỏi.

Nhảy nhảy nhảy nhảy...

Thắm Hi chợt dạ cái đầu: “Chuyện này, chẳng phải do Tráng Hân muốn nhảy sao, anh ấy lại không thể nhảy một mình, vì thế...”.

Hà Chi Châu không tin.

Thắm Hi “Ồi” một tiếng, mắt chớp chớp nhìn Hà Chi Châu, khai hết để được khoan hồng: “Em không cô ý...”.

Hà Chi Châu lạnh lùng trợn mắt một cái: “Em nói xem, bây giờ phải làm sao?”.

Xem ra Hà Chi Châu nhất quyết không chịu lên sân khấu rồi. Thắm Hi thở dài có chút tiếc nuối, nói với anh: “Nếu anh thực sự không muốn đi, để em cầu xin Đường Đường cứu binh”.

Hà Chi Châu: “...”.

Sáng sớm, ánh mặt trời dường như mang theo chút sương mù nhàn nhạt, phủ một tầng sáng vàng lên khóe mắt đuôi mày của cô. Sự kiêu ngạo của Hà Chi Châu giúp anh kiên trì được năm mươi sáu giây, sau đó chịu thỏa hiệp bằng giọng nói không thể miễn cưỡng hơn: “Điều đó nhảy như thế nào?”.

Thắm Hi: “Đề em dạy anh!”.

Sau đó, Thắm Hi mượn chìa khóa phòng tập múa từ chỗ cô Ôn, dạy Hà Chi Châu bài nhảy đó hai tốp i liền. Cô thích nhảy múa, cô cũng thích Hà Chi Châu. Vì thế hai buổi tốp i, cô giở ng như cô giáo nhỏ chỉ bảo cho anh từng động tác.

Buổi tốp i đầu tiên, Hà Chi Châu vẫn có tâm trạng rất tiêu cực, học được một nửa anh lại nổi giận với chính mình. Cuối cùng anh nhớ tất cả các động tác như người máy.

Buổi tốp i thứ hai, Hà Chi Châu gần như có thể thuận lợi hoàn thành các động tác, người có khả năng học tập bẩm sinh học cái gì cũng nhanh. Nhưng Hà Chi Châu có một vấn đề lớn, đó là mặt không biểu cảm.

“Anh cười lên xem nào”. Thắm Hi nghiêng đầu nhìn Hà Chi Châu, làm biểu cảm để anh học theo, Hà Chi Châu không chịu học. Cô nghiêm túc giải thích cho anh nghe: “Jazz là điệu nhảy thể hiện sự thoải mái phóng khoáng, nó vốn sôi nổi và vui vẻ, anh phải thể hiện được cảm giác ấy, chứ không phải chỉ nhảy như một cái máy”.

Thể hiện? Hà Chi Châu quay người cầm chai nước xuôi dưới đất lên, mở nắp uống, không thèm để ý tới Thắm Hi.

“Học sinh” không nghe lời như vậy, “giáo viên” đành tự hờn đối với chính mình. Thắm Hi đi tới một góc trong phòng tập múa, cô cũng không muốn nói chuyện với anh nữa.

Hà Chi Châu uống nước xong nhìn Thắm Hi, hỏi: “Muốn uống nước không?”.

Thắm Hi không đáp.

Hà Chi Châu: “Đợi lát nữa ăn đêm nhé?”.

Thẩm Hi vẫn không nói gì.

Hà Chi Châu thấy đau đầu. Giữa phụ nữ và đàn ông luôn tồn tại sự khác biệt, Thẩm Hi giận dữ, anh vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, không biết tại sao đang yên lành lại trở nên khó chịu thế này.

“Rốt cuộc là em làm sao vậy?”, Hà Chi Châu lại hỏi.

Thẩm Hi thực sự rối rắm, cô ngày ngày vất vả dành thời gian dạy Hà Chi Châu nhảy, còn phải chịu đựng bản mặt lạnh lùng của anh, nỗi tủi thân và lửa giận trong lòng càng lúc càng dâng lên. Cô cúi người nhặt chai nước của mình, sau đó đi lên trước camera túi xách trên ghế đạo cụ, cuối cùng đi ra phía cửa...

Hà Chi Châu chớp mắt, nhìn bộ dạng nổi giận đùng đùng của Thẩm Hi, sau khi hiểu ra liền lao lên như tên bắn, bế Thẩm Hi lên mặt đồ chơi mặt, rồi nhanh chóng đặt cô lên xà ngang ép chân: “Đừng cáu...”.

A a a a a! Thẩm Hi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại bị xách lên như gà con thế này, Hà Chi Châu giơ cô lên giữa không trung, cô lập tức mất trọng lượng ba giây, cuối cùng bị đặt trên xà ngang màu trắng, không được nhúc nhích.

“Đừng cáu...”. Hà Chi Châu nói, ánh mắt nhìn cô có phần bất lực, rõ ràng là cô tình bất nạt cô.

Trong phòng tập múa bốn phía đều là xà ngang dùng để ép chân, cách mặt đất chừng một mét hai, chỉ là một ống thép, cách gương chạm đất chừng bốn mươi phân. Đặt mông lên trên chiếc xà ngang này, Thẩm Hi dù từ nhỏ đã tập múa nhưng vẫn không vững, hai tay bám vào vai Hà Chi Châu theo bản năng. Cùng lúc đó,

tay Hà Chi Châu cũng đặt lên eo cô, giữ chặt, cũng là để không chế cô.

Thẩm Hi ngẩng đầu lên, giận dữ nhìn Hà Chi Châu, nhưng ánh mắt Hà Chi Châu nhìn cô lại trong veo như nước, trong đôi mắt đen trằm lẫm của anh, cô nhìn thấy một cô gái sau cơn giận dữ, rất cần được dỗ dành. Hai người nhìn nhau mấy giây, sau đó không khí dường như cũng trằm lẫm theo. Cuối cùng vẫn là Thẩm Hi chịu thua cô, quay đầu đi.

Không khí mờ ám chỉ thoáng qua rồi biến mất, Hà Chi Châu lặng lẽ quay đi. Sắc mặt anh có vẻ trằm tĩnh và ung dung, bộ dạng thanh tao nhân phẩm cao quý, nhưng trong lòng anh lại có một giọng nói đang không ngừng vang lên: “Hôn đi, hôn đi, hôn đi...”.

Ánh sáng chói mắt tỏa ra từ mười sáu hàng đèn trong lòng phòng tập múa như chiếu thẳng vào suy nghĩ nóng bỏng trong anh. Đây cũng là lần đầu tiên anh yêu, có những chuyện lại không thể tiện tay với lấy, muốn tới là tới luôn được. Lần này không thể so với lần trước được, không có đại dương che giấu suy nghĩ “xấu xa” của anh, không có thủy triều át đi tiếng tim đập rộn ràng trong anh...

“Hà Chi Châu, em muốn xuống...”. Thẩm Hi ngó lên xà ngang lắt lắt người Hà Chi Châu, màu hây hây đỏ nơi dải tai đã hoàn toàn biến mất.

Không khí ẩm ướt cũng tan thành mây khói.

Hà Chi Châu tiếc nuối buông Thẩm Hi ra, buông Thẩm Hi ra, buông Thẩm Hi ra...

Thật sự đã buông ra rồi!

Thẩm Hi trợn mắt như không thể tin nổi, cô quá tin tưởng Hà Chi Châu, nghĩ dù anh quá đáng đến mấy chắc cũng sẽ không chơi mình một võ thế này, vì vậy lúc Hà Chi Châu buông tay, cô không có bất cứ sự chuẩn bị nào, ngã về phía trước.

Cô hoảng hốt túm lấy người trước mặt, “phụt phụt”, hai chiếc cúc sơ mi trước ngực Hà Chi Châu bị cô kéo đứt, rơi xuống đất, đúng lúc cô sắp ngã xuống như chiếc cúc áo, Hà Chi Châu đã nhanh tay giữ chặt cô, ôm cô vào lòng. Trong lúc hoảng loạn, Thẩm Hi chỉ cảm thấy như có một chú thỏ đã nhân cơ hội chui vào trái tim mình, không ngừng nhảy nhót. Đầu tiên là tim cô đập loạn xạ, sau đó cô mới hiểu ra mình đang bị Hà Chi Châu “bắt nạt”...

“Tại Hà Chi Châu!”. Cô gọi anh như vậy, dùng bốn chữ để thể hiện cơn giận, hờn dỗi gọi tên anh.

“Anh đây”. Hà Chi Châu trả lời, sau đó nhìn Thẩm Hi chằm chằm, cúi đầu hôn lên môi cô. Lần này, anh không hề suy nghĩ do dự một giây nào.

Lần này, mới thực sự là nụ hôn đầu tiên của anh và cô...

Hà Chi Châu hôn rất chăm chú, đây là nguyên tắc làm việc nhất quán của anh, anh còn hơi mất chứng rồi loạn ám ảnh cưỡng chế, bản thân mình chăm chú là được rồi, đáng này anh còn muốn Thẩm Hi cũng phải chăm chú như anh - Không cho cô đẩy ra, không cho cô cự quậy, không cho cô suy nghĩ linh tinh.

Chỉ cho phép cô ôm anh, đáp lại anh, trong đầu chỉ nghĩ tới anh...

Có cơn gió ulla qua cửa sổ lớn của phòng tập múa, thổi bay rèm cửa màu vàng, rèm cửa cuốn theo gió như một chú bướm vàng chập chờn đập cánh. Ngoài trời dù ít sao nhưng ánh trăng sáng tỏ.

Trăng sáng mọc trên biển, chiếu u chung cả chân trời.

Chương 9

01

Hà Chi Châu đưa Thẩm Hi về dưới kí túc xá số 6, vì trong lòng có điều muốn hỏi nên cô đi rất chậm, Hà Chi Châu cũng thông thả cất bước.

Trong lòng Thẩm Hi bồn khoăn mãi, đôi tay để trước ngực cứ vịn vào nhau, cho đến khi đi tới cổng kí túc, cô mới dừng bước, hỏi thẳng: “Hà Chi Châu, ban nãy tại sao anh lại hôn em?”. Thẩm Hi lầy hể tững khí hỏi anh, vì thế khí thế phùng phùng nghe như sắp đánh nhau tới nơi.

Hà Chi Châu chau mày, suốt dọc đường cũng đoán được Thẩm Hi có điều muốn hỏi, nhưng anh thực sự không ngờ cô lại hỏi câu này, anh quay đầu sang, nói: “Đàn ông hôn phụ nữ có nhiều lí do lắm sao?”.

Ý của anh là, chuyện này chỉ có một đáp án thôi, cần phải nói ra hay sao? Cần gì phải bày tỏ tình yêu từng giây từng phút như thế, có phiền không chứ!

Kết quả, Thẩm Hi lại gật đầu: “Nhiều lắm đó”.

“Ví dụ?”.

Thẩm Hi liếc nhìn Hà Chi Châu, bạo dạn nói ra suy nghĩ của mình: “Ví dụ hôn vì lịch sự, ví dụ hôn do anh bị kích thích, ví dụ anh cảm thấy em rất xinh, ví dụ anh đói rồi, ví dụ có phải anh hơi thích em rồi không, ví dụ đầu óc anh có vấn đề...”.

Hà Chi Châu ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Năm và ba”.

“Năm và ba cái gì cơ?”. Thảm Hi ngẩng đầu, không nhớ được thứ tự mình vừa nói, cô yếu ớt hỏi lại: “Này... ban nãy năm và ba em nói là gì?”.

Hà Chi Châu đặt tay lên vai Thảm Hi, không muốn nói tiếp nữa. Thảm Hi sợ hỏi quá nhiều sẽ để lộ khuyết điểm chỉ số thông minh của mình không cao, nên không hỏi tiếp nữa, cô vỗ vỗ cánh tay Hà Chi Châu: “Em biết rồi, ban nãy chỉ đùa thôi”.

Hà Chi Châu lạnh lùng liếc nhìn Thảm Hi, biết ngay là cô không nhớ. Đã đến tòa nhà kí túc, Thảm Hi vẫy tay chào tạm biệt. Hà Chi Châu rút hai tay trong túi quần, gạt đầu, sau đó tiễn cô bằng ánh mắt.

Thật không có thành ý, Thảm Hi đang định quay người thì bị gọi lại. Cô quay đầu nhìn, thấy Hạ Duy Diệp và Trần Hàn xách máy túi đồ, đang từ giữa đường đi tới. Người gọi cô là Trần Hàn, Hạ Duy Diệp lại nhìn về phía Hà Chi Châu vẫn chưa rời đi, thần sắc phức tạp, có điều phụ nữ căn bản đâu có thể nhìn ra thần sắc phức tạp ấy là gì.

Bốn người gặp nhau. Thảm Hi dựa người vào cổng kí túc, nụ cười của Trần Hàn quá niềm nở, cô không biết phải đáp lại thế nào. Sau đó, cô bị Hà Chi Châu kéo về phía anh, lí do là: “Đứng dựa cổng làm gì, em đứng đây người khác đi làm sao được”.

Thảm Hi: “...”.

“Này, A Hi, cậu cũng về muộn thế à, tớ và Duy Diệp đi dạo phố, hôm nay kỉ niệm một năm ngày thành lập trung tâm thương mại Thái Trung, mua năm nghìn tặng năm nghìn đây...”, Trần Hàn nói một tràng dài.

Thẩm Hi đứng trước mặt hai người họ, thực sự không hiểu lí do Trầ`n Hàn nói nhiề`u với mình như vậy, trước đây Đậu Đậu về` quê, bọn họ lén lút bỏ lại cô cũng đâu giải thích nhiề`u như thế` này.

Trầ`n Hàn nói xong liền đưa mắ`t nhìn sang Hà Chi Châu, hỏi đùa: “Hai người vừa đi thể hiện tình yêu về` đầ`y à?”.

Thẩm Hi chớp chớp mắ`t: “Đi dạo phồ` thôi”.

Về mặt Hạ Duy Diệp buồ`n thấ`y rõ, không muồ`n nghe Trầ`n Hàn tiế`p tục nói nữa, nhưng vẫn chịu đựng, không nổi cáu.

Hà Chi Châu im lặng nãy giờ, anh đưa mắ`t nhìn Trầ`n Hàn và Hạ Duy Diệp một lượt, lên tiế`ng: “Ban nãy Thẩm Hi dối tôi, hai bạn giúp tôi khuyên bảo cô á`y với”.

“Không thành vậ`n đề`”, Trầ`n Hàn nói, mỉm cười thân thiện.

Hạ Duy Diệp lại quay mặt đi.

Hà Chi Châu cũng cười, nói tiế`p: “Thẩm Hi ngay thẳng lắ`m, đầ`u óc không ngoắ`t ngoéo gì cả, khi nói chuyện với cô á`y hai bạn cố` gắ`ng nói thẳng ra, nế`u không tôi sợ cô á`y không hiểu”.

Nói vậy là có ý gì? Trầ`n Hàn không nói nữa, khóe miệng vừa nhế`ch lên liền khựng lại.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi, lại nhế`ch miệng cười, lúc nói tiế`p trong giọng nói đã có ý nhắ`c khéo: “Mắ`y bạn đề`u bắ`ng tuổi nhau, mặc dù Thẩm Hi là bạn gái của tôi nhưng tôi cũng không tiện nhờ các bạn quan tâm chăm sóc cô á`y, chuyện này cũng không hợp lắ`m. Có điề`u, nế`u cô á`y không may gây phiề`n phức cho các bạn, các bạn cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ cẩn thận nhắ`c nhở cô á`y”.

Mặt Trầ`n Hàn cứng đờ, hậm hực nặn ra một tiế`ng: “Vâng”.

Hà Chi Châu về tới kí túc, lập tức cởi chiếc sơ mi bị đứt hai cái cúc đang mặc trên người ra. Hà u Tử tò mò hỏi: “Sao lại rơi cúc thế?”.

Hà Chi Châu thay một chiếc áo ba lỗ trắng, đáp: “Bị một con mèo cào”.

“Mèo gì?”, Tráng Hán trong sáng hỏi.

“Không nhìn kĩ, nhưng rất dễ thương”. Hà Chi Châu trả lời qua quýt với Tráng Hán, anh đi tới bàn học, mở ngăn kéo để thuộc lá, định lấy một điếu, nhưng nghĩ tới một vấn đề, anh đành nhắm mắt lại, đóng ngăn kéo vào.

Lâm Dục Đường đi qua Hà Chi Châu, lạnh lùng nói: “Cho tôi một điếu”.

“Ờ”. Hà Chi Châu lại mở ngăn kéo, lấy ra một bao thuốc, định đưa cho Lâm Dục Đường, tay trái cầm bao thuốc đổi sang tay phải, vỗ vai Lâm Dục Đường, ném cả bao thuốc vào thùng rác, nói: “Thôi, nó chẳng bấu bở gì, đừng hút nữa”.

Lâm Dục Đường cười khà khà hai tiếng.

Kết quả, Tráng Hán có ý kiến gào lên: “Không có lương tâm, các cậu không hút thì vứt đi à, đáng chết, coi tôi và Hà u Tử chết hết rồi sao, chết hết rồi sao”. Nói xong, hất nhặt bao thuốc trong thùng rác lên, hậm hực bỏ đi.

Trong phòng kí túc 921, từ lúc Thẩm Hi và Hà Chi Châu đổi lại cơ thể cho nhau, thời gian tắt đèn lại từ mười giờ tới đổi thành hai giờ đêm. Trước đây cứ tới mười giờ tới, Thẩm Hi ngồi trên giường lại không ngừng hỏi Tráng Hán: “Tráng Tráng, cậu có thể đi ngủ không? Đừng quên ngủ sớm tốt cho da đấy”, hoặc là nói với Hà u Tử: “Tiểu

Hà`u Hà`u, chơi game hại mắ`t lắ`m, ngủ sớm dậy sớm cho khỏe”. Nói chung luôn giục đi ngủ sớm.

Bây giờ không còn lão đại quan tâm tới giấ`c ngủ nữa, Hà`u Tử và Tráng Hán đã ngựa quen đường cũ, Lâm Dục Đường cũng dựa đầ`u giường đọc sách, trên đầ`u giường có treo một chiế`c đèn nhỏ xinh trước đây Thẩm Hi tặng anh.

Như thế` này mới là diện mạo ban đầ`u của phòng 921. Tráng Hán nhìn Hà Chi Châu, hắ`n đã không thể tìm được linh hồ`n yế`u đuô`i dịu dàng trên người lão đại nữa rô`i. Tại sao lại như thế`? Chẳng lẽ lão đại là người có hai nhân cách? Hắ`n thực sự rắ`t nhớ rắ`t nhớ linh hồ`n đáng yêu đã ở bên hắ`n hơn hai mươi ngày qua... Hắ`n lòng đau như cắ`t, bò trên bàn rút một nắ`m khăn giấ`y, một mình đau xót trong lòng.

02

Hà Chi Châu đứng ở ban công hóng gió, Lâm Dục Đường bước ra tiện tay đóng cửa ban công lại, ngăn cách tiế`ng ô`n ào trong phòng, không khí bên ngoài vừa trong lành vừa thanh vắ`ng. Đêm đã khuya, khắ`p trường chỉ có một, hai chỗ còn sáng đèn. Gió đêm mang theo khí lạnh, Lâm Dục Đường đặt tay lên lan can, hồ`i lâu sau hỏi Hà Chi Châu: “Nghỉ hè cậu có dự định gì chưa?”.

Dự định? Hà Chi Châu dựa người vào lan can, suy nghĩ câu hỏi của Lâm Dục Đường. Trước khi quen Thẩm Hi, chắ`c anh sẽ đón nhận cơ hội học tập do một viện nghiên cứu nổi tiế`ng ở Mỹ đưa ra, một tháng trước luận văn anh viế`t cũng nhận được sự khẳng định của họ, anh cũng đang đi trên con đường có phương hướng rắ`t rõ ràng. Mặt khác, mặc dù tình cảm giữa anh và bồ` mẹ không thân thiế`t, nhưng

dù sao họ đều ở bên đó, bố cũng một mực yêu cầu anh qua Mỹ kì nghỉ hè này.

Nhưng bây giờ thì sao? Hôm đó anh và Thẩm Hi đi xem phim xong, anh nói với cô kế hoạch tương lai sẽ phát triển trong nước... Hà Chi Châu hít một hơi khí lạnh đêm khuya, nhìn Lâm Dục Đường: “Cậu có kế hoạch gì?”.

Lâm Dục Đường nhìn sắc trời xa xăm mờ ảo, đôi kính gọng vàng nằ m trên sống mũi cao thẳng, nhưng ánh mắt anh lại kiên định hơn bất cứ khi nào: “Vô n định thi IELTS để đi nước ngoài học nghiên cứu sinh, bây giờ không có dự định ấy nữa, cứ đi dần từng bước, thực tập rồi làm việc thôi, chuyên ngành của chúng ta cũng có không ít cơ hội tốt trong nước, hà tất phải đi đường vòng, phiền phức”.

Hà Chi Châu không nói gì, mãi sau mới gật đầu: “Cũng được”.

Với thành tích và năng lực của mình, Lâm Dục Đường có thể dễ dàng nhận được lời mời làm việc tốt, cậu ấy và Thẩm Hi đều ở thành phố H, cách thành phố S chỉ hai tiếng đi xe, có thể lựa chọn làm việc ở thành phố S, hoặc về thành phố H cũng được, ngành công nghiệp điện tử bên đó cũng đang lên...

Hà Chi Châu có phần ngưỡng mộ Lâm Dục Đường.

“Dự định của cậu thì sao?”, Lâm Dục Đường lại hỏi: “Đừng nói cậu chưa nghĩ tới, đó không phải tính cách của cậu”.

Hà Chi Châu quay đầu đi: “Biết S&N không? Tôi có cổ phần trong đó”.

S&N, Lâm Dục Đường chắc chắn đã nghe qua rồi, đây là một công ti khoa học kĩ thuật điện tử vô cùng trẻ, ưu điểm của nó là mới,

nhưng khuyế t điể m cũng chính là mới. Lâm Dục Đường quay đầ u sang: “Biế t ban nă y tôi định nói gì không? Tôi thật sự hi vọng cậu chọn đi Mĩ, đi càng xa càng tô t”.

Hà Chi Châu cũng không khách khí, khẽ nhế ch mép nói: “Tôi cũng thế”.

Tháng Sáu, lại một mùa tô t nghiệp nữa tới. Mùa tô t nghiệp là tạm biệt và kế t thúc, cũng là sự bắt đầ u của tương lai và ước mơ. Ước mơ là gì, đó là vấ n đề có liên quan tới trách nhiệm và tâm huyế t của một chàng trai. Học kì này sắp kế t thúc, đám Lâm Dục Đường sẽ bước vào năm thứ tư đại học, năm thứ tư ít tiế t, những người có kế hoạch và chuẩn bị đã bắt đầ u vạch đường đi nước bước rồi. Mấ y hôm nay có rấ t nhiề u công ti nổi tiế ng tới trường S tuyên thực tập sinh, băng rôn tuyển dụng đủ màu sắ c giăng khắ p trường.

Ngay cả người không có kế hoạch cho cuộc số ng nhấ t như Tráng Hán hai hôm nay cũng bắt đầ u nhắ c tới chuyện này.

Buổi trưa, Hà Chi Châu, Hà u Tử và Tráng Hán cùng ăn cơm, Lâm Dục Đường tạm thời chưa xuấ t hiện ở căng tin vì phải thảo luận một vấ n đề với giáo sư.

Tráng Hán nghiêm túc nói: “Nế u tôi mở một shop bán đồ người lớn trên taobao, các cậu sẽ ủng hộ chứ?”.

Hà u Tử tỏ ra khá hiểu nhân tình: “Có nhu câ u thì bàn sau nhế”.

Trả lời đồ i phó quá đầ y! Tráng Hán chúc Hà u Tử cả đời này không có nhu câ u. Không nhận được kế t quả như ý từ Hà u Tử, Tráng Hán đưa mắ t qua Hà Chi Châu: “Lão đại, cậu thì sao?”.

Hà Chi Châu đang cầm đũa gắp thức ăn trong đĩa cơm, anh đã quen ăn cơm cùng Thẩm Hi, hôm nay cô đi ăn với Đậu Đậu, nhưng anh vẫn quen để lại món cô thích. Ăn no rồi, anh ngẩng đầu lên trả lời: “Không, vì tôi có bạn gái rồi”.

Tráng Hán tức hộc máu, đã bị tổn thương.

Lúc Hà Chi Châu nói tới bạn gái, Hà u Tử nghiêm nghị hỏi: “Lão đại, cậu và Thẩm mỹ nhân nghiêm túc thật à?”.

Hà Chi Châu buông đũa: “Rất nghiêm túc”.

Chuyện đào tường đã qua, phòng 921 cuối cùng cũng lấy lại được không khí hòa thuận hơn nào. Đương nhiên người có đầu óc tưởng tượng phong phú như Hà u Tử cho rằng chỉ là hòa bình ngoài mặt thôi, không chừng lão tam đang chờ thời cơ, chuyển từ thế phòng thủ sang tấn công. Có điều, chuyện tình cảm cũng khó nói trước, lão tam chưa bao giờ thừa nhận quan hệ giữa cậu ta và Thẩm mỹ nhân, không chừng giữa hai người thật sự chỉ là quan hệ thanh mai trúc mã. Đây đây, Lâm Dục Đường bụng đĩa tới, vẫn ngồi xuống đồ ăn diện Hà Chi Châu như bình thường. Lâm Dục Đường tách đôi đũa dùng một lần ra, cúi đầu ăn cơm. Một lúc sau anh ngẩng lên nói: “Hà u Tử, cậu nhìn tôi làm cái gì?”.

Hà u Tử vội lắc đầu: “Nhìn cậu đẹp trai”.

Khóe môi Lâm Dục Đường khẽ nhếch lên: “Thần kinh”.

Buổi biểu diễn kỉ niệm ngày thành lập Học viện Sư phạm sắp bắt đầu, khoa Múa bận rộn hẳn lên. Đặc biệt là Trần Hàn, chỉ hận một nỗi không thể dành hết thời gian để luyện múa. Trần Hàn giành được cơ hội biểu diễn tiết mục trọng điểm, khi tin này đã chắc chắn, cô ta mời tất cả mọi người trong phòng 636 đi ăn, Thẩm Hi

cũng đi, địa điểm mời cơm là một quán ăn Giang Nam đồ i diện trường.

“Thẩm Hi, lần này cô Ôn dành cho tôi cơ hội này, tôi còn phải cảm ơn cậu đấy”. Trầ n Hàn cầm cốc nước cam lên, nói với Thẩm Hi: “Thế này đi, tôi lấy nước cam thay rượu, mời cậu một cốc”.

Thẩm Hi ngược mắt, thẳng thắ n đón nhận lời cảm ơn của Trầ n Hàn: “Không có gì”.

“Cảm ơn” vốn là câu khách sáo, không ngờ Thẩm Hi lại nhận thật. Trầ n Hàn khẽ nhếch môi, ngữ khí có phầ n chua cay: “Tôi còn tưởng cậu sẽ để ý chuyện này, không ngờ tôi tiểu nhân quá”.

Thẩm Hi: Ha ha ha, người này hài hước thật!

Gầ n đây, Thẩm Hi được nhiề u người mời cơm, về đê n kí túc cô lại nhận được lời mời của Lâm Dục Đường. Mấ y hôm rồ i cô không gặp anh, sau lần cô nói không muố n lấy anh nữa, cả hai cũng chưa gặp lại. Sau đó anh không tới tìm cô, cô cũng không biế t phải mở lời thế nào với anh, giữa hai người đã không còn thoải mái tự nhiên như trước nữa. Cô không muố n như thế, cũng không biế t phải làm thế nào.

Lâm Dục Đường không chỉ mời mình cô mà còn mời cả đám bạn cùng phòng, bao gồ m cả Hà Chi Châu. Lâu rồ i mọi người không tụ tập, Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu đứng cạnh nhau, Hầ u Tử và Tráng Hán nhìn thấ y đê u có cảm giác chỉ là cảnh hòa bình giả tạo mà thôi.

Giồ ng như hồ nước mùa đông, trên bề mặt không gợn sóng nhưng sóng ngầm vẫn cuồ n cuộn.

Đi từ cửa Đông trường S, qua hai ngõ nhỏ là tới một hàng đồ ăn đêm ngon vô cùng, món tôm hùm đá t ở đây là số một, bắt tươi nướng tươi. Tám giờ tối tới nơi, những người đi ăn khuya giờ này phần lớn là nhân viên công chức, đương nhiên cũng có vài bàn là sinh viên đại học. Mọi người chơi oản tù tì phạt uống rượu, chém gió phần phạt, tiếng người âm ỉ. Chiếc quạt cây cỡ lớn thổi vù vù, mùa hè như thế này thật là vừa náo nhiệt vừa mát mẻ.

Hà u Tử là khách quen ở đây, Thẩm Hi biết cửa hàng này cũng do Hà u Tử giới thiệu. Tháng trước, khi còn là Hà Chi Châu cô đã mua ở đây tổng cộng mười cân tôm hùm đá t, vì thế Hà Chi Châu vừa xuất hiện ông chủ quán đã chào hỏi anh, tươi cười nhiệt tình: “Châu Châu, lâu lắm không gặp nhỉ!”.

Châu Châu... Hà Chi Châu nhât thời không nói được gì, anh nhìn Thẩm Hi bên cạnh, bắt lực gật đầu với ông chủ quán.

Thẩm Hi cười, ngơ i xuống vẫy tay: “Đường Đường mời, ông chủ, cho chúng cháu một tá bia, năm cân tôm hùm đá t”.

Hà Chi Châu lặng lẽ ngơ i xuống cạnh cô, âm thầm tuyên bố một sự thật nào đó.

Tráng Hán: “Hôm nay mọi người không say không về”.

Hà Chi Châu: “Không được, Thẩm Hi vẫn phải về”.

Tráng Hán tiếc nuối, nhưng cũng phải nghe theo lão đại. Đúng lúc này Lâm Dục Đường thản nhiên nhìn Thẩm Hi, sau đó bình thản hỏi: “Có thể không về không?”.

Này này này, nói thế là thách thức đấy! Hà u Tử và Tráng Hán đưa mắt nhìn nhau, căng thẳng quá.

Thẩm Hi sững người, cô cũng không tiện làm mất mặt Lâm Dục Đường: “Được chứ!”.

Lâm Dục Đường khẽ mỉm cười, Hà Chi Châu nhìn ra chỗ khác, không nói thêm gì nữa.

Không khí bỗng dưng trở nên kì lạ, Hà u Tử lên tiếng hỏi một câu rất thực tế phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này: “Lão tam, sao đột nhiên cậu lại mời thế?”.

Lâm Dục Đường bật hai chai bia: “Không có gì, chỉ là vừa lấy lại tiền trước đây tôi cho người ta mượn”.

Hà u Tử và Tráng Hán: “Thế à?”.

Lâm Dục Đường nói rõ thêm: “Học kì trước bố Lăng Triêu u Tịch bị tai nạn xe, kẻ gây tai nạn chạy mất, tôi cho cô ấy mượn một chút tiền dùng gấp, bây giờ bên bảo hiểm đã thanh toán rồi”.

“Hóa ra là như vậy”. Hà u Tử vỗ vai Lâm Dục Đường: “Hiểu, hiểu”.

Thẩm Hi cúi đầu, hóa ra nguyên do Lâm Dục Đường cho Lăng Triêu u Tịch mượn tiền là như vậy. Cô mím môi, thò tay xuống gãi cẳng chân, ăn đêm ở nơi lộ thiên như thế này, điều duy nhất không tốt chính là rất nhiều muỗi. Hà Chi Châu đứng dậy, lúc về trên tay đã có thêm hai vòng hương muỗi, anh lấy chúng từ chỗ ông chủ quán.

Bạn trai quan tâm như vậy, Thẩm Hi lặng lẽ ngồi bên cạnh Hà Chi Châu, biến thành một cô gái nhỏ. Trước đây, chị họ cô có nói một câu, phụ nữ khi ở trước mặt những người đàn ông khác nhau sẽ đóng những vai khác nhau: Trước mặt người đàn ông nhu nhược yếu đuối sẽ vô tình đóng vai người phụ nữ mạnh mẽ; còn khi ở trước mặt người đàn ông cứng rắn, chỉ cần làm một chú mèo ngoan ngoãn

nghe lời là đủ rồi. Bây giờ, cô cảm thấy ở trước mặt Hà Chi Châu cô chỉ cần làm một chú mèo con là được rồi, meo meo meo...

Tôm hùm đất đã tới, ngoài món tôm ra còn mấy món khai vị nữa, mọi người ăn uống, tán hươu tán vượn. Vì đám Hà u Tử sắp phải đối mặt với bước ngoặt quan trọng nhất trong cuộc đời nên chủ đề câu chuyện đã chuyển sang kế hoạch của năm sau.

Kế hoạch của mỗi người đều khác nhau, nhưng có một điểm chung duy nhất là ai cũng vì tiền đồ của mình.

Hà u Tử và Tráng Hán uống rất giỏi, nấp chai rơi xuống đất liên tục. Hà u Tử nâng cốc mời Thẩm Hi, cô cầm cốc lên định uống, cốc còn chưa tới miệng đã bị Hà Chi Châu chặn lại: “Có biết chừng mực không hả?”, giọng nói có phần lạnh lùng.

Thẩm Hi dẫu môi, lén nhìn Hà Chi Châu, thấy sắc mặt anh không vui. Do dự một chút, bàn tay đặt dưới gầm bàn vô tình chạm vào anh. Sắc mặt anh đã thoải mái hơn, anh uống cốc đó thay cô.

Hà u Tử huých khuỷu tay người ngồi bên: “Cậu nhìn kia, bảo vệ thế kia cơ mà”.

Lâm Dục Đường: “Ha ha, đương nhiên phải bảo vệ rồi”.

Sao lại là Lâm Dục Đường? Hà u Tử gãi đầu, ngại quá, hấn huých nhàm người rồi, người hấn muốn huých là Tráng Hán cơ mà. Lâm Dục Đường chỉ cười, bỗng nhiên điện thoại reo, anh nói xin lỗi và ra ngoài nghe điện thoại. Xung quanh ồn ào, anh đi tới chỗ đèn đường phía xa nghe điện thoại.

Thẩm Hi quay đầu nhìn, đúng lúc nhìn thấy khoe môi Lâm Dục Đường mỉm cười, khoe mắt là nét dịu dàng khiến người khác rung động.

Hà Chi Châu ăn cũng no rồi, uể oải dựa vào lưng ghế, có phần hiểu nguyên nhân Lâm Dục Đường sắp xếp bữa ăn đêm này rồi.

Lâm Dục Đường nói chuyện điện thoại chừng năm phút mới vào, Thẩm Hi vừa ăn tôm vừa nói: “Anh mà không vào là mọi người ăn hết đồ đấy, nhìn con tôm trong bát anh kia, là em cướp lại cho anh đó”.

Lâm Dục Đường cúi đầu nhìn, trong chiếc bát trắng trước mặt anh quả nhiên có một con tôm. Anh cười nói: “Không sao, lát gọi thêm vài cân nữa”.

“Bọn tôi ăn cũng khá rồi, không cần gọi thêm đâu”. Tráng Hán ăn giỏi nhất cũng xoa bàn tay núc ních thịt.

Lâm Dục Đường đặt điện thoại xuống bàn: “Không phải, lát nữa có bạn tôi tới”.

Hà u Tử ngạc nhiên: “Hả, bạn nào thế?”.

Lâm Dục Đường nhìn điện thoại trên bàn, nhếch miệng cười, ngẩng đầu, cuối cùng ngửa tay ra: “Một cô gái, đang tán”.

03

“Thật hay đùa đấy?”, Hà u Tử hỏi.

Khoe môi Lâm Dục Đường lại cong lên, đáp: “Đùa đấy”.

“Đùa bọn tôi cho vui hả”. Hà u Tử vỗ vai Lâm Dục Đường: “Hư quá, hư quá”.

Thẩm Hi lấy giấy ăn lau ngón tay đầy dầu mỡ, lau đến mức ngón nào cũng loáng mỡ. Câu “đùa đấy” của Lâm Dục Đường càng

khiến cô cảm thấy chuyện này là thật. Từ nhỏ tới giờ anh chưa từng theo đuổi ai, đám bạn nữ anh thân nhất cũng chính là đám bạn cấp ba, lên đại học anh học chuyên ngành Khoa học công nghệ, cả lớp chỉ có sáu bạn nữ. Quan hệ giữa anh và các bạn nữ cùng lớp rất tốt, nhưng anh hầu như không có bạn là con gái thực sự.

Người cô biết chỉ có Lăng Triêu Tịch.

“Tôi nay thực sự không cần về kí túc à?”. Lúc cô đang nghĩ linh tinh thì Hà Chi Châu lại hỏi cô lần nữa, giọng bình thản không có bất cứ cảm xúc nào, giống như chỉ là một lời nhắc nhở đơn giản.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, cô nhìn thấy nét lạnh lùng trong đôi mắt sâu thẳm của anh. Cô ngoan cô: “Không về, đã nói với Đậu Đậu rồi, kí túc cũng đóng cửa rồi”. Thực ra còn nửa tiếng nữa kí túc mới đóng cửa.

“Ừ”. Hà Chi Châu không nói thêm gì nữa.

Anh giận rồi à? Thẩm Hi nhìn trộm anh, lòng có chút buồn bực. Ở bên kia, Tráng Hán đã hỏi đúng trọng điểm trong lời nói của Lâm Dục Đường: “Rốt cuộc là ai thế?”.

“Các cậu đều quen đây, Diệp Tô Ảnh”. Lâm Dục Đường nói qua quýt một cái tên, không giới thiệu thêm gì cả. Ngoài Thẩm Hi ra, mọi người đều quen cô gái kia.

Diệp Tô Ảnh, cả phòng 921 đương nhiên là biết cô gái này. Kỳ huấn luyện quân sự hồi năm nhất đại học, phía nhà trường đã đặc biệt chọn sinh viên năm hai ưu tú của khoa Thể dục tới làm sĩ quan huấn luyện sau khi trở về từ lớp huấn luyện quân đội, Diệp Tô Ảnh chính là một trong số đó. Hồi ấy, lúc Tráng Hán nhìn thấy cái tên mỹ miều trong sáng trong danh sách sĩ quan huấn luyện, hấn đã hưng phấn vô cùng. Kết quả, hôm ấy hấn bị Diệp Tô

Ảnh phạt chạy mười vòng quanh sân vận động, từ đó không thể hưng phấn nổi nữa. Diệp Tô Ảnh cao một mét bảy mươi ba, cũng là thành viên đội bóng rổ nữ của trường, chơi bóng rổ rất cừ, trong thời gian huấn luyện, không có sinh viên nào không phục, tất cả đều bị cô thuần phục, ngoan ngoãn nghe lời, sau kì huấn luyện quân sự, mọi người gặp cô là đều ngoan ngoãn gọi “chị”.

Chẳng phải Diệp Tô Ảnh đã đi thực tập rồi sao? Tráng Hán và Hà u Tử đều rất kinh ngạc khi biết Diệp Tô Ảnh sẽ tới.

Năm phút sau, Diệp Tô Ảnh tới. Lâm Dục Đường gọi tiếp hai cán rười tơm, Diệp Tô Ảnh thoải mái ngồ i xuố ng chiế c ghế troố ng bên cạnh Lâm Dục Đường, vừa ngồ i xuố ng đã kinh ngạc kêu lên: “Các cậu ăn xong hế t rồi à?”.

Tráng Hán và Hà u Tử gật đầu, có vẻ rất kính nể cô ấy.

Thẩm Hi ngồ i bên cạnh Hà Chi Châu, chuyện gì ngại nhấ t lúc tụ tập? Chính là khi có bạn mới tới, mọi người đều quen, chỉ có mình không quen, vô tình vạch ra một đường ranh giới giữa cô và họ.

Diệp Tô Ảnh rất cao, tóc dài uốn xoắn, trang điểm nhẹ, không xinh nhưng có sự tự tin hấp dẫn. Không giống Thẩm Hi, lúc nào cũng chú ý tới vẻ ngoài của mình. Thẩm Hi nhìn Diệp Tô Ảnh, Diệp Tô Ảnh cũng nhìn cô: “Cô tên gì?”.

Thẩm Hi nhỏ nhẹ nói: “Thẩm Hi, chữ ‘Hi’ mà bên dưới chữ ‘h’ có bốn giọt nước ấy”.

Về vấ n đề khí thế, từ trước tới giờ Thẩm Hi luôn là gặp yếu thì mạnh, gặp mạnh thì yếu. Trước mặt Diệp Tô Ảnh, Thẩm Hi vô hình trung là xếp lép hỏ n, lúc cô giới thiệu bản thân, Hà Chi Châu đã thêm vào một câu: “Bạn gái tôi”. Giọng anh bình thường nhưng lại có

khí thế vô cùng. Thảm Hi chớp lấy cơ hội, lập tức kéo tay Hà Chi Châu, gật gật đầu.

“Hóa ra gặp được mỹ nhân, Hà thân của chúng ta cũng biết rung động”, Diệp Tô Ảnh cười trêu.

Hà Chi Châu ngược mặt: “Duyên phận tới, tránh không nổi”.

Diệp Tô Ảnh cho anh một like.

Sáu người cùng xuất phát tới KTV Câu Vô ở trung tâm thành phố, bắt hai xe taxi, Thảm Hi theo Hà Chi Châu lên xe, có thêm Hà u Tử nữa. Diệp Tô Ảnh, Lâm Dục Đường và Tráng Hán đi một xe.

Trong taxi, Thảm Hi hơi uể oải. Cô biết tới nay mình có phần không đúng, nhưng cô đã chủ động xuống nước mấy lần rồi... Cô liếc nhìn Hà Chi Châu, anh nhìn lại cô, nói ra một sự thật: “Em đã nhìn anh mấy lần rồi”.

Cô giận dữ, vừa tủi thân vừa buồn: “Khó khăn lắm mới có bạn trai, nhìn một tí cũng không được sao?”.

Hà Chi Châu nhát thời ghen lời, anh đặt tay lên vai Thảm Hi, ôm cô vào lòng, lại âm thầm thỏa hiệp.

Chết tiệt, còn có thể ướt át buồn hơn nữa không! Hà u Tử ngồi đằng trước mà học máu trong lòng, đành mở cửa kính xe hít thở chút gió mát bên ngoài, anh lái xe cũng đồng cảm sâu sắc, khẽ nói với Hà u Tử: “Quen rồi là thấy bình thường, nhìn xem tôi bình tĩnh thế này cơ mà”.

Hà u Tử: “...”.

Trong chiếc xe taxi phía sau, Tráng Hán ngồi đằng trước, Lâm Dục Đường và Diệp Tô Ảnh ngồi cùng nhau. Diệp Tô Ảnh là người hay chuyện, suốt dọc đường toàn kể xâu ông chủ nơi mình thực tập, cuối cùng tổng kết: “Mẹ kiếp, mệt quá đi”.

Lâm Dục Đường lắng nghe, giữa chừng đáp một câu: “Làm gì đáng sợ như chị nói”.

“Đáng sợ thế đấy!”.

Tráng Hán ngồi trước, tâm trạng phức tạp thở dài một hơi, thời buổi này làm “kì đà” cũng khó khăn quá, hắn nói với chú lái xe ngồi bên trái: “Chú có thể bật nhạc không?”.

Chú lái xe bật bài *Quả táo nhỏ*, sau đó suốt dọc đường chìm trong giai điệu “Em là quả táo nhỏ của anh”, tiên thẳng tới KTV.

Trong KTV, Tráng Hán sau khi bị bài *Quả táo nhỏ* tra tấn suốt dọc đường thì không tìm được nhạc cảm nữa, hắn chọn liên tiếp hai bài, đều hát thành giai điệu bài *Quả táo nhỏ*, cuối cùng hắn không hát nữa, vào trong góc chơi oản tù tì với Hà Ức Tử.

Diệp Tô Ảnh rất biết cách điều tiết bầu không khí, lại có thể thử thách nốt cao, có thể hát được bài *Cao nguyên Thanh Tạng* mà không hề hụt hơi, Thẩm Hi cũng bắt đầu khâm phục cô ta. Cô hơi buồn ngủ, bất cẩn ngáp một cái trước mặt Hà Chi Châu, ánh mắt anh nhìn cô đầy vẻ: Đáng đời em.

Thẩm Hi buồn bã, cô lấy lại tinh thần tham gia vào trò chơi của Tráng Hán. Trò chơi cũ rích: Ai là gián điệp, người thua phải chọn mạo hiểm hoặc nói thật. Vì có sĩ quan huấn luyện Diệp Tô Ảnh ở đây nên ban đầu các câu hỏi cơ bản đều từ từ, về sau càng chơi càng quá đáng.

Thẩm Hi thua rất thảm, bị hỏi hết mọi chuyện, mọi người đều uống rượu, thân kinh hưng phấn nhưng đầu óc mơ hồ. Hà Chi Châu cũng chơi mấy ván, thấy thắng chẳng thú vị gì nên cuối cùng uể oải dựa vào sofa nhìn Thẩm Hi thua liên tục, không ngừng bị mọi người xoay như chong chóng.

“Bạn thân của em bây giờ là ai?”. Tráng Hán hỏi trước, đôi mày thô khê nhếch lên, hấn phải thả dây dài câu cá lớn.

Thẩm Hi: “Đậu Đậu”.

Diệp Tô Ảnh hỏi tiếp, vắn đề nổi tiếp: “Nếu Đậu Đậu và bạn trai Hà thân của em cùng rơi xuống nước, em sẽ cứu ai trước?”.

Thẩm Hi gờ tay hỏi: “Tại sao bạn trai em lại ở cạnh Đậu Đậu?”.

Được rồi, Diệp Tô Ảnh không hỏi nữa. Có người bật cười, Hà Chi Châu cũng nhếch môi. Thẩm Hi quay lưng ngáp mấy cái, nói chung không thể để Hà Chi Châu nhìn thấy.

Người thua cuộc phải lần lượt trả lời câu hỏi của mọi người. Đến lượt Lâm Dục Đường hỏi Thẩm Hi, anh nhìn cô, hỏi với giọng đùa cợt: “Nếu anh và Hà Chi Châu rơi xuống nước, em sẽ cứu ai trước?”.

Lâm Dục Đường vừa dứt lời, khóe môi Hà Chi Châu giật giật. Lâm Dục Đường hỏi rất đùa cợt, quá giỏi điều khiển nụ cười trên mặt, trong mắt mọi người, anh tự động lùi về vị trí của thanh mai trúc mã, hỏi như thế cũng rất bình thường.

Chỉ là trò chơi thôi mà.

Tại sao lại hỏi câu hỏi này? Thẩm Hi vừa say vừa buồn ngủ, cô dựa vào sofa, tủi thân hỏi: “Quá đáng thế, tại sao lại bắt em cứu, em chỉ bơi được ba mét, có phải anh không biết đâu”.

Lâm Dục Đường cười: “Phải chọn một, câu hỏi mang tính giả định, không cần quan tâm hiện thực thế nào”. Anh không cho Thẩm Hi cơ hội trốn tránh.

Được thôi, nhưng khó trả lời quá, đầu óc Thẩm Hi càng lúc càng hồ đồ, lại càng nghiêm túc. Cô thực sự bắt đầu suy nghĩ tới tình huống Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường cùng rơi xuống nước, nếu chỉ được cứu một người cô sẽ cứu ai? Câu này chẳng phải cũng chính là hỏi ai quan trọng hơn sao? Cô liếc nhìn Hà Chi Châu, kết quả anh lại quay mặt đi chỗ khác, vừa nhanh vừa lạnh lùng.

Thẩm Hi hừ hừ, chỉ tay về phía Lâm Dục Đường: “Đương nhiên là cứu Đường Đường”.

Lâm Dục Đường cười rất vui vẻ, ánh mắt vô tình liếc nhìn Hà Chi Châu. Hà Chi Châu nhướn mày, không nói gì.

Hầu Tử và Tráng Hán đều hơi say, Thẩm Hi trả lời xong, Hầu Tử to gan vỗ vai Hà Chi Châu: “Lão đại, đáng đời!”.

Tráng Hán còn say hơn, hất cằm micro, lúc lắc đầu nói: “Lão đại, mau phát biểu cảm xúc xót xa bây giờ của cậu đi!”.

Hà Chi Châu gạt micro của Tráng Hán ra, đứng dậy: “Tôi ra ngoài một chút, các cậu cứ chơi đi”.

Đầu óc Thẩm Hi lơ mơ nặng trĩu, sợ dĩ cô ngờ được thắng người là vì có Hà Chi Châu đỡ, bây giờ Hà Chi Châu đi mất, cô thuận thế ngã ra sofa. Hầu Tử và Tráng Hán uống nốt chỗ rượu cuối cùng cũng đổ xuống theo, ngủ luôn trên sofa.

Phòng KTV yên tĩnh giờ chỉ còn tiếng nhạc, là nhạc đệm của một bài hát cũ. Đây là bài hát Thẩm Hi chọn, vốn định hát song ca với Hà Chi Châu.

Diệp Tô Ánh đôi tư thế ngủ thoải mái hơn cho Thẩm Hi, sau đó đi tới bên Lâm Dục Đường, trách: “Tô i nay cậu hơi quá rồi đấy”.

Thẩm Hi sắp ngủ rồi, đầu óc cô không tỉnh táo nhưng trái tim nhạy cảm ơn đầu óc đã cảm thấy xót xa đau đớn vô cùng. Cô ngò i dậy gào lên với Lâm Dục Đường: “Lâm Dục Đường, anh đi tìm Hà Chi Châu về đây, tìm về đây”.

Lâm Dục Đường nhìn Thẩm Hi, Thẩm Hi khóc, đôi mắt đỏ hoe, không nói gì.

Lâm Dục Đường lên tiếng: “Xin lỗi em”.

Thẩm Hi lau nước mắt: “Giúp em tìm anh ấy được không?”.

Lâm Dục Đường gật đầu đồng ý.

Thẩm Hi ngò i xếp bằ ng trên sofa khóc thút thít. Cô nghĩ Hà Chi Châu giận mình, Lâm Dục Đường cũng giận mình. Cô nghĩ mình nên tìm một người bạn trai có tính cách giống mình, cô và Hà Chi Châu chẳng hợp nhau chút nào! Không hợp! Không hợp!

Thẩm Hi vừa khóc vừa ngủ, lúc ngủ lơ ngợ ngực vẫn thốn thức.

Lâm Dục Đường gặp Hà Chi Châu ở đại sảnh KTV. Hà Chi Châu đang đi về phòng, tay cầm thuốc giải rượu vừa mua ở hiệu thuốc. Quán KTV Cậu Vô ng chiế m trọn hai tầng 7 và 8 của tòa nhà Thế giới mới, tầng 7 có bar phong cách nhẹ nhàng, yên tĩnh và quán buffet đêm, vì đang là giờ ăn đêm nên vô cùng náo nhiệt.

Hai người ngò i xuô ng một nơi yên tĩnh. Ghế sofa sát cửa sổ, cảnh đêm buồ ng ngoài cửa kính, từ xa vẫn có thể nhìn thấy dòng xe cộ chằ m chậm đi lại ở đường cao tốc trên cao, giống như một dải lụa phát sáng rơi giữa lòng thành phố.

Hà Chi Châu: “Cô ấy đâu?”.

Giọng Lâm Dục Đường rất bình thản: “Sau khi cậu đi, cô ấy khóc lóc bảo tôi tìm cậu về, nói tôi không tìm được sẽ tuyệt giao với tôi, bây giờ có lẽ khóc mệt quá ngủ rồi”.

Hà Chi Châu bật cười, trong đầu hiện lên hình ảnh Thẩm Hi khóc lóc, anh vào thẳng chủ đề: “Chuyện của Thẩm Hi, là bạn cùng phòng, tôi cảm thấy rất có lỗi. Có điều, cậu không nên ép cô ấy như vậy, người một dạ hai lòng không phải cô ấy”.

Lâm Dục Đường ngược mắt lên, lấy điện thoại ra mở video đưa cho Hà Chi Châu, đó chính là video quay hôm đó. Hà Chi Châu cầm lên xem, nhìn “mình” trong video vừa nhảy điệu thiên nga, vừa đi điệu moonwalk... Anh tắt video, trả lại điện thoại cho Lâm Dục Đường: “Trong lòng cậu đã có suy đoán chính xác, tôi không cần giải thích”.

Quả nhiên là như vậy... Lâm Dục Đường bóp trán, nhớ lại tất cả những điều hoang đường trước đây, suy đoán của anh đã được chứng thực, chỉ có thể dùng từ “khôn khiếp” để miêu tả tâm trạng của mình. Anh bình tĩnh lại, hồi lâu sau nói: “Thật giống như một trò đùa ác ý”.

Hà Chi Châu im lặng như đang ý với cách nói “trò đùa ác ý” của Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường bật cười, vừa bất lực vừa thương: “Mặc dù như vậy, Thẩm Hi cũng lựa chọn ở bên cậu. Mọi quan hệ nào đó giữa tôi và Thẩm Hi cũng sẽ không thay đổi”.

Hà Chi Châu hiểu rõ, anh hỏi thẳng: “Dục Đường, cậu nói thế là khoe khoang hay nhắc nhở?”.

Lâm Dục Đường xòe tay: “Không cần phải khoe khoang, chỉ nhắc nhở thôi, bao gồm cả chuyện tôi nay”.

Hà Chi Châu không nói gì, người ngửa ra sau, tay trái đặt lên mặt bàn, anh nén cảm xúc đang ngập tràn trong lòng xuống, hỏi: “Nhắc nhở cái gì?”.

Lâm Dục Đường lại nhìn ánh đèn đêm rực rỡ sắc màu ngoài cửa kính, giọng còn lạnh hơn sắc đêm: “Quan hệ giữa tôi và Thẩm Hi sẽ không thay đổi, cho dù cậu có thừa nhận hay không, vị trí của cậu trong lòng cô ấy sẽ không quan trọng hơn tôi. Hà Chi Châu, tôi biết tính cậu, cậu có sự kiêu ngạo của cậu, có một số việc cậu không nói, không thể hiện ra ngoài nhưng không có nghĩa cậu không để ý, giống như tôi nay cậu để ý lắm, kết quả của sự để ý ấy là gì, ai mới là người bị tổn thương nhất?”.

Hà Chi Châu nhìn Lâm Dục Đường, ánh mắt hờ hững như ẩn chứa một dòng sông đang cuộn chảy, yên ả mà cũng mãnh liệt cuộn trào.

Lâm Dục Đường đứng dậy, nói từng chữ: “Cậu tôi muốn nói nhất hôm nay chính là, đừng để sự kiêu ngạo của cậu làm tổn thương cô ấy. Cậu cảm thấy Thẩm Hi không hiểu chuyện, nếu thực sự để tâm như vậy hà tất phải chuốc khổ vào người?”.

Lâm Dục Đường nói xong quay người ra khỏi quán bar. Hà Chi Châu nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã hai giờ đêm rồi, anh cầm thuốc vừa mua đi về phòng KTV.

Trong phòng đã trở nên yên tĩnh. Màn hình led cỡ lớn vẫn đang lặng lẽ phát MV ca khúc nào đó, ánh đèn mờ tối, Thẩm Hi đã co mình ngủ trên sofa. Hà Chi Châu về chỗ ôm Thẩm Hi vào lòng, để cô ngủ ở tư thế thoải mái hơn.

Đột nhiên bị ôm vào lòng, Thẩm Hi mơ màng tỉnh dậy. Khóe mắt cô còn ướt, sắp kết thành dử đến nơi. Cô nheo mắt nhìn thấy Hà

Chi Châu, lâu lâu một câu không rõ: “... Hà Chi Châu, em cảm thấy chúng ta không hợp nhau!”.

Hà Chi Châu chớp chớp mắt, cô ấy đang nói gì thế?

Thảm Hi buồn ngủ không chịu được, nép trong lòng anh ngủ thật dễ chịu nên cô lại mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Hà Chi Châu nhắm mắt, anh phải nghĩ cách gì đó để ngày mai Thảm Hi quên đi câu vừa rồi.

04

Bố n, năm giờ sáng, Lâm Dục Đường và Diệp Tô Ảnh đã không còn ở trong phòng KTV nữa. Tráng Hán và Hà u Tử lần lượt tỉnh dậy, mơ mơ màng màng cầm micro lên hát tiếp. Lúc này không những không có ai giành micro với họ, mà họ còn có thể thoải mái hát những bài họ thích. Hai người tình cảm hát bài *Hôm nay em sẽ gả cho anh*, một bài chưa đủ, lại tiếp tục hát những bài song ca hoàng kim như *Vợ chồng cùng nhau về nhà*.

Bên ngoài KTV, trời tờ mờ sáng, ánh nắng ban mai nhàn nhạt.

Lâm Dục Đường tiễn Diệp Tô Ảnh một đoạn, Diệp Tô Ảnh có sức khỏe tốt, thức cả đêm nhưng vẫn bước đi rất nhanh. Đi được một đoạn, cô ta không muốn Lâm Dục Đường tiễn mình nữa nên nói: “Đừng tiễn nữa, cho dù gặp phải kẻ xấu thì người chịu thiệt cũng là tui nó”.

Lâm Dục Đường mỉm cười, đứng bên đường bắt xe cho Diệp Tô Ảnh. Diệp Tô Ảnh vỗ vai anh: “Đường à, tôi có thể khuyên cậu một điều chứ?”.

Lâm Dục Đường quay người lại: “Chị nói đi”.

Diệp Tô Ảnh ngáp ngừng, nói: “Thực ra năm đầu tiên huấn luyện quân sự tôi đã phát hiện ra vấn đề này, khi đó cũng không thân với cậu nên không nói cho cậu biết. Bây giờ tôi không khách khí nữa... Tôi cảm thấy tính cậu rất lạnh nhạt, nhưng đôi khi lại đối xử rất tốt với phái nữ, điều này khiến đám con gái chúng tôi dễ hiểu nhầm, đặc biệt dễ nghĩ ngợi lung tung”.

Lâm Dục Đường thực sự thấy bất ngờ, nhưng vẫn có chút không hiểu: “Tôi đối xử tốt với phái nữ?”.

Diệp Tô Ảnh nhìn bộ dạng không tin của Lâm Dục Đường, liền lấy ví dụ: “Nói về đợt tập quân sự năm đầu tiên nhé, chỉ cần cậu đứng dậy rót nước, đằng sau liền có cô gái nhờ cậu rót nước, có phải không?”.

Lâm Dục Đường không thể chấp nhận lí do này.

Diệp Tô Ảnh lại lấy ví dụ nữa: “Về sau có một cô gái bị say nắng, cậu mới quen cô ấy được mấy hôm mà mua thuốc cho cô ấy? Sau đó khi tôi tới kí túc xá nữ thăm hỏi thì thấy họ đang thảo luận xem có phải cậu thích cô gái ấy không”.

Chết tiệt! Lâm Dục Đường tức hộc máu: “Đó là do Hà Chi Châu bảo tôi mang đi”.

Sự thực đã như thế, Lâm Dục Đường có chửi “chết tiệt” cũng vô ích. Diệp Tô Ảnh xòe tay, tỏ vẻ thấu hiểu: “Đúng thế, khi ấy rõ ràng tôi gọi điện thoại cho Hà Chi Châu, sao cậu lại không giúp đỡ nhỉ, cậu thấy đấy, Hà Chi Châu vạch rõ ranh giới nam nữ thế cơ mà”.

Lâm Dục Đường không còn gì để nói.

Lâm Dục Đường tức điên người. Lúc mới tập quân sự năm đầu tiên, đừng nói tới chuyện anh không thân quen với nữ sinh trong lớp, ngay cả ba người cùng phòng anh cũng không thân. Trong phòng có hai tên thân kinh, tên còn lại thì càng khó gần. Bốn người trong phòng không có nước uống, vì thế buổi chiều anh mới đi mua nước. Giữa đường anh nhận được điện thoại của Hà Chi Châu, trong điện thoại Hà Chi Châu nói thế này: “Lâm Dục Đường, lúc cậu tới khu Tây của trường mua nước, nhân tiện tới phòng y tế mua ít thuốc nhé, trong lớp có bạn nữ bị say nắng khá nghiêm trọng, cậu mua xong thì mang luôn tới cho bạn ấy, nhanh lên kẻo không kịp, tôi cũng chỉ chuyển lại lời của sĩ quan huấn luyện Diệp Tô Ảnh mà thôi...”.

Tôi cũng chỉ chuyển lại lời mà thôi!

Ha ha! Ba năm rồi mới biết chân tướng, Lâm Dục Đường chỉ biết cười.

Trong phòng KTV, trên ghế sofa bên trái, Hà Tử và Tráng Hán đang quên mình hát tình ca. Bên phải là khung cảnh rất yên tĩnh, Hà Chi Châu dựa người vào sofa ôm Thẩm Hi. Một người nằm ngủ ngon trong lòng người khác, một người thì lơ mơ ngủ, cô ngờ ngợ để người trong lòng mình ngủ thoải mái hơn.

Hà Chi Châu tệ mỗi cả người, cả đêm nay anh hầu như không chớp mắt, lúc cảm thấy có thể chớp mắt một lúc thì Hà Tử và Tráng Hán lại bắt đầu hát, anh phải chịu đủ sự tra tấn. Giữa chừng chán quá, anh còn cúi đầu cậy dử mắt cho Thẩm Hi. Anh cảm thấy mình sắp biến thành một tên thân kinh rồi, lại đi cậy dử mắt cho bạn gái mà trong lòng cũng thấy mê mại. Còn nữa, hi vọng lúc Thẩm Hi tỉnh dậy sẽ quên một số lời đã nói tôi qua đi.

Tô i qua Thảm Hi ngủ mà lòng nặng tâm sự. Câu hỏi lớn về việc cô và Hà Chi Châu có hợp nhau hay không, cô làm sao quên được. Càng tô i tệ hơn là, cô còn gặp ác mộng, mơ thấy một tên ác ma...

Thật là một giấc mơ đáng sợ! Thảm Hi mơ màng tỉnh dậy thì nhìn thấy Hà Chi Châu đang giơ tay về phía mắt mình. Lòng đang sẵn sợ hãi, giọng cũng lắp bắp, cô tỏ vẻ đáng thương hỏi: “Hà Chi Châu, anh muốn móc mắt em à...”.

“Cái gì?”. Hà Chi Châu đang bận cây dũa mắt không theo kịp tư duy của cô, anh nghĩ tới tầm quan trọng của những lời tình tứ, vỗ về: “Đôi mắt đẹp như thế, to như thế, làm sao anh nỡ”.

Thảm Hi lập tức nhắm mắt lại: “Ác ma đều thích móc những đôi mắt to đẹp, ai thích móc mắt bé xấu đầu!”.

Hà Chi Châu không thể tiếp tục cuộc đối thoại nữa. Anh đứng dậy, rót một cốc nước ấm cho Thảm Hi, khí thế lạnh lùng bẩm sinh khiến thân sắc dịu dàng của anh lại lạnh đi: “Vẫn chưa tỉnh rượu tô i qua sao? Uống cốc nước cho tỉnh táo xem nào”.

Thảm Hi “hừ” một tiếng đầy tiếu tháo. Hà Chi Châu chột dạ, uống luôn nước: “Hừ cái gì?”.

Thảm Hi quay đầu đi: “Em không thích bạn trai suốt ngày bắt nạt em”.

Hà Chi Châu đặt cốc nước xuống, thở phào một hơi. Nếu Thảm Hi không nói ra câu không hợp ấy, vậy mọi ý kiến phê bình đều có thể thay đổi. Anh nhìn Thảm Hi: “Anh tiếp nhận lời phê bình của em, sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa”.

Ế ... nghe lời dữ vậy? Vậy làm sao cô có thể nói ra câu không hợp chứ. Thảm Hi định nói tiếp thì Hà Chi Châu đã quay người nói với

Tráng Hán: “Châu Thâ`n, chọn cho tôi một bài”.

Tráng Hán buông micro xuống: “Có ngay, bài gì?”.

Hà Chi Châu: “*Hôm nay em muố`n gả cho anh*”.

*Hôm nay em muố`n gả cho anh*, lần đầu tiên Hà Chi Châu hát bài này, anh học giai điệu từ Tráng Hán và Hà`u Tử, vì thế` ban nãy chỗ nào Hà`u Tử hát sai nhạc, anh học theo đương nhiên cũng sai nhạc.

“Lúc này anh bỗng dưng gặp em... hôm nay em muố`n gả cho anh...”.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, cô không hiểu. Mười phút trước, cô vẫn còn đang nghĩ xem mình và Hà Chi Châu có hợp nhau không, giờ này phút này, cô lại vô cùng phấ`n khởi muố`n gả cho anh...

Vấ`n đề` quan trọng là, Hà Chi Châu hát cũng có hay gì đâu!

Thẩm Hi nhận được hai tin nhấ`n, tin đầu tiên: “Hi Hi, tớ`i qua sau khi em ngủ anh đã nói chuyện với Hà Chi Châu. Nói thật, cậu ta vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, hơi khó gầ`n. Mấ`y năm đại học, đừng nói con gái không tiế`p cận cậu ta được, ngay cả con trai cũng khó. Cậu ta có khuyế`t điểm của cậu ta, nhưng cũng có rấ`t nhiề`u ưu điểm mà em thích. Anh tin em thực sự thích Hà Chi Châu, nhưng anh mong tình cảm yêu thích này sẽ khiế`n em vui vẻ thoải mái, chứ không phải là buồ`n thương đau đớn. Ngoài ra, chuyện tớ`i qua là do anh không đúng, anh xin lỗi. Còn chuyện của Lăng Triề`u Tịch nữa, mặc dù đã qua rồ`i nhưng vẫn xin lỗi em”.

“Cuố`i cùng, nế`u cuộc tình này khiế`n em không vui, đừng khiế`n mình tủi thân, em vẫn còn anh”.

Hai tin nhắn đến từ “Ngôi sao đưa Đường Đường tới”, trong điện thoại, cô lưu tên Lâm Dục Đường như vậy. Ngôi sao đưa Đường Đường tới, Ngôi sao đưa thanh mãi trúc mãi tới. Thẩm Hi cất điện thoại vào túi, cô đã hiểu tâm ý của Lâm Dục Đường.

Trước khi về trường, Thẩm Hi dẫn Hà Chi Châu, Hà u Tử và Tráng Hán đi mua trang phục biểu diễn. Loại trang phục biểu diễn này cô biết rõ nên mua ở đâu, từ chỗ này đi tới tầng 6 trung tâm mua sắm quần áo cũng không quá xa.

Thẩm Hi khí thế dẫn mấy người lên tầng 6 trung tâm mua sắm quần áo, cảm giác như đang dẫn chó đi dạo. Cô đi tới cửa hàng quen, ông chủ lấy ra mấy kiểu trang phục biểu diễn dành cho nam: “Mấy bộ này phù hợp với điệu Jazz nhất”.

Thẩm Hi cầm một chiếc áo gi-lê úm lên người Hà Chi Châu, hỏi anh: “Thích không?”.

Hà Chi Châu không trực tiếp bày tỏ ý kiến: “Em thấy sao?”.

Thẩm Hi: “Thích?”.

Hà Chi Châu: “Không thích”.

Hừ hừ, bắt cô phải hỏi hai lần! Thẩm Hi đưa áo gi-lê cho ông chủ, sau đó hỏi ý kiến Tráng Hán và Hà u Tử, hai người này chỉ có một yêu cầu: “Phải thật đẹp!”.

Thẩm Hi nghĩ ngợi rồi hỏi ông chủ: “Ông chủ, có com-lê óng ánh không?”.

Com-lê óng ánh? Yeah! Tráng Hán và Hà u Tử đều tự tưởng tượng một chút rồi phấn khích vỗ tay - bọn họ thích óng ánh!

Khi Hà  u Tử và Tr ng H n đang chìm   m trong th  giới tương tượng cảnh mình mặc com-l   ng  nh bước lên  nh cao của đời người, chỉ c  Hà Chi Ch u đau đầu với nh ng mi ng l p l nh phát s ng   , c n không b  ng c i gi-l  ban n y.

Th m Hi kéo tay Hà Chi Ch u, đảm bảo với anh: “Em là bạn g i của anh, em s  chơi đều anh sao?”.

H  Chi Ch u h t s u một hơi: “T y em”.

Tr ng H n thích m u   , H u Tử thích màu xanh, hai người nhanh ch ng chọn xong m u. Th m Hi c m một bộ m u v ng lên hỏi H  Chi Ch u: “C  thích bộ v ng n y không?”.

H  Chi Ch u lạnh l ng cao ng o l c   u, nhìn một   ng    như l m b  ng nhựa, cuối c ng chọn bộ m u   n với v  mặt ch  bai.

Được l m, không ng r lên s n kh u c n mặc bộ    c  m u s c “ng  u” th  n y. Tiếp theo, Th m Hi chọn cho Tr ng H n và H u Tử hai chiếc m i và chọn mặt nạ qu c v ng cho H  Chi Ch u. Cuối c ng thanh toán, tổng cộng h t b n trăm chín m i l m t .

H  Chi Ch u trả tiền,  ng chủ trả l i năm t , anh tiện tay nh t vào tay Th m Hi.

Năm t ... Th m Hi ng c m t nhìn H  Chi Ch u, anh nhìn l i c , đôi m t   n   o   o v  thi u t  tự nhiên,   c biệt    dành cho c  vui: “Cho em ti n mua kẹo”.

Chỉ c  năm t , không mua được xe, không mua được nh ! Nhưng H  Chi Ch u l i th  hi n được kh  th  bao nu i. Th m Hi l ng l  c t ti n vào t i, Th m Ki n Quốc ng m   ng nuốt cay nu i c  no   , kết quả nuôi ra một   ra c  gi  năm t ? Th m Hi c i   u, t  an

ủi bản thân sau khi kiểm điểm: “Mình là một cô gái ngoan không màng vật chất!”, nên mới cảm thấy ngọt ngào vì năm tẻ này.

Sau khi xong việc, cả đám vui vẻ bắt xe về trường. Thẩm Hi háo hức muốn nhìn bộ dạng Hà Chi Châu mặc bộ đồ óng ánh, anh không đồng ý, cô đành ghé sát thơm lên má anh một cái: “Như thế này được chưa?”.

“... Lát nữa gửi ảnh cho em”.

Buổi chiều, Thẩm Hi đang ở phòng tập múa thì nhận được ảnh Hà Chi Châu gửi, tấm đầu tiên anh tự chụp ở nhà vệ sinh. Thẩm Hi lén lút cho Đậu Đậu xem, Đậu Đậu cười xin: “Gửi cho tớ một tấm, cho tớ một tấm!”.

Thẩm Hi nhướn mày: “Cậu lấy ảnh bạn trai tớ làm gì?”.

“Có thể làm được gì chứ”. Đậu Đậu lắc lắc cánh tay Thẩm Hi: “Không được ăn thịt thiên nga, thì nhìn cũng được mà!”.

Được rồi. Thẩm Hi gửi ảnh “thiên nga” nhà mình cho Đậu Đậu, trịnh trọng dặn dò: “Mỗi ngày chỉ được nhìn hai cái, nhìn quá ba cái tớ sợ là cậu sẽ yêu anh ấy...”.

Đậu Đậu gật đầu lia lịa, giơ tay thề thốt đảm bảo mỗi ngày chỉ nhìn hai cái.

Thẩm Hi và Đậu Đậu ngơ ngác cười đùa với nhau, phía bên kia là Trần Hàn và Hạ Duy Diệp, đột nhiên Trần Hàn nhặt được một chiếc cúc áo ở góc phòng, liền hỏi: “Ở đây sao lại có một chiếc cúc áo đàn ông nhỉ?”.

Cúc áo đàn ông!

Thẩm Hi lập tức nhớ ngay tới tiếng cúc áo sơ mi rơi tõm đó. Cô nhìn về phía Trần Hàn, sau đó đứng dậy: “Trần Hàn, đưa cúc áo cho tôi, tôi nộp cho giáo viên phụ trách”.

Chỉ là một chiếc cúc áo thôi có cần phải thế không? Trần Hàn đưa cúc áo cho Thẩm Hi với vẻ không tin nổi, cùng lúc đó Hạ Duy Diệp khẽ hừ một tiếng: “Thích thể hiện!”.

Thẩm Hi há tấc mồm, cô thích thể hiện đấy, lát nữa cô sẽ đi thể hiện với Hà Chi Châu!

Hà Chi Châu gửi cho Thẩm Hi một tấm ảnh, cô cũng tự sướng một tấm gửi cho anh. Cô mặc bộ đồ tập bó sát, cổ áo trễ, vô tình lại chụp được “phong cảnh” trước ngực.

Thẩm Hi gửi ảnh cho Hà Chi Châu, anh đang online trên thư viện. Anh click chuột mở ảnh, Thẩm Hi trong ảnh cười rất rạng rỡ, anh liền cài làm ảnh màn hình. Theo bản tính đàn ông, anh nhìn tiếp phần đường cong xinh đẹp, có điều... cô ấy lại nhét mót vào áo ngực rồi à? Anh dờ khóc dờ cười, tay anh cầm chuột, trong đầu nảy ra một ý nghĩ nào đó. Tay anh mở ra, năm ngón tay thon dài hơi cong giống hình cái bát - hình như to bằng này?

Hà Chi Châu bóp trán, không còn tâm trạng làm việc nữa!

05

Thế nào là “Đã từng có một việc tốt bày ngay trước mặt, nhưng anh lại chê bai không thèm, bây giờ lại nhớ nhung muốn chết”, Hà Chi Châu lại cúi đầu xuống nhìn bàn tay khum khum thành hình cái bát của mình. Nhưng hình như không to như thế này. Các ngón tay lại co vào thêm chút nữa. Hình như còn nhỏ hơn một chút. Đầu ngón tay lại co vào hơn nữa, cuối cùng bằng một cái bát nhỏ xíu.

Chắc chắc chắc chắc!

Trên đường đi, anh nhận được một cuộc điện thoại từ nước ngoài, cuộc trò chuyện chỉ kéo dài chưa đầy một phút. Là bồ anh gọi tới, hỏi anh khi nào đi Mỹ. Anh trả lời thẳng một câu: “Không đi nữa”.

“Lí do?”.

“Không có lí do”.

Thực sự không có lí do sao? Ngay cả anh cũng không tin.

Tráng Hán tặng Thẩm Hi bốn tấm vé ngò ì xem “Cúp Thanh niên”, vô cùng hiếm.

Đúng là hiệu ứng đại thần, khi đại danh của Hà Chi Châu xuất hiện trong danh sách biểu diễn “Cúp Thanh niên”, Hội Sinh viên bất lương đã mượn danh anh để tuyên truyền quảng bá, “Cúp Thanh niên” vốn chẳng có gì thu hút ngay lập tức nhận được sự hưởng ứng như một buổi lễ long trọng, ngay cả lãnh đạo nhà trường cũng vô cùng coi trọng, vì thế mà giá vé cũng “thuận nước đẩy thuyền mà tăng lên”. Không chỉ xuất hiện tình trạng một tấm vé cũng khó kiếm, thậm chí có người còn giờ trò đẩy giá vé chợ đen lên để kiếm lời.

Bốn tấm vé này, Tráng Hán thực sự phải nhờ vào quan hệ mới có được. Vì thế khi hấn đưa vé cho Thẩm Hi, giọng điệu cũng bất giác đặc ý vô cùng: “Hi Hi, nếu không phải Châu Thần anh đây có chút địa vị trong Hội Sinh viên, người bình thường không thể một lúc có được bốn tấm vé thế này đâu”.

Thẩm Hi trước giờ vốn không tiếu lời khen ngợi, cô đập đập cánh tay Tráng Hán: “Châu Thần giỏi quá! Châu Thần giỏi nhất!”.

Tráng Hán nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Hi, trái tim rung động, phải làm sao bây giờ? Hấn lại nhớ tới lão đại mê mại yếu

đuổi, đáng tiếc cái tên lão đại tiểu yêu tinh hại người lại trở về bộ dạng cũ rồi. Trong lòng hắn không khỏi có chút phiền muộn, hắn thở dài thườn thượt, lại lấy trong túi ra một tấm vé: “Hi Hi, tấm vé này đưa cho Trương Nhiên giúp anh được không? Gần đây cô ấy toàn bơ anh”.

Thẩm Hi do dự hồi lâu, gật đầu: “Vâng”.

Trương Nhiên cũng là sinh viên trong đô thị đại học, nhưng đi bộ cũng mất chừng nửa tiếng. Thực ra, Thẩm Hi không muốn giúp Tráng Hán lắm, nhưng thấy đường tình duyên của hắn gian nan nên vẫn nhận lời giúp.

Nhưng cô không muốn giúp hắn đưa tấm vé này cho Trương Nhiên còn vì một nguyên nhân khác. Lúc còn ở phòng 921 cô đã từng nhận được mấy tin nhắn Trương Nhiên gửi cho Hà Chi Châu, cũng là hỏi chuyện học tập, chuyện du lịch, thủ đoạn cao siêu hơn kiểu hẹn gặp mặt như Hạ Duy Diệp. Trương Nhiên luôn “dè dặt” với Tráng Hán, nhưng lại có hứng với Hà Chi Châu, trước đây cô không quan tâm nhưng bây giờ cô phải để ý một chút mới được. Thẩm Hi nghĩ tới việc mình đã biết rõ ai đang thích Hà Chi Châu, lập tức có thứ cảm giác ưu việt về mặt trí tuệ.

Thẩm Hi tìm Trương Nhiên, Trương Nhiên đi từ kí túc xá nữ ra, tay còn cầm một con búp bê, nói: “Thẩm Hi, tìm tôi có việc à?”.

Thẩm Hi đưa vé cho Trương Nhiên: “Tráng Hán nhờ tôi đưa cho cậu, hoan nghênh cậu tới xem ‘Cúp Thanh niên’ của trường S, Tráng Hán có tham gia biểu diễn đó”.

Trương Nhiên cười ha ha, không những không cầm vé mà còn nhét con thú bông vào tay Thẩm Hi: “Đây là quà Châu Thôn tặng tôi, cậu giúp tôi trả lại anh ta, nhân tiện bảo anh ta đừng bám theo tôi nữa, tôi không chịu nổi”.

Chân chạy việc như cô còn bị người ta ghét, cô nhìn Trương Nhiên, nghiêm túc nói: “Vậy cậu cho tôi một lí do để tôi nói với Tráng Hán”.

Trương Nhiên lập tức trở lên lạnh lùng cao ngạo: “Không có lí do gì cả, tôi không muốn nói với anh ta một câu nào nữa, cũng không muốn có bất cứ mối liên hệ nào, cứ thế đi, tạm biệt”.

Thẩm Hi về phòng kí túc để mớ vé ý trong tay, Đậu Đậu về, cô liền đưa cho Đậu Đậu một tấm. Đậu Đậu ôm cô cảm kích nói: “Giá vé bị đẩy lên tới hai trăm tệ một tấm, Hi Hi, cậu giỏi quá!”.

Thẩm Hi hài lòng gật đầu, cô còn bỏn tấm vé, ý Tráng Hán là cô chia cho bạn cùng phòng. Vì thế lúc Trần Hàn và Hạ Duy Diệp về, cô cầm vé hỏi bọn họ.

Trần Hàn phải gấp rút luyện tập nên lắc đầu từ chối: “Cảm ơn, nhưng tôi không có thời gian”.

Hạ Duy Diệp lại muốn có tấm vé, nói vẻ thiếu tự nhiên “Cảm ơn”.

Thẩm Hi chớp mắt, đáp lại một câu “Không có gì” như một đứa bé mới được học phép lịch sự.

Hạ Duy Diệp cúi đầu nhìn tấm vé, lòng đầy chua xót, cô ta thực sự muốn đi xem tiết mục biểu diễn của Hà Chi Châu, nhưng bây giờ ngay cả vé chợ đen cũng không mua được. Không ngờ Thẩm Hi lại có năm tấm vé, lại còn vé hàng ghế đầu ở ngay trung tâm.

Thẩm Hi chia vé cho bạn cùng phòng xong, vẫn còn hai tấm. Cô nhớ tới weibo của “Tại Hà Chi Châu”, nên lên lướt up một dòng weibo: “Ngày mai phải lên sân khấu nhảy rồi, hồi hộp quá. Trong tay vẫn còn hai tấm vé, có ai muốn không? Chia sẻ weibo này và @ ba người bạn, sẽ có cơ hội nhận được vé nhé”.

Tráng Hán hâu như ngày nào cũng cày ở weibo “Tại Hà Chi Châu”, hắ n là người đầu tiên bình luận: “Lão đại, cậu trở lại rồi à? Tráng Tráng nhớ cậu quá...”.

Hâu Tử cũng vỗ khăn tay: “Lão đại, tôi muố n, tôi muố n!”.

Hà Chi Châu đọc được dòng weibo này khi đang ở trung tâm nạp tiền vào thẻ com, lúc anh đọc được thì số người chia sẻ đã rất nhiều. Trong tay anh cầm hai cái thẻ, một của anh, một của Thẩm Hi, anh vốn định nạp tiền cả hai, nhưng sau khi nhìn thấy dòng weibo này anh không muố n nạp một xu nào nữa.

Anh dùng ID thật của mình vào inbox cho “Tại Hà Chi Châu”: “Em mau xóa weibo mới nhấ t đi”.

Ai vậy, giọng điệu vênh thế ! Thẩm Hi đâu biế t người có ID là một chuỗi kí tự tiế ng Anh này chính là Hà Chi Châu, cô không nói một lời nào mà chặn anh ngay lập tức - Lại dám ra lệnh cho mình, hừ hừ!

Sáu giờ tớ i thứ Năm, “Cúp Thanh niên” trường S được tổ chức đúng giờ tại hội trường lớn số 2 của trường, nam nữ toàn trường gắ n như đề u đổ dồ n về đây. Nửa tiế ng trước, Thẩm Hi đã tới phòng 921 trang điểm cho Hâu Tử và Tráng Hán. Hà Chi Châu từ sáng sớm đã sung mặt lên, hỏi có muố n trang điểm không cũng từ chối.

Thẩm Hi trang điểm cho Tráng Hán. Tráng Hán hỏi: “Hi Hi, em có thể trang điểm cho anh làm sao để khiế n cho người xem kinh ngạc vì anh quá đẹp không?”.

Cô khẽ nói: “Châu Thầ n, không phải anh đang làm khó em đầ y chứ?”.

Tráng Hán: “...”.

Hà Chi Châu ngồì cách đó không xa cuối cùng cũng bật cười. Thảm Hi liếc nhìn anh một cái, miệng lầm nhảm hát, cuối cùng tươi cười, nghênh ngang rời khỏi đó, tay còn cầm quả táo đỏ mà Lâm Dục Đường cho.

Thảm Hi cầm máy ảnh ống kính đơn tới chỗ đám Đậu Đậu, Đậu Đậu và Hạ Duy Diệp tới nay đều đặc biệt trang điểm, nổi bật giữa đám con trai dân kỹ thuật, lại còn đôi chân dài trắng muốt nữa. Thảm Hi nhanh nhẹn dẫn bọn họ tới hội trường lớn, soát vé, vào cửa, thông thuộc tới mức như đang ở trường mình.

Đậu Đậu kéo tay cô, ngạc nhiên hỏi: “A Hi, tớ phát hiện ra cậu thông thuộc trường S lắm đấy”.

Thảm Hi chớp chớp mắt, thông thuộc vì cô đã học ở đây gần một tháng, nhưng cô lại trả lời Đậu Đậu thế này: “Cảm nhận phương hướng của tớ rất tốt”.

Đậu Đậu cúi đầu xuống, ha ha.

Sau khi soát vé, vào cửa, người của Hội Sinh viên sẽ phát cho mỗi người một cây gậy phát sáng.

Tìm được chỗ xong, Thảm Hi cầm gậy phát sáng ngồì xuống. Cô nhả tin cho Lâm Dục Đường: “Đường Đường, anh có tới xem không?”.

Lâm Dục Đường trả lời: “Không, cổ vũ cho họ thay anh”.

Lâm Dục Đường trả lời rất hay, nhưng Thảm Hi vẫn cảm thấy buồn. Một lúc sau, đèn trong hội trường tối đi, “Cúp Thanh niên” đã chính thức bắt đầu. Cô nhả lại một câu “Vâng”, sau đó nhét điện thoại vào túi.

Nam nữ MC chậm rãi dắt tay nhau lên sân khấu. Tấm màn được vén lên, nhân viên ê kíp không cẩn thận kéo hơi quá. Thẩm Hi ngẩng đầu lên nhìn thấy Hà Chi Châu đã đứng trong cánh gà, anh chỉ mặc mỗi quần của bộ com-lê óng ánh, áo cộc tay màu trắng, đứng lẻ loi một mình giữa đám đông hưng phấn, hình như còn đang tức giận, mặt không chút biểu cảm.

Không ngờ vẫn còn tức giận! Thẩm Hi không thể tin được. Có lúc cô thực sự cảm thấy Hà Chi Châu thật là hay đổi. Thẩm Hi ngẩn cổ lên muốn nhìn Hà Chi Châu thêm một chút, sau đó nhân viên ê kíp kéo màn lại, cô không nhìn vào trong cánh gà được nữa.

Phóng viên báo trường vào sau cánh gà, bọn họ đều muốn phỏng vấn Hà Chi Châu, tay cầm micro cỡ nhỏ đi tới trước mặt anh: “Hà thân, chúng tôi có thể phỏng vấn cậu không?”.

Hà Chi Châu: “Xin lỗi”.

Hà Chi Châu không muốn xuất hiện trước ống kính nhưng Tráng Hán và Hà Tử lại muốn, đã là năm thứ ba, sắp tốt nghiệp đến nơi rồi nhưng tên họ chưa từng xuất hiện trên báo trường. Hai người cùng sán lại: “Phỏng vấn tội tôi đi”.

Đám phóng viên chuyển mục tiêu với vẻ không tình nguyện: “Được rồi, cho hỏi tại sao Hà thân lại tham gia ‘Cúp Thanh niên?’”.

Chết tiệt! Có thể đặt câu hỏi liên quan tới bọn họ không?

Hà Chi Châu tìm được một góc khá yên tĩnh tranh thủ nghỉ ngơi, góc này vừa hay có thể nhìn thấy Thẩm Hi bên dưới. Tối nay cô mặc váy xanh, sơ mi trắng, tay cầm gậy phát sáng, đầu hơi nghiêng, bộ dạng có chút lơ ngơ thờ thẩn, nhưng rất dễ thương, anh rất muốn chạm vào cô.

Đàn ông khi thích phụ nữ có cảm giác như thế nào, cho dù vào lúc gian khổ nhất cũng có thể cảm thấy rung động ngọt ngào.

Tiết mục nhảy ba người của phòng 921 chính là tiết mục tiếp theo. Hảu Tử cầm điện thoại đòi chụp chung một tấm, kết quả là mặt Tráng Hán chiếm nửa màn hình, Hà Chi Châu chụp nghiêng mặt, chỉ được một góc nhỏ. Anh bảo Hảu Tử gửi cho mình, lúc sắp lên sân khấu liền gửi kèm với tin nhắn cho Thẩm Hi: “Lát nữa phải chăm chú xem, chỉ được nhìn anh”. Sau đó anh mặc áo vest đen óng ánh, đeo mặt nạ trắng vào.

Nhạc nổi lên.

Thẩm Hi đọc tin nhắn xong ngẩng đầu lên, tấm màn được kéo ra, ánh đèn sáng lên, gây phát sáng trong hội trường gần như đồng loạt giờ lên, tiếng hoan hô và tiếng hò hét đinh tai nhức óc. Cô nhìn Hà Chi Châu đứng giữa, anh đeo mặt nạ, cô có thể nhìn thấy đôi mắt vừa lạnh lùng vừa bất lực dưới tấm mặt nạ ấy. Tim cô đập nhanh hơn, nhưng cũng thấy buồn cười.

Âm nhạc rất sôi động, Đâu Đâu nghe tiếng nhạc liền hưng phấn: “Wow, không ngờ lại là bài này”.

Thẩm Hi bụm mặt, xấu hổ quá đi. Nhạc do cô chọn, đó là một bài hát vừa gợi cảm vừa xao động. Để phù hợp với bài này, cô còn bạo gan dàn dựng sáu động tác khêu gợi.

Quả nhiên lúc Hà Chi Châu, Tráng Hán và Hảu Tử làm động tác vừa khêu gợi vừa ngầu đó, tiếng vỗ tay bên dưới liền ào lên như thủy triều.

Gây phát sáng lấp lánh, Thẩm Hi cũng cảm thấy hoa mắt.

“You’re so sexy sexy sexy,

I need your love, I need no hesitation

...

Feel me now and stop the conversation

No no no don't stop and desire no no no no no".

Dưới hội trường liên tục có người gào lên: “Hà Chi Châu, em yêu anh!”.

Tráng Hán cũng có fan hâm mộ: “Tráng Tráng, em cũng yêu anh!”.

Cả Hà `u Tử nữa: “Hà `u Tử chúng em yêu anh, yêu anh!”.

Đương nhiên câu được hét nhiê `u nhấ t vẫn là “Hà Chi Châu, em yêu anh”, từng tiế ng “Hà Chi Châu, em yêu anh” cứ vang lên không ngừng giữa những tiế ng hét. Thắm Hi quay đầ u nhìn, làm thế nào bây giờ, hình như cô đã làm một việc ngu xuẩn.

Đậu Đậu kéo tay cô: “Hi Hi, cậu cũng mau hét đi”.

Thắm Hi không hiểu sao lại thấ y mấ t tự nhiên. Những cô gái không quen Hà Chi Châu cứ hét lên không ngừng, người có danh phận chính thức như cô lại xấ u hổ. Cô lắ c đầ u, lòng ngứa ngáy vô cùng.

Nhạc sắ p kắ t thúc, điệu nhảy ba người cũng sắ p bước vào cao trào cuố i cùng.

“I’m in the mood to make love to you

And I’m dreaming all your body that’s build for to...”

Đậu Đậu vẫn giục nhưng Thắm Hi vẫn không thể hét lên thành tiếng, cô há miệng ra nhưng thấy rất ngại. Kết quả, Hạ Duy Diệp ngò i bên trái đã hét lên trước: “Hà Chi Châu, em yêu anh, em yêu anh!”.

Thắm Hi tức hộc máu, vội túm lấy Hạ Duy Diệp: “Không được hét, không được hét!”.

Đậu Đậu cũng giúp Thắm Hi bịt chặt miệng Hạ Duy Diệp lại, sau đó quay đầu sang nhìn cô: “Hi Hi, cậu mau hét đi, hét đi”.

Thắm Hi lấy hết dũng khí, hai tay nắm chặt. Kết quả, miệng há ra nhưng chỉ hét được một câu be bé: “Hà Chi Châu...”.

Đậu Đậu: “A Hi, cậu hét to lên, tớ không nghe thấy gì cả”.

Thắm Hi nhìn phía trước, ánh đèn lấp lánh suýt khiến cô choáng váng, bài nhảy sẽ kết thúc ở động tác cuối cùng. Động tác cuối cùng là hai tay của bọn họ sẽ một trước một sau chỉ xuống khán đài. Thắm Hi căng thẳng đứng dậy theo động tác của Hà Chi Châu.

Cô nhìn thẳng Hà Chi Châu ở phía trước, anh cũng nhìn cô, bài nhảy kết thúc hoàn toàn, anh chỉ tay về phía cô. Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, liên miên không dứt.

“And I’m dreaming all your body that’s build for to...”.

“...”.

Đáng tiếc, cuối cùng Thắm Hi vẫn không hét được.

Đậu Đậu mắ ng cô: “Đồ` nhất gan, quá nhất gan!”.

Thẩm Hi mặc kệ, cô nhận mình nhát gan, nhưng bây giờ cô nhát gan tới mức ngọt ngào thì phải làm sao! Cô đứng dậy, vội đi vào cánh gà để gặp Hà Chi Châu.

Thẩm Hi vui vẻ đập tay với từng người họ ở cánh gà: “Give me five”.

“Give me five”. Tráng Hán vẫn chưa thoát ra khỏi điệu nhảy, sau khi đập tay với Thẩm Hi xong còn ngoáy mũi, bị Hà`u Tử đá cho một cái.

Hà Chi Châu đưa mặt nạ cho Thẩm Hi, giọng nói gợi cảm mang theo niềm vui: “Hài lòng chứ?”.

Vô cùng hài lòng! Thẩm Hi lại xâu lỗ, gật đầu như gà mổ thóc, giơ mười ngón tay ra: “Một trăm điểm”.

Hà Chi Châu thuận thế` nắm lấy tay cô.

Buổi tối, Hà`u Tử mời ăn khuya, nhưng lúc mọi người từ hội trường lớn bước ra đã không thấy Thẩm Hi và Hà Chi Châu đâu. Bởi vì Hà Chi Châu đã dẫn Thẩm Hi rời khỏi đây rồi...

Bầu trời đầy sao, ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, gió thổi những chiếc lá xào xạc, trong lùm cây nào đó của trường S có một đôi tình nhân.

Chương 10

01

Lùm cây nằ m ngay sau con đường nhỏ rợp bóng cây, phía trong có mắ y sân bóng rổ, các sân bóng rổ được ngăn cách bởi những cây lớn và cây bụi, ngăn cách ra một không gian yên tĩnh và vắ ng về.

Ở sân bóng rổ bên cạnh có ba chàng trai đang tập ném bóng, bóng roi xuố ng nề n xi măng, phát ra những tiế ng “bịch bịch”. Chồ c chồ c bọn họ lại nói chuyện dăm ba câu, trong đó có một chàng trai biệt danh là Đại Hoàng kể một câu chuyện cười. Thẩm Hi ngắ vào lòng Hà Chi Châu thích thú lắ ng nghe, cười khúc khích, ngắ ng đầ u lên lại bắ t gặp ánh mắ t cảnh cáo của anh.

Anh cúi đầ u, nhìn cô chắ m chắ m, muồ n thu hút hế t sự chú ý của cô: “Ban nắ y em hết dưới sân khắ u, anh nghe thắ y rõ ì”.

Thẩm Hi không tin: “Chắ c chắ n anh không nghe thắ y vì em đầ u có hết”.

Hà Chi Châu: “Có, anh nghe thắ y mà”.

Thẩm Hi chớp mắ t: “Vậ y anh nói xem em đã hết gì nào?”.

Anh cúi người xuố ng, ghét sát tai cô, nói lại một lầ n cho cô nghe, rõ ràng là những lời rắ t trong sáng nhưng hơi nóng phả ra từ miệng anh khiề n cô đỏ mặt tía tai, xắ u hỏ giắ u mặt vào lòng anh. Anh xoa đầ u cô, có lẽ vì anh đã từng có chiề u cao của phụ nữ, cho nên anh vô cùng hưởng thụ cảm giác có lợi thế chiề u cao để vỗ về cô thề này.

Thẩm Hi yên lặng nép vào anh, anh đã cởi bỏ chiếc áo com-lê lấp lánh, trên người chỉ mặc một chiếc áo phông trắng, vì vừa nhảy xong nên trên chiếc áo vẫn còn mùi mồ hôi.

Trước đây Thẩm Hi ghét nhất là mùi mồ hôi đàn ông, nhưng lúc này cô có thể nép mình vào lồng ngực ấm mồ hôi của anh, mùi cơ thể dịu nhẹ và mùi sữa tắm hòa quyện với nhau, cùng tiếng tim đập trầm mà mạnh mẽ, khiến cô có cảm giác an toàn và quặn quýt.

Ánh mắt anh dịu dàng như nước, tim cô đập loạn nhịp. Thật không ngờ trong đêm hè thế này, hai người chỉ ôm nhau, bị muỗi cắn mà vẫn thấy tim đập thành thịch. Cô ngửa đầu nhìn anh, anh không định làm gì sao?

Anh đáp lại ánh mắt của cô, anh phải làm gì?

Anh nâng cằm cô lên, chậm chậm cúi đầu. Cô vội nhắm mắt lại, một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây...

Sao còn chưa hôn? Cô hé một mắt nhìn trộm, vừa mở mắt ra liền thấy bờ môi của anh đưa tới. Cô vội nhắm mắt lại, trong nháy mắt như có gió nhẹ lướt qua má cô, như từ trên ngọn cây thổi tới, mang theo một chiếc lá khẽ rơi trên bờ vai cô.

Anh làm ướt môi cô từng chút một, và cả trái tim cô nữa.

“Cúp Thanh niên” trường S đã kết thúc một cách thành công, weibo “Tại Hà Chi Châu” trong một tối đã tăng thêm mấy vạn người theo dõi, tổng số người theo dõi weibo “Ánh nắng ban mai” của Thẩm Hi cũng chỉ bằng số lẻ của “Tại Hà Chi Châu”. Vì thế cô càng không nỡ trả tài khoản ấy cho Hà Chi Châu.

Số fans của Hà u Tử và Tráng Hán cũng tăng lên không ít, Hà u Tử là một gã trai biết đánh bóng bản thân, ngay lập tức nhân cơ hội

còn đang hot, lập tài khoản “Fanclub toàn quốc của Dương Lỗi”. Đúng, tên thật của Hà`u Tử chính là Dương Lỗi, hắ`n tự nhận là Tê` Thiên Đại Thánh bị đè dưới ba tảng đá, sau này bị đám Hà Chi Châu gọi luôn là Hà`u Tử (con khi).

Tráng Hán học theo Hà`u Tử, cũng cùng lúc làm một cuộc cách mạng đổi mới, tạo tài khoản tên là “Trại tập trung fans nữ của Thầ`n Thầ`n”. Mục tiêu của hắ`n rấ`t rõ ràng - không câ`n fans nam, chỉ câ`n fans nữ, hắ`n muố`n dành chút tình yêu nam giới cuố`i cùng cho lão đại trong lòng hắ`n. (Chú ý: Lão đại mê`m như bông mới tính).

Buổi trưa, Thẩm Hi cùng ăn cơm với phòng 921, nguyên nhân là thẻ cơm của cô đang ở trong tay Hà Chi Châu, đương nhiên phải tới tìm anh, đúng lúc gặp tập thể phòng 921 đi ăn nên cô đi cùng.

Lúc xế`p hàng lấ`y thức ăn, cô đứng giữa Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường, hai người đề`u cao hơn một mét tám, cô chỉ một mét sáu mươi mấ`y nên lập tức lọt thỏm chẳng khác gì nhân bánh. Đã vậy, hai người này không nghĩ gì tới cảm nhận của cô, còn nói chuyện về` đề` tài thực nghiệm hôm nay ở ngay trên đầ`u cô, giọng hai người đàn ông cứ bay qua bay lại trên đầ`u, cảm giác này thật khó tả. Thẩm Hi ngược mắ`t lên, thực sự không hiểu họ nói gì, đúng là khác ngành thì khó mà hiểu nổi.

Lâm Dục Đường đứng trước Thẩm Hi, anh chọn đồ` xong còn đứng nguyên đó đợi cô. Cô đi lên lấ`y thức ăn, nói với cô mức đồ` ăn ở phía trong cửa kính: “Cô ơi, cháu muố`n một miế`ng sườn lợn, miế`ng to nhấ`t kia kìa”.

Cô mức đồ` ăn khinh khinh: “Tôi không biế`t miế`ng nào to nhấ`t”.

Thẩm Hi nghiêm túc nói: “Miệng thứ sáu từ trên xuống, thứ ba từ trái sang...”.

Cô mức đồ ăn tìm miệng to nhất theo lời Thẩm Hi. Hà Chi Châu đứng sau Thẩm Hi thực sự không còn gì để nói.

Thẩm Hi lại gọi thêm hai món ăn mình thích, chọn thức ăn xong, cô mức đồ ăn nhập số tiền vào máy quét thẻ. Thẻ cơm trường sư phạm và trường S có thể dùng chung, Thẩm Hi đưa thẻ vào máy quét, quét không được, số dư không đủ. Nhưng rõ ràng cô đã nạp hai trăm tệ, tại sao lại không còn nhỉ? Cô quên bég chuyện tôi qua đã quét hơn một trăm chín mươi tệ ở siêu thị, cô quay đầu hỏi Hà Chi Châu: “Có phải anh đã dùng thẻ của em không?”.

Hà Chi Châu cười “ha ha” hai tiếng, chỉ cảm thấy sự giải thích thừa thãi sẽ hạ thấp mình. Anh đưa thẻ của mình cho cô, kết quả Lâm Dục Đường còn nhanh tay hơn, nhét thẻ vào tay Thẩm Hi: “Cầm lấy mà dùng”.

Cầm lấy mà dùng... thế nào là thể hiện như thế này, đây chứ đâu!

Thẩm Hi nhìn hai tấm thẻ, khó xử quá. Cô phải sử dụng tấm thẻ nào đây?

Hà Chi Châu nhanh tay quét thẻ của mình vào máy quét, trừ tiền thành công mới thản nhiên nói: “Trả thẻ cho lão tam đi, khỏi bất cần làm mất”.

Lâm Dục Đường chỉ mỉm cười: “Mất thì làm lại là xong”.

Lấy thức ăn xong, Thẩm Hi đi cạnh Lâm Dục Đường, cô hỏi chuyện nghỉ hè về quê của anh, anh trả lời: “Chắc giữa tháng Tám mới về được, tháng Bảy anh phải đi thực tập”.

Thẩm Hi: “Thực tập có tiề`n không?”.

“Có, nhưng không nhiề`u”. Anh nói một con số` cho cô nghe.

Thẩm Hi thầ`m xòe ngón tay ra tính, sau đó ánh mắ`t nhìn Lâm Dục Đường càng thêm sùng bái, như thể Đường Đường sắ`p đi ra ngoài làm việc lớn vậy. Lúc Hà Chi Châu đi qua cô, khề` ho một tiế`ng: “Thức ăn nguội hế`t rô`i kìa”.

Trên bàn ăn, Hầ`u Tử và Tráng Hán đã bắ`t đầ`u ăn. Thẩm Hi ngô`i xuô`ng, Tráng Hán ngắ`ng đầ`u cười với cô: “Này, Hi Hi, Đậu Đậu phòng em có bạn trai chưa?”.

Thẩm Hi không thề`m đáp lời Tráng Hán, cô chưa từng gặp người đàn ông nào bự`a như hắ`n, càng không muố`n đẩy Đậu Đậu vào hồ` lửa. Cô hỏi: “Châu Thầ`n, chẳng phải anh mới chia tay Trương Nhiên sao, anh cũng nên đau lòng một chút chứ?”.

Tráng Hán đáp với vẻ mặt không thẹn với lương tâm: “Anh đau lòng rô`i mà”.

Hầ`u Tử phát biểu quan điể`m của mình về` chuyện Tráng Hán “tích cực tìm kiế`m tình mới”: “Theo tôi, ở độ tuổi này, đồ`i tượng yêu đương của chúng ta có khả năng lớn là sẽ trở thành vợ của thắ`ng khác, cậu tích cực như vậy có ý nghĩa gì chứ”.

Yêu đương thôi mà cũng câ`n ý nghĩa? Tráng Hán không hiểu, hắ`n bớ`i trọng điể`m trong câu nói của Hầ`u Tử ra, hỏi lại: “Vợ của thắ`ng khác?”.

“Đúng thề`”. Hầ`u Tử vô tư gậ`t đầ`u: “Lời cảnh tỉnh đầ`y máu và nước mắ`t của các anh khóa trên, cậu chưa từng nghe à?”.

Tráng Hán lắ`c đầ`u, sau đó biểu cảm trên mặt càng thêm phong phú, hắ`n nhướn mày: “Vợ của thắ`ng khác, như thề` chẳng phải

càng kích thích hơn sao?”.

Hà`u Tử tức học máu.

Tráng Hán làm bộ dễ thương nói: “Lẽ nào không phải?”.

Hà`u Tử không muố`n tiế`p tục nói chuyện nên đổi chỗ, sang ngô`i ăn với Lâm Dục Đường. Hắ`n nói: “Bây giờ nam sinh yêu đương, đố`i tượng đê`u là vợ của thắ`ng khác”, ý nghĩa tiê`m ẩn của câu này chẳng phải là “Đàn ông bây giờ yêu đương đê`u là đang nuôi vợ của người khác” sao?

Thảm Hi nghĩ thật kĩ câu nói đó, trong lòng vô cùng hoang mang.

Ăn xong, Hà Chi Châu cùng Thảm Hi tới trung tâm nạp thẻ com của Học viện Sư phạm, anh đang định rút ví thì cô ngăn anh lại: “Hà đại ca, để em tự trả”.

Anh không hiểu: “Sao?”.

Cô giải thích, nói rấ`t có lí: “Em biế`t, các anh yêu đương bây giờ đê`u là nuôi vợ người khác. Nế`u sau này em trở thành vợ của người khác chẳng phải sẽ khiế`n anh phí tiê`n sao?”.

Hà Chi Châu đặt tay lên vai Thảm Hi, á`n mạnh: “Anh không hào phóng thê` đâu”. Anh không hào phóng tới mức nuôi vợ người khác; anh cũng không hào phóng tới mức để cô trở thành vợ người khác.

Nhưng câu nói này lại khiế`n Thảm Hi hiểu nhậ`m, cô lâ`m bậ`m: “Không hào phóng vậy mà còn sĩ diện, lừa gạt tình cảm của em”. Nói xong liê`n rút một trăm tệ ra đưa cho nhân viên trong quầ`y: “Một trăm tệ, cảm ơn”.

...

Sắp tới cuối kì, rất nhiều người lâm vào tình trạng cháy túi, Thảm Hi cũng là một trong số đó. Đậu Đậu còn thương hơn cô, cô lại móc túi tiếp tế cho Đậu Đậu năm trăm tệ, đã nghèo lại càng nghèo hơn.

Nghèo là chuyện nhỏ, nhưng tôn nghiêm là chuyện lớn. Cuối cùng Thảm Hi vẫn vì tiền mà bỏ cả tôn nghiêm, cô gọi điện cho Thảm Kiến Quốc, gọi không được, lại gọi tới chỗ thư kí của Thảm Kiến Quốc, thư kí nói cho cô biết - Giám đốc Thảm đi nước ngoài bàn chuyện làm ăn rồi.

Không xơ mủi gì được từ chỗ Thảm Kiến Quốc, Thảm Hi lại gọi điện cho Từ Hi thái hậu Ngô Linh. Ngô Linh vốn là người không dễ lừa, vì thế khi điện thoại được kết nối, giọng điệu của Thảm Hi cũng trở nên e dè thận trọng: "... Mẹ, có thể cho con ít tiền tiêu không? Nếu mẹ không muốn cho không, khi nào về nhà con sẽ rửa bát trả nợ, được không mẹ?".

"Cho con vay cũng được". Ngô Linh vốn làm kế toán, bà đột nhiên chuyển chủ đề, dạy dỗ con qua điện thoại: "Hi Hi, mẹ có thể cho con tiền, có điều con làm danh sách các khoản đã tiêu tháng này một cách rõ ràng chi tiết cho mẹ. Mẹ muốn biết con tiêu tiền vào những việc gì...".

Thảm Hi bò ra bàn, khẽ nói: "Con mua sách, nhiều lắm".

Ngô Linh: "Vậy con chụp cho mẹ xem".

Thảm Hi lắp bắp hai câu rồi cúp máy: "Mẹ ơi con yêu mẹ, tạm biệt mẹ".

Thảm Hi thở ngán than dài trong phòng kí túc, mỗi tháng cô đều có vài ngày thiếu tiền, trước đây có thể quang minh chính đại bảo Đường Đường tiếp tế, bây giờ có tìm ai cũng không được tìm

Đường Đường. Còn Hà Chi Châu, anh đã nói rõ với cô rồi: “Anh không hào phóng thế đâu”.

Haizz, tại sao mình lại có gã bạn trai keo kiệt thế chứ!!! Hà Chi Châu không những dùng thẻ com của mình, tiền tiêu vặt cũng chỉ cho năm tệ, ở một nơi nhạy cảm như trung tâm nạp thẻ anh ấy còn với mình rằng anh không phải người đàn ông hào phóng. Mệt quá, không muốn yêu nữa. Yêu đương mà khiến mình nghèo như thế này.

02

Hoạt động kỉ niệm ngày thành lập trường đã bắt đầu rồi.

Cả Học viện Sư phạm khoa trương tới mức giăng đèn kết hoa khắp nơi, tổ chức hết chương trình này tới chương trình khác, còn có các hoạt động từ thiện nữa. Đáng tiếc là cho dù các sinh viên của Hội Thanh niên tình nguyện ra sức tuyên truyền ra sao, hiệu quả vẫn rất thấp. Nguyên nhân chỉ có một - Cuối kì rồi, ai cũng nghèo.

Do tính tích cực của mọi người không cao nên bí thư chi đoàn của mỗi lớp đành phải đích thân tới từng phòng vận động mọi người đóng góp.

Người ta đã đích thân tới nơi, làm gì có chuyện không đóng góp. Túi tiền lại bị rút đi một nửa, Thẩm Hi uể oải bò lên giường, xòe tay đếm ngày, kết quả càng đếm càng vô vọng, nằm trên giường ngủ luôn, cô muốn dùng giấc ngủ để giảm thiểu tiêu hao năng lượng.

Buổi tối, hội diễn văn nghệ kỉ niệm ngày thành lập trường sẽ bắt đầu. Từ chiều, Trần Hàn và Hạ Duy Diệp đều tới trung tâm tổ chức sự kiện để tiến hành tổng duyệt lần cuối, Thẩm Hi ra ngoài

mua kem rẻ nhất để ăn, giữa đường thì bị cô Ôn gọi lại: “Thắm Hi, đứng lại đã”.

Thắm Hi đang ăn kem, cảm giác hạnh phúc dâng lên mạnh mẽ khiến cô thấy mình thật dễ thương, cô quay người: “Cô Ôn, em xin lỗi, ban nãy em không nhìn thấy cô”.

Cô Ôn thực sự không tin lời Thắm Hi nói, tưởng cô có tình giả vờ không nhìn thấy mình, cô Ôn thăm dò: “Thắm Hi, có phải em giận cô vì đã hủy tiết mục của em không?”.

“Đâu ạ”. Thắm Hi lắc đầu, cảm thấy kem sắp tan rồi nên vội cúi đầu liếm má y cái.

Cô Ôn bật cười, cô ấy rất quý Thắm Hi, khả năng vũ đạo tốt, mặc dù Thắm Hi làm việc hơi ngơ nhưng khi nhảy múa lại rất có thần. Tiếc là tháng trước Thắm Hi biểu hiện quá kém, mà biểu diễn mừng ngày thành lập trường lại quan trọng như vậy nên không thể để xảy ra sai sót...

“Được rồi, nếu không trách cô vậy tôi nay em tới hội trường giúp cô nhé, cô có việc giao cho em”.

Thắm Hi không muốn đi lắm, tiết mục đã dàn dựng đâu ra đây còn bị hủy, giờ còn muốn cô đi giúp, chẳng phải là xất muốn vào vết thương sao? Cô tìm lí do từ chối: “Em có hẹn rồi”.

Cô Ôn nghĩ ngợi, nói: “Vậy thì hẹn hò ở hội trường luôn đi”.

Cô Ôn đã nói tới nước này, Thắm Hi khó mà từ chối, đành gật đầu đồng ý. Cô Ôn rời khỏi đó, Thắm Hi nhận được điện thoại của Hà Chi Châu.

“Đang làm gì đây?”.

“Ăn kem, vị nhỏ”, Thẩm Hi thành thật trả lời.

Hà Chi Châu cười, chuyện vặt vãnh thế này mà cũng cảm thấy vui. Yêu đương có phải đều như thế này không, chỉ cần nửa ngày không gặp hoặc không gọi điện, giây phút điện thoại được kết nối tâm trạng cũng thoải mái theo.

Thẩm Hi cũng bật cười, sau đó còn vờ hào phóng: “Anh muốn tới chỗ em à, em mời anh ăn”.

“Được”. Hà Chi Châu xem giờ, bây giờ đi tìm cô ấy vừa hay có thể cùng ăn cơm tối. Anh cúp máy, cởi bỏ chiếc áo khoác trắng, đi xe đạp sang thẳng Học viện Sư phạm.

Thẩm Hi là một cô gái biết giữ lời hứa, đã nói mời Hà Chi Châu ăn kem nên Hà Chi Châu tối cô liền dẫn anh tới cửa hàng bán kem của trường. Cô mua cho mình cái rẻ nhất, lại chọn cho anh cái đắt nhất. Anh không thích ăn kem, nhưng cũng không từ chối. Lúc Thẩm Hi rút ví trả tiền anh vô tình nhìn thấy ví cô rỗng tới mức thảm thương. Anh thà lén giấu trong lòng, kết hợp với biểu hiện gằn đáy của Thẩm Hi, anh cơ bản có thể đoán được tình hình nghèo túng của cô.

Bữa cơm tối, anh dẫn Thẩm Hi ra quán ăn.

Lúc trưa, Thẩm Hi và Đậu Đậu ăn ở căng tin, hai người chỉ gọi hai món, còn là cải thảo xào chua cay và cải thìa xào. Vì thế trong bữa cơm tối, khi đối mặt với bốn món thức ăn và một món canh thế này, cô hạnh phúc tới mức không thốt lên lời.

Hai người ăn không hết đồ, Thẩm Hi định gói mang về.

Hà Chi Châu tựa lưng vào ghế gỗ trong quán ăn, rút vài tờ giấy ăn lau tay. Anh không cảm thấy việc gói mang về có vấn đề gì, chỉ

là khi nghe thấy Thẩm Hi nói hai tiếng “gói về”, trong lòng anh mặc dù thấy cô đáng đời nhưng vẫn thấy thương. Anh hỏi thẳng: “Tiền sinh hoạt kì này của em còn bao nhiêu?”.

Thẩm Hi ngắc đầu, không ngờ anh lại hỏi một câu nhạy cảm như thế. Cô do dự một chút, giơ hai ngón tay ra, một lúc sau lại gấp lại một ngón: “Có lẽ là chừng này”.

Hà Chi Châu đã hiểu, anh có ý nói: “Vậy không đủ tiêu rồi, em định thế nào?”.

Thẩm Hi liếc nhìn Hà Chi Châu, quả nhiên là gã bạn trai keo kiệt. Không ngờ anh lại hỏi cô định thế nào, lẽ nào không phải là cầm tiền đập thẳng vào cô hay sao! Đôi mắt đen láy của Thẩm Hi đảo đảo, tủi thân nói: “Em đi bán thận”.

Cánh tay Hà Chi Châu rời khỏi bàn, tay trái chống đầu, tiếp tục hỏi với giọng thờ ơ: “Khi nào đi, cần anh đi cùng không?”.

Cuộc đời thật xót xa, Thẩm Hi cúi đầu, không muốn nói gì nữa.

Hà Chi Châu: “Sao thế?”.

Cô ngắc đầu lên: “Hà Chi Châu, anh có tình chế giễu em”.

Anh ngược mắt, đoán là cô sắp giận rồi. Anh đổi giọng, chuyển chủ đề: “Hết tiền sao không nói với anh?”.

Thẩm Hi cúi đầu, đáp án quá tàn nhẫn, cô thực sự không có cách nào nói ra. Quả nhiên phụ nữ đa phần đều thích tự dói mình dói người. Hà Chi Châu đành tự đoán nguyên nhân: “Em nghĩ anh cũng hết tiền?”.

Thẩm Hi lắc đầu, không ngắc lên cũng không nói gì.

Hà Chi Châu tiếp tục đoán: “Ngại hỏi?”.

Thẩm Hi tiếp tục lắc đầu.

Hà Chi Châu ngập ngừng, nói ra khả năng cuối cùng: “Nghĩ là anh sẽ không cho em mượn?”.

Thẩm Hi không phản ứng gì. Mặc dù vẫn không ngẩng đầu lên, không nói gì, nhưng cũng không lắc đầu.

Quả nhiên là thế! Hà Chi Châu hít sâu một hơi, hận là không thể đập bàn đứng lên, anh quay người nói với chủ quán: “Tính tiền!”.

Chủ quán mỉm cười đi tới: “Tổng cộng hai trăm chín mươi lăm tệ”.

Anh mặt mày lạnh tanh rút ba trăm tệ ra trả, không đợi chủ quán trả lại tiền thừa đã kéo Thẩm Hi đi ra ngoài. Bên ngoài không có điều hòa, sức nóng còn lại của ánh nắng cuối ngày vẫn còn hùng hực, cơn giận ban nãy Hà Chi Châu kìm xuống giờ đã bốc lên. Không có gã đàn ông nào muốn bạn gái nghi ngờ mình thế này, Hà Chi Châu lại càng như thế. Tự dưng anh bị biến thành bạn trai keo kiệt, lẽ nào trong lòng Thẩm Hi anh là loại vật cỏ chày ra nước như vậy sao?

Phụ nữ oan ức có thể khóc, đàn ông oan ức chỉ có thể nổi khùng! Hà Chi Châu lạnh lùng nhìn Thẩm Hi: “Nói cho anh biết, tại sao?”.

Thẩm Hi hậm hực đi hai bước: “Anh tự nói đó...”.

Hà Chi Châu nghĩ ngợi một hồi, đại khái là cũng nhớ ra câu nào đã khiến Thẩm Hi hiểu nhầm. Anh giơ tay vỗ đầu Thẩm Hi một cái, giọng điệu bất mãn vô cùng: “Thẩm Hi, anh thực sự muốn đánh em một trận”.

Thẩm Hi cúi đầu bước đi, cảm xúc đang ở điểm giới hạn của sự bùng phát. Từ lúc bị chẹn giấu cho tới bị chắt vắn, bây giờ lại bị đánh, mắt cô đỏ hoe, hai giọt nước mắt đã rơi xuống. Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng này của mình, bước đi thật nhanh, cô muốn về kí túc.

Hà Chi Châu đi sau, kéo cô lại, cô không đi được nữa. Anh nghiêng đầu, cảm nhận được sự khác lạ của cô nên ôm cô vào lòng. Cô vùi đầu trong lòng anh, khóc không thành tiếng. Cô biết mình không đúng, tiêu tiền bừa bãi, không hiểu chuyện, đầu óc kém cỏi, ngoài nhảy múa ra thì không có ưu điểm gì, nhưng cô cũng không thể bị chẹn giấu như thế được.

Hà Chi Châu cúi đầu, Thẩm Hi nép trong lòng anh không nhúc nhích. Cô đang khóc, nước mắt thấm ướt ngực áo anh. Anh còn có thể nói được gì chứ, chỉ tự trách mình. Anh đưa tay giữ đầu cô, hỏi: “Ban nãy anh khiến em ghét lắm phải không?”.

Thẩm Hi ở trong lòng anh rung rung nước mắt, gạt đầu, thú nhận là đã bị anh chọc giận.

Người đi đường qua qua lại lại, hai người đứng ở chỗ ven đường không bắt mắt, nhưng cảnh này cũng khiến người ta dừng lại nhìn ngó. Thẩm Hi không khóc thành tiếng nên người qua đường nghĩ cô đang nũng nịu.

Hà Chi Châu là người có tâm lí khá vững vàng, đặc biệt là trải qua chuyện hiểu nhầm vừa rồi. Anh cúi đầu nói với Thẩm Hi: “Hi Hi, ban nãy anh giận, nhưng không nên nổi cáu với em, anh xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh không?”.

Thẩm Hi dụi dụi vào người anh, nước mắt đã ngừng rơi, nhưng cô ngại ngần không dám ngẩng lên. Anh nói tiếp: “Là bạn trai, anh hi vọng bạn gái mình khi gặp khó khăn sẽ nhớ tới mình ngay, chuyện

nhỏ cũng được, chuyện to cũng thôi. Anh là bạn trai của em, là người quan trọng nhất ngoài bố mẹ em. Em có việc gì lại không thể tìm anh sao, huống hồ chỉ là chuyện tiền nong”.

Thẩm Hi biết mình sai, nên nói: “Vâng...”.

Hà Chi Châu xoa đầu cô, giọng cũng nhẹ nhàng hơn: “Còn một điều nữa chắc em không biết, anh rất muốn đưa tiền trong thẻ cho em tiêu, nhưng em lại không muốn, em nói xem anh có nên tức giận không?”.

Thẩm Hi im lặng, nhay bèn suy nghĩ tính chân thực trong lời nói của anh, một lúc sau, cô khẽ nói: “Em xin lỗi”.

“Không có gì”, Hà Chi Châu nói. Thẩm Hi nép vào lồng ngực anh như thế này, anh chỉ cảm thấy giống như có một chú mèo con mềm mại đang trốn trong lòng mình, chú mèo rất ngoan rất hiền, chỉ là có chút tinh nghịch. Anh vỗ vai cô: “Vì thế làm hòa nhé, được không?”.

“Vâng”. Thẩm Hi từ từ đưa tay ra vẽ một trái tim lên lưng Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu mặc áo sơ mi nhạt màu, chất vải mỏng, nên anh có thể cảm nhận rõ ràng hình trái tim Thẩm Hi vừa vẽ, và cả hơi ấm từ đầu ngón tay cô.

Sau cơn mưa trời lại sáng, Hà Chi Châu dẫn Thẩm Hi tới chỗ máy rút tiền, anh hỏi cô cần bao nhiêu. Thẩm Hi ngại không nói nên viết số lên lưng anh. Anh mím môi, bắt đầu gõ mật khẩu.

Thẩm Hi tự giác quay người đi. Anh liếc mắt nhìn cô, đọc luôn mật khẩu: “963459, nhớ nổi không?”.

Thẩm Hi quay lại đánh anh, anh cười ý!

Hà Chi Châu rút gắ p đôi sớ tiề n đưa cho Thẩm Hi, kèm theo một câu: “Không đủ thì bảo”.

Thẩm Hi cũng tự kiểm điểm bản thân: “Chắ c chắ n là đủ, sau này em không tiêu tiề n bừa bãi nữa”. Nói ra thì cô không dám nói chuyện tiề n với anh, nguyên nhân lớn hơn là không muố n anh biế t thói quen tiêu tiề n rấ t tệ của cô.

Hà Chi Châu dắ t tay cô: “Em không câ n nói vậy với anh, bắ t kể thế nào tiêu tiề n bừa bãi cũng là sự tái phân phớ i tài nguyên xã hội, không phải việc xấ u xa gì”.

Không ngờ Hà Chi Châu cũng biế t an ủi người khác. Thẩm Hi cuối cùng cũng trút bỏ được gánh nặng trong lòng, cô không những giải quyế t được nguy cơ tài chính, mà còn nghe được nhiề u lời ngọt ngào từ bạn trai như vậy. Tâm trạng cô nhanh chóng vui lên, tươi cười dẫn Hà Chi Châu tới hội trường của buổi biểu diễn văn nghệ mừng ngày thành lập trường.

Nế u nói “Cúp Thanh niên” trường S đề u do nam sinh làm chủ sân khấ u, thì hội diễn mừng ngày thành lập trường của Học viện Sư phạm nữ sinh lại là chủ đạo, hơn nữa, khoa Múa và khoa Âm nhạc chiế m tỉ lệ rấ t lớn.

Đám con trai trường S nhiệt tình ủng hộ, Hầ u Tử và Tráng Hán cũng nằ m trong sớ đó.

Thẩm Hi bị cô Ôn gọi tới giúp việc, nhưng buổi biểu diễn mừng ngày thành lập trường đề u có nhân viên chuyên môn phụ trách, tấ t cả đề u được sắ p xế p ổn thỏa, cô tới đây thì có thể làm được gì chứ? Cho đế n khi cô Ôn dẫn cô tới gặp một người, cô có chậm hiểu đế n mấ y cũng hiểu được dụng ý của cô Ôn.

Người này tóc hoa râm, trên sống mũi là cặp kính gọng đen, cười híp mắt nhìn cô: “Thảm Hi, tôi đã xem video bài nhảy của em trên mạng, em rất xuất sắc”.

Không ngờ lại được đạo diễn lớn khen ngợi, Thảm Hi nói: “Cảm ơn chú”.

Cô Ôn đứng bên cười nói: “Tôi nay vốn có tiết mục của Thảm Hi, nhưng do trước đó sức khỏe em ấy không ổn nên đành phải đổi”.

“Đáng tiếc quá”.

Thảm Hi liếc nhìn cô Ôn, cô Ôn vỗ vai cô: “Được rồi, em đi làm việc đi”.

Thảm Hi vội lên tới bên Hà Chi Châu, ngờ ỉ xuống bên trái anh. Bên phải anh là Tráng Hán và Hà ừ Tử, bọn họ châu đầu lại hỏi: “Hi Hi, người kia không phải đạo diễn Vương sao?”.

Thảm Hi đáp: “Đúng rồi, ông ấy tới trường để tìm nữ chính”.

“Wow”, Tráng Hán kích động: “Đúng lúc anh đang có hứng với sự nghiệp diễn xuất, không biết ông ấy có thiếu nam chính không nhỉ?”.

Hà ừ Tử đã kích Tráng Hán: “Vậy phải xem quay phim gì, phim tình yêu nông thôn chắc là được”.

Tráng Hán không muốn nói thêm, nhếch mép vẻ cao quý lạnh lùng: “Cậu đang nói chuyện đùa gì thế, tôi nghe không hiểu!”.

Thảm Hi chăm chú xem hết bài múa tập thể *Thái bình lạc* của Hạ Duy Diệp và bài múa đơn *Đạp dao nương* của Trần Hàn, Hạ Duy Diệp rất xinh nhưng đứng múa tập thể lại không hề bắt mắt;

Trần Hàn không xinh bằng Hạ Duy Diệp nhưng vì múa đơn nên hiệu quả tốt.

Giữa chừng cô giải thích về động tác múa của họ cho Hà Chi Châu nghe. Anh vốn không có hứng thú với múa, nhưng cô vừa lên tiếng anh liền nghiêng đầu sang, đợi cô nói xong, anh gật đầu, nói: “Đúng thế”.

Trần Hàn nhảy rất đẹp, không bói được lỗi nào, nỗ lực tất nhiên sẽ có thu hoạch. Từ trước tới nay, trong mỗi bài múa Trần Hàn đều mắc lỗi. Nhưng ở bài múa này cô ta không những khắc phục được khuyết điểm mà còn phát huy rất tốt kỹ thuật múa của mình.

Bài múa kết thúc, Thẩm Hi vỗ tay nhiệt liệt, sau đó quay sang hỏi Hà Chi Châu: “Có phải tuyệt lắm không?”.

Hà Chi Châu gật đầu: “Cũng được”.

Thẩm Hi không hài lòng: “Rõ ràng là rất tốt, Trần Hàn có thể nhảy tới trình độ của em rồi”.

Hà Chi Châu khẽ cười, đối đáp án: “Vậy à, thế thì tuyệt lắm”.

Hội diễn văn nghệ kết thúc, trong phòng tập múa, Thẩm Hi nhảy bài *Múa lụa đỏ* mà cô đã tập ba tháng, cô không thay quần áo diễn, trong tay chỉ có đạo cụ, một dải lụa đỏ dài, khán giả cũng chỉ có một mình Hà Chi Châu. Hà Chi Châu ngồi ở hàng ghế đầu, dải lụa đỏ chuyển động linh hoạt trong tay Thẩm Hi, Thẩm Hi lúc nhảy lên, lúc xoay tròn, lúc khom lưng, dải lụa đỏ trong tay cũng như có sinh mệnh, nhảy múa theo cô.

Anh lặng lẽ quan sát, trái tim cũng chìm đắm từ lúc nào không hay.

Sau hội diễn kỉ niệm ngày thành lập trường, kì thi cuối kì lại tới. Ví tiệ̀n dày lên nên Thẩm Hi cũng có động lực ôn tập hơn, ngày nào cô cũng cảm thậ́y mình tràn đậ̀y năng lượng như được uộ́ng Tam Lặc Tương⁽²⁶⁾ vậy.

Chuyên ngành Múa có hai đợt thi, một là kiểm tra kĩ năng múa cơ bản, một là thi việ́t truyệ̀n thộ́ng. Kiểm tra kĩ năng cơ bản: đại ý là múa ba lê cơ bản, kiểm tra khả năng múa cổ điển Trung Quộ́c, biểu diễn ngẫu hứng..., chuyện này độ́i với Thẩm Hi không khó, cũng không cận đặc biệt tập luyện để chuẩn bị.

Nhưng thi việ́t thì phiệ̀n lặ́m, nào là *Tiệ̀ng Anh đại học*, *Khái luận nghệ thuật*, *Lịch sử múa nước ngoài và thưởng thức tác phẩm*, cô nhìn thậ́y sách là đau đậ̀u, hơn nữa thi việ́t đệ̀u được tiệ̀n hành cuốịi cùng. Nhà trường đã thông báo, phải nghiêm túc thực thi. Học kì trước, có một sộ́ môn còn áp dụng hình thức thi đệ̀ mở, bây giờ nhà trường phải đẩy mạnh chậ́t lượng dạy học nên nhậ́t loạt không cho thi đệ̀ mở nữa.

Không thi đệ̀ mở thì sao làm được chứ, đệ̀ mở còn không chặ́c đã tìm được đáp án. Phòng 636 chỉ có Trậ̀n Hàn là bình tĩnh một chút, ba người còn lại đệ̀u đã chuẩn bị phao.

Đám Hà Chi Châu thi muộn hơn hai ngày, phòng 921 cũng bước vào trạng thái nhộ́n nháo hoảng loạn. Có đệ̀u, so với các phòng khác, phòng 921 chị́ ít còn có hai vị đại thậ̀n trậ̀n giữ, có thể ổn định lòng quân.

Một phòng có tới hai học bá thật sự khiệ̀n người khác “gato”. Tráng Hán đang đi trên đường còn có người lớp khác săn lại nhiệt

tình chào hỏi: “Thân Thân, cậu có thể lấy được trọng điểm ôn tập của Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường không?”.

Tráng Hán lắc đầu, đáp thẳng: “Không thể”.

“Tại sao chứ, mọi người đều là bạn tốt thế cơ mà”.

Tráng Hán vỗ vai anh bạn kia: “Từ bao giờ cậu nghe nói học bá có trọng điểm ôn tập vậy, cậu nghĩ họ cần ôn tập trọng điểm sao?”.

Sinh viên A: “...”.

Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường quả thực không ôn tập theo trọng điểm. Bài ghi chép duy nhất trong học kỳ này của Hà Chi Châu chính là bài Thẩm Hi đi học hộ anh chép lại. Còn Lâm Dục Đường đi học đều ghi chú trong sách nên chẳng có cách nào sắp xếp lại, hơn nữa ghi chép của học bá chỉ có họ mới hiểu, đâu có ghi chép sinh động nông cạn như học tra.

Lợi thế hơn người duy nhất của Hân Tử và Tráng Hán chính là hỏi bài tiện hơn, nhưng điều này lại hoàn toàn vô dụng với cả hai. Có điều, vì muốn năm sau thuận lợi tốt nghiệp, họ đã bắt đầu chơi trò nước đến chân mới nhảy.

Kì thi kết thúc là tới kì nghỉ hè dài hơn hai tháng.

Thẩm Hi ngồi làm phao ở thư viện, Hà Chi Châu ngồi đối diện đọc sách. Anh lật được vài trang lại ngẩng đầu lên, Thẩm Hi vẫn đang hí hoáy chép. Anh thực sự chưa thấy Thẩm Hi chăm thế này bao giờ, vừa chép vừa xòe ngón tay tính toán gì đó, giống như học sinh mẫu giáo làm bài tập vậy.

Anh ném một cục giầy sang, quấy rối cô.

Cục giấ y ném trúng mũi, Thảm Hi bực bội trừng mắ t lên. Hà Chi Châu khoanh tay trước ngực, ra hiệu cho cô xem cục giấ y. Thảm Hi nhậ t cục giấ y lên mở ra xem, bên trong là một hàng chữ viế t rấ t đẹ p: “Thi xong về` nhà luôn à?”.

Haizz... Có vẻ là một vấ n đề` lớn. Cô ngắ ng đầ u nhìn anh, anh lại câ m sách lên đọ c, làm bộ mắ nh giấ y không hề` liên quan tới mình. Cứ giả vờ đi, cứ giả vờ đi, ra sức mà giả vờ đi, cô bò lên bàn viế t câu trả lời, sau đó ném trả lại anh. Cô vô`n địn h bắ t chươ c ném trúng mũi anh để báo thù nhưng ngay cả mặt anh cô cũng không ném trúng.

Hà Chi Châu nhậ t mắ nh giấ y lên, chậm rãi mở ra, câu trả lời của Thảm Hi là: “Đương nhiên rồi i, em có nơi nào khác để đi đầ u, không về` nhà thì có thể đi đầ u đượ c”.

Anh đặ t mắ nh giấ y xuô`ng, không trả lời.

Bị bơ rồi i! Thảm Hi không ngừng liế c Hà Chi Châu, mau trả lời đi, mau trả lời đi!

Hà Chi Châu lại không trả lời, anh đứ ng dậ y đi vào nhà vệ sinh, bộ dạng vô cùng thắ n nhiên. Thảm Hi ngồ i trong thư viện kiể m tra lại nội dung phao, trong lòng nghiê m túc suy nghĩ chuyệ n chia li mùa hè, bắ t đầ u cảm thấ y buồ`n.

Còn chưa yêu đương nô`ng nghiệ t đã phải chia xa, thật là khiế`n người ta thươ ng cảm.

Trong thư viện có má y bán nước lạnh tự độn g. Hà Chi Châu từ nhà vệ sinh rửa tay đi ra, nhân tiệ n mua một chai nước suô`i, một chai vitamin C Thảm Hi hay uô`ng.

Trướ c khi đư a cho cô, anh đã mở nắ p sẵn.

Thẩm Hi đang khát, kể quả khi nhìn thấy chai vitamin C đã bị mở nắp, cô thấy có vấn đề, chu môi nói: “Chai nước này bị người khác uống rồi”.

Hà Chi Châu bóp trán: “Anh uống”.

“Được rồi”. Thẩm Hi không chê nữa, uống ừng ực.

Hà Chi Châu đi tới bên cô, cầm đám phao của cô lên, nhắc nhở: “Nếu đã biết sẽ thi vào những nội dung này, học thuộc là được mà?”.

Cái gì? Học thuộc? Nói gì thế? Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu với vẻ khó hiểu, hùng hồn nói: “Nếu em có thể nhớ được còn cần chép phao để làm gì?”.

Khoe môi Hà Chi Châu giật giật, anh dựa vào ghế suy nghĩ, từ lúc quen Thẩm Hi anh đã đặt chân lên con đường lo lắng. Trước khi chưa đổi lại cơ thể, anh lo nếu không đổi lại được thì sao, lo Thẩm Hi liệu có làm bừa không, còn lo “chu kì” có đều đặn không; sau khi đổi trở lại, anh lo nghĩ về những cảm xúc của Thẩm Hi, lo cô không đủ tiền sinh hoạt, còn lo cô bị tóm vì gian lận trong kì thi.

Thẩm Hi kể thúc kì thi kĩ năng cơ bản, chỉ còn lại thi viết. Ngày mai bắt đầu, thi liên hai ngày, thi xong nghỉ hè luôn. Từ thư viện bước ra, Hà Chi Châu đưa Thẩm Hi về kí túc.

Lúc Thẩm Hi chuẩn bị đi lên, anh kéo cô lại. Dưới kí túc xá nữ, có rất nhiều đôi như vậy, cho dù có ôm nhau cũng chẳng ai chú ý.

“Thi xong về nhà luôn thật à?”, Hà Chi Châu hỏi lại.

Trong mắt Thẩm Hi lấp lánh ý cười, cô biết anh sẽ hỏi lại mà. Quả nhiên là thế! Cô cố ý nói: “Đương nhiên rồi, nếu không thì đi đâu được, ở thành phố S em cũng chẳng có người quen”.

Anh lạnh lùng hỏi lại: “Anh không phải người quen?”.

Hà Chi Châu là người thành phố S thật, hơn nữa cũng là người quen của cô. Cô ôm eo anh, giọng nũng nịu: “Nhưng em không thể về nhà anh được”.

Hà Chi Châu vuốt tóc cô, nhân tiện chạm tay vào mặt cô, nói ra trọng điểm: “Thế này đi, em ở lại hai ngày, anh thi xong sẽ đưa em về”.

“Thật không?”. Thẩm Hi chớp mắt, thân sắc mừng rỡ. Trước đây cô đều về nhà với Đường Đường, nhưng hè này giữa tháng Tám Đường Đường mới về, nếu người nhà không tới đón thì chắc chắn cô phải về nhà một mình.

Hà Chi Châu gật đầu: “Anh đã lừa em bao giờ chưa?”.

Tốt quá! Thẩm Hi ngửa đầu hôn nhẹ lên má Hà Chi Châu, vui vẻ chạy về phòng.

Hà Chi Châu sờ lên chỗ cô hôn, khóe miệng cong lên, đạp xe về trường S.

Trưa hôm sau, Thẩm Hi thi xong môn đầu tiên, đi ăn cơm trưa với phòng 921. Lâm Dục Đường hỏi cô thi thế nào, cô móc hết phao trong túi đưa cho anh xem: “Thi xong rồi, em không nỡ vứt đi, phòng lần sau thi lại còn dùng đến”.

“Thi chán đến thế sao?”. Lâm Dục Đường nhìn cô.

“Đùa đấy”. Thẩm Hi vỗ lưng Lâm Dục Đường, cô cố ý trêu Đường Đường thôi.

Lâm Dục Đường thuận tay vỗ đầu cô: “Linh tinh”.

Hà Chi Châu không nhìn nổi nữa, anh gắp thức ăn vào bát Thẩm Hi: “Ăn cơm!”.

Thẩm Hi ngoan ngoãn ăn cơm. Nói thật, môn thi sáng nay cô tự cảm thấy mình làm khá tốt, người khác đi thi dựa vào thực lực và nhãn lực, cô cơ bản đều dựa vào sức tưởng tượng, luôn xóa xóa viết viết, lại thêm linh cảm do phao mang tới, nên có thể phát huy hơn mức bình thường.

Nhưng Hà ừ Tử và Tráng Hán rất thảm, hai ngày nữa bọn họ cũng thi cuối kì. Trường S nghiêm khắc hơn Học viện Sư phạm nhiều, không đạt yêu cầu là phải học lại, không có chuyện thương lượng gì hết. Buổi trưa, Tráng Hán ăn cơm cũng thấy khó nuốt, hần lo lắng hỏi Hà Chi Châu: “Lão đại, cậu nói xem liệu tôi có trở thành đàn em của cậu không?”.

Hà Chi Châu: “Có khả năng”.

Thẩm Hi làm bộ dễ thương nhìn Tráng Hán, bèn thêm một dao: “Không chừng anh có thể tốt nghiệp cùng em đây”.

Chết tiệt! Hần hơn cô hai khóa đây! Hần nhìn Thẩm Hi, đang định mắng mỏ thì thấy trong ánh mắt cậu xin tha thứ của cô có hình bóng của “lão đại cũ”, nhất thời không trách được câu nào. Hần ngẫm nghĩ, cảm thấy chuyện đó cũng không tồi, cười “hê hê”: “Nghĩ tới việc mình còn có thể học thêm vài năm, liền cảm thấy mình thật dễ thương quá đi! Hi Hi, hay là chúng ta cùng nhau tốt nghiệp nhé”.

Thẩm Hi thấy khó xử, cô nói: “Không được, nếu em tốt nghiệp rồi anh vẫn chưa tốt nghiệp thì sao?”.

Tráng Hán: “...”.

Hà Tử cười sảng sặc, Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường đều nhếch mép lên.

Tráng Hán ngửa mặt lên, hấn hận!

Trong phòng 636, mọi người đều đang thu dọn hành lý, ngoại trừ Trần Hàn và Thẩm Hi. Nhà Trần Hàn cách thành phố S xa nhất, Hạ Duy Diệp hỏi: “Cậu không về nhà à?”.

Trần Hàn lắc đầu: “Không, về nhà cũng chán. Tôi tìm được một việc làm thêm hè, đi dạy ở một trung tâm dạy múa, năm mươi tệ một tiết, một ngày có thể dạy hai, ba tiết”.

Thẩm Hi giây trước vừa nằm xuống giường, giây sau đã chồm người lên hỏi: “Wow, tôi có thể đi cùng không?”.

Trần Hàn nhìn Thẩm Hi đang ngủ trưa đột nhiên choàng tỉnh liền thờ ơ đáp: “Nhà cậu có thiếu tiền đâu”.

Thẩm Hi sờ mũi, không phải vấn đề tiền nong mà. Cô muốn ở lại thành phố S làm thêm hè, chẳng qua là muốn ở bên Hà Chi Châu, đương nhiên có thể kiếm được tiền thì càng tốt. Cô dùng điện thoại tính tiền, một ngày tính là một trăm tệ, hai tháng hè là sáu nghìn tệ, sáu nghìn nhân dân tệ đấy! Cô chưa bao giờ kiếm được nhiều tiền như vậy, hơn nữa kiếm được tiền không những có thể trả nợ, mà còn có thể mua quà cho bố mẹ, Đường Đường và Hà Chi Châu.

Thẩm Hi thực sự muốn đi, cô bò dậy: “Trần Hàn, tôi cũng muốn đi, cậu hỏi hộ tôi được không?”.

Trần Hàn sẽ không thẳng thừng từ chối Thẩm Hi, cô ta thu dọn đồ xong mới quay lại: “Thế này đi, tôi hỏi hộ cậu trước, được hay không lại là chuyện khác”.

Thẩm Hi gật đầu lia lịa: “Cảm ơn, cảm ơn cậu nhiều”.

Hôm sau thi môn cuối cùng là *Lịch sử mùa nước ngoài*, Thẩm Hi sợ nhất là lịch sử với truyền thuyết gì đó, vì thế phao lần này cũng làm rất to, chữ chỉ chít tờ A4. Mọi người cơ bản đều mang phao, giám thị cũng mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không bị lãnh đạo đi thanh tra nhìn thấy là được.

Kết quả, thi được nửa thời gian, lãnh đạo tới thật, mọi người đều vội vàng cất phao đi, Thẩm Hi cũng cất nhưng phao của cô to quá không thể cất nhanh như những bạn khác, lập tức bị lãnh đạo nhìn thấy.

Lãnh đạo ở bên ngoài phòng thi đang định đi vào bắt thì bị người đã đứng sau kéo lại: “Lớp trưởng, nương tay đi mà, em kia... là con gái tôi, Thẩm Hi”.

Lãnh đạo quay người, cười ha ha: “Cha nào con nấy”.

Thẩm Kiến Quốc cười: “Đúng đúng đúng...”.

Thẩm Hi đề phao bên dưới đề thi, lén nhìn ra ngoài cửa, ngoài lãnh đạo trường ra còn thấy Thẩm Kiến Quốc, vị lãnh đạo này mới được điều tới năm nay, nổi tiếng nghiêm khắc. Cô nắm chặt bút, không còn tâm trạng viết tiếp. Còn nữa, tại sao Thẩm Kiến Quốc lại xuất hiện ở đây? Mời phụ huynh quá nhanh rồi đấy...

Thẩm Kiến Quốc không ngờ lại gặp lại lớp trưởng cũ của mình ở trường của con gái, sau khi hai người hàn huyên chuyện cũ thì lớp trưởng lập tức hỏi phòng thi của Thẩm Hi từ giáo viên hướng dẫn, dẫn ông Thẩm tới thanh tra trường thi. Kết quả là Thẩm Kiến Quốc nhìn thấy con gái mình gian lận, quả nhiên là cha nào con nấy!

Thì xong, Thẩm Hi cùng Thẩm Kiế n Quố c ra khỏi tòa giảng đường, cô hỏi: “Sao bồ ́ lại tới đây?”.

“Bồ ́ không được tới sao?”. Thẩm Kiế n Quố c xách cặp, giọng trách móc: “Nế u không phải bồ ́ gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm của con, bồ ́ cũng không biế t con sắp nghỉ hè, thế ́ nào, cứng cánh rô ́i hả?”.

Thẩm Hi cãi lại: “Rõ ràng là bồ ́ quan tâm con chưa đủ”.

“Chỉ được cái giới cãi”. Thẩm Kiế n Quố c bật cười, đổi giọng: “Tô ́i qua bồ ́ mới về ́ nước, hôm nay đặc biệt tới đây đón con về ́ nhà, còn chưa đủ quan tâm sao”.

Thẩm Hi cúi đầ u bước đi, cô không muố n về ́ nhà mà, nhưng không biế t phải nói với bồ ́ thế ́ nào. Trong khi đó Thẩm Kiế n Quố c không ngừng kể chuyện ở nhà với cô, nào là ông nội cũng đặc biệt tới thăm cô.

Thẩm Hi cũng nhớ ông nội. Ông nội cô không những biế t nhảy Gangnam style, mà trước đây còn là đầ u bếp trong quân đội, nấ u món ăn Hồ ́ Nam ngon tuyệt vời.

Hu hu, khó xử quá đi!

Phòng 636 rấ t náo nhiệt, không chỉ Thẩm Kiế n Quố c tới mà cả bồ ́ Đậu Đậu và mẹ Hạ Duy Diệp cũng có mặt. Phụ huynh ngô ́i nói chuyện tình hình học tập và việc làm sau khi tô t nghiệp của con gái mình, ai cũng vô cùng lo lắ ng.

Thẩm Hi lê ́ mê ́ dọn hành lí, dọn được một nửa thì nói với bồ ́ : “Con không về ́ nữa, con muố n ở lại đây đi làm thêm”.

Thẩm Kiế n Quố c sững người, chau mày nói: “Thẩm Hi, cẩn thận bồ ́ đánh đầ y!”.

Thẩm Hi ngồì phệt mông xuô'ng ghê', cô vẫn rấ't sợ bộ dạng nổi giận của bố', chỉ hơi phản kháng một chút rồi tiế'p tục thu dọn hành lí. Thẩm Kiế'n Quô'c hỏi về Lâm Dục Đường: “Đường Đường đâu, có về' cùng không?”.

Thẩm Hi ịu xịu lắ'c đầu: “Không, anh â'y phải ở đây thực tập”.

Thẩm Kiế'n Quô'c trong lòng cũng hiểu nguyên nhân vì sao Thẩm Hi không muô'n về' nhà.

Trên xe về' nhà, Thẩm Kiế'n Quô'c liên tục nói chuyện với Thẩm Hi, Thẩm Hi không có hứng, cô đang nghĩ xem phải giải thích với Hà Chi Châu như thế' nào về' chuyện đột ngột về' nhà này. Thẩm Kiế'n Quô'c bị bơ mắ'y lầ'n, khí thế' của trụ cột gia đình cuối' cùng cũng bùng lên: “Thẩm Hi, con thử làm bộ với bố' nữa xem!”.

Thẩm Hi vỗ vỗ tay bố' an ủi, quay người nhắ'n tin cho Hà Chi Châu, nội dung rấ't đơn giản: “Bố' em tới đón, em phải về' với bố', tạm biệt Hà Chi Châu...”.

Một tin nhắ'n thật đáng thương, Thẩm Hi nhắ'n tin xong mới quay đầu lại, ánh mắ't nhìn Thẩm Kiế'n Quô'c giồ'ng như nhìn kẻ xấ'u chia rẽ đôi uyên ương. Thẩm Kiế'n Quô'c hừ hai tiế'ng: “Cái váy lầ'n trước con gửi cho mẹ con xem, mẹ con không chịu mua cho con, bố' mua ở nước ngoài về' cho con rồi”.

Cái gì? Đôi mắ't Thẩm Hi chợt bùng sáng: “Bố', bố' lái xe nhanh lên”.

“Làm gì...”.

Thẩm Hi: “Về' nhà thử váy”.

Hà Chi Châu bị bỏ rơi vì một chiế'c váy, anh nhận được tin nhắ'n của Thẩm Hi khi đang ở thư viện, anh ngồì ở chỗ gầ'n cửa sổ, mây

đen giăng kín trên đầu, tình yêu sinh viên gì đó khiến người ta thấy phiền phức nhất, chẳng có chút tự do nào cả. Anh trả lời tin nhắn: “Em về nhà với bố trước đi, gặp lại sau”.

04

Thẩm Hi nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu, rất đơn giản, rất bình thường, vốn không có nội dung đặc biệt gì, nhưng trí tưởng tượng phong phú của phụ nữ vẫn cố nặn ra sự quặn quýt trong câu trả lời đó. Bên ngoài mưa lâm thâm, cô cảm thấy mình và Hà Chi Châu thật là một đôi uyên ương đáng thương. Để thể hiện nỗi buồn và sự bất lực của mình, cô nhắn lại cho anh thế này: “Nghĩ mới thấy chúng ta thực là một đôi uyên ương khôn khổ... Hà đại ca, có đúng không?”.

Lúc Hà Chi Châu ở thư viện đọc được tin nhắn này, anh đang duyệt Thái Dương đang giặt giũ của mình, trả lời ngắn gọn: “Ở nhà ngoan đấy”.

Thành phố S có một cửa hàng vịt quay ngon nổi tiếng, trước khi lên đường cao tốc, Thẩm Kiến Quốc còn có lượt nửa vòng, lái xe tới cửa hàng vịt quay này. Ông dừng xe, sai Thẩm Hi: “Xuống mua một con về”.

Thẩm Hi để điện thoại trên xe, trước khi xuống cô còn xòe tay với Thẩm Kiến Quốc, ông đưa luôn ví cho cô, bộ dạng đầy chê bai: “Không biết đến bao giờ con mới có thể hiểu kính bố đây”.

“Đừng vội, đợi con tốt nghiệp đã”. Thẩm Hi xoa đầu bố, lấy ô trong túi, cầm ví xuống xe.

Thẩm Kiến Quốc lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên chiếc điện thoại Thẩm Hi để trên xe, ông liếc con gái đang ở bên ngoài, nhanh

chóng cả m điện thoại lên xem, màn hình điện thoại dừng ở một khung trò chuyện.

Cuộc đố i thoại giữa Thẩm Hi và “Tại Hà Chi Châu” rõ ngắ n nhưng Thẩm Kiế n Quố c đọc xong huyế t áp liề n tăng cao, ông để điện thoại vào vị trí cũ, hít sâu một hơi, thật là một “đôi uyên ương” khô n khô mà. Ông bình tĩnh lại, suy nghĩ kĩ càng: Con gái có người yêu rô i, đố i tượng không phải Đường Đường, ông cứ đề phòng này nọ không ngờ lại để sót cái tên “Tại Hà Chi Châu” hăm dở đó.

Buổi trưa, Hà Chi Châu ăn cơm ở căng tin cùng Hầ u Tử và Tráng Hán, buổi thi *Power electronics* sáng mai tạm thời lùi xuố ng hai giờ chiề u. Hầ u Tử và Tráng Hán kêu than không ngót, bọn họ không thấ y Thẩm Hi đâu bèn hỏi: “Hi Hi đâu?”.

Hà Chi Châu bình thản nói: “Về thành phố H với bố cô á y rô i, bây giờ có lẽ đã tới đường cao tốc trên cao”.

Hầ u Tử quan tâm hỏi: “Hả, vậy hai người chẳng phải sẽ chia xa hai tháng sao?”.

Hà Chi Châu không đáp.

Tráng Hán còn thành thật bô i thêm một câu: “Lão đại, có rấ t nhiề u đôi chia tay trong kì nghỉ hè đầ y, hồ i lớp mười hai tôi có một mô i tình đẹp lắ m, chưa vào đại học đã chia tay rô i, nhà tôi và nhà cô á y chỉ cách nhau hơn một tiế ng đi xe”.

Hà Chi Châu ăn cũng được kha khá rô i, anh buông đũa đứng dậy: “Các cậu cứ ăn từ từ, tôi đi trước đây”.

Hầ u Tử không vui lờm Tráng Hán: “Không nói mấ y lời cụt hứ ng như vậy thì chề t à!”.

Tráng Hán không hiểu: “Tôi... tôi móc cả huyệ[́]t lệ sử của mình ra để lão đại lâ[́]y đó làm gương lẽ nào lại sai”.

Hầ[̀]u Tử: “...”.

Từ thành phồ[́] S tới thành phồ[́] H đi nhanh cũng mấ[́]t hơn một tiê[́]ng, giữa chừng còn đi vòng để mua vịt quay, về[̀] tới nhà cũng đã hơn mười hai giờ trưa. Hai bồ[́] con đề[̀]u chưa ăn cơm, the[́] là ngô[̀]i trên xe cùng xé đùi vịt ăn.

Lúc Ngô Linh câ[̀]m được con vịt thì đã là vịt không chân, bà vừa tức vừa buồ[̀]n cười, cô[́]c trán con gái: “Chuyện này là sao?”.

Thẩm Hi chỉ bồ[́]: “Bồ[́] ăn trước”.

Ông nội đang bận rộn trong bệ[́]p, trong bệ[́]p ngoài ông nội còn có Tiểu Nguyệt đang không cho ông giúp: “Ông, cháu xin ông đấ[́]y, ông ra ngoài đi, cháu biế[́]t món canh này hầ[̀]m the[́] nào mà”.

Ông nội lầ[̀]u bầ[̀]u: “Tiểu Nguyệt à, cháu đừng lừa ông già này nữa, rõ ràng cháu không biế[́]t mà còn nói có, không thật thà chút nào”.

Tiểu Nguyệt đau khô[́] lắ[́]c đầ[̀]u, quay đầ[̀]u reo lên: “A Hi, em về[̀] rô[̀]i à?”.

A Hi? Ông nội quay người, đẩy cặp kính lão trên sô[́]ng mũi, cười tươi như hoa.

Thẩm Hi đứng tựa cửa nhìn ông nội, hỏi Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, vị soái ca này là ai the[́]?”.

Tiểu Nguyệt vừa lâ[́]y đồ[̀] trong lò nướng ra vừa trả lời: “Chị cũng không quen”.

Ông nội tức lắ m, cũng gõ trán Thảm Hi: “Sao, ngay cả ông nội cũng không nhận ra hả?”.

“Nhận ra chứ, nhận ra chứ, Thảm đại lão gia nhà ta đây mà”. Thảm Hi khoác tay ông, dìu ông đi ra khỏi bết p, nói toàn lời dễ nghe. Ông nội hài lòng gật đầu.

Thảm Hi thích nói chuyện với ông nội nhấ t, đi tới phòng khách cô bắt đầu hớn hở tươi cười kể chuyện cuộc sống đại học cho ông nghe. Bô Thảm ngô ì bên nghe, cảm thấ y con gái mình cũng khôn ra rồi, nói một thôi một hồ ì nhưng không hề nhắ c tới cái tên “Tại Hà Chi Châu” kia.

Thảm Hi thực sự không dám kể về Hà Chi Châu với người nhà, cô cố gắ ng kể những chuyện vặt vãnh vui vẻ, chuyện mình muố n vừa học vừa làm và ý định làm thêm dịp hè.

Ông nội rấ t hài lòng: “Được được được, không hồ là con cháu nhà họ Thảm”.

Hình như ông nội đã đồ ñg ý rồi! Thảm Hi mặc kệ ánh mắ t lạnh lùng của bô , cô vui vẻ chuyển tới ngô ì bên ông nội: “Bạn cùng phòng của cháu tìm được một công việc tô t ở thành phố S, dạy bọn trẻ múa, một tiế ng được năm mươi tệ đầ y”.

“Thế à, thế à”, ông nội câ m tay Thảm Hi, đắ c ý nói: “Ở đây ông có việc tô t hơn đầ y”.

Thảm Hi nghi ngờ, có dự cảm không tô t: “Gì ạ?”.

Ông nội cười ha ha: “Đầ m lưng cho ông, một tiế ng một trăm tệ, cháu nói xem việc làm thêm hè này thế nào!”.

Thảm Hi đứng dậy: “Cháu về phòng đã”.

Thẩm Hi lên lầu, Thẩm Kiến Quốc lập tức sán lại gần bờ mình, nghiêm túc nói: “Thẩm Hi có bạn trai rồi, lát nữa ăn cơm bờ giúp con dò hỏi nhé, nhưng đừng nói là con nói cho bờ biết, bờ nhớ chưa?”.

Ông nội “Ồ” một tiếng, cũng ra vẻ nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Cô vừa lên lầu thì nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu: “Về đến nhà chưa?”.

Cô đứng trong góc cầu thang nhắn tin cho anh, khoe miệng cong lên, hi hi hi hi hi hi.

Ở phòng khách, ánh mắt Thẩm Kiến Quốc sắc như dao, thây vậy còn kéo cả bờ mình cùng nhìn: “Nhìn kìa, bờ nhìn kìa”.

Ông nội nghiêng đầu nhìn, khẽ ho một tiếng, Thẩm Hi quay đầu lại, về phòng mà không hiểu có chuyện gì.

Thẩm Hi ở tầng trên ngọt ngào nhắn tin với Hà Chi Châu một lúc thì bị bờ gọi xuống ăn cơm. Đây một bàn thức ăn, có món Ngô Linh làm, có món Tiểu Nguyệt làm, còn có cả món ăn Hồ Nam sở trường của ông nội nữa. Thẩm Hi rất biết nịnh nọt, món ai làm cũng ăn mấy miếng, nói: “Cơm nhà vẫn ngon nhất, đồ ăn ở căng tin làm con gầy đi đây này”.

“Mẹ thây con không gầy đi chút nào”. Ngô Linh nói không chút nể tình, buông đũa hỏi: “Mẹ nghe bờ con nói con còn không muốn về nhà?”.

Thẩm Hi cúi đầu ăn cơm: “Đâu, mẹ đừng nghe bờ nói linh tinh”.

Ngô Linh chịu thua, Thẩm Kiến Quốc nhìn bờ mình, chớp mắt không ngừng. Ông nội nhận được tín hiệu nhưng giả vờ ngây ngô. Thẩm Kiến Quốc lại chớp mắt, cuối cùng ông nội mới chậm

rãi lên tiếng: “A Hi, bố cháu nói với ông là cháu có bạn trai ở trường rồi, có đúng không?”.

Thẩm Kiến Quốc tức hộc máu. Chẳng phải đã bảo là không được nói ai tiết lộ sao?

Bất kể thế nào, Thẩm Hi cũng bị tra hỏi rồi. Thiệu nữ bị quàn chúng tra hỏi cuối cùng quá chạy lên lầu: “Được, được, được. Không cho con yêu chứ gì, con đi chia tay đây! Sau này con thành gái ế thì mọi người đừng có nói con, là giờ này ngày này mọi người ép con đấy!”.

Ăn nói gớm quá, ông nội đuổi theo mấy bước: “Bọn ta đâu có căm cháu, bọn ta chẳng phải đang quan tâm tới cháu sao, với lại cũng có chút tò mò thôi mà!”.

Thẩm Hi quay đầu lại thỏa hiệp: “Thế này đi, buổi tối con nói chuyện qua video với anh ấy, cho phép mọi người tham quan một chút”.

“Được được được”, ông nội và Ngô Linh đều gật đầu, chỉ có Thẩm Kiến Quốc vô cùng khinh khỉnh: Cái thằng hâm dở đó thì có gì mà xem, đẹp trai mấy cũng chỉ là một thằng hâm dở.

Thẩm Hi chuồn về phòng, vui vẻ nằm lên giường, nhắn tin cho Hà Chi Châu: “Đang làm gì đấy?”.

Rất nhanh đã nhận được tin trả lời: “Đang thi”.

Đang thi mà còn trả lời tin nhắn được, bạn trai mình sao lại đỉnh tới vậy! Thẩm Hi lại nhắn một tin nữa, cẩn thận hỏi: “Anh đang thi không sợ bị giám thị nhìn thấy sao?”.

“Bởi vì tôi chính là giám thị, điện thoại của bạn trai em đang ở trong tay tôi”.

Thẩm Hi vội nhấc n lại: “Tạm biệt thầy”.

Ở trường S, giám thị buồn tẻ nhấ t buồn điện thoại của Hà Chi Châu xuống, hét lên với sinh viên bên dưới: “Bình thường không chịu học, bây giờ thì thừa cơ quay cóp, nếu để tôi nhìn thấy lần nữa thì nhận o điểm. Còn cái cậu đang đá ghế kia, cậu đã đá ghế nửa tiếng rồi, bạn ngờ i đang trước không thêm để ý tới cậu, cậu có thể thôi đi không?”.

Tráng Hán hậm hực thu chân lại. Không sai, chính là hấ n đá ghế, hấ n đã đá nửa tiếng nhưng không ngờ cái tên tiểu yêu tinh Lâm Dục Đường lại tuyệt tình đế n vậy...

Thẩm Hi có váy mới, cô định tấ m xong mới mặc. Cô cởi đồ đi vào nhà vệ sinh, vừa đi vào lại đi ra, câ m điện thoại trên giường vào theo. Hà Chi Châu thi xong chấ c chấ n sẽ gọi điện cho cô, cô sợ lúc tấ m không nghe thấy tiếng điện thoại.

Có người nói, con gái khi yêu sẽ trở thành đồ thầ n kinh, bây giờ cô đang là một kẻ bệnh thầ n kinh vui vẻ.

Nắ m trong bồ n tấ m, Thẩm Hi còn dạo weibo. Năm phút trước “Hùng sư trong gió” vừa đăng weibo thế này: “Tôi đón con gái từ trường về nhà, nhưng không mang được trái tim của con về. Tôi phải làm sao?”.

Thẩm Hi dùng nick phụ like và bình luận: “Có thể thầy con gái bạn là một cô gái ngoan, say mê học hành, tôi đề nghị bạn đưa con về lại trường để trái tim và cơ thể cô ấy cùng ở một nơi”.

Hùng sư tiên sinh ở tâ ng dưới đã nổi điên, loại người gì thế này, ông chặn ngay lập tức.

Thẩm Hi vẫn đang đợi điện thoại của Hà Chi Châu, vừa đợi vừa đạp chân, đạp mệt rồi lại bò ra bồn tắm suy nghĩ, mới chia xa mấy tiếng thôi cô đã như thế này rồi, cô phải làm thế nào để vượt qua hơn hai tháng tới đây? Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, Hà Chi Châu gọi tới. Cô lập tức bắt máy, nhưng câu hỏi mở đầu là: “Là chính chủ à?”.

Hà Chi Châu là người đầu tiên bước ra khỏi phòng thi: “Chính chủ”.

Hà Chi Châu hỏi: “Em đang làm gì thế?”.

Thẩm Hi nằm trong bồn tắm giờ một chân lên: “Tắm”.

Hà Chi Châu giả vờ đứng đắn, bình thản nói: “Điện thoại của em có khả năng chống nước tốt đấy”.

Thẩm Hi biết Hà Chi Châu đã hiểu nhầm, để chứng minh câu nói của mình cô nhìn điện thoại “tách” một cái, chụp một tấm gửi đi.

Hà Chi Châu nhận được ảnh, anh hít sâu một hơi, cũng cảm thấy không có cách nào vượt qua nổi hai tháng tới đây rồi.

05

Trong ảnh, Thẩm Hi nằm giữa bồn tắm đầy bọt xà phòng trắng, lộ ra cái cổ thon dài và xương quai xanh xinh đẹp, tóc quăn khắn tắm, trán sáng bóng như ngọc, da trắng nõn nà, đôi mắt long lanh sáng ngời, cong cong như hai mảnh trăng non, khuôn mặt bị hơi nước nóng làm cho ứng hồng còn dính ít bọt xà phòng. Hà Chi Châu nhìn chằm chằm vào bức ảnh trong điện thoại, lòng bàn tay hơi ngứa, muốn đưa tay lau bọt xà phòng trắng dính trên má cô, sau đó nhấc cô từ trong bồn tắm ra. Muốn nhấc cô ấy ra quá...

Anh nhấ c cô ra làm gì? Nhấ c ra rô i làm gì?

Sở dĩ Thẩm Hi gửi ảnh cho Hà Chi Châu, chỉ đơn thuậ n muố n chứng minh “Em tấ m kiểu này, không phải tấ m kiểu kia” mà thôi, cho đế n khi Hà Chi Châu mãi không trả lời, cô mới ngậ m cảm thấ y có điề u gì đó không ổn. Cô câ m điện thoại nằ m bò trong bồ n tấ m hồ i lâu, hai má đỏ bừng, liệu Hà Chi Châu có nghĩ mình là một cô gái dễ dãi không?

Phiề n quá...

Buổi tồ i, Hà Chi Châu ăn cơm ở căng tin. Hậ u Tử nói với anh về kế hoạch nghỉ hè, anh trai Hậ u Tử có một công ti khoa học kĩ thuật ở thành phố S cho nên hắ n cũng biế t chút nội tình trong giới, hắ n hỏi: “Lão đại, tôi nghe nói trong danh sách người tham gia dự án Bác Lâm của S&N có tên cậu, là thật à?”.

Hà Chi Châu gật đầ u: “Tôi nhận lời gia nhập bọn họ”.

Hậ u Tử tiế c nuố i: “Anh tôi luôn muố n cậu về làm cho công ti, chắ c chắ n sẽ đãi ngộ tồ t hơn bên S&N, hơn nữa quan hệ của chúng ta tồ t như thế ...”.

Hà Chi Châu chặn lời Hậ u Tử: ”Hậ u Tử, chúng ta là chúng ta, anh cậu là anh cậu, hai chuyện này không câ n liên hệ với nhau. Tôi lựa chọn S&N là có lí do của tôi”.

Hậ u Tử hiểu ý Hà Chi Châu, hắ n thực lòng suy nghĩ cho Hà Chi Châu một lúc rô i nói: “Lão đại, nhưng tôi thấ y thật tiế c khi cậu không đi Mỹ, một cơ hội tồ t như vậy, tiề n đồ sẽ rộng mở hơn thế này nhiề u. Ở trong nước, nếu không nhờ vào quan hệ của ông Hà, cũng vấ t vả đầ y”.

“Không có gì khác biệt”, Hà Chi Châu nói. Anh không giải thích quá nhiều, có những quyết định không cần phải giải thích nhiều.

Hà Tử nghĩ nguyên nhân Hà Chi Châu không đi Mỹ là Thẩm Hi, đáng tiếc thì đáng tiếc thật, nhưng vẫn có thể hiểu được. Hắn cười nói: “Lão đại, bất luận thế nào, tôi chúc cậu thắng lớn trên cả mặt trận ái tình và sự nghiệp”.

Hà Chi Châu: “Cảm ơn”.

Lâm Dục Đường tới ăn cơm muộn nhất, gần đây anh bận rộn việc thi cử và liên hệ đơn vị thực tập, nhưng bận mấy cũng phải gọi điện cho Thẩm Hi, hỏi cô tình hình ở nhà. Thẩm Hi thông báo đúng sự thực, cô đang ngồi xếp bằng trên sofa nói chuyện. Hai nhà ở gần nhau vì thế cô báo cáo tình hình nhà mình xong còn báo cáo luôn tình hình cô chú Lâm.

Lâm Dục Đường ngồi ngay trước mặt Hà Chi Châu nói chuyện điện thoại, Hà Chi Châu đợi Lâm Dục Đường cúp máy mới hỏi thẳng: “Ngày mai tôi đi thành phố H một chuyến, cần tôi mang gì cho cậu không?”.

Lâm Dục Đường nắm chặt điện thoại, một lúc sau mới nói hai chữ: “Không cần”.

So với sự bận rộn của Hà Chi Châu, Thẩm Hi ở nhà buồn tẻ tới phát chán. Tiểu Nguyệt có bạn trai rồi, đang trốn trong hoa viên nấu cháo điện thoại, cô sợ làm phiền Hà Chi Châu ôn bài nên thả dể mình chán chứ không gọi điện cho anh. Nhưng ông nội và mẹ cứ giục cô mau mau gọi video, giục suốt từ trưa tới bảy giờ tối. Cô lầy lý do: “Anh ấy bận lắm, sinh viên chất lượng cao của trường S, mai còn thi hai môn nữa”.

Giọng điệu Thẩm Hi có chút kiêu ngạo, vô tình khiến ông nội và mẹ bất ngờ, chỉ có Thẩm Kiến Quốc vô cùng xem thường: “Nói cứ như chúng tôi chưa thi bao giờ vậy”.

Bố làm sao thế nhỉ? Thẩm Hi trợn mắt, bênh Hà Chi Châu chứ không bênh người nhà: “Trước đây bố thi được mấy điểm, có giống bố đâu chứ, người ta là học bá học thần, học bá đấy bố có biết không?”.

Thẩm Kiến Quốc: “Trước đây bố cũng là học bá đấy, là tiểu bá vương trong đám học sinh”.

Thẩm Hi: “...”.

Ngô Linh rất có cảm tình với những cậu con trai học hành giỏi giang, đầu đầu thì đầu đầu nhưng vẫn hỏi: “So với Đường Đường thì ai giỏi hơn?”.

Thẩm Hi ngả lưng ra ghế sofa: “Ngang tài ngang sức, kiểu như đã sinh Du sao còn sinh Lượng ấy”.

“Phì”, Thẩm Kiến Quốc lại phát ra tiếng cười nhạo.

Thẩm Hi trừng mắt với bố.

Thẩm Kiến Quốc đứng dậy, ông sợ người nhà bị Thẩm Hi tẩy não nên đầu đón nói: “Đừng nghe nó nói bừa, làm gì tốt đẹp thế, nếu tốt đẹp thế liệu có để ý tới con gái nhà mình không? Nếu không thì Đường Đường đã đồng ý làm bạn trai A Hi nhà ta từ lâu rồi, người có đầu óc thông minh đâu thích tìm người có đầu óc thông minh, nếu không cũng khó hiểu nhau. Tôi nghĩ người đó chẳng qua chỉ là một cậu trai thích các cô gái xinh đẹp, còn cái gì mà sinh viên chất lượng cao của Đại học S chứ. Không đời nào hai người,

tôi gặp tên đó rồi, hình như học cùng trường với A Hi, chuyên ngành Giáo dục mầm non!”.

Chuyên ngành Giáo dục mầm non! Thẩm Hi sững ra, còn có cách nào làm nhục một chàng trai hơn thế này nữa không? Cô trừng mắt lườm Thẩm Kiến Quốc: “Bố cô ý bôi nhọ anh à?” Nói xong câu ấy, cô tức tối chạy về phòng.

Thẩm Kiến Quốc nhìn theo bóng con gái chạy lên lầu, lòng hơi cuống lên, ông không muốn mình bị con gái ghét, nhưng ông nói thế là sai à! Có phải ông chưa từng gặp cái tên “Tại Hà Chi Châu” đâu, đi đường thì nhảy loi choi, mắt chớp liên tục, lúc nói chuyện miệng còn chu lên, chốc chốc lại cắn môi... Thẩm Kiến Quốc vừa miêu tả vừa bắt chước điệu bộ của “Tại Hà Chi Châu” hôm đó, nghiêng đầu nói giọng nhão nhột: “Cháu chào bác Thẩm...”.

“Không phải chứ”. Ông nội và Ngô Linh lại lần nữa giật mình kinh ngạc, cả hai đều xoa tay: “Như thế thì không được”.

Thẩm Kiến Quốc nắm chắc phần thắng trong tay: “Lát nữa xem video hai người biết ngay, chắc chắn là một gã hâm dở”.

Thẩm Hi về phòng lên mạng, cô thấy Hà Chi Châu đang online nhưng ngại không dám nói cho anh biết người nhà cô đề nghị anh học chuyên ngành Giáo dục mầm non.

Cô gửi biểu tượng mặt cười cho anh.

Anh có người yêu rồi mới có thói quen bật máy tính đăng nhập QQ, anh gửi lại một dấu hỏi, đợi cô nói tiếp.

Cô do dự hồi lâu, quyết định không cho anh biết chuyện người nhà mình muốn xem mặt anh. Cô tắt camera đi, gõ một dòng: “Hà đại ca, cho em nhìn thấy anh được không?”.

Hà Chi Châu gửi webcam luôn, khi thấy camera phía Thẩm Hi bị che đi, tuy anh không hỏi gì nhưng trong lòng lại hiểu rõ.

Hà Chi Châu dứt khoát như vậy, Thẩm Hi vui vẻ gửi một loạt biểu tượng trái tim cho anh, sau đó chạy ra khỏi phòng gọi mọi người. Chưa đầy một phút sau, toàn bộ người nhà họ Thẩm đã tập hợp ở phòng cô, cùng tới xem mặt “Tại Hà Chi Châu” trong truyền thuyết, bao gồm cả chị giúp việc Tiểu Nguyệt. Thẩm Kiến Quốc đứng giữa, hai bên là ông nội và Ngô Linh, Tiểu Nguyệt vất vả thò đầu vào, ông nội bị chen ghê quá liền ấn đầu Tiểu Nguyệt ra ngoài: “Ôi này, Tiểu Nguyệt, cháu quan tâm cái này làm gì?”.

Tiểu Nguyệt không phục: “Hi Hi nói anh ấy còn đẹp trai hơn Ngô Diệc Phàm mà cháu thích, cháu không tin”.

Đang sau âm ỉ như vậy, Thẩm Hi đành tắt tiếng, sau đó gõ vào khung chat: “Hà đại ca, anh ngừng đầu lên”.

Hà Chi Châu ngừng đầu lên, nhìn thẳng camera mỉm cười, đúng là ngừng đầu mỉm cười bao người mê đắm.

Đám người vây quanh phát ra tiếng hít hà kinh ngạc, là tiếng của ông nội. Ông thấy mình thất thố nên vội ho hai tiếng ra vẻ chín chắn, rất có phong độ trưởng bối, nói: “Cũng đẹp trai đấy”.

Ngô Linh đồng ý. Tiểu Nguyệt gật đầu, không phục cũng phải phục.

Lần đầu tiên Hà Chi Châu cười lâu thế này, khóe miệng luôn giữ nụ cười vừa phải, sau đó gõ chữ hỏi thăm gia đình Thẩm Hi: “Chú Thẩm, cô Thẩm đều khỏe mạnh chứ ạ?”.

“Được đấy”. Ngô Linh nhìn Thẩm Kiến Quốc vẻ khó hiểu: “Còn biết hỏi thăm chúng ta cơ mà”.

“Chú Thắm gì chứ, lần trước nó gọi tôi là bác Thắm đấy”. Thắm Kiên Quốc tỏ vẻ dầy cảm ghét.

Bố thù dai thế... Thắm Hi hời hợt cúi đầu xuống, “Bác Thắm” là do mình gọi, bây giờ tội trạng đổ hết lên Hà Chi Châu rồi.

Ngô Linh chăm chú quan sát khuôn mặt trong video, đúng là còn đẹp trai hơn các minh tinh trong tivi, khí chất nhìn là biết thuộc kiểu mẫu chín chắn khiêm tốn, đâu có hâm dỏ như Thắm Kiên Quốc nói?

Thắm Kiên Quốc chỉ vào Hà Chi Châu trong video: “Bảo nó uống nước”, lần trước ông đã phát hiện ra thói quen giơ ngón tay “lan hoa chỉ” của tên “Tại Hà Chi Châu” này, ông nhất định phải khiến tên hâm dỏ này lòi cái đuôi ra.

Thắm Hi vô thức cong tay làm “lan hoa chỉ”, gõ bàn phím: “Hà đại ca, anh có khát không?”.

Hà Chi Châu không khát nhưng vẫn cầm cốc trà đặt trước máy tính lên, nhấp một ngụm nhỏ, động tác nho nhã tự nhiên, toát ra khí chất quý tộc vốn có.

“Gia cảnh cậu này rất khá đúng không?”, Ngô Linh hỏi.

Thắm Hi chưa từng hỏi về gia cảnh của Hà Chi Châu, nhưng cô cũng nghĩ gia đình anh chắc cũng chẳng kém gì, cô trả lời mẹ: “Hơn nhà chúng ta”.

Ngô Linh gật đầu, cũng bắt đầu lo lắng: “Vậy cậu ấy thích điểm nào ở con?”.

Thắm Kiên Quốc tóm được trọng điểm liền hỏi ngay: “Thắm Hi, bây giờ con hỏi Tại Hà Chi Châu ngay, hỏi nó thích gì ở con?”.

Thẩm Hi không hỏi.

Thẩm Kiến Quốc chọc lưng cô: “Con có hỏi không?”.

Tiểu nhân! Thẩm Hi bò ra trước máy tính, vội gõ chữ, đổi cách hỏi khác: “Hà Chi Châu, anh thích nhất điểm gì ở em?”.

Hà Chi Châu ngả người ra ghế, anh thực sự thấy khát rồi, anh cầm cốc trà lên nhấp một ngụm, gõ chữ: “Chào cô chú”.

A a a! Không ngờ cậu ta lại biết! Cả nhà họ Thẩm như bùng nổ!

Hà Chi Châu gõ tiếp: “Cháu biết chuyện cháu với Hi Hi yêu nhau khiến mọi người không yên tâm, nhưng cháu thực lòng thích Thẩm Hi, thích sự lương thiện chân thành của cô ấy, cô ấy là một cô gái tốt”.

Hu hu hu, có vẻ khá chân thành đấy...

Ngô Linh và ông nội khá hài lòng, chỉ có Thẩm Kiến Quốc vẫn ngoan cố giữ vững lập trường: “Giả vờ, giả vờ, giả vờ! Chắc chắn nó giả vờ đấy! Nó biết trước chúng ta sẽ xem, đúng không?”.

Thẩm Hi giơ hai ngón tay lên thế thô t: “Con thế, con không nói gì hết”.

Thẩm Kiến Quốc không tin, đang định nghĩ chiêu tiếp theo thì điện thoại đặt cạnh máy tính đổ chuông. Thẩm Hi nhìn màn hình điện thoại - Hà Chi Châu gọi tới. Trong phòng ồn ào náo nhiệt, Thẩm Hi cầm điện thoại lên quay lại nói: “Có thể yên lặng một chút không?”.

Người ồn ào nhất chính là Thẩm Kiến Quốc, Ngô Linh và ông nội đều đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Kiến Quốc im lặng, ngay cả

Tiểu Nguyệt cũng dám nhắ c: “Chú Thẩm, chú yên lặng một chút đi!”.

Thẩm Kiến Quốc không chịu im lặng, Thẩm Hi đành đi ra ban công nghe điện thoại, tiện tay đóng cửa kính lại, ngăn cách tiếng ồn ào trong phòng, sau đó tựa lưng vào lan can, thấp thỏm hỏi: “Hà đại ca, anh biết rõ i...”.

Rõ ràng như vậy sao anh lại không đoán được chứ. Hà Chi Châu nói thẳng: “Thẩm Hi, mai em ở nhà chứ?”.

Thẩm Hi giữ mái tóc bị gió thổi tung của mình: “Có, em ở nhà”.

Hà Chi Châu: “Vậy được rõ i, mai gặp”.

“Hả?”. Hai giây sau Thẩm Hi mới hiểu được những gì Hà Chi Châu vừa nói. Cô kích động tới mức toát mồ hôi tay: “Hà Chi Châu, anh tới làm gì?”.

“Làm khách”.

Hôm sau, Thẩm Hi che chiếc ô nhỏ viê n hoa, đứng ở ngoài cổng khu biệt thự đợi bạn trai. Hu hu, tại sao lại có cảm giác bị troll thế này.

Chương 11

01

Nắ ng quá gay gắ t, Thắ m Hi đắ thu mình thành một cây nắ m nhỏ, nhưng tại sao Hà Chi Chắ u vẫn chưa tới? Anh bảo vệ không nắ nhìn còn bảo cô vào ngắ i điề u hòa: “Cô Thắ m, vào trong này ngắ i cho mát”.

Thắ m Hi ngoắ i đắ u lại nhìn, nế u bây giờ cô vào trong ngắ i điề u hòa, chẳng phải nửa tiề ng chờ đợi vừa rồ i là vô ích sao? Cô ngắ i đợi dưới trời nắ ng nóng vì muố n thể hiện cơ mà. Nế u cô vừa bước vào phòng điề u hòa, Hà Chi Chắ u liề n tới thì sao? Chẳng phải bị lỗ lỏ n sao?

Thắ m Hi ôm suy nghĩ như vậy, kiên quyề t từ chồ i ý tớ t của anh bảo vệ: “Không câ n đắ u, cảm ỏ n anh”.

Được rồ i, anh bảo vệ cũng không gắ ng mời nắ , anh bỏ quả dưa hắ u, vừa ăn vừa nhìn cây nắ m đợi người. Thắ m Hi quay đắ u lại, dưa hắ u ướp lạnh đắ cướp đi sự kiên quyề t của cô, bây giờ đỏi ý định vẫn còn kịp chứ? Cô cúi đắ u, đọc tin nhắ n điệ n thoại, là Hà Chi Chắ u gửi tới: “Người che ô bên gồ c cây phượ ng hoàng là em à?”.

Là sao, mới có hai ngày đắ không nhận ra bạn gái rồ i à? Thắ m Hi từ từ đứng dậy, nhìn Hà Chi Chắ u đang bước tới, sau lưng anh là một thiề u niên da trắ ng môi đỏ, tay câ m quả và dưa hắ u. Đây là?

Hà Chi Chắ u dẫn em họ Chung Dục đi cùng, anh và Thắ m Hi vẫn còn là sinh viên, lầ n đắ u tới thăm nhà cô nế u đế n một mình thì

có vẻ hôm nay quá nên anh mới đưa Chung Dục đi cùng. Lúc sắp tới nơi, Chung Dục ướm túi quà và quả dưa hấu to tướng trong tay lên: “Tại sao em phải xách những món đồ này, có phải tới nhà bạn gái em đâu”.

“Em có bạn gái à?”. Hà Chi Châu liếc đồ trong tay Chung Dục, định đón lấy.

Nhưng mà sắp đến nơi rồi! Chung Dục thâm lâu bầu mả anh vô sỉ, có bạn gái thì ghê gớm lắm sao.

“Anh đến rồi à”. Thẩm Hi tăng công trước: “Em chờ anh mãi”.

Hà Chi Châu: “Em không nóng sao?”.

Thẩm Hi: “...”, đồ không.

Gặp được bạn gái, đương nhiên là Hà Chi Châu rất vui, có điều nhìn gương mặt đỏ hồng của Thẩm Hi, anh lo cô bị say nắng. Thực tế là cô không bị say nắng, người sắp bị say nắng là bạn nhỏ Chung Dục.

“Đây là Chung Dục”.

Thẩm Hi: “Chung... Dục, chào em!”.

Chung Dục hất cằm, nho nhã nói một câu: “Hello”.

Thẩm Hi: “Hello, tiểu mã nam”.

Tiểu mã nam...

Chung Dục là một cậu bé hay xấu hổ, cậu xách đồ đi thẳng lên trước, vừa đi vừa nói: “Nóng chết đi được, nóng chết đi được, hai người đi nhanh lên”.

Thẩm Hi dẫn Hà Chi Châu và Chung Dục đến trước cửa nhà, bấm chuông. Cửa mãi không mở, ông nội và Tiểu Nguyệt ở trong nhà đã đứng nhìn màn hình chuông cửa từ lâu, ông nội nhận ra Hà Chi Châu, chỉ vào cậu thiếu niên đang thò đầu nhìn, hỏi: “Đây là ai?”.

Tiểu Nguyệt không chịu nổi sự chậm chạp của ông nội: “Ông vào nhà trước đi được không, cháu mở cửa ra là biết ngay mà?”.

Ông nội gạt đầu, vội vàng vào ghế sofa ngồi, cầm một tờ báo lên đọc.

Thẩm Hi bên ngoài đợi sốt ruột, lại bấm chuông: “Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt!”.

Lúc này Tiểu Nguyệt mới chậm rãi mở cửa, vừa mở vừa giải thích: “Hê hê hê hê, ban nãy chị đang nướng bánh mì ở trong bếp”.

Còn lâu Thẩm Hi mới tin lời Tiểu Nguyệt, cô dẫn Hà Chi Châu vào nhà, giới thiệu Tiểu Nguyệt trước, sau đó có chút căng thẳng chỉ vào bên trong: “Hà đại ca, đây chính là nhà em”.

Hà Chi Châu khẳng định một câu: “Rất đẹp”.

Thẩm Hi bắt đầu xấu hổ.

“Mau vào trong đi, bên ngoài nóng lắm”, Ngô Linh căn thời gian ra đón.

Thẩm Hi: “Mẹ em”.

Hà Chi Châu: “Cháu chào cô”.

“Ừ ừ ừ”.

Chung Dục xách đồ vào, Ngô Linh vội đỡ lấy, cười trách móc: “Các cháu thật là, tới đây là được rồi, mang nhiều đồ tới thế làm gì”.

“Chỉ là ít đồ thôi ạ”, Hà Chi Châu đáp.

Chung Dục đứng bên cạnh Hà Chi Châu, giây trước còn hung hăng ương bướng, bước vào nhà liền biến thành cậu bé ngoan, nịnh nọt Ngô Linh: “Cô ơi, cô trẻ quá, chị Hi Hi giống cô lắm”.

Ngô Linh cười tươi như hoa: “Còn trẻ gì nữa, già rồi”.

Chung Dục dẹo mặt: “Cô khiêm tốn quá, nếu không phải chị Hi Hi nói trước với cháu, cháu tưởng cô là chị gái của chị ấy đây”.

Hà Chi Châu nhìn Chung Dục, nghĩ mình đã dẫn đúng người đi rồi.

Hôm nay Thẩm Kiến Quốc phải đi làm, người tới công ti nhưng trái tim ở nhà. Từ chiều tới giờ ông liên tục gọi điện cho Ngô Linh bắt bà báo cáo tình hình, Ngô Linh lúc đầu còn gọi điện báo cáo, sau đó nói chuyện với Hà Chi Châu và Chung Dục nên quên mất, còn không trả lời tin nhắn. Thẩm Kiến Quốc không còn tâm trạng làm việc nữa, cuối cùng trốn việc về nhà luôn. Vừa về đến nhà, thực tế đã chứng minh dự đoán của ông, không biết cái tên “Tại Hà Chi Châu” đã dùng thủ đoạn gì mà cả nhà ông đều bị hàng phục.

Bữa tối, Hà Chi Châu và Chung Dục đương nhiên ở lại nhà họ Thẩm ăn cơm. Trên bàn ăn, Ngô Linh khẽ huých khuỷu tay chồng, không vui hỏi: “Ông cứ nhìn tay của Tiểu Hà làm gì?”.

Nhìn cậu ta làm lan hoa chỉ chứ nhìn gì! Thẩm Kiến Quốc có nỗi khổ không nói ra được, bây giờ chỉ còn lại một mình ông chiến đấu mà thôi.

Ngô Linh thu dọn một phòng cho khách, phòng cho khách đồ i diện với thư phòng. Hà Chi Châu vừa lên lầu đã bị Thẩm Kiế n Quố c gọi sang thư phòng. Thẩm Kiế n Quố c pha hai cốc trà, cười như không cười, nói: “Tại Hà Chi Châu, lần trước chúng ta gặp nhau chẳng phải cậu vui vẻ hơn hờ hững sao?”.

Quả nhiên là câu hỏi này! Huyệ t Thái Dương của Hà Chi Châu giậ t giậ t, anh cố nặ n ra một lí do: “Không phải đâu chú Thẩm, lần trước cháu như vậy là vì Thẩm Hi nói với cháu là chú thích những người có tính cách hoạt bát cho nên cháu mới...”.

Sao? Thẩm Kiế n Quố c rấ t ngạc nhiên: “... Thật thế sao?”.

Hà Chi Châu gậ t đầu.

Thẩm Kiế n Quố c: “Còn weibo, cậu giải thích thế nào về chuyện ngày ngày làm bộ dễ thương để hút fans hả?”.

Chuyện này thì dễ giải thích. Hà Chi Châu hít sâu một hơi, trình bày thẳng thắ n: “Weibo đó trước giờ đề u là Thẩm Hi dùng, ID thực sự của cháu là Lewis, ‘Tại Hà Chi Châu’ là do Thẩm Hi lập ra để chơi trò đóng vai thôi ạ”.

Thẩm Kiế n Quố c không còn gì để nói. Một chàng trai có tâm lòng khoan dung độ lượng lớn cỡ nào mới có thể cho bạn gái chà đạp lên danh tiế t của mình như thế chứ. Thẩm Kiế n Quố c xuố ng tầ ng dưới tìm con gái đồ i chấ t, sự thực quả nhiên như lời Hà Chi Châu nói. Ông cố c đầu Thẩm Hi: “Không ra làm sao cả”.

Trước khi lên lầu, ông lấ y điện thoại ra tìm tên Lewis, không ngờ phát hiện Lewis đã follow ông, hơn nữa từ sau lần gặp mặt trước, Lewis liên tục “like” status của ông.

“Hùng sư trong gió” đăng bao nhiêu weibo, Lewis sẽ like bấy nhiêu cái, còn chia sẻ hai cái status ông viết, còn nữa, ông và Hà Chi Châu cùng hâm mộ một đội bóng... Thảm Kiến Quốc nếu còn điều gì không vui, có lẽ chỉ có một: Thằng bé Hà Chi Châu này sao lắm mưu thế.

Buổi tối, Chung Dục và Hà Chi Châu ngủ chung giường, Chung Dục có tướng ngủ xấu, vừa lên giường là dặng hết tay chân ra. Hà Chi Châu khó chịu hất một chân cậu ra: “Nằm dịch ra”.

Chung Dục quay người thấy anh họ đang cầm điện thoại, bắt giác hỏi: “Đang làm gì thế?”.

“Nhắn tin”.

“Với ai?”.

“Thảm Hi”.

“Điện à, chẳng phải chị ấy ở ngay phòng bên sao?”, Chung Dục không hiểu.

Hà Chi Châu không giải thích nhiều. Chung Dục ngẫm nghĩ một lúc cũng hiểu: “Anh họ, em phát hiện ra anh lắm mưu quá đấy”.

“Thế à?”. Hà Chi Châu không thừa nhận mình lắm mưu, chỉ là những vấn đề nào cần suy nghĩ thì anh sẽ suy nghĩ chu toàn mà thôi. Anh nói với Chung Dục: “Anh sẽ kết hôn với Thảm Hi”.

Chung Dục trở mình, nghiêm túc nói: “Nhưng bây giờ anh suy nghĩ vấn đề này liệu có sớm quá không?”.

Câu trả lời của anh rất ngầu: “Anh không cho là sớm”.

Chung Dục bày tỏ quan điểm của mình về hôn nhân tình yêu: “Yêu là yêu, hôn nhân là hôn nhân, nếu bây giờ em yêu chắc chắn em sẽ chưa suy nghĩ tới chuyện kết hôn. Nếu yêu mà thấy không hợp thì sao, đã đi còn chẳng kịp”.

Hà Chi Châu lạnh lùng hỏi lại: “Hợp hay không trước khi yêu không rõ hay sao?”.

“Sao mà rõ được”. Chung Dục ngơ i dậy: “Anh họ, hôm nay em phát hiện ra anh rất chung tình, kiên trì đây, em phải tính xem anh là cung gì”.

Hà Chi Châu cảm thấy vô vị nên tắt đèn.

Chung Dục vẫn đang tính, lúc tính ra cũng bất ngờ: “Anh... không ngờ anh cung Xử Nữ”.

Hôm sau, Thẩm Hi dẫn Hà Chi Châu và Chung Dục đi thăm thú thành phố H, Hà Chi Châu lái xe, cô chỉ đường. Chung Dục ngơ i ở ghế sau làm “kì đà”, ban đầu là một trăm cân, sau biến thành mười lăm cân.

Về cơ bản Chung Dục bị bỏ rơi một bên, nhưng cũng có lúc cần tới cậu, ví dụ: “Chung Dục, chụp ảnh cho anh”.

Cuối cùng, Chung Dục bị đàn áp đến mức sinh ra thích thú. Mai phải về rồi, Chung Dục còn quyết luyện, cậu muôn ở lại nhà Thẩm Hi làm con trai Ngô Linh.

Tính ra chưa đầy hai ngày, thời gian trôi đi nhanh quá. Thẩm Hi nghiêm túc tính toán, thời gian cô và Hà Chi Châu ở riêng bên nhau chưa được hai tiếng.

Hôm nay cô dẫn anh đi tham quan danh lam thắng cảnh thành phố H, xem một bộ phim mới công chiếu, và xem ông nội nhảy

nhạc quảng trường, khi ấy Chung Dục đứng chen giữa, thời gian riêng tư của hai người ít tới mức đáng thương, thậm chí còn chưa được thơm nhau nữa.

Nhưng sáng sớm mai Hà Chi Châu phải về rồi, nghĩ đã thấy tiếc nuối. Thắm Hi véo má mình, phải dốc hết sức thôi. Cô cầm điện thoại nhắn tin cho Hà Chi Châu, đang định gửi đi thì nhận được tin nhắn của anh: “Ngủ chưa?”.

Thắm Hi trả lời: “Chưa, đang nghĩ một chuyện”.

Hà Chi Châu hỏi: “Chuyện gì?”.

Thắm Hi vui đùa vào گوشی, bỏ ra trả lời: “... Muốn kiss kiss”.

02

Gió thổi nhẹ nhẹ, Thắm Hi ngồi trên ghế sắt nghệ thuật trên sân thượng, tôi muốn rồi nhưng cô còn đặc biệt thay một chiếc váy, gió đêm thổi tung chân váy, cuốn vào chân cô. Trên sân thượng, Tiểu Nguyệt trông rất nhiều hoa, giữa đám hoa còn có một bể nước bằng đá cẩm thạch, trong bể nước in bóng mảnh trăng non.

Trên cao là bầu trời như dải lụa đen nhánh, ánh sao lấp lánh. Thắm Hi ngửa đầu đếm sao, đếm tới hai mươi mốt thì cánh cửa gỗ màu trắng trên sân thượng bị đẩy ra, Hà Chi Châu đã tới.

Cô quay đi, giả vờ điểu nhiên nhìn thành phố sáng đèn phía xa, trong lòng có chút ngại ngùng, có chút xấu hổ và một chút ngọt ngào. Bởi vì giữa đêm hè thế này, có một người vui lòng cùng cô ở trên sân thượng.

Hà Chi Châu ngồ ì xuô ñg bên cạnh cô, nhấ t thời không nói gì. Cô cảm nhận được hơi thở đê ù đê ù của anh. Một lúc sau, anh đặt tay lên vai cô, hơi dùng sức ôm cô vào lòng.

“Hà Chi Châu, nghỉ hè anh sẽ đi làm à?”, Thẩm Hi lên tiế ng, giọng khe khê.

Hà Chi Châu bình thản đáp: “Ừ, phải đi làm kiế m tiế n nuôi gia đình”.

Câu trả lời này có một cảm giác hạnh phúc thật gầ n gũi. Thẩm Hi trong lòng anh ngắ ng đầ u lên, hỏi: “Vậy anh kiế m tiế n có cho em tiêu không?”.

Hà Chi Châu đáp: “Có”.

Cô ôm eo anh, lại hỏi một câu nữa: “Nê u em vẫn tiêu tiế n bạ t mạng, anh có mắ ng em không?”.

Hà Chi Châu: “Không”.

Thẩm Hi càng cảm động: “Hà đại ca, anh tô t quá”.

Hà Chi Châu xoa đầ u cô: “Không mắ ng, đánh luôn”.

Thẩm Hi bực bội gào lên, sao có thể lừa gạt tình cảm của mình như thế này chứ. Hà Chi Châu giữ đầ u cô, nhìn vào đôi mắ t xinh đẹp của cô, hỏi: “Muô n làm gì?”.

Thẩm Hi: “Cắ n anh”.

“Được”. Hà Chi Châu ghé sát lại cho cô cắn, ánh mắ t xao động, đôi mi tinh tế khê chớp, sau đó hôn cô...

Hà Chi Châu về ã phòng, Chung Dục nằ m ngủ bên trái giường nheo mắ t hỏi: “Anh họ, anh vừa đi đâu đầ y?”.

Hà Chi Châu: “Đi vệ sinh”.

“Tuồng em mới bảy tuổi chắ c”, Chung Dục lâu bầu, trở mình ngủ tiế p. Hà Chi Châu nhắ c tay Chung Dục đặt sang một bên, nằ m thẳng người ở phía bên phải giường, nhắ m mắ t lại.

Chung Dục không còn là một cậu bé nữa, sáng sớm hôm sau cậu bô ́ i rô ́ i ngô ́ i trên giường, bộ dạng như làm sai việc gì đó. Hà Chi Châu lật chăn ra nhìn, lập tức hiểu nguyên do, huyết Thái Dương giật liên tục: “Chung Dục, em không thể về ̀ nhà hãy...”.

Chung Dục đỏ mặt giải thích: “Em còn trẻ mà, không kiểm soát được...”.

Hà Chi Châu: “Không liên quan tới già trẻ”.

Chung Dục tiế p tục biện bạch: “Chắ c vì em chưa có bạn gái...”.

Hà Chi Châu: “... Cũng không liên quan tới bạn gái”.

Chung Dục già mồm cãi cô ́ : “Tại sao là em mà không phải là anh”.

Hà Chi Châu: “... Bởi vì bụng dạ em đen tồ ́ i”.

Chung Dục hằ m hừ hai tiế ng: “Không khoa học chút nào, người nằ m ngủ bên cạnh em là anh, có phải cô gái nào đâu”.

Hà Chi Châu bóp trán, anh muố n đánh người quá.

Anh thực sự không ngờ đế n cuô ́ i cùng vẫn không bảo toàn được khí tiế t. Lúc tiễn anh lên xe, Thẩm Hi xót xa xoa mặt anh: “Đừng giận mà”.

Hà Chi Châu quay mặt đi.

Thẩm Hi nghiêng đầu nhìn anh, đảm bảo: “Được rồi, cho dù thực sự là anh tè ra, em cũng không chê anh, được không?”.

Ánh mắt Hà Chi Châu bắt đầu bốc lửa: “Thẩm Hi!”.

Chung Dục đứng bên yên ọt nói chen vào: “Anh họ, anh đừng giận, chị Hi Hi tốt thế cơ mà, đã nói sẽ không chê anh rồi...”.

“Em cút lên xe cho anh!”. Hà Chi Châu lôi Chung Dục lên xe, anh ngồi vào ghế lái.

Thẩm Hi đứng bên ngoài bùm miệng, vẫy tay.

Hà Chi Châu hạ cửa xe xuống, mặc dù đã mất mặt vô cùng nhưng vẫn nghiêm túc chào bạn gái: “Tới thành phố S anh sẽ gọi cho em”.

Thẩm Hi gật đầu.

Hà Chi Châu: “Ở nhà phải ngoan đấy”.

Thẩm Hi giơ hai ngón tay lên đảm bảo: “Chắc chắn!”.

Hà Chi Châu lùi xe, quay đầu nhìn Chung Dục, sắc mặt cũng tối sầm lại như mưa gió sắp kéo đến. Chung Dục cảm thấy không ổn liền đập cửa xe liên hồi: “Chị Hi Hi, cứu em, cứu em”.

Hà Chi Châu mau chóng vào số, nhả ga, xe “két” một tiếng lao vọt đi. Chung Dục ngồi trong xe sợ quá kêu gào âm ỉ: “Anh họ, em sai rồi... em thực sự sai rồi...”.

Ngoài chuyện “tè ra giường”, chuyện đi này của Hà Chi Châu vẫn để lại ấn tượng tốt với nhà họ Thẩm. Ngô Linh, Thẩm Kiến Quốc và ông nội đều ngăm đe dọa ý để con gái và Hà Chi Châu tìm hiểu nhau. Nhưng Thẩm Kiến Quốc vẫn có nỗi lo riêng. Trong mắt ông,

Thẩm Hi thích Đường Đường đã quá lâu, nhưng Đường Đường chỉ coi Thẩm Hi như em gái. Vì thế ông lo Thẩm Hi đi lại với Hà Chi Châu chỉ là hành động theo cảm tính.

Đầu óc người nhà họ Thẩm đều có chút đặc biệt, sau khi Hà Chi Châu đi, Thẩm Kiến Quốc đích thân làm thầy giáo tình yêu của con gái, dạy con gái làm thế nào để có quan niệm về nhân sinh và tình yêu đúng đắn trong chuyện tình cảm.

Thẩm Hi tỏ thái độ không tốt: “Những chuyện này con hiểu hơn bố”.

“Con hiểu cái gì chứ!”. Thẩm Kiến Quốc hỏi: “Vậy bố hỏi con, giả như Hà Chi Châu và Đường Đường đều bị kẻ xấu bắt đi, nếu chỉ được cứu một người, con sẽ cứu ai?”.

Chuyện này có khác gì chuyện rơi xuống nước đâu? Thẩm Hi hậm hực lên lâu, đi được vài bước thì quay đầu lại nói: “Con không cứu ai, đi tự sát cho rồi”.

“Ôi ôi, Hi Hi con không được như thế”. Thẩm Kiến Quốc đuổi theo: “Nếu như vậy, quan niệm về tình yêu của con chẳng phải là có vấn đề sao? Câu trả lời tốt nhất là con hoàn toàn có thể dẫn theo bố, chúng ta hai người chẳng phải sẽ cứu được hai người chúng nó sao?”.

Thẩm Hi suýt ngã xuống cầu thang. Cô cứ tưởng bố hỏi một câu lựa chọn tình cảm, kết quả lại là câu đố nhanh trí!

Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu cùng ở thành phố S, một người thực tập ở công ti nước ngoài, một người làm dự án cho công ti S&N, đều bận tới tận mắt mũi. Chỉ có Thẩm Hi nhàn rỗi tới mức tinh thần phân liệt. Mỗi sáng, cô dùng weibo “Ánh nắng ban mai” đăng một câu chào buổi sáng, sau đó lấy nick “Tại Hà Chi Châu” chia sẻ.

Buổi tối dùng nick “Tại Hà Chi Châu” làm trò dễ thương, “Ảnh nhắn ban mai” chia sẻ.

Buổi chiều, Ngô Linh và Thẩm Kiến Quốc đều đi vắng, ông nội cũng về quê ở mấy ngày. Thẩm Hi thấy Tiểu Nguyệt có vẻ muốn ra ngoài hẹn hò nên cho chị ấy nghỉ nửa ngày, sau đó dặn dò: “Đi hẹn hò về nhân tiện mua cho em một bát mì lạnh ở phố Tây nhé”.

Tiểu Nguyệt lâu ngày không được ra ngoài hẹn hò nên đã đi là quên thời gian, cũng quên luôn Thẩm Hi đang ở nhà khổ sở đợi mì lạnh.

Cuối cùng không đợi được mì lạnh, Thẩm Hi ôm cái bụng đang kêu réo, đăng một dòng weibo thể hiện cơn đói của mình. Cô vừa đăng không lâu thì nhận được điện thoại của Lâm Dục Đường, anh hỏi thẳng: “Chưa ăn tối à?”.

Thẩm Hi trả lời thành thật: “Không có ai ở nhà, Tiểu Nguyệt ra ngoài mua mì lạnh cho em vẫn chưa về”.

Lâm Dục Đường: “Sang nhà anh ăn đi”.

Thẩm Hi ngại ngùng, mê mẩn từ chối: “Không cần đâu, Tiểu Nguyệt sắp về rồi”.

Lâm Dục Đường nói cách khác: “Hay anh bảo thím Lí sang làm gì đó cho em ăn?”. Thím Lí là giúp việc nhà họ Lâm, đồng hương với cô Lâm.

“Thực sự không cần mà, em tự giải quyết được, có phải trễ lên ba đầu”. Thẩm Hi cười ha ha đổi chủ đề, hỏi tình hình thực tập của anh. Anh nói qua loa, cô nghe mà thấy “tiền đồ vô lượng”: “Đường Đường, anh tài giỏi quá!”.

Lâm Dục Đường bật cười: “Tài giỏi gì đâu, trước đây ở trường cứ nghĩ mình giỏi giang lắm, nhưng ở công ti...”. Anh không nói tiếp nữa, Thẩm Hi nghĩ một chút cũng đoán ra Đường Đường đi làm vất vả thế nào, chắc chắn không thể thoải mái như ở nhà, cô cầm điện thoại nói: “Đường Đường, nếu mệt rồi thì về nhà đi”.

“Hi Hi, anh là đàn ông”.

Anh là đàn ông. Câu nói của Lâm Dục Đường đã chặn hết những lời Thẩm Hi muốn nói.

Thẩm Hi chớp mắt, mắt hơi cay. Cô nhớ hồi bé có lần Đường Đường bị ngã, đầu gối chảy rất nhiều máu, cô còn khóc trước anh, khóc được một lúc mới dừng lại hỏi: “Đường Đường, sao anh không khóc?”.

Khi ấy Đường Đường thực sự đau chết đi được, nhưng anh nói với cô: “Hi Hi, anh là con trai”.

Thời gian trôi đi, cậu bé xinh xắn ngày xưa đã trở thành một người đàn ông, phải một mình đối mặt với cuộc sống, không như cô vẫn chỉ ở nhà ăn với ngủ. Lòng cô ngổn ngang bao điều, có xấu hổ, nhưng phần nhiều là tự hào - Chàng trai cùng cô lớn lên đã đặt chân lên con đường đời độc lập, từ bỏ cuộc sống nhàn hạ, lựa chọn cuộc sống vất vả cực nhọc đầy chông gai. Những người nói lí tưởng là một điều rỗng tuếch, là nói phét, đó là bởi họ chưa từng cố gắng...

Chuông cửa reo, Thẩm Hi tưởng Tiểu Nguyệt đã về. Cô vội đi dép ra mở cửa, kết quả không phải Tiểu Nguyệt mà là anh nhân viên giao đồ ăn. Nhưng cô có đặt đồ ăn đâu! Cô vừa kí nhận vừa hỏi: “Ai đặt thế?”.

Anh giao đồ` lấ`y đơn đặt hàng ra nhìn: “Là đơn hàng đặt trên mạng của một người họ Hà, địa chỉ là ở đây”, nói xong, anh ta đưa đơn hàng cho Thẩm Hi xem.

Thẩm Hi nghe thấ`y họ Hà là biế`t ngay ai rô`i.

Trước khi ăn cô còn đăng weibo, cảm giác hạnh phúc ngập tràn. Cô vừa đăng lên, Tráng Hán đã nhảy vào bình luận. Ngày nào hấ`n cũng vào weibo “Ánh nắ`ng ban mai” và “Tại Hà Chi Châu”, làm trò cười, làm bộ dễ thương để chứng minh mình vẫn tồ`n tại. Nguyên nhân chỉ có một, Tráng Hán cũng buồ`n chán giồ`ng như Thẩm Hi, ngày ngày ở trong trạng thái ăn no đợi chề`t.

Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường đầ`u ở thành phố` S, vì công việc nên còn gặp nhau một lầ`n. Nguyên nhân là S&N câ`n kí hợp đồ`ng với công ti Lâm Dục Đường đang thực tập, điề`u trùng hợp là hợp đồ`ng này lại do nhóm thực tập của Lâm Dục Đường phụ trách, vì thề` hai bên đã gặp nhau trên bàn ăn.

Sau bữa cơm, Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu cùng tới quán bar tiế`p tục uồ`ng rượu, hai người đầ`u mặc sơ mi chỉnh tề`, nhìn nhau đầ`u thấ`y ngứa mắ`t. Lâm Dục Đường giơ cao cô`c rượu trong tay, nói: “Tồ`i qua mẹ tôi gọi điện hỏi tôi có biế`t chuyện Hi Hi có bạn trai rô`i không, tôi nói biế`t, mẹ tôi mắ`ng tôi không biế`t quý trọng cô á`y. Nói thật, tôi thích Hi Hi tới mức không để cô á`y phải chịu bắ`t cứ tủi thân nào, nhưng bố` mẹ tôi và cô chú Thẩm đầ`u cho rằ`ng tình cảm tôi dành cho Thẩm Hi chỉ là tình cảm thanh mai trúc mã, cậu thấ`y có kì lạ không?”.

Thầ`n sắ`c Hà Chi Châu lạnh lùng, anh không bày tỏ ý kiế`n gì.

Lâm Dục Đường chỉ cởi hai cúc áo sơ mi, lúc nầy trong bữa cơm anh đã uồ`ng không ít, bây giờ uồ`ng thêm hai cô`c nữa, gương mặt

tuấn tú trắng trẻo đã đỏ lên, anh bò ra quầy bar thốt ra một câu: “Hà Chi Châu, tôi thích Thẩm Hi hơn cậu”.

“Thế à?”. Hà Chi Châu cuối cùng cũng trả lời, lãnh đạm lên tiếng: “Tôi nghĩ cậu chỉ biết điều này sau khi tôi và Thẩm Hi yêu nhau”.

Lâm Dục Đường sững người.

Hà Chi Châu uống hết cốc rượu trong tay rồi đặt cốc lên quầy: “Chúng ta đi thôi”.

Trong quán bar ồn ào, Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường là những người mới bước chân vào xã hội, mặt còn non choẹt. Họ vừa chuẩn bị đi thì đã có cô gái tới bắt chuyện. Hà Chi Châu cầm com-lê vất ở ghê lên, lạnh lùng lờ mắt, cô gái đó lập tức biết ý mà lui.

Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu ở hai khu khác nhau trong thành phố S, hai người ra khỏi quán, gió đêm lạnh lạnh luồn vào áo sơ mi. Dự báo thời tiết đã mách lẻo cảnh báo sắp có bão.

Gió lạnh thổi tới khiến Lâm Dục Đường tỉnh táo hơn nhiều, trước khi đi còn nói với Hà Chi Châu: “Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, nếu tôi còn cơ hội thì cậu chẳng có việc gì nữa đâu”. Lâm Dục Đường vốn giỏi giữ bình tĩnh, nhưng trong màn đêm dày đặc này, khi nói ra những câu ấy ánh mắt anh lộ vẻ hung hăng.

“Ồ, tôi cũng không phải là người tốt gì”. Hà Chi Châu đi được hai bước, nghiêng mặt nói: “Tôi có thể nhắc nhở cậu, thì sẽ không cho cậu cơ hội đâu”.

Hà Chi Châu về tới chung cư, tắm xong liền chat video với Thẩm Hi, anh để trần nửa người. Trong video, Thẩm Hi bịt mắt lại: “Hà đại ca, anh mau mặc áo vào!”.

Hà Chi Châu mặc áo phong vào, hỏi cô hôm nay làm gì. Cô báo cáo từng chuyện một, sau đó lại than thở ở nhà chán quá. Cô nhìn phòng anh qua video, hỏi: “Hà đại ca, anh đang ở nhà à?”.

“Không, một mình anh ở chung cư bên ngoài”.

Thẩm Hi chôn g cắ m, cô muố n chuyển ra ở cùng anh quá! Ban ngày cùng anh ra ngoài làm việc, anh đi làm, cô đi làm thêm, buổi tối cùng về nhà nấu cơm, rửa bát, ra ngoài tản bộ. Thẩm Hi nghĩ thôi cũng đã thấy ngượng ngùng, cô ý hỏi: “Chung cư có mấy phòng thế?”.

Anh lấy khăn lau tóc, đáp: “Còn một phòng nhỏ nữa”.

Cô càng muố n đến ở cùng anh hơn. Trong mắt anh có ý cười, như nhìn thấy được những suy nghĩ trong lòng Thẩm Hi, anh hỏi thẳng: “Muố n tới chơi vài hôm không?”.

03

Có lúc Thẩm Hi thấy con người Hà Chi Châu thực sự rất xấu tính nhưng lúc nào cũng tỏ ra là cao quý. Rõ ràng anh biết cô không thể đến được nhưng vẫn hỏi cô có muố n đến chơi vài ngày không.

Đây là dụ dỗ đấy biết không? Nhưng cô bị dụ dỗ thật rồi, cô muố n tới thành phố S gặp tình lang nhỏ của mình quá!!!

Ngày ngày Thẩm Hi rảnh rỗi đến phát chán, Thẩm Kiến Quốc làm cho cô tâm thể ở phòng tập thể hình gần khu biệt thự, trong đó có phòng tập nhảy, phòng dụng cụ và phòng sauna, bể bơi. Ngày ngày Thẩm Hi vào phòng tập nhảy, quen được một cậu em nhảy hiphop. Mấy hôm sau cậu em hiphop còn chạy tới nhà Thẩm Hi ra về sẵn đón, lại còn chọn đúng lúc Thẩm Kiến Quốc ở nhà, chứ không

chạy, đánh không đi, hình như làm tới thật. Ngày nào cậu em cũng quăn lầy Thẩm Kiển Quốc, muốn được làm con rể. Thẩm Kiển Quốc rất tức giận nhưng không thể nói được gì, càng không thể trách mắng Thẩm Hi, bởi vì thế tập là do ông làm, ông mới chính là nguyên nhân của mọi chuyện.

Cuối cùng, Thẩm Kiển Quốc bị cậu em hiphop kia làm phiền phát mệt, đành rút một xấp tiền trong ví ra đưa cho Thẩm Hi, đuổi cô tới thành phố S: “Lượn đi, lượn đi”.

Thẩm Hi đếm tiền, vẫn chưa muốn lượn lắm. Thẩm Kiển Quốc lại đưa thêm ít nữa. Như vậy Thẩm Hi mới về phòng ung dung thu dọn hành lý, về tới phòng là gọi điện cảm ơn cậu em hiphop kia, cô thực sự cảm ơn cậu ấy lắm. Trước khi đi cô chào cả nhà: “Con ra ngoài kiếm tiền đây, lúc về sẽ hiếu thuận bố mẹ thật tốt, bố mẹ ở nhà khỏe mạnh nhé”.

Thẩm Kiển Quốc nghe không lọt tai: “Đi đi, không tiền”.

Thẩm Hi nhún mắt, cảm thấy bố miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo. Quả nhiên, Thẩm Hi ra khỏi nhà rồi, Thẩm Kiển Quốc quay người lại, khóe mắt đã đỏ hoe. Ngô Linh nói ông quá mất mặt: “Sau này Hi Hi lầy chòng, để xem ông làm sao!”.

Trái tim Thẩm Kiển Quốc sớm đã bị những lời an ủi ban nãy của Thẩm Hi làm cho mềm nhũn, ông thở dài: “Đây chính là điểm không tốt khi sinh con gái”.

Nhiều năm trước khi Thẩm Kiển Quốc vẫn làm việc ở cơ quan nhà nước, đơn vị của ông chỉ có hai nhà sinh con gái. Sau đó bắt kịp trào lưu nghỉ không lương, không ít người đã chọn ra làm kinh doanh. Lúc Thẩm Kiển Quốc trình đơn xin nghỉ, người cũng sinh con gái như ông đã hỏi ông với vẻ không hiểu: “Ông Thẩm, ông cần gì phải gấn gấn sức như thế, bọn họ gấn gấn sức vì con trai tôi có thể hiểu được,

ông có mỗi đứa con gái thì cần gì phải vất vả khổ sở như vậy, nuôi đến hai mươi tuổi là thành con nhà người ta rồi”.

Thẩm Kiến Quốc đáp thẳng: “Tôi thích thế”.

Nhiều năm sau, Ngô Linh kể chuyện này như kể chuyện cười cho Thẩm Hi nghe, Thẩm Hi chỉ thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Cô nằm trong lòng Ngô Linh, nói: “Bố mẹ sinh thêm em nữa đi, đi Hông Kông sinh”.

Ngô Linh côc đầu cô: “Nói linh tinh gì thế, cẩn thận không bố đánh đấy!”.

Thẩm Hi tới ga tàu hỏa thành phố H, sắc trời đã bắt đầu tối. Cô được soát vé, đi vào trong, nhả tin cho người nhà trước. Thẩm Kiến Quốc ở nhà vẫn còn giận cô nhưng lại trả lời nhanh nhát: “Cố lên, con gái!”.

Thẩm Hi chớp chớp mắt, cô ấm lòng đến mức muốn rơi lệ. Cô bình tĩnh lại, nhả tin cho Hà Chi Châu: “Bạn gái anh sắp tới thành phố S rồi, tám giờ tối nhớ tới ga tàu hỏa đón người”. Thẩm Hi nhả tin xong lại có một luồng gió ngọt ngào ập tới. Cô có ý mua vé tối vì muốn đợi Hà Chi Châu tan ca có thời gian đi đón.

Chỉ là chuyện đi này có vẻ không thuận lợi.

Tàu hỏa vừa khởi hành được mười phút thì bên ngoài mưa gió bão bùng, cách một tấm kính dày vẫn cảm nhận được mưa to gió lớn đang xối xả bên ngoài. Mưa tầm tã như trút nước, giống như cửa sông trời bị vỡ. Cánh đồng, cây cối và nhà cửa phía xa đều trở nên mờ ảo, ướt đầm trong mưa.

Thẩm Hi nhìn điện thoại, Hà Chi Châu vẫn chưa trả lời. Cô không tìm được gọi cho anh, không ai nghe máy, cô hơi sốt ruột.

Bảy giờ năm mươi lăm phút, cô tới ga tàu hỏa thành phố S, thấy mưa ở thành phố S còn đáng sợ hơn ở thành phố H.

Cô ôm hi vọng nhìn ngó xung quanh, định tìm Hà Chi Châu. Sự thật chứng minh may mắn không hề tồn tại, nếu Hà Chi Châu chưa trả lời tin nhắn của cô có nghĩa là anh chưa đọc được tin nhắn.

Thẩm Hi ngồi trong phòng chờ nhà ga, cô nhận được điện thoại của người nhà trước, cô nói dối: “Hà Chi Châu đã tới đón con rồi, con không nói chuyện nữa, con sẽ gọi cho mọi người sau”.

Cô mau chóng cúp máy, lại nhấc số gọi cho Hà Chi Châu, vẫn không ai nghe máy. Cô mở danh bạ, nhìn thấy tên Đường Đường, cô thở dài, cất điện thoại vào túi.

Bảy giờ năm mươi lăm phút tới tám giờ, sau đó là tám giờ mười lăm phút, tám rưỡi... thời gian trôi đi rất nhanh, đợi tới chín giờ thì Thẩm Hi bắt đầu bức.

Ngoài bức ra, cô còn lo lắng hơn.

Liệu có xảy ra chuyện gì không? Cô không muốn nghĩ ngợi lung tung nhưng mãi không gọi điện thoại cho Hà Chi Châu được.

Con bão ập tới thành phố S, Thẩm Hi ngồi trong nhà ga cũng có thể nghe thấy tiếng mưa ào ào bên ngoài. Ở nhà ga có rất nhiều hành khách đang lo lắng chờ đợi, taxi khó bắt, bên trong là một mớ âm thanh ồn ào hỗn loạn. Âm thanh này khiến cô càng bất an. Cô không ngừng gọi cho Hà Chi Châu, cuối cùng cũng có một tia hi vọng. Khi trong điện thoại vang lên giọng nữ “Số điện thoại bạn gọi hiện đang bận...”, nước mắt cô đã trào ra, cái tên khôn Hà Chi Châu cuối cùng cũng đã nghe máy.

Cô cúp máy, cuộc gọi của Hà Chi Châu đã thuận lợi gọi tới. Giọng anh hơn khàn, cũng hơi cuống lên. Cô nghe thấy giọng anh, sốt ruột cay cay: “Sao anh không nghe điện thoại...”, cô trách móc.

Anh xin lỗi, sau đó nói cho cô biết khoảng bốn mươi phút nữa anh có thể tới nơi. Cô vẫn không hài lòng nhưng đành tui thân chấp nhận.

Bốn mươi phút rất dài, nhưng chỉ ít nghe thấy giọng anh, những lo lắng rồi ren trước đó trong cô đã không còn nữa. Bên ngoài mưa càng lúc càng to nhưng lòng cô đã ngập nắng.

Cô nói với Hà Chi Châu: “Anh đi đường cẩn thận”.

Hà Chi Châu: “Ngồi ở đó đợi anh, đừng đi đâu! Đói thì ăn chút gì trước đi”.

Thẩm Hi đói thật, trước đó vì lo lắng và căng thẳng nên dù bụng rỗng ruột cũng không cảm nhận được, bây giờ đã trút được tảng đá trong lòng mới phát hiện mình đói sắp ngất đến nơi rồi. Một bác gái ngồi bên cạnh đang nhồm nhoàm ăn mì tôm, Thẩm Hi nhìn sang, bác gái chỉ tay về phía trước: “Bên kia có bán”.

“Cháu không ăn mì”. Thẩm Hi lắc đầu từ chối, cô không thèm ăn mì đâu. Cô vẫn đang tui thân đây này, người tui thân làm sao có thể tùy tiện ăn mì được chứ, cô phải đợi Hà Chi Châu tới dẫn cô về, làm bữa tối thịnh soạn để bù đắp cho cô. Sau đó, Thẩm Hi còn nghĩ ra đủ thủ đoạn ăn vạ và ra vẻ đáng thương, nhưng chịu đói nửa tiếng, cuối cùng cô vẫn quyết định mua một hộp mì để ăn.

Đói quá rồi, mì ăn liền cũng trở thành cao lương mỹ vị. Thẩm Hi đang ăn ngon lành thì điện thoại để bên cạnh đổ chuông, cô cầm điện thoại lên, chưa kịp nghe đã nhìn thấy Hà Chi Châu ở phía xa.

Anh đứng ở cửa ra nhà ga đang dần trở nên yên tĩnh, dáng cao lớn, mặc áo sơ mi trắng, quần kaki màu, tay cầm một chiếc ô đen, từng giọt mưa đang nhỏ xuống nền đá hoa màu đen.

Anh cũng nhìn thấy cô, cúp máy rồi đi tới. Cô bưng bát mì quay người lại, cô ý không nhìn anh, cho đến khi anh tới bên gọi tên cô. Cô tiếp tục cúi đầu uống nước mì. Cô phải cho anh thấy: Cô đã trải qua ba tiếng đáng thương như thế nào.

Hà Chi Châu chạm vào cô: “Đừng ăn nữa, chúng ta về nhà ăn ngon hơn”.

Thẩm Hi chu môi, tỏ ra bướng bỉnh: “Không được lãng phí...”.

“Không sao, em ăn hết cái rồi, cho phép em lãng phí nước”. Hà Chi Châu nói với giọng vui cười, trong giọng nói còn mang theo hơi ẩm của nước mưa và ý xin lỗi dè dặt.

Thẩm Hi không phải là người giỏi giận dỗi, lòng cũng tự nói mình không thể giận được, bởi vì anh cũng phải đợi mưa đợi gió tới đón cô mà. Cô ngoan ngoãn cho hộp mì vào túi buộc chặt, ném vào thùng rác, sau đó quay người lại: “Xách hành lý giúp em được không?”.

Thật là ngoan quá.

Hà Chi Châu xoa đầu cô, một tay kéo vali hành lý, một tay cầm tay cô, dẫn cô ra ngoài nhà ga.

Bên ngoài có một chiếc taxi màu vàng, Hà Chi Châu mở cốp sau, để hành lý vào, dẫn Thẩm Hi lên xe. Chú tài không phải là người thành phố S mà là người huyện Cố Bình ở gần đây. Xe cũng đi từ huyện Cố Bình tới đây, vì thế lúc Hà Chi Châu đọc được tin nhắn của cô, anh đang ở huyện Cố Bình sao?

Chú tài kêu than về trận mưa lớn hôm nay, Thẩm Hi liếc nhìn người anh ướt mưa, còn có gì bất mãn nữa chứ. Nỗi tủi thân lớn đến mấy cũng tiêu tan hết. Cô và anh đúng là một đôi uyên ương mệnh khổ! Cô ôm anh, vùi mặt vào lòng anh, im lặng không nói gì.

Anh tưởng cô vẫn giận dữ nên vuốt tóc cô hai cái, lòng bàn tay dịu dàng ấm áp.

Hôm nay anh không nhận được điện thoại và tin nhắn của Thẩm Hi là vì anh tới cơ sở Công Bình để dự cuộc họp thảo luận về dự án. Cuộc họp kéo dài từ ba giờ chiều tới bảy giờ hôm nay, bữa hôm nay cũng là người phụ trách dự án gọi cơm bên ngoài về. Điện thoại anh để ở khách sạn, lúc về tới nơi mới thấy hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ và mười mấy tin nhắn.

Bên ngoài mưa to như thế, anh cầm điện thoại lên gọi cho Thẩm Hi, lần đầu tiên anh biết cảm giác hoảng loạn là như thế nào.

Hà Chi Châu sống ở một khu phố cổ trong trung tâm thành phố. Đây là một tiểu khu khá thân thiện của thành phố S, nằm ở địa điểm hoàng kim giữa một khu vực sầm uất trong thành phố, những ngôi nhà đáng nhẽ đã sớm bị di dời vẫn hiên ngang đứng giữa những tòa nhà cao tầng. Nguyên nhân là ở đây có không ít cán bộ về hưu sinh sống, chính phủ cũng không dám động vào nhà của họ.

Đáng tiếc ngõ nhỏ chật hẹp, xe taxi không vào được. Hà Chi Châu xuống xe mở ô trước, sau đó mở cửa xe cho Thẩm Hi. Trên đường toàn nước, Thẩm Hi vừa đặt chân xuống liền giẫm ngay vào vũng nước, nước vào cả trong giày. Cô kêu lên một tiếng, suýt ngã, may mà anh kịp thời giữ cô lại. Trời ơi, trời ơi, trời ơi, chúng mình là đôi tình nhân trong hoạn nạn hay sao? Cô bỏ nhà đi gặp tình lang, còn đặc biệt đi một đôi giày cao gót thật đẹp. Chỉ là bây giờ đường ngập nước như thế này, cô làm sao đi giày cao gót được?

Hà Chi Châu dường như đã nhận ra vấp n đề` sớm hơn cô, anh trả thêm cho chú tài năm mươi tệ, để chú ấy xách vali giùm, sau đó cúi người, quay đầu bảo cô: “Lên đây”. Anh muố`n cõng cô.

Thắm Hi câ`m ô, cẩn thận trèo lên lưng anh. Cô một tay câ`m ô, một tay bám vai anh, thoải mái nói: “Cuố`i cùng cũng tới lượt anh cõng em”.

Anh cười thành tiế`ng: “Không ngờ lại trong thời tiế`t xấ`u the` này”.

“Đúng the`, đúng the`”. Thắm Hi nghĩ hôm nay đi gặp tình lang sao lại thảm hại the` này, nắ`m trên lưng Hà Chi Châu cười khúc khích. Suố`t quãng đường thật là vấ`t vả, mưa đập gió vùi. Bây giờ Hà Chi Châu còn phải cõng cô, bước qua từng vũng nước. Mưa to như vậy quầ`n áo của cô và anh đề`u ướt nhẹp, lớp vải lạnh giá dính vào da thịt vô cùng khó chịu, cô nắ`m trên lưng anh hắ`t hơi một cái, trong lòng lại cảm thấ`y â`m áp như có một dòng nước â`m chảy qua. Nó không ngừng xao động, nhanh chóng lan tỏa, cuộn trào như sóng trong cơ thể cô, sau đó nó nói rõ ràng cho cô nghe, giờ này phút này, người đàn ông đang cõng cô đi qua những vũng nước nhấ`t định sẽ trở thành người quan trọng nhấ`t trong cuộc đời cô.

Hà Chi Châu cõng cô đi qua hế`t ngọn đèn này tới ngọn đèn khác, ánh đèn màu vàng sữa bị màn mưa khắ`p trời xóa nhòa thành màu trắ`ng xám nhọt nhạt, giố`ng như được bao trùm bởi từng lớp voan mỏng; từ đầ`u ngõ đi vào chùng hơn hai trăm mét, trước mỗi căn nhà cổ bên đường đề`u có một cái sân, khu sân cũ được bao quanh bằ`ng hàng rào sắ`t nghệ thuật, tro`ng rấ`t nhiề`u hoa tường vi, từng bụi cây nhỏ không rõ màu sắ`c trong đêm tồ`i, nhưng vẫn có hương hoa thơm mát lạnh bay ra theo gió.

Cánh hoa bị mưa gió đập nát, rơi rụng khắ`p nơi.

Thẩm Hi được Hà Chi Châu công đi rất thoải mái, cô thân mật ghé sát bên tai thưởng cho anh một nụ hôn.

Khóe miệng Hà Chi Châu cong lên, phát ra một tiếng cười ngất n. Thật không ngờ trong đêm mưa gió khổ sở thế này mà cũng khiến người ta cảm thấy đặc biệt như vậy.

Là do anh yêu tới mức trở nên ngốc nghếch rồi chăng?

Trên trời, tiếng sấm tiếp tục ùng ùng, những tia chớp xoẹt qua, trong phút chốc chiếu sáng cả bầu trời, Thẩm Hi rất sợ mưa dông sấm chớp như thế này, cô nhắm mắt vùi mặt vào lưng anh. Anh cảm thấy sau lưng ngứa ngứa bởi đôi mi cong dài run run của cô giống như hai chiếc bàn chải lông mềm mại đang chải ra những ý nghĩ nóng bỏng trong anh. Anh kiên nhẫn nghĩ vừa nảy ra trong đầu, sắc mặt bình thản công Thẩm Hi bước vào cánh cổng sắt lớn, đến hành lang tòa nhà.

Đã đến nơi an toàn, Thẩm Hi vẫn chưa muốn xuống, anh tiếp tục công cô.

Cùng lúc đó chú tài phía sau cũng vác vali hành lý đi tới. Năm mươi tệ này thật không dễ kiếm, suốt dọc đường đội mưa to gió lớn không nói, lại còn phải nhìn đôi tình nhân đi phía trước thể hiện tình yêu. Chú chưa từng gặp đôi nào thích thể hiện như thế này, bất kể thời tiết, bất kể địa điểm, thậm chí còn hơn chú lúc trẻ.

Chú tài đã đặt vali xuống nhưng Thẩm Hi trên lưng Hà Chi Châu vẫn chưa bị “dỡ hàng”. Cô luyện tiếng không muốn xuống, anh không giục, cứ thế công cô, lúc phải trả tiền cho chú tài cũng không đặt cô xuống.

Anh lấy ví da trong túi ra đưa cho cô. Cô cầm ví, lấy tờ một trăm tệ đưa cho chú tài: “Cảm ơn chú, không cần trả lại đâu”.

Hà Chi Châu khẽ cười thành tiếng.

Chú tài gái đầu: “Cô gái, tổng cộng hai trăm bảy mươi tệ, tôi đi từ huyện Cô Bình tới đây đó”.

Vâng, lại một lần nữa giả làm đại gia không thành! Thảm Hi xâu hổ nấp vào lưng Hà Chi Châu, sau đó đưa hai tờ một trăm tệ nữa cho chú ấy.

Tiền của Hà Chi Châu, cô chẳng xót chút nào.

Chú tài hài lòng ra về, khoe miệng Hà Chi Châu khẽ nhếch lên, cười đùa: “Bạn gái của anh thật hào phóng”.

“Đương nhiên rồi”. Thảm Hi hai tay ôm cổ Hà Chi Châu, vẽ ra cuộc sống hạnh phúc “tiền tiền của chồng” sau này: “Sau này mỗi lần ra ngoài em đều boa tiền típ, anh không được cản em”.

Hà Chi Châu bật cười không tỏ rõ ý kiến, dưới ánh đèn, nụ cười của anh càng rạng rỡ, anh khẽ cảm khái: “Thật là người giàu có”.

“Đúng thế mà”. Thảm Hi như một chú chó con mới học được trò nghịch ngợm, cô cào cào lưng Hà Chi Châu: “Bởi vì sau này em là vợ của người giàu, bà vợ giàu có, anh biết chưa? Bọn họ ra ngoài đều boa tiền típ, nếu không thì mất phong độ lắm”.

Hà Chi Châu bật cười, lần đầu, anh thực sự chưa gặp kiểu bà vợ giàu có như thế bao giờ. Có điều, để Thảm Hi trở thành kiểu vợ như vậy, áp lực của anh liệu có lớn quá không?

Có một số chuyện đúng là gánh nặng ngọt ngào.

Khu chung cư cũ không có thang máy, phải đi thang bộ, Thảm Hi phải tụt xuống tự đi, mặc dù vẫn thích nuôi nhưng nếu Hà Chi Châu công cô, thì hành lý phải làm sao?

“Vali bao nhiêu cân?”, Hà Chi Châu hỏi.

Thẩm Hi: “Chắc khoảng hai mươi cân”.

Hà Chi Châu ừ một tiếng, nói: “Bám chắc vào”. Sau đó một tay cõng cô, một tay xách vali hành lí đi lên lầu.

Hú hú... sao chàng trai của mình lại có thể lợi hại như vậy?

Thẩm Hi kêu lên “wow wow”, cô vừa thương vừa ngọt ngào bám vào lưng anh, anh đi một mạch lên tầng ba mới “dỡ hàng”. Mặt cô đỏ bừng, khen ngợi: “Hà đại ca, anh giỏi quá”.

“Ờ”. Hà Chi Châu lấy chìa khóa mở cửa, trên thế giới này chẳng có anh chàng nào không muốn thể hiện trước mặt bạn gái. Cỗ tay anh đỡ cả lên nhưng thần sắc vẫn rất bình thản, hoàn toàn không coi đó là chuyện gì to tát: “Giỏi lắm à? Là vì em quá nhẹ thôi”.

Thẩm Hi cười: “Vâng, vâng, là em quá nhẹ”.

Hà Chi Châu mở cửa, Thẩm Hi đứng ở lối vào, lại cảm thấy ngỡ ngàng. Giày của cô đã ướt hết, đi một bước in một dấu nước. Bên ngoài chung cư nhìn rất cũ nhưng bên trong lại được trang hoàng vô cùng tinh tế, phòng khách còn trải một tấm thảm màu xanh thẫm.

Cô hỏi Hà Chi Châu: “Hà đại ca, anh có dép lê không?”.

Hà Chi Châu đứng trước tủ giày, một đôi dép lê thừa cũng không có. Thẩm Hi tới gấp quá, anh không chuẩn bị được gì cả, bao gồm dép lê nữ và bộ chăn ga cho căn phòng nhỏ. Mấy hôm trước anh còn nhắc nhở mình, trên đường từ công ti về phải tới trung tâm mua sắm mua bộ ga gối mới màu hồng nhạt, như thế sau này Thẩm Hi tới sẽ có chỗ ngủ. Nhưng anh toàn quên, quả nhiên đàn ông không hợp làm mấy việc thế này.

Hà Chi Châu đưa dép lê của mình cho Thắm Hi đi. Đôi dép cỡ 43, Thắm Hi đi vào trông rất buồn cười, cô lê dép loẹt quẹt đi dạo một vòng căn hộ: phòng ôc thu dọn sạch sẽ ngăn nắp như không có dấu vết của thời gian, đồ gia dụng và cách bày biện đơn giản nhưng toát lên vẻ nghiêm túc, nhìn giống như nhà cán bộ những năm chín mươi. Thắm Hi nhìn ngó khắp nơi, phát hiện ra một vấn đề: Không có giường cho cô ngủ.

Anh giục cô đi tắm, cô không lượn quanh nhà nữa, mở vali tìm quần áo, chọn một chiếc váy ngủ đẹp nhất, đề phòng có chuyện ngộ nhỡ, cô còn chọn đồ lót đẹp nhất. Cô ôm chầm vào nhà tắm, chiếc quần con kẹp trong váy không may bị rơi mà cô không biết. Lúc Hà Chi Châu quay đầu lại mới nhìn thấy, anh chau mày, nhặt chiếc quần lên, trong nhà tắm đã phát ra tiếng nước chảy. Anh do dự một hồi, cuối cùng vẫn gõ cửa, trong tay anh là đồ nhỏ “mê mại” của con gái, ngay cả giọng nói của anh cũng trở nên mê mại dễ nghe hơn: “Tiểu Hi, em mở cửa ra”.

Tiểu Hi... Tại sao phải gọi thân mật như thế... Thắm Hi đang tắm bên trong bèn tắt vòi nước đi, cúi đầu nhìn lên nhà tắm, lo lắng căng thẳng hồi lâu, sau đó nhỏ giọng nói: “Hà đại ca, thế này không... ổn lắm”.

“...”. Hà Chi Châu hít sâu một hơi, để luôn chiếc quần trên tủ để đồ ở cửa nhà vệ sinh, lúc đi còn nhẩm tâm nói: “Em tự ra mà lấy”.

Chuyện gì thế? Thắm Hi ở bên trong lại mở vòi nước nóng, không để tâm lời anh nói. Nửa tiếng sau, cô bắt đầu mặc quần áo, cuối cùng mới hiểu mình đã đánh rơi cái gì.

Hu hu, em biết em sai rồi! Hà đại ca anh đừng đi mà...

Buổi tối ngủ thế nào đây? Đây là câu hỏi lớn mà tối nay cô phải đối mặt.

Thẩm Hi tắm xong bước ra, Hà Chi Châu đang nấu ăn trong bếp, anh vẫn chưa tắm, vì áo sơ mi đã ướt hết nên anh đành phải cởi ra. Cô đi vào bếp, nhìn thấy lồng ngực săn chắc gợi cảm của anh, mặt cô ửng đỏ, vẫn là những đường cong trong kí ức!

Anh đang nấu món canh trứng đơn giản, quay đầu nhìn thấy Thẩm Hi đứng ở cửa không được tự nhiên cho lắm, anh nói: “Lấy cho anh cái áo phong trong tủ đó”.

Thẩm Hi biết anh đột nhiên mặc áo là để cho cô đỡ xấu hổ, vội xua tay: “Không sao, em đã nhìn hết từ lâu rồi mà”. Cô không muốn anh phiền phức thế.

Hà Chi Châu cúi đầu nếm món canh trứng, cũng tạm tạm, chắc cô ăn được. Anh bưng canh trứng ra, cũng hài hước nói: “Không cần nhắc nhở. Anh biết em đã từng nhìn”.

Thẩm Hi ngoan ngoãn ngồi vào ghế đợi ăn, Hà Chi Châu đặt bát canh trứng trước mặt cô, nói: “Em ăn trước đi, anh đi tắm”.

Cô gạt đầu, sau đó xua tay: “Đi đi đi đi, đừng để bị cảm”.

Hà Chi Châu ra dáng chủ nhà, trước khi đi còn dặn dò: “Ăn xong thì để bát vào bồn rửa, sáng mai anh rửa”.

Thẩm Hi gạt mạnh đầu, thầm nghĩ Hà đại ca lo xa quá rồi!

Thẩm Hi múc ăn từng thìa canh trứng. Chắc chắn không phải mỹ vị nhưng cô ăn vào lại thấy hạnh phúc vô cùng, đây là món canh

trúng tình yêu cơ mà! Đang ăn, cô lại nhớ tới chuyện ngủ tới nay: Từ đầu tới cuối cô và anh đều không nhắc tới chuyện này, dường như cô ý né tránh, nhưng xét cho cùng cô vẫn phải ngủ...

Thẩm Hi nghĩ ngợi mà mặt đỏ bừng, tim đập loạn nhịp, cô ăn được nửa chỗ canh trứng rồi lên giường đi ngủ trước. Nếu đã là câu hỏi khó, vậy cứ giao cho Hà Chi Châu đi, dù sao lát nữa cô ngủ rồi, cô chẳng biết gì cả...

Hà Chi Châu tắm xong bước ra, vào bếp đã không thấy Thẩm Hi đâu, canh trứng cô để phần anh một nửa, trên bàn còn một mẩu giấy: “Hà đại ca, phần còn lại anh ăn nhé. Em buồn ngủ nên ngủ trước đây”.

Ngủ? Cô đi đâu ngủ?

Hà Chi Châu lặng lẽ ăn hết phần canh trứng còn thừa, vừa ăn vừa nghĩ một chuyện, lát nữa anh có cần ra sofa ngủ không? Hay là hai người ngủ chật một tí?

Anh để bát đĩa vào bồn rửa, rửa tay, đi vào phòng ngủ. Cửa không khóa, chỉ khép hờ, bên trong vẫn sáng đèn, chỉ là người trên giường “hình như” đã ngủ say, yên tĩnh vô cùng, chỉ còn tiếng mưa tí tách bên ngoài. Anh đi tới bên giường, Thẩm Hi nằm trên giường nghe thấy tiếng bước chân thì vội nhắm mắt lại. Em đã ngủ say rồi, Hà đại ca, xin anh đừng đánh thức em bắt em làm đề lựa chọn!

Mượn ánh đèn vàng ấm áp, Hà Chi Châu lặng lẽ quan sát Thẩm Hi một hồi, anh biết cô chưa ngủ, bình thường cô ngủ làm gì có tư thế đẹp thế kia.

Chiếc giường rộng một mét rưỡi, bây giờ Thẩm Hi chỉ nằm một góc bên phải, bên trái còn trống... cô có ý để cho anh?

Lòng bàn tay Hà Chi Châu nóng bừng, anh nằ m xuô ́ ng bên trái giường, sắ c mặt bình tĩnh. Thẳ m Hi vẫn nằ m im bắ t độn g, giả vờ rắ t giồ ́ ng. Anh muồ ́ n tắ t đèn nhưng thắ y đèn sáng ở phía bên Thẳ m Hi, anh nói: “Thẳ m Hi, em tắ t đèn đi”.

Thẳ m Hi còn lâu mới sập bắ y, tiế p tục giả vờ ngủ say.

Hà Chi Châu không còn cách nào khác đành vươn người sang tắ t đèn. Thẳ m Hi hé mắ t nhìn, nửa người anh nghiêng về ề phía cô. Bỗng dưng, người cô cứng đờ như con sâu ngủ độn g, cho đế ́ n khi “tạch” một tiế ́ ng, cả phòng ngủ tồ i om, cô mới thở phào.

Tiế ́ ng thở mạnh như vậy ai chẳng nghe thắ y, Hà Chi Châu bật cười trong lòng, nhắ m mắ t ngủ.

Bên ngoài sắ m vang chớp lóe, từng tia chớp lóe lên như muồ ́ n phá cửa sổ chui vào khiế ́ n trong phòng lúc sáng lúc tồ i, vì bên cạnh có người nên Thẳ m Hi cũng không thắ y sợ. Cô càng lúc càng xích lại gầ n Hà Chi Châu, cuồ i cùng không biế ́ t ai chủ độn g trước mà hai người ôm nhau ngủ. Nghĩ kĩ lại thì, hình như cô túm gắ u áo anh trước, sau đó anh đặt tay lên vai cô, rồ i hai người thuận đà xích lại gầ n nhau. Dường như giữa anh và cô có từ trường vô cùng kì diệu.

Điề u hòa bất hai mươi lăm độ, bên ngoài lại cuồ ́ ng phong bão táp, hai người áp sát vào nhau, vừa hay trở thành hơi á ́ m duy nhắ t của nhau. Cảm giắ c này thật khiế ́ n người ta xúc độn g, an tâm, như thể cho dù mai là ngày tận thế ́ , cũng có thể an nhiên ngủ tới sáng.

Thẳ m Hi cựa quậ y trong lòng Hà Chi Châu để tìm tư thế ́ ngủ thoải mái hơn.

Bên ngoài vẫn gió mạnh mưa mau, gió bão hét gào không ngừng đập cửa sổ. Thẳ m Hi nép trong lòng Hà Chi Châu ngủ tới sáng, lúc ngủ còn mơ mình ăn dâu tây, ăn tới mức chảy nước miế ́ ng.

So với Thẩm Hi, ban đêm của Hà Chi Châu rõ ràng phong phú hơn nhiều.

Theo lẽ thường, anh mơ giấc mơ mà tất cả các chàng trai đều mơ, trong mơ có một cô gái trắng nõn nà chủ động chui vào chăn, rúc vào nách anh, chạm vào lồng ngực anh, nghịch ngợm khiến anh không biết làm thế nào, cuối cùng anh đã tóm được tay cô, làn da mềm mại, cảm giác tuyệt vời tới mức mơ hồ. Cuối cùng anh đè cô ra, không màng tất cả...

Nửa đêm về sáng, anh chống đẩy không ngừng, không biết mấy trăm cái, nói chung là không dừng lại được.

Hôm sau, lúc Thẩm Hi tỉnh dậy thì Hà Chi Châu đã ngủ ở đầu giường chơi điện thoại, mất thêm quãng.

Sáng sớm ngày ra chơi điện thoại làm cái gì, Thẩm Hi ghé đầu lại nhưng Hà Chi Châu không cho nhìn, má anh hơi đỏ lên, sau đó anh đứng dậy đi nấu bữa sáng.

Bữa sáng kiểu họ Hà rất đơn giản, hai cốc cháo bát bảo hâm nóng, bốn quả trứng luộc và hai mươi cái bánh chéo hấp.

Kì nghỉ hè này Hà Chi Châu làm dự án ở S&N. Bữa sáng anh đều tự nấu, buổi trưa ăn ở công ti, buổi tối tiện thể ăn trên đường về. Anh là đàn ông nên bữa nào có thể giải quyết đơn giản thì sẽ không cầu kì làm gì. Bữa sáng hôm nay, anh đã vật vờ xuất đủ chiêu trò, gắp như lục tung tất cả thực phẩm trong tủ lạnh. Hai mươi chiếc bánh chéo trên bàn là lần trước chị Cô làm cho anh, để ngăn đá trong tủ lạnh làm bữa tối.

Nhìn xem, bạn gái tới một cái là đãi ngộ khác hẳn.

Bữa sáng thế này... trong lòng Thẩm Hi dù có chê cũng ngại mở miệng. Trứng hơi nóng, cô vừa chạm vào đã đưa tay lên tai ngay. Hà Chi Châu nhìn thấy thế liền lặng lẽ bóc vỏ xong mới đưa cho cô: “Này”.

Đã đến giờ Hà Chi Châu phải đến công ti, anh đưa cho cô một chiếc chìa khóa, cô kiễng chân thơm lên má anh: “Tạm biệt Hà đại ca”.

Anh không yên tâm về Thẩm Hi vì trong nhà anh chẳng có gì ăn, buổi trưa anh lại không thể về nhà ăn trưa. Mặt khác, anh lo cô sẽ bị đói, cũng lo cô cảm thấy buồn chán. Vì thế, trước khi ra khỏi nhà anh lại dặn dò cô gần đây chỗ nào có đồ ăn, chỗ nào có quán cà phê và chỗ nào có thể xem phim.

Cô đẩy anh ra khỏi cửa: “Được rồi, anh cứ yên tâm đi làm đi. Cố gắng làm việc, thể hiện cho tốt nhé”.

Hà Chi Châu nhếch môi, ra khỏi cửa.

Thẩm Hi thực sự không thấy buồn chán, sau khi Hà Chi Châu đi làm, đầu tiên cô thu dọn phòng bếp, sau đó lau nhà, giặt quần áo, biến thành cô ốc bươu⁽²⁷⁾ thích thể hiện. Đồ đạc trong nhà quá ít, ham muốn mua sắm đồ đạc của phụ nữ vô cùng mãnh liệt, cô nhìn quanh một vòng, sau đó xách túi ra khỏi nhà.

Thẩm Kiến Quốc cho cô không ít tiền, chính vì thế khi đi mua sắm cô cũng không hề khách khí. Cô tới bách hóa trước, mua cho mình một bộ mặt nạ cấp nước, sau đó tới quầy đồ nam. Sáng nay cô nhìn tủ quần áo của anh, thấy áo sơ mi công sở chỉ có hai cái.

Cô tìm được một nhãn hiệu đồ nam thường xuất hiện trên tạp chí thời trang, hàng hiệu bình dân. Đồ nam ở đây vừa thời thượng vừa trẻ trung, rất phù hợp với những người trẻ tuổi mới ra trường đi

làm. Cô chọn cho anh một chiếc áo sơ mi hoa văn chìm trên nền trắng, trung tâm mua sắm đang có sự kiện được giảm ba mươi phần trăm, nhưng giảm giá xong vẫn còn hơn hai nghìn tệ, cô tiếc nuối đặt xuống, lại ngắm được một chiếc sơ mi xanh.

Một chiếc sơ mi xanh hợp với Đường Đường.

Thẩm Hi nhìn chiếc áo sơ mi mà nhớ tới một chuyện: Năm ngoái cô còn thuê non hẹn biển với Đường Đường là chiếc áo sơ mi đầu tiên anh mặc đi làm sẽ do cô mua. Mới có hai tháng, cô đã quên bết chuyện này. Nếu thực sự quên thì tốt quá, nhưng lại nhớ ra vào đúng lúc này, rốt cuộc có nên mua không nhỉ? Thẩm Hi hạ quyết tâm, mua luôn hai chiếc áo.

Tiền trong thẻ lập tức bị quẹt hết hơn bốn nghìn tệ, trên đường về cô suýt định ôm hai chiếc áo vào lòng. Áo đắt như vậy nhất định không được để kẻ trộm để mắt tới, hu hu.

Trong ngày làm việc hôm nay Hà Chi Châu gọi ba cuộc điện thoại cho Thẩm Hi. Cuộc thứ nhất, cô đang ở trung tâm mua sắm; cuộc thứ hai, cô hẹn gặp Trần Hàn, đang ăn cơm nói chuyện làm thêm; cuộc thứ ba, nghe đầu máy bên kia ồn ào, cô đang ở siêu thị.

Buổi sáng đi làm anh còn sợ cô ở nhà buồn chán, xem ra anh nghĩ nhiều thật rồi.

Trên đường về nhà Hà Chi Châu đi qua cửa hàng bán chăn ga gối đệm, do dự một hồi anh vẫn bước vào. Lần đầu tiên anh bước chân vào cửa hàng chăn ga gối đệm, cũng may cô nhân viên đã kịp thời giới thiệu cho anh. Câu đầu tiên cô ấy hỏi: “Xin hỏi anh mua đồ cưới à?”.

Đồ cưới? Hà Chi Châu lạnh lùng lắc đầu: “Bây giờ vẫn chưa cưới”.

Ồ, vậy chắc số ng chung... Cô nhân viên dẫn anh tới xem bộ chăn ga sáu món màu xanh nước biển bằ ng tơ tằm xịn, đây là bộ dành cho giường đôi.

Anh gạt đầu đờ ng ý. Lúc cô nhân viên quay đi lấ y bộ một mét rưỡi, anh đảo mắ t nhìn thấ y chiếc giường có bộ màu hồ ã ng viê ã n hoa nhí.

Anh chỉ bộ đó, nói: “Bộ ban nã y không lấ y nữa, tôi lấ y bộ này”.

Cô nhân viên: “... Nhưng đó là bộ dành cho trẻ em”.

Hà Chi Châu không phải là người dễ đờ i ý, đặc biệt là nhữ ng món đờ ã anh đã gắ m trúng. Anh cảm thấ y bộ màu hồ ã ng viê ã n hoa nhí này rấ t hợp với Thẩm Hi.

Cô nhân viên tiễn Hà Chi Châu ra cửa, nhìn theo bóng lưng đẹ p trai của anh càng lúc càng xa, trong lòng cảm khái: Có phải trong lòng mỗi chàng trai đờ ã ả n giấ u tình cảm màu hồ ã ng viê ã n hoa nhí không nhỉ? A a a a! Chàng trai ngầ u như thế ã kia cũng vậy.

Chương 12

01

Lúc Thẩm Hi cầm bộ bốn món màu hồng viền hoa nhí Hà Chi Châu mang về, cô không ngờ thẩm mỹ của Hà đại ca lại đặc biệt như thế. Buổi tối hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm. Chiếc đĩa động đậy trên bàn ăn đang phát nhạc, là một bài hát cảm động Thẩm Hi nhất định muốn nghe. Đèn phòng ăn là đèn treo pha lê kiểu cũ, màu vỏ quýt vừa cổ điển vừa đáng yêu.

Bảy, tám giờ tối, tắt hết các đèn khác trong phòng, chỉ để một ngọn đèn phòng ăn như thế này tất sẽ có cảm giác vô cùng đặc biệt. Cùng với những ngọn đèn vừa bật lên rực rỡ sắc màu trong thành phố S, ngọn đèn ở chỗ anh và cô cũng là một trong số đó.

Thẩm Hi tặng Hà Chi Châu áo sơ mi mình mua, hai chiếc áo cô đều có ý cắt mác đi, một là mặc sẽ thoải mái hơn, hai là không cần để tâm nhiều tới giá cả. Anh cầm áo sơ mi hoa văn chìm trên nền trắng, hỏi cô: “Bao nhiêu tiền?”.

Thẩm Hi trừng mắt nhìn Hà Chi Châu: “Chín mươi chín tệ, freeship, anh mặc không?”.

Hà Chi Châu không hỏi nữa. Anh từng mặc áo của nhãn hiệu này, ý nghĩa thiết kế thực sự nằm trên cúc áo, vì thế cho dù Thẩm Hi cắt mác đi anh cũng có thể đoán được giá của nó.

Bạn gái của anh thật hào phóng với bạn trai. Nhưng mười phút sau Hà Chi Châu lại phủ định suy nghĩ ấy - Thẩm Hi không chỉ hào

phóng với mỗi bạn trai.

Sau bữa tối, anh ngồi trên sofa nhìn thấy một chiếc túi khác được gói kĩ, bên trong là áo sơ mi cùng nhãn hiệu với áo cô tặng anh, màu xanh. Anh hỏi: “Ở đây còn một cái nữa, hôm nay mua một tặng một à?”.

“Hả, cái gì mua một tặng một?”.

Thẩm Hi đang ở ngoài gọi điện thoại cho Trần Hàn hỏi về việc làm thêm, vừa cúp máy đã bị Hà Chi Châu tra hỏi. Cô cũng biết chuyện này không dễ giải quyết nên mua áo sơ mi về vẫn chưa trực tiếp mang tặng Đường Đường.

Hà Chi Châu cầm áo sơ mi xanh lên, định tiếp tục hỏi thì Thẩm Hi đã ngồi lên đùi anh: “Hà đại ca...”.

Hà Chi Châu giả vờ chớp mắt nghi hoặc, giữ eo Thẩm Hi, hỏi: “Lẽ nào chiếc áo này không phải tặng anh?”.

Thẩm Hi rất ngại, nhưng vẫn gật đầu.

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Cho chú Thẩm à?”.

Không phải... Thẩm Hi lắc đầu.

Hà Chi Châu cố ý bỏ qua tên Lâm Dục Đường, tiếp tục đoán: “Cho họ hàng à?”.

Thẩm Hi vẫn lắc đầu.

Hà Chi Châu càng đoán những người không liên quan, Thẩm Hi càng chột dạ, ngay cả ánh mắt nhìn anh cũng đầy lo lắng. Nhưng

cô cũng không phải là người nhát gan, trước áp lực thế này cô vẫn có thể nói ra tên Lâm Dục Đường.

“Mua cho Đường Đường”, cô nói.

Hà Chi Châu im lặng.

Cô túm lấy anh: “... Hà Chi Châu?”.

Hà Chi Châu vẫn không nói gì.

Thẩm Hi kéo tay anh: “Anh đang giận à?”.

Cuối cùng anh cũng lên tiếng, giọng còn dịu dàng hơn trước: “Em cảm thấy tặng một chiếc sơ mi bó sát cho một người đàn ông không phải người thân của mình, có phù hợp không?”.

Thẩm Hi cúi đầu, cô muốn nói Đường Đường cũng là người thân của mình, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí.

Anh nhìn cô, hỏi tiếp: “Huống hồ, em còn từng thích cậu ta, chẳng phải sao?”.

Cô lại cúi thấp hơn, những lời Hà Chi Châu nói khiến cô rất buồn, cô chủ động nép vào ngực anh, yên lặng.

Anh xoa đầu cô, nói: “Thực ra... em cũng thấy không phù hợp phải không?”.

Thẩm Hi nép sâu vào lòng anh, anh đừng nói nữa mà!

Hà Chi Châu dịu dàng hơn: “Thực ra em cũng hiểu đúng không? Nếu không em đã không mang chiếc áo này về để anh nhìn thấy, phải không?”.

Thôi nào, đừng đánh giá cô cao như thế ... cô đâu có khôn ngoan như anh nói! Cô lại vùi mặt vào trong lòng anh, một lúc sau mới khẽ nói: “Vâng...”.

Hà Chi Châu thở ra một hơi, anh vỗ lưng cô: “Nếu đã như vậy, chiếc áo này đưa cho anh đi”.

Hả? Thẩm Hi ngẩng đầu nhìn anh, sao cô nghe có mùi vô liêm sỉ thế nhỉ!

Hà Chi Châu nhìn thẳng vào mắt cô: “Không nữa à?”.

“Không phải”. Thẩm Hi lắc đầu.

“Vậy tốt quá, anh cũng thích màu xanh”.

“...”.

Thẩm Hi vẫn không muốn lấy, hai chiếc áo hơn bốn nghìn tệ đấy, cô cảm thấy anh đang ăn cướp trắng trợn, nhưng cô giận mà không dám nói, lòng thắt lại vì tiếc tiền. Cô đâm anh, thầm nghĩ: Em dùng toàn bộ “gia sản” để mua hai chiếc áo cho anh, sau này anh mà dám đổi xử tệ với em, em sẽ...

Cả chết anh!

Hà Chi Châu nhìn bộ dạng tủi thân của Thẩm Hi, anh dựa lưng vào sofa, ôm cô: “Chúng ta có thể tặng quà khác cho Lâm Dục Đường”.

Thẩm Hi không nói gì, cô hết tiền rồi.

Hà Chi Châu: “Thế này đi, chỗ anh có một bộ sách tuyệt bản, anh biết cậu ta rất muốn có nó, em có thể dùng làm quà tặng cậu ta. Anh tin so với áo sơ mi, chắc hẳn cậu ta sẽ thích bộ sách hơn, hơn nữa như vậy càng có ý nghĩa hơn, đúng không?”.

Thẩm Hi không hiểu ý nghĩa ở đâu, cô ngơ ngác nhìn anh.

Anh nghiêm mặt nói đáp án: “Một, sách là bậc thang tiến bộ của nhân loại, dùng nó làm quà tặng là hợp nhất; hai, món quà này coi như là quà chung của chúng ta, chẳng phải rất có ý nghĩa sao?”.

Thẩm Hi: “...”.

Hôm sau, Hà Chi Châu mặc áo mới tới S&N làm việc, đồng thời Lâm Dục Đường cũng nhận được quà chuyển phát nhanh, một bộ sách tuyệt bản được tới dưới danh nghĩa Thẩm Hi, sách là sách hay, nhưng anh rất muốn cầm nó đi đâu, phải làm sao đây?

Thẩm Hi hết tiền, cô càng phải gấp gáp liên hệ với Trần Hàn. Buổi trưa, cô nhận được điện thoại của Trần Hàn, hẹn hai giờ chiều đến dạy ở trung tâm dạy múa Tinh Tinh. Cô rất cảm ơn Trần Hàn, trước khi đi còn đặc biệt đặt đồ ăn gần trung tâm dạy múa, sau đó vui vẻ mang giày và đồ tập ra ngoài.

Thẩm Hi tới sớm một tiết, Trần Hàn đã rất quen với người ở lớp múa, ra dáng người phụ trách chia một lớp nhỏ cho cô, cho cô biết mức thù lao: “Một tiết năm mươi tệ, một ngày hai tiết”.

Buổi chiều, Thẩm Hi nhẹ nhàng dạy hai tiết, dạy mười ba bé gái múa Tân Cương kiểu mới. Hai tiết kết thúc rất nhanh, cô dạy rất vui vẻ. Cô càng cảm kích Trần Hàn hơn, sau khi kết thúc cô tìm Trần Hàn, nói: “Tôi đặt đồ ăn gần đây rồi, buổi tối mình cùng đi ăn nhé”.

Trần Hàn từ chối: “Không, tối nay tôi có việc rồi”.

Thẩm Hi xua tay, dễ tính nói: “Được rồi, vậy mai nhé”.

Lương trả theo ngày, Thẩm Hi dạy hai tiết vừa vặn một trăm tệ. Tiền do Trần Hàn trả trực tiếp cho cô, cô cất tiền vào túi, trong

lòng tràn đầy cảm giác tự hào.

Trần Hàn hỏi: “Thẩm Hi, nghỉ hè cậu ở đâu?”.

Thẩm Hi giở chút mảnh khoe, không nói rõ mình đang ở chỗ Hà Chi Châu, cười nói: “Nhà bạn”. Bạn trai cũng là bạn, chẳng phải sao? Cô hỏi Trần Hàn, Trần Hàn nhún vai: “Tôi đâu có nhiều bạn như cậu, ở trường thôi”.

Thẩm Hi vì một trăm tệ mình lao động kiếm được mà gọi cho Hà Chi Châu đầu tiên, sau đó gọi cho Thẩm Kiến Quốc, Ngô Linh, ông nội... Lâm Dục Đường chủ động gọi cho cô, đặc biệt “cảm ơn” món quà cô gửi.

Lâm Dục Đường khách khí như vậy khiến cô thấy ngại, lúc đang nói chuyện còn không kiên nhẫn được mà khoe khoang một trăm tệ của mình: “Đường Đường, hôm nay em dạy học cho các bạn nhỏ kiếm được một trăm tệ đấy”.

Lâm Dục Đường khen ngợi: “Em giỏi lắm”.

Thẩm Hi: “Mời anh ăn cơm sau”.

“Để lại mà tiêu đi, anh sợ em không đủ tiền mời đâu”. Lâm Dục Đường cười, dặn dò: “Anh cũng ở thành phố S, có việc gì cũng có thể tìm anh”.

Thẩm Hi nhận lời.

...

Hà Chi Châu thực ra rất không muốn Thẩm Hi đi làm thêm hè, hơn nữa còn là công việc do Trần Hàn giới thiệu, chỉ là Thẩm Hi rất vui thích với việc đó. Lúc anh về cô lại khoe khoang một trăm tệ với anh.

Anh chạm vào má cô: “Giỏi quá”.

Thẩm Hi chỉ về phía bên phải: “Hôm nay em vui nên trên đường về đã mua một quả dưa hấu, loại cực to, anh bỏ đi”.

Nhìn kìa, kiếm được tiền rồi ăn nói cũng vênh váo hẳn.

Hà Chi Châu tuân lệnh đi vào bên phải bỏ dưa, chỉ là khi nhìn thấy thứ gọi là “dưa hấu loại cực to”, mắt anh cũng tròn rất to. Anh bước ra nói: “Thẩm Hi, em mua ‘dưa hấu’ ở đâu đấy?”.

Thẩm Hi ngửa tay, nói: “Mua của một bác trai bên đường”.

Hà Chi Châu hít sâu một hơi: “Thứ em mua không phải dưa hấu, mà là bí đao”.

Thẩm Hi không tin: “Không thể nào!”. Cô mua dưa hấu bao nhiêu năm nay, không thể có chuyện không phân biệt được dưa hấu với bí đao.

Hà Chi Châu bỏ bí đao ra chứng minh mình đúng.

Lúc Thẩm Hi nhìn thấy chân tướng, nước mắt cũng rơi: “Không kiếm, quả bí đao này giống dưa hấu quá đi”. Chết tiệt! Hóa ra thứ cô vừa ôm vừa vác suốt dọc đường về lại là một quả bí đao! Cô không thể chịu được!

Buổi tối, Hà Chi Châu làm theo sách dạy nấu ăn, nấu một nồi súp hầm bí đao. Thẩm Hi vẫn còn bất bình: “Em thấy ông ấy già nên mới mua giúp, hừ hừ, không ngờ ông ấy lại để bí đao vào đồ nấu dưa hấu, lừa em, đều quá”.

Hà Chi Châu lặng lẽ ăn canh súp hầm bí đao, không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Bạn gái anh không phân biệt được bí đao và dưa hấu thì anh còn nói được gì chứ.

Hôm sau, Thẩm Hi đi tàu điện ngầm tới trung tâm dạy múa, định xong việc sẽ mời Trần Hàn đi ăn cơm, trước khi ra khỏi cửa còn nhấc tin báo Hà Chi Châu đi cùng.

Buổi chiều, Thẩm Hi dạy liên tục hai tiết, cô ngồi trong phòng tập múa nói chuyện với học sinh. Có một bé gái tính cách hoạt bát hỏi: “Cô giáo Tiểu Thẩm, cô có thể dạy bọn em bao lâu ạ?”.

Thẩm Hi giơ một ngón tay ra: “Ít nhất là một tháng”.

Bọn trẻ vỗ tay, mặt Thẩm Hi đỏ bừng, không thể diễn tả được niềm vui trong lòng. Nhưng vừa bước ra khỏi phòng tập múa cô đã bị một chậu nước lạnh hắt thẳng vào mặt. Trần Hàn đưa một trăm tệ thù lao hôm nay cho cô: “Thẩm Hi, từ mai cậu không cần đến nữa, cô Lí bảo tôi nói lại với cậu. Tôi đã xin cho cậu rồi nhưng chẳng được”. Thẩm Hi chớp mắt vẻ không thể tin nổi, quên cả nhận tiền. Trần Hàn nhét tiền vào tay cô rồi quay đầu đi luôn.

Thẩm Hi chậm rãi bước trên hành lang của trung tâm dạy múa, cô tựa người vào lan can thẫn thờ đau buồn năm phút, sau đó xách túi đi xuống dưới lầu tầng tốc độ ốc sên, cuối cùng đi vào nhà vệ sinh nữ, tâm trạng tồi tệ đến mức sắp khóc đến nơi rồi, cho đến khi có hai người từ bên ngoài đi vào, họ đang nói chuyện, trong đó một giọng nói là của Trần Hàn.

“Hàn, ngày mai em họ tôi có thể tới dạy chứ?”.

“Cứ yên tâm mà đến, tôi sẽ nói rõ ràng với cô Lí”.

“Nhưng bạn học của cậu...”.

“Cô ta không sao đâu, ngày mai sẽ không đến nữa”. Giọng Trần Hàn có cả tiếng cười, trong tiếng cười có sự đắc ý và chế nhạo: “Tôi tìm lí do cho cô ta nghỉ rồi”.

Thẩm Hi cúi đầu, “cạch” một tiếng, cô đẩy cửa phòng vệ sinh đơn bước ra.

02

Có lúc Thẩm Hi cũng biết Trần Hàn không thích mình, nhưng cô nghĩ chuyện không thích là bởi mỗi người có tính cách và khí chất riêng. Tính cách không hợp thì chẳng có ai đúng ai sai, vì thế cho dù trước đây cô và Trần Hàn chung sống không hòa thuận lắm nhưng cô không cho rằng đó là chuyện lớn, nếu có thể cô còn hi vọng thay đổi mối quan hệ này. Từ trước tới giờ cô luôn đánh giá cao sự chăm chỉ và cố gắng của Trần Hàn.

Nhưng mà bây giờ, còn gì để cô đánh giá cao Trần Hàn chứ? Bất kể Trần Hàn có cố gắng thế nào, chăm chỉ ra sao, nhân phẩm chính trực chẳng phải vẫn là điều kiện tiên quyết hay sao?

Cô đẩy cửa bước ra, phòng vệ sinh không lớn, cô và Trần Hàn bổn mắt nhìn nhau.

Trần Hàn sững sờ, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng nhếch môi định cười với Thẩm Hi, cuối cùng thấy không thể cười nổi đành lạnh lùng nhìn Thẩm Hi, nói: “Trùng hợp thế, Thẩm Hi”. Cô ta lấy lại vẻ “lạnh lùng” thường ngày, nhưng cô gái đứng bên cạnh lại đỏ bừng mặt, kéo gấu áo Trần Hàn, không biết phải đối đáp thế nào.

Thẩm Hi đứng thẳng người, cô không muốn nói bất cứ lời nào với Trần Hàn nữa. Cô nhìn cô gái bên cạnh Trần Hàn, hỏi: “Cậu biết văn phòng của cô Lí ở đâu không?”.

Cô gái kia rõ ràng tâm lý không vững như Trần Hàn, đang lắp bắp định nói chỗ cô Lí thì bị Trần Hàn giữ lại.

Thẩm Hi nhìn Trầ n Hàn: “Sao, không dám để cô ta nói à?”.

Sắ c mặt Trầ n Hàn vô cùng khó coi, nhắ n mạnh một sự thực: “Thẩm Hi, cậu đừng quên công việc này là tôi tìm cho cậu, tôi có quyề n quyế t định cậu đi hay ở”.

“Đúng thế , đương nhiên là tôi biế t công việc này do cậu ban cho”. Thẩm Hi liế c nhìn Trầ n Hàn, cô ắ gắ ng không để mình mấ t cả thể diện lẫn công việc, cho dù nghiề n nát rằng cũng phải nuố t sự uấ t ức xuô ng. Là cô đã tin nhằ m người, là cô tự làm tự chịu, cô không có tư cách để uấ t ức tủi thân ở đây. Cô bô i thêm một câu: “Vì thế ́ tôi muố n đi gặp cô Lí để cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã cho tôi hai ngày làm thêm ở đây, chẳng phải sao?”.

Trầ n Hàn sắ m mặt lại, không nói gì.

“Được thôi, các cậu không nói cũng chẳng sao, tôi tự đi tìm”. Thẩm Hi nói xong đi thẳng qua mặt Trầ n Hàn.

Trầ n Hàn vẫn đứng im tại chỗ, chẳng sợ gì. Người sợ lại là cô gái kia. Thẩm Hi vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô gái kia đã đuổi theo: “Xin cậu đừng tới chỗ cô Lí, ngày mai tôi bảo em họ không tới nữa là được chứ gì?”.

Sao, đây là sự thỏa hiệp vừa rẻ mạt vừa cao quý sao? Thẩm Hi không trả lời, từ câ u thang ở góc hành lang đi thẳng lên. Cô gái đầ ng sau lo lắ ng hỏi Trầ n Hàn: “Hàn, phải làm sao?”.

Trầ n Hàn vẫn im lặng không nói gì.

Thẩm Hi không đi tìm cô Lí, cô muố n về ́ phòng tập múa tạm biệt bọn trẻ, nhưng trong phòng không còn ai cả. Cô hớ i tiể c ngồ i giữa sàn nhà, gương chạm đắ t ở bô n phía đầ u là bộ dạng buồ n bã và thảm hại của cô. Cô nghĩ hôm nay mình mấ t mặt quá đi, ban nãy

cô còn bảo với đám trẻ là sẽ dạy chúng một tháng nữa. Cô còn biên cho chúng một điệu múa, đáng tiếc mới dạy được đoạn mở đầu đã phải ra đi. Liệu chúng có nghĩ cô là một người không giữ chữ tín không?

Thẩm Hi buồn bã, cô lau những giọt nước mắt tràn ra khóe mắt, tự nhủ không việc gì phải khóc. Chí ít, có một số chuyện giống như Thẩm Kiến Quốc đã từng dạy: “Chí ít việc này không phải con sai, không làm sai thì không cần buồn”.

Lúc Thẩm Hi nghe điện thoại của Hà Chi Châu, tâm trạng cô đã đỡ hơn nhiều. Trong điện thoại, Hà Chi Châu vẫn tưởng cô đi ăn cơm với Trần Hàn nên hỏi cô địa chỉ nhà hàng. Thẩm Hi không còn mặt mũi nào nói chuyện nữa, giọng lí nhí: “Chuyện này... không cần ăn nữa”.

Hà Chi Châu im lặng mấy giây, anh hỏi thẳng: “Em vẫn ở trung tâm dạy múa chứ?”.

Thẩm Hi: “Vâng”.

Hà Chi Châu: “Anh đang ở gần đó, em ra cửa đi”.

Thẩm Hi ra cổng chính, Hà Chi Châu vẫn chưa tới. Trước cổng trung tâm dạy múa Tinh Tinh có một bên xe bus, Thẩm Hi ra đó đứng đợi Hà Chi Châu. Một lúc sau, Trần Hàn và người bạn mới của cô ta đi tới. Buổi chiều Trần Hàn dạy nhiều hơn cô một tiết, tầm giờ này là dạy xong. Thẩm Hi quay đầu đi, không muốn nhìn cô ta.

Trần Hàn không đi tới bên xe bus mà đứng đợi ở cổng trung tâm, đồng thời lấy điện thoại ra bấm số gọi, giọng điệu trách móc không vui: “Sao anh chưa tới?”.

Khoảng hai phút sau một chiếc Toyota màu trắng từ đường lớn đi tới, hô ng hách đỗ ngay trước cổng trung tâm.

Trần Hàn liếc mắt nhìn Thẩm Hi đang ở bên xe bus, trong lòng vô cùng vui vẻ. Người đàn ông trong xe đã theo đuổi cô ta hai tháng, là một người ngoại tỉnh tới thành phố S làm ăn buôn bán, thu nhập hằng năm cao hơn đám nhân viên công chức trong thành phố nhiều. Chỉ là, Trần Hàn vẫn không hài lòng chuyện anh ta là người ngoại tỉnh, cũng không hài lòng về công việc và học vấn của anh ta.

Nhưng giây phút này, cô ta cảm thấy vô cùng sướng khoái, chỉ ít cô ta còn có một người đàn ông có thể đến bất cứ lúc nào cô ta gọi. Cô ta cảm thấy Thẩm Hi và Hạ Duy Diệp luôn rất vượt trội. Vượt trội là gì? Chính là họ có mọi thứ mà cô ta không có.

Đúng là Thẩm Hi không có kiểu bạn trai lái xe hơi đến bất cứ lúc nào cô gọi. Bạn trai của cô đi xe đạp, đẹp trai, đôi mắt thâm trầm như biết nói, anh là sinh viên chất lượng cao, anh là Hà Chi Châu của trường Đại học S.

Thẩm Hi ngheo đầu lại, thậm chí dù có tò mò thế nào cũng nhất định không nhìn về phía Trần Hàn. Cho đến khi một giọng nam quen thuộc vang lên trên đầu cô: “Thẩm Hi, em sai chỗ chưa?”.

Thẩm Hi quay đầu, Hà Chi Châu đã dừng xe trước mặt cô, anh vừa đạp xe từ đường một chiều bên trái tới. Trên người vẫn mặc đồ công sở, là chiếc áo sơ mi họa tiết chìm cô mua cho anh, trong sự giản dị có thứ khí chất cao quý tao nhã khó diễn tả bằng lời.

Chiếc Toyota đằng xa vẫn đang lùi xe, còn Thẩm Hi đã ngồi sau xe đạp của Hà Chi Châu, đi qua Trần Hàn. Cô ôm anh, cuối cùng cũng có người để tâm sự tâm trạng lúc vui lúc buồn hôm nay. Cô ngồi sau xe kể lại mọi chuyện anh nghe.

Anh vừa đạp xe vừa nói: “Đáng đời”.

Cô cũng cảm thấy mình đáng đời, nhưng vẫn hậm hực với anh: “Hà Chi Châu, rốt cuộc ai là bạn gái của anh hả!”.

Anh ngơ ì đã ãng trước bật cười: “Cái này còn phải hỏi sao, lẽ nào anh đèo nhâ ãm người?”.

Cô ngẫm kĩ lại những lời anh nói, vui hẳn lên.

Mọi người đều đi vào trung tâm thành phố nên đương nhiên đi cùng một đường. Rất nhanh, chiếc xe Toyota màu trắng đã đuổi kịp xe đạp của Hà Chi Châu, lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi đã ãu đỉnh, lúc vượt qua còn cô ãng nhâ ãn còi inh ỏi, nhâ ãn liên tục má ãy cái.

Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu: “Hà đại ca, anh đánh được hã ãn ta không?”.

“Cái gì?”. Hà Chi Châu vừa hỏi, Thẩm Hi đã tức điên, giờ ngón giữa với gã đàn ông ngơ ì trong ô tô, cô khinh thường hã ãn ta! Cô từng nhìn thấy người lái xe Ferrari vênh vào chứ chưa thấy ai lái con xe Toyota bé tẹo mà vênh vào thế này.

Cô nói với anh: “Hà đại ca, chúng ta vượt hã ãn ta đi”.

Hà Chi Châu: “...”.

Thẩm Hi chớp mắt, cúi đầu nhìn bàn đạp dưới chân Hà Chi Châu, xem ra hơi khó. Anh đột nhiên không nói gì nữa, Thẩm Hi đoán những lời không suy nghĩ của mình ban nãy làm tổn thương tới tôn nghiêm đàn ông của anh nên vội nói thêm: “Có câu này anh nghe chưa, thà ngơ ì cười sau xe đạp chứ không thềm ngơ ì khóc trong BMW”.

Hà Chi Châu thực sự chưa từng nghe qua câu này, không biết cái là tên đô t nát nào nói ra nữa. Anh bảo Thẩm Hi: “Em nhớ biển số xe cho anh”.

Thẩm Hi hiểu ra vội nhớ biển số xe. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Trong xe Toyota phía trước, Trần Hàn ngồi bên ghế phụ, trong gương chiếu hậu hình ảnh Hà Chi Châu và Thẩm Hi càng lúc càng xa, tâm trạng vui mừng của cô ta ngay lập tức rơi xuống hố ... Thực ra người đàn ông như Hà Chi Châu đâu chỉ có mình Hạ Duy Diệp và Thẩm Hi mới thích. Cô ta từng nhìn thấy dáng vẻ Hà Chi Châu khi hút thuốc. Cô ta đi lại gần anh, anh dụi tắt điếu thuốc, ném đầu thuốc vào thùng rác, động tác rất nhanh. Cô ta nhìn anh thêm một cái, anh ngẩng đầu, trong ánh mắt anh là sự trầm tĩnh và lạnh lùng. Sau này cô ta mới biết chàng trai hôm đó là Hà Chi Châu trường S, cũng bắt đầu từ hôm đó cô ta có cảm tình với đàn ông hút thuốc.

Nói về việc hút thuốc, Hà Chi Châu lâu lắm rồi không hút, không biết anh đã cai được thuốc lá từ lúc nào. Hình như sau khi đổi lại cơ thể anh không còn nghiện như trước nữa, trước đây anh rất ghét đồ ngọt nhưng bây giờ thỉnh thoảng cũng ăn một miếng.

Còn về nguyên nhân không hút thuốc, anh luôn nghĩ có bạn gái rồi hút thuốc không tốt, rất không tốt. Vì thế bây giờ, cho dù thức khuya anh cũng chỉ pha một cốc cà phê đặc thôi.

Thẩm Hi đi làm thêm hai ngày, tổng cộng kiếm được hai trăm tệ, cô đem toàn bộ tiền đi mua xổ số “Cào cho vui” và bất ngờ trúng năm trăm tệ. Buổi tối, cô giấu năm trăm tệ dưới gối với tâm thế thành kính, nhìn trần nhà cảm khái: “Hà đại ca, anh nói xem vận

may của em tốt như vậy, sau này có thể mua thẻ cào nuôi sống bản thân không?”.

Hà Chi Châu nằm trên giường đọc sách, vừa đọc vừa nói: “Dân cò bạc nhà tan cửa nát cuối cùng bán vợ để bắt đầu như em đây”.

Hừ hừ, lại còn bán vợ! Anh đang nhắc nhở cô cái gì chứ... Thảm Hi lật người ôm Hà Chi Châu, mỉm cười nịnh nọt: “Em chắc chắn không nở bán anh đâu”.

Hà Chi Châu mím môi, xoa đầu Thảm Hi, tiếp tục đọc sách. Đọc xong một trang, xoa đầu một cái, vô cùng thuận tay.

Hôm sau, Thảm Hi không cần tới trung tâm dạy múa Tinh Tinh nữa. Hà Chi Châu trước khi ra khỏi nhà còn sợ cô chán, nói với cô: “Nếu chán thì ra ngoài dạo phố”.

Nhưng dạo phố cần tiền mà, không có tiền thì chỉ gọi là đi đường thôi! Thảm Hi ngại nói với Hà Chi Châu là mình đã hết tiền, cô ngồi giữa phòng khách buồn tẻ cắt giấy chơi, cũng chẳng ngẩng đầu lên: “Được rồi, em biết cách sắp xếp mà”.

Hà Chi Châu cúi người thay giày, nghĩ ngợi một chút rồi đứng thẳng lên nói: “Tiểu Hi”.

Hả? Lại gọi ngọt ngào vậy? Thảm Hi quay đầu lại, không biết Hà Chi Châu còn chuyện gì.

Hà Chi Châu nhìn cô: “Tủ đầu giường trong phòng ngủ có thẻ ngân hàng, em cầm đi mà dùng, mặt khẩu như lần trước”.

Thẻ ngân hàng? Thảm Hi chớp mắt, nhưng cô có nhớ mặt khẩu gì đâu, lần trước anh chỉ tiện miệng nói ra ai mà nhớ được chứ.

Hà Chi Châu cũng đoán là Thẩm Hi không nhớ nên nói lại lần nữa cho cô, sau đó hỏi: “Bây giờ nhớ chưa?”.

Trong mắt Hà Chi Châu đã đầy vẻ khinh bỉ rồi, Thẩm Hi sợ mình bị lộ chỉ số IQ nên vội gật đầu: “Nhớ rồi”.

Hà Chi Châu bất lực, anh nhìn là biết cô chưa nhớ được, cho dù nhớ được thì lát nữa cũng sẽ quên thôi. Vừa hay trên giá giày có giày bút, anh cầm bút lên viết một dãy mật khẩu, sau đó mới phất tay áo, bước ra khỏi nhà.

Thẩm Hi hóa đá, cô nhìn ra phía cửa ngáy thò chớp mắt, thế này là cô được bao nuôi à? Chính là được bao nuôi à?

03

Thẩm Hi mau chóng đứng dậy, lập tức vào phòng ngủ mở ngăn kéo đầu giường, cẩn thận lật tìm thẻ anh để trong đó. Tấm thẻ lạnh lẽo nằm bên trong, trái tim bé nhỏ của cô cứ đập “thình thịch thình thịch” không ngừng, nội tâm lại giật giật xé một口子, cuối cùng vẫn giờ móng vuốt ma quỷ về phía tấm thẻ.

Chí ít cô cũng phải xem cái giá Hà Chi Châu bao nuôi cô là bao nhiêu chứ? Để đánh giá xem thành ý của anh cao hay thấp, đúng không?

Thẩm Hi ôm suy nghĩ ấy cầm thẻ và mật khẩu ra ngoài.

Trong tiểu khu có máy rút tiền tự động hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, Thẩm Hi nhìn quanh một lượt rồi bước vào, lúc rút thẻ vào tim cô đập nhanh hơn; lúc nhập mật khẩu, tim lại đập nhanh hơn một chút; mật khẩu đúng, tim đập nhanh không thể tả được... Cuối cùng, lúc nhìn thấy số dư tài khoản, cô suýt nhô mũi máu cơ tim. Cô cảm

thấy mình cần phải tìm một bức tường để dựa vào, hít thật sâu, trấn tĩnh lại tâm trạng đang kích động lúc này.

Cô không hiểu, tại sao Hà Chi Châu có nhiều tiền đến vậy, tại sao Lâm Dục Đường có nhiều tiền như vậy, tại sao Hà Hữu Tử cũng có nhiều tiền như vậy!

Sống giữa một đám nhà giàu thế này mà quá không yêu nổi.

Cô nhớ tin cho Hà Chi Châu: "Anh có biết trong thẻ có nhiều tiền đến thế không?".

Hà Chi Châu đã bắt đầu vào giờ làm trong S&N, trước mắt toàn bộ dự án Bác Lâm chia thành năm nhóm. Hà Chi Châu đã là nhóm trưởng nhóm B, đang đeo thẻ nhóm trưởng vừa họp vừa sửa đề án, đồng thời còn có thể nhớ tin trả lời bạn gái.

"Có nhiều tiền lắm sao?".

Thẩm Hi học máu, cảm thấy anh đang ra vẻ giàu có với mình.

Hà Chi Châu thực sự không nghĩ trong tầm thẻ ấy có rất nhiều tiền, đó là tiền anh làm thêm hai năm qua, anh rất rõ số tiền là bao nhiêu, anh không hề thấy nhiều. Tầm thẻ thật sự nhiều tiền của anh là tầm khác, công ti ông nội chia lợi nhuận hằng năm, có điều anh không có lí gì mà dùng chúng.

Thẩm Hi lại nhớ tiếp một tin: "Hà đại ca, anh đưa thẻ cho em không sợ em tiêu hết tiền sao?".

Hà Chi Châu đang nghiêng người thảo luận một bug⁽²⁸⁾ với đồng nghiệp, tư duy rành mạch nói ra ý kiến sửa đổi của mình, sau đó trả lời tin nhớ của Thẩm Hi: "Chỉ cần không tiêu tiền cho gã đàn ông khác, còn lại tùy em".

Tùy em... Một câu nói quá tuyệt vời.

Đồ`ng nghiệp nam bên cạnh liê`c trộm khung trò chuyện trên màn hình điện thoại của anh, đàn ông như cậu ta nhìn thấ`y cũng đỏ mặt tía tai, không ngờ Hà Chi Châu là đại thầ`n trong trường học, ở S&N cũng là đại thầ`n, ngay cả yêu đương cũng có phong thái đại thầ`n thế` này.

Đồ`ng nghiệp nam còn đỏ mặt tía tai, trái tim bé nhỏ của Thẩm Hi cũng hoàn toàn bị chấ`n động, sắp bãi công đế`n nơi. Ha ha, cô cũng là cô gái được bao nuôi rô`i.

Hà Chi Châu lo Thẩm Hi buồ`n chán, sự thực là Thẩm Hi không phải kiểu người dễ buồ`n chán. Khi ở một mình, cô nằ`m trên đệm tập múa giữa phòng khách tập các kĩ thuật cơ bản, hoặc lên ghế` sofa ngồ`i đăng weibo, dùng máy tính của Hà Chi Châu đánh quái cùng Tráng Hán.

Tại sao lại là Tráng Hán nhỉ, bởi vì Tráng Hán cũng là người không có việc gì làm, không giồ`ng như bạn tồ`t của hắ`n, Hầ`u Tử đã bước lên con đường thực tập làm CEO rô`i.

Thẩm Hi nói chuyện video với Tráng Hán, Tráng Hán đang cời trầ`n ăn dưa hầ`u, đầ`ng sau có một người cũng cời trầ`n đi tới, chẳng phải là Hầ`u Tử sao?

Hai người họ không ngờ lại ở với nhau!

Thẩm Hi bị số`c toàn tập, bắ`t hai người phải khai thật.

“Hi Hi, em đừng hiểu nhầ`m”. Tráng Hán bỏ dưa hầ`u xuồ`ng, luôn miệng giải thích: “Bọn anh chẳng làm gì cả...”.

Đúng là càng giải thích càng đáng ngờ.

Hà`u Tử đi tới vẫy tay chào Thẩm Hi, tranh nói: “Tráng Hán bỏ nhà đi, anh tớ t bụng thu nhận cậu ấy, chuyện chỉ có thể thôi”.

Tráng Hán đẩy Hà`u Tử ra, giải thích kiểu khác: Mùa hè này Tráng Hán ở nhà đọc sách thi công chức, đọc tới mức toàn thân mọc lông. Hà`u Tử khoe mình đã bước trên con đường trở thành CEO, sắp lấy cô vợ giàu có trắng xinh bước lên đỉnh cao cuộc đời, Tráng Hán ngưỡng mộ tới mức lập tức buông sách chạy sang chỗ Hà`u Tử. Kết quả tớ tệ lại là, Hà`u Tử bị bố` giảng xuố`ng làm trợ lý quản đốc của một công xưởng, điề`u tớ tệ nhấ`t là kí túc xá công nhân còn không có điề`u hòa.

Anh bạn nhỏ Tráng Tráng “da mịn thịt non” chưa sô`ng khô cực như thế này bao giờ!

Thẩm Hi nghe xong bật cười xấ`u xa, cười không khép miệng được.

Thẩm Hi vui vẻ đăng lên weibo hình ảnh năm trăm tệ cào trúng thưởng “Cào cho vui”, đồng thời lấy weibo “Tại Hà Chi Châu” chia sẻ kèm theo bình luận “Khấ`p nơi vui mừng”.

Hà`u Tử và Tráng Hán vừa chỉ trích hành vi khoe giàu đáng khinh của cô, vừa xun xoe bảo cô mời cơm, cô liề`n đồng ý.

Lâm Dục Đường không nói gì, chỉ lặng lẽ like một cái.

“Hùng sư trong gió” luôn chia sẻ từng weibo của con gái, lần này cũng thế, chia sẻ kèm theo bình luận: “Chơi đủ rồi thì về` nhà, nhớ mang theo vịt quay”.

Thẩm Hi thầ`m nói xin lỗi bố, sau đó vờ như không nhìn thấ`y.

Thẩm Hi đồng ý mời Hà`u Tử và Tráng Hán ăn cơm chỉ là tiện miệng mà thôi, kết quả buổi chiề`u bọn họ lái trộm xe của quản đốc

tới tìm cô thật. Công xưởng ở khu công nghiệp Cô´ Bình, đó là trung tâm phát triển của ngành điện tử toàn quố´c, trước đây Hà Chi Châu cũng tới đó họp hành.

Hầ`u Tử và Tráng Hán mặt dày tới chơi, cô không thể không tiế`p đón. Cô vớ`n định câ`m thẻ của Hà Chi Châu đi mời cơm bọn họ, nhưng trước khi ra khỏi cửa lại nhớ tới lời dặn dò của anh: Không được tiêu tiế`n cho những gã đàn ông khác.

Cô âm thầ`m đầu đón một hồ`i, đành dùng năm trăm tệ cào được.

Hầ`u Tử lái chiế`c Mercedes tới, ngao nghể đi trên đường.

Lúc lên xe, Thảm Hi còn nói đều một câu: “Các anh lái Mercedes từ xa tới đây bắ`t em mời cơm, làm thế` được sao?”.

Tráng Hán lắ`c đầ`u: “Chẳ`ng có cách nào khác, đây là xe của quản đố`c”.

Thảm Hi hỏi Hầ`u Tử: “Đắ`t lắ`m nhỉ”.

Hầ`u Tử đập vào vô lăng, giọng như oán hận: “Đây là Mercedes những năm chín mươi đầ`y!”.

Thảm Hi bảo bọn họ lái xe tới quảng trường phía trước, lúc xuô`ng xe, cô hỏi Hầ`u Tử và Tráng Hán muố`n ăn gì. Hầ`u Tử đã ăn cơm ở căng tin công xưởng hơn một tháng, hoàn toàn từ thiế`u gia biế`n thành công nhân nông dân, hắ`n xót xa đáp: “Chỉ câ`n không phải là đồ` ăn nhanh ở căng tin là được rô`i”.

Tráng Hán đã chịu khổ hai ngày cùng Hầ`u Tử, cũng trở nên dễ thương lượng: “Chỉ câ`n ăn ngon là được”.

Hai người này thật giồ`ng như trố`n ra ngoài tránh nạn vậy. Thảm Hi nhìn hai người mắ`y cái, cảm thông dẫn họ đi ăn bữa lẩu thịnh

soạn. Tráng Hán ăn vô cùng mãn nguyện, cuối cùng lau mép nói: “Anh quyết định rồi, không cần nhờ Hà u Tử nữa, anh phải tới cậy nhờ em và lão đại!”.

Hà u Tử trợn mắt nhìn Tráng Hán: “Cậu không biết xấu hổ à?”.

Thẩm Hi kinh sợ, không được đâu! Cô liếc nhìn Tráng Hán, ngoài miệng không nói gì nhưng ánh mắt viết rõ: “Anh dám mặt dày tới làm phiền sao?”.

Tráng Hán bắt đầu làm bộ đáng thương: “Hi Hi, em cho anh ở nhờ hai ngày đi! Cái chỗ quỷ quái của Hà u Tử anh không ở được nữa, anh chưa từng thấy thiếu gia nào khổ như cậu ta”.

Thẩm Hi: “...”. Không được!

Tráng Hán lại ăn một bát canh, chúp chúp miệng ra vẻ ngon quá.

Thẩm Hi nhìn mà ”cảm khái vạn phần”, cô đành lấy điện thoại ra nói: “Em phải bàn bạc với Hà Chi Châu”.

Tráng Hán gật đầu chờ đợi.

Thẩm Hi bấm số gọi Hà Chi Châu, sau khi kết nối, cô nói Tráng Hán muốn tới chung cư ở nhờ hai hôm. Hà Chi Châu im lặng một lúc: “Thẩm Hi, nhà chúng ta không nuôi thú cưng cỡ lớn”.

Thú cưng... thú cưng cỡ lớn...

Thẩm Hi nhìn Tráng Hán vẻ xin lỗi: “Hà Chi Châu nói anh ấy không nuôi thú cưng cỡ lớn”.

Tráng Hán nghiêng rằng: “Được lắm”.

Đi từ quán lẩu ra, Tráng Hán khóc ròng theo Hà u Tử lên xe Mercedes, trước khi đi còn hạ cửa kính xuống vẫy tay với Thẩm Hi: “Hi Hi à, rảnh thì tới thăm bọn anh”.

“Vâng vâng”. Thẩm Hi nhận lời, có điều nếu cô không bị điên thì chắc sẽ không tới đó đâu.

Thẩm Hi đi tàu điện ngầm, về tới chung cư là lập tức vào vai được bao nuôi, cô vào bếp mặc tạp dề nhặt rau, đợi Hà đại ca về xào. Cô chọn từng quả đậu nhỏ nhắn dễ thương, đặt sẵn chúng vào đĩa, sau đó vo gạo, rửa xoong, đúng lúc đang bận rộn thì chuông cửa vang lên.

Hà Chi Châu không bao giờ ấn chuông, Thẩm Hi mặc tạp dề ra khỏi bếp, nhìn qua mắt mèo thấy người đứng bên ngoài, cô mở cửa.

Bên ngoài có hai người, một già một trẻ, người già còn chổng nạng, Thẩm Hi nhớ Hà Chi Châu nói nhiều năm trước ông nội anh đã bị cưa chân trên bàn phẫu thuật, ngay lập tức đoán ra người bên ngoài là ai. Cô mở cửa, ngọt ngào chào hỏi: “Cháu chào ông nội”.

Hai chân của ông Hà, một giả một thật, ông đứng thẳng và có dáng hơn những người già bình thường khác. Ông háng giọng: “Cô là ai? Sao lại gọi tôi là ông nội?”.

Thẩm Hi xâu hổ cúi đầu. Cô mời ông Hà vào nhà trước. Ông Hà khoát tay, người trẻ tuổi tự giác đứng đợi ở bên ngoài.

Trong nhà, ông Hà ngồi xuống, Thẩm Hi bưng trà rót nước, đã có dáng vẻ của cô cháu dâu tương lai.

Ông Hà hỏi lại: “Cô gái, rốt cuộc cô là ai?”.

Thẩm Hi xấ u hồ xoa tay, thật sự ngại mở miệng nói mình là bạn gái của Hà Chi Châu. Chợt nảy ra một ý, cô vui vẻ hỏi ngược lại: “Ông đoán xem ạ”.

Cô đá câu hỏi lại cho ông nội Hà Chi Châu, trong lòng nghĩ người già có con mắ t tinh tường, chắ c chắ n sẽ đoán ra.

Ông Hà ho khan, đoán thật: “Cháu là giúp việc A Châu thuê à?”.

“...”. Thẩm Hi im lặng, nội tâm gào thét: Cháu không phải giúp việc! Cháu là người tình bé nhỏ A Châu nhà ông đập cả mớ tiê n bao nuôi đấ y!

Ông Hà ngô ì dựa vào ghế sofa: “Lẽ nào không phải?”.

Thẩm Hi tủi thân gật đầ u: “Không ạ”.

Ông Hà: “Lẽ nào là bạn gái?”.

Thẩm Hi mới gật đầ u: “Vâng, thưa ông”.

Ông Hà: “...”.

Ông Hà không ở lại lâu, trước khi Hà Chi Châu về ông đã đi rồ i. Trước khi đi, ông còn dặn Thẩm Hi: “Tiểu Hi, tớ i bảo Hà Chi Châu gọi điện cho ông”.

“Vâng ạ”.

Thẩm Hi cung kính tiễn “Thái thượng hoàng” ra khỏi cửa, ngoan ngoãn không tá nôi. Nế u Thẩm Kiế n Quô c và ông nội Thẩm ở thành phố H nhìn thấ y chắ c chắ n sẽ học máu, con gái với cháu gái mình đầ u chỉ là nuôi hộ nhà người khác thôi.

Hà Chi Châu về , Thẩm Hi kể lại chuyện ông Hà tới cho anh nghe, cũng truyề n lại không thiế u một chữ lời ông dặn dò. Sau đó còn vô

cùng vui vẻ khoe: “Ông nội khen em xinh gái”.

Đã gọi “ông nội” rồi cơ đấy. Hà Chi Châu vỗ đầu Thẩm Hi, đi ra ban công gọi điện thoại. Cuộc điện thoại này kéo dài mười mấy phút. Lúc vào, anh không thấy Thẩm Hi ở phòng khách nữa, trong bếp và nhà vệ sinh cũng không có. Anh đi tới cửa phòng ngủ, đẩy cánh cửa gỗ màu vàng nhạt, sau đó không bước vào mà đứng im bất động.

Thẩm Hi đang ở trong phòng thay áo ngực, cô ngồi trên giường quay lưng lại với anh, áo sơ mi nữ màu trắng mặc trên người đã cởi ra vứt sang bên cạnh... Từ góc độ của anh nhìn vào, hình ảnh đập vào mắt anh là tấm lưng mềm mại và một đường cong nửa ẩn nửa hiện. Giống như quả đào mật vừa chín tới.

04

Đào mật... vừa chín tới... Anh nhắm mắt lại dùng lí trí nhắc nhở bản thân: Bây giờ tốt nhất là tự giác ra khỏi phòng, sau đó khẽ khép cửa lại. Chỉ là nghĩ như vậy nhưng tay anh vẫn cầm nắm cửa, anh đứng giữa cửa không nhúc nhích, mặc cho đầu ngón tay bắt đầu nóng lên.

Đường cong sau lưng Thẩm Hi là đường phong cảnh đẹp nhất trong mắt anh, anh không cần nhìn nhiều cũng có thể cảm nhận được xương bả vai nhỏ nhắn đáng yêu, cái eo thon mềm mại của cô... Da cô trắng, trắng nõn nà, dây áo con màu đen sau lưng buông hờ hững, vẫn chưa được cài vào... Gặp phải vấn đề gì vậy?

Hà Chi Châu chau mày, Thẩm Hi vẫn đang loay hoay bên trong, không hề hay biết. Anh thấy cô thật thiếu ý tứ, muốn đi tới “nhắc nhở”.

Thẩm Hi không hề hay biết, cho đến khi đã ngủ sau có tiếng ho khẽ, cô quay lại thấy anh đứng ở cửa, cô đỏ bừng mặt, cầm bừa một chiếc áo sơ mi trắng trên giường mặc vào, nhưng đó là áo của Hà Chi Châu. Áo sơ mi mặc trên người cô vô cùng rộng, cô không có thời gian đóng cúc nên mặc tạm rồi chạy vào nhà vệ sinh nấp.

Từ đầu đến cuối, cô đỏ bừng mặt, vì quá xấu hổ nên không nói một câu nào.

Hà Chi Châu kéo cô lại, anh nhất thời không biết cô đang nghĩ gì, nên hỏi nhỏ: “Đi đâu?”.

“Nhà vệ sinh”.

“Tại sao?”.

“Xấu hổ...”.

Hà Chi Châu tóm Thẩm Hi lại: “Không xấu hổ”. Cô nấp vào ngực anh, giấu đi ánh mắt lém lỉnh của mình.

Rất nhiều lúc Thẩm Hi giống một đứa bé nghịch ngợm thích làm chuyện xấu, khi bị phát hiện thường tỏ vẻ đáng yêu để cầu xin tha thứ, cô tình dè dặt nhìn anh, nhưng thực tế là cô có gan làm bậy.

Cô có chiến thuật dương dương tự đắc, anh cũng có sự thỏa hiệp không nguyên tắc của mình. Anh ôm cô vào lòng, áo sơ mi trên người cô chưa cài cúc, lúc anh cài giúp cô thì phát hiện áo ngực bên trong cô vẫn chưa được móc vào, anh lại cởi cúc áo ra lần nữa... chuyện này là sao?

Vừa cài vừa cởi, khuôn mặt Thẩm Hi đỏ bừng như trái táo.

Anh ôm cô, lòng bàn tay lại nóng bừng, sau đó những ngón tay thon dài của anh luồn vào trong áo sơ mi của cô. Dây áo đã ng sau chưa móc vào được, anh móc hai lần cũng chưa được nên vòng lên đã ng trước.

Thẩm Hi cứng người, tim đập hơi nhanh nhưng cũng không ngăn anh lại, cô nép vào lồng ngực anh, thấy tim anh đập cũng không chậm hơn tim cô, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, rất mạnh. Không khí dường như bắt đầu nóng lên.

Cô nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp ươn ướt.

Anh cúi đầu hôn cô, hôn rất mạnh, mang theo chút dục vọng còn xanh chất. Cùng lúc đó, bàn tay anh phủ lên ngực cô, không còn bất cứ điều gì do dự nữa, anh thở hổn hển chạm vào nơi nhạy cảm nhất.

Anh ôm Thẩm Hi ngồi trên ghế sofa bên cạnh cửa sổ, không nở buông tay. Bên ngoài thành phố đã lên đèn, sầm uất huyền ảo, bên trong là một cảnh sắc khác.

Thời gian thân mật kéo dài, cuối cùng ngại ngùng cũng biến thành ngọt ngào. Thẩm Hi dựa vào lòng Hà Chi Châu nghịch cúc áo sơ mi của anh; anh chốc chốc lại cúi xuống hôn cô, lúc thì lướt qua nhẹ nhàng lúc thì hôn rất lâu, đôi mắt họ trên tường cứ kêu tích tắc như đang cho họ thời gian thân mật.

Vì chưa ăn tối, nên sau đó hai người lại mất hơn nửa tiếng thảo luận xem ăn gì. Giữa chừng còn túm tóc, bẹo má, kéo tai... thời gian bất giác trôi đi rất nhanh, khi yêu đương luôn cảm thấy không đủ thời gian.

Ba hôm nữa sẽ có điểm thi cấp 4. Đậu Đậu gọi điện thông báo cho Thẩm Hi để ba hôm nữa xem điểm. Tình bạn của hai người rất vững

bên, nhưng Đậu Đậu vẫn nói rõ ràng: Kết quả tốt nhất là hai người đều đỗ; kết quả tốt thứ hai là mình đỗ, Thảm Hi không đỗ; thứ ba là hai người đều không đỗ; tồi tệ nhất là Thảm Hi đỗ, mình không đỗ.

Thảm Hi nằm trên sofa, hỏi: “Nếu là tình huống thứ tư thì sao?”.

Đậu Đậu: “Cậu phải mời tớ ăn cơm, an ủi tâm hồn bị tổn thương của tớ”.

Thảm Hi cá n quả táo: “Được thôi”.

Chuyện thi cấp 4, Thảm Hi vốn bạn yêu đương nên suýt quên, bây giờ bị Đậu Đậu nhắc nhở liên tục, áp lực tâm lý vô hình trung lại tăng lên. Sau khi Hà Chi Châu đi làm, lúc đi siêu thị cô tìm được công việc nhân viên tiếp thị tạm thời, chán quá nên đăng kí.

Một mặt cô muốn tìm việc gì đó để chuyển sự chú ý của mình, mặt khác cô cảm thấy mình vẫn nên làm việc.

Thảm Hi chính thức đi làm ở siêu thị, cô chụp một tấm ảnh gửi cho Hà Chi Châu. Hà Chi Châu vừa tới S&N, điện thoại kêu “ding” một tiếng, một tấm ảnh được gửi tới.

Bạn gái của anh đang mặc đồng phục bán hàng của một hãng bánh quy nào đó, đeo một hộp bánh trước ngực, bánh trong hộp để cho khách đi siêu thị ăn thử. Anh tức giận không muốn nói chuyện, mặc kệ cô.

Trong siêu thị, Thảm Hi ban đầu còn cảm thấy vui, hai tiếng trôi qua cô bắt đầu cảm thấy kiếm tiền quá khó khăn. Trong lúc bán, cô gặp hai loại người, một loại dè dặt không chịu ăn thử, một loại

ăn không ngừng. Ví dụ, ông chú này đã ăn rất lâu rồi, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Thẩm Hi không kìm được nhấc nhỏ: “Bố, bố sắp ăn hết một hộp rồi, không cần mua nữa”.

Được rồi, đúng là Thẩm Kiến Quốc đã y! Thẩm Kiến Quốc chỉ vào một đống bánh quy ăn thử sau lưng con gái: “Không phải ăn hết mới coi như hoàn thành nhiệm vụ sao?”.

Thẩm Hi cứng họng không còn gì để nói, nhân lúc không ai chú ý cô và bố cùng ăn bánh.

Thẩm Kiến Quốc hỏi cô: “Sao con lại ra nông nổi này?”.

Thẩm Hi cảm thấy bố đã hiểu nhầm mình nên giải thích: “Con đang trải nghiệm cuộc sống”.

Thẩm Kiến Quốc không tin, trong lòng giận Hà Chi Châu lắm, con gái ông vừa giao vào tay anh đã biến thành cô gái đi làm thêm thế này. Tóm lại ông rất giận, thái độ cũng rất kiên quyết - Ông phải đưa Thẩm Hi về nhà.

Nhân lúc Thẩm Kiến Quốc không chú ý, Thẩm Hi lén lút nhấc tin cho Hà Chi Châu: “Hà đại ca, bố em tới rồi, muốn đưa em về nhà...”.

Hà Chi Châu đang ăn cơm trưa thì nhận được tin nhắn của Thẩm Hi, anh hơi hận ấn huyết Thái Dương, nghĩ tới chuyện cô làm thêm tạm thời ở siêu thị anh lập tức hiểu nguyên do tại sao Thẩm Kiến Quốc muốn đưa Thẩm Hi về nhà.

Anh nghỉ làm, đi từ S&N ra, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Hà Chi Châu đạp xe qua đường lớn. Trầ`n Hàn bước xuô`ng từ xe Toyota, trong tay xách hai túi đồ`, đề`u là nhãn hiệu thời trang nữ hàng đầ`u trong nước. Trầ`n Hàn nhìn thấ`y Hà Chi Châu trước, trước mặt người mình thích, cảm giác xấ`u hổ càng dâng lên mạnh mẽ. Cô ta vô cùng căng thẳng, lúc lùi vào xe lại cảm thấ`y mình quá mức cầu nệ và trẻ con, cuố`i cùng cô ta thoải mái bước ra chào hỏi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu nghe thấ`y tiế`ng Trầ`n Hàn, anh liế`c một cái, đi thẳng qua. Anh không có thói quen giả vờ lịch sự với mấ`y cô gái ven đường.

Hai giây, Hà Chi Châu đạp xe qua như một cơn gió. Trầ`n Hàn đứng bên cạnh chiế`c xe ô tô, trong lòng u ám. Đột nhiên cô ta thấ`y tâm trạng bớ`i rồ`i giẫ`ng xé của mình mấ`y giây trước trở nên không có ý nghĩa gì nữa. Cô ta bật cười khinh miệt, loại đàn ông không tôn trọng phụ nữ như Hà Chi Châu hoàn toàn không xứng với sự yêu thích của cô ta. Cửa xe Toyota hạ xuô`ng, người đàn ông bên trong nói chuyện với cô ta, hắ`n không đủ đẹp trai, thân hình không đủ hấ`p dẫn, nhưng hắ`n chịu chiề`u chuộng lấ`y lòng cô ta.

“Tiểu Hàn, tô`i tới nhà anh chơi, anh còn một món quà muố`n tặng em”.

Trầ`n Hàn nhìn người đàn ông trong xe, mỉm cười gật đầ`u: “Vâng”.

Hà Chi Châu về` chung cư, việc đầ`u tiên là thu dọn chiế`c giường lò xo trong căn phòng nhỏ, sau đó mang hế`t quầ`n áo của Thẩm Hi sang đó, tạo hiện trường giả chứng minh anh và Thẩm Hi “trong sáng”.

Quả nhiên, nửa tiế`ng sau Thẩm Kiế`n Quố`c tới thăm chung cư, đầ`ng sau ông là Thẩm Hi đang rấ`t ấ`m ức.

Hà Chi Châu khá bình tĩnh tiếp đón nhạc phụ tương lai. Ánh mắt Thẩm Kiến Quốc đảo không ngừng, cuối cùng dừng lại trên chiếc giường trong căn phòng nhỏ, ông ngò ì xuông ghé sofa, câu đầu tiên là: “Tại Hà Chi Châu, sao cậu lại để con gái tôi tới siêu thị làm thêm tạm thời hả?”.

Về vãn đề này Hà Chi Châu thực sự có nỗi khổ khó nói.

Hà Chi Châu: “Chú Thẩm...”.

Thẩm Hi: “Bố...”.

Thẩm Kiến Quốc không nghe giải thích, Thẩm Hi lại ra sức giải thích. Hà Chi Châu không tiện giải thích, anh lấy điện thoại đặt đồ ăn, không biết giờ này có đặt được đồ ở nhà hàng ngon không nữa.

Thẩm Kiến Quốc ngày mai mới về thành phố H, buổi tối ông nhất quyết không chịu rời đi, đương nhiên ông sẽ ngủ cùng Hà Chi Châu, một mình Thẩm Hi ôm gối ngủ trên giường lò xo trong căn phòng nhỏ.

Chiếc giường mét rưỡi, hai người đàn ông nằ m hơi chật. Hà Chi Châu nằ m sát vào mép giường, anh đã như thế rồi mà Thẩm Kiến Quốc còn trắ ng trợn thò một chân sang. Cuối cùng anh đã hiểu tướng ngủ của Thẩm Hi được di truyền từ ai rồi. Anh trở mình, Thẩm Kiến Quốc tỉnh ngủ, ông thở dài, nói: “Nằ m cạnh tôi cậu không ngủ được hả?”.

Hà Chi Châu: “Cũng tạm ạ”.

Thẩm Kiến Quốc rất khinh, cũng trở mình.

Hà Chi Châu nhìn trắ n nhà, không muố n nói chuyện, chỉ hi vọng đêm nay mau trôi qua.

Thẩm Kiến Quốc tỉnh dậy lâu nữa, ông không ngủ được. Ông nói với Hà Chi Châu: “Tại Hà Chi Châu, cậu phải đối xử tốt với Hi Hi, nếu sau này cậu gây chuyện gì khiến con gái tôi lo lắng, tôi nhất định sẽ đập gãy chân cậu”.

Hà Chi Châu “Vâng” một tiếng.

Thẩm Kiến Quốc nói tiếp: “Cậu biết đối với đàn ông, cái gì quan trọng nhất không?”.

Hà Chi Châu không phát biểu ý kiến, còn khiêm tốn nói: “Chú nói đi”.

Thẩm Kiến Quốc hừ một tiếng: “Là trách nhiệm và gánh vác, bây giờ cậu còn trẻ, sau này phải đối mặt với rất nhiều chuyện và rất nhiều cám dỗ. Tôi biết cậu đẹp trai, điều kiện gia đình tốt, năng lực giỏi, sau này đám con gái chủ động tiếp cận cậu sẽ rất nhiều”.

Thẩm Kiến Quốc lo nỗi lo chung của tất cả các ông bố trong thiên hạ, Hà Chi Châu nhất thời không nói gì, một hồi lâu sau mới bảo đảm: “Cháu không thể”.

Hà Chi Châu lời ít ý nhiều, Thẩm Kiến Quốc thở dài: “Cậu đừng nghĩ tôi phiền phức, sau này cậu có con gái là biết ngay”.

Hà Chi Châu bật cười, đồng tình với lời ông nói. Ông càng nói càng hăng, cuối cùng ngồì hể dậy, bảo anh: “Này... tôi hơi khát”.

Hà Chi Châu dậy đi lấy nước, lúc đi qua phòng khách, Thẩm Hi thò đầu ra, cười “hê hê” với anh, anh xoa đầu cô rồi đẩy cô vào phòng nhỏ, sau đó vào bếp lấy nước mang cho Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc uống nửa cốc nước, chợt nhớ tới một chuyện khác, ông do dự một lúc mới nói: “Đợt trước tôi có tìm hiểu về gia

đình cậu, cũng nghe nói một số chuyện của bố mẹ cậu”.

Hà Chi Châu im lặng, như bị mắc xương ở cổ họng, muốn nói mà không nói được.

05

Thẩm Kiến Quốc nói: “Cậu là cậu, bố mẹ cậu là bố mẹ cậu, chỉ là sau này Thẩm Hi chắc chắn phải đối mặt với bố mẹ cậu, Tại Hà Chi Châu, cậu hiểu nỗi lo của tôi chứ?”.

Hà Chi Châu bình tĩnh gõ i dựa đầu giường, sao anh lại không hiểu nỗi lo của Thẩm Kiến Quốc chứ. Chỉ là bao nhiêu năm qua, anh vẫn giữ nguyên tắc làm việc “mình là mình, bố mẹ là bố mẹ”.

Tác dụng tâm lý vô n là một thứ rất mạnh mẽ, cho dù là việc liên quan tới đại sự kết hôn, anh cũng cảm thấy đây là việc của mình. Nhưng thực tế lại không lý tưởng như thế .

Gia đình của anh rất quan trọng, nó có thể trở thành nhân tố quan trọng để nhà họ Thẩm suy nghĩ xem Thẩm Hi có hạnh phúc hay không.

Hà Chi Châu im lặng không nói gì.

Thẩm Kiến Quốc cũng không muốn tiếp tục chủ đề không vui này, ông hào sảng vỗ vai Hà Chi Châu: “Chúng ta ngủ đi, chỉ cần sau này cậu không thay lòng, thật lòng thật dạ đối tốt với Thẩm Hi, tôi cũng vui lòng giao Hi Hi cho cậu”.

Hà Chi Châu: “Cảm ơn chú”.

Thẩm Kiến Quốc bĩu môi: “Không cần”. Tại Hà Chi Châu cảm ơn khiến ông đau lòng!

Hà Chi Châu cả đời này rất ít nói cảm ơn với người khác. Anh không bao giờ làm phiền người khác, càng không cầu xin ai. Nhưng lần này anh thực sự cảm ơn Thẩm Kiến Quốc, cảm ơn sự tin tưởng của ông, cảm ơn ông đã yên tâm trao Thẩm Hi cho anh.

Thẩm Kiến Quốc trở mình, bổì thêm một câu: “Dù sao nếu cậu không làm được tôi vẫn có thể đánh què chân cậu”.

Hà Chi Châu không nói nhiều, vươn tay tắt đèn.

Thẩm Kiến Quốc nhắm mắt lại, thấy điều hòa hơi lạnh, ông bảo Hà Chi Châu tăng lên vài độ. Một lúc sau, ông nghĩ tới chuyện gì đó, bất mãn nói: “Hai đứa ngủ để điều hòa thấp thế này sao?”.

Hai đứa... Thẩm Kiến Quốc gài bẫy trong lời nói, Hà Chi Châu không bị mắc bẫy, anh thản nhiên nói: “Chỗ Thẩm Hi để cao hơn chỗ cháu vài độ”.

Thẩm Kiến Quốc làu bàu vài câu, đập Hà Chi Châu một cái xà giạn: Ông không tin con gái mình như hoa như ngọc thế mà cái tên trai trẻ Hà Chi Châu này có thể kiêu căng được.

Hà Chi Châu tự dưng bị ăn một đập, nửa đêm về sáng gằn như không ngủ, anh nhớ tới bố mẹ sống li thân ở Mỹ, cảm xúc trong lòng không chút lay động.

Bố mẹ là ai, lúc ba tuổi anh hiểu đó là những người quan trọng nhất trên thế giới này.

Sáu tuổi anh đã biết, không phải đứa trẻ nào cũng là kết quả từ tình yêu của bố mẹ, trên thế giới này không phải tất cả mọi người trong một gia đình đều yêu thương nhau.

Mười mấy tuổi, anh hiểu mình là một cá thể độc lập, một mình trải qua những năm tháng kiêu căng ương bướng nhất. Những năm

tháng ấy mang theo hơi ẩm mờ mờ meo, giống như bao thuốc anh để trong ngăn kéo quá lâu.

Anh biết hút thuốc từ khi nào? Đợt hút hăng nhất một ngày có thể hút nửa gói. Hồi học cấp ba anh chuyển trường hai lần, đến nay cũng chẳng nhớ được mấy người bạn cùng lớp.

Lúc cuối cùng chụp ảnh tốt nghiệp, một cô bạn đứng trước anh quay lại nói chuyện, anh cũng không nhớ cô ấy tên gì...

Hà Chi Châu muốn nói với Thẩm Kiến Quốc rằng, anh nhất định sẽ yêu thương Thẩm Hi hết lòng, chăm sóc cô ấy, quý trọng và ở bên cô ấy. Trong cuộc đời anh khó khăn lắm mới xuất hiện một người như thế, khó khăn lắm ông trời mới ban cho anh một lương duyên đặc biệt như thế. Đối với anh, Thẩm Hi không chỉ là cô gái anh yêu, mà là cô gái duy nhất anh yêu.

Hôm sau, Thẩm Kiến Quốc ăn bữa sáng do con rể tương lai làm, Thẩm Hi tiễn ông xuống lầu. Xe của ông đỗ ở bãi đỗ xe ngầm của quảng trường phía trước. Thẩm Hi khoác tay bố, cùng bố đi một đoạn đường dài. Trời qua trời mưa, đường ướt nhưng không khí rất trong lành.

“Không được tới siêu thị làm nhân viên tiếp thị nữa”. Thẩm Kiến Quốc dặn đi dặn lại, trước khi lên xe ông lấy một chiếc thẻ trong ví da ra, đây là thẻ phụ của ông, trước đây Thẩm Hi đòi suốt, nhưng ông không cho. Từ trước tới nay, ông luôn muốn con gái có một tâm hồn tràn đầy tự tin, nhưng lại sợ con mắc thói hư tật xấu lãng phí tiền của.

Thẩm Hi không lấy thẻ phụ của ông: “Bố, con không thiếu tiền”.

Giọng Thẩm Kiến Quốc không vui: “Không thiếu tiền sao phải đi làm nhân viên tiếp thị?”.

“Đã bảo là trải nghiệm cuộc sống mà”.

Ông không tin: “Vậy con trải nghiệm ra cái gì rồi?”.

Thẩm Hi thật sự có chút suy nghĩ: “Kiếm tiền không dễ chút nào, sau này con tuyệt đối không lãng phí tiền của nữa. Bố, mấy năm qua bố vất vả và rồi”.

“...”. Thẩm Kiến Quốc mãi không nói được gì. Ông dễ khóc, Thẩm Hi nói vài câu đã khiến ông ấm lòng đến mức muốn rơi lệ, cuối cùng ông khoát tay nói: “Cứ chăm lấy mà tiêu, hơn nữa phải tiêu cho thoải mái, chỉ cần không cần tiền đi làm chuyện xấu là đã có ý nghĩa rồi”.

Thẩm Hi cảm thấy mình lớn thế này mà vẫn bị dạy dỗ như trẻ con, nhưng trong lòng lại có cảm giác thật ấm áp. Hà Chi Châu cũng nói những lời tương tự với cô, ví dụ: “Tiêu tiền là sự tái phân phối tài nguyên xã hội, không phải là việc xấu xa gì”.

Có phải tình yêu khiến người ta biết cách quan tâm, cô bắt đầu thương bố và Hà Chi Châu rồi.

Thẩm Hi tiễn Thẩm Kiến Quốc còn đang cầm rằm lên xe, đang định đóng cửa xe thì Hà Chi Châu tới, trong tay anh là mấy túi quà và hai con vịt quay.

Thẩm Hi kinh ngạc sống người, cô tưởng Hà Chi Châu đi làm từ sáng sớm, không ngờ anh lại hiểu chuyện đến thế. Thẩm Kiến Quốc cũng hơi ngạc nhiên, ông bước xuống xe, run run nhận quà Hà Chi Châu đưa cho: “Sao cậu biết... biết tôi thích ăn vịt quay?”.

Hà Chi Châu đi tới bên cạnh Thảm Hi: “Thảm Hi đặc biệt dặn cháu ạ”.

Thảm Hi chớp mắt, cô dặn dò anh bao giờ?

Bất kể sự thật ra sao, Thảm Kiến Quốc vui vẻ mang một đồ ng quà ra về.

Thảm Hi ngó lên xe đạp của Hà Chi Châu về chung cư, cô ôm eo anh cảm thán: “Hóa ra anh ra ngoài mua quà, Hà đại ca, trước đây em không biết là anh biết đồ i nhân xử thế như vậy”.

Hà Chi Châu đạp xe qua ngõ nhỏ, tiễn bố vợ về xong, giọng anh cũng vui vẻ như được tắm gió xuân: “Anh cướp mất chiếc áo bông⁽²⁹⁾ của bố em, nếu không hiểu chuyện thì chẳng phải bố em càng đau lòng hơn sao?”.

Thảm Hi áp vào lưng anh: “Hà đại ca, cảm ơn anh”.

Hà Chi Châu: “Suy bụng ta ra bụng người”.

Thảm Hi: “Cái gì mà suy bụng ta ra bụng người?”.

Hà Chi Châu ngại không nói, một lúc sau mới lên tiếng: “Sau này anh cũng sẽ trở thành bố vợ, không phải sao?”.

Hóa ra suy bụng ta ra bụng người là ý đó.

Sau cơn mưa trời tạnh ráo, có cơn gió nhẹ luồn qua ngõ nhỏ, ánh nắng trên cao còn rất nhạt. Hà Chi Châu nói bao nhiêu lời cảm động như vậy, Thảm Hi lại nũng nịu: “Em không muốn làm mẹ vợ đâu, mẹ vợ già lắm”.

Hà Chi Châu bật cười thành tiếng, nhún bần đạp, loáng một cái đã lao đi rất xa.

Đã có kết quả thi cấp 4.

Trần Hàn lên weibo khoe kết quả thi cấp 4 và một số hàng xa xỉ, nội dung câu chữ đầy mùi khoe khoang tình yêu khiến người ta khó chịu: “Thành tích vượt chuẩn hơn một trăm điểm, đây chuyên là phần thưởng của anh yêu, vốn định thưởng một chuyến đi du lịch nước ngoài, nhưng mình sợ phiền phức nên không nhận, cười thầ m cười thầ m cười thầ m”.

Khoe thật chuyên nghiệp.

Thẩm Hi cầm điện thoại, quả quyết bỏ theo dõi. Khoe đồ xa xỉ đã đành, khoe thành tích thi cấp 4 thì không thể chấp nhận được! Sau đó, lúc cô bỏ theo dõi mới phát hiện ra Trần Hàn đã bỏ theo dõi mình từ lúc nào.

Thẩm Hi: “...”.

Hạ Duy Diệp không đỗ cấp 4, chủ động gọi điện tới hỏi han Thẩm Hi, ban đầu hỏi thăm cô có đỗ không, sau đó thăm dò: “Thẩm Hi, cậu biết Trần Hàn đang yêu ai không?”.

Thẩm Hi không phải là người lắ m chuyện, cô ngồ i xế p bắ ng trên ghế hỏi ngược lại Hạ Duy Diệp: “Không phải Trần Hàn thân với cậu sao, nếu có người biết thì cũng phải là cậu biết trước chứ”.

Hạ Duy Diệp bị chọc tức không nói được gì, hậm hực hồ i lâu rồi cúp máy.

Đậu Đậu cũng không đỗ cấp 4, thiế u 3 điểm. Thẩm Hi an ủi dịu dàng một hồ i qua điện thoại, Đậu Đậu đau lòng nói: “A Hi, bây giờ chỉ có cậu không đỗ mới đủ sức an ủi tớ thôi, những cái khác đề u vô nghĩa... rốt cuộc cậu có tra điểm hay không?”.

Thẩm Hi kiên quyết không tra: “Tớ phải đợi đại thần nhà tớ về cùng xem”.

Đậu Đậu bó tay.

Thẩm Hi thực sự không dám xem điểm, máy lên đăng nhập vào trang xem điểm rồi lại thoát ra. Không sai, con tim cô yếu đuối như thế đấy. Cấp 4 là gánh nặng mà đời này cô không thể gánh vác được.

Thẩm Hi gọi điện cho Hà Chi Châu, yêu ốt nhắc nhở: “Hà đại ca, có thể tra điểm cấp 4 rồi”.

Hà Chi Châu hiểu ngay ý Thẩm Hi: “Em đợi chút để anh tra cho”.

Thẩm Hi bẻ ngón tay: “Nếu đỡ, anh gọi điện cho em, không đỡ thì thôi”.

Hà Chi Châu đồng ý.

Thẩm Hi ngồi trên ghế sofa chờ đợi, kết quả đợi chán chê cũng không nhận được điện thoại của Hà Chi Châu. Cô hiểu, bò lên giường đi ngủ, cô không muốn nói gì nữa, chỉ muốn nằm trong chăn chữa trị vết thương thôi.

Hà Chi Châu ngồi ở công ti tra điểm thi cấp 4 cho Thẩm Hi, máy tính của anh đang dò soát chương trình, nên anh mượn máy của một đồng nghiệp nam cùng nhóm. Anh đăng nhập vào trang tra điểm, nhập thông tin của Thẩm Hi, màn hình liền hiện lên trang điểm thi.

436 điểm, cũng tạm tạm, phần sau tham khảo.

Nhưng với Thẩm Hi thì khác, đủ điểm vạn tuế, thừa một điểm thì lãng phí, thiếu một điểm thì đau khổ. 436 điểm là quá đủ với cô rồi!

Lúc biết điểm của mình, cô lập tức dùng nick “Tại Hà Chi Châu” đăng weibo phát biểu: “Chúc mừng Hi Hi nhà mình thuận lợi đỗ tiếng Anh cấp 4!”.

Ngay sau đó, Tráng Hán gọi tới chúc mừng, đồng thời ở phần bình luận, một đám thiếu nữ lao vào xin được đại thân kèm học.

Thầy chưa, cô câu được bao nhiêu tiểu tam tiểu tứ đây này!

Qua được cấp 4, Thẩm Hi làm gì cũng thấy mình dễ thương, ví dụ buổi tối Hà Chi Châu đi tắm, tiếng nước chảy ào ào, điện thoại Hà Chi Châu để trên giường đồ chuông, Thẩm Hi làm bộ dễ thương chạy tới nhà vệ sinh, hỏi: “Hà Chi Châu, em có thể nghe điện thoại của anh không?”.

Hà Chi Châu đang tắm, đáp: “Em nghe đi”.

Thẩm Hi nhìn tên hiển thị trên màn hình “Chung Cảnh Nguyệt”, cô đi ra ban công nghe điện thoại.

Chương 13

01

Vì họ Chung nên Thẩm Hi đoán được người gọi điện là người thân của Hà Chi Châu. Chung Dục cũng họ Chung mà, chẳng phải sao? Cô háng giọng, ngọt ngào nói: “A lô”.

Cảm giác thật thân kì, sau khi hai người ở bên nhau, dần dần tan vào cuộc sống của nhau, Hà Chi Châu quen biết người nhà cô, cô cũng quen rất nhiều người nhà anh.

Yêu thương lẫn nhau thật tuyệt vời.

Đầu máy bên kia im lặng một hồi, lúc lên tiếng giọng cũng có ý cười: “Cháu là Thẩm Hi phải không?”.

Giọng nữ giới chừng ba, bốn chục tuổi, Thẩm Hi sững sờ, không ngờ đối phương biết tên mình. Cô bắt đầu đỏ mặt, lẽ nào người nhà họ Chung đề cập biết bạn gái của Hà Chi Châu tên là Thẩm Hi?

“Vâng, cháu là Thẩm Hi...”, Thẩm Hi khẽ nói, có chút ngại ngùng.

Đầu bên kia cũng bắt đầu giới thiệu: “Tôi là mẹ của Hà Chi Châu”.

Thẩm Hi: “...”.

Mẹ của Hà Chi Châu... không phải mẹ chồng tương lai của cô sao! Thẩm Hi chống tay vào tường ban công, sợ mình không cẩn thận sẽ

bị ngã t. Tim cô đập loạn xạ, ăn nói cũng lắ p bắ p: “Bác... là... mẹ của Hà Chi Châu?”.

Người phụ nữ trong điện thoại bật cười: “Cháu đừng ngại, cứ gọi tôi là cô cũng được”.

“Cháu chào cô”, Thẩm Hi vội vàng nói.

Người phụ nữ ấy vẫn cười, sau đó mới hỏi thăm con trai: “Chi Châu đâu, nó có đó không?”.

Thẩm Hi nhìn vào phòng ngủ, Hà Chi Châu vẫn đang tắ m. Nhưng nế u trả lời đang tắ m thì mập mờ quá, Thẩm Hi liề n nói dồ i: “Anh ấy đang làm bài”.

Đầ u máy bên kia lại bật cười: “Thật hiế m có, tôi chưa bao giờ được nhìn bộ dạng nó khi nó làm bài đầ y”.

Thẩm Hi xấ u hổ, cô ngồ c quá, nói dồ i cũng không nên hô n, cô nói: “Cô có câ n nói chuyện với anh ấy không?”.

“Không câ n đâu, lát nữa bảo nó gọi lại nhé”.

Thẩm Hi: “Vâng ạ”.

“Tạm biệt, Thẩm Hi”.

Thẩm Hi: “Cháu chào cô”.

Thẩm Hi cúp máy, cả người như tê liệt, cô bình ỏn lại tâm trạng một lúc mới như trút được gánh nặng đi về phòng. Cô nằ m trên giường nhớ lại nội dung cuộc điện thoại vừa rồ i.

Nguy hiểm quá, may mà mình nhanh nhạy.

Hà Chi Châu tắt m xong bước ra, vừa lau tóc vừa chạm vào cô gái nằm trên giường. Không có phản ứng gì. Được rồi. Hà Chi Châu cúi người, gõ vào đầu gối Thẩm Hi, đầu gối cô giật lên hai cái, sau đó Thẩm Hi sực tỉnh nhìn Hà Chi Châu: “Anh có biết bạn này em vừa nói chuyện điện thoại với ai không?”.

Hà Chi Châu: “... Mẹ anh?”.

Nhìn xem, chơi trò giải đố với người đàn ông thông minh quả nhiên chẳng thú vị gì cả. Thẩm Hi ngò ì dậy: “Bạn này em căng thẳng quá”.

Hà Chi Châu đưa tay về phía Thẩm Hi, cô ngoan ngoãn đưa điện thoại cho anh: “Lẽ nào anh không hỏi em gì sao?”.

Hà Chi Châu khẽ nhướn mắt, ý là không có gì để hỏi. Anh vỗ đầu cô một cái rồi ra ngoài phòng khách gọi lại cho mẹ.

Thẩm Hi ngò ì ở mép giường, cảm thấy Hà Chi Châu không hiểu tâm trạng căng thẳng của cô.

Chung Cảnh Nguyệt đang ở New York, trước khi gọi anh đã xem giờ, bây giờ bên đó chừng tám giờ sáng, theo thói quen của Chung Cảnh Nguyệt thì bà vừa chạy thể dục buổi sáng xong, có lẽ bà đang ăn sáng. Hà Hoán Văn cũng ở Mỹ, có điều hai người sống ở hai thành phố khác nhau. Họ đều có người tình cố định, cả hai đều biết điều đó. Bọn họ không yêu nhau, không quan tâm tới nhau nhưng cũng không li hôn.

Tối nay, Chung Cảnh Nguyệt gọi điện sang, chủ yếu muốn hỏi tại sao anh không tới viện nghiên cứu ở Mỹ học. Hà Hoán Văn cũng từng gọi điện cho anh về việc này. Hai người đều hỏi anh lý do.

Anh không trả lời, Chung Cảnh Nguyệt đoán: “Vì cô gái ban nãy phải không?”.

Hà Chi Châu quay lại phòng ngủ, Thảm Hi bò ra giữa giường, trông có vẻ rầu rĩ không vui. Anh đi tới vỗ vào cánh tay cô: “Vẫn chưa tã m à?”.

Thảm Hi ngoảnh đầu: “Ban nãy em nhìn thấy anh gọi điện thoại...”.

Hà Chi Châu “ừ” một tiếng: “Rồi sao?”.

“Biểu cảm lúc anh gọi điện cho mẹ không tốt lắm”. Thảm Hi đầy bụng băn khoăn, cô thấp thỏm phỏng đoán rất nhiều khả năng, khả năng phù hợp nhất chính là: “Mẹ anh không thích em à?”.

Hà Chi Châu thở dài, hỏi lại cô: “Thiếu tự tin đến thế cơ à?”.

Thảm Hi trở mình, bộ dạng rất muông ăn đánh: “Không phải, mà là em quá tự tin. Anh xem mấy bà hoàng thái hậu thời cổ đại ghét nhất chính là mấy cô gái xinh đẹp, bây giờ em đang lo lắng điều đó”.

Hà Chi Châu nhìn Thảm Hi, ném luôn cho cô một bộ đồ ngủ, ra lệnh: “Mau đi tã m đi!”.

Tương lai của hai người, nếu trong tưởng tượng của Thảm Hi chỉ là một bộ phim thân tượng đơn giản, thì trong mắt Hà Chi Châu nó chính là một gia đình.

Thảm Hi cho rằng, yêu là thích thú, là thân mật, là trong thế giới đại ngàn có một người luôn luôn bên cạnh mình; Hà Chi Châu cho rằng, yêu là quan tâm, là duy nhất, là kì tích khó khăn lắm mới có thể xảy ra giữa hai con người.

Đêm khuya, Thắm Hi không ngủ được nữa ôm Hà Chi Châu cũng không buồn ngủ. Đứng hồ trên tường tích tắc kêu, cô nữa nghe tiếng tim anh đập hồ lâu: “Hà Chi Châu, em không muốn giữa chúng ta có hiểu nhau, vì thế nếu có chuyện gì anh hãy nói cho em biết, kể cả chuyện người nhà anh có thích em hay không”.

Hà Chi Châu vuốt tóc cô: “Yên tâm, bọn họ đều thích em”.

Thắm Hi lúc đầu, cô có phán đoán và lý giải riêng, có sự kiên trì và cách nghĩ của mình: “Cho dù bọn họ không thích em cũng không sao, những thứ này đều là chuyện nhỏ. Em không muốn vô cớ chia tay, em có thể chấp nhận sau này anh không thích em, nhưng không thể chấp nhận anh vì những chuyện nhỏ nhặt kiểu này mà bỏ rơi em”.

Hà Chi Châu: “...”. Thắm Hi đang nghĩ cái gì vậy?

Thắm Hi nữa trong lòng anh thấy rất tủi thân, chị họ cô chia tay với bạn trai, nguyên nhân lớn là mẹ của bạn trai không thích chị ấy, trong thời gian yêu nhau giữa hai người có quá nhiều hiểu nhau, tình cảm có tốt đẹp tới mấy rồi cũng hết.

Hết năm này qua năm khác, hiểu nhau càng lúc càng nhiều, người mình từng trân quý nhất lại trở thành một sự tồn tại mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, cuối cùng từ bỏ cuộc tình lại là giải thoát.

Lẽ nào yêu quá dễ dàng nên mọi người đều không muốn yên ổn ở bên nhau?

Suy nghĩ của Thắm Hi về tình cảm là: Chỉ có không yêu mới là lý do chia tay. Trên đời này chẳng có vấn đề nào không giải quyết được, cũng không có hiểu nhau nào vượt quá ba ngày, tất cả những thứ khác đều là cái có, cái có, cái có.

Hà Chi Châu nhìn đôi mắt ươn ướt của Thẩm Hi, sức tỉnh, hỏi cô: “Em vừa nghĩ cái gì thế?”.

Thẩm Hi dụi đầu vào lòng anh, nói: “Hôm nay anh rất không vui, em muốn biết có phải vì em không...”.

Hà Chi Châu sống người, sau đó cúi đầu hôn cô. Hai người ở bên nhau thực sự là một chuyện thần kì, anh không còn cô đơn một mình nữa, ngay cả cảm xúc cũng không phải của một mình anh nữa. Anh cũng rất bất ngờ rằng mình lại không hề bài xích thứ cảm xúc này. Thẩm Hi nói không muốn hiểu nhầm, anh cũng không muốn có bất cứ sự hiểu nhầm nào.

“Bố mẹ muốn anh đi Mỹ”. Hà Chi Châu nói thẳng: “Năm ngoái khi anh sang Mỹ theo diện sinh viên trao đổi, anh đã xin được một suất đi học trong viện nghiên cứu”.

Thẩm Hi há hốc miệng, hóa ra là như vậy. Cô bỗng cảm thấy mình còn chịu đựng được, chỉ ít chuyện này còn tốt hơn so với việc bố mẹ anh không thích cô. Cô nhìn anh: “Anh muốn đi không?”.

“Không”. Anh vươn tay tắt đèn, sau đó ôm cô vào lòng.

Cô vẫn không tin, túm áo anh hỏi lại: “Thật không?”.

Hà Chi Châu lấy tay che mắt cô, ý bảo cô ngủ đi, anh nói: “Anh đã kí hợp đồng với S&N, phá hợp đồng phải bồi thường, tiền bồi thường cao tới mức có bán vợ cũng không đủ đâu”.

Anh đang an ủi... hay đang kể chuyện cười? Thẩm Hi cười nhẹ nhõm: “Bất kể có chuyện gì anh cũng phải nói với em”.

Hà Chi Châu đồng ý.

Lâm Dục Đường mời cô đi ăn cơm. Cô hỏi Hà Chi Châu có phê chuẩn không, anh nói không. Cô tiễn anh đi làm: “VẬY em chỉ có cách đi lén thôi”.

Anh không còn cách nào khác: “Đi sớm về` sớm”.

Lâm Dục Đường mời, địa điểm do Thẩm Hi chọn. Cuối cùng Thẩm Hi chọn một quán ăn Giang Nam ở quảng trường gần S&N.

Tại sao Lâm Dục Đường muốn mời cơm? Nguyên nhân rất đơn giản, giữa tháng Tám rồi, anh đã kết thúc kì thực tập một cách thuận lợi.

Lâm Dục Đường sắp về` thành phố H nên Thẩm Hi tới cửa hàng vịt quay mà Thẩm Kiến Quốc thích ăn mua hai con, ngoài ra còn mua lót giày cho ông nội và mặt nạ cho mẹ, nhờ Lâm Dục Đường mang về` hộ.

Thẩm Hi xách một cái túi to xuất hiện ở nhà hàng. Kì nghỉ hè này, cô và Lâm Dục Đường đều ở thành phố S, nhưng hôm nay là lần đầu tiên họ gặp mặt. Lâm Dục Đường đen và gầy đi, anh mặc áo sơ mi và quần bò đơn giản, ngôi bên cửa sổ đợi cô. Cô nhìn thấy Đường Đường, có chút thân quen, cũng có chút xa lạ.

Cổ tay Lâm Dục Đường có thêm một chiếc đồng hồ`, là đồng hồ` cô Lâm mua, lần trước cô Lâm chọn trên mạng có bảo cô chọn cùng. Thẩm Hi ngơ`i xuống đồ`i diện Lâm Dục Đường, nói: “Thực tập vất vả lắm không?”.

“Bình thường, nhưng vất vả hơn ở trường”. Lâm Dục Đường đưa menu cho cô. Cô ăn gì cũng được, anh liên`n theo thói quen trước đây, chọn mấy món cô thích ăn.

Lúc đang ăn, Thảm Hi nghe điện thoại Hà Chi Châu gọi tới, Lâm Dục Đường cũng nghe một cuộc điện thoại.

Thảm Hi buông đũa, kể chuyện: “Lần trước cô Lâm lên hỏi em anh có bạn gái chưa”.

“Vậy em trả lời ra sao?”, Lâm Dục Đường hỏi.

Thảm Hi cười cười: “Em đương nhiên bảo cô ấy đừng lo lắng rồi, các cô gái tán anh có thể xếp vài vòng quanh quảng trường Thời Đại cơ”.

“Vẫn chưa có”. Lâm Dục Đường đặc biệt trả lời câu hỏi của Thảm Hi, anh mỉm cười nói thêm một câu: “Nếu anh có bạn gái, nhất định sẽ nói cho em biết”.

Vậy có nghĩa là chưa có rồi. Thảm Hi không hỏi thêm, cô rất vui, chỉ ít cô và Đường Đường vẫn có thể ngồi nói chuyện như bạn bè.

Lâm Dục Đường hỏi cô có ổn không.

Cô vênh mặt lên nói: “Anh nhìn mặt em hồng hào khỏe mạnh thế này, chắc chắn là rất tốt rồi”.

Lâm Dục Đường gạt đầu xuống ý, sau đó bóc tôm. Anh bóc tôm xong mới nhớ mình không bao giờ ăn tôm, con tôm đã bóc sẵn trong tay khiến anh không tránh khỏi lúng túng ngượng ngùng. Thảm Hi cũng nhìn thấy con tôm trong tay anh. Anh không thích ăn tôm, trước đây lúc cùng đi ăn, anh đều bóc tôm rồi bỏ vào bát cô.

Cô ngược mắt lên rồi cụp xuống, Lâm Dục Đường bỏ luôn tôm đã bóc vào đĩa mình.

Trong bữa ăn, Lâm Dục Đường sợ cô ngại nên còn kể một số chuyện vui trong kì thực tập. Anh kể rất vui, nói thích những ngày

tháng thực tập, thầy tự hào hơn đi học, mục tiêu rõ ràng, vững vàng mà tiến.

Thẩm Hi khen: “Từ trước tới nay anh đều có mục tiêu, trước đây đi học anh muốn xếp thứ nhất, chưa bao giờ xếp thứ hai”.

“Thế à?”. Lâm Dục Đường mím môi: “Có lẽ chỉ trong học tập và công việc mới thế”.

Bữa cơm này rất vui vẻ. Cuối cùng Lâm Dục Đường đưa Thẩm Hi tới dưới tòa nhà công ty S&N, sau đó bắt taxi đi luôn.

Khi gặp nhau cô có ý chọn chỗ này anh cũng dễ dàng đoán được nguyên nhân; mối quan hệ đơn giản mà cô muốn, anh cũng thoải mái hợp duy trì.

Thẩm Hi lắ c đầu, chuyện tình cảm không thể nghĩ sâu xa, nghĩ nhiều chỉ tổ chuốc phiền vào thân; chuyện tình cảm không thể tham lam được, tham lam dễ ngoại tình.

Thẩm Hi đi thang máy lên lầu, trên con phố lớn xe cộ đi lại như mắc cửi. Radio trên một chiếc taxi đang phát bài hát cũ, bài hát do một chàng trai chọn, MC nói bài hát cũ tặng người xưa, lời chúc phúc là: Cô gái anh yêu nhất, anh chúc em mãi mãi hạnh phúc.

02

Lúc Thẩm Hi tới tìm Hà Chi Châu, anh đang họp nhóm ở bên trong, trước ngực anh có đeo thẻ nhóm trưởng, những ngón tay thon dài đang bấm chuột, phong thái trầm tĩnh, nhưng rõ ràng anh là người trẻ nhất ở đây.

Hà Chi Châu... nhóm trưởng... quá tuyệt vời!

Thẩm Hi đứng ở ngoài nhìn vào, S&N không rộng, nhưng văn phòng bên trong được thiết kế vừa trẻ trung vừa tươi mới, đầy cửa kính vào là tới quầy lễ tân, cô lễ tân có khuôn mặt quả táo, cũng rất xinh xắn.

Thẩm Hi đứng ngoài đi đi lại lại, cuối cùng vẫn quyết định không vào làm phiền anh. Từ giờ cho tới lúc anh tan ca còn hai tiếng nữa, cô định tới trung tâm mua sắm gần đây đi dạo một chút. Cô đang định quay người thì ở quầy lễ tân vang lên giọng nói ngọt ngào: “Tổ trưởng Hà”, cánh cửa kính màu xanh nhạt bị đẩy ra, một bóng người cao lớn từ bên trong bước ra. Thẩm Hi quay đầu lại, Hà Chi Châu thông thả bước hai bước, vẫy tay với cô.

Cái người này thật là, không biết tự đi tới à? Thẩm Hi không muốn bước tới, cuối cùng vẫn nể mặt anh đẹp trai nên chậm rãi đi về phía anh, cô đi tới trước mặt Hà Chi Châu: “Không phải anh đang họp sao, sao lại ra đây?”.

Hà Chi Châu chỉ cười không nói, khó khăn lắm bạn gái mới tới thăm, sao anh có thể không ra ngoài đón tiếp chứ? Ban nãy đúng là anh đang họp, chỉ là mới thảo luận được một nửa thì đám “vượt lập trình” bị cô gái trẻ đứng ngoài cửa thu hút, anh quay đầu ra nhìn, đó chẳng phải là bạn gái của anh sao?

Thẩm Hi đứng trước mặt Hà Chi Châu, chỗ cô và anh đứng đối diện cửa sổ kính của S&N, màn cửa xếp kéo lên một nửa, năm, sáu cái đầu bên bàn họp đang tò mò nhìn cô. Cô có thể nhìn được vào bên trong, người bên trong cũng có thể nhìn thấy cô và Hà Chi Châu.

Thẩm Hi đột nhiên hiểu ra nguyên nhân Hà Chi Châu muốn cô đi về phía anh, anh đang muốn khoe khoang tình yêu sao?

Hà Chi Châu dường như hiểu những điều cô nghĩ, anh thân nhiên giải thích: “Em biết không, đi làm ở công ti nếu có một cô bạn gái sẽ giảm được rất nhiều phiền phức, ví dụ tan ca không cần đi tiệc tùng, ví dụ...”.

Ví dụ để cô em lễ tân xinh đẹp kia sớm từ bỏ ý định, phải không? Anh đúng là biết tận dụng hết những gì có thể! Thảm Hi lướt nhìn khuôn mặt buồn bã của cô lễ tân xinh đẹp, cô nháy mắt với anh, bạn trai có ý thức như thế này cũng được đấy.

Cô phải đi trước, Hà Chi Châu xem giờ trong điện thoại, nói với cô: “Tầng trên có cửa hàng bánh ngọt ngon lắm, em có thể lên đó uống cà phê đợi anh”.

“Vâng”. Thảm Hi gật đầu, rất ngoan ngoãn, rất dễ bảo.

Hà Chi Châu có một tấm thẻ của cửa hàng bánh ngọt đó, anh đưa cho cô. Cô nhận luôn không khách khí, trước khi đi còn vẫy tay chào tạm biệt đám “đồng nghiệp” tò mò ở bên trong. Mọi người cũng vẫy tay chào lại, cười rất thân thiết. Kết quả, lúc Hà Chi Châu quay lại nhìn, họ đồng loạt quay đi, giả bộ tiếp tục làm việc.

Đây là uy lực của nhóm trưởng sao?

Thảm Hi cũng vẫy tay với Hà Chi Châu, tạm biệt anh: “Lát nữa gặp”.

“Lát nữa gặp”. Hà Chi Châu thân nhiên nói, vỗ đầu cô, sau đó nghiêm mặt, lạnh lùng đi vào công ti.

Người yêu mình quả là VIP!

Cửa hàng đồ ngọt ở tầng trên của S&N, Thảm Hi vừa ngồi xuống đã nhận được một tin nhắn. Tin nhắn Hà Chi Châu gửi tới,

anh đặc biệt nói cho cô biết anh thích uống trà gì, vô cùng thanh cao nhấ c cô nên thử loại đó.

Thẩm Hi hút một tiếng trong lòng nhưng cũng gọi một phầ n trà chiề u và bánh ngọt Hà Chi Châu thích nhấ t.

Bây giờ quán đang ít khách, nhân viên phục vụ nhanh chóng mang trà và đồ ̣ ngọt tới. Cô thầ m nghĩ, chiề u nào Hà Chi Châu cũng tới đây uống trà sao? Anh đi một mình hay có đồ ̣ ng nghiệp đi cùng?

Cô cảm thấ y con người Hà Chi Châu có chút vênh váo, có chút ngầ u, chắ c chắ n không dễ tạo dựng mộ i quan hệ bạn bè. Vậy trong công ti liệu anh có gặp phiề n phức vì các mộ i quan hệ với đồ ̣ ng nghiệp không? Có điề u, ở trong phòng 921 anh vẫn có bộ dạng â y nhưng Hà u Tử và Tráng Hán cũng khá quý anh.

Hai tiếng đồ ̣ ng hô ̣ nhanh chóng trôi đi, thời gian cô “nghĩ ngợi linh tinh” đã chiế m một nửa, huồ ng hô ̣, bạn trai ở ngay tầ ng dưới. Vị trí cạnh cửa sổ trong cửa hàng đồ ̣ ngọt này lại đố i diện với phố Lâm Quang của thành phố S, ánh tà dương cuối cùng đang uể oải chiề u lên tầ m biển quảng cáo của tòa nhà đố i diện, chiế t xạ ra một thứ ánh sáng màu vàng khiế n người ta chói mắ t. Trên tầ m biển quảng cáo có ghi một câu: “Ước mơ là một hạt giồ ng giầ u dưới lòng thành phố. Nhưng ở thành phố sắ t thép xi măng thế ̣ này, ước mơ liệu có dễ dàng đội đầ t chui lên không?”.

Đây là lời quảng cáo của một công ti thiế t bị thể thao ngoài trời, Hà Chi Châu từng mua trang phục leo núi của hãng này. Lúc đó cô cùng anh chọn nhãn hiệu, cô ngắ m được một nhãn hiệu nước ngoài, nhưng anh lại chọn nhãn hiệu này. Thẩm Hi chồ ̣ ng cắ m, lại nghĩ tới một chuyện: Hà Chi Châu có ước mơ không?

Anh ưu tú như vậy, độc lập như vậy, chắ c chắ n là có ước mơ nhỉ? Thẩm Hi vỗ vỗ đầ u, một câu hỏi nghiêm túc thế ̣ mà sao cô nghĩ một

hồi lại nghĩ tới Uông Phong⁽³⁰⁾ nhi, sau đó là vụ lên trang nhấ t...

Tư duy nhảy vọt quá nhanh, ngay cả bản thân Thẩm Hi cũng không theo kịp tiế t tâ u của mình.

Buổi tâ i, các đồ ñ ng nghiệp S&N tụ tập, Hà Chi Châu từ chố i.

Thẩm Hi ngô i sau xe đạ của Hà Chi Châu về chung cư, vì Hà Chi Châu từ chố i tụ tập với đồ ñ ng nghiệp nên cô ngô i sau anh lâu bà u giáo dục: “Hà Chi Châu, đi làm ở công ti, các mớ i quan hệ rấ t quan trọng, đồ ñ ng nghiệp tụ tập là một cơ hội quá tô t, tại sao anh không đi?”.

Hà Chi Châu vòng qua một ngõ nhỏ, khẽ nói: “Với đàn ông quan hệ không quan trọng, thực lực mới quan trọng”.

Được rô i.

Chỉ một câu đã chặn được những lời cô muố n nói, cô vung vẩy hai chân, cảm thấ y Hà Chi Châu nói rấ t đúng, đàn ông câ n gì quan hệ, chỉ câ n có thực lực thôi.

Cô lập tức xuố ng nước: “Cho anh một like, nói rấ t có lí”.

Buổi tâ i về nhà, Thẩm Hi muố n ăn mì trộn tương, Hà Chi Châu nói có thể thử món này. Anh lên mạng tìm cách làm món mì trộn tương, sau đó đặt điện thoại trên bàn bê p, làm theo từng bước hướng dẫn.

Hà Chi Châu bắt đầ u luộc mì, Thẩm Hi gọt xong khoai tây chạy vào trong bê p, cô cảm thấ y hình tượng người đàn ông của gia đình lúc này thực sự không khớp với hình tượng đại thầ n của anh, cô hỏi: “Hà Chi Châu, em có thể hỏi anh một vấ n đề sâu sắ c không?”.

Hà Chi Châu không thèm đáp lời cô, anh không tin cô có thể nghĩ ra một câu hỏi sâu sắc.

Thắm Hi không phục, cô hỏi luôn: “Hà Chi Châu, anh có ước mơ không?”.

Hà Chi Châu liếc nhìn cô một cái, hỏi ngược lại: “Em là Ưông Phong à?”.

A a a! Sao anh lại có thể nói cô là Ưông Phong chứ! Nhưng không ngờ Hà Chi Châu cũng biết Ưông Phong! Thắm Hi đổi cách hỏi: “Ước mơ từ nhỏ của em là tìm được bạch mã hoàng tử, anh thì sao?”.

Nước sôi sùng sục, Hà Chi Châu cho mì vào, động tác nhanh như cao thủ võ lâm tung bạo vũ lê hoa châm. Anh cho mì vào nồi xong mới điếu mì tỉnh quay lại nói: “Chúc mừng em, ước mơ đã thành hiện thực”.

Cái gì? Ước mơ đã thành hiện thực? Thắm Hi cầm củ khoai tây nhẩn nhụi nhìn Hà Chi Châu, cô lại bị anh chuyển chủ đề!

Hôm nay là thứ Sáu, Hà Chi Châu và cô cùng xem chương trình “Âm thanh X”, cảm nhận chuyện ước mơ. Lúc quảng cáo, cô cầm một bát khoai tây nghiến trong tay, cô ăn một miếng, đút cho Hà Chi Châu một miếng, không biết đã tới đáy bát từ lúc nào. Miếng cuối cùng, cô ăn một nửa, nửa còn lại đút cho Hà Chi Châu. Anh mắng cô “ghê quá” nhưng vẫn ghé miệng sang.

Thắm Hi vô cùng đắc ý: “Ghê anh cũng ăn”.

Hết quảng cáo, Hà Chi Châu ôm cô, tiếp tục xem: “Em hiểu nhầm rồi, ban nãy không phải anh mắng em, mà là mắng anh”.

Được rồi, cô không truy cứu nữa. Cô nằm trong lòng anh cười khúc khích. Ngày mai là thứ Bảy, cô muốn đi bơi cùng anh.

Anh lắ c đầ u từ chồ i: “Sau khi trải qua chuyện đó anh không có hứng với các môn thể thao liên quan tới nước nữa”.

Cậu bé đáng thương, bị dọa cho phát sợ rô i. Nhưng cô vừa mua trên mạng một bộ đồ ể tắ m. Con gái đi bơi, vận động là phụ, quan trọng nhấ t là khoe đồ ể bơi đẹp và thân hình tuyệt vời.

Thắm Hi mè nheo: “Nhưng em vừa mua một bộ đồ ể bơi, em muồ n mặc”.

Anh vẫn từ chồ i và đưa ra ý kiế n: “Em có thể mặc ngay lúc này”.

Hừ! Thắm Hi hậm hực trợn mắ t nhìn Hà Chi Châu, sau đó đứng dậy đi vào phòng, bộ dạng rắ t tức giận. Hà Chi Châu ở đầ ng sau hỏi: “Em đi đâu đầ y?”.

Thắm Hi giậm chân: “Thay đồ ể bơi!”.

Hôm sau là thứ Bảy, đã nói sẽ cùng nhau tới hồ ể Tứ Minh bơi thuyề n, kắ t quả vẫn là Hà Chi Châu hủy hẹn. Sáu giờ sáng, bộ phận thử nghiệm của công ti gọi điện, câ n anh tới S&N một chuyề n.

Thắm Hi vẫn ngủ mơ màng, cảm nhận được Hà Chi Châu dậy, cô cũng dậy theo: “Muộn rô i à?”.

“Vẫn còn sớm, em ngủ đi”. Hà Chi Châu ắ n Thắm Hi nằ m xuồ ng giường, thơm lên trán cô: “Thắm Hi, anh phải tới công ti một chuyề n”.

Thắm Hi nheo mắ t, cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ nhưng cũng biế t buổi bơi thuyề n mà cô chờ đợi cả tô i qua đã tan thành mây khói. Cô không muồ n Hà Chi Châu ra ngoài nên vừa bắ t mắt vừa tủi thân hỏi: “Không phải hôm nay là thứ Bảy sao...”.

Hà Chi Châu vuốt tóc Thẩm Hi về áy náy: “Tăng ca đột xuất, có việc thì gọi cho anh nhé”.

Không vui! Thẩm Hi cô ý đá rơi chẵn, trở mình ngủ tiếp.

Hà Chi Châu kéo chăn đắp lại cho cô. Sau đó đứng bên giường mặc áo sơ mi, trong căn phòng yên tĩnh dường như chỉ còn tiếng loạt xoạt loạt xoạt.

Hà Chi Châu sắp đi, cuối cùng Thẩm Hi vẫn ngoan ngoãn chui từ trong chăn ra, giơ tay về phía anh: “Ôm một cái nào”.

Anh cúi người ôm cô, trái tim mê m mai đến lạ lùng.

Cô vốn chờ đợi thứ Bảy để được ra ngoài đi chơi cùng anh, chuyện anh phải làm thêm vào ngày thứ Bảy khiến cô vô cùng buồn bã. Nhưng cô không thể bắt anh nghỉ làm được.

Hà Chi Châu đi rồi, Thẩm Hi cũng chán chường bỏ dậy.

Vệ sinh xong xuôi, cô vào phòng khách luyện múa tới chín giờ, sau đó một mình xem phim. Bữa trưa gọi đồ ăn bên ngoài, rửa xong bát cô phát hiện: Ngày thứ Bảy tuyệt vời đã trôi qua một nửa. Cô vẫn quyết định đi bơi, một mình cô đi!

Cô bơi không giỏi, lúc mua đồ bơi đã nhân tiện đặt luôn một chiếc phao bơi người lớn. Cô bận rộn sắp xếp đồ đạc, đang chuẩn bị cầm phao bơi ra ngoài thì có chuông cửa. Cô chạy tới nhòm mắt mèo và mở cửa.

Người đứng ngoài cửa là một phụ nữ ăn mặc tinh tế. Sau vài giây nhìn nhau thăm dò, người phụ nữ mỉm cười lên tiếng trước: “Cháu là Thẩm Hi à?”.

Ồ... sao lại giống giọng mẹ chồng tương lai của cô thế? Thẩm Hi vội đặt phao bơi xuống, cô nhìn kĩ đường nét khuôn mặt của người phụ nữ này, cô đã nhìn thấy nơi sản xuất ra dung mạo lạnh lùng của Hà Chi Châu rồi.

Thẩm Hi lập tức hiểu ra, vội vàng mời mẹ Hà Chi Châu vào nhà.

Hu hu, cô còn chưa tốt nghiệp đại học mà... tại sao phải gặp người nhà bạn trai liên tục thế này, hết ông nội lại tới mẹ chồng, đáng ghét nhất vẫn là chỉ có một mình cô ở nhà.

Chung Cảnh Nguyệt mỉm cười gật đầu xuống sofa, nhìn đồ bơi và phao bơi trong túi, cười hỏi: “Định đi bơi à?”.

Thẩm Hi run rẩy bụng cô có nước đến, thật thà gật đầu: “Cháu không biết cô tới chơi”.

Chung Cảnh Nguyệt cười: “Xin lỗi, tôi đã làm phiền cháu rồi”.

Thẩm Hi lắc đầu, đừng hiểu nhầm mà, cô không có ý đó.

Chung Cảnh Nguyệt đứng dậy nhìn căn nhà một lượt: “Đây là căn nhà cũ của bố tôi, Chi Châu hồi nhỏ đã sống ở đây với ông ngoại một thời gian”.

“Vâng”. Thẩm Hi nghe xong không quên gật đầu, giống như đang nghe Thánh chỉ.

Chung Cảnh Nguyệt quay người lại: “Không cần tiếp đón tôi, không phải cháu định đi bơi sao?”.

Thẩm Hi chớp mắt, mẹ chồng buồn cười ghê, bây giờ cô còn bơi được nữa sao?

Kết quả, thực tế đã chứng minh, trên thế giới này không có gì là không thể. Cuối cùng Thẩm Hi và Chung Cảnh Nguyệt cùng ngâm mình trong bể bơi, cảm giác không chỉ là thoải mái một chút thôi đâu.

Chung Cảnh Nguyệt bơi như mĩ nhân ngư trong bể, Thẩm Hi mặc phao bơi giầy giữa không ngừng ở chỗ nước nông, vật lộn mệt rồi lại bò lên thành bể thở hổn hển. Chung Cảnh Nguyệt bơi đi bơi lại, Thẩm Hi bò lên bờ nhận khăn tắm nhân viên đưa cho, đi chân trần tới ghế nằm ở gần đó, đúng lúc này có tin nhắn của Hà Chi Châu tới: “Em đang làm gì đấy?”.

Hu hu, cuối cùng anh cũng trả lời tin nhắn! Thẩm Hi bắn khoăn một hồi mới nhắn lại: “Đang đi bơi với mẹ anh”.

Hà Chi Châu: “...”.

Chung Cảnh Nguyệt cũng lên bờ, duyên dáng bước tới. Thẩm Hi xâu hổ cười với bà: “Từ nhỏ cháu đã bơi rất kém”.

“Không sao, Chi Châu bơi rất giỏi, sau này bảo nó dạy cháu”. Chung Cảnh Nguyệt mặc áo choàng tắm vào.

Nhưng con cô có dám xuống nước cùng cháu đâu... Thẩm Hi gọi hai cô c nước dừa, mời Chung Cảnh Nguyệt một cô c, mỉm cười nịnh nọt: “Cháu mời cô”.

“Cảm ơn cháu”. Chung Cảnh Nguyệt hút một ngụm, uể oải nằm ra ghế.

Thẩm Hi ngò i khoanh chân trên ghế tiếp tục nhắn tin cho Hà Chi Châu.

“Thẩm Hi”, Chung Cảnh Nguyệt lên tiếng.

Thẩm Hi lập tức buông điện thoại, quay đầu sang: “Vâng, cô nói đi”.

“Con bé này, cháu không cần khách khí thế đâu”. Chung Cảnh Nguyệt bật cười: “Cháu cảm thấy Chi Châu nhà cô thế nào?”.

Thẩm Hi đảo đôi mắt long lanh của mình: “... Rất tốt ạ”.

“Đúng thế, từ trước tới nay có nhiều đứa thích nó lắm”. Chung Cảnh Nguyệt nhìn cô, giọng điệu không giấu nổi sự tự hào.

Thẩm Hi giả vờ nghe không hiểu, cô tự hào nói: “Thật ạ, nhưng mà Hà Chi Châu theo đuổi cháu trước”. Thẩm Hi nói xong, tâm trạng thấp thỏm, nhưng quả thực là Hà Chi Châu theo đuổi cô trước, chẳng phải sao? Cô không hề nói khoác.

Chung Cảnh Nguyệt khá tò mò, nhưng vẫn tin. Bà tò mò là vì với tính cách ấy sao Hà Chi Châu có thể theo đuổi con gái, sau đó nghĩ có lẽ do mình không đủ quan tâm tới con trai. Chung Cảnh Nguyệt chớp mắt một lát, hờ hoi không nhiều người, bà vẫn có thể cảm nhận được không ít bước chân đang đi qua đi lại phía trước.

Bà mở mắt, nói: “Thẩm Hi, lần này về nước cô đặc biệt tới gặp cháu”.

Hả? Đặc biệt? Thẩm Hi liên thấy căng thẳng: “Cô khách khí quá, phải là cháu và Hà Chi Châu tới thăm cô mới đúng”.

Chung Cảnh Nguyệt bật cười: “Xem ra tình cảm giữa cháu và Hà Chi Châu rất tốt đẹp”.

Thẩm Hi cúi đầu, vâng, tốt lắm ạ.

Chung Cảnh Nguyệt đan hai tay vào nhau, bà muốn nói với Thẩm Hi một số điều, chỉ là rất khó mở lời. Bà là mẹ của Hà Chi Châu,

nhưng dường như bà không có tư cách tỏ vẻ bề trên ở đây.

Thẩm Hi nhìn Chung Cảnh Nguyệt, ước hỏi: “Có phải cô có điếu gì muốn nói với cháu?”.

Chung Cảnh Nguyệt gật đầu, trong lòng cảm thấy cô bé Thẩm Hi này đúng là càng tiếp xúc càng ưng. Bà quay đầu sang nói: “Thẩm Hi, cháu có biết chuyện năm ngoái Hà Chi Châu xin vào viện nghiên cứu ở Mỹ không?”.

Năm ngoái... Năm ngoái cô còn chưa quen anh, nhưng cô biết chuyện này, anh đã nói với cô. Cô gật đầu, cũng bắt đầu hiểu nguyên nhân Chung Cảnh Nguyệt tìm mình rồi.

“Đó là một cơ hội rất tốt, cô và bố nó đều hi vọng nó có thể qua đó”. Chung Cảnh Nguyệt nói thẳng nguyên nhân mình tới đây: “Việc đến Mỹ học tập nghiên cứu sâu hơn cũng nằm trong dự định và kế hoạch của nó. Vì thế, ban đầu khi biết nó lựa chọn làm việc trong nước cô và bố nó đều bất ngờ”.

Thẩm Hi cúi đầu, cô đã hiểu. Giây trước cô còn tưởng mẹ chồng tới thăm mình, hóa ra là tới tận nơi hỏi tội... nhưng cũng không hẳn là hỏi tội.

Chung Cảnh Nguyệt tiếp tục nói: “Tiểu Hi, cô hi vọng cháu có thể hiểu tâm trạng của cô và bố nó, quan hệ của vợ chồng cô không tốt nhưng đều hi vọng con trai sẽ có tương lai tốt”.

Thẩm Hi cụp mắt, im lặng không nói gì. Cô có thể hiểu được nỗi lòng của bố mẹ Hà Chi Châu, chỉ là... Hồi lâu sau, cô mới lên tiếng: “Thưa cô, Hà Chi Châu ở trong nước phát triển cũng tốt, bây giờ lương năm của anh ấy là năm trăm nghìn...”.

“Ừm”. Chung Cảnh Nguyệt bình tĩnh nhìn ra bể bơi: “Vừa thôi nghiệp đã có năm trăm nghìn, quả thực không thôi, thậm chí nhiều người còn cố gắng cả đời cũng không thể đạt được con số đó. Nhưng Tiểu Hi à, cháu cho rằng giá trị của Hà Chi Châu chỉ là năm trăm nghìn thôi sao?”.

Thẩm Hi thông minh trả lời: “Cháu không cho rằng giá trị của một người thể hiện qua mức lương năm”.

“Đúng thôi”, Chung Cảnh Nguyệt vui vẻ cười: “Chi Châu cũng thôi, nó còn rất trẻ, giá trị của nó không nên thể hiện ở một công ti nhỏ, chẳng phải sao?”.

Thẩm Hi không nói gì một hồi lâu.

Chung Cảnh Nguyệt nhìn Thẩm Hi, ánh mắt tha thiết: “Vì thế Tiểu Hi, cháu giúp cô khuyên Chi Châu được không?”.

Thẩm Hi: “... Cháu không biết”. Cô không biết phải làm thế nào.

“Cô biết cô đang làm khó cháu”. Chung Cảnh Nguyệt cười tự giễu: “Kể ra thì cô là một người mẹ thất bại, không khuyên bảo được con trai, còn nhờ vả con dâu. Nhưng Tiểu Hi à, có một chuyện cháu không thể phủ nhận, Chi Châu vì cháu mới ở lại trong nước”.

Vì mình? Thẩm Hi hoàn toàn á khẩu, cô nhìn Chung Cảnh Nguyệt: “Cháu từng hỏi Hà Chi Châu, anh ấy nói đã ký hợp đồng với S&N, nếu anh ấy bỏ đi thì phải bồi thường rất nhiều”.

“Tiền vi phạm hợp đồng không phải vớ vẩn đâu”. Giọng Chung Cảnh Nguyệt rất dịu dàng: “Điều quan trọng nhất chẳng phải là tâm ý của Chi Châu sao? Cô đã biết tiền vi phạm là bao nhiêu rồi, là mẹ, cô có thể gánh khoản này cho con trai mình”.

Thẩm Hi: “...”.

“Tiểu Hi, thế giới này vốn không công bằng. Điều không công bằng nhất chính là giá trị cuộc đời của mỗi người khác nhau. Có người lặng lẽ đi hết một đời, có người lại có thể lưu danh sử sách. Phía Mĩ đều công nhận tài năng của Chi Châu, đều tin nó sẽ có thành tựu cao hơn. Đương nhiên, cô không nói trong nước không tốt, chỉ là không muốn nó bị bó hẹp trong cái vòng nhỏ, trở thành một công nhân viên chức bình thường”.

Thẩm Hi cúi đầu, giọng lí nhí: “Sao cô biết Hà Chi Châu không muốn làm một viên chức bình thường?”.

“Nhưng cháu cũng không biết Hà Chi Châu có thích làm một viên chức bình thường hay không mà?”, Chung Cảnh Nguyệt hỏi ngược lại: “Tiểu Hi, lẽ nào cháu không muốn Hà Chi Châu trở nên ưu tú hơn?”.

Thẩm Hi băn khoăn, ưu tú hơn nghĩa là sao, còn muốn ưu tú mới mức nào nữa?

Chung Cảnh Nguyệt nắm chặt điện thoại trong tay, tiếp tục nói: “Tiểu Hi, cô nói một câu thật lòng. Cô không muốn Chi Châu xác định phương hướng cuộc đời quá sớm. Nếu nó kích thích việc học tập tại viện nghiên cứu ở Mĩ, nó vẫn lựa chọn về nước, cô hoàn toàn có thể chấp nhận, thậm chí còn cảm thấy tự hào. Nhưng không phải bây giờ, nó còn rất trẻ, nó có thể học được nhiều thứ hơn, nó có thể tiếp xúc làm quen với những người ưu tú nhất trên toàn thế giới. Nó không nên bị sự phù hoa của xã hội này giết chết tài năng và ước mơ quá sớm”.

“Không ai giống ai, Chi Châu bây giờ có lẽ cũng cảm thấy mức lương năm trăm nghìn tệ rất tuyệt vời, điều này có liên quan tới độ tuổi và hoàn cảnh xung quanh, bởi vì nó đã là người ưu tú nhất rồi. Nhưng thực tế là nó có thể làm được tốt hơn, thậm chí nó có thể

sáng tạo giá trị cuộc sống cao hơn, giá trị này không chỉ là tiền bạc, mà còn là sự cống hiến với xã hội này, chẳng phải sao?”.

“Tiểu Hi, cô nghĩ chắc hẳn cháu cũng biết, Chi Châu có khả năng đó”.

Vâng, cô biết.

Lúc Thẩm Hi gặp lại Hà Chi Châu, cô và Chung Cảnh Nguyệt đã ra khỏi hồ bơi. Mẹ con anh thật sự không thân thiết, cả hai chào hỏi qua loa rồi không nói gì với nhau nữa.

Thẩm Hi cầm phao bơi đứng ở bên cạnh đưa ra ý kiến: “Hay chúng ta đi ăn thôi đi”.

Chung Cảnh Nguyệt lái xe tới, Hà Chi Châu cầm chìa khóa mẹ đưa cho, Thẩm Hi nhường vị trí ghế phụ cho mẹ anh, tự giác mở cửa sau.

Chung Cảnh Nguyệt ngăn lại: “Tiểu Hi, cháu ngồi đằng trước đi”.

Thẩm Hi ngồi ở ghế phụ, Hà Chi Châu liếc nhìn cô, hỏi: “Muốn ăn gì?”.

Thẩm Hi quay đầu lại hỏi Chung Cảnh Nguyệt: “Cô ơi, cô muốn ăn gì?”.

Chung Cảnh Nguyệt ngả người ra ghế, nói tên một quán cơm, sau đó thêm một câu: “Mẹ nhớ hồi nhỏ con thích đồ ăn ở quán này”.

Hà Chi Châu im lặng, anh không hay lái xe nhưng vẫn có thể lái thành thạo.

Bữa tối, họ ăn ở một quán cơm có phong cách kiến trúc thời dân quốc. Về chuyện đi học ở viện nghiên cứu ở Mỹ, Chung Cảnh Nguyệt không nói câu nào, suốt buổi chỉ hỏi thăm mấy câu đơn giản.

Bữa tối kết thúc, Chung Cảnh Nguyệt lấy thẻ trong túi ra thanh toán, nhưng Hà Chi Châu đã thanh toán trước, Chung Cảnh Nguyệt nhún vai.

Thẩm Hi liếc nhìn Hà Chi Châu, không ngờ quan hệ của mẹ con anh lại thế này.

Trên đường về, Chung Cảnh Nguyệt không đi cùng hai người. Thẩm Hi cúi đầu nhả tin cho Thẩm Kiến Quốc, bây giờ cô cần tìm một người để điều chỉnh tâm trạng. Thẩm Kiến Quốc nghe hết câu chuyện của cô, chỉ nói một câu: “Con nên bàn bạc với Hà Chi Châu”.

Ngồi trong xe, màn hình điện thoại lúc sáng lúc tối, Hà Chi Châu quay sang nhìn Thẩm Hi, đưa tay ôm cô vào lòng.

Thẩm Hi túm áo anh, lặng lẽ ôm anh.

Hôm nay, Chung Cảnh Nguyệt nói với cô nhiều điều, cô đã nghe rất nhiều đạo lý. Chung Cảnh Nguyệt nói, người trẻ tuổi không nên xác định phương hướng cuộc đời quá sớm, hơn nữa phải nhân lúc còn trẻ nâng cao thực lực, có khả năng nắm bắt vận mệnh của mình. Chung Cảnh Nguyệt còn lấy cuộc hôn nhân của mình làm ví dụ, hai mươi tuổi liên hôn gả cho bố Hà Chi Châu. Kết hôn quá sớm, hai người đều không có ý thức và quyết tâm xây dựng gia đình, chỉ tự dừng kết hôn; nên móng hôn nhân không vững nên sau khi sinh Hà Chi Châu, bọn họ mỗi người sống một nơi...

Chỉ là nếu Hà Chi Châu đi Mỹ, cô và anh sẽ phải chia xa hai năm... Còn nữa, Hà Chi Châu còn phải ưu tú thế nào nữa, bây giờ

anh đã như hoa trên núi cao rồi, còn ưu tú tới mức nào nữa? Lúc quay về anh lại chê bai cây cải thìa như cô thì sao?

Hu hu... sao cô yêu đương lại lắm gian nan vất vả thế này?

03

Đời người sợ nhất là gì, sợ nhất là kẻ hoạch bị rối loạn.

Thẩm Hi suy nghĩ kỹ càng, cô luôn cho rằng mình không có kế hoạch gì, đến lúc gặp chuyện mới biết không phải như vậy, trong lòng cô giấu một kế hoạch lớn, đó là sau khi tốt nghiệp sẽ trở thành bà Hà.

Trước đây chị họ chia tay với bạn trai lâu năm, chị ấy nói với cô: Tình cảm là thứ không thể quy hoạch được nhất, bởi vì biến số quá lớn, nhân tố ảnh hưởng tới tình cảm quá nhiều, có thể một chuyện nhỏ cũng khiến hai người chia tay.

Khi ấy cô không đồng tình, bây giờ thì sao?

Cô vẫn nghĩ: Bất kể thế nào, nếu Hà Chi Châu muốn đi nước ngoài cô nhất định sẽ ủng hộ anh, ngán lệ ủng hộ anh! Cô vĩ đại như vậy, mẹ anh chắc chắn không biết... hu hu...

Thẩm Hi đã nếm vật bản khoản đến nỗi trái tim bé nhỏ co thành một nhúm, về đến chung cư cô lập tức đắp mặt nạ để bình ổn tâm trạng. Cô làm một hũ to mặt nạ đậu xanh, vì tâm trạng phức tạp nên không may lấy ra hơi nhiều, cuối cùng quyết định bôi lên cổ và cánh tay, mùi đậu xanh thơm phức giống như mùi của một loại kem tên là “Tâm trạng màu xanh”.

Mùi tươi mát quá, Hà Chi Châu đang ở trong nhà vệ sinh cạo râu cũng ngửi thấy, anh nhắc nhở: “Thẩm Hi, buổi tối đừng ăn kem”.

“Em có ăn đâu”. Thẩm Hi đắp mặt nạ đi tới, cô quyết định phải bàn bạc cụ thể chuyện đi học ở viện nghiên cứu tại Mỹ với Hà Chi Châu, cô đẩy cửa phòng vệ sinh, nói thẳng: “Hà Chi Châu, chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện”.

“Cái gì?”. Hà Chi Châu đứng trước gương quay đầu lại, mí mắt giật giật, chân lùi lại một bước theo bản năng. Không cẩn thận con dao cạo râu trong tay rạch một đường dưới cằm, tạo thành một vết thương nhỏ. Anh nhìn Thẩm Hi, một cô bạn gái xinh đẹp. “Thẩm Hi!”. Anh nhả giọng với vẻ không vui.

Cuối cùng hai người vẫn ngồi xuống nói chuyện. Trước khi nói chuyện, anh kéo cô vào nhà vệ sinh, rửa sạch mặt, cổ và cánh tay cho cô. Cô cũng xót xa nhìn vết thương ở cằm anh.

“Vừa rồi em làm anh sợ à?”. Thẩm Hi dán urgo lên vết thương của anh, không tìm được hỏi.

Hà Chi Châu lườm cô một cái, anh không muốn nói chuyện.

Thẩm Hi chu môi lên, không vui chút nào: “Em hiểu rồi, trong tivi các tình tiết kiểu ‘Bất luận bạn gái biến thành bộ dạng thế nào thì bạn trai vẫn yêu’ chỉ là lừa người thôi”.

Hà Chi Châu: “Đây là hai chuyện khác nhau”.

Thẩm Hi: “Không cần giải thích, biểu cảm ban nãy của anh em đã hiểu rồi, em từng thấy người ta kinh sợ, nhưng chưa từng thấy ai kinh sợ quá như anh”.

Hà Chi Châu bóp trán, anh không còn sức giải thích nữa.

Về chính sự tối nay, Thẩm Hi chưa lên tiếng hỏi thì Hà Chi Châu đã chủ động hỏi trước. Giọng anh rất nhẹ nhàng hờ hững như đang nhắc tới một chuyện nhỏ: “Hôm nay mẹ anh tìm em có việc gì?”.

Thẩm Hi đang sắp xếp câu chữ trong lòng, suy nghĩ thật kỹ càng.

Hà Chi Châu cầm sách khẽ gõ vào đầu cô, để cô mau tỉnh lại. Thẩm Hi ngược mắt, đang định nói thì anh đã nói ra trước, giọng chắc nịch: “Có phải mẹ bảo em khuyên anh đi Mỹ không?”.

Thẩm Hi: “Anh biết?”.

Sắc mặt Hà Chi Châu bình tĩnh: “Ngoài chuyện đó ra, bà ấy sẽ không đặc biệt về nước đâu”.

Được rồi, vấn đề đã rõ ràng. Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu: “Ý anh thì sao?”.

Anh cũng nói lí do giống lần trước: “Thẩm Hi, anh từng nói với em, anh đã ký hợp đồng với S&N, anh sẽ không đi Mỹ”.

Thật sao? Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, tâm trạng lên lên xuống xuống. Anh nói không đi Mỹ, nguyên nhân là vì đã ký hợp đồng với S&N, nhưng đối với anh, chuyện ký hợp đồng không phải là vấn đề gì to tát. Vì thế những lời anh nói càng giống như một cái cớ ép mình ở lại.

Hôm nay mẹ anh tới tìm cô, có nói một câu khiến cô vô cùng buồn bã. Mẹ anh nói anh lựa chọn ở lại trong nước là vì cô, cô cúi đầu, nghiêm túc hỏi: “Hà Chi Châu, nếu chúng ta không yêu nhau, anh vẫn ở trong nước, vẫn sẽ ký hợp đồng với S&N chứ?”.

Hà Chi Châu im lặng.

Thẩm Hi mím môi: “Em biết rồi”.

“Không, không liên quan tới em”. Hà Chi Châu đứng dậy.

Không liên quan tới em!

Thẩm Hi cũng đứng dậy cùng Hà Chi Châu, thế nào là không liên quan tới em? Câu nói của anh khiến cơn giận trong cô lập tức bốc lên. Cô tức tối giậm chân, kết quả chàng trai chọc giận cô đã không ngoan rời khỏi chiếc giường, về ngay phòng ngủ.

Anh không muốn hai người cãi nhau, nhưng cô không muốn như vậy, cô thà cãi nhau còn hơn.

Cô đi ra ban công hóng gió đêm, thành phố rực rỡ lung linh, cô khóc, ngơ ngác chơi với hai chú rùa ở ban công một lúc, sau đó mới chậm rãi về phòng khách.

Cửa phòng ngủ mở rộng, Hà Chi Châu đang ngơ ngác gõ cách cách trước máy tính, trên bàn đặt một cốc sữa nóng còn nguyên. Thẩm Hi đứng ở cửa, anh quay đầu nhìn cô, đôi lông mi dài, đen của anh khẽ rung, anh nhẹ nhàng nói: “Anh pha cho em một cốc sữa này”.

Thẩm Hi nhìn cốc sữa trên bàn, không nói lời nào.

Anh tưởng một cốc sữa có thể mua chuộc được cô sao! Thẩm Hi mặt không biểu cảm đi tới đầu giường, ôm cái gối bên trái lên, đi thẳng ra ngoài đầu không ngoảnh lại.

Thẩm Hi, đừng đi... Anh lặng lẽ nhìn cô đi vào rồi lại lặng lẽ đưa mắt tiễn cô đi ra, anh đã cố dùng ánh mắt để giữ cô lại nhưng hình như không hiệu quả. Anh biết câu nói nào của mình đã khiến cô giận, chắc là câu “Không liên quan tới em!”. Lúc nói câu này, anh chỉ không muốn đổ gánh nặng sang Thẩm Hi, anh muốn cô thoải mái vui vẻ.

Hai người yêu nhau, luôn có một người phải gánh vác nhiều hơn. Người đó phải là anh, không phải Thẩm Hi.

Nhưng sao cô vẫn buồn?

Hà Chi Châu bực bội tắt máy tính, lòng dạ rối bời uống cạn cốc sữa trên bàn. Thẩm Hi ở ngoài cửa đã cầm gậy vào phòng nhỏ, trước khi vào cửa cô còn ngoảnh nhìn Hà Chi Châu đang uống sữa ừng ực, trông như đang thưởng thức món ngon.

Hừ, quả nhiên đàn ông đều là đồ khôn, sao anh còn mặt dày nói pha sữa cho cô! Thật vô liêm sỉ!

Trong căn phòng nhỏ, Thẩm Hi nằm trên giường dạo weibo, cô muốn nằm sao thì nằm, tự do tự tại hết biết luôn.

Hà u Tử chia sẻ một weibo hài hước, khoe môi cô giật giật, cũng chia sẻ weibo ấy. Hà u Tử nói chuyện với cô: “Hi Hi, đêm rồi sao em còn thời gian lên weibo thế?”.

Ăn nói kiêu gì thế, Thẩm Hi trả lời: “Chẳng phải anh cũng online sao?”.

Hà u Tử: “Khác nhau, khác nhau, anh cô đơn một mình mà!”.

Thẩm Hi dựa vào đầu giường, cô nhắn tin riêng cho Hà u Tử, sau đó hỏi hẩn về chuyện viện nghiên cứu ở Mỹ. Cô hỏi rất khéo nên Hà u Tử toang toác kể hết cho cô nghe.

Hẩn nói: “Viện nghiên cứu bên Mỹ thực sự rất tốt, người có thể vào được đó đều là thiên tài tuyệt đỉnh. Trước đây lão đại sang Mỹ theo diện trao đổi sinh viên cũng vì muốn làm bước đệm để vào viện nghiên cứu này. Nhưng mà, lão đại của chúng ta lựa chọn ở lại trong nước chắc hẳn vì muốn có cả sự nghiệp và tình yêu, Hi Hi, lão đại thực sự rất yêu em đấy”.

Thẩm Hi gõ một hàng chữ, xóa rồi lại xóa, cuối cùng chỉ nói: “Em biết rồi”.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, liên tục ba cái, sau đó là tiếng Hà Chi Châu thăm dò: “Thẩm Hi, em ngủ chưa?”.

Thẩm Hi vội tắt đèn, chui vào chăn mỏng.

Bên ngoài, Hà Chi Châu cúi đầu nhìn qua khe cửa, đèn trong phòng đột ngột tắt. Anh đứng bên ngoài một lúc sau đó đi ra ban công. Ở ban công có nuôi hai con rùa nhỏ, bên trong bể thủy tinh là những viên đá màu Thẩm Hi mua về. Hai chú rùa vốn quen quýt với nhau, có người đã cố ý dùng đá ngăn cách chúng, không cần nói cũng biết chắc chắn là Thẩm Hi làm.

Chú rùa nhỏ cứ bò mãi bò mãi, không tìm thấy bạn mình đâu. Hà Chi Châu lấy ngón tay ấn một cái, phá hủy “bức tường thành” Thẩm Hi đã xếp.

Về kế hoạch học tập tại viện nghiên cứu ở Mỹ, quả thực anh đã có tính toán trước khi quen Thẩm Hi. Nghiên cứu khoa học là một con đường vừa cô đơn vừa vô vị. Anh vốn tưởng con đường này phù hợp với anh nhất, không có quá nhiều ràng buộc tình cảm, chỉ có những con số đơn giản ở bên anh. Có thể làm ra thành quả hay không lại là chuyện phụ, chỉ ít cả đời này anh sẽ không vô công rồi nhé.

Hóa ra, anh cũng sợ cô đơn.

Vì thế trước khi quen Thẩm Hi anh đã chọn cho mình con đường này. Anh vốn không có hứng với thành công và giải thưởng, chỉ đơn giản muốn làm phong phú con đường đời buồn tẻ cô độc mà anh đoán được trước mà thôi.

Cô đơn, ngọt ngào, vô vị... anh thực sự nghĩ rằng cả đời cũng chỉ như vậy thôi, cho đến khi gặp Thẩm Hi, những ngày sống cùng cô giống như suối nguồn không ngừng chảy vào cuộc sống cô đơn của anh.

Cảm giác khi hai người yêu nhau là như thế nào? Chính là anh có cơ hội đi tới nơi xa hơn, cao hơn, cũng muốn giữ lại chút hạnh phúc như pháo hoa chốn nhân gian mà thôi.

Thẩm Hi tắt đèn, một mình nằm trên chiếc giường nhỏ đọc tiểu thuyết, kết cục bi thảm khiến cô rơi lệ, cô lau nước mắt, buồn tới mức lòng ngực đau nhói.

Hà Chi Châu lại gõ cửa.

Trước đó Thẩm Hi không mở cửa, bây giờ khóc như thế này càng không muốn dậy đi mở cửa.

“Cạch” một tiếng, Hà Chi Châu lấy chìa khóa mở cửa. Thẩm Hi nhạy cảm nằm nép vào sát tường, vừa hay để một chỗ trống cho Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu không bật đèn, anh đi tới bên giường ngồi xuống, khẽ khàng nói vài câu, toàn là những lời trong đáy lòng anh. Thẩm Hi không trả lời, nhưng anh biết cô đang nghe. Nói xong, anh nằm xuống chỗ giường trống, tay trái đặt lên eo cô.

Thẩm Hi cắn môi, vẫn đang khóc.

Gối lạnh buốt, Hà Chi Châu thò tay chạm vào má cô, cảm giác ướt và ấm nóng, trên mặt cô toàn là nước mắt.

Hà Chi Châu lau nước mắt cho cô, trầm tĩnh và dịu dàng.

“Hu hu”. Thảm Hi quay sang, hai tay ôm chặt Hà Chi Châu, nép vào lòng ngực anh tiếp tục khóc. Khóc mệt rồi cô bắt đầu nói chuyện. Cô nói gì, anh phải hợp nói cái đó; cô hỏi gì, anh trả lời cái đó. Cuối cùng anh bật đèn, đứng dậy lấy một chiếc khăn mặt ấm lau mặt cho cô.

Ánh đèn trắng dịu.

Thảm Hi cầm khăn mặt che đôi mắt đã sưng đỏ của mình, ngoác miệng cười. Hai người ngơ ngác nhìn nhau, giống như đang luyện công vậy, ánh điện rải lên mái tóc ngắn đen như mực của Hà Chi Châu, óng ánh và sáng bóng, như có ánh sáng lung linh đang di chuyển trên đó.

Cô nhìn anh, trong đôi mắt trong veo như nước của anh cô nhìn thấy bóng mình nho nhỏ. Cô nghĩ, Chung Cảnh Nguyệt nói một câu rất đúng, khi thích một người sẽ muốn người ấy trở nên ưu tú hơn.

Trên thế giới này chỉ có cô bạn gái ngốc nghếch mới lo lắng bạn trai quá xuất sắc sẽ bỏ rơi mình. Nếu sau này thực sự xảy ra tình huống như vậy, không đến lượt Hà Chi Châu bỏ cô, cô chắc chắn sẽ bỏ anh trước!

Vì thế phải nói gì bây giờ? Thảm Hi định tạo ra bầu không khí cảm động một chút, tốt nhất là làm cho cô có hình tượng bạn gái vĩ đại, chỉ là đến khi nói ra giọng nói của cô lại mềm mại như giọng cừ non.

Cô nói: “Hà Chi Châu, anh đi Mĩ đi, em đợi anh trở về”.

Xã hội này đã không còn mấy ai như Vương Bảo Xuyên⁽³¹⁾ nữa rồi. Đâu Đâu biết sự tình, cũng bắt đầu dạy dỗ cô: “Ngày nay tìm đàn ông tốt còn khó hơn tìm con cóc tám chân, Thảm Hi, cậu để Hà Chi Châu đi chắc chắn sẽ hối hận đấy!”.

Thẩm Hi đã có thể vừa ăn táo vừa vui vẻ thảo luận chuyện chia lìa đôi ngả rồi, cô nói với Đậu Đậu: “Cậu không hiểu tở, con người Hà Chi Châu càng ngày càng nói nhiều, tở cảm thấy phải giữ khoảng cách với anh ấy mới tốt”.

Đậu Đậu: “Thật á?”.

Đương nhiên là không rồi! Thẩm Hi gõ phím đang định trả lời thì Hà Chi Châu chau mày đi tới. Cô vội che màn hình không cho anh nhìn. Cô mau chóng tắt khung chat đi, đặt hai tay lên vai anh: “Hà Chi Châu, buổi tối rảnh không?”.

Hà Chi Châu: “Làm gì?”.

Thẩm Hi: “Hẹn hò với anh”.

Hà Chi Châu: “Có”.

Mỗi cô gái đều có ước mộng thiếu nữ của mình, Thẩm Hi cũng thế, nó hơi hoang đường nhưng chắc chắn rất lãng mạn, lãng mạn tới mức nổi lên từng chùm bong bóng màu hồng. Ước mộng thiếu nữ của cô chính là cùng người mình thích cưỡi một con xe điện đáng yêu, đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ, bên tai còn vang lên bài hát *Muốn đi hóng gió cùng em* của Trương Học Hữu.

Thẩm Hi nói suy nghĩ của mình cho Hà Chi Châu nghe, một chàng trai dân tự nhiên “thuần chủng” như anh có phần không hiểu nổi. Anh nói: “Xe điện không chở được người lớn”.

Thẩm Hi liếc nhìn Hà Chi Châu, nói với vẻ đáng thương: “Anh Hà”.

Hà Chi Châu hơi động lòng.

Thẩm Hi không biết xấu hổ, tiếp: “Bố Hà”.

Hà Chi Châu: "...", anh tìm đâu ra cô con gái lớn như thế này!

Thảm Hi quăn lầy Hà Chi Châu, luôn miệng "bố Hà", Hà Chi Châu cuối cùng cũng nhượng bộ, quay người nói rất ngầu: "Đi".

Một chiếc xe điện màu trắng, hai chiếc mũ bảo hiểm, ánh đèn trong thành phố giống những đốm lửa biếc khiêu vũ, từng ngọn đèn đường bị đẩy lùi lại phía sau, hai bên là điện ngọc lấp lánh, những tấm biển quảng cáo nhấp nháy rực rỡ sắc màu.

Ngã tư, người đông như biển nước.

Thảm Hi áp vào lưng Hà Chi Châu nói: "Hà đại ca, em muốn bật nhạc".

Hà Chi Châu mặc kệ cô.

Xe điện đi lên cầu Lương Giang của thành phố S, dưới chân cầu là dòng nước chảy xiết, những cơn gió hè tấp vào mặt mang theo mùi nóng ẩm. Thảm Hi vỗ lưng Hà Chi Châu, một lần nữa đưa ra ý kiến: "Hà đại ca, em thực sự muốn bật nhạc!".

Hà Chi Châu lái xe điện hừ một tiếng, khẽ nói ra ba chữ.

"Hà? Hà đại ca anh vừa nói gì?". Thảm Hi sợ mình bỏ sót lời yêu đương hay ho nào nên bắt Hà Chi Châu nói lại lần nữa.

Hà Chi Châu cuối cùng không chịu nổi hét lên: "Anh nói đồ thần kinh, đồ thần kinh".

Chết tiệt! Xe điện nhà ai phát nhạc được hả!

Ai quy định đi xe điện không bật được nhạc, trước đó cô còn thấ ý một cậu thiế u niên đi xe đạp mở bài *Quả táo nhỏ*, vừa thông dong vừa thoải mái. Nhưng Hà Chi Châu không đờ ng ý cho cô mở nhạc, còn mắ ng cô nữa chứ. Hu hu, không ngờ anh cũng biế t mắ ng chứ, lại còn mắ ng cô thầ n kinh. Cô cô ý không hiểu, còn ngang nhiên hỏi lại: “Anh bảo tùy em à?”.

“Đờ thầ n kinh” sao có thể nghe thành “tùy em” được...

Hà Chi Châu đau đầ u quá, anh lao người về phía trước, chiế c xe điện cũng lao đảo theo, nhưng cô gái ngồ i phía sau vẫn ôm chặt eo anh, vừa ngoan ngoãn vừa tin cậy vào anh.

Được rồ i, tùy em thật đầ y.

Được rồ i! Thầm Hi mở điện thoại, tìm bài *Muồ n đi hóng gió cùng em* của Trương Học Hữu, cuố i cùng cũng mãn nguyện.

“Muồ n cùng em đi hóng gió, mặc dù em không ở cùng không gian thời gian với anh nhưng vẫn có thể đón gió, cùng em nói giấ c mơ trong lòng...”.

Giọng ca trầ m ấ m thâm tình vang lên nhè nhẹ, cùng những cơn gió mùa hạ thoảng bên tai, trái tim cũng trầ m bổng theo. Cô áp mặt vào tấ m lưng săn chấ c của anh, trong đầ u toàn là những điề u bé nhỏ vụn vặt nhưng hạnh phúc.

Cô đội mưa đi từ thành phố H tới, anh đi từ huyện Cô Bình tới ga tàu hỏa, mưa to gió lớn, anh xắ n quầ n công cô đi qua con ngõ nhỏ ngập nước tới đầ u gồ i; cô tin nhầ m Trầ n Hàn, thề thắm đứng ở bắ n xe bus đợi anh tới, anh đi xe đạp tới đón cô về chung cư; cô nghèo chấy túi, anh ghi mật khẩu thẻ ngân hàng lên giấ y, phía trên mật khẩu còn vẽ một trái tim; anh và cô cùng tới chợ bán thú cảnh mua về hai con rùa nhỏ, cô đặt tên cho chúng là Tiểu Hi, Tiểu Châu,

anh sầm mặt không đồ`ng ý, hôm sau trước khi đi làm còn nhắ`c cô đừng quên cho Tiểu Hi, Tiểu Châu ăn; cô muố`n ăn mì trộn tương, anh lấ`y điện thoại tìm cách làm món mì trộn tương ngon nhấ`t, sau khi nắ`u xong anh nế`m trước một miế`ng, cô còn chưa được ăn anh đã đổ hế`t vào thùng rác, cuố`i cùng hai người ngồ`i trên ghế` sofa ăn đồ` gọi ở cửa hàng bên ngoài, anh nói với cô: “Sau này chúng ta sẽ thuê giúp việc”.

”Được, vậy anh phải chăm chỉ kiế`m tiề`n, bây giờ thuê giúp việc đắ`t lắ`m”.

“Ừ”.

“Em cũng sẽ cô` gắ`ng”.

“Không tới lượt em cô` gắ`ng”.

...

“Tình cảm đổi thay, thê` sự đảo điên, một trái tim lạnh lùng u ám, ngày càng ít cảm động... Rắ`t muố`n lại được đi hóng gió cùng em, đi hóng gió...”.

Thẩm Hi ôm Hà Chi Châu, nước mắ`t bắ`t giác tuôn rơi, để lại một vế`t ẩm trên chiế`c áo sơ mi trắ`ng của anh. Cô nghĩ, bắ`t kể tương lai thê` nào, lúc này đây cô đang sồ`ng trong khoảnh khắ`c hạnh phúc nhấ`t của tình yêu; kì nghỉ hè này cũng là mùa hè cô vui nhấ`t, vì cô đã gặp một người tuyệt vời nhấ`t giữa tuổi thanh xuân rạng rỡ nhấ`t của mình.

Thanh xuân nhấ`t định sẽ trôi đi, cô không biế`t tình yêu liệu có thay hình đổi dạng theo thời gian hay không, nhưng điề`u ấy không quan trọng.

Thanh xuân đang rộ, thời gian chưa tàn. Thứ tình yêu cô có không nên là sự sợ hãi rụt rè, cho dù chỉ là một cảm giác ấm áp và tĩnh lặng, nó cũng đang sống, rạng rỡ, chân thực và an tâm.

Nó cũng là sự dũng cảm, nhưng không phải là sự bùng nổ bột mù quáng, mà ngập tràn sự tin tưởng và năng lượng vô địch. Vì thế, cho dù trong tương lai nó có hình dạng thế nào, cô đều dũng cảm tin rằng anh và cô sẽ tiếp tục bên nhau.

Tình yêu có thể khiến cho người ta trở nên tốt đẹp hơn.

Vì thế cho dù chia xa, cũng không đau đớn xé ruột xé gan; cho dù sau này cô và anh không có quan hệ gì, cô cũng hi vọng anh trở nên chói lọi tỏa sáng; cho dù tất cả của ngày mai đều là một ẩn số, cô cũng không lo lắng được mất.

Cô yêu anh, anh cũng yêu cô, thế là đủ rồi. Tất cả chỉ đơn giản là Enjoy loving.

Kì nghỉ hè kết thúc, Thẩm Hi được Thẩm Kiến Quốc đưa trở lại từ thành phố H. Ngày đầu tiên của năm học mới, rất nhiều xe đỗ ở cổng trường, Thẩm Kiến Quốc khó khăn lắm mới giành được chỗ đỗ, ông bắt tay cảm ơn bảo vệ trường.

Thẩm Hi bị “dỡ” xuống xe, sau đó là đủ loại túi lớn túi nhỏ. Cô che ô lâu lâu: “Bố ơi, tại sao phải đi học?”.

Từ tiểu học tới đại học, lần khai giảng nào cô cũng hỏi câu này, vô n tưởng rằng lần này không tới phiên ông đưa đi học nữa, kết quả vẫn đổ lên đầu bố thôi! Thẩm Kiến Quốc bắt chước điệu bộ của Thẩm Hi: “Tại sao bố phải đưa con đi học?”.

“Bởi vì bạn trai con tạm thời không thể đưa đi được”. Thẩm Hi làm bộ đáng thương.

“Được rồi”. Thẩm Kiến Quốc nhượng bộ, ném cho Thẩm Hi một túi nhẹ hơn, sau đó oai phong kéo vali hành lý to đùng đi đằng trước. Thẩm Hi mặc áo sơ mi trắng quần bò yếm đơn giản đi phía sau, vừa đi được mấy bước thì điện thoại trong túi đồ chuông, là Hà Chi Châu gọi tới.

Anh hỏi cô sắp xếp thế nào rồi.

Thẩm Hi không có thời gian tán dóc với anh, có điều cô rất muông xa bực, đồ i tượng khiên cô bực mình là Tráng Hán nuốt lời, đã hứa hẹn hôm khai giảng đến giúp cô xách đồ, thế mà không thấy bóng dáng đâu.

Hà Chi Châu thản nhiên nói: “Là anh bảo cậu ta không được tới”.

“Cái gì?”.

Hà Chi Châu nói một câu khá ghê gớm: “Anh sẽ không để huynh đệ chăm sóc vợ anh đâu”.

Hừ! Thẩm Hi cúp máy.

Phía kia, Tráng Hán không phải không tới mà là tới muộn. Sinh viên năm tư ít tiết nhưng không có nghĩa là không có, Hà Chi Châu được đãi ngộ đặc biệt không cần lên lớp. Nhưng hắ n còn bị giáo viên phụ trách lôi đi khuôn sách rất vất vả. Giáo viên phụ trách của khoa hắ n chẳng có tiết tháo gì, ông nói: “Bảo sinh viên đẹp trai nhấ t lớp cậu tới đây”.

Đẹp trai nhấ t, mọi người bỏ qua Triệu XX, Lâm XX... không hẹn mà cùng bỏ phiếu cho Tráng Hán Châu Thầ n. Nói chung thịnh tình khó từ chối i, Tráng Hán ra về oai phong tới thư viện khuôn sách cho đám tiểu yêu tinh kia.

Lê mà lê mà mê, thế là bị muộn.

Sau khi Tráng Hán biế t lí luận “không để huynh đệ chăm sóc bạn gái” của Hà Chi Châu, hắ n lập tức phấ n khích nói: “Cái này không sao, hôm nào anh sẽ cắ t đứt tình huynh đệ với lão đại, nhanh thôi”.

Hầ u Tử: Quả nhiên không có tiề t tháo.

Ngày hai mươi tám tháng Tám, Hà Chi Châu hoàn tâ t mọi thủ tục đi Mỹ. Về dự án Bác Lâm ở S&N, cả dự án chia thành năm nhóm nhỏ, nhóm B của Hà Chi Châu hoàn thành tô t nhấ t, cũng tiề n triển thuận lợi nhấ t.

Hà Chi Châu không phải trả tiề n vi phạm hợp đồ ng, Thẩm Hi còn từng gặp giám đồ c của Bác Lâm, giám đồ c vừa đau lòng vừa tiề c nuố i nói: “Tôi còn hi vọng Chi Châu về nước tiế p tục tham gia vào S&N, tôi tuy là thương nhân nhưng không nông cạn tới mức chỉ biế t nhìn cái lợi trước mắ t. Tôi cho cậu á y nợ một ơn tình, đợi cậu á y về nước trả tôi”.

Sau đó là chia li, Thẩm Hi vô n tưởng chia li rấ t đáng sợ. Cho dù không đáng sợ cũng quyề n luyề n khó rời, giồ ng như bài hát *Bề n tàu li biệt* vậy. Cái gì mà “Khi anh nắ m chặt tay em, dặn dò em bảo trọng”, thực tề là cô câ m một cô c Frappuccino Hà Chi Châu mua cho; cái gì mà “Khi anh nhìn sâu vào mắ t em”, Hà Chi Châu lại vỗ vỗ đầ u cô; cuố i cùng cô không hề “gọi tên anh không ngừng” mà đứng giữa một đám người không thố t nên lời.

Đồ i với cô, đây là “Sân bay li biệt” sao?

Chung quy lại, vẫn có chút vấ n vương nhàn nhạt.

Cô nói với mình đây không phải chuyện lớn, tạm thời chia xa không phải kế t thúc, mà là sự bắ t đầ u hoàn toàn mới.

Chung Cảnh Nguyệt ở đó, ông nội Hà cũng ở đó, Tráng Hán và Hà u Tử cũng tới. Bao nhiêu người ở đó nên cô không thể tỏ ra quá quyết tâm, cho đến khi Hà Chi Châu sắp qua cửa an ninh, cô muốn ôm anh. Cô không thể giơ tay ra, sau đó Hà Chi Châu quay lại ôm cô. Anh nói bên tai cô: “Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, anh sẽ trở về”.

Cô nép trong lòng anh, gật đầu, cô không dám nói gì, sợ lên tiếng sẽ òa khóc. Cuối cùng, cô len lén thò tay vẽ một trái tim lên lưng anh. Cô tặng anh một trái tim nhỏ, dặn anh cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt.

Những ngày li biệt, Thẩm Hi tưởng rằng rất khó vượt qua. Nhưng ngày tháng vẫn trôi đi như nước chảy, chỉ là trong những giọt nước tí tách ấy có thêm dòng suối ấm nhớ nhung.

Hà Chi Châu nói chuyện qua video với cô, Đậu Đậu sán lại hỏi: “Hà thân, bên đây anh có bạn bè nước ngoài nào giới thiệu em với?”.

Hà Chi Châu đang ở phòng nghỉ của viện nghiên cứu nói chuyện video với cô, đột nhiên có cái đầu đen thò vào, chào hỏi bằng thứ tiếng Trung bập bẹ: “Chào các bạn!”.

Hà Chi Châu hỏi Đậu Đậu: “Anh bạn vừa rồi thế nào?”.

Anh bạn vừa rồi... không được bắt nạt người ta thế chứ! Đậu Đậu che mặt: “Hu hu, người ta không muốn đến thế đâu...”.

Chỉ số IQ của Tiểu Hắc là 178, hắc cũng muốn tìm bạn gái Trung Quốc, lần nào Hà Chi Châu nói chuyện video với Thẩm Hi hắc cũng nhiệt tình tham gia, hắc thích Đậu Đậu, còn đặc biệt học một bài thơ tình đọc cho Đậu Đậu nghe.

Đậu Đậu không tiêu hóa nổi, một hôm cô trinh trọng nói với Thẩm Hi: “A Hi, cậu biế t không, bây giờ tớ so sánh mới thấ y Tráng Hán cũng mặt mày thanh tú lắ m”.

Tráng Hán được hỏi rồ i. Thẩm Hi cố ý trêu: “Không chừng cậu và Tiểu Hắ c có thể sinh ra Bao Chung đấ y, thâ n tượng của cậu không phải Bao đại nhân sao?”.

A a a, A Hi cũng càng ngày càng xấ u tính rồ i! Đậu Đậu giờ móng vuố t ra, phải cù chề t A Hi mới được!

Thẩm Hi đỗ câ p 6, Hầ u Tử không qua câ p 6, cô lại qua. Đây hoàn toàn là một việc khó tin. Phòng 921 mời cô ăn cơm chúc mừng, Lâm Dục Đường, Hầ u Tử và Tráng Hán đê u tới, Hạ Duy Diệp và Đậu Đậu cũng góp mặt. Trầ n Hàn không đi, bây giờ cô ta là người bận nhấ t phòng 636. Toyota của cô ta đã đổi thành BMW, cũng coi như từng bước lên cao.

Tráng Hán đăng kí thi công an, tiêu diệt hế t “thiên binh vạn mã” vào được thể chề , đỏi qua vòng kiểm tra sức khỏe nữa là chính thức trở thành cảnh sát trị an của một phố nào đó thuộc khu nào đó trong thành phố S rồ i.

Hầ u Tử vẫn là thiế u gia khô nhấ t, còn bị ông bồ lắ m tiề n đuổi tới khu công nghiệp khi ho cò gáy đánh bài với một đám đàn ông thô lỗ, mỗi ngày thắ ng mười mấ y hai mươi tệ, cuộc số ng trôi qua rấ t viên mãn.

Lâm Dục Đường số ng tô t nhấ t, càng ngày càng giố ng một quý tộc mới nổi trên đấ u trường công sở, chỉ là... vẫn chưa có bạn gái.

Còn về Thẩm Hi và Hà Chi Châu.

Có một hôm, cô đỗ IELTS.

Có một hôm, cô nói với Hà Chi Châu: “Em sang chỗ anh chơi vài hôm, bao ăn bao ở nhé?”.

Có một hôm, cô không cẩn thận nhả`m thời gian chuyế`n bay. Sáng sớm hôm sau cô kéo vali to tới một căn chung cư. Thời gian ở Boston là đúng bảy giờ sáng thứ Bảy, hôm trước Hà Chi Châu nói với cô là thứ Bảy anh không có kế` hoạch gì.

Cô nhấ`n chuông, rấ`t nhanh, bên trong vang lên tiế`ng bước chân. Cửa mở, một chàng trai tuấ`n tú bước ra nhìn thẳng vào cô, ánh mắ`t lấ`p lánh, cô nói: “Chào, xin hỏi bạn trai em số`ng ở đây à?”.

Hà Chi Châu đáp: “Ừ”, một lúc sau anh nói thêm một câu: “Vẫn luôn ở đây”.

Cô phải khoe tiế`ng Anh của mình mới được, e hèm mấ`y tiế`ng, cô tiế`p tục: “Excuse me, does my boyfriend live here?”.

Hà Chi Châu đưa tay về` phía cô: “I’m here”.

--- HÊ`T ---

Ngoại truyện 1:

Có một ngày em sẽ gặp một người rạng

rỡ như cầu vồng

Thẩm Hi sinh vào mùa đông, bệnh viện Phụ nữ nhi đô ãng thành phố H chào đón một bé gái hồ ãng hào xinh xắ ãn. Thẩm Kiế ãn Quố c đứng ngoài phòng hộ sinh vui sướng tới mức suýt ngắ t, bám vào cửa mắ t rung rung lệ: “Tôi có con gái rượ rồ i, cuố i cùng tôi cũ ãng có con gái rượ rồ i”.

Năm Thẩm Hi ra đời, Hà Chi Châu được hai tuổi, đã là một cậu bé biế t đi vũng vàng nhưng không thích nói chuyện. Bảo mẫu trong nhà câ ãm bình sữa trêu cậu, cậu lặ ãng quay đi, bộ dạng đầ y vẻ tôi chán ăn rồ i.

Thẩm Hi hai tuổi, xinh xắ ãn như ngọc tạc, ai cũ ãng yêu thích, gặp ai cũ ãng bi bô chào hỏi loạn cả lên, là một bé gái thích ô ãn ào. Mỗi ngày cô bé uố ãng hế t ba bình sữa, hắ ãng ngày việc thích làm nhấ t là ô ãm bình sữa to, chân đung đưa nắ ãm trên giường trẻ con nghĩ: Mình không muố ãn lớn lên, không muố ãn lớn lên đâu.

Khi Thẩm Hi hai tuổi, Hà Chi Châu bố ãn tuổi, là một cậu bé thông minh sớm, cậu thích đọc sách và suy ngắ ãm một mình, chương trình truyề ãn hình yêu thích nhấ t là “Khoa học và tự nhiên”. Trong đầ u có hàng vạn câu hỏi tại sao, bố ãm mẹ hay cãi nhau, cậu cũ ãng thường xuyên không thấ y mặt bố ãm mẹ, bảo mẫu trong nhà thường lén hỏi cậu thích bố ãm hơn hay mẹ hơn. Cậu tức tớ i trả lời, cháu chẳng thích ai

cả. Chỉ là có lúc ngồ`i trên ghê` sofa xem tivi một mình, cậu sẽ nghĩ sao bô` mẹ vẫn chưa về`.

Thẩm Hi bô`n tuổi, bô` mẹ mua cho cô bé cặp sách và vở đẹp, thông báo cho cô bé biế`t sắ`p đi mẫu giáo rô`i. Chỉ là trường mẫu giáo không vui như cô bé tưởng tượng, có quá nhiề`u bạn nhỏ, giáo viên lại chỉ có mấ`y người. Còn nữa, tại sao không được ăn bánh trong giờ học, rõ ràng bô` đã dặn, khi nào đói thì ăn gì đó.

Năm đó trường múa tuyển chọn học sinh, cô bé là hạt giồ`ng tồ`t được chọn. Kê`t quả vì ăn quá nhiề`u, khóc quá nhiề`u nên sau khi bô`i dưỡng một thời gian đã bị trả về`.

Thẩm Hi bô`n tuổi, Hà Chi Châu sáu tuổi. Còn một năm nữa là cậu sẽ vào tiểu học. Ông nội dẫn cậu đi kiểm tra chỉ số` thông minh, sau đó vui sướng bê` cậu lên: “Tiểu Châu của ông thông minh quá!”. Thông minh tồ`t lắ`m à? Học cái gì cũng nhanh nhắ`t nhưng không tìm được bạn nào chơi cùng, giáo viên ngày nào cũng khen ngợi cậu nhưng cậu lại cảm thấ`y những lời giáo viên nói rắ`t nhạt nhẽo. Một bé trai sáu tuổi cảm thấ`y nhạt nhẽo, liệu có ai tin điề`u này không?

Thẩm Hi sáu tuổi, lớp mẫu giáo lớn tổ chức lễ tồ`t nghiệp, Thẩm Hi cùng với nhiề`u bạn cùng tuổi khác cùng múa mừng tồ`t nghiệp. Cô bé múa bài *Cô gái nhỏ đi hái nắ`m*, sau khi kê`t thúc đã nhận được những tràng pháo tay không dứt, bé Thẩm Hi cúi người nói cảm ơn mọi người, cô giáo cười hỏi: “Hi Hi, có thể cho cô biế`t, hôm nay em tồ`t nghiệp mẫu giáo rô`i, em có vui không?”

“Vui lắ`m ạ”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì tồ`t nghiệp xong không câ`n phải đi học nữa”.

Thẩm Kiế n Quố c và Ngô Linh té ngựa, con ơi là con...những ngày khổ cực của con vừa bắ t đầ u thôi.

Thẩm Hi tám tuổi, môn Toán thi được 56 điểm, lầ n đầ u tiên cảm nhận được thế nào là buồn. Cô bé câ m bài thi khóc như mưa, rõ ràng mình đã vẽ đầ y trang giấ y tại sao bạn cùng bàn được 100 điểm mà mình chỉ được 56 điểm. Không vui! Buổi tồ i Thẩm Hi tới chỗ cô giáo dạy múa tập múa, ép chân, xuố ng hông, bộ dạng như thiên thầ n nhỏ đáng yêu. Các cô giáo dạy múa đầ u thích Thẩm Hi, cho rằ ng cô bé là một hạt giố ng tồ t. Thẩm Kiế n Quố c đón con gái rượu về nhà, hỏi cô bé sau này lớn lên sẽ làm gì. Thẩm Hi sung sướng bò trên lưng bố nói: “Làm một nhà vũ đạo thật giỏi”.

Hà Chi Châu mười tuổi, cậu đau đầ u với nhật kí hắ ng tuầ n.

Nội dung nhật kí hắ ng tuầ n của tuầ n này là sau khi lớn lên em muố n làm gì. Cậu thiế u niên đáng vẽ thanh tú chồ ng câ m ngồ i suy tư. Tương lai như thế nào nhỉ? Bên cạnh cậu vẫn là những người â y à, cậu sẽ trở thành người thế nào, cậu sẽ kế t hôn chứ? Chắ c là không đâu, kế t hôn có phải việc gì vui vẽ đâu. Trong phòng cậu có rấ t nhiề u mô hình khoa học, do các cô dì chú bác mua cho cậu. Đây là món quà duy nhấ t cậu thích. Cậu câ m bút, viế t đố i phó một bài nhật kí tuầ n, tên là “Sau này lớn lên em muố n làm nhà khoa học”.

Hôm sau, giáo viên dán bài nhật kí tuầ n của cậu lên bảng đen để các bạn khác học tập, ai cũng ngưỡng mộ Hà Chi Châu, nhưng Hà Chi Châu không thích như vậy, tương lai là chuyện của mình cậu.

Thẩm Hi mười tuổi, tham gia cuộc thi múa dành cho thiế u nhi, đài truyề n hình truyề n hình trực tiế p, cả nhà họ Thẩm đầ u tới tận nơi tổ chức. Cô gái nhỏ tể t hai bím tóc dài, đánh môi đỏ chót, khi cười mặt mây rạng rỡ, điệu múa vừa đáng yêu vừa linh hoạt như chính bản thân cô bé khiế n mọi người không thể quên được. Thẩm Hi

giành được giải thưởng múa đầu tiên trong đời. Cả nhà dẫn cô đi ăn KFC mà cô thích nhất. Cô gái nhỏ cong môi lên, trong lòng đã có nỗi niềm của thiếu nữ: “Cô giáo nói ăn KFC sẽ béo”. Kết quả, cô bé ăn tới mức phát ợ nhưng vẫn không dừng lại, mọi người hỏi cô béo không múa được thì sao. Thắm Hi luôn có lý do của mình: “Nhưng múa cũng cần sức mà, đói bụng thì múa làm sao được”.

Hà Chi Châu mười hai tuổi, thi Olympic khoa học, Olympic toán học, thi đầu cờ vây... liên tiếp không ngừng nghỉ. Cậu là thiên tài thiếu niên trong mắt các giáo viên, họ đều quý mến cậu, cuộc thi nào cũng để cậu tham gia, ngay cả giáo viên ngữ văn cũng cho cậu tham gia cuộc thi viết văn, có trời mới biết cậu ghét viết văn như thế nào. Cậu bắt đầu thích bóng rổ, tan học không thích về nhà, lái xe riêng tới đón cũng không về. Cậu cao lên rất nhanh, đã có thể chơi bóng rổ với đám học sinh hư khóa trên rồi. Mẹ lo lắng cậu sẽ hư người nhưng ông nội lại bênh: “Còn hư đi đâu được nữa, cháu nó đã ưu tú tới mức phải cảm ơn trời đất rồi”.

Thắm Hi mười hai tuổi, các bạn gái trong lớp đang thịnh hành mô-tê-t vòng tay, loại dây nhiều màu ấy một tệ mua được mấy chiếc. Thắm Hi dùng tiền tiêu vặt mua rất nhiều, nhưng không tệ-t nổi một chiếc vòng, cuối cùng mấy sợi dây đẹp để đó bị Ngô Linh ném vào thùng rác khi dọn phòng. Chiếc vòng duy nhất tệ-t xong đã đem đi tặng Lâm Dục Đường, hơi xấu một tẹo. Lâm Dục Đường không muốn đeo lên cổ tay, Thắm Hi buồn bã hỏi: “Không đẹp à?”. Thắm Hi mười hai tuổi chưa biết ghét một người nhưng đã biết thích một người, đó chính là bá-m-lá-y anh ấy, bá-m-lá-y anh ấy. Cô vui mừng nghĩ rằng Lâm Dục Đường có thể sẽ là thế giới nhỏ sau này của mình, nhưng tình yêu ấy mà, nó vô cùng đẹp để nhưng cũng ngập tràn những điều chưa biết.

Hà Chi Châu mười bốn tuổi, lần đầu tiên trong đời cậu đánh nhau tập thể, một nhóm thiếu niên hùng hục sức chiến đầu đạp xe

xuyên qua phố lớn trong thành phố S, những cơn gió nóng mùa hè thổi bay tà áo đồ ng phục, nhưng đánh nhau tập thể vui không? Có lẽ điề u vui hơn chính là hủy hoại hình ảnh học sinh ngoan trong mắt giáo viên, thứ cảm giác hủy hoại hoàn toàn á y chính là thứ cậu muố n. Chỗ ngồ i sau yên xe của nhiề u bạn học đã có những cô gái xinh xắ n, nhưng cậu vẫn đi về một mình. Các bạn gái trong trường ngắ m ngắ m vui sướng lén lút thảo luận với nhau, ai có thể may mắ n được ngồ i sau yên xe đạp của Hà Chi Châu nhi, câu hỏi này tới tận khi Hà Chi Châu tồ t nghiệp cá p hai vẫn chưa có đáp án.

Thẩm Hi mười bô n tuổi, cô gái đã ra dáng thiế u nữ. Cũng là đồ ng phục kiểu Trung Quố c rộng thùng thình nhưng Thẩm Hi mặc lại có vẻ dễ thương và tươi mới. Càng ngày càng có nhiề u thắ ng nhóc xắ u xa nhòm ngó tới cô. Thẩm Kiế n Quố c - một ông bô bảo vệ con gái đế n phát cuồ ng, hận một nỗi không thể đuổi hế t những đứa con trai vây quanh con gái mình hắ ng ngày đi được. Thẩm Hi có QQ riêng, tên là “Bách hợp trong gió” do bạn học đặt cho. Dùng một thời gian thắ y quề quề nên đổi thành “Ánh nắ ng ban mai”, sau đó dùng tới tận bây giờ.

Thẩm Hi đế n thắ ng, giáo viên nói đó là việc chảy máu có tính chu kì do niêm mạc ngoài tử cung bong ra, Ngô Linh nói điề u đó có nghĩa là cô đã lớn. Đã lớn ư, Thẩm Hi nắ m trong chăn chườm túi nước nóng, lẽ nào đau bụng là đã lớn?

Năm đó, Hà Chi Châu mười sáu tuổi, dung mạo của cậu thiế u niên ngày càng thanh tú hút mắ t, cậu vẫn là học sinh trí tuệ cao thành tích tồ t không câ n phải lo lắ ng gì, chỉ là trong lòng nổi loạn thế nào chỉ mình cậu biế t. Tương lai có hình dạng gì, cậu càng nhìn càng thắ y không chân thực, thỉnh thoảng cậu cũng đọc tiểu thuyế t võ hiệp, nữ chính trong tiểu thuyế t lạnh lợi số ng động. Bạn bè hỏi cậu có người trong mộng chưa. Người trong mộng, Hà Chi Châu cảm thắ y hơi buồ n cười, nế u trong đời thực sự gặp được người đó,

người trong mộng của cậu nhât định phải có một đôi mắt đáng yêu trong trẻo như nước trà xanh, cậu sẽ cố gắng để đôi mắt ấy không vương bất cứ nỗi buồn nào. Buổi tối cậu mơ thấy cô gái có đôi mắt như vậy thật, bản thân cậu trong giấc mơ có phần lạ lẫm, nửa đêm tỉnh dậy cả người nóng bừng và nhóp nhép.

Thẩm Hi mười sáu tuổi, giáo viên dữ dằn, bài tập nhiều hơn, cô bắt đầu có những bài thi không làm hết và rất nhiều giấc mơ, các cô bé buồn tẻ lại giàu trí tưởng tượng tụ tập với nhau cùng tưởng tượng xem chông mình sau này thế nào. Chông và người yêu thật là chủ đề khiến người ta tò mò và xấu hổ. Đầu tiên phải đẹp trai, sau đó học giỏi, tốt nhất còn có nụ cười khiến người khác động lòng của mấy tên hư hỏng nữa. Trời ơi, bạch mã hoàng tử tương lai cảm thấy “áp lực quá lớn”. Thẩm Hi có weibo của mình, thế giới mạng xã hội khiến cô cảm thấy mới mẻ và thú vị, kết quả chưa được nửa tháng Ngô Linh đã cắt mạng của cô, lí do cô đã là học sinh cấp ba. Học sinh cấp ba ngày ngày làm bài tập không ngừng. Nhà trường tổ chức ngày hội thể thao, Thẩm Hi tham gia môn chạy vượt rào, không may bị ngã, cô kiên trì đứng dậy, nhảy qua một rào nữa, kết quả ngã tiếp. Hu hu, mất mặt quá, thà không kiên trì còn hơn.

Hà Chi Châu mười tám tuổi, một năm nổi loạn và nông cuồng, cậu trải qua một cuộc sống hoàn toàn xa lạ, cậu thông minh và tự phụ, trong giờ học dễ dàng chỉ ra những chỗ ngữ pháp có vấn đề mà giáo viên không cẩn thận mắc phải, cậu trốn học ngả người trên ghế sofa xung bá trong game, thi đại học có là cái gì đâu, cậu không cần ôn bài vẫn có thể thi được vào trường mà những bạn khác vất vả phấn đấu mới vào được. Cậu có bản lĩnh để vừa thoải mái vừa tự do, dùng cách nổi loạn của mình để ngạo nghễ cười nhạo vận mệnh. Nhưng nếu đời người là một con đường để chia nhiều ngã, thì cuối cùng cậu vẫn trở về con đường cũ, bởi vì cậu biết rõ, thông minh và tự phụ không phải là cái có thể tiêu khiển. Cùng năm đó, cậu từ bỏ

suất tuyển thẳng, thi nguyện vọng một vào Đại học S, cậu trở nên ít nói, thu mình lại, bớt trẻ con và xấu tính đi. Cậu có ba bạn cùng phòng khá tốt, thỉnh thoảng cậu nhận được điện thoại của cô gái nào đó, ngày nào cũng tìm Lâm Dục đường. Giọng cậu lạnh tanh, không biết gọi vào di động à?

Thẩm Hi mười tám tuổi, mặc dù không thi đỗ vào trường ưng ý nhưng cô được múa tiếp cũng là một lựa chọn không tồi. Trong buổi lễ tốt nghiệp cấp ba, cô lên sân khấu múa bài múa hiện đại *Trong lai của tôi không phải giấc mơ*. Cô đã tốt nghiệp cấp ba, mùa hè kết thúc cô sẽ trở thành một sinh viên đại học. Chị họ nói học đại học nhàn lắm, bạn ăn uống thôi. Thẩm Kiến Quốc dặn cô không được lơ lửng quá, đại học còn phải thi tiếng Anh cấp 4 đấy. Thẩm Hi vô cùng chờ đợi cuộc sống đại học của mình, bởi vì Lâm Dục Đường cũng ở trường Đại học S, trường cô ở ngay bên cạnh trường S. Chỉ là học quân sự đáng ghét quá đi mất, bạn mới thì tới không ngừng, có lẽ vui đầu ngủ một giấc mới là điều quan trọng nhất. Hóa ra cuộc sống đại học là như vậy, nhiều lúc buồn buồn cô nghĩ thật hi vọng ngủ một giấc có thể trở về thời mẫu giáo, tỉnh dậy trong một buổi sớm bình minh ấm áp, lại có thể đeo chiếc cặp nhỏ xinh đi học rồi.

Hà Chi Châu hai mươi tuổi, anh tới trường đại học tốt nhất ở Mỹ theo diện sinh viên trao đổi, cuộc sống học hành có tính quy luật không vui không buồn, lúc tẻ nhạt chán chường thì tới sân bóng rổ chơi một trận bóng đầy nhiệt huyết. Tính anh càng ngày càng trầm hơn, thỉnh thoảng lại nhớ tới quãng thời gian nổi loạn ấy. Có cô gái xinh đẹp gọi điện hẹn hò với anh, có lẽ anh nên có bạn gái thôi. Anh nhớ tới cô gái trong mộng trong kí ức, chuyện có bạn gái đã trở nên không vội vàng nữa, có lẽ gặp được người đó mới là điều tốt đẹp. Có lẽ trước khi gặp người con gái của cuộc đời mình, anh có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn, ưu tú hơn, chỉ có như thế khi

tình yêu tới anh mới dễ dàng đổ ỉ mặt. Nhưng anh lại chẳng ôm chút hi vọng nào với tình yêu, không dễ rung động, vì vậy chưa bao giờ biế ỉ rung động là gì.

Thẩm Hi hai mươi tuổi, tuổi thanh xuân đẹp nhấ ỉ của đời người, tương lai tươi đẹp có ngàn vạn khả năng, cô tưởng cuộc số ỉ của mình sẽ trôi đi như thế ỉ, cho tới khi cô gặp Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu hai mươi hai tuổi, thế ỉ giới tình cảm là cánh đồ ỉ ng hoang vắ ỉ, anh không tin mình sẽ gặp được tình yêu khiế ỉ trái tim thổn thức, sau đó anh đã gặp cô gái của mình.

Trước đó, dường như họ chẳng có mớ ỉ liên hệ nào, nhưng dường như những việc đã làm, những bước đã đi đê ỉ u là để khi gặp người kia họ tốt hơn, đẹp hơn. Gặp được người tốt nhấ ỉ trong quãng thời gian đẹp nhấ ỉ dường như chính là cuộc gặp gỡ đã được định sẵn. Họ không chỉ gặp nhau, mà còn gặp được “cái tôi” khiế ỉ đồ ỉ phương tốt đẹp hơn.

Sẽ có một ngày, bạn cũng sẽ gặp được một người rạng rỡ như câ ỉ u vô ỉ ng như thế ỉ.

Ngoại truyện 2: Loving in Boston

Tình yêu như cánh đờng cỏ hoang sau cơn mưa, vì một cơ duyên nào đó khiến nó bắt đầu lan nhanh lan rộng.

Hà Chi Châu không ngờ trong tim mình lại có một cô gái, cô ấy bước vào cuộc sống của anh bằng cách quá bất ngờ khiến anh không kịp trở tay. Kết thúc mộng cảnh tràn đầy ảo tưởng, mộng tan, cô ấy ở lại.

Mùa hè này Thẩm Hi sẽ bay sang đây chơi một thời gian, Hà Chi Châu bắt đầu chuẩn bị đón bạn gái. Anh không định làm một tên ngụy quân tử cho nên lần này không dọn thêm một căn phòng nữa, có điều vẫn chuẩn bị cho Thẩm Hi một chiếc bàn máy tính, đây là yêu cầu qua điện thoại của cô. Khi anh bận không có thời gian ở bên cô, cô có thể một mình giết thời gian.

Khi cô nói như vậy, Hà Chi Châu nghĩ cô thật tốt. Cô có khi bướng bỉnh nhưng cũng có lúc rất quan tâm.

Trên đường về Hà Chi Châu đi qua chỗ một bà lão bán hoa tóc bạc, anh mua một bó hoa oải hương tươi từ tay bà.

Trên con phố không quá náo nhiệt, từng làn hương nhẹ bay theo gió lan tỏa trong không khí hơi lạnh buổi sớm. Trong giỏ là oải hương vừa mới cắt, trên những bông hoa tím nhỏ còn ngậm nước, lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời trong veo.

Vì bó hoa oải hương năm đôla này, Hà Chi Châu đã bỏ ra hơn một trăm đôla để mua một chiếc bình hoa xinh đẹp. Cuối cùng anh đặt bình hoa màu trắng cẩm thạch oải hương lên bàn máy tính chuẩn bị cho Thẩm Hi.

Căn phòng ngập tràn hương hoa.

Chắc Thẩm Hi sẽ thích, Hà Chi Châu nghĩ.

Kết quả Thẩm Hi nhậm giờ bay, buổi sáng ba hôm sau cô mới kéo cái vali to tướng đứng trước cửa chung cư nhà anh, cười hỏi anh: “Chào, xin hỏi bạn trai em sống ở đây à?”.

Cuối cùng đã gặp được, Hà Chi Châu đứng tựa cửa nhìn một hồi sau đó đưa tay ôm cô gái trước mặt vào lòng. Trong lòng khẽ thở dài, hình như anh quên mua hoa tươi thay thế cho bình hoa oải hương héo rũ kia rồi.

Sự lãng mạn của đàn ông, tính hay quên của đàn ông.

Mặc dù hoa oải hương không còn tươi nhưng Thẩm Hi vẫn thích. Trước nay cô luôn là một người sẵn lòng tán thưởng người khác, huống hồ đó là Hà Chi Châu đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Hà Chi Châu thuê căn hộ chung cư gồm một phòng ngủ lớn, một phòng đọc sách. Trong căn phòng gọn gàng sạch sẽ bày một hàng giá sách to, bên trên là các loại sách chuyên ngành, trong phòng đọc sách đã có một chiếc bàn lớn, đồ i diện là chiếc bàn nhỏ anh đặc biệt chuẩn bị cho cô, bình hoa đẹp cẩm những bông oải hương đáng yêu.Ồ... hai chiếc bàn đồ i diện nhau.

“Đặc biệt chuẩn bị cho em à?”. Thẩm Hi hỏi thẳng.

Hà Chi Châu dứt tay vào túi, khẽ “Ừ”.

Thẩm Hi tham quan căn hộ Hà Chi Châu thuê ở Boston, ngoài bình hoa oải hương đỏ ra, những thứ khác đều rất nam tính, đồ đạc rất ít. Ghế sofa, tivi và quầy rượu trong phòng khách đều do chủ nhà bài trí, trang hoàng theo phong cách Bắc Mỹ, vừa đơn giản vừa phóng khoáng.

Thẩm Hi ngồi trên ghế sofa mềm mại, ngược mắt nhìn Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu cũng nhìn bạn gái đang ngồi trên sofa, ánh mắt trong veo ấm áp, ẩn chứa nụ cười và sự chiêu chuộng. Hai người đã quá lâu chưa gặp nhau, cứ nhìn nhau đơn giản như thế cũng thấy vừa vui vẻ vừa hạnh phúc. Ngôn ngữ dường như trở nên thừa thãi.

Thẩm Hi vốn đã lên kế hoạch rất nhiều chuyện, trên máy bay cô còn vắt óc nghĩ ra những lời sẽ nói khi “trùng phùng sau một thời gian dài xa cách”, cô còn chuẩn bị máy bản kế hoạch du lịch, hướng dẫn viên chính là bạn trai cô... Nhưng bỗng dưng cô không nói được câu nào, hai má từ từ ửng hồng, nỗi nhớ hoà quyện với sự xấu hổ, rõ là vui mừng đến mất cả bình tĩnh. Có lẽ có lúc hạnh phúc cũng cần phải từ từ cảm nhận.

Thẩm Hi vội đầu, nói không chút khách khí: “Em vượt đại dương tới đây, ngay cả nước ngọt cũng không được uống sao?”.

Nước ngọt? Hình như anh đã quên chuẩn bị món nước hoa quả mà Thẩm Hi thích, Hà Chi Châu nghĩ, anh nên mua thêm cái máy ép nữa. Bây giờ nhà anh chỉ có cà phê, rượu và nước.

Thẩm Hi chọn uống nước.

Hà Chi Châu tới tủ lạnh lấy một chai nước đưa cho bạn gái, trước khi đưa còn vặn nắp theo thói quen. Đây là thói quen được hình

thành từ khi anh hẹn hò với cô, dường như sự chia xa tạm thời không thay đổi được gì.

Bỗng dưng mắt Thẩm Hi đỏ lên, cảm giác có bạn trai ở bên thật tốt.

Hà Chi Châu dễ dàng phát hiện ra cảm xúc của Thẩm Hi, anh cúi người nhìn sâu vào đôi mắt hoe đỏ của cô, chỉ thấy đôi mắt trong veo ươn ướt đó có một tia đỏ dễ thương, anh hạ giọng hỏi: “Sao thế?”.

Thẩm Hi thuận thế đưa tay ôm lấy anh.

Hai tay Hà Chi Châu đặt lên vai cô, ánh dương bên ngoài lạng lẽ khe khẽ chiếu xiên vào phòng qua tấm rèm cửa sổ.

“Nhớ anh”. Thẩm Hi khẽ nói ra nỗi nhớ nhưng chắt chứa trong lòng cô bao lâu nay. Giữa cô và anh cách nhau hơn một vạn hai nghìn kilômét, khoảng cách là gì, cho tới khi yêu xa cô mới hiểu được điều đó.

Ngày nào cô cũng nhớ anh.

Hà Chi Châu “Ừ” một tiếng, có tiếng nói vang lên trong lòng anh như đáp lại nỗi nhớ của cô: Lẽ nào anh không nhớ cô.

Vì Thẩm Hi sang chơi nên Hà Chi Châu đặc biệt xin nghỉ một tuần. Thẩm Hi sẽ ở lại Boston một tháng nên đã mang một vali to tướng sang đây. Thẩm Hi treo quần áo trong vali vào tủ quần áo, cô quay đầu hỏi: “Sao em có cảm giác như bỏ nhà theo trai thế nhỉ?”.

Hà Chi Châu khẽ ho, anh nhìn đồ đạc trong vali Thẩm Hi, nói: “Bỏ nhà theo trai không mang nhiều đồ thế đâu, chạy làm sao được”.

Thẩm Hi cô ý mạnh miệng: “Bỏ nhà theo trai không có hành lí thì không gọi là bỏ nhà theo trai, mà gọi là khóa thân theo trai”.

Khóa thân theo trai? Chỉ có cô ấy mới nghĩ ra được thôi! Khóe miệng Hà Chi Châu khẽ nhếch lên, anh dắt tay cô, dẫn cô ra ngoài ăn cơm.

Nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Hà Chi Châu dẫn Thẩm Hi đi thăm những ngôi trường nổi tiếng.

Boston là một thành phố cảng xinh đẹp, tọa lạc những ngôi trường cao cấp nổi tiếng thế giới, ở đây đã sinh ra tám vị tổng thống Mỹ, nhiều nhà khoa học giành giải Nobel công tác, học tập tại đây.

Trạm đầu tiên Thẩm Hi lựa chọn thăm trường Hà Chi Châu đang theo học tiến sĩ, MIT, nơi có các chuyên ngành khoa học tự nhiên đỉnh nhất thế giới. Massachusetts Institute of Technology nằm ở Boston thuộc bang Massachusetts, sông Charles đã ngăn cách nó và khu vực vịnh sau Boston, đồng thời viện nghiên cứu khoa học AC tọa lạc ở giữa, chung cư của Hà Chi Châu cũng ở gần đây.

Một học tra như Thẩm Hi cũng như được thám đơm văn hóa nơi đây, ánh mắt chớp chớp học hỏi nhìn ngó kiến trúc bốn xung quanh, cô chia sẻ suy nghĩ trong lòng với Hà Chi Châu: “Không chừng người qua đường đi lướt qua em hôm nay sau này chính là nhà khoa học vĩ đại đấy”.

Hà Chi Châu lấy bình nước cho cô, khẽ ừ một tiếng, phụ họa theo Thẩm Hi.

“Có điều em không quan tâm đâu”. Thẩm Hi lại nói.

Hà Chi Châu mỉm môi, nghe Thẩm Hi nói tiếp.

“Bởi vì chộ̀ng tương lai của em chính là nhà khoa học mà”.

Hà Chi Châu đưa bình nước cho cô: “Uộ̀ng nước đi”.

Đó là bình nước hoạt hình màu hộ̀ng, Thẩm Hi uộ̀ng hai ngụm rộ̀i đưa lại cho Hà Chi Châu, Hà Chi Châu uộ̀ng một ngụm rộ̀i đầy nặ́p. Thẩm Hi liệ̀c nhìn, đúng là chẳng kiềng dệ̀ chút nào...

Trong khuôn viên trường MIT tường trặ́ng cây xanh, sinh viên túm năm tùm ba ngộ̀i khặ́p nơi, những gương mặt trẻ trung đang ngộ̀i trên bãi cỏ trước tòa nhà kiệ́n trúc hiện đại cách đó không xa, trên con đường rợp bóng cây trong khuôn viên, những tia nặ́ng vụn vỡ xuyên qua từng lớp lá cây chiệ́u xuộ̀ng dưới, trên cây mọc những bông hoa Thẩm Hi không biệ́t tên, sau đó cô nghe Hà Chi Châu phọ̉ cập kiệ́n thức cho cô.

Hà Chi Châu gặp người quen ở MIT, Ablett đang học tiệ̉n sĩ ở AC. Ablett vui vẻ vẫy tay chào hai người: “Hi, anh bạn, tôi ở đây”.

Hà Chi Châu dẫn Thẩm Hi bước tới, Thẩm Hi ngoan ngoãn đứng bên cạnh bạn trai, đóng vai thực nữ. Tiệ̉ng Anh của cô tiệ̉n bộ khá nhiệ̀u, vệ̀ cơ bản có thể hiểu hệ́t cuộc trò chuyện giữa Hà Chi Châu và Ablett.

Có điệ̀u, đợ̣i Hà Chi Châu “mời khéo” Ablett đi, Thẩm Hi giả vờ hỏi anh: “Hai người vừa nói chuyện gì thệ̀?”.

Vệ̀ nghi ngờ ánh lên trong mặ́t Hà Chi Châu, anh hỏi lại với vệ̀ thăm dò: “Nghe không hiểu?”.

Thẩm Hi vội vàng gậ̣t đậ̀u: “Vâng, nghe không hiểu”.

“Ờ”. Hà Chi Châu phiên dịch qua: “Nói chuyện công việc thôi”.

Lừa dōi! Nói dōi trắ ng trọn! Nội dung cuộc trò chuyện ban nầy rõ ràng là:

“Hà Chi Châu, cậu là gã đàn ông Trung Quố c vô dụng bị người đẹp mê hoặc, không ngờ lại đặc biệt xin nghỉ phép lâu như vậy vì bạn gái, cậu không biế t công việc của cậu đê u đổ hế t lên đầ u tôi hả”.

“Thê ́ này đi, để cậu quen với cường độ công việc, tôi định nghỉ thêm một tuầ n nữa”.

Thẩm Hi kéo Hà Chi Châu tới thư viện nổi tiế ng nhấ t ở MIT, tòa nhà xinh đẹp với bầ u trời xanh lam trong trẻo làm nề n phía sau giồ ng như một tác phẩm nghệ thuật. Có một người đàn ông tóc dài đẹp trai đang chơi đàn phong câ m trên bãi cỏ rộng lớn bên ngoài, khe khẽ ngân nga điệu hát của một đầ t nước xa lạ, phong cảnh mê đắ m lòng người, tiế ng ca du dương.

Anh ta không thiế u khán giả, sau khi kê t thúc đã có không ít thiế u nữ tới xin chụp ảnh chung, người đàn ông vui vẻ nhận lời.

Thẩm Hi cũng muồ n tới chụp một bức.

Hà Chi Châu nói một câu cắ t đứt dự định của cô: “Em muồ n anh chụp ảnh cho em với người đàn ông khác?”.

Haizzz, thật là một người đàn ông nhỏ nhen.

Xầm tồ i trên đường về nhà, họ đi qua một người đóng vai chuột Micky, Hà Chi Châu nói với cô: “Không phải em thích chuột Micky sao? Chụp một tầ m đi”.

Thẩm Hi: “(→←)”. Kiểu chụp ảnh này phải trả tiề n, Hà Chi Châu thà trả tiề n chứ không chịu cho cô chụp ảnh miễn phí với trai đẹp.

Chụp xong, Thẩm Hi kết luận: “Hà Chi Châu, chắc hẳn anh ghen tức anh chàng bạn này đẹp trai hơn anh”.

Hà Chi Châu khẽ “Ừ” một tiếng, thẳng thắn thừa nhận.

Thẩm Hi dương dương tự đắc, thật hiếm có mà.

Một lúc sau, Hà Chi Châu nói: “Chúng ta về chung cư ăn cơm tối nhé”.

Về chung cư? Trong chung cư có gì ngon à?

Hà Chi Châu hiểu được nỗi băn khoăn trong mắt Thẩm Hi, anh giải thích: “Có thể nướng bánh mì”.

A a a, tàn nhẫn quá! Tôm hùm anh hứa cho em ăn đi đâu mà rõ ràng? Thẩm Hi ôm Hà Chi Châu, nịnh nọt: “Không ăn bánh mì đâu, ăn tôm hùm cơ, Châu Châu đẹp trai nhất quả đất!”.

Hà Chi Châu mỉm cười, dịu dàng đưa tay đặt lên đầu Thẩm Hi: “Được rồi, vậy ăn tôm hùm đi”.

Boston có ba bảo vật: Thăm trường nổi tiếng, ăn tôm hùm và xem cá kình.

Màn đêm buông xuống, những ánh đèn biển gần xa đua nhau chiếu rọi, làm toát lên những đường nét hoa lệ của thành phố này. Hà Chi Châu dẫn Thẩm Hi tới một nhà hàng tôm hùm nổi tiếng nằm ở bên tàu Boston. Nhà hàng được cải tạo từ một nhà kho của bên tàu cũ, bên trong có treo nhiều bức tranh sơn dầu màu sắc khoa trương, trên giá rượu có bày vỏ ốc rực rỡ. Thẩm Hi lại gần nhìn kỹ hơn, cô phát hiện ra bên trong vỏ ốc lớn nhất còn có một nàng tiên cá làm bằng thủy tinh, hình dáng rất đẹp.

Thẩm Hi chỉ vào đó, nói: “Anh thích không?”.

Hà Chi Châu nhìn cô: “Sao chỉ xem những thứ này?”.

Thắm Hi lặng lẽ thu tầm mắt lại, cô chỉ cho bạn trai xem một thứ đẹp đẽ, không ngờ bạn trai lại không thích.

Hai người ngồi vào bàn. Hà Chi Châu đã đặt bàn từ trước, vị trí ngồi gần cửa sổ màu xanh, quay đầu ra có thể nhìn thấy du thuyền đậu sát bên bờ biển. Bàn ăn có màu gỗ nhạt, bên trên đặt một chiếc đèn pha lê tròn nhỏ xinh xắn.

Chơi cả ngày nên Thắm Hi hơi mệt, cô uể oải bò ra trước ngọn đèn, ánh sáng ấm áp lặng lẽ bao trùm lên đầu cô, hai má xinh xắn ứng hồng nét thanh xuân như ráng chiều đỏ như máu bên ngoài cửa sổ. Hà Chi Châu gọi món xong liền đưa tay vuốt má Thắm Hi: “Mệt à? Hay là có chỗ nào khó chịu?”.

Thắm Hi yếu ớt thở ra: “Đói rồi...”.

Hà Chi Châu bó tay.

Trước khi tôm hùm được mang lên, Thắm Hi ăn mấy món khai vị trước như canh ngao, khoai tây nướng. Lo lắng cho dạ dày của Thắm Hi nên Hà Chi Châu lại gọi riêng cho cô một phần cháo cá.

Tôm hùm được mang lên rồi, tổng cộng có hơn hai pound (gần một cân), nấu theo cách kinh điển nhất ở đây là hấp để giữ nguyên hương vị, bên trên là một lớp tỏi băm nhuyễn màu vàng ươm tỏa hương thơm ngào ngạt. Thắm Hi nhìn mà chỉ muốn ăn ngay lập tức, đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên.

Thắm Kiến Quốc gọi video, phía bên kia ông cũng đang ăn sáng món cháo trắng với dưa chua, còn một xúng bánh bao nữa. Thắm Hi giờ tôm hùm vừa mang lên cho Thắm Kiến Quốc xem, nói chuyện chưa đầy một phút Thắm Hi đã chuyển máy cho Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu đón lấy điện thoại: “Chú Thẩm ạ”.

Thẩm Kiến Quốc: “E hèm, chăm sóc nó giùm tôi”.

Hà Chi Châu: “Tất nhiên rồi ạ”.

Thẩm Kiến Quốc: “...”. Con gái ông từ bao giờ đã trở thành người cậu ta tất nhiên sẽ chăm sóc vậy?

Thẩm Hi ngồ i đồ i diện ăn tôm hùm, cười thầ m.

Khi họ bước ra khỏi nhà hàng màn đêm đã bao trùm tất cả, trên mặt biển là những ngọn đèn lấp lánh như sao, gió biển mặn mòi. Hai người đi bộ tới chợ, các gian hàng san sát nhau trong chợ đêm, bày bán đủ loại mặt hàng lưu niệm, còn có cả quầ n áo đồ chơi. Thẩm Hi bói được một chiếc mũ tròn, đội lên đầu xong hỏi Hà Chi Châu: “Đẹp không anh?”.

“Ừ”. Hà Chi Châu khẽ gạt đầu, trong tay cầm máy ảnh của Thẩm Hi, tự dung anh rất muố n chụp ảnh cô, anh cầm máy bấm “tách” một cái, giữ lại dung nhan rung động ấy trong sắc đêm ấm áp này.

Tuổi trẻ, thanh xuân, bầu trời sao, cô là độc nhấ t vô nhị của anh, giồ ng như ngôi sao sáng nhấ t trên đỉnh đầu anh bây giờ.

Thẩm Hi đã ở Boston được ba ngày từ lúc nào không hay. Hai ngày đầu chơi mệt quá, cô chỉ cầ n nằ m lên giường là ngủ được, nhưng tới nay lại hơi mắ t ngủ. Cô và Hà Chi Châu cùng nằ m trên giường, ở giữa là khoảng cách xấ u hỏ hai mươi centimét, trong không khí lan tỏa sự ngại ngùng mà cả hai đề u hiểu rõ là tại sao. Cô quay người, một lúc sau phía bên kia chiếc giường đôi vang lên giọng nói dễ nghe của Hà Chi Châu, giọng đàn ông trầ m và lạnh, nhắ chữ rõ ràng, có điề u nội dung lại là ra vẻ dễ thương, hơn nữa dễ thương có phầ n cứng nhắ c. Anh hỏi: “Muố n ôm ôm không?”.

Hở...

Khóe miệng Thẩm Hi nhếch lên, tim đập nhanh hơn. Cho đến khi càng lúc càng nhanh, suýt chút nữa nhảy vọt lên miệng. Sau đó không đợi cô trả lời, bàn tay trong chăn bị ai đó nắm lấy, Hà Chi Châu ôm cô vào lòng.

Thẩm Hi vui đùa vào lồng ngực Hà Chi Châu, nhịp đập trái tim anh vừa mạnh vừa gợi cảm, chiếc áo phông cổ tròn của anh vẫn còn vương mùi sữa tắm.

Trên người cô cũng có mùi hương như vậy.

Trong bóng tối cô cảm nhận được ánh mắt của Hà Chi Châu, cho đến khi anh cúi đầu xuống từ từ ghé sát vào môi cô. Tim cô đập loạn má y nhịp, huyết mạch cũng như nghẽn lại; những ngón tay anh nhẹ nhàng nắm chặt lại, ôm cô vào vòng tay săn chắc.

Yên tĩnh, tịch mịch, nóng hổi.

“Em...”, Thẩm Hi căng thẳng không biết phải nói gì.

“Ngủ đi”. Hà Chi Châu chạm nhẹ vào cô, những ngón tay nhanh chóng buông ra, không có bất cứ hành động nào.

Hở? Thế thôi hả... Thẩm Hi hỏi: “Anh ngủ được không?”.

Hà Chi Châu không đáp, chỉ có tiếng thở hơi loạn nhịp trả lời cô.

Haizz, là bạn trai quá quân tử hay là cô không đủ sức hấp dẫn? Thẩm Hi đưa tay đặt lên ngực mình, không muốn thừa nhận mình không đủ hấp dẫn...

Đau Đau biết Thẩm Hi tới Boston gặp bạn trai nên đã tìm cô trên mạng, gửi cho cô một icon cười dân dã, sau đó hỏi: “Hi Hi, cậu và

đại thầ ãn thậ chưa thề?”.

Tài khoản tán gẫu của Thẳm Hi đẳg nhậ trên máy Hà Chi Chầu, Hà Chi Chầu mở ra liề ã đọc đượ câu hỏi của Đậ Nhấ t, vớ ã không hiểu lắ m về ã ngôn ngữ mạng nên Hà Chi Chầu không thực sự hiểu câu hỏi này, anh vừa gõ bàn phím làm việc vừa nói với Thẳm Hi vừa rửa mặt xong: “Thẳm Hi”.

Thẳm Hi thò đầ ù ra, trên đầ ù đeo bờm kẹp tóc mái hình con thỏ, giọng mê ã mại: “What’s happening?”.

Hà Chi Chầu: “Đậ Nhấ t nhắ ã tin”.

Thẳm Hi: “Cô ấ y nói gì thề?”.

Hà Chi Chầu cảm thấ y hơi khó hiểu, thấ y câu hỏi này có chút vắ ã đề ã: “Cô ấ y hỏi chúng ta ănthịt chưa?”.

No! Thẳm Hi lập tức chạy tới, giành lầ y máy tính trong tay Hà Chi Chầu.

Hà Chi Chầu nhìn hai má tự dưng đỏ bừng của Thẳm Hi, có lẽ anh hơi hiểu vắ ã đề ã rõ ãi. ănthịt? Ừ, cách nói này thẳng thừng thật.

Có lúc Hà Chi Chầu khá xấ u tính, ví dụ mấ y phút sau anh cô ý hỏi cô: “Lẽ nào em bảo Đậ Nhấ t ở Boston em không đượ ănthịt?”.

Thẳm Hi ngừ mặt rơi lệ trong lòng, sau đó quay đầ ù sang nói với Hà Chi Chầu: “Không phải thậ đầ y....”.

“Sao?”. Hà Chi Chầu chau mày: “Thậ gì?”.

Thẳm Hi hai tay mân mê gấ u áo, cúi đầ ù nói: “Là... thậ ba chỉ, thậ ba chỉ trắ ng mê ã...”.

Hà Chi Chầu vô cùng nghiêm túc: “Ồ ã, thề à”.

Vâng, chính là thế. Thảm Hi tiếp tục âm thầm rơi lệ trong lòng.

Boston có một dòng sông nổi tiếng tên là Charles, nó bắt nguồn từ hồ vọng thanh tên là Hopkinton ở Massachusetts, chảy qua hơn hai mươi thành phố thị trấn xinh đẹp mới đến Boston, hai bờ Nam Bắc là các trường đại học nổi tiếng xây dựng bên sông. Kỳ nghỉ của Thảm Hi ở Boston trở nên lãng mạn hơn nhiều nhờ sông Charles. Hà Chi Châu có thói quen chạy thể dục sáng sớm, bất kể ở trong nước hay nước ngoài. Cô là bạn gái bị anh quản thúc nên thường bị gọi dậy cùng chạy bộ dọc bờ sông. Anh chạy đằng trước, cô chạy đằng sau, mỗi đoạn đường anh đều tự giác đứng lại chờ cô.

Người thân gọi điện sang hỏi cô có quen với môi trường sống ở đây không. Có gì đâu mà không quen, sau khi tìm được bạn trai thì ăn gì cũng ngon, bạn trai dẫn cô chạy thể dục buổi sáng mỗi ngày, chuyên trị mọi chứng không hợp môi trường.

Sáng sớm ở Boston rất dễ có sương mù, ánh nắng sớm phá tan lớp sương, những con phố cổ, những công trình kiến trúc xinh đẹp có vẻ đẹp bí ẩn mang tính lịch sử của những năm năm mươi, sáu mươi của thế kỷ hai mươi. Bờ bên kia của sông Charles là kiến trúc trụ tròn kiểu La Mã cổ vô cùng xinh đẹp, đó chính là MIT, tòa nhà chính của Viện Công nghệ Massachusetts. Sông Charles chảy ra cửa biển của Boston, khu vực này là nơi sầm uất nhất ở Boston. Sáng sớm người chạy bộ rất đông, đủ cả nam nữ già trẻ, có vợ chồng già cũng có những cặp đôi trẻ tuổi.

Thảm Hi đã trở thành quen mặt ở đây, có một đôi vợ chồng già người bản xứ nói với cô, ông và vợ hầu như sáng nào cũng tới đây chạy bộ. Họ yêu thương nhau cả đời, đã không thể dùng từ “lãng mạn” để hình dung nữa.

Thẩm Hi đuổi theo Hà Chi Châu đang đứng đợi cô phía trước, cầm tay anh nói: “Hà Chi Châu, sau này chúng ta cũng giống đôi vợ chồng già kia nhé, ngày nào cũng chạy cùng nhau được không? Chạy cả đời nhé”.

Hà Chi Châu có chút nghi ngờ, có điều Thẩm Hi ngoan thế này anh vẫn nên biểu dương.

Kết quả sáng hôm sau, Thẩm Hi lười không dậy nổi.

Hà Chi Châu bóp mũi cô gái đang nằm trên giường: “Hôm qua không phải đã nói sẽ chạy cùng nhau cả đời sao?”.

Thẩm Hi nheo mắt ngơ ì dậy, dựa vào lòng ngực Hà Chi Châu giờ trò lười biếng: “Như thế này đi, để em ngủ tiếp một tí, trong mơ em sẽ chạy cùng anh, hoặc dùng ý niệm chạy cùng anh là được”.

Thẩm Hi nhắm mắt không chịu dậy, giọng mê mại như đang nũng nịu, nói xong còn ngáp một cái, tỏ vẻ không thể nào dậy nổi. Hà Chi Châu bó tay, anh ôm Thẩm Hi trong lòng, ở nhà ngủ với bạn gái luôn vậy.

Thẩm Hi ôm chặt Hà Chi Châu, anh đúng là bạn trai tốt mà.

Sáng sớm chạy dọc theo bờ sông, buổi tối hai người đi tản bộ trong sắc đêm. Nếu đi xa rồi, Thẩm Hi sẽ danh chính ngôn thuận nói mình mỗi chân, để Hà Chi Châu cống về chung cư.

Sống thế này, Thẩm Hi thực sự vui sướng đến mức không muốn về nước nữa, chỉ là cô phải kết thúc việc học trong nước rồi mới quay lại Boston được. Đậu Đậu hỏi ngược lại cô: “Cậu có học hành gì ở trong nước sao?”.

Đôi mắt với sự chắt vắn của Đậu Đậu, Thẩm Hi chỉ biết thở dài buồn bã, sau đó bỏ qua câu hỏi nhỏ trong lòng, Boston không có

chuyên ngành múa cổ điển, đương nhiên cô có thể tới đây học múa balê.

Cô cũng đâu có yêu thích múa cổ điển lắm, chỉ là múa lâu rồi muốn có đâu có cuối mà thôi. Thảm Hi còn chèo thuyền trên sông Charles, mùa hạ dòng sông chỉ nổi sóng nhẹ, một đàn vịt trắng nghịch ngợm trên mặt sông, vừa ồn ào vừa thú vị. Thuyền chậm chậm chèo đi, tha hồ ngắm nhìn phong cảnh hai bên sông.

Gió thổi bay tà áo sơ mi trắng của Hà Chi Châu, khuôn mặt anh trông càng đẹp hơn, ngay cả dáng chèo thuyền cũng đẹp thế này thật không khoa học chút nào. Đám vịt trời quang quác kêu, Thảm Hi có tài bắt chước, học tiếng vịt kêu lên, kết quả lại thu hút được một đám vịt đậu lên thuyền. Vịt trời ở Charles không sợ người, khuôn mặt vốn đang đầy c ý của cô bỗng trở nên hoảng hốt, cô vội kêu cứu: “Hà đại ca, bọn chúng đáng ghét quá, mau đuổi chúng đi giùm em”.

Ai đó đã quên mình là người trêu chọc chúng trước rồi.

Hoàng hôn ở Boston rất đẹp, có chút hồng, có chút xanh và còn lấp lánh ánh tím. Màn đêm sắp buông, cô ngồi bên ghế phụ ngắm ánh đèn giăng khắp thành phố.

Cuối tháng Tám rồi, mùa thu ở Boston không còn xa nữa.

Thảm Hi tới chỗ Hà Chi Châu cũng đã được một thời gian, tâm trạng vui tới mức ngày nào cũng sunshine, rạng rỡ vô cùng. Trên lầu có một đôi tình nhân trẻ, hai người đều là lưu học sinh tới từ Trung Quốc. Thảm Hi quen cô gái tên Dương Giai Viên ở siêu thị Trung Quốc trước, sau đó mới biết đôi phương cũng sống cùng tòa chung cư, hơn nữa đôi bên lại ở tầng trên tầng dưới, càng cảm thấy bất ngờ.

Dương Giai Viên có ngoại hình xinh xắn ngọt ngào, tính cách hoạt bát, hơn nữa lại là một người nghiện shopping, biết rõ khi nào, ở đâu có thể mua được đồ hiệu giảm giá tốt nhất, sau đó biết dùng cách nào để trả thuê tiện lợi nhất. Dương Giai Viên còn nấu món ăn Giang Nam rất ngon, mặc dù Thẩm Hi chưa từng được nếm nhưng Dương Giai Viên chủ động thêm cô vào nhóm bạn bè, ngày nào có thể thấy cô ấy đăng ảnh trong nhóm. Những món ăn trên đó màu sắc đẹp như các đầu bếp trong khách sạn năm sao làm vậy, hơn nữa ngày ngày còn nghĩ ra đủ các món ăn để làm cho bạn trai, đúng là đại diện cho những cô bạn gái giỏi nhất.

Thẩm Hi và Dương Giai Viên chơi với nhau, Hà Chi Châu hỏi Dương Giai Viên là ai, Thẩm Hi nói cho anh biết: “Chính là cô gái sống ở lầu trên đó, cô ấy sống cùng với bạn trai”. Ngừng lại một lúc cô nói tiếp: “Trước đây anh không biết à?”.

“Không biết”.

Thẩm Hi: “Cô ấy trông khá được”.

Hà Chi Châu nhắc nhở cô: “Kể bạn không phải nhìn bằng mắt, mà phải dùng tâm, em cẩn thận một chút”.

Thẩm Hi ra đầu “ok” rồi nói: “Em rất có mắt nhìn người đấy nhé”.

Hà Chi Châu xoa đầu cô, giọng điệu có phần xin lỗi: “Xin lỗi em, thời gian tới không có thời gian bên em”.

Thẩm Hi: “Không sao mà”.

Hà Chi Châu: “Tôi nay cùng ăn cơm nhé”.

Thẩm Hi: “Hê hê... Không được đâu”.

Hà Chi Châu nhìn cô với ánh mắt không hiểu, Thẩm Hi liền giải thích: “Em hẹn Dương Giai Viên cùng ra ngoài mua sắm, đợt này bạn trai cô ấy về nước, bọn em ăn tối với nhau”.

Hà Chi Châu: “Được”.

Hà Chi Châu không biết Dương Giai Viên nhưng cô ấy lại biết Hà Chi Châu. Dương Giai Viên nói: “Nếu không phải tôi có bạn trai rồi, tôi chắc chắn sẽ theo đuổi bạn trai của cậu”.

Đây là một câu nói đùa, Thẩm Hi đương nhiên coi nó là câu nói đùa. Cô nói với Dương Giai Viên: “Hà Chi Châu không dễ theo đuổi đâu”.

Dương Giai Viên chột ngắc: “Có thể thấy điều đó”.

Bạn trai của Dương Giai Viên tên là Giang Nhất Ngộ, gần đây có việc nên xin nghỉ về nước một tuần. Lúc ăn cơm Dương Giai Viên kể chuyện giữa cô ấy và bạn trai, những câu chuyện yêu đương nơi xứ người chắc đều có điểm giống nhau, hai người quen nhau ở hội đồng hương, cả hai đều có thiện cảm với nhau, sau khi nói chuyện mới phát hiện ra học cùng trường cấp hai. Sau khi buổi họp đồng hương kết thúc, Giang Nhất Ngộ đưa Dương Giai Viên về ký túc. Sau đó, lần nào tụ họp hai người cũng gặp nhau, lâu dần rủ nhau đi du lịch, cùng học bài, cùng chung vui những ngày lễ... Giáng sinh năm ngoái hai người đã trở thành người yêu của nhau.

“Còn các bạn thì sao?”. Dương Giai Viên hỏi: “Chẳng phải Hà Chi Châu khó theo đuổi lắm sao, sao cậu theo đuổi được?”.

Thẩm Hi ăn một miếng bánh ngọt, nói thẳng thắn: “Quả thực anh ấy rất khó theo đuổi, vì thế anh ấy đã theo đuổi tôi”.

“Được rồi”. Dương Giai Viên gật đầu: “Thật khiến người khác ghen tị đó”.

Trên đường về nhà, Dương Giai Viên nhận được điện thoại của bạn trai, Thẩm Hi gửi thấy mùi cãi nhau giữa hai người họ. Dương Giai Viên cúp máy xong lại nói chuyện thời tiết ở Boston như không có chuyện gì xảy ra, sau đó cô ấy hát cả m về phía trước: “À y, kia là ai thế?”.

Hà Chi Châu đứng dưới chung cư, dưới ánh đèn mờ, cái bóng cao ráo của anh đổ dài dưới đất. Anh đặc biệt xuống đây đợi cô à? Thẩm Hi bước tới, tay trái nắm tay Hà Chi Châu rất tự nhiên. Dương Giai Viên chào hỏi Hà Chi Châu xong liền quay người đi lên lầu.

Chỉ còn hai người, Thẩm Hi mỉm cười: “Đặc biệt xuống đây đợi em sao?”.

“Không phải”. Hà Chi Châu nói: “Tình cờ gặp thôi”.

Thẩm Hi thề lời: “Thế thì thật là... tình cờ”.

Buổi tối, Thẩm Hi lại nhắc chuyện Dương Giai Viên và Giang Nhất Ngộ với Hà Chi Châu, cô chưa từng gặp Giang Nhất Ngộ nhưng rất có cảm tình với cái tên này, nhất ngộ nhất ngộ, khó khăn lắm mới gặp gỡ.

Hà Chi Châu không trả lời cô.

“Có rất nhiều cặp tình nhân như thế”, một lúc sau Hà Chi Châu mới lên tiếng.

Thẩm Hi có vẻ không hiểu: “Sao lại nhiều?”.

Hà Chi Châu không muốn nói nhiều, anh ôm Thẩm Hi nhắm mắt lại, hơi thở ấm nóng; Thẩm Hi nhắm mắt, tìm một tư thế dễ

chịu, kết quả nửa đêm tỉnh dậy thấy giường bên trống trơn.

“Hà Chi Châu!”, Thẩm Hi gọi.

Không có ai trả lời.

Thẩm Hi thấy hoang mang, bên ngoài là thành phố lấp lánh ánh đèn, rục rờ như minh châu. Cô vội vã gọi điện thoại, điện thoại đổ chuông ba hồi liền có người nghe máy, khi giọng nói quen thuộc của Hà Chi Châu vang lên hỏi cô sao lại tỉnh giấc, nước mắt cô chợt rơi lã chã, tủi thân quá đi mất. Hóa ra giữa thành phố xa lạ này, cô rất bất an.

Hà Chi Châu lại bật cười: “Chương trình mới nghiên cứu của AC xảy ra vấn đề cấp bách, Ablett gọi điện bảo anh tới”.

Thẩm Hi lau nước mắt: “Sao anh không nói với em một tiếng?”.

Hà Chi Châu giải thích: “Anh để lại một tờ giấy ở đầu giường đó”.

Thẩm Hi quay người lại, quả nhiên trên đầu giường gỗ sồi có một tờ giấy, trên đó là những lời Hà Chi Châu viết cho cô. Bỗng nhiên Thẩm Hi thấy mình quá yếu đuối, cô xâu hổ vào đầu: “Hà Chi Châu, anh làm việc đi”.

Đột nhiên Hà Chi Châu gọi tên cô.

Thẩm Hi: “Còn... còn việc gì nữa?”.

Hà Chi Châu: “Em ngủ sớm đi, sáng sớm mai anh về”.

Thẩm Hi: “Vâng”.

Hà Chi Châu tiếp tục dặn dò, giọng nói dịu dàng như màn đêm tĩnh mịch ngoài kia: “Đừng sợ”.

Thẩm Hi cúi đầu: “Vâng”.

Sáng sớm hôm sau Hà Chi Châu dùng chìa khóa mở cửa vào nhà, anh tưởng Thẩm Hi vẫn đang ngủ, cúi người trước tủ giày nhẹ nhàng đổi dép đi trong nhà, đúng lúc đó Thẩm Hi đột nhiên từ trong bếp xông ra, trên người đeo tạp dề màu xanh, mái tóc đẹp buộc hờ, có vẻ đẹp rung động lòng người khó mà diễn tả bằng lời.

Cháo ăn với trứng ốp là bữa sáng Thẩm Hi chuẩn bị cho anh.

Hà Chi Châu cảm thấy đây là sự kết hợp tuyệt vời nhất cho bữa sáng, đơn giản tùy tâm, giống như tình yêu của anh và Thẩm Hi, chẳng phải một sự kết hợp kinh điển, sau khi thích nhau rồi lại chẳng thể rời xa nhau được.

Lúc ở một mình Thẩm Hi hầu như đều dùng thời gian để học tiếng Anh. Hà Chi Châu rất bận, cô rất rảnh, Dương Giai Viên cũng bắt đầu bận, bởi vì Giang Nhất Ngộ đã trở về. Cuối cùng Thẩm Hi cũng gặp Giang Nhất Ngộ, anh ta có ngoại hình kiểu nam sinh vô cùng được yêu thích khi đi học, có điều phong cách khác hoàn toàn với Hà Chi Châu.

Số lần Thẩm Hi gặp Dương Giai Viên càng lúc càng ít, cho tới lần cô xuống hàng bánh dưới lầu mua một túi bánh mì, cô nhìn thấy Dương Giai Viên và một cô gái buộc tóc đuôi gà đứng đối diện với nhau.

Thẩm Hi lên lầu, lúc ra cửa sờ tưới nước cho cây, cô thấy cô gái tóc đuôi gà đứng bên ngoài cửa kính trong suốt. Cô gái cũng trẻ tuổi Thẩm Hi, trông như đang đợi ai đó, trên khuôn mặt là sự tuyệt vọng khó mà diễn tả thành lời.

Cho đến chiều, Giang Nhất Ngộ mới về.

Diễn biến tiếp theo giống như những cảnh thường thấy trong chuyện tình yêu. Thắm Hi không tìm được nên xuống dưới lầu, cô nhìn thấy bóng lưng run rẩy đau đớn khóc lóc của cô gái ở một góc tòa chung cư.

“Hi, chào bạn, tôi là Thắm Hi, là người thành phố H ở Trung Quốc, bạn cần giúp đỡ gì không?”.

Cô gái lau nước mắt quay ra, cô gượng cười. Đó là một khuôn mặt đau khổ, dường như đã bị thế giới này ruồng bỏ. Thực tế quả nhiên là như vậy. Giang Nhất Ngộ là thế giới của cô ấy, đáng tiếc thế giới của cô ấy bây giờ đã có người con gái khác bước vào, cô ấy bị đuổi ra ngoài.

Cô gái tên Đinh Nhiên, cô và Giang Nhất Ngộ là người yêu từ cấp ba lên tới đại học. Sau đó Giang Nhất Ngộ đi du học trước, cô gái ở trong nước cố gắng gửi hồ sơ xin học, cuối cùng đến khi có thể sang đây thì Giang Nhất Ngộ đã có Dương Giai Viên, một cô gái có thể chăm lo cái ăn cái mặc cho anh ta, ở bên anh ta tất cả những ngày lễ tết.

“Anh ta bảo tôi phải hiểu cho anh ta, nhưng ai sẽ hiểu cho tôi? Tôi từ bỏ công việc tốt và cuộc sống thoải mái ở trong nước, mỗi ngày chỉ ngủ sáu tiếng là vì muốn được tới đây gặp anh ta sớm hơn...”, nói tới đây Đinh Nhiên đã khóc nức lên.

Thắm Hi không biết phải an ủi thế nào, Đinh Nhiên mang hạnh phúc tương lai ra đánh cược cả đời, nhưng cô ấy đã thua, thua sự áp gàn trong gang tấc.

Thắm Hi nhớ tới lời Hà Chi Châu nói: “Có rất nhiều cặp tình nhân như thế”.

Tình nhân thế nào?

Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu: “Hà Chi Châu, có phải trước đó anh đã biết Giang Nhât Ngô có bạn gái ở trong nước rồi không?”.

Hà Chi Châu vốn không quan tâm tới cuộc sống của người khác, có điều anh cũng không che giấu điều mình biết, anh gật đầu: “Trước đó có gặp mấy lần, có một số chuyện có thể nhìn ra được”.

Thẩm Hi thấy hơi buồn, chuyện của Giang Nhât Ngô và Đinh Nhiên tạo ra không ít cảm xúc tiêu cực trong lòng cô. Cô vốn tưởng rằng đó là tình yêu “khó khăn lắm mới gặp được”, kết quả lại là “thà không gặp còn hơn”.

Cùng lúc đó, kì nghỉ ở Boston của Thẩm Hi sắp kết thúc, cô sắp xếp hành lí trước.

Hà Chi Châu về thấy vali hành lí cơ bản đã thu dọn xong, thân xác có chút hoang mang, có điều nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên, anh chạm vào đầu cô rồi bỏ tay ra: “Thời gian trôi qua nhanh quá”.

Đúng thế, nhanh quá.

Ngày cuối cùng ở Boston, trong cửa hàng đồ ngọt dưới lầu, Thẩm Hi gặp Dương Giai Viên đẩy cửa bước vào. Hai người đều có chút ngại ngùng, cho đến khi Dương Giai Viên lên tiếng: “Cùng uống cà phê nhé”.

Trong cửa hàng đồ ngọt chỉ có hai chiếc bàn, Thẩm Hi tựa vào thành ghế bành sắt uốn rất đẹp, im lặng, vì cô không biết phải nói gì. Dương Giai Viên hỏi cô: “Bạn thấy tôi đã sai à?”.

Thẩm Hi từ nhỏ đã là một người có quan niệm đúng sai rất rõ ràng, tính thẳng thắn đến nỗi chỉ cần nhìn là hiểu. Trong mắt cô tình yêu rất đơn giản, cô không hiểu nổi tại sao Dương Giai Viên

biết Giang Nhứt Ngô đã có bạn gái ở trong nước nhưng vẫn ở bên anh ta.

“Nếu không có tôi, Giang Nhứt Ngô và Đinh Nhiên vẫn chia tay thôi”. Dương Giai Viên nói như vậy.

Thẩm Hi cúi đầu uống một ngụm cà phê.

Dương Giai Viên tiếp tục nói: “Không tin à?”.

Thẩm Hi ngẩng đầu lên, nói thẳng: “Nếu là Giang Nhứt Ngô, tôi tin”.

Dương Giai Viên bật cười: “Thẩm Hi, tôi khá là thích bạn, thích sự thẳng thắn ở bạn. Nể tình chúng ta là bạn tôi mới nhắc nhở bạn điều này, bạn khinh thường Giang Nhứt Ngô nhưng bạn có dám đảm bảo Hà Chi Châu không phải là Giang Nhứt Ngô tiếp theo không?”.

Hà Chi Châu biến thành Giang Nhứt Ngô? Nếu Hà Chi Châu biến thành Giang Nhứt Ngô, cô sẽ là Đinh Nhiên. Nhưng... Thẩm Hi lấy thẻ trong túi ra trả tiền cà phê, trước khi đi còn nói: “Hà Chi Châu sẽ không trở thành Giang Nhứt Ngô...”.

Cô quay đầu lại, trên con phố bên ngoài tầm kính chạm đầu, Hà Chi Châu vừa bước xuống xe, anh mặc áo sơ mi quần Âu đơn giản nhưng trông vẫn vô cùng bắt mắt, phong thái đỉnh đặc ngạo khí ngút trời. Ở khoảng cách không quá xa, anh dường như cũng nhìn thấy cô nên đứng ở phía đối diện đợi cô, trầm tĩnh và đẹp trai.

Thẩm Hi chăm chú nhìn Hà Chi Châu, khóe miệng nở nụ cười tươi. Thích một người dường như chỉ cần dưỡng khí của tuổi trẻ, giống như làn đá mà qua sông, sâu nông gì chỉ có qua sông rồi mới biết được, đá dưới chân có sắc cửa rách chân hay không, cô cũng chẳng

biết. Nhưng cô hiểu rõ, nếu muốn ngắm nhìn phong cảnh ở bờ bên kia, cô buộc phải qua sông.

Trong tất cả các câu chuyện tình yêu dường như đều có một dòng sông như vậy, mọi người lựa chọn khác nhau, nhưng cô vẫn tin rằng Hà Chi Châu sẽ cùng cô qua sông.

Có những chuyện, cô luôn luôn tin tưởng, không bao giờ nghi ngờ.

Thẩm Hi bước ra ngoài cửa hàng đồ ngọt, cô đang định đi qua đường sang chỗ Hà Chi Châu thì anh dùng ánh mắt ra hiệu cô đứng im, anh bước tới dắt tay cô, lòng bàn tay ấm áp và mạnh mẽ.

Phố đông người qua, những gương mặt khác nhau, màu da khác nhau, ánh mặt trời đương rực rỡ, mỗi gương mặt dường như cũng bừng sáng hơn.

Người đông như vậy, thế giới chật chội như thế. Thẩm Hi nắm tay Hà Chi Châu, nói: “Hà Chi Châu, anh nắm cho chắc đừng để lạc mất em nhé”.

Hà Chi Châu mỉm cười, sau đó gật đầu, nói: “Yên tâm”.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương.3](#)

[Chương 4.](#)

[Chương.5](#)

[Chương 6](#)

[Chương.7](#)

[Chương 8](#)

[Chương.9.](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Ngoại truyện 1: Có một ngày em sẽ gặp một người rạng rỡ như câ`u vô`ng](#)

[Ngoại truyện 2: Loving in Boston](#)

Như thường lệ, các nhà kinh tế học lại đưa ra một giải pháp đơn giản. Đó là cho phép mọi người được trao đổi tạng và công nhận thị trường nội tạng. Mặc dù ý tưởng này có giá trị, nhưng nói chung không được tán thành vì vấp phải vấn đề đạo đức.

Slippery slope : 'Con dốc trơn' là một thuật ngữ biện trong tâm lý học, đại ý là nếu bạn chấp nhận hành động này thì sẽ phải chấp nhận cả chuỗi hành động hay những hệ quả kéo theo nó.

Bàn tay vô hình (invisible hand) là một học thuyết kinh tế do nhà kinh tế học nổi tiếng Adam Smith (1723-1790) đưa ra vào năm 1776. Trong tác phẩm vĩ đại Bàn về tài sản quốc gia (Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations) và những bài viết khác, Smith đã tuyên bố rằng trong nền kinh tế thị trường tự do, mỗi cá nhân theo đuổi một mối quan tâm và xu hướng lợi ích riêng cho bản thân, và chính các hành động của những cá nhân này lại có xu hướng thúc đẩy nhiều hơn và củng cố lợi ích cho toàn cộng đồng thông qua một “bàn tay vô hình”. Ông biện luận rằng mỗi cá nhân đều muốn thu lợi lớn nhất cho mình sẽ làm tối đa lợi ích của cả cộng đồng, điều này giống như việc cộng toàn bộ các lợi ích của từng cá nhân lại.

Dynamic inconsistency

Camerer và cộng sự (2003) gọi là “chủ nghĩa gia trưởng bất xứng” (“assymmetric paternalism”), được họ xem là các bước hỗ trợ cho những người ít gây phức tạp nhất trong khi hạn chế tối thiểu tác hại lên những người khác. Quy tắc vàng của chúng tôi chính là tinh thần được rút ra từ định nghĩa của họ.

Có sự hài hước sâu xa ở đây. Nhiều nhà kinh tế học phản bác các thí nghiệm tâm lý học trên cơ sở rằng các thí nghiệm đó chỉ đúng với những gì có “quyền lợi kinh tế thấp” và người ta thường không có cơ hội thỏa đáng để học hỏi. Họ tranh luận rằng nếu quyền lợi được nâng lên và các đối tượng nghiên cứu được phép làm thử, khi đó người ta sẽ lựa chọn và quyết định đúng. Có ít nhất hai vấn đề nảy sinh từ luận cứ này. Thứ nhất, có rất ít bằng chứng cho thấy việc thử đó sẽ cải thiện khi quyền lợi tăng lên. Trong lần thử đầu tiên, quyền lợi hầu như không liên quan gì nhiều đến lựa chọn (xem Camerer và Hogarth, 1999). Thứ hai, và điều này quan trọng hơn,

kinh tế học được cho là sẽ giúp giải thích những quyết định lớn trong cuộc sống, và đó là những quyết định cần được thực hiện mà không được thử đi thử lại nhiều lần. (Chú thích của tác giả)

Silverstein đã tự tay đưa cho Thaler bài thơ để sử dụng trong một bài báo chuyên ngành được xuất bản năm 1985. Ông nói ông không nhin được cười khi nhìn thấy bài thơ xuất hiện trên tờ American Economic Review – nhưng giờ đây bài thơ được quản lý bởi đại diện bản quyền của ông, mà sau nhiều cú hích, họ vẫn từ chối cho phép chúng tôi in bài thơ ra đây. (Chú thích của tác giả)

Stimulus response compatibility

Libertarian Paternalism

Omniscience.

“One Size Fits All”.

Có thể tiên đoán được kết quả của các kỳ bầu cử quốc hội (Mỹ) một cách chính xác đến không thể tin được chỉ bằng cách đề nghị các cử tri nhìn nhanh vào hình của các ứng viên và nói cho bạn biết ai là người có khả năng chiến thắng hơn. Những phán đoán này, được khảo sát từ những sinh viên hoàn toàn không biết gì về các ứng viên, đúng với xác suất 2/3 trong một kỳ bầu cử. (Toderov et al. [2005]; Benjamin and Shapiro [2007]).

Chương trình 401(k) là chương trình hưu bổng của các công ty tư nhân tại Mỹ. Theo chương trình này, nhân viên có quyền yêu cầu công ty của mình giữ lại một phần lương hàng tháng để đóng vào quỹ 401(k). Nhân viên và công ty đều có lợi vì cả hai đều được giảm thuế thu nhập, chính xác hơn là được hoãn thuế cho đến khi về hưu.

(1) Đường chân tóc mũ nhân: đường chân tóc tạo thành hình chữ “m” trên trán, trái phải cân xứng.

(2) Bạch trảm kê được dùng để ví với con trai nhìn yếu ớt như con gái.

(3) Wechat: Một phần mềm tán gẫu phổ biến ở Trung Quốc.

(4) Chỉ những người học rất giỏi.

(5) Trong tiếng Trung, ngôi thứ hai không phân biệt nam nữ.

(6) Chỉ người nghiêm trang, thận trọng, bình tĩnh trước mọi việc.

- (7) Thực ra câu gốc là Hoàn béo, Yến gãy, Hoàn là Dương Ngọc Hoàn (Dương Quý Phi); Yến là Triệu Phi Yến. Mỗi người có một vẻ đẹp khác nhau. Triệu Phi Yến có vẻ đẹp mình hạc xương mai, Dương Ngọc Hoàn có vẻ đẹp tròn trịa, đầy đà.
- (8) Học tra: Chỉ những sinh viên học dốt.
- (9) Hai câu trong bài Quan thư trong Kinh Thi. Nghĩa là: Đôi chim trống mái sống ở bãi bồi giữa sông cất tiếng kêu lạnh lạnh.
- (10) Kỳ thi tiếng Anh dành cho sinh viên đại học ở Trung Quốc.
- (11) Chỉ người phụ nữ chỉ có ngoại hình đẹp mà không có đầu óc.
- (12) Chỉ chu kỳ kinh nguyệt. Cách nói vui của dân mạng Trung Quốc.
- (13) Tạ Na: Một MC nổi tiếng của đài Hồ Nam.
- (14) Cao Viên Viên: Một diễn viên xinh đẹp của Trung Quốc.
- (15) MC, nhà sản xuất âm nhạc.
- (16) Kênh trung gian thanh toán của các trang thương mại điện tử.
- (17) Trong tiếng Trung, “Hi Hi” và “Tịch Tịch” đều phát âm là “Xi Xi”.
- (18) Ương Ca: loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc Trung Quốc.
- (19) Một phần mềm thiên văn cho biết chính xác những gì bạn thấy khi bạn nhìn lên các vì sao.
- (20) Tài khoản weibo có nhiều fans, thường từ 500.000 fans trở lên.
- (21) Phiên âm của hai từ này gần giống nhau: Đường (táng) và Đau (tég).
- (22) Cháo Loãng: Phiên âm tiếng Hán là “Xi Zhou”, đồng âm với “Xi” - Hi, “Zhou” - Châu.
- (23) Một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng của dân tộc Hán, gồm bốn viên thịt với bốn màu, hương và mùi khác nhau, ngụ ý trong đời người có bốn chuyện đại hỉ là phúc, lộc, thọ, hỉ.
- (24) 520 trong tiếng Trung tượng trưng cho câu “Anh yêu em”.
- (25) Một nhân vật trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu của Châu Tinh Trì, xuất hiện với hình ảnh đầu cuốn lô sặc sỡ sắc màu, đánh đá chua ngoa.
- (26) Một loại thuốc của Trung Quốc, được làm từ các loại thực vật hoang dã trên cao nguyên Tây Nam, có tác dụng bổ não, bổ cơ, tăng cường sức khỏe.

(27) Tương tự cô Tấm trong quả thị của cổ tích Việt Nam.

(28) Lỗi lập trình làm cho một chương trình hoặc một hệ thống máy tính bị lỗi, cho kết quả sai hoặc đổ vỡ.

(29) Ở Trung Quốc, con gái thường được ví với chiếc áo bông, cũng giống ở ta thường nói “con gái rượu của bố” vậy.

(30) Ca sĩ nổi tiếng Trung Quốc, giám khảo cuộc thi The Voice China, anh thường hỏi thí sinh “Ước mơ của em là gì?”. Về chuyện lên trang nhất, đây vốn là một lời nói đùa, mấy lần Uông Phong ra bài hát mới, tuyên bố li hôn hay tỏ tình với bạn gái (Chương Tử Di) thì đều không lên được trang nhất, nên cư dân mạng mới đùa “giúp Uông Phong lên trang nhất”.

(31) Nhân vật trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, chờ chồng suốt mười tám năm.

1. Squat trong tiếng Anh có nghĩa là dáng ngồi xổm hoặc một người rất béo và lùn.

2. Money Flow Index – Chỉ số dòng tiền: xác định cường độ dòng tiền ra vào thị trường trong giai đoạn phân tích

Weibo: Trang mạng xã hội của Trung Quốc, tương tự facebook và twitter.

Con gà luộc: Chỉ những chàng trai gầy gò, da trắng.

Duệ trí: Nhìn xa trông rộng.

Thảo Nê Mã: Có 2 cách hiểu. Một là tên một loại cừu “song sinh” với loài lạc đà không bướu, tên khác là Alpaca. Hai là từ này đồng âm với một câu chửi tục.

Hội địa chất và môi trường Quốc tế.

Tiếng lóng: Bị cảm sùng.

Cờ máy bay: Một trò chơi giống như cá ngựa ở nước ta.

Trích trong tác phẩm “Qua cung Thanh Hoa” của Đỗ Mục.

Chữ “chính” - 正: Chữ bao gồm năm nét, thường được sử dụng để đếm.

Một giống táo ngọt của Trung Quốc.

Một lối diễn cổ truyền của người Trung Quốc, lấy tốc độ làm trọng, thay những mặt nạ khác nhau trong chớp mắt khiến người xem phải trầm trồ.

Trí duệ: Nhìn xa trông rộng.

1. Tác giả có sách bán chạy nhất.

1. Hệ thống dựng bài của một số trang tin điện tử.

1. Nhật ký bằng video.

2. Chụp hình “tự sướng”.

1. Hàng giả.

2. Xe máy ba bánh, có mái che.

3. Tương đương hai triệu đồng tiền Việt Nam.

4. Hơn mười bảy triệu đồng.

5. Thịt lợn rán giòn, gần giống với món tóp mỡ.

6. Một ngôn ngữ phổ biến tại Philippines.

1. Hình xăm là dòng chữ “If opportunity doesn't knock, build a door” – “Nếu cơ hội không bao giờ gõ cửa, hãy xây chúng”.

2. Onoda: Một quân nhân Nhật Bản từng trốn trong rừng suốt ba thập kỷ sau Thế chiến II. Được đào tạo để trở thành một sĩ quan thông tin kiêm huấn luyện chiến thuật du kích, Onoda được điều tới Lubang, Philippines, vào năm 1944 với mệnh lệnh không bao giờ đầu hàng, không bao giờ tự sát và phải quyết kháng cự tới cùng cho đến khi viện binh tới.

1. Cư dân mạng.

1. “Gót chân Achilles” là một câu ngạn ngữ rất nổi tiếng từ Thần thoại Hy Lạp. Tương truyền rằng khi Achilles được sinh ra đã được tiên tri sẽ chết trong chiến trận. Để giúp sự trường tồn của con, Thetis đã dốc ngược người cậu bé, hai tay giữ bằng gót chân, rồi nhúng cả người cậu vào nước sông Styx, khiến cả người Achilles trở thành mình đồng da sắt, chỉ có gân nơi gót chân là yếu ớt vì không được nhúng nước. Cuối cùng, trong Chiến tranh thành Troy chàng đã bị hoàng tử Paris dùng tên bắn xuyên qua gót chân khiến chàng chết trận.

2. Nhạc thư giãn.

1. John Oswald Sanders (1902-1992): Là giám đốc điều hành của OMF International - tổ chức của những người truyền giáo Tin Lành.

2. John Adams (1735-1826): Phó tổng thống đầu tiên và là Tổng thống thứ hai của Hoa Kỳ.

3. John Quincy Adams (1767-1845): Tổng thống thứ sáu của Hoa Kỳ.

1. Michelangelo (1475-1564): Họa sĩ, kiến trúc sư, nhà điêu khắc nổi tiếng thời kỳ Phục Hưng.
2. Robert Woodrow Wilson (1936): Nhà thiên văn học người Mỹ, người đã đoạt Giải Nobel Vật lý năm 1978.
1. Larry Bialat: Huấn luyện viên, bình luận viên bóng đá người Mỹ.
1. John Wooden (1910-2010): Huấn luyện viên bóng rổ huyền thoại người Mỹ, nổi tiếng với biệt danh “Thầy phù thủy của Westwood”.
1. Charles Sheldon (1857-1946): Thừa tác viên Tin Lành, người đứng đầu phong trào áp dụng đạo đức Kitô giáo vào các vấn đề xã hội trong những năm đầu thế kỷ 20 tại Mỹ.
1. Sandi Patti: Ca sĩ hát nhạc Thánh ca nổi tiếng người Mỹ.
2. Billy Graham: Là mục sư, nhà truyền bá Phúc âm, là một trong những nhà lãnh đạo có nhiều ảnh hưởng nhất của Phong trào Tin Lành thuộc cộng đồng Kháng cách.
3. Max Lucado: Tác giả của hơn 100 cuốn sách bán chạy, với khoảng 80 triệu bản in trên khắp thế giới.
4. Jerry Van Dyke: Diễn viên, nhà viết hài kịch người Mỹ.
1. Dwight L. Moody (1837-1899): Nhà truyền giáo vĩ đại người Mỹ, người sáng lập ra Giáo hội Moody, trường Northfield Mount Hermon, Viện Kinh Thánh Moody và Nhà xuất bản Moody.
1. Edmund Burke (1729-1797): Chính khách, nhà văn, nhà triết học người Ireland.
1. William Winans (1836-1917): Người sáng lập và lãnh đạo Farmer’s Savings Bank - ngân hàng tiết kiệm dành cho nông dân.
2. Ronald Osborn: Chủ tịch Giáo hội đầu tiên của Giáo hội Kitô giáo (Christian Church).
3. Napoleon Bonaparte (1769-1821): Là Hoàng đế của người Pháp từ năm 1804-1815. Ông là nhà quân sự và chính trị kiệt xuất.
4. William Lloyd George: Nhà báo tự do người Anh. Các bài báo của ông tập trung viết về các vấn đề như nhân quyền và xung đột biên giới.
5. Charles Spurgeon (1834-1892): Là nhà thuyết giáo người Anh, được xem là “Ông hoàng của những nhà thuyết giáo”.

1. John Wesley (1703-1791): Là mục sư, nhà thần học, nhà thuyết giáo người Anh.

1. Earl Nightingale (1921-1989): Nhà văn, diễn giả nổi tiếng người Mỹ.

2. Joel Weldon: Là một trong những diễn giả uy tín nhất Bắc Mỹ.

1. Winston Churchill (1874-1965): Là thủ tướng Anh trong thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai.

1. Eli Whitney (1765-1825): Nhà phát minh ra máy cán bông người Mỹ.

2. Thomas Edison (1847-1931): Nhà phát minh người Mỹ.

3. Samuel Morse (1791-1872): Nhà phát minh ra tín hiệu vô tuyến điện và bảng mã hóa ký tự (mã Morse) dùng để truyền thông tin điện báo.

1. Thomas Carlyle (1795-1881): Triết gia người Scotland.

2. Studs Terkel (1912-2008): Nhà văn người Mỹ từng đoạt giải Pulitzer.

1. Helen Keller (1880-1968): Nhà văn, nhà hoạt động xã hội bị mù, điếc người Mỹ.

1. Mark Twain (1835-1910): Nhà văn, tiểu thuyết gia đồng thời là nhà diễn thuyết nổi tiếng của Mỹ.

1. Douglas Steere (1901-1995): Giáo sư triết học người Mỹ.

2. Norman Cousins (1915-1990): Nhà báo, nhà văn và người đấu tranh vì hòa bình người Mỹ.

1. Harvey Mackay: Tác giả sách kinh doanh bán chạy tại Mỹ, tác giả cuốn sách Tự đào giếng trước khi chết khát được Thái Hà Books xuất bản tại Việt Nam.

1. Tryon Edwards (1809-1894): Là nhà thần học người Mỹ, được biết đến nhiều nhất với vai trò là người biên soạn cuốn A Dictionary of Thoughts.
.sup

1. Henry Ward Beecher (1813-1887): Mục sư, nhà cải cách xã hội nổi tiếng cuối thế kỷ 19 ở Mỹ.

1. Eric Hoffer (1902-1983): Triết gia người Mỹ.

1. Orison Swett Marden (1850-1924): Là tiến sĩ y khoa ngoại chinh hình, một trong những người khởi xướng và đặt nền móng cho việc phổ biến học thuyết “Nguyên lý của Thành công” ở nước Mỹ đầu thế kỷ 20.

2. Wendell Holmes (1809-1894): Là bác sĩ, giáo sư, giảng viên, và tác giả người Mỹ.

3. Charles Caleb Colton (1780-1832): Là giáo sĩ, nhà văn và nhà sưu tập người Anh, nổi tiếng với những bộ sưu tập đặc biệt và lập dị của mình.

1. Ralph Waldo Emerson (1803-1882): Nhà thơ, triết gia người Mỹ, người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và triết lý siêu việt.

1. John Wesley (1703-1791): Là mục sư, nhà thần học, nhà thuyết giáo người Anh.

1. Zig Ziglar (1926-2012): Tác giả, diễn giả người Mỹ.

2. Cyrus H. K. Curtis (1850-1933): Ông chủ của nhiều nhà xuất bản và tạp chí lớn ở Mỹ.

1. Ethel Waters (1896-1977): Nữ diễn viên, ca sĩ người Mỹ.

1. George Washington Carver (1864-1943): Nhà khoa học, nhà phát minh người Mỹ.

1. Francis Bacon (1561-1626): Là nhà triết học, chính khách người Anh. Ông được biết đến là một nhân vật quan trọng của Cách mạng Khoa học và được xem là cha đẻ của Chủ nghĩa duy vật Anh và các ngành khoa học thực nghiệm hiện đại.

1. Mike Murdock: Mục sư, nhà truyền giáo người Mỹ.

2. Henri Frederic Amiel (1821-1881): Nhà thơ, nhà triết học người Thụy Sĩ.

1. Pablo Ruiz Picasso (1881-1973): Họa sĩ, nhà điêu khắc nổi tiếng người Tây Ban Nha. Ông là một trong hai người sáng lập ra trường phái lập thể trong hội họa và điêu khắc.

1. Corrie Ten Boom (1892-1983): Nữ tín đồ Cơ Đốc người Hà Lan, từng cứu giúp rất nhiều nạn nhân Do Thái trong Chiến tranh thế giới thứ hai.

2. Howard Chandler (1873-1952): Họa sĩ nổi tiếng người Mỹ.

1. Theodore Roosevelt (1858-1919): Là tổng thống thứ 26 của Mỹ.

2. Vernon Sanders: Cầu thủ bóng chày người Mỹ.

3. Edwin Louis Cole (1922-2002): Được biết đến nhiều với tên Ed Cole, là người sáng lập ra Christian Men's Network – một tổ chức nhằm giúp đỡ những người đàn ông Kitô hữu.

4. Edgar A. Guest (1881-1959): Nhà thơ sinh ra ở Anh, lớn lên ở Mỹ, được biết đến nhiều với danh hiệu là Nhà thơ dân gian.

1. Phẩm chất và nhân cách tốt đẹp.

2. Một câu thành ngữ cổ của Trung Quốc, ý chỉ những tài năng sớm nở rộ nhưng cũng chóng lụi tàn.

3. Lấy bản thân mình ra để dạy bảo quan trọng hơn nhiều so với việc chỉ dạy bảo bằng lời nói.

4. Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có người kiệt xuất.

5. Sabbath có nghĩa là “Ngày nghỉ ngơi”. Là ngày nghỉ ngơi và thờ phụng Thượng đế, là ngày thứ bảy theo đạo Do Thái và ngày chủ nhật theo Cơ đốc giáo.

6. Khi phụng dưỡng, chăm sóc người lớn trong nhà cũng nên nhớ đến những người già không có quan hệ máu thịt với mình; khi nuôi nấng, dạy dỗ con cái trong nhà cũng không nên quên quan tâm đến những đứa trẻ không có quan hệ huyết thống với mình.

7. Đơn vị tiền tệ của Israel.

8. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

9. 1 shekel = 100 agorot.

10. Lầu cao vạn trượng đều được xây ở nền đất bằng phẳng, vững chãi.

11. Ở Israel, nhiều cửa sổ của nhà chống đạn được làm bằng sắt.

12. Con trai phải được nuôi trong khó khăn, nghèo khổ.

13. Cụm từ thông dụng tại Trung Quốc, ám chỉ những bậc phụ huynh lúc nào cũng “lượn vu vu” trên đầu con, lo lắng mọi việc từ chân tơ kẽ tóc, bao bọc con quá mức.

Table of Contents

Chương 1

01

02

03

04

Chương 2

01

02

03

04

05

Chương 3

01

02

03

04

05

Chương 4

01

02

03

04

Chương 5

01

02

03

04

05

Chương 6

01

02

03

04

05

Chương 7

01

02

03

04

05

Chương 8

01

02

03

04

Chương 9

01

02

03

04

05

Chương 10

01

02

03

04

05

Chương 11

01

02

03

04

Chương 12

01

02

03

04

05

Chương 13

01

02

03

04

Ngoại truyện 1: Có một ngày em sẽ gặp một người rạn rở như cầu vồng

Ngoại truyện 2: Loving in Boston

Mục lục